SERIA *REGATUL SPINILOR*
ȘI AL TRANDAFIRILOR
volumul 4

REGATUL FLĂCĂRILOR ARGINTII

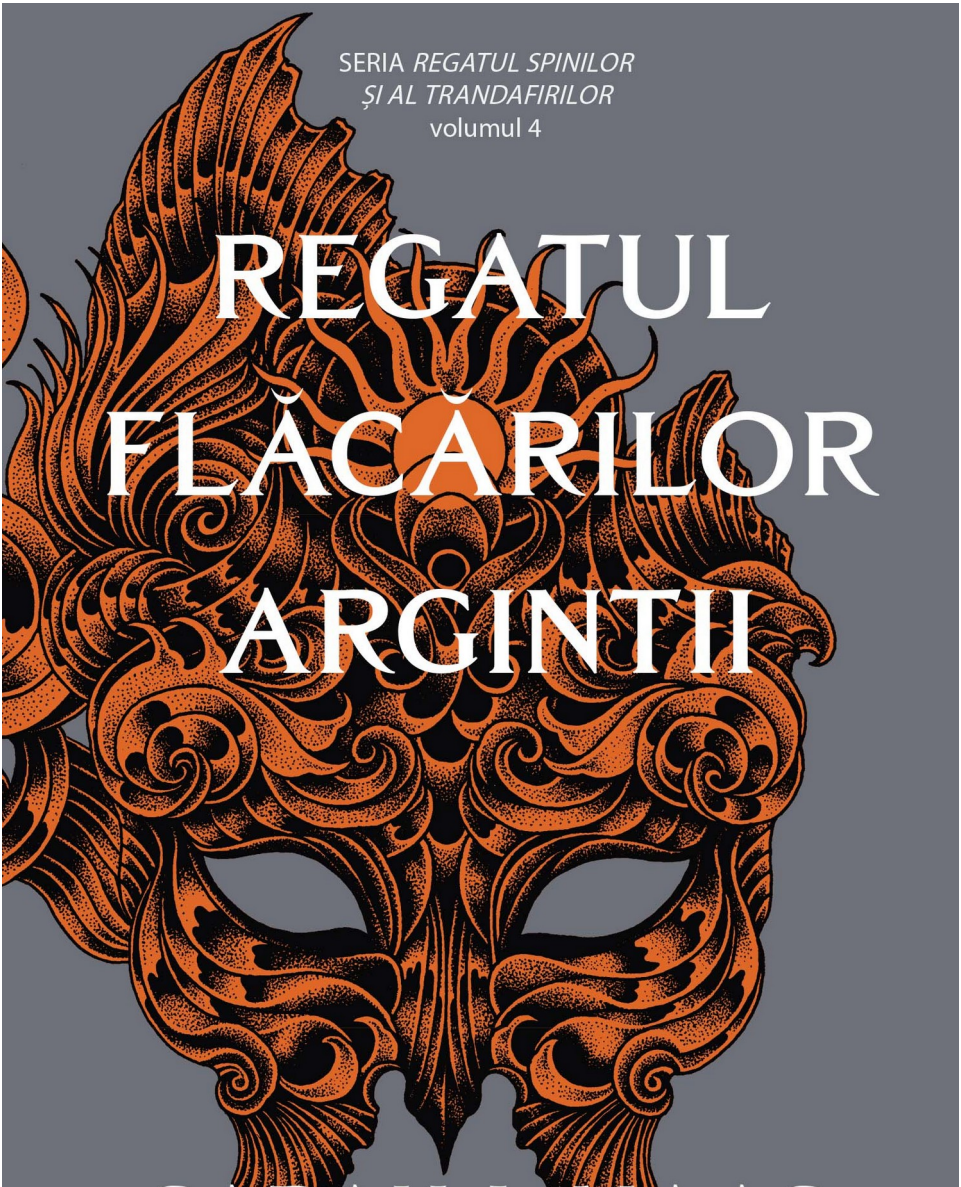

SARAH J. MAAS

DE ACEEAŞI AUTOARE

Seria *Tronul de cleştar*
Tronul de cleştar
Diamantul de la miezul nopţii
Moştenitoarea focului
Regina umbrelor
Imperiul furtunilor
Turnul zorilor
Tărâmul de cenuşă

Seria *Regatul spinilor şi al trandafirilor*
Regatul spinilor şi al trandafirilor
Regatul ceţii şi al furiei
Regatul aripilor şi al pieirii
Regatul gheţurilor şi al înstelării

SARAH J. MAAS

REGATUL FLĂCĂRILOR ARGINTII

volumul 5
din SERIA

REGATUL SPINILOR
ȘI AL TRANDAFIRILOR

PRYTHIAN
MUNȚII ILUVERIENI
Stepele Illyriene
Închisoarea
Velaris
REGATUL NOPȚII
Regatul Cioplitorilor
REGATUL ZILEI
REGATUL ZORILOR
HYBERN
Podișele
Sălașul Țesătoarei
Muntelui
REGATUL IERNII
Adrad
REGATUL VERII
REGATUL TOAMNEI
REGATUL PRIMĂVERII
ZIDUL
Satul lui Feyre
LUMEA MURITORILOR

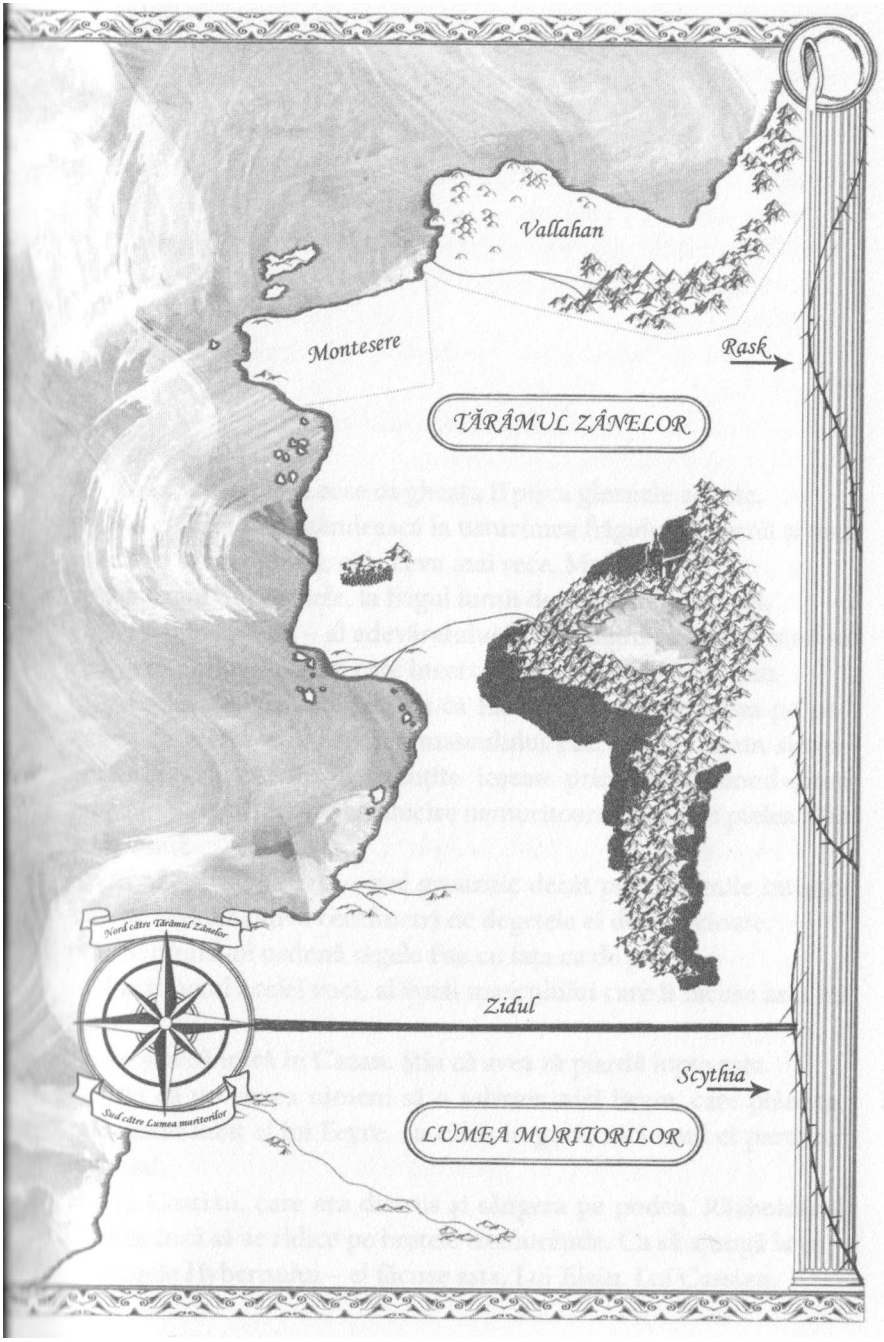
Vallahan
Montesere
Rask
ȚĂRÂMUL ZÂNELOR
Nord către Țărâmul Zânelor
Zidul
Scythia
Sud către Lumea muritorilor
LUMEA MURITORILOR

Apa întunecată şi rece ca gheaţa îi pişcă gleznele agitate.

Nu o făcea să se gândească la usturimea frigului de iarnă şi nici măcar la arsura gheţii, ci la ceva mai rece. Mai profund.

La frigul dintre stele, la frigul lumii de dinaintea luminii.

La frigul iadului – al adevăratului iad, îşi dădu ea seama când se opuse mâinilor violente care încercau să o împingă în Cazan.

Al adevăratului iad, pentru că Elain era cea care zăcea pe podeaua de piatră, sub privirea masculului Fae, roşcat, cu un singur ochi. Pentru că urechi ascuţite ieşeau prin părul blond-şaten murdar al surorii ei şi o strălucire nemuritoare radia din pielea albă a lui Elain.

Al adevăratului iad – mai groaznic decât profunzimile întunecate de la doar câţiva centimetri de degetele ei de la picioare.

— Scufund-o! ordonă regele Fae cu faţa ca de piatră.

Iar sunetul acelei voci, al vocii masculului care îi făcuse asta lui Elain…

Ea ştia că intră în Cazan. Ştia că avea să piardă lupta asta.

Ştia că nu venea nimeni să o salveze: nici Feyre, care plângea, nici fostul iubit al lui Feyre, cu căluş în gură, nici noul ei partener devastat.

Nu Cassian, care era distrus şi sângera pe podea. Războinicul încerca încă să se ridice pe braţele tremurânde. Ca să ajungă la ea.

Regele Hybernului – el făcuse asta. Lui Elain. Lui Cassian.

Şi ei.

Apa rece ca gheaţa o făcea să simtă usturimi în tălpi.

Era un sărut otrăvit, o moarte atât de permanentă, încât fiecare centimetru din trupul ei urla sfidător.

Intra – dar nu cu uşurinţă.

Apa o apucă de glezne cu gheare fantomatice, trăgând-o la fund. Ea se răsuci, eliberându-şi braţul din strânsoarea străjerului, cu o smucitură.

Iar Nesta Archeron arătă cu degetul. Un deget – spre regele Hybernului.

O promisiune mortală. O ţintă însemnată.

Mâinile o împinseră în ghearele apei care o aştepta.

Nesta râse de teama ce se furişă în ochii regelui chiar înainte ca apa să o înghită cu totul.

La început

Şi la sfârşit

Era întunericul

Şi nimic altceva.

Nu simţi frigul când se scufundă într-o mare fără fund, fără orizont, fără suprafaţă. Dar simţi usturimea.

Nemurirea nu era o tinereţe senină.

Era foc.

Era minereu topit turnat în venele ei, fierbându-i sângele uman până ce nu mai fu decât abur, călindu-i oasele fragile până deveniră de oţel.

Iar când deschise gura ca să ţipe, când durerea o sfâşie în două, nu se auzi niciun sunet. Nu era nimic în acest loc, în afară de întuneric, agonie şi putere…

Ei toţi aveau să plătească.

Începând cu acest Cazan.

Începând de *acum*.

Ea sfâşie întunericul cu gheare şi dinţi, rupând, despicând şi mărunţind.

Iar eternitatea întunecată din jurul ei tremură. Dădu înapoi. Se zvârcoli.

Râse când întunericul dădu înapoi. Râse de gura plină de puterea pe care o smulsese şi o înghiţise cu totul; râse de pumnii de eternitate pe care şi-i împinse în inimă şi în vene.

Cazanul se zbătu ca o pasăre sub laba unei pisici. Ea refuza să cedeze.

Voia să ia înapoi tot ce-i furase lui Elain. Învăluiţi în eternitatea întunecată, Nesta şi Cazanul se încolăciră, arzând în beznă ca o stea nou apărută pe cer.

Partea întâi
Novicea

Capitolul 1

Cassian ridică pumnul în faţa uşii verzi de pe holul slab luminat şi ezită.

Doborâse mai mulţi inamici decât îi păsa să numere, stătuse până la genunchi în sânge pe nenumărate câmpuri de luptă şi continuase să lovească, luase decizii care îl costaseră vieţile războinicilor pricepuţi, fusese general, soldat şi asasin şi, totuşi… iată-l coborând pumnul.

Dând înapoi.

Clădirea din partea nordică a Râului Sidra avea nevoie de o nouă zugrăveală. Şi de podele noi, dacă scândurile care-i scârţâiseră sub cizme când urcase cele două rânduri de scări fuseseră vreun semn. Dar cel puţin era curată. Cu siguranţă macabră după standardele Velarisului, dar pentru că în oraş nu era nicio mahala, asta nu spunea multe. Văzuse şi trăise în locuri mult mai rele.

Totuşi, nu înţelesese niciodată de ce Nesta insista să locuiască aici. Ştia de ce nu voia să ocupe una dintre camerele din Casa Vântului – era mult prea departe de oraş, iar ea nu putea să zboare sau să se teleporteze, ceea ce însemna că avea de urcat şi de coborât zece mii de trepte. Dar de ce să locuiască în magherniţa asta, când casa din oraş era goală? De când se terminase construcţia uriaşei case a lui Feyre şi Rhys de

lângă râu, cea din oraş rămăsese deschisă tuturor prietenilor care aveau nevoie de un loc în care să stea. El ştia sigur că Feyre îi oferise Nestei o cameră acolo – şi fusese refuzată.

Se încruntă la uşa acoperită de vopsea coşcovită. Niciun sunet nu se auzea prin spaţiul destul de mare dintre uşă şi podea, suficient de lat încât să treacă până şi cei mai graşi şobolani: niciun miros nou nu dăinuia pe holul înghesuit.

Poate avea noroc şi ea era în oraş – dormind probabil sub barul tavernei murdare pe care o vizitase cu o seară în urmă. Deşi varianta asta ar fi putut fi mai neplăcută, de vreme ce ar fi trebuit să îi dea de urmă acolo.

Cassian îşi ridică din nou pumnul, culoarea roşie a pietrelor lui Siphon pâlpâind în vechile lumini fae agăţate de tavan.

„Laşule! Adună-ţi curajul!”

Cassian bătu o dată. De două ori.

Linişte.

Cassian aproape oftă zgomotos de uşurare. Slavă Mamei…

Paşi alerţi şi precişi se auziră din partea cealaltă a uşii. Fiecare mai furios decât ultimul.

El îşi strânse aripile şi-şi îndreptă umerii când îşi depărtă picioarele. Era o poziţie tradiţională de luptă, învăţată în anii de instrucţie şi care acum era doar un automatism. Nu îndrăzni să se gândească de ce sunetul paşilor îi făcu trupul să o adopte.

Pocnetul care se auzi când ea deschise fiecare dintre cele patru încuietori ar fi putut fi la fel de bine bătăile unei tobe de război.

Cassian se gândi la lucrurile pe care voia să i le spună, la cum îi sugerase Feyre să le spună.

Uşa se deschise brusc, mânerul răsucindu-se atât de puternic, încât Cassian se întrebă dacă ea îşi imagina că era gâtul lui.

Nesta Archeron era deja încruntată. Dar iat-o!

Arăta ca naiba.

— Ce vrei?

Ea nu deschise uşa mai mult de o palmă.

Când o văzuse ultima dată? La petrecerea de la sfârşitul verii, pe barca aceea de pe Sidra, luna trecută? Nu arătase atât de rău. Deşi presupunea că nimeni nu arăta bine după o noapte în care încercase să se înece în vin şi tărie. Mai ales la…

— Este şapte dimineaţa, continuă ea, măsurându-l cu privirea gri-albastră care îl enerva întotdeauna.

Purta cămaşa unui mascul. Mai rău, purta *doar* cămaşa unui mascul.

Cassian se sprijini cu o mână de tocul uşii şi îi schiţă un zâmbet care ştia că o făcea să îşi scoată ghearele.

— Ai avut o noapte grea?

De fapt, un an greu. Chipul ei frumos era palid, mult mai tras decât înainte de războiul cu Hybernul, buzele îi erau vinete, iar ochii aceia… erau reci şi tăioşi ca o dimineaţă de iarnă în munţi.

Nicio bucurie, niciun zâmbet nu se citea pe chipul ei. În fiinţa ei.

Ea dădu să-i prindă mâna cu uşa.

El băgă piciorul în spaţiul gol înainte să îi poată rupe degetele. Nesta îşi umflă uşor nările.

— Feyre vrea să vii acasă.

— Unde anume? spuse Nesta, încruntându-se la piciorul pe care îl băgase el în uşă. Are cinci.

Cassian se abţinu să îi răspundă. Nu erau pe un câmp de luptă, iar el nu era inamicul ei. Treaba lui era să o ducă la locul desemnat. Şi apoi să se roage ca minunata casă în care tocmai se mutaseră Feyre şi Rhys să nu ajungă un morman de moloz.

— La cea nouă.

— De ce nu a venit sora mea să mă ia?

El cunoştea licărul neîncrezător din ochii ei, uşoara rigiditate a spatelui. Propriile lui instincte clocotiră ca să îi înfrunte sfidarea, să tot insiste şi să descopere ce s-ar fi putut întâmpla.

De la Solstiţiul de Iarnă, cei doi schimbaseră doar câteva cuvinte. Majoritatea pe barcă, la petrecerea de luna trecută, rezumându-se la atât:

— *Mişcă-te*!

— *Bună*, *Nes*!

— *Mişcă-te*!

— *Cu dragă inimă*!

După multe luni în care nu se întâmplase nimic, în care abia se văzuseră, asta fusese tot.

Nici măcar nu înţelesese de ce venise ea la petrecere, mai ales când ştia că avea să rămână pe apă cu ei câteva ore. Era foarte probabil ca rara apariţie să fi fost meritul lui Amren, datorită influenţei pe care o avea femela asupra Nestei.

Dar, la sfârşitul acelei seri, Nesta fusese prima la coborârea din barcă, cu braţele strânse în jurul propriului trup, iar Amren meditase în celălalt capăt, aproape tremurând de furie şi dezgust.

Nimeni nu întrebase ce se întâmplase între ele, nici măcar Feyre. Ambarcaţiunea fusese trasă la mal, iar Nesta practic fugise şi nimeni nu mai vorbise cu ea de atunci. Până azi. Până în clipa acestei conversaţii care părea cea mai lungă de la luptele împotriva Hybernului.

— Feyre este Marea Doamnă, zise Cassian în cele din urmă. Este ocupată cu conducerea Regatului Nopţii.

Nesta îşi înclină capul, părul blond-şaten alunecându-i pe un umăr osos. În cazul oricui altcuiva, mişcarea ar fi fost contemplativă. În cazul ei, era avertismentul unui prădător care îşi evalua prada.

— Şi sora mea, spuse ea cu vocea monotonă, care refuza să transmită vreo emoţie, a considerat necesară *prezenţa mea* imediată?

— Ştia că probabil vei avea nevoie să te speli şi voia să îţi dea un avans. Eşti aşteptată la ora nouă.

El aşteptă explozia cât ea calculă.

Ochii ei sclipiră.

— Par să am nevoie de *două ore* ca să fiu prezentabilă?

El acceptă invitaţia de a o studia: picioare lungi şi goale, o rotunjime frumoasă a şoldurilor, talie subţire – prea slabă – şi sâni plini şi ademenitori, care contrastau cu noile unghiuri ascuţite ale corpului ei.

Dacă ar fi fost vorba despre orice altă femelă, acei sâni minunaţi ar fi putut să-l motiveze îndeajuns încât să înceapă să o curteze din prima clipă. Dar, din momentul în care o cunoscuse pe Nesta, focul rece din ochii ei fusese o altfel de ispită.

Iar acum, că era Mare Fae, cu toată puterea şi agresiunea inerentă – şi atitudinea proastă – el o evita cât mai mult posibil. Mai ales din cauza a ceea ce se întâmplase în timpul şi după războiul împotriva Hybernului. Ea îşi arătase foarte clar sentimentele faţă de el.

— Pare că ţi-ar trebui câteva mese copioase, o baie şi nişte haine adevărate, spuse Cassian în sfârşit.

Nesta îşi dădu ochii peste cap, dar îşi atinse tivul cămăşii.

— Dă-l afară pe ticălosul jalnic, spală-te, iar eu am să-ţi aduc nişte ceai, adăugă Cassian.

Sprâncenele ei se ridicară câţiva milimetri.

El îi zâmbi strâmb.

— Crezi că nu îl aud pe masculul din dormitorul tău, care încearcă să se îmbrace în linişte şi să se furişeze pe fereastră?

Ca şi când i-ar fi răspuns, un zgomot surd se auzi din dormitor. Nesta şuieră.

— Revin peste o oră să văd cum merg lucrurile.

Cassian rosti cuvintele atât de tăios, încât soldaţii lui ar fi ştiut să nu îl provoace – şi-ar fi amintit că exista un motiv întemeiat pentru care trebuia să poarte şapte pietre Siphon ca să-şi ţină magia sub control. Dar Nesta nu zbura cu legiunile

lui, nu era sub comanda lui şi cu siguranţă nu părea să îşi aducă aminte că el avea peste cinci sute de ani şi…

— Nu te deranja! Am să ajung la timp.

El se desprinse de tocul uşii, întinzându-şi un pic aripile când se retrase câţiva paşi.

— Nu asta mi s-a cerut să fac. Trebuie să te însoţesc până acolo.

Nesta se crispă.

— Du-te şi cocoaţă-te pe un coş de fum!

El mimă o plecăciune, neîndrăznind să îşi mute privirea de la ea. Ea ieşise din Cazan cu… daruri. Daruri importante – întunecate. Dar nimeni nu văzuse sau simţise vreo urmă a acestora de la ultima luptă cu Hybernul, de când Amren spărsese Cazanul, iar Feyre şi Rhys reuşiseră să îl refacă. Nici Elain nu mai dezvăluise de atunci vreun semn al abilităţilor ei de clarvăzătoare.

Dar dacă Nesta încă mai avea capacitatea să şteargă de pe faţa pământului câmpuri de luptă… Cassian ştia că nu trebuie să devină vulnerabil în faţa altui prădător.

— Vrei ceai cu lapte sau lămâie?

Ea îi trânti uşa în faţă şi apoi închise fiecare dintre cele patru încuietori.

Fluierând în sinea lui şi întrebându-se dacă bietul ticălos din apartament avea să fugă într-adevăr pe fereastră – în mare parte ca să scape *de ea* – Cassian merse pe holul slab luminat şi plecă să caute ceva de mâncare.

Azi urma să aibă nevoie de hrană. Mai ales de îndată ce Nesta ar fi aflat exact de ce o chemase sora ei.

*

Nesta Archeron nu ştia cum îl chema pe masculul din apartamentul ei.

Ea îşi scotoci memoria îmbibată de vin când reveni în dormitor, ferindu-se de grămezile de cărţi şi haine, amintindu-şi de privirile înfierbântate din tavernă, de întâlnirea umedă şi pătimaşă a gurilor lor, de transpiraţia care o acoperise călărindu-l până ce plăcerea şi băutura o aruncaseră într-o uitare binecuvântată, dar nu şi numele lui.

Când Nesta ajunse în dormitorul înghesuit şi slab luminat, masculul deja se aplecase afară pe fereastră, Cassian fără îndoială pândind pe strada de dedesubt, ca să-i vadă ieşirea deosebit de jalnică. Patul cu baldachin de alamă era şifonat, cearşafurile erau pe jumătate căzute pe podeaua deformată de lemn care scârţâia, iar fereastra întredeschisă se lovea de zid în balamalele-i slăbite. Masculul se întoarse către ea.

Era chipeş, ca majoritatea masculilor Mari Fae. Puţin mai slab decât îi plăcea ei – practic un băiat în comparaţie cu musculosul înalt care tocmai umpluse cadrul uşii. El tresări când ea intră, mâhnindu-se când observă ce purta Nesta.

— Eu… Asta e…

Nesta îşi scoase cămaşa lui, rămânând în pielea goală. El căscă ochii mari, dar mirosul fricii

lui rămase – nu de ea se temea, ci de masculul pe care îl auzise la uşa de la intrare. Când îşi aminti cine era sora ei. Cine era partenerul surorii ei. Cine erau prietenii surorii ei. Ca şi când ceva din toate astea ar fi însemnat ceva.

Ce miros ar fi avut frica lui dacă ar fi aflat că îl folosise şi se culcase cu el ca să se poată controla? Ca să liniştească acel întuneric agitat ce clocotea în ea din clipa în care ieşise din Cazan? În ultimul an, Nesta aflase că sexul, muzica şi băutura o ajutau. Nu întru totul, dar îi împiedicau puterea să dea în clocot. Chiar dacă o mai simţea curgându-i prin sânge, încolăcită strâns în jurul oaselor ei.

Aruncă spre el cămaşa albă.

— Acum poţi să foloseşti uşa de la intrare.

El îşi trase cămaşa peste cap.

— Eu… El mai este…

Continuă să-i privească sânii obraznici în răcoarea dimineţii, trupul gol, locul în care i se uneau coapsele.

— Adio!

Nesta intră în baia ruginită lipită de dormitor. Cel puţin aici avea apă caldă.

Câteodată.

Feyre şi Elain încercaseră să o convingă să se mute, dar le ignorase întotdeauna sfatul. La fel cum ignorase tot ce se vorbise azi. Ştia că Feyre avea de gând să o dojenească. Poate din cauză că Nesta trecuse tot ce băuse la tavernă seara trecută în contul surorii ei.

Nesta pufni, rotind mânerul din baie. Acesta scârţâi, metalul fiind rece la atingere, iar apa împroşcă, stropind apoi cada crăpată şi pătată.

Asta era casa ei. Fără servitori, fără ochi care să îi supravegheze şi să îi judece fiecare mişcare, fără companie, în afară de cazul în care invita ea pe cineva sau primea vizita vreunui războinic arogant şi băgăcios.

Dură cinci minute ca apa să se încălzească suficient încât să înceapă să umple cada. Anul trecut, fuseseră zile în care nici măcar nu se deranjase să aştepte. Uneori, când intra în apa rece ca gheaţa, nu simţea frigul, ci doar profunzimea întunecată a Cazanului în timp ce o devora. În timp ce îi smulgea omenia şi moralitatea, transformând-o în *asta*.

Se luptase câteva luni cu panica paralizantă care îi făcea oasele să tremure de frica de a se scufunda, dar se forţase să o înfrunte. Învăţase să stea în apa ca un sloi, îngreţoşată şi tremurând, scrâşnind din dinţi; refuzase să se mişte înainte ca trupul ei să-şi dea seama că era într-o cadă şi nu în Cazan, că era în apartamentul său şi nu în castelul de piatră de peste mare, că era vie şi nemuritoare. Chiar dacă tatăl ei nu era.

Nu, tatăl ei era cenuşă în vânt, existenţa lui fiind marcată doar de o piatră de mormânt pe un deal din afara acestui oraş. Sau aşa îi spuseseră surorile ei.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ţinut în braţe”, îi spusese el în acele ultime momente împreună.

„Să nu-mi atingi fata cu mâinile tale murdare!” fuseseră ultimele lui cuvinte, rostite cu furie regelui Hybernului. Tatăl ei îşi risipise acele ultime cuvinte pe nenorocitul de rege.

Tatăl ei. Bărbatul care nu luptase niciodată pentru copiii lui, nu până la sfârşit. Când venise ca să îi salveze – să salveze oamenii şi fiinţele Fae, da, dar, mai mult decât orice, pe fiicele lui. Pe ea.

O risipă colosală şi stupidă.

Puterea neagră curgea prin ea, dar nu fusese suficient să îl împiedice pe regele Hybernului să îi rupă gâtul.

Ea îşi urâse tatăl, îl urâse profund, şi totuşi el o iubise dintr-un motiv inexplicabil. Nu îndeajuns încât să încerce să îi scape de sărăcie sau să îi împiedice să moară de foame. Dar cumva reuşise să adune o armată pe continent. Să conducă o corabie care purta numele ei.

Nesta tot îşi urâse tatăl în acele ultime clipe. Iar apoi, gâtul îi pârâise, dragostea nesăbuită pentru ea umplându-i ochii când îşi dădea duhul, nu teama.

Asta dăinuise – expresia din ochii lui. Dispreţul din inima ei, în timp ce el murea pentru ea. Acesta o chinuise, rozând-o ca puterea pe care şi-o reprimase profund, agitându-se violent în mintea sa până ce nicio baie rece ca gheaţa nu o putea amorţi.

L-ar fi putut salva.

Era vina Regelui Hybernului. Ea ştia asta. Dar era şi a ei. La fel cum era vina ei că Elain fusese prinsă de Cazan după ce Nesta îl spionase cu

puterea minţii şi că Hybernul făcuse lucruri atât de îngrozitoare ca să le vâneze pe ea şi sora ei ca pe nişte căprioare.

Uneori, groaza şi panica îi înlemneau trupul încât nimic nu o putea face să respire. Nimic nu putea împiedica puterea îngrozitoare să crească tot mai mult în ea. Nimic în afară de muzica din taverne, jocurile de cărţi cu străinii, nenumăratele sticle de vin şi sexul care o făcea să nu mai simtă nimic, dar îi oferea un moment de eliberare în mijlocul vuietului din sinea ei.

Nesta termină baia, spălându-şi trupul de transpiraţia şi alte rămăşiţe ale nopţii trecute. Partida de sex nu fusese proastă – se culcase şi cu alţii mai pricepuţi, dar şi mai stângaci. Nici măcar nemurirea nu era suficientă ca unii masculi să stăpânească arta amorului.

Aşadar, învăţase singură ce îi plăcea. Făcuse rost de ceai contraceptiv pentru o lună de la spiţeria locală, apoi adusese aici primul mascul, care aflase că fusese virgină abia când văzuse sângele de pe cearşafuri. Chipul i se încordase de dezgust; după o clipă, un licăr de frică i se citise în privire la gândul că ar fi putut să-i zică surorii ei că prima experienţă sexuală fusese nesatisfăcătoare. Partenerului nesuferit al surorii ei. Nesta nu se deranjase să îi spună că îi evita pe amândoi cu orice preţ. În special pe cel din urmă. Zilele astea, Rhysand părea mulţumit să procedeze la fel.

După războiul cu Hybernul, Rhysand îi oferise nişte slujbe. Poziţii în regatul lui.

Ea nu şi le dorea. Oferite din milă, erau nişte încercări palide de a o obliga să facă parte din viaţa lui Feyre, să aibă o simbrie frumoasă. Dar Marele Lord nu o plăcuse niciodată. Conversaţiile lor erau în cel mai bun caz reci şi civilizate.

Nu îi spusese niciodată că locuia aici din aceleaşi motive pentru care el o ura. Uneori, făcea băi reci. Alteori uita să mănânce. Nu suporta pârâitul şemineului. Şi se îneca în vin, muzică şi plăcere în fiecare seară. Toate lucrurile condamnabile pe care le credea Rhysand despre ea erau adevărate – iar Nesta o ştiuse cu mult timp înainte ca el să fi apărut la uşa ei.

Orice ofertă pe care i-o făcea Rhysand era doar din dragoste pentru Feyre. Era mai bine să îşi petreacă timpul aşa cum îşi dorea. La urma urmei, ei plăteau în continuare pentru toate.

Bătaia din uşă zgudui întregul apartament.

Ea se încruntă privind spre camera din faţă, gândindu-se dacă să pretindă că plecase, dar Cassian o putea auzi şi mirosi. Iar dacă i-ar fi distrus uşa, ceea ce era foarte probabil, ar fi avut neplăcerea de a-i explica asta proprietarei avare.

Aşadar, Nesta îmbrăcă rochia pe care o lăsase pe podea cu o seară în urmă, apoi descuie din nou cele patru încuietori pe care le instalase în ziua în care sosise. Era practic un ritual să le încuie la lăsarea nopţii. Chiar şi când masculul anonim fusese aici, chiar şi beată de atât vin, tot îşi amintise să le încuie pe toate.

Ca şi când asta i-ar fi ţinut departe pe monştrii acestei lumi.

Nesta deschise uşa suficient cât să vadă zâmbetul arogant al lui Cassian, şi o lăsă întredeschisă când plecă în grabă să îşi caute încălţările.

El intră după ea cu o cană de ceai, probabil împrumutată de la prăvălia din colţ. Sau dăruită de-a dreptul, având în vedere că oamenii aveau tendinţa să venereze pământul pe care călcau cizmele lui murdare de noroi. Era adorat de cei din oraş, înainte de conflictul cu Hybernul, iar eroismul şi sacrificiul lui – faptele de pe câmpurile de luptă – îi câştigaseră şi mai multă admiraţie după sfârşitul acestuia.

Nu îi condamna admiratorii. Trăise plăcerea şi groaza de a-l urmări pe câmpul de luptă. Încă se trezea transpirată, amintindu-şi cum nu reuşise să respire când îl văzuse luptând, înconjurat de inamici; ce simţise când puterea Cazanului se ridicase, iar ea ştiuse că avea să lovească unde armata lor era cea mai puternică – în el.

Ea nu reuşise să îi salveze pe cei o mie de illyrieni care căzuseră după ce îl chemase într-un loc sigur. Evita şi acea amintire.

Cassian îi studie apartamentul şi fluieră încetişor.

— Te-ai gândit vreodată să tocmeşti o femeie de serviciu?

Nesta studie micul apartament – o canapea lăsată roşie, un şemineu din cărămidă, pătat de funingine, un fotoliu înflorat, mâncat de molii, şi bucătărioara veche, plină cu teancuri înclinate de

vase murdare. Unde îşi aruncase încălţările cu o seară în urmă? Plecă să le caute în dormitor.

— Nişte aer proaspăt ar fi un început bun, adăugă Cassian din camera cealaltă.

Fereastra scârţâi când el o deschise.

Ea îşi găsi pantofii maro în colţuri opuse ale dormitorului. Unul duhnea a vin vărsat.

Nesta se aşeză pe marginea saltelei ca să îi încalţe, trăgând de şireturi. Nu se deranjă să îşi ridice privirea când paşii fermi ai lui Cassian se apropiară şi apoi se opriră în prag.

El adulmecă o dată. Zgomotos.

— Speram că măcar ai schimbat cearşafurile între vizitatori, dar se pare că nu te deranjează.

Nesta legă şireturile primului pantof.

— Ce te priveşte pe tine?

El ridică din umeri, deşi încordarea de pe chipul lui nu reflecta prea multă nonşalanţă.

— Dacă pot să simt mirosul mai multor masculi diferiţi, atunci cu siguranţă şi însoţitorii tăi pot.

— Asta nu i-a împiedicat.

Ea îşi legă celălalt pantof, ochii căprui ai lui Cassian urmărindu-i mişcarea.

— Ţi se răceşte ceaiul.

Dinţii lui licăriră.

Nesta îl ignoră şi căută din nou prin dormitor. Haina ei…

— Haina ta este pe podea lângă uşa de la intrare, spuse el. Şi o să fie răcoare afară, deci ia-ţi o eşarfa.

Ea îl ignoră şi de data asta, dar trecu pe lângă el, atentă să nu îl atingă, şi îşi găsi haina de un

albastru închis acolo unde-i spusese Cassian. Deschise uşa de la intrare, făcându-i semn să iasă primul.

Cassian se uită în ochii ei când trecu pe lângă Nesta, întinse un braţ…

Şi luă din cuierul din zid eşarfa crem cu albastru pe care i-o dăruise Elain de ziua ei, primăvara trecută. O apucă în pumn şi o legănă ca şi când ar fi fost un şarpe gâtuit când trecu pe lângă ea.

Ceva nu îi dădea pace. De obicei, Cassian rezista un pic mai mult înainte să se enerveze. Poate avea o legătură cu ceea ce voia Feyre să spună acasă.

Nestei i se strânse stomacul când închise fiecare încuietoare.

Nu era proastă. Ştia că de când se terminase războiul fusese agitaţie în aceste ţinuturi şi pe continent. Ştia că fără zidul care să acţioneze ca o barieră, unele teritorii Fae forţau limitele cât puteau, revendicând graniţele şi în ceea ce privea modul în care îi tratau pe oameni. Şi ştia că acele patru regine umane încă se ascundeau în palatul lor comun, cu armatele nefolosite şi intacte.

Toate erau nişte monştri. O uciseseră pe regina cu păr auriu, care le trădase şi o vânduseră pe o alta – Vassa – unui lord-vrăjitor. Părea potrivit ca, acum, cea mai tânără dintre cele patru regine rămase să fi fost transformată într-o babă de Cazan. Transformată într-o Fae cu viaţă lungă, da, dar îmbătrânită într-o carcasă stafidită, drept pedeapsă pentru puterea pe care o luase Nesta de

la Cazan – o smulsese când acesta îi transformase corpul muritor în ceva nou.

Regina zbârcită o condamna pe ea. Îşi dorise să o ucidă, deoarece Corbii Hybernului avuseseră dreptate înaintea lui Bryaxis, iar Rhysand îi distrusese pentru că se infiltraseră în biblioteca din Casa Vântului.

În cele paisprezece luni de după război nu se auzise nimic de acea regină.

Dar dacă apăruse o nouă ameninţare…

Cele patru încuietori părură să râdă de ea înainte ca Nesta să îl urmeze pe Cassian afară din clădire şi în oraşul aglomerat de dincolo de aceasta.

*

„Casa” de pe malul râului era de fapt un conac şi era atât de nouă, curată şi frumoasă, încât Nesta îşi aminti că pantofii îi erau pătaţi cu vin stătut abia când trecu pe sub bolta înaltă de marmură şi ajunse în holul strălucitor de la intrare, decorat cu gust în nuanţe ivorii şi galbene.

O scară uriaşă împărţea în două spaţiul imens, un candelabru din sticlă suflată manual – făurit de artizanii din Velaris – coborând din tavanul sculptat de deasupra. Luminile fae din fiecare glob în formă de cuib aruncau reflexii pâlpâitoare pe podeaua lustruită din lemn galben, fiind întrerupte doar de ferigi în ghivece, mobilier din lemn făcut tot în Velaris şi o expoziţie impresionantă de obiecte de artă. Ea nu se deranjă să remarce nimic din toate

acestea. Covoarele luxoase albastre acopereau ici şi colo podeaua imaculată, o plantă curgătoare întinzându-se de-a lungul holurilor cavernoase pe ambele părţi, iar una trecea pe sub bolta scărilor, direct spre peretele cu ferestre din partea opusă, care dădeau către o peluză înclinată şi râul strălucitor de la baza acesteia.

Cassian se îndreptă spre stânga – spre camerele oficiale de afaceri, o informase Feyre pe Nesta în timpul primului şi singurului tur din urmă cu două luni. Nesta fusese atunci pe jumătate beată şi urâse fiecare secundă şi fiecare cameră perfectă.

Majoritatea masculilor le cumpărau soţiilor şi partenerelor bijuterii drept cadouri pentru Solstiţiul de Iarnă.

Rhys îi cumpărase lui Feyre un palat.

Nu – cumpărase pământul distrus de război, iar apoi îi dăduse partenerei lui frâu liber să proiecteze reşedinţa visurilor lor.

Şi, cumva, se gândi Nesta în timp ce îl urmă în linişte pe Cassian – care era neobişnuit de tăcut – pe hol spre unul dintre birourile ale căror uşi erau deschise, Feyre şi Rhys *reuşiseră* să facă locul acesta să pară confortabil şi primitor. Era o clădire imensă, dar totuşi o casă. Până şi mobila obişnuită părea concepută pentru confort şi relaxare, pentru conversaţii lungi în timpul unei mese copioase. Fiecare piesă de artă fusese aleasă de Feyre sau pictată de ea, multe fiind portrete şi picturi cu *ei* – prietenii ei, noua sa… familie.

Bineînţeles, cu Nesta nu era niciunul.

Până şi nenorocitul lor tată avea un portret pe perete, pe o latură a scării mari: el şi Elain zâmbeau fericiţi, aşa cum fuseseră înainte ca lumea să se ducă naibii. Stăteau pe o bancă de piatră printre tufele de hortensia cu flori roz şi albastre. Erau în fosta grădină a primei lor case, acel conac minunat de lângă mare. Nesta şi mama lor nu erau nicăieri.

Aşa fusese la urma urmei: Elain şi Feyre îşi iubeau tatăl, Nesta fiind preţuită şi educată de mama lor.

În timpul primului tur, Nesta observase lipsa ei de aici. Lipsa mamei lor. Nu spusese nimic, desigur, dar era o absenţă vădită.

Fu suficient încât să o facă acum să scrâşnească din dinţi, să o îndemne să apuce lesa invizibilă interioară care ţinea la distanţă puterea oribilă din ea şi să tragă cu putere când Cassian intră în birou şi spuse celor care îi aşteptau:

— A sosit!

Nesta se încordă, însă Feyre chicoti pur şi simplu.

— Ai venit cu cinci minute mai devreme. Sunt impresionată!

— Pare un semn bun pentru jocurile de noroc. Ar trebui să mergem la Rita, spuse tărăgănat Cassian tocmai când Nesta intră în camera cu lambriuri de lemn.

Biroul se deschidea spre o curte cu grădină luxuriantă. Spaţiul era călduros şi mare, iar ea ar fi putut recunoaşte că îi plăceau rafturile de cărţi de la podea la tavan, mobilierul din catifea de

culoarea safirului din faţa şemineului din marmură neagră, dacă nu ar fi văzut cine stătea înăuntru.

Feyre era cocoţată pe cotiera rotunjită a canapelei, îmbrăcată cu un pulover alb gros şi pantaloni mulaţi negri.

Rhys, în hainele lui negre obişnuite, se rezema de marginea şemineului, cu braţele încrucişate. Astăzi nu-şi afişa aripile.

Şi Amren, în griul preferat, stătea picior peste picior în fotoliul de lângă şemineul aprins, măsurând-o dispreţuitor din priviri pe Nesta, cu ochii ei argintii.

Atât de multe se schimbaseră între ea şi femelă!

Nesta se ocupase de distrugere. Nu îşi permise să se gândească la cearta de la petrecerea sfârşitului de vară, de pe barcă. Sau la faptul că nu vorbise cu Amren de atunci.

Nu o mai vizitase pe Amren. Nu mai discutaseră la un joc de puzzle. Şi cu siguranţă lecţiile de magie luaseră sfârşit. Se asigurase şi de această ultimă parte.

Cel puţin Feyre îi zâmbea.

— Am auzit că te-ai distrat aseară.

Nesta aruncă o privire între locul în care Cassian se aşezase pe fotoliul din faţa lui Amren, locul gol de pe canapea lângă Feyre şi cel unde stătea Rhys lângă şemineu.

Ea îşi ţinu spatele drept şi bărbia sus, urând faptul că toţi o priviră când alese să se aşeze pe canapea lângă sora ei. Urând că Rhys şi Amren îi

observară pantofii murdari şi că probabil încă mai mirosea a mascul, în ciuda băii făcute.

— Arăţi groaznic! spuse Amren.

Nesta nu era suficient de proastă încât să se încrunte la… orice ar fi fost Amren. Da, acum era Mare Spiriduş, dar cândva fusese ceva diferit. Nu din lumea asta. Limba-i era încă destul de tăioasă ca să rănească.

Ca şi Nesta, Amren nu avea o magie specifică regatului legată de Marii Spiriduşi. Asta nu însemna că influenţa ei în regat era mai mică. Puterile de Mare Spiriduş ale Nestei nu se materializaseră niciodată – avea doar ce luase de la Cazan, în loc să îl lase să îi dăruiască putere, aşa cum făcuse cu Elain. Nu ştia ce smulsese de la Cazan când acesta îi răpise natura omenească, dar ştia că erau lucruri pe care nu intenţiona să le înţeleagă sau să le stăpânească vreodată. Gândul în sine îi întorcea stomacul pe dos.

— Deşi pariez că-ţi este greu să arăţi bine când ieşi în oraş noaptea târziu, te îmbeţi până-ţi pierzi minţile şi te culci cu orice îţi iese în cale, continuă Amren.

Feyre întoarse capul spre Aghiotantul Marelui Lord. Rhys părea înclinat să fie de acord cu Amren. Cassian îşi ţinu gura. Nesta spuse lin:

— Nu ştiam că activităţile mele intră sub jurisdicţia ta, zise calm Nesta.

Cassian scoase un murmur ce părea un avertisment. Ea nu ştia pentru care dintre ei. Sau nu îi păsa.

Ochii lui Amren străluciră, o rămăşiţă a puterii care arsese cândva în ea. Tot ce mai rămăsese acum. Sora lui Feyre ştia că şi puterea ei ar fi putut străluci aşa, dar, cu toate că Amren se dezvăluise a fi lumină şi căldură, Nesta ştia şi că flacăra ei argintie izvora dintr-un loc mai rece şi mai întunecat. Un loc vechi – şi totuşi complet nou.

— Intră, când cheltuieşti atât de mult din aurul nostru pe vin! o provocă Amren.

Poate îi forţase prea mult cu nota de plată din seara precedentă.

Nesta se uită la Feyre, care tresări.

— Deci tu chiar m-ai făcut să vin până aici ca să fiu mustrată?

Ochii lui Feyre – aceiaşi ca ai ei – se îmblânziră puţin.

— Nu, nu eşti mustrată. Ea aruncă o privire tăioasă spre Rhys, care era încă tăcut şi rece, rezemat de marginea şemineului, iar apoi spre Amren, care clocotea pe fotoliul ei. Consideră că e o discuţie.

Nesta se ridică repede în picioare.

— Viaţa mea nu te priveşte şi nici nu este deschisă vreunei *discuţii*!

— Stai jos! se răsti Rhys.

Asprimea, influenţa şi puterea din glasul care-i dăduse ordinul…

Nesta înţepeni, împotrivindu-se şi urând faptul că partea Fae din ea se supunea unor asemenea lucruri. Cassian se aplecă înainte în fotoliu ca şi când ar fi sărit între ei. Nesta ar fi putut jura că pe chipul lui se întipărise ceva asemănător suferinţei.

Dar Nesta se uită în ochii lui Rhys şi-şi transpuse în privire fiecare gram de sfidare, chiar dacă ordinul lui îi făcea genunchii *să vrea* să se îndoaie, să se aşeze.

Rhys spuse:

— Ai să rămâi! zise Rhys. Ai să asculţi!

Ea râse încet.

— Nu eşti Marele meu Lord. Nu îmi dai ordine.

Dar ştia cât de puternic era el. Văzuse şi simţise asta. Încă tremura în preajma lui.

Rhys mirosi acea frică. O parte a gurii lui se ridică într-un zâmbet nemilos.

— Vrei să mă înfrunţi, Nesta Archeron? spuse el mieros. Marele Lord al Regatului Nopţii gesticulă spre peluza înclinată de dincolo de ferestre. Avem destul spaţiu să ne luptăm.

Nesta îşi dezgoli dinţii, strigând în tăcere la propriul corp să asculte de ordinele *ei*. Mai degrabă ar fi murit decât să i se supună lui. Oricăruia dintre ei.

Rhys zâmbi mai larg, conştient de acest fapt.

— Destul! se răsti Feyre la Rhys. Ţi-am spus să nu te bagi!

El îşi mută privirea împestriţată cu stele spre partenera lui, iar Nesta nu putu face prea multe înainte se prăbuşească pe canapea când genunchii îi cedară în sfârşit. Feyre îşi înclină capul, umflându-şi nările, şi îi zise lui Rhysand:

— Poţi ori *să pleci*, ori să rămâi şi să taci!

Rhys îşi încrucişă din nou braţele, dar nu spuse nimic.

— E valabil şi pentru tine! i se adresă Feyre lui Amren.

Femela îşi drese zgomotos vocea şi se culcuşi în fotoliul ei.

Nesta nu se deranjă să pară amabilă când Feyre se întoarse spre ea şi se aşeză corespunzător pe canapea, pernele din catifea scârţâind sub ea. Sora ei înghiţi în sec.

— Trebuie să facem nişte schimbări, Nesta, zise răguşită Feyre. Toţi trebuie să facem, şi tu, şi *noi*.

Unde naiba era Elain?

— Am să-mi asum eu vina, continuă Feyre, pentru că am permis lucrurilor să ajungă atât de departe şi atât de rău. După războiul cu Hybernul şi tot ce s-a mai întâmplat, asta… Tu… Ar fi trebuit să-ţi fiu alături ca să te ajut, dar nu am fost, şi sunt pregătită să admit că o parte din vină e a mea.

— Pentru *ce* anume eşti vinovată? spuse Nesta printre dinţi.

— Pentru comportamentul tău de rahat, zise Cassian.

I-o spusese la Solstiţiul de Vară. Şi, la fel ca atunci, spatele îi înţepeni la insulta şi *aroganţa*…

— Uite, continuă Cassian, ridicând mâinile, nu este vreo greşeală morală, dar…

— Înţeleg ce simţi, interveni Feyre.

— Nu ştii *nimic* despre ce simt.

— Este timpul să facem nişte schimbări, continuă Feyre. Începând de acum.

— Ţine-ţi prostiile făţarnice altruiste departe de viaţa mea!

— Nu ai o viaţă! îi răspunse Feyre. Şi nu am de gând să mai stau vreo clipă şi să văd cum te distrugi. Îşi atinse pieptul în dreptul inimii, cu mâna tatuată, ca şi când asta ar fi însemnat ceva. Am decis ca după război să te las în pace, dar se pare că a fost o greşeală. Că *eu* m-am înşelat.

— O?

Cuvântul era un pumnal aruncat între ele.

Rhys se încordă la surâsul dispreţuitor, dar tot nu spuse nimic.

— Ai terminat-o, şopti Feyre, cu vocea tremurândă. Comportamentul ăsta, apartamentul în care locuieşti – ai terminat-o cu toate astea, Nesta!

— Şi unde ar trebui să mă duc? întrebă Nesta pe un ton rece.

Feyre se uită la Cassian.

Pentru prima dată, Cassian nu zâmbea.

— Cu mine, spuse el. Ca să te antrenezi.

Capitolul 2

Cassian se simţea de parcă ar fi tras o săgeată într-un dragon care dormea. Nesta, cu haina ei albastră uzată, cu pantofii pătaţi şi rochia gri şifonată, îl măsură din priviri şi întrebă:

— *Ce*?

— După întâlnirea asta, te muţi în Casa Vântului, o lămuri Feyre. Ea dădu din cap spre est, spre palatul cioplit în munţii din capătul îndepărtat al oraşului. Eu şi Rhys am decis ca în fiecare dimineaţă să te antrenezi cu Cassian în

Windhaven, în Munţii Illyrieni. După prânz, tot restul după-amiezii o să ai de lucru în biblioteca de sub Casa Vântului. Dar apartamentul, tavernele murdare – *s-a terminat* cu toate astea, Nesta!

Nesta îşi strânse pumnii în poală, dar nu spuse nimic.

El ar fi trebuit să se aşeze lângă ea, în loc să îi permită Marii Doamne să stea pe canapea, la distanţă de un braţ. Nu conta că Feyre avea deja un scut în jurul ei, mulţumită lui Rhys – îl avusese şi la micul dejun. „Face parte din antrenamentul meu actual", mormăise Feyre când Cassian întrebase despre apărarea de fier, atât de puternică încât îi masca până şi mirosul. „Rhys l-a rugat pe Helion să îl înveţe despre scuturile cu adevărat impenetrabile, deci bineînţeles că am plăcerea să fiu supusă testului. Trebuie să încerc să îl sparg pe ăsta, ca să văd dacă Rhys urmează corect instrucţiunile lui Helion. Este un nou fel de nebunie".

Însă una care se dovedise întâmplătoare. Chiar dacă ei nu ştiau *ce* putea face puterea Nestei împotriva magiei obişnuite.

Rhys părea să se gândească la acelaşi lucru, iar Cassian se pregăti să sară între cele două surori. Pietrele lui Siphon licăriră în semn de avertisment atunci când puterea lui Rhys vui.

Cassian nu se îndoia că Feyre se putea apăra împotriva majorităţii adversarilor, dar Nesta…

El nu era prea sigur că Feyre avea să riposteze, chiar dacă Nesta şi-ar fi aruncat puterea îngrozitoare asupra ei. Şi ura că nu ştia dacă Nesta

ar fi decăzut destul de mult încât să o facă, şi că situaţia se agravase într-atât încât chiar să se gândească la posibilitatea asta.

— Nu mă mut în Casa Vântului! spuse Nesta. Şi nu mă antrenez în satul ăla mizerabil! Cu siguranţă nu cu *el*.

Ea îi aruncă o privire plină de venin.

— Nu se poate negocia, spuse Amren, încălcându-şi a doua oară în câteva minute promisiunea de a nu se băga în discuţie pe cât posibil.

Cea mai mare dintre surorile Archeron avea talentul de a se face plăcută. Totuşi, Nesta şi Amren întotdeauna avuseseră o legătură – o înţelegere.

Până la cearta lor de pe barcă.

— Pe naiba nu se poate! o provocă Nesta, dar nu încercă să se ridice în picioare când ochii lui Rhysand licăriră cu un avertisment rece.

— Lucrurile din apartamentul tău sunt împachetate chiar acum, spuse Amren, luând o scamă de pe bluza ei de mătase. Când ai să te întorci, o să fie gol. Hainele tale deja sunt trimise la Casă, deşi am dubii c-or să fie potrivite pentru antrenamentul din Windhaven.

Se uită cu subînţeles la rochia gri a Nestei, mai largă decât fusese cândva. Observa Nesta micul licăr de îngrijorare din ochii fumurii ai lui Amren – înţelegea cât de rar se întâmpla asta?

Mai mult decât atât, înţelegea Nesta că nu se întruniseră ca să o condamne, ci pentru că erau

îngrijoraţi? Privirea ei furioasă transmise lui Rhysand că i se părea doar un atac.

— Nu poţi să faci aşa ceva! spuse Nesta. Nu fac parte din regatul ăsta!

— Se pare că nu te deranjează să cheltuieşti banii regatului, îi răspunse Amren. În timpul războiului cu Hybernul, ai acceptat poziţia de emisar al nostru pentru oameni. Nu ai renunţat niciodată la rolul ăla, deci legea te consideră încă un membru oficial al regatului. Cu o fluturare a degetelor ei mici, o carte pluti spre Nesta înainte să cadă cu un zgomot surd pe pernele de lângă ea. Cam atâta magie mai avea acum Amren – magie obişnuită şi banală de Mare Spiriduş. Pagina două sute treizeci şi şase, dacă vrei să verifici.

Amren le citise *legile* cu atenţie pentru asta? Cassian nici măcar nu ştia că exista o asemenea regulă – acceptase poziţia pe care i-o oferise Rhys fără întrebări, fără să îi pese ce accepta, doar ca el, Rhys şi Azriel să fie împreună şi să aibă o patrie pe care să nu le-o poată lua nimeni vreodată. Până la Amarantha.

Niciodată n-avea să înceteze să fie recunoscător pentru asta: pentru Marea Doamnă care era la doar câţiva paşi de el, îi salvase pe toţi de domnia Amaranthei, îi adusese înapoi fratele, iar apoi îl scosese pe Rhys din întunericul care zăbovea.

— Deci uite ce opţiuni ai, fato! spuse Amren, ridicându-şi bărbia delicată.

Cassian nu rată privirea dintre Feyre şi Rhys: agonia de pe chipul Marii Doamne, care ştia ce

ultimatum trebuia să-i dea Rhys Nestei şi furia pe jumătate reprimată a lui Rhys că partenera lui suferea atât de mult din cauza asta. Mai văzuse astăzi schimbul acesta de priviri şi sperase să nu îl mai revadă.

Cassian luase devreme micul dejun împreună cu ei în dimineaţa asta când Rhys primise nota de plată pentru distracţia nocturnă a Nestei. Când Rhys citise lista cu voce tare: sticle de vin rar, mâncăruri exotice, datorii la jocurile de noroc…

Feyre îşi fixase cu privirea farfuria până când lacrimi tăcute îi căzuseră în omletă.

Cassian ştia că se mai discutase – că se mai certaseră – în legătură cu Nesta, întrebându-se dacă să îi mai acorde timp să se vindece, aşa cum crezuseră cu toţii la început că avea să se întâmple, sau să intervină. Dar când Feyre plânsese la masă, el îşi dăduse seama că era un fel de ruptură, de acceptare a faptului că nu mai putea să spere.

Cassian fusese nevoit să-şi aducă aminte de toate orele de antrenament şi de toate ororile pe care le îndurase pe câmpul de luptă ca să nu afişeze aceeaşi tristeţe.

Rhys strânsese liniştitor mâna lui Feyre înainte să se uite la Azriel şi după aceea la Cassian şi făcuse planul acesta. Ca şi când ar fi aşteptat de foarte mult timp.

Elain intrase la jumătatea mesei. Muncise în grădina casei de la răsărit şi fusese serioasă când Rhys o pusese la curent. Feyre nu reuşise să spună

nimic, dar Elain îl ascultase pe Rhys fără să-şi mute privirea.

Apoi Rhys o chemase pe Amren din apartamentul ei din mansardă, din partea cealaltă a râului. Feyre insistase ca ordinul să vină de la Amren, nu de la Rhys, ca să păstreze un soi de legătură de familie între Rhys şi sora ei.

Cassian nu credea că exista una, dar Rhys acceptase, îngenunchind lângă Feyre, ştergându-i urmele lacrimilor şi sărutându-i tâmplele. Atunci plecaseră toţi de la masă, oferindu-le intimitate Marelui Lord şi Marii Doamne.

Cassian îşi luase zborul după câteva minute, lăsând şuieratul vântului să-i acopere toate gândurile şi răcoarea acestuia să îi calmeze inima agitată. Întâlnirea asta, ce urma să se întâmple… nimic nu avea să fie uşor.

Ei căzuseră de acord că Amren fusese dintotdeauna unul dintre puţinii oameni care puteau să o convingă pe Nesta. Cea de care Nesta părea să se teamă, chiar dacă puţin. Care înţelegea cumva cum era Nesta în sinea ei.

Fusese singura cu care Nesta vorbise sincer după război.

Nu părea o coincidenţă că, în ultima lună, de când se certaseră pe barcă, Nesta se purtase şi mai îngrozitor. Că acum arăta… aşa.

— Unu, spuse Amren ridicând un deget subţire, poţi să te muţi în Casa Vântului, să te antrenezi cu Cassian dimineaţa şi să lucrezi în bibliotecă după-amiaza. Nu ai să fii prizonieră. Dar nimeni nu o să te ducă în zbor şi nici nu o să te teleporteze în

oraş. Dacă vrei să te aventurezi în oraş, poţi să o faci. Adică, dacă ai să reuşeşti să cobori cele zece mii de trepte ale Casei. Ochii lui Amren licăriră provocator. Şi dacă poţi cumva să găseşti vreo doi bani ca să îţi cumperi de băut. Dar dacă respecţi planul ăsta, o să ne gândim din nou cum şi unde ai să locuieşti peste câteva luni.

— Şi care e cealaltă opţiune? întrebă furioasă Nesta.

Mamă cerească, femeia asta – femela! Nu mai era om. Cassian se gândea la foarte puţinii oameni care ar fi îndrăznit să-i sfideze pe Amren şi pe Rhys. Cu siguranţă nu în aceeaşi cameră. Cu siguranţă nu cu un astfel de venin.

— Să te întorci în ţinuturile oamenilor.

Amren sugerase câteva zile într-o temniţă din Oraşul Cioplit, dar Feyre spusese pur şi simplu că lumea oamenilor ar fi fost mai mult decât potrivită ca închisoare pentru cineva ca Nesta.

Şi pentru cineva ca Feyre. Şi Elain.

Toate cele trei surori erau acum Mari Spiriduşi cu puteri considerabile, deşi doar cele ale lui Feyre erau eliberate. Nici măcar Amren nu ştia dacă Elain şi Nesta mai aveau puteri. Cazanul le dăruise puteri unice, diferite de ale celorlalţi Mari Spiriduşi: darul viziunii celei dintâi şi darul… Cassian nu ştia cum să definească darul Nestei. Nu ştia dacă măcar era unul – sau ceva ce luase ea. Focul argintiu, acel sentiment de moarte iminentă, puterea brută pe care o văzuse când se izbise în Regele Hybernului. Orice ar fi fost, depăşea darurile obişnuite ale Marilor Spiriduşi.

Lumea oamenilor era în urma lor. Nu se puteau întoarce niciodată. Chiar dacă toate trei erau eroine de război, fiecare pe bună dreptate, oamenilor nu le-ar fi păsat. Ar fi păstrat distanţa, dacă nu ar fi fost provocaţi violent. Deci da: Nesta putea practic să se întoarcă în ţinuturile umane, dar acolo n-avea să găsească niciun tovarăş, nicio primire călduroasă şi niciun oraş care să o accepte. Orice locuinţă ar fi găsit, ar fi fost în primul rând incapabilă să o părăsească, ar fi fost limitată la curtea casei de frica prejudecăţilor oamenilor.

Nesta se întoarse spre Feyre, dezgolindu-şi dinţii.

— Şi astea sunt singurele mele opţiuni?

— Îmi… Feyre se opri înainte să poată spune restul – *îmi pare rău* – şi îşi îndreptă umerii. Deveni Marea Doamnă a Regatului Nopţii, chiar şi fără coroana ei neagră, chiar şi în puloverul vechi al lui Rhys. Da.

— Nu ai niciun drept.

— Eu…

Nesta izbucni.

— M-ai târât în încurcătura asta, în locul ăsta oribil! *Tu* eşti motivul pentru care sunt aşa, pentru care sunt *blocată* aici…

Feyre tresări. Furia lui Rhys deveni palpabilă, un puls de putere întunecată care îl făcu pe Cassian să simtă un nod în stomac – instinctul fiecărui războinic de a sta drept.

— Destul! şopti Feyre.

Nesta clipi.

Feyre înghiţi, dar nu dădu înapoi.

— *Destul*! Te muţi în Casă, ai să te antrenezi şi ai să lucrezi, şi nu îmi pasă ce venin scuipi spre mine! O faci!

— Elain trebuie să mă poată vizita…

— Elain a fost de acord cu asta în urmă cu câteva ore. Acum îţi împachetează lucrurile. Te vor aştepta la sosire.

Nesta dădu înapoi.

Feyre nu cedă.

— Elain ştie cum să dea de tine. Dacă vrea să te viziteze la Casa Vântului, este liberă să o facă. Unul dintre noi o s-o ducă bucuros acolo.

Cuvintele plutiră între ele atât de apăsător şi ciudat, încât Cassian spuse:

— Promit să nu muşc!

Nesta îşi ridică buza superioară când se întoarse spre el.

— Presupun că asta a fost ideea *ta*…

— Da, minţi el zâmbind. O să ne distrăm de minune împreună!

Era foarte probabil să se ucidă unul pe celălalt.

— Vreau să vorbesc cu sora mea. Singură! ordonă Nesta.

Cassian se uită la Rhys, care o fixă evaluator cu privirea pe Nesta. Se uitase astfel şi la Cassian de câteva ori, de-a lungul secolelor, iar el nu o invidia deloc pe Nesta. Dar Marele Lord al Regatului Nopţii dădu aprobator din cap.

— Ne găsiţi pe hol.

Cassian îşi strânse mai mult pumnul la insulta insinuată – că nu aveau destulă încredere în ea încât să meargă mai departe de atât, în ciuda

scutului lui Feyre. Chiar dacă partea raţională din el, de războinic, era de acord. Nesta căscă ochii, iar el îşi dădu seama că şi ea înţelesese asta.

După felul în care îşi încordă Feyre maxilarul, Cassian bănuia că nu era mulţumită de „împunsătura” subtilă – nu avea să o ajute să o convingă pe Nesta că procedau aşa pentru binele ei. Pe Rhys urma să-l certe mai târziu.

Cassian aşteptă ca Rhys şi Amren să se ridice înainte să îi urmeze afară. Ţinându-se de cuvânt, Rhys făcu trei paşi pe hol, departe de uşile de lemn vrăjite împotriva celor care ascultau, şi se rezemă de zid.

Făcând la fel, Cassian i se adresă lui Amren:

— Nici măcar nu ştiam că avem asemenea legi despre statutul de membru al regatului.

— Nu avem.

Amren îşi curăţă unghiile vopsite în roşu.

El înjură încet.

Rhys zâmbi ironic, însă Cassian se încruntă spre uşile duble închise şi se rugă ca Nesta să nu facă vreo prostie.

*

Nesta îşi ţinu drept spatele care o durea din cauza efortului. Presupunea că, în afară de regele Hybernului, niciodată nu urâse pe cineva atât de mult cum îi ura pe ei.

Toţi discutaseră despre ea, considerând-o incapabilă, necontrolată şi…

— Înainte nu-ţi păsa, spuse Nesta. De ce acum?

Feyre se jucă cu verigheta ei de argint cu safir în formă de stea.

— Ţi-am spus: nu a fost din cauză că nu mi-a păsat. Noi – toţi, vreau să spun – am discutat de mai multe ori despre asta. Despre tine. Noi – *eu* am decis că ar fi mai bine să-ţi oferim timp şi intimitate.

— Şi ce a avut de spus Elain despre asta?

O parte din ea nu voia să ştie.

Feyre strânse din buze.

— Nu are legătură cu Elain. Şi, din câte ştiu, nici cu ea nu prea te-ai văzut.

Nesta nu îşi dăduse seama că ei erau atât de atenţi.

Nu îi explicase niciodată lui Feyre – nu-şi găsise niciodată cuvintele ca să-i explice – de ce se distanţase atât de mult de toţi. Elain fusese răpită de Cazan şi salvată de Azriel şi de Feyre. Totuşi, groaza încă o cuprindea pe Nesta, trează şi în somn: îşi amintea ce simţise după ce auzise chemarea îmbietoare a Cazanului, şi-şi dăduse seama că fusese pentru Elain, nu pentru ea sau Feyre. Cum se simţise să găsească gol cortul lui Elain şi să vadă mantia albastră aruncată.

Lucrurile doar se înrăutăţiseră de atunci.

„Voi aveţi viaţa voastră, eu o am pe a mea”, îi spusese lui Elain la Solstiţiul de Iarnă. Ştiuse cât de mult ar fi avut de suferit sora ei, dar Nesta nu suporta groaza profundă care dăinuia. Imaginea

mantiei aruncate, apa rece a Cazanului, gâtul tatălui ei rupându-se…

— Dacă mai contează, speram că ai să-ţi revii, zise Feyre precaută. Voiam să îţi ofer intimitate să o faci, dacă tot pare că-i ataci pe toţi cei care se apropie prea mult, dar tu nici măcar nu ai *încercat*.

„Poate ai să găseşti puterea de a te strădui ceva mai mult anul ăsta”. Cuvintele pe care i le spusese Cassian în urmă cu nouă luni, pe străzile acoperite de gheaţă, la câteva străzi distanţă de aici, încă răsunau proaspăt în mintea Nestei.

— Să mă străduiesc?

Fusese singura replică la care se gândise.

— Ştiu că e o noţiune străină pentru tine.

Apoi furia izbucni din ea.

— De ce ar trebui să mă străduiesc măcar să fac ceva? Am fost târâtă în lumea asta a voastră, în regatul ăsta!

— Atunci, pleacă în altă parte!

Ea îşi înghiţi propriul răspuns.

— Nu am unde să mă duc.

Era adevărul. Nu voia să se întoarcă în ţinutul oamenilor. Niciodată nu se simţise în largul ei acolo. Iar lumea asta ciudată şi nouă a Spiriduşilor… Ar fi putut să accepte că acum avea un trup diferit şi modificat, permanent schimbat, şi că umanitatea i se furase, dar nu ştia nici unde îi era locul în lumea asta. Acesta era gândul pe care încerca să îl înece în băutură, muzică şi jocuri de cărţi la fel de des pe cât se folosea de metodele acestea ca să calmeze puterea agitată din ea.

— Nu ai făcut decât să ne risipeşti banii, continuă Feyre.

— Banii partenerului tău. Alt sentiment rănit. Sângele Nestei murmură la atacul direct. Îţi mulţumesc foarte mult pentru că ţi-ai răpit din timpul dedicat construirii casei şi cumpărăturilor ca să îţi aminteşti de mine.

— Am construit o cameră în casa asta pentru tine. Te-am rugat să mă ajuţi să o decorez. Mi-ai spus să te las în pace.

— De ce mi-aş dori să stau în casa asta?

De acolo putea să vadă exact cât de fericiţi erau. În acea casă niciunul dintre ei nu părea nici pe departe la fel de distrus de război ca ea. Aproape făcuse parte din acel cerc. Îi ţinuse de mâini când rămăseseră împreună în dimineaţa ultimei lupte şi crezuse că probabil aveau să supravieţuiască toţi.

Apoi, aflase cât de nemilos putea să-i fie luat totul, care era cu adevărat preţul speranţei, fericirii şi dragostei. Nu voia să îl mai înfrunte vreodată. Nu mai voia să suporte ce simţise în poiana din pădure, unde regele Hybernului chicotise şi sângele era peste tot. Puterea ei nu fusese suficientă să îi salveze atunci. Presupunea că de atunci o pedepsea pentru că eşuase, ţinând-o închisă în ea.

— Pentru că eşti sora mea, zise Feyre.

— Da, şi întotdeauna te sacrifici pentru noi, biata ta familie omenească…

— Ai cheltuit *cinci sute de monede de aur* aseară! izbucni Feyre, ridicându-se în picioare ca

să facă paşi în faţa şemineului. Ştii cât înseamnă asta? Ştii cât de *jenată* am fost când am primit nota de plată în dimineaţa asta, iar prietenii mei – familia mea – au fost nevoiţi să audă toată tărăşenia?

Nesta ura acel cuvânt. Termenul pe care îl folosea Feyre ca să îşi descrie curtenii. Ca şi când lucrurile fuseseră atât de jalnice cu familia Archeron, încât Feyre fusese nevoită să găsească alta. Să-şi aleagă una. Unghiile îi înţepară palmele Nestei, durerea acoperind-o pe cea a inimii strânse.

— Şi să aud nu doar suma imensă, ci şi pe ce ai risipit-o… continuă Feyre.

— O, deci este vorba de salvarea aparenţelor…

— Este vorba despre modul în care se reflectă asupra mea, a lui Rhys şi asupra regatului când sora mea nenorocită ne cheltuieşte banii pe vin şi jocuri de noroc şi nu face *nimic* pentru a ajuta oraşul! Dacă sora mea nu poate fi controlată, atunci de ce să avem dreptul să îi conducem pe ceilalţi?

— Nu sunt un obiect, ca să mă controlezi, spuse Nesta cu răceală.

Tot ce ţinea de viaţa ei, din clipa în care se născuse, fusese controlat de alţi oameni. Trecuse prin diverse situaţii; când încercase să preia controlul, fusese zădărnicită la fiecare pas, iar ea ura asta chiar mai mult decât pe regele Hybernului.

— Ăsta-i motivul pentru care ai să te antrenezi la Windhaven. Ai să înveţi să *te* controlezi.

— Nu mă duc.

— Ai să mergi, chiar dacă o să fie nevoie să te legăm şi să te cărăm până acolo. Ai să participi la lecţiile lui Cassian şi ai să faci orice o să te pună Clotho să faci în bibliotecă. Nesta alungă amintirea profunzimilor întunecate ale bibliotecii, a monstrului de demult care locuise acolo. Îi salvase de acoliţii Hybernului, dar… Refuză să se gândească la asta. Ai să o respecţi pe ea şi pe celelalte preotese din bibliotecă, spuse Feyre, şi nu ai să le faci nicio problemă. Restul timpului liber ai să ţi-l petreci cum doreşti. În Casă.

Furia clocotitoare pompa prin ea atât de zgomotos, că Nesta abia auzea focul adevărat în faţa căruia făcea paşi Feyre. Se bucura de vuietul din mintea ei – sunetul lemnelor ce pârâiau îi aducea atât de bine aminte de clipa în care gâtul tatălui ei se frânsese, încât nu suporta să aprindă un foc în propria-i casă.

— Nu aveai niciun drept să îmi închizi apartamentul, să îmi iei lucrurile…

— Care lucruri? Câteva haine şi nişte mâncare stricată.

Nesta nu avu şansa să se întrebe de unde ştia Feyre asta, pentru că sora ei spuse: „Am să demolez clădirea aia”.

— Nu ai îndrăzni!

— S-a făcut! Rhys l-a vizitat deja pe proprietar. O să fie demolată şi reconstruită ca adăpost pentru familiile încă refugiate din cauza războiului.

Nesta încercă să îşi controleze respiraţia sacadată. Fusese lipsită de una dintre puţinele

alegeri făcute. Lui Feyre nu părea să îi pese. Feyre făcuse dintotdeauna ce-şi dorea. Întotdeauna primea ce voia. Iar acum părea că şi dorinţa asta avea să i se împlinească.

— Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine! zise Nesta furioasă.

— Bine. Poţi să vorbeşti în schimb cu preotesele şi Cassian.

Nu o putea convinge să se răzgândească insultând-o.

— Nu am să fiu prizoniera ta…

— Nu. Poţi să te duci oriunde vrei. Aşa cum a spus Amren, eşti liberă să părăseşti Casa. Dacă reuşeşti să cobori cele zece mii de trepte. Ochii lui Feyre erau strălucitori. Dar nu mai am de gând să plătesc ca să te distrugi singură!

Să se distrugă singură. Liniştea bâzâi în urechile Nestei şi se undui peste flăcările ei, sufocându-le, liniştind furia insuportabilă. Se lăsă o linişte totală.

Se obişnuise cu liniştea ce se pogorâse din clipa în care murise tatăl ei, liniştea care începuse să o strivească atunci când plecase spre biroul lui din conacul pe jumătate dărâmat, câteva zile mai târziu, şi găsise una dintre sculpturile lui. Îşi dorise să ţipe la nesfârşit, dar fuseseră prea mulţi oameni în preajmă. Se controlase până la sfârşitul întâlnirii cu eroii de război. Apoi îşi permisese să cadă. Direct în acest puţ tăcut.

— Ceilalţi aşteaptă, spuse Feyre. Cred că Elain şi-a terminat treburile.

— Vreau să-i vorbesc.

— O să te viziteze când o să fie pregătită.

Nesta se uită în ochii surorii ei.

Ochii lui Feyre străluceau.

— Crezi că nu ştiu de ce ai alungat-o chiar şi pe Elain?

Nesta nu voia să discute despre asta. Despre faptul că *întotdeauna* o avusese pe Elain de partea sa. Şi cumva, acum, Elain o alesese pe Feyre şi pe aceşti oameni şi o lăsase pe ea în urmă. Amren făcuse la fel. I-o spusese clar pe barcă.

Nestei nu îi păsa că în timpul războiului cu Hybernul încercase să creeze o legătură cu Feyre, pentru ţeluri comune: să o protejeze pe Elain, să salveze ţinuturile oamenilor. Îşi dăduse seama că erau nişte scuze ca să ascundă ce fierbea şi vuia acum în inima ei.

Nesta nu se deranjă să-i răspundă, iar Feyre plecă în tăcere.

Nu mai avea ce să le unească.

Capitolul 3

Cassian îl urmărea pe Rhysand amestecând cu atenţie ceaiul.

Îl văzuse pe Rhys sfâşiindu-le inamicii cu aceeaşi precizie rece cu care învârtea acum lingura.

Ei stăteau în biroul Marelui Lord, luminat de lămpile verzi de sticlă şi un candelabru greu de fier. Atriumul pe două niveluri ocupa capătul nordic al aripii de afaceri, aşa cum o numea Feyre.

Includea parterul biroului – împodobit cu covoare albastre ţesute de mână pe care Feyre le alesese de la meşteşugarii din Cesere – cu cele două saloane, biroul lui Rhys şi două mese lungi lângă rafturile cu cărţi. În capătul îndepărtat al camerei era un mic podium care conducea spre o firidă lată şi înălţată, flancată de alte cărţi – şi, în mijloc, se regăsea o machetă mare şi funcţională a lumii lor, înconjurată de stele, planete şi alte lucruri extravagante care îi fuseseră explicate odată lui Cassian, înainte să le considere plictisitoare şi să înceapă să le ignore.

Bineînţeles, Az fusese fascinat. Rhys construise macheta în urmă cu câteva secole. Nu doar că putea să urmărească soarele, ci şi să indice ora, şi cumva îi permitea lui Rhys să se gândească la existenţa vieţii de dincolo de lumea lor şi la alte lucruri pe care Cassian le uitase din nou imediat.

La mezanin, unde se ajungea pe o scară spiralată din fier forjat ornamentat, chiar în stânga intrării, erau alte cărţi – cu miile doar aici – câteva vitrine de sticlă pline cu obiecte delicate de care Cassian se ţinuse departe (de frică să nu le spargă cu „labele lui de urs”, aşa cum îi descria Mor mâinile) şi câteva tablouri de-ale lui Feyre.

Erau destule şi la parter, unele în umbră şi care nu trebuiau să fie văzute, altele dezvăluite de lumina ce se reflecta din râul de la baza peluzei înclinate. Marea Doamnă a lui Cassian avea un fel de a imortaliza lumea care îl uimea. Tablourile ei îl nelinişteau câteodată. Adevărurile pe care le înfăţişa nu erau întotdeauna plăcute.

El fusese în studioul ei de câteva ori ca să o vadă pictând. În mod surprinzător, ea îl lăsase.

La prima vizită, o găsise pe Feyre încordată la şevalet. Picta ceea ce îşi dăduse el seama că era un torace costeliv, atât de slab, încât mai că-i putea număra oasele.

Când văzuse semnul din naştere familiar pe braţul stâng prea slab de lângă acesta, zărise unul identic printre tatuajele de pe braţul ei întins, cu pensula în mână. El dăduse uşor din cap spre ea, o recunoaştere a faptului că înţelegea.

El nu fusese niciodată la fel de slab ca Feyre în anii lui de sărăcie, dar înţelegea foamea din fiecare mişcare a pensulei. Disperarea. *Golul* care semăna cu nuanţele gri, albastre, galbene şi greţos de albe. Disperarea puţului negru din spatele trunchiului şi al braţului. Moartea zăbovind în apropiere ca o cioară care aşteaptă un stârv.

Se gândise mult timp la tabloul acela în zilele următoare – la cum îl făcuse să se simtă, la cât de aproape fuseseră cu toţii să o piardă pe Marea lor Doamnă înainte să o fi cunoscut.

Rhys termină de amestecat ceaiul şi lăsă jos lingura cu o deosebită delicateţe.

Cassian îşi ridică privirea la portretul din spatele biroului imens al Marelui său Lord. Globurile aurii de lumină fae din cameră erau poziţionate astfel încât să îl facă să pară viu, strălucitor.

Chipul lui Feyre – un autoportret – părea să râdă la el. La partenerul care stătea cu spatele la ea. Ca să îl poată veghea, spunea Rhys.

Cassian se rugă ca zeii să *îl* vegheze când Rhys sorbi din ceai şi îl întrebă:

— Eşti pregătit?

El se rezemă de spătar.

— Am mai disciplinat războinici tineri.

Ochii violeţi ai lui Rhys străluciră.

— Nesta nu e vreun tânăr care depăşeşte limitele.

— Pot să mă descurc cu ea.

Rhys se uită la ceai.

Cassian recunoscu acel chip deranjant de calm şi de serios.

— Te-ai descurcat bine când i-ai pus la punct pe illyrieni primăvara trecută, ştii.

El se pregăti. Anticipase această discuţie de când îşi petrecuse patru luni cu illyrienii, gestionând conflictele dintre bandele de războinici, asigurându-se că se îngrijea cineva de familiile care pierduseră taţi, fii, fraţi şi soţi, că ştiau că el era acolo ca să ajute şi să îi asculte şi, în general, spunându-le foarte clar că dacă se ridicau împotriva lui Rhys, aveau să plătească scump.

Ritualul Sângelui de primăvara trecută se ocupase de cei mai răi dintre ei, inclusiv de scandalagiul Kallon, a cărui aroganţă nu fusese suficientă ca să-i compenseze lipsa de antrenament când fusese ucis la doar câţiva kilometri de pantele din Ramiel. Cassian oftase de uşurare aflând de moartea tânărului mascul, dar illyrienii încetaseră bombăneala la scurt timp după aceea. De atunci, Cassian îşi petrecuse timpul reîntregind armata, supraveghind instrucţia noilor

războinici promiţători şi asigurându-se că aceia care aveau experienţă erau încă în formă bună ca să lupte din nou. Cel puţin, refacerea armatei le dăduse illyrienilor ceva la care să se concentreze, iar Cassian ştia că nu mai putea adăuga nimic pe lângă inspecţia ocazională şi întâlnirile de consiliu.

Deci illyrienii erau paşnici – sau pe cât de paşnici puteau fi nişte războinici, cu antrenamentul lor constant. Exact asta voia Rhys. Nu doar pentru că o rebeliune ar fi fost un dezastru, ci din cauza a ceea ce ştia că Rhys urma să spună.

— Cred că este timpul să îţi asumi responsabilităţi mai mari.

Cassian se strâmbă. Asta era.

Rhys chicoti.

— Doar nu poţi să îmi spui sincer că nu ştiai că situaţia illyrienilor a fost o încercare!

— Am sperat să nu fie, mormăi el, strângându-şi aripile.

Rhys zâmbi, deşi redeveni repede serios.

— Totuşi, Nesta nu este un test. Ea este… diferită.

— Ştiu.

Îşi dăduse seama chiar şi înainte să fie Creată. Şi după acea zi îngrozitoare din Hybern… Nu uitase niciodată cuvintele Cioplitorului de Oase şoptite în Temniţă.

„Dacă ţi-aş spune ce mi-au şoptit pietrele, întunericul şi marea de dincolo, Lord al Măcelului? Cum au tremurat de frică, pe insula de peste mare. Cum au tremurat când ea a apărut. A luat ceva – ceva preţios, smulgând cu dinţii.

Ce ai trezit în ziua aceea din Hybern, Prinţe al Bastarzilor?”

Ultima întrebare îl trezise de mai multe ori decât voia să recunoască.

— De la război, nu am mai văzut nicio urmă din puterea ei, se forţă Cassian să spună. Din câte ştim, a dispărut odată cu spargerea Cazanului.

— Sau poate este în stare latentă, aşa cum Cazanul doarme acum şi stă ascuns în siguranţă în Cretea, cu Drakon şi Miryam. E posibil ca puterea ei să apară în orice clipă.

Cassian simţi un fior traversându-i coloana vertebrală. Avea încredere că prinţul Serafim şi femeia pe jumătate om ascundeau Cazanul, dar nimeni nu putea face nimic pentru a controla puterea acestuia, dacă se activa.

— Să fii atent, îi zise Rhys.

— Parcă ţi-ar fi frică de ea.

— Îmi este frică.

Cassian clipi.

Rhys ridică o sprânceană.

— De ce crezi că te-am trimis ca să o aduci în dimineaţa asta?

Cassian clătină din cap, nereuşind să se abţină să nu râdă. Rhys zâmbi, împreunându-şi degetele la ceafă şi rezemându-se de spătar.

— Trebuie să intri mai des în ringul de antrenament, frate! îi spuse Cassian, studiind trupul puternic al prietenului său. Nu vrei ca partenera ta să găsească vreo parte moale.

— Nu găseşte nimic moale când sunt în preajma ei, zise Rhys, iar Cassian râse din nou.

— O să te certe Feyre pentru ce ai spus mai devreme?

— Deja i-am anunţat pe servitori să-şi ia liber restul zilei imediat ce o duci pe Nesta la Casă.

— Cred că servitorii vă aud destul de des certându-vă.

Într-adevăr, Feyre nu ezita când trebuia să îi spună lui Rhys că întrecuse limita.

Rhys îi zâmbi şiret.

— Nu cearta vreau să nu o audă.

Cassian rânji la rândul lui, chiar dacă un sentiment asemănător pizmei îi agită stomacul. Nu era deloc invidios pe fericirea lor. Erau destule momente când vedea bucuria pe chipul lui Rhys şi trebuia să se îndepărteze ca să nu plângă, pentru că fratele lui aşteptase acea dragoste şi o câştigase. Rhys luptase de nenumărate ori pentru un viitor cu Feyre. Pentru ce aveau acum.

Dar, uneori, Cassian vedea inelul de împerechere, portretul din spatele biroului şi casa asta şi pur şi simplu… îşi dorea să aibă parte de aşa ceva.

Ceasul bătu ora zece şi jumătate, iar Cassian se ridică în picioare.

— Bucură-te de „lupta” voastră!

— Cassian!

Tonul îl opri.

Calmul şi precauţia se citeau pe chipul lui Rhys.

— Nu m-ai întrebat ce responsabilităţi mai mari vreau să-ţi asumi.

— Am presupus că Nesta este o responsabilitate suficient de mare, evită el răspunsul.

Rhys îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Ai putea fi mai mult.

— Sunt generalul tău. Nu e de ajuns?

— Este de ajuns pentru tine?

„Da”, mai că spuse el. Dar se trezi ezitând.

— O, e clar că eziţi! spuse Rhys. Cassian încercă să îşi ridice scuturile mentale, dar află că erau intacte. Rhys zâmbea ca o pisică. Frate, chipul tău încă trădează tot ce simţi, spuse încet Rhys, dar amuzamentul lui dispăru repede. Eu şi Az avem motive întemeiate să credem că reginele umane complotează din nou. Trebuie să cercetezi chestiunea. Să te ocupi de asta.

— Ce, facem schimb de roluri? Az o să se ocupe acum de illyrieni?

— Nu face pe prostul, spuse calm Rhys.

Cassian îşi dădu ochii peste cap. Însă amândoi ştiau că Azriel mai degrabă ar fi divizat sau distrus Illyria decât să o ajute. Încă se luptau să îşi convingă fratele că illyrienii erau un popor care merita salvat.

— Azriel se ocupă de mai multe decât ar recunoaşte acum, continuă Rhys. Nu îi mai dau o responsabilitate. Sarcina asta a ta o să-l ajute. Rhys afişă un zâmbet provocator. Şi o să vedem de ce eşti cu adevărat în stare.

— Vrei să fac pe spionul?

— Cass, există mai multe metode de a aduna informaţii, nu doar uitându-te prin gaura cheii. Az

nu este curtean. El lucrează din umbră. Dar am nevoie de cineva care să nu se ascundă – am nevoie de tine. Mor poate să-ţi dea detaliile. O să se întoarcă azi la un moment dat din Vallahan.

— Ştii doar că nici eu nu sunt curtean.

Gândul îl făcu să simtă un gol în stomac.

— Ţi-e teamă?

Cassian lăsă pietrele Siphon de pe dosul mâinilor lui să pâlpâie cu o lumină interioară.

— Deci trebuie să mă ocup de reginele astea şi să o instruiesc pe Nesta?

Rhys se rezemă, tăcerea lui oferindu-i răspunsul.

Cassian se îndreptă spre uşile duble închise, înghiţind un şir de înjurături.

— Aşadar ne aşteaptă câteva luni lungi!

— Cu siguranţă, spuse Rhys încetişor când el ajunse aproape de uşă.

*

— Ai păstrat hainele de luptă din piele de la război? îi spuse Cassian Nestei în loc de salut când păşi în holul de la intrare. O să îţi trebuiască mâine.

— M-am asigurat că Elain i le-a pus în bagaj, răspunse Feyre de pe scări, fără să se uite la sora ei, care stătea cu spatele rigid la baza lor.

El se întrebă dacă Marea Doamnă observase deja dispariţia servitorilor.

Zâmbetul secret din ochii lui Feyre îi spuse că ştia destule despre asta şi despre ce o aştepta peste câteva minute.

Slavă zeilor că pleca de aici! Probabil trebuia să zboare spre mare, ca să *nu* îl audă pe Rhys. Sau să îi simtă puterea când… Cassian se opri înainte să se gândească la asta. El şi fraţii lui nu mai erau ca în tinereţe, când se culcau cu orice femelă care se arăta interesată, adesea în aceeaşi cameră. Nu voia ca lucrurile să se schimbe.

Nesta doar îşi încrucişă braţele.

— Ne teleportezi la Casă? o întrebă el pe Feyre.

— Eu o fac, zise Mor din spatele lui, şi îi făcu semn din ochi lui Feyre. Ea are o întâlnire deosebită cu Rhysie.

Cassian zâmbi când Mor intră din aripa rezidenţială.

— Credeam că te întorci mai târziu, spuse, şi o îmbrăţişă strâns.

Părul auriu şi lung până în talie al lui Mor mirosea ca mările reci. Îl îmbrăţişă la rândul ei.

— Nu am vrut să aştept până după-amiază. În Vallahan zăpada este deja până la genunchi. Aveam nevoie de soare.

Cassian se retrase ca să îi studieze chipul frumos, la fel de familiar ca al lui. În ciuda cuvintelor rostite, tristeţea se citea în ochii ei căprui.

— Ce s-a întâmplat?

Feyre se ridică de pe scaun, observând şi ea încordarea.

— Nimic, spuse Mor, dându-şi părul peste un umăr.

— Mincinoaso!

— Am să vă povestesc tuturor mai târziu, afirmă Mor, şi se uită spre Nesta. Mâine ar trebui să porţi hainele de piele. O să ai nevoie să-ţi ţină de cald când ai să te antrenezi în Windhaven.

Nesta îi aruncă lui Mor o privire plictisită.

Mor doar radie.

Feyre consideră momentul potrivit să păşească nonşalant între ei, scutul lui Rhys fiind încă tare ca oţelul în jurul ei. Nu conta că, peste aproximativ un minut, aveau să fie extrem de aproape unul de celălalt.

— Azi te lăsăm să te instalezi la Casă – poţi să-ţi despachetezi lucrurile. Să te odihneşti, dacă vrei.

Nesta nu spuse nimic.

Cassian îşi trecu o mână prin păr. Cazanul să îi cruţe! Rhys se aştepta ca el să fie diplomat, când Marele Lord nici măcar nu putea să gestioneze situaţia *asta*?

Mor rânji ca şi când i-ar fi citit gândurile pe chip.

— Felicitări pentru promovare! Ea scutură din cap. Cassian este curtean! Nu credeam c-am să apuc ziua asta!

Feyre chicoti, dar Nesta îşi mută privirea spre el, surprinsă şi prudentă.

— Sunt tot un nimeni născut din flori, nu-ţi face griji, zise el, fie şi numai ca să i-o ia înainte.

Nesta strânse din buze.

— O să vorbim curând, îi zise Feyre cu atenţie Nestei.

Nesta nu spuse nimic nici acum.

Aparent, încetase să mai discute cu Feyre. Dar cel puţin pleca de bunăvoie.

Aproape de bunăvoie.

— Mergem? întrebă Mor, oferindu-le braţele.

Nesta se uită la podea, cu faţa palidă şi trasă, cu ochi strălucitori.

Feyre se uită în ochii lui. Doar privirea îi transmise tot ce îl implora să facă.

Nesta trecu pe lângă ea, o apucă pe Mor de antebraţ şi se uită la un punct de pe zid.

Mor se crispă la el, dar Cassian nu îndrăzni să facă la fel. Poate Nesta nu se uita la ei, dar el ştia că ea vedea, auzea şi evalua totul.

Aşa că o apucă pur şi simplu pe Mor de celălalt braţ şi îi făcu semn din ochi lui Feyre înainte să dispară cu toţii în vânt şi întuneric.

*

Mor îi teleportă pe cerul de deasupra Casei Vântului.

Înainte să simtă golul din stomac, Nesta era în braţele lui Cassian, cu aripile întinse, în timp ce zbura spre veranda de piatră. Trecuse mult timp de când o ţinuse în braţe, de când văzuse oraşul atât de mic dedesubt.

Când Cassian coborî, iar Morrigan dispăru din cădere, Nesta îşi dădu seama că el ar fi putut să o ducă în zbor până acolo. Regulile Casei erau

simple: nimeni nu se putea teleporta direct înăuntru din pricina protecţiilor, deci puteai ori să urci cele zece mii de trepte, să te teleportezi şi să cazi pe verandă de la o înălţime îngrozitoare – foarte probabil rupându-ţi oasele – sau să te teleportezi spre marginea protecţiilor cu cineva care avea aripi ca să zboare restul drumului până înăuntru. Dar să fie în braţele lui Cassian… Ar fi preferat să-şi rupă toate oasele de la căderea spre verandă. Din fericire, zborul dură numai câteva secunde.

Nesta se smuci din mâna lui în clipa în care atinse cu tălpile pietrele uzate. Cassian o lăsă, strângându-şi aripile şi zăbovind lângă balustradă, tot Velarisul strălucind sub el şi în depărtare.

Ea îşi petrecuse câteva săptămâni aici anul trecut, în perioada îngrozitoare de după transformarea ei în Fae, rugând-o pe Elain să dea vreun semn că îşi dorea să trăiască. Nu prea dormise, de teamă ca Elain să nu cadă de pe veranda asta, să nu se aplece prea mult pe nenumăratele ferestre sau pur şi simplu să se arunce pe cele zece mii de trepte.

Amintirile şi priveliştea – râul Sidra, care scânteia ca o panglică în depărtare, palatul din piatră roşie construit într-o parte a platoului montan – o făcură să simtă un nod în gât.

Nesta îşi băgă mâinile în buzunare, dorindu-şi să fi ales mănuşile călduroase pe care o convinsese Feyre să le ia. Refuzase. Sau refuzase în tăcere, de vreme ce nu-i adresase niciun cuvânt surorii ei după ce părăsiseră biroul.

Într-o oarecare măsură, pentru că se temea de ce urma să spună.

Pentru o clipă lungă, Nesta şi Cassian se uitară unul la celălalt.

Vântul îi zburli părul negru lung până la umeri, dar, judecând după reacţia lui la frig, parcă s-ar fi aflat pe un câmp înverzit, vara – sufla mult mai aspru aici, deasupra oraşului. Nesta nu reuşi să facă prea multe ca să nu îi clănţănească dinţii.

— Ai să stai în vechea ta cameră, spuse Cassian în cele din urmă.

Ca şi când ea ar fi avut de ales aici. Sau oriunde altundeva.

— Camera mea e la etajul de deasupra, continuă el.

— De ce trebuie să ştiu asta? se răsti Nesta.

Cassian se îndreptă spre uşile de sticlă care duceau în interiorul muntelui.

— În caz că visezi urât şi ai nevoie de cineva care să îţi citească o poveste, spuse el tărăgănat, schiţând un zâmbet. Poate una dintre cărţile alea obscene care îţi plac atât de mult.

Nările i se umflară, dar intră pe uşa pe care i-o deschise Cassian, aproape oftând la căldura ce umplea holul din piatră roşie. Noua ei reşedinţă. Locul unde avea să doarmă.

Locul ăsta nu era un cămin, cum nici apartamentul ei nu fusese.

Nici noua casă cochetă a tatălui ei, înainte ca Hybernul să o distrugă aproape de tot. Nici cabana şi nici conacul extraordinar de dinainte. „Casă” era un cuvânt străin.

Dar cunoştea bine acest etaj al Casei Vântului: sala de mese din stânga, scara din dreapta, pe care cobora două etaje până la al ei şi bucătăriile de la un etaj mai jos. Biblioteca de mult mai jos.

Nu i-ar fi păsat unde ar fi stat, ci doar de mica bibliotecă privată ce se afla de asemenea la etajul ei, unde descoperise cărţile obscene, aşa cum le numea Cassian. Citise câteva zeci în primele săptămâni petrecute aici, disperată după orice soluţie care să o împiedice să se distrugă, să urle din cauza a ceea ce îndurase trupul şi viaţa ei… şi Elain. Elain care nu mânca, nu vorbea şi nici nu făcea nimic altceva.

Elain care, cumva, devenise cea *adaptată*.

În lunile premergătoare războiului şi, în timpul acestuia, Nesta reuşise. Intrase în lumea asta, cu aceşti oameni, şi începuse să vadă un viitor.

Până să o vâneze regele Hybernului şi Cazanul. Până să-şi dea seama că toată lumea la care ţinea avea să fie folosită ca să o rănească, să o distrugă şi să o prindă în capcană. Până la ultima luptă, când nu reuşise să îi împiedice pe cei o mie de illyrieni să moară, salvând, în schimb, doar unul.

Pe el. Ar fi făcut-o din nou, dacă ar fi fost forţată. Şi, ştiind asta… Nu putea suporta nici acel adevăr.

Cassian se îndreptă spre scara care cobora, aroganţa emanând din fiecare mişcare a lui.

— Nu trebuie să mă însoţeşti până la camera mea. Nu conta că şi camera lui era în aceeaşi direcţie. Ştiu cum să ajung acolo.

El îi zâmbi peste un umăr musculos şi coborî oricum scările.

— Vreau doar să mă asigur că soseşti întreagă înainte să mă instalez.

Cassian dădu din cap spre palierul pe lângă care trecuseră şi spre bolta ce conducea către holul cu dormitorul lui. Ştia asta doar pentru că în primele săptămâni ca Mare Spiriduş avusese treburi mai importante decât să rătăcească prin palat ca o fantomă.

— Az este în a treia cameră de lângă a mea, adăugă Cassian. Ajungând la etajul la care se afla dormitorul ei, el merse ţanţoş pe hol. Totuşi, probabil că n-ai să-l vezi.

— A venit să mă spioneze?

Cuvintele ei răsunară din piatra roşie.

— Spune că preferă să stea aici decât la casa de lângă râu, zise Cassian cu hotărâre.

Asta credea şi el.

— De ce?

— Nu ştiu. Aşa este Az. Îi place intimitatea. Cassian ridică din umeri, lumina fie care radia din sfeşnicele de perete poleind vârful cu gheară al aripilor lui. Nu o să te deranjeze, deci o mare parte din timp o să fim doar noi doi.

Nesta nu îndrăzni să răspundă la tot ce insinua acea afirmaţie. Singură… cu Cassian. Aici.

Cassian se opri în faţa uşii ca o arcadă din lemn. Se rezemă de toc, ochii căprui supraveghindu-i fiecare pas.

Nesta ştia că locuinţa îi aparţinea lui Rhys, că Marele Lord plătea totul pentru Cassian, tot aşa

cum plătea pentru toţi apropiaţii lui. Ştia că unul dintre cele mai rapide şi profunde moduri de a-l supăra pe Cassian, de a-l răni chiar atunci, ar fi fost să spună asta, să îl facă să se îndoiască de sarcina lui şi să nu fie sigur că merita să fie acolo. Instinctul se strecură ca un val, fiecare cuvânt fiind ales ca să sfâşie şi să rănească. Totuşi, nu era un blestem, nu pe deplin. O ajutase.

El îi studie chipul când ea se opri în faţa uşii dormitorului.

— Să auzim ce ai de zis, Nes!

— Nu-mi spune aşa!

Ea lăsă cuvintele să plutească precum o momeală. Îl făcu să creadă că era vulnerabilă.

Dar el se îndepărtă de uşă, cu aripile strânse.

— Îţi trebuie o masă caldă.

— Nu vreau.

— De ce?

— Pentru că nu mi-e foame.

Era adevărat. Apetitul fusese primul lucru care dispăruse după lupta aceea. Doar instinctul şi obligaţia socială ocazională de a părea că îi pasă de ceva o făceau să mănânce.

— Dacă nu mănânci nimic, n-ai să rezişti nicio oră la antrenamentul de mâine.

— Nu mă antrenez în locul ăla îngrozitor.

Urâse tabăra Windhaven de prima dată când o văzuse, rece şi mohorâtă şi plină de oameni fără umor, cu feţe dure.

Piatra Siphon prinsă de mâna stângă a lui Cassian licări, o bandă roşie de lumină răsucindu-se din piatră ca să înfăşoare mânerul uşii. Aceasta

smuci în jos fierul, uşa deschizându-se cu un scârţâit, iar apoi dispăru ca un fum.

— Ţi s-a dat un ordin, dar şi o alternativă. Dacă vrei să te întorci în ţinuturile oamenilor, n-ai decât.

„Atunci, du-te în altă parte”.

Era foarte probabil să o pună pe Morrigan să o arunce peste graniţă ca pe un bagaj.

Iar Nesta ar fi spus că nu vorbea serios, doar că… ştia ce ar fi înfruntat în sud. Războiul nu îi făcuse pe oameni să îi agreeze pe Spiriduşi.

Nu avea unde să se ducă. Oricât ar fi jelit viaţa pe care ar fi avut-o cu Graysen, Elain îşi găsise locul şi un rol aici. Avea grijă de grădinile din palatul lui Feyre de lângă râu, îi ajuta pe ceilalţi locuitori ai Velarisului să îşi refacă grădinile distruse – era bucuroasă şi avea un scop şi prietene: cele două fantome care lucrau în casa lui Rhysand. Însă aceste lucruri fuseseră întotdeauna uşoare pentru sora ei, făcând-o mereu deosebită.

O determinaseră pe Nesta să lupte din răsputeri ca să o ţină pe Elain în siguranţă cu orice preţ.

Cazanul aflase asta, ca şi regele Hybernului.

Simţi apăsarea unei poveri uriaşe şi vechi, uitarea făcându-i semn.

— Sunt obosită, rosti ea cuvintele monoton – din fericire.

— Atunci, odihneşte-te astăzi, spuse Cassian puţin prea încet. Mor sau Rhys o să ne teleporteze mâine în Windhaven, după micul dejun.

Ea tăcu.

— O să începem uşor, cu două ore de antrenament, după care o să luăm prânzul şi ai să fii adusă înapoi aici ca să te întâlneşti cu Clotho, continuă el.

Nesta nu avea energie ca să-l mai întrebe şi altceva despre antrenament sau munca din bibliotecă împreună cu marea preoteasă. Nu prea îi păsa. Îi lăsa pe Rhysand, Feyre, Amren şi Cassian să o oblige să facă prostia asta. Îi lăsa să creadă că ar fi putut să schimbe întrucâtva situaţia.

Nesta nu se deranjă să-i răspundă înainte să treacă pe boltă şi să intre în dormitorul ei. Dar îl simţi evaluându-i din priviri fiecare pas peste prag, modul în care apucă marginea uşii, felul în care îşi îndoi degetele înainte să o închidă trântind-o.

Nesta aşteptă la doar câţiva paşi în dormitor, clipind la lumina orbitoare ce intra prin zidul cu ferestre din celălalt capăt. Scârţâitul unor cizme pe pietre o informă că el plecase.

Abia după ce sunetul nu se mai auzi deloc, se uită Nesta cu atenţie la camera din faţa ei, neschimbată de când fusese ultima dată aici, uşa care dădea spre vechiul apartament al lui Elain fiind acum încuiată.

În spaţiul generos, patul imens cu baldachin lipit de zidul din stânga ei, canapeaua şi cele două scaune încăpeau cu uşurinţă. Un şemineu sculptat din marmură, din fericire neagră, ocupa zidul din faţa canapelei, multele covoare împrăştiate prin cameră ferind-o de podeaua rece din piatră.

Dar nu asta îi plăcuse la această cameră, ci panorama: zidul cu ferestre care dădeau spre oraş,

râu, câmpii şi scânteierea distantă a mării. Tot ţinutul şi toţi oamenii din depărtare. Era de parcă palatul ar fi plutit printre nori. În unele zile, ceaţa fusese destul de densă încât să ascundă priveliştea, rotindu-se atât de aproape de fereastră, încât reuşise să îşi treacă degetele prin ea.

Totuşi, niciun fuior de ceaţă nu plutea acum. Ferestrele dezvăluiau doar ziua senină de la începutul toamnei şi razele aproape orbitoare ale soarelui.

Trecură câteva secunde. Minute.

Un vuiet cunoscut începu să-i răsune în urechi. Golul apăsător o trase în jos, la fel de sigur ca o creatură de basm care o apuca de gleznă cu mâinile-i osoase şi o smucea sub o suprafaţă întunecată. Ca şi când ar fi fost împinsă sub apa eternă şi rece din Cazan.

Trupul îi deveni distant, străin, când trase draperiile grele şi gri de catifea, blocând lumina şi învăluind camera în întuneric puţin câte puţin. Ignoră cele trei bagaje şi două cufere lăsate lângă măsuţa de toaletă când se apropie de pat.

Abia reuşi să îşi scoată încălţările înainte să se bage sub păturile albe, să închidă ochii şi să respire.

Şi respiră.

Şi respiră.

Capitolul 4

Mor ocupase deja o masă la cafeneaua de pe malul râului, cu un braţ sprijinit de spătarul scaunului din fier forjat, celălalt atârnându-i elegant peste genunchii încrucişaţi. Cassian se opri la câţiva paşi de labirintul de mese din lungul aleii, zâmbind în sinea lui când o văzu cu capul înclinat spre soare, părul despletit strălucind şi unduindu-se în jurul ei ca aurul topit şi colţurile buzelor pline ridicate, scăldându-se în lumină.

Ea nu încetase niciodată să aprecieze lumina soarelui. Chiar şi la cinci sute de ani după ce părăsise acea veritabilă închisoare pe care o numise casă şi pe monştrii care pretinseseră că erau rudele ei, prietena lui – sora lui – tot savura fiecare clipă petrecută la soare. Ca şi când primii şaptesprezece ani din viaţa ei, petrecuţi în întunericul Oraşului Cioplit, încă ar mai fi pândit-o ca umbrele lui Az.

Cassian îşi drese glasul când se apropie de masă, zâmbind amabil la ceilalţi clienţi şi oameni de pe alee care ori se holbau, ori îi făceau semn din mână, dar, când se aşeză, Mor deja zâmbea, amuzamentul lucind în ochii ei căprui.

— Nu începe! o avertiză el, aşezându-şi aripile în jurul spătarului scaunului şi făcându-i semn proprietarului cafenelei, care îl cunoştea destul de bine încât să înţeleagă că voia apă – nu ceai sau dulciuri, comandate deja de Mor.

Mor zâmbi atât de frumos, încât el rămase fără suflare.

— Nu pot să mă bucur că-mi văd prietenul linguşit de public?

El îşi dădu ochii peste cap şi-i mulţumi în şoaptă proprietarului când o carafa cu apă şi un pahar apărură în faţa lui.

— Parcă îmi amintesc o vreme când îţi plăcea atenţia altora, spuse Mor după ce proprietarul plecă să servească la alte mese.

— Eram un tânăr arogant şi prost.

Se crispă când îşi aduse aminte cum mergea ţanţoş după lupte sau misiuni câştigate, crezând că merita laudele străinilor. Prea mult timp îi plăcuse prostia asta. Abia mergând pe aceleaşi străzi după ce Amarantha îl întemniţase pe Rhys – după ce Rhys sacrificase prea mult ca să protejeze oraşul – şi văzând dezamăgirea şi frica pe multe chipuri îşi dăduse Cassian seama cât de prost fusese.

Mor îşi drese vocea ca şi când i-ar fi ghicit gândurile. Nu era pricepută ca Rhys, dar supravieţuind în Regatul Coşmarurilor, învăţase să citească şi cele mai subtile expresii. O simplă clipire, îi spusese ea cândva, putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte în acel regat nenorocit.

— Aşadar s-a instalat?

Cassian ştia la cine se referea.

— Doarme.

Mor pufni.

— Nu o face! El îşi îndreptă privirea spre strălucirea râului Sidra, la doar câţiva paşi distanţă. Te rog, nu o face!

Mor sorbi din ceaiul ei, părând nevinovată.

— Ne-ar fi mai bine dacă am arunca-o pe Nesta în Regatul Coşmarurilor. Ar prospera acolo.

Cassian îşi încordă maxilarul când auzi insulta şi adevărul spuselor ei.

— Este exact genul de existenţă de care încercăm să o ferim.

Mor îl evaluă fluturându-şi genele dese.

— Te întristează să o vezi aşa.

— Toate mă întristează.

Relaţia dintre el şi Mor se bazase dintotdeauna pe un principiu: acela de a-şi spune adevărul cu orice preţ, oricât de dur ar fi fost. Încă de prima şi singura dată când se culcaseră împreună, când Cassian aflase prea târziu că-i ascunsese repercusiunile îngrozitoare. Când îi văzuse trupul distrus şi-şi dăduse seama că, dacă l-ar fi minţit, tot ar fi jucat un rol.

Cassian expiră, alungând amintirea însângerată care, după cinci secole, încă-i întina gândurile.

— Mă doare că Nesta a devenit... aşa. Mă doare că ea şi Feyre se ceartă tot timpul. Mă doare că Feyre suferă din cauza asta şi ştiu că şi Nesta suferă. Mă doare că... El bătu cu degetele în masă, apoi sorbi din paharul cu apă. Chiar nu vreau să discut despre asta.

— Bine!

Briza făcu rochia de un albastru transparent a lui Mor să fluture.

El îşi permise din nou să îi admire chipul perfect. În afară de consecinţele dezastruoase înfruntate de Mor după noaptea petrecută împreună, certurile cu Rhys se înteţiseră groaznic, iar Azriel fusese atât de furios în felul lui tăcut,

încât Cassian îşi reprimase orice dorinţă ar mai fi avut. Lăsase atracţia fizică să se transforme în iubire şi toate sentimentele romantice să devină legături de familie. Dar el tot putea să îi admire frumuseţea – aşa cum admira orice operă de artă, chiar dacă ştia bine că sufletul lui Mor era mult mai frumos decât înfăţişarea ei.

Se întrebă dacă ea ştia asta.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în Vallahan, spuse el, bând din nou.

Vechiul teritoriu montan Fae de dincolo de marea nordică se agita de dinaintea războiului cu Hybernul şi fusese şi inamic şi aliat al Prythianului în diferite epoci istorice. Rolul regelui irascibil şi al poporului său mândru în această nouă lume a lor urma să fie decis, deşi o mare parte din soarta lui părea să depindă de prezenţa acum frecventă a lui Mor în regatul lor ca emisar al lui Rhys.

Într-adevăr, Mor miji ochii.

— Ei nu vor să semneze noul tratat.

— La naiba!

Rhys, Feyre şi Amren îşi petrecuseră luni întregi lucrând la acel tratat, cu informaţii de la aliaţii lor din alte regate şi teritorii. Helion, Marele Lord al Regatului Zilei şi cel mai apropiat aliat al lui Rhys, se implicase cel mai mult. Aroganţa lui Helion Distrugătorul de Vrăji era de neîntrecut – probabil îşi născocise singur porecla. Dar masculul avea o mie de biblioteci la dispoziţie şi le folosise pe toate pentru tratat.

— Mi-am petrecut săptămâni în şir în regatul ăla nenorocit, spuse Mor împungând plăcinta

fragilă de lângă cana ei de ceai, şi-am îngheţat cu totul încercând să *le* pup fundurile reci, iar regele şi regina lor au refuzat tratatul. Azi m-am întors acasă mai devreme pentru că ştiam că nu trebuie să mai insist în ultima clipă. La urma urmei, timpul petrecut acolo trebuia să fie o vizită prietenească.

— De ce nu vor să îl semneze?

— Pentru că reginele alea nesăbuite ale oamenilor fac vâlvă – armata lor încă nu a fost lăsată la vatră. Regina din Vallahan chiar m-a întrebat ce rost ar avea un tratat de pace când alt război, de data asta împotriva oamenilor, ar putea redefini graniţele teritoriului mult sub zid. Nu cred că pe cei din Vallahan îi interesează pacea sau să se alieze cu noi.

— Deci Vallahan vrea un alt război ca să îşi mărească teritoriul? Deja a luat mai mult decât trebuia după Războiul de acum cinci sute de ani.

— Sunt plictisiţi, spuse Mor, încruntându-se dezgustată. Iar oamenii, în ciuda reginelor ălora, sunt mult mai slabi decât noi. E uşor să intre în ţinuturile oamenilor. E foarte probabil ca Montesere şi Rask să se gândească la acelaşi lucru.

Cassian mormăi spre cer. De asta se temuse în timpul ultimului război: că acele trei teritorii de peste mare ar fi putut să se alieze cu Hybernul. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi avut nicio şansă de supravieţuire. Acum, chiar dacă regele Hybernului era mort, poporul lui era tot furios. În Hybern ar fi putut să se adune o altă armată. Iar dacă s-ar fi unit cu Vallahan, dacă Montesere şi Rask s-ar fi

alăturat, cu scopul de a revendica alte teritorii de la oameni…

— Deja i-ai spus lui Rhys.

Nu era o întrebare, dar Mor dădu aprobator din cap.

— De asta îţi cere să afli ce se întâmplă cu reginele umane. Îmi iau câteva zile libere înainte să mă întorc în Vallahan, dar Rhys trebuie să ştie ce rol joacă reginele umane în toată situaţia asta.

— Deci ar trebui să convingi Vallahanul să nu înceapă un alt război, iar eu să le conving pe reginele umane de acelaşi lucru?

— Nu ai să te apropii de ele, spuse cu sinceritate Mor. Dar, din ce am observat în Vallahan, ştiu că pun ceva la cale. Plănuiesc ceva. Trebuie doar să aflăm ce sau de ce oamenii ar fi atât de proşti încât să înceapă un război pe care nu îl pot câştiga.

— Le-ar trebui în arsenal ceva care să le ofere un avantaj.

— Asta trebuie să afli tu.

Cassian bătu uşor cu cizma pietrele de pe alee.

Mor îşi bău ceaiul.

— Să faci pe curteanul nu înseamnă doar să porţi haine frumoase şi să te duci la petreceri extravagante.

El se încruntă. Trecură clipe lungi în liniştea cordială, deşi Cassian auzi doar pe jumătate vântul ce şuiera peste Sidra, discuţia veselă a oamenilor din jurul lor şi zăngănitul argintăriei în farfurii. Mulţumită că îl lăsase să se gândească, Mor reveni la statul în soare.

Cassian îşi îndreptă spatele.

— Există o singură persoană care le cunoaşte bine pe reginele alea. Care ne poate da nişte informaţii.

Mor deschise un ochi, apoi se aplecă încet înainte, părul căzând în jurul ei ca un râu unduitor auriu.

— Cine?

— Vassa.

Cassian nu avusese mult de-a face cu regina umană exclusă – singura bună din grupul supravieţuitor, trădată de celelalte regine atunci când o vânduseră unui lord-vrăjitor care o blestemase să fie pasăre de foc ziua şi femeie noaptea. Avusese noroc: i-o dăduseră pe cealaltă regină rebelă dintre ele Attorului care, apoi, o înfipsese într-un stâlp de iluminat la câteva poduri distanţă de locul în care stăteau acum Cassian şi Mor.

Mor dădu aprobator din cap.

— S-ar putea să fie în stare să ne ajute.

Cassian îşi sprijini braţele de masă.

— Lucien locuieşte cu Vassa. Şi Jurian. Ar trebui să fie emisarul nostru în ţinuturile oamenilor. Să se ocupe el de asta.

Mor mai luă o gură din plăcintă.

— În Lucien nu mai poţi avea încredere.

Cassian tresări.

— Ce?

— Chiar şi cu Elain aici, s-a apropiat de Jurian şi Vassa. Locuieşte de bunăvoie cu ei acum, şi nu doar ca emisar. Ca prieten al lor.

Cassian se gândi la tot ce aflase şi observase la întâlnirile cu Lucien de la război, încercând să vadă totul aşa cum ar fi făcut-o Rhys şi Mor.

— Şi-a petrecut câteva luni ajutându-i să rezolve politicile celor care conduc bucata de Prythian din ţinuturile umane, spuse lent Cassian. Deci Lucien nu poate fi imparţial în ceea ce ne raportează despre Vassa.

Mor dădu din cap cu o mină serioasă.

— Poate că Lucien are intenţii bune, dar toate rapoartele ar fi modificate – chiar dacă nu este conştient de asta – în favoarea lor. Avem nevoie de cineva din afara micului lor cerc, ca să adune informaţii şi să raporteze. Adică de tine.

Bine. Avea logică.

— De ce nu am contactat-o pe Vassa în privinţa asta?

Mor flutură o mână, deşi tristeţea din ochii ei contrazicea gestul nonşalant.

— Pentru că abia am pus totul cap la cap. Dar cu siguranţă ar trebui să vorbeşti cu ea, când ai să poţi. De fapt, cât mai curând posibil.

Cassian dădu din cap aprobator. Nu o displăcea pe Vassa, deşi o întâlnire cu ea ar fi însemnat şi să stea de vorbă cu Lucien şi Jurian. Cu primul învăţase să trăiască, dar cu cel de-al doilea… Nu conta că se dovedise că Jurian luptase de partea lor, că generalul uman pe care Amarantha îl torturase cinci secole păcălise Hybernul după ce se renăscuse din Cazan şi că-i ajutase pe Cassian şi ai lui să câştige războiul. Cassian tot nu-l plăcea pe bărbat.

El se ridică, aplecându-se ca să zburlească părul strălucitor al lui Mor.

— Mi-ai lipsit zilele astea! Ea era plecată des în ultima vreme şi, de fiecare dată când revenea, o tristeţe inexplicabilă îi întuneca privirea. Ştii că te-am avertiza dacă ar veni Keir vreodată pe aici.

Tatăl ei ticălos încă nu-i ceruse lui Rhys să-i întoarcă favoarea: să-l lase să viziteze Velarisul.

— Eris a tras de timp pentru mine.

Cuvintele ei erau puţin acide.

Cassian încercase să nu creadă asta, dar ştia că Eris o făcuse în semn de bună-credinţă. Îl invitase pe Rhysand în mintea lui ca să vadă exact de ce îl convinsese pe Keir să îşi amâne la infinit vizita în Velaris. Doar Eris era atât de convingător pe lângă Keir cel însetat de putere şi orice îi oferise Eris lui Keir ca să nu vină aici era încă un mister. Cel puţin pentru Cassian. Rhys probabil că ştia. După chipul palid al lui Mor, se întrebă dacă ştia şi ea. Eris în mod sigur sacrificase ceva important ca să o scutească pe Mor de vizita tatălui ei care, foarte probabil, ar fi avut loc într-un moment ce i-ar fi sporit chinul.

— Nu contează pentru mine.

Mor ignoră conversaţia fluturând din mână. El îşi dădea seama că o mai preocupa ceva, dar ea urma să-i spună când ar fi fost pregătită.

Cassian ocoli masa şi o sărută pe creştetul capului.

— Odihneşte-te!

El ţâşni spre cer înainte ca ea să-i poată răspunde.

*

Nesta se trezi în beznă deplină.

În bezna pe care nu o mai văzuse de câţiva ani deja. De la cabana dărăpănată care devenise o închisoare şi un iad.

Ridicându-se tresărind şi ţinându-se cu mâinile de piept, respiră sacadat. Să fi avut un vis din cauza febrei, într-o noapte de iarnă? Era încă în cabana aia, tot săracă, muritoare de foame şi disperată…

Nu. Aerul din cameră era cald, iar ea era singura persoană din pat, fără să se agaţe de surorile ei pentru căldură, certându-se întotdeauna pentru râvnitul loc din mijloc în nopţile cele mai friguroase sau pentru margini în cele caniculare de vară.

Şi, cu toate că slăbise la fel de mult ca în acele ierni lungi… şi trupul acesta era nou. De Fae. Puternic. Sau fusese cândva.

Frecându-şi faţa, Nesta coborî din pat. Podeaua era încălzită. Nu păşea pe scândurile reci de lemn din cabană.

Mergând spre fereastră, trase draperiile şi privi oraşul întunecat de dedesubt. Luminile aurii străluceau pe străzi, dansând pe cele două braţe ale râului Sidra. Mai departe, doar razele stelelor argintau câmpiile din faţa mării pustii şi reci.

Scrutând o dată văzduhul, nu văzu cât de depărtat era şi, după o clipă lungă de ascultare, îşi

dădu seama că toţi ceilalţi din casă încă dormeau. Toţi cei trei care o ocupau.

Cât dormise? Ei sosiseră înainte de ora unsprezece dimineaţa, iar ea adormise la scurt timp după aceea. Nu mâncase nimic toată ziua. Îi chiorăia stomacul.

Dar Nesta îl ignoră, rezemându-şi fruntea de sticla rece a ferestrei. Lăsă lumina stelelor să îi atingă uşor capul, faţa şi gâtul. Şi-o imagină trecându-i degetele strălucitoare pe obraz, aşa cum doar mama ei i-l mângâiase.

„Nesta mea. Elain o să se mărite din dragoste şi frumuseţe, dar tu, mica mea regină şireată… Tu ai să te măriţi ca să cucereşti”.

Mama ei s-ar fi zvârcolit în mormânt dacă ar fi ştiut că, după câţiva ani, Nesta ei fusese periculos de aproape de o căsătorie cu fiul influenţabil al unui cioplitor care stătea degeaba în timp ce tatăl lui îi bătea mama. Care o lovise când se despărţise de el şi apoi încercase să accepte ceea ce ea nu-i oferise.

Nesta încercase să îl uite pe Tomas. Deseori se trezea dorindu-şi să îi fi smuls Cazanul acele amintiri, aşa cum făcuse cu natura ei umană, dar câteodată chipul lui îi pângărea visele şi gândurile când era trează. Uneori, încă îi simţea mâinile aspre care o apucau, rănind-o. Câteodată, gustul metalic al sângelui său încă îi acoperea limba.

Retrăgându-se de la fereastră, Nesta studie din nou stelele depărtate, aproape întrebându-se dacă ele ar fi putut să vorbească.

„Nesta mea” – aşa îi spusese dintotdeauna mama ei, chiar şi pe patul de moarte, atât de epuizată şi de palidă din cauza tifosului. „Mica mea regină”.

Cândva, titlul o bucurase. Se străduise să îşi ţină promisiunea, răsfăţându-se cu o viaţă orbitoare care se sfârşise de îndată ce apăruseră datornicii şi toţi aşa-zişii ei prieteni se dovediseră a fi doar nişte laşi invidioşi care zâmbeau fals. Niciunul dintre ei nu-şi oferise ajutorul ca să salveze familia Archeron de sărăcie.

Îi aruncaseră pe toţi, nişte bieţi copii şi un bărbat distrus, lupilor.

Aşa că Nesta se transformase într-o lupoaică. Se înarmase cu dinţi şi gheare invizibile şi învăţase să atace mai repede, mai profund şi mai mortal. Savurase totul. Dar, când sosise timpul să dea la o parte lupoaica dinăuntru, aflase că o devorase şi pe ea.

Stelele pâlpâiră deasupra oraşului, ca şi când i-ar fi confirmat gândurile.

Nesta îşi strânse pumnii şi urcă din nou în pat.

*

Al naibii Cazan… Poate că nu ar fi trebuit să o aducă aici.

Cassian stătea treaz în patul lui imens, suficient de mare încât trei războinici illyrieni să poată doarmă unul lângă celălalt, cu tot cu aripi. Camera nu se schimbase mult în ultimele cinci secole. Mor mormăia ocazional că voia să

redecoreze Casa Vântului, dar lui îi plăcea încăperea aşa cum era.

Sunetul unei uşi ce se închidea îl trezise. Se alarmase imediat, inima bătându-i cu putere când apucase cuţitul pe care îl ţinea pe noptieră. Alte două erau ascunse sub saltea, încă două deasupra pragului uşii şi două săbii erau sub pat şi în sertarul dulapului. Asta era doar colecţia lui. Mama ştia ce ţinea Az în camera lui.

Presupunea că în cei cinci sute de ani în care folosiseră Casa Vântului, el, Az, Mor şi Rhys o umpluseră cu suficiente arme încât să echipeze o mică legiune. Ascunseseră şi uitaseră de atât de multe dintre ele, încât mereu se întâmpla ca, aşezându-se pe o canapea, să îi înţepe ceva în fund. În plus, cele mai multe arme ruginiseră de tot în tecile lor.

Dar pe cele din dormitorul acesta le păstra curate şi unse cu ulei. Pregătite.

Cuţitul străluci în lumina stelelor, pietrele Siphon pâlpâind roşu când puterea lui scrută holul de dincolo de uşă.

Dar nu sesiză nicio ameninţare; niciun inamic nu spărgea noile protecţii. Soldaţii Hybernului pătrunseseră cu mai bine de un an în urmă, aproape punând mâna pe Feyre şi Nesta în bibliotecă. Nu uitase asta şi nici groaza de pe chipul Nestei, când alergase spre el cu braţele întinse.

Dar sunetul de pe hol… Era Azriel, îşi dădu seama după o clipă.

Faptul că auzise uşa îi spunea că Az voia ca el să ştie că revenise. Că nu-şi dorise să stea de vorbă, ci doar să îl anunţe pe Cassian că era prin preajmă.

Ceea ce îl făcu pe Cassian să rămână aici şi să se holbeze la tavan, pietrele lui Siphon stingându-se din nou când puse cuţitul în teaca de pe noptieră. După poziţia stelelor, ştia că trecuse de ora trei – răsăritul era încă departe. Trebuia să doarmă. Îl aştepta o zi destul de grea.

Ca şi când rugămintea lui tăcută s-ar fi unduit în lume, vocea calmă a unui mascul se auzi mieros în mintea lui.

„De ce eşti treaz la ora asta?”

Cassian scrută cerul de după zidul cu ferestre, de parcă l-ar fi văzut pe Rhys zburând acolo.

„Asta te întreb şi eu”.

Rhys chicoti.

„Ţi-am spus: trebuia să îmi cer scuze de la partenera mea”.

Tăcerea se lăsă o clipă lungă, şireată.

„Luăm o pauză”.

Cassian râse.

„Lasă biata femelă să doarmă!”

„Ea a fost cea care a iniţiat runda asta”.

Satisfacţia pur masculină se simţea în fiecare cuvânt.

„Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce mă spionezi la ora asta?”

„Voiam să mă asigur că totul este bine. Nu este vina mea că erai deja treaz”.

Cassian mormăi încet.

„Este în regulă. Nesta s-a dus la culcare imediat ce am ajuns aici, şi a rămas în pat. Presupun că încă doarme”.

„Aţi ajuns acolo înainte de unsprezece”.

„Ştiu”.

„Este trei şi un sfert dimineaţa”.

„Ştiu”.

„Să nu te bagi!” adăugă Cassian în liniştea destul de apăsătoare.

„Nici n-aş visa!”

Cassian nu prea voia să poarte discuţia asta la trei dimineaţa sau de două ori într-o zi.

„Am să revin mâine seară cu noutăţi despre prima lecţie”.

Pauza lui Rhys fu din nou prea apăsătoare ca să fie ignorată. Dar fratele lui îi zise: „Mor o să vă ducă mâine în Windhaven. Noapte bună, Cass!”

Prezenţa întunecată din mintea lui dispăru, lăsându-l gol şi înfrigurat.

Ziua următoare urma să fie un câmp de luptă diferit de cele pe care se aflase.

Cassian se întrebă cât avea să mai rămână din el până la sfârşitul zilei.

Capitolul 5

— Dacă nu mănânci, ai să regreţi cam peste treizeci de minute!

Aşezată la masa lungă din salonul Casei Vântului, Nesta îşi ridică privirea de la farfuria cu omletă şi bolul cu terci aburind. Somnul încă îi îngreuna oasele, enervând-o când îi răspunse:

— Nu mănânc aşa ceva!

Cassian se apucă să înfulece din porţia lui, aproape dublă faţă de cea pe care o avea Nesta în faţă.

— Ori asta, ori nimic!

Nesta rămase neclintită pe scaun, extrem de conştientă de fiecare mişcare în hainele de luptă din piele pe care le îmbrăcase. Uitase cum era să poarte pantaloni: se simţea goală, cu fundul şi coapsele expuse.

Din fericire, Cassian fusese prea ocupat cu cititul unui raport, ca să o vadă intrând şi aşezându-se pe scaun. Ea privi spre uşă, sperând să apară vreun servitor.

— Am să mănânc pâine prăjită.

— După zece minute n-o să-ţi mai ţină de foame şi ai să fii obosită. Cassian dădu din cap spre terci. Toarnă nişte lapte dacă vrei să fie mai gustos. Nu are zahăr, adăugă, înainte ca ea să-l întrebe dacă era îndulcit.

Nesta apucă lingura.

— Drept pedeapsă?

— Repet, o să-ţi dea energie pentru scurt timp, iar apoi ai să fii epuizată. El înfulecă ouăle. Trebuie să ai un nivel constant de energie toată ziua – mâncărurile pline de zahăr sau pâinea nesăţioasă îţi dau energie temporar. Cărnurile slabe, cerealele integrale, fructele şi legumele te satură oarecum şi îţi oferă energie.

Ea bătu cu unghiile în masa netedă. Mai stătuse aici de câteva ori cu membrii regatului lui

Rhysand. Azi, când erau doar ei doi, îi părea necuviincios de mare.

— Mai sunt şi alte aspecte ale vieţii mele cotidiene pe care ai de gând să le controlezi?

Cassian ridică din umeri, fără să se oprească din mâncat.

— Nu-mi da un motiv să mai adaug ceva pe listă.

Ticălos arogant!

Cassian dădu iar din cap spre mâncare.

— Mănâncă!

Nesta băgă lingura în bol, dar nu o ridică.

— Cum vrei, atunci!

El îşi termină terciul şi reveni la ouă.

— Cât o să dureze lecţia de azi?

Răsăritul dezvăluise cerul senin, deşi ea ştia că Munţii Illyrieni aveau vremea lor. Poate erau deja acoperiţi de prima zăpadă.

— Ţi-am zis şi ieri: lecţia durează două ore. Chiar până la prânz. Cassian lăsă bolul în farfurie, cu tacâmurile înăuntru. Acestea dispărură o clipă mai târziu, luate de magia Casei. Adică la următoarea masă.

El se uită cu subînţeles la mâncarea ei.

Nesta se rezemă de spătar.

— Unu: nu particip la lecţia asta. Doi: nu mi-e foame.

Pielea din jurul ochilor lui căprui se umplu de cute.

— N-ai să-ţi aduci înapoi tatăl dacă nu mănânci.

— Nu are *nicio* legătură cu asta! spuse ea furioasă. *Niciuna*!

El îşi sprijini antebraţele de masă.

— Hai să terminăm cu prostiile! Crezi că nu m-am gândit la problemele tale? Crezi că eu nu am mai văzut, făcut şi simţit asta? Că nu i-am văzut pe cei la care ţin, înfruntând moartea unei persoane dragi? Nu eşti prima şi nici ultima. Ce s-a întâmplat cu tatăl tău a fost îngrozitor, Nesta, dar…

Ea se ridică în picioare.

— Nu ştii nimic! Nu putea să-şi controleze tremurul care o cuprinsese. De furie sau altceva, nu ştia. Îşi strânse pumnii. Ţine-ţi naibii părerile pentru tine!

Cuvintele ei îl făcură să clipească şi apoi să o întrebe:

— Cine te-a învăţat să înjuri?

Ea îşi strânse mai puternic pumnii.

— Voi! Aveţi cele mai spurcate guri pe care le-am auzit vreodată.

Cassian miji ochii amuzat, dar buzele-i rămaseră lipite.

— Am să-mi ţin naibii părerile pentru mine, dacă mănânci.

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

El pur şi simplu aşteptă. Nemişcat, ca muntele în care fusese construită Casa.

Nesta se aşeză, luă bolul cu terci, băgă o lingură plină în gură şi aproape se îngreţoşă din cauza gustului, dar înghiţi forţat. Mai luă o lingură. Şi încă una. Până ce bolul fu curat şi începu să mănânce ouăle.

Cassian îi supraveghea fiecare înghiţitură.

Şi, când nu mai rămăsese nimic, îşi luă farfuria şi bolul şi se uită în ochii lui când trânti farfuriile una peste cealaltă, zăngănitul tacâmurilor umplând camera.

Nesta se ridică din nou, mergând spre el şi spre uşa din spatele lui. Se ridică şi Cassian.

Nesta ar fi putut jura că nu respira când trecuse pe lângă Cassian, suficient de aproape încât să-i atingă stomacul dacă şi-ar fi mişcat cotul.

— Abia aştept să nu te mai aud vorbind!

Nereuşind să-şi ascundă zâmbetul, ea se îndreptă spre uşă, dar o mână pe braţ o opri.

Ochii lui Cassian străluceau, pietrele roşii Siphon de pe dosul mâinii cu care o apucase aprinzându-se. Un zâmbet şiret şi provocator îi mişcă buzele.

— Mă bucur să văd că te-ai trezit gata de joacă, Nesta!

Vocea i se transformă într-un mormăit.

Ea nu reuşi să-şi împiedice inima să-i bată cu putere când îi auzi glasul, când citi provocarea din ochii lui, când se trezi atât de aproape de trupul lui imens. Niciodată nu reuşise să se abţină. Odată, îl lăsase să-i muşte şi să-i lingă gâtul din cauza asta.

Îl lăsase să o sărute în timpul ultimei bătălii, din aceeaşi cauză. Nici nu se putea spune că o sărutase – nu reuşise prea multe pentru că era rănit – şi, totuşi, o făcuse să se cutremure.

„Singurul meu regret din viaţa asta este că nu am avut timp. Că nu am avut timp cu tine, Nesta. Am să te regăsesc în lumea cealaltă – în viaţa

următoare. Şi-o să avem timp să fim împreună. Îţi promit!”

Ea retrăia acele momente mai des decât voia să recunoască. Apăsarea degetelor lui când îi cuprinsese chipul, gustul şi atingerea buzelor cu iz de sânge, dar tot delicate.

Nu suporta amintirea.

Cassian nici măcar nu clipi, deşi nu o mai ţinu de braţ la fel de strâns.

Nesta îşi impuse să nu se enerveze. Îi porunci sângelui clocotit să devină rece ca gheaţa.

Amuzat, el miji ochii, dar îi dădu drumul.

— Plecăm în cinci minute!

Nesta reuşi să se retragă.

— Eşti o brută!

Cassian îi făcu semn din ochi.

— Aşa m-am născut şi am fost educat!

Ea reuşi să mai facă un pas. Dacă refuza să iasă din Casă, Cassian, Morrigan sau Rhys ar fi putut pur şi simplu să o târască până în Windhaven. Şi dacă refuza categoric să execute ce i se spunea, ar fi lăsat-o în ţinuturile oamenilor fără să se gândească de două ori. Dându-şi seama de asta, se îndârji şi mai mult.

— Să nu mă mai atingi niciodată!

— Am reţinut.

Ochii lui încă străluceau.

Ea îşi mai strânse o dată degetele şi-şi alese următoarele cuvinte ca pe nişte cuţite de aruncat.

— Dacă tu crezi că-n urma nebuniei ăsteia cu antrenamentul ai să ajungi în patul meu, îţi faci

iluzii! Mai degrabă aş primi un câine vagabond râios! adăugă cu un zâmbet strâmb.

— O, n-am să ajung în patul tău.

Victorioasă, Nesta râse pe înfundate, ajungând deja lângă scări când el spuse mieros:

— Tu ai să te urci în patul *meu*.

Se întoarse către Cassian, cu piciorul încă în aer.

— Aş prefera să putrezesc!

Cassian îi zâmbi batjocoritor.

— Rămâne de văzut!

Ea încercă să mai caute nişte cuvinte tăioase, să-l ia peste picior, să se răstească sau să reacţioneze într-un fel, dar el zâmbi mai larg.

— Acum mai ai trei minute ca să te pregăteşti.

Nesta se gândi dacă să arunce în el cel mai apropiat obiect – o vază de pe un mic piedestal de lângă uşă, dar i-ar fi dat prea multă satisfacţie demonstrându-i că o enervase.

Aşa că ridică pur şi simplu din umeri şi ieşi pe uşă. Încet. Fără să se arate câtuşi de puţin afectată de Cassian şi de lăudăroşenia lui nesuferită.

Să se urce în patul lui… într-adevăr.

*

Pantalonii aceia aveau să-l omoare.

Cu brutalitate şi lentoare.

Cassian nu uitase cum arătase Nesta în hainele illyriene de luptă, din piele, în timpul războiului. Dar, în comparaţie cu amintirea… Mamă din ceruri!

Uită toate cuvintele şi limbile pe care le ştia când o zări trecând pe lângă el fără să se grăbească şi cu spatele drept, ca orice nobilă aflată în fruntea propriei case.

Cassian ştia că o lăsase să câştige runda aceea, că pierduse avantajul în clipa în care ea ridicase uşor din umeri, mergând mai departe pe hol, fără să fie conştientă de priveliştea pe care i-o oferea şi de faptul că-i trezea toate instinctele primare.

Ca să-şi revină, profită de toate cele trei minute în care Nesta rămase la parter. Mama ştia că astăzi avea destule pe cap, cu lecţia Nestei şi multe altele, şi nu se putea lăsa pradă gândului de a-i scoate pantalonii şi de a-i venera fundul spectaculos centimetru cu centimetru.

Nu-şi permitea să se lase distras. Dintr-un milion de motive.

Dar, la naiba! – când avusese ultima dată parte de o tăvăleală plăcută în cearşafurile astea? Cu siguranţă nu după război. Poate înainte ca Feyre să-i elibereze pe toţi de tirania Amaranthei. Să-l fiarbă Cazanul, oare nu cumva cu o lună înainte de căderea Amaranthei? Cu femela pe care o cunoscuse la Rita. Pe o alee de lângă sala plăcerilor. Sprijinit de un zid de cărămidă. Partida de sex murdar se terminase în câteva minute, nici el şi nici femela nedorindu-şi altceva decât să atingă rapid orgasmul.

Asta se întâmplase cu mai bine de doi ani în urmă. De atunci, se satisfăcea singur.

Ar fi trebuit să se ocupe de problemă înainte să decidă că era o idee bună să trăiască în Casă cu Nesta. Femela suferea şi se lăsa la voia întâmplării, iar *ultimul* lucru de care avea nevoie era ca el să tânjească după ea, să o apuce de braţ ca un animal, incapabil să păstreze distanţa.

Nu voia să aibă de-a face cu el. I-o spusese limpede la Solstiţiul de Iarnă.

„Mi-e clar ce vreau de la tine”.

Adică un mare nimic.

Replica ei sfărâmase o parte intrinsecă din el, o oarecare ultimă „redută” şi fărâmă de speranţă că tot ceea ce înduraseră în timpul războiului ar fi putut să conteze. Că, în clipa în care-i dăruise inima pe tavă în timp ce era pe moarte, că atunci când îi acoperise trupul cu al ei şi hotărâse să moară alături de el, şi ea *îl* alesese.

Era o speranţă al naibii de stupidă, una pe care ar fi trebuit să ştie că nu era bine să o nutrească. Aşadar, pe străzile reci din noaptea Solstiţiului de Iarnă, când era conştient că Nesta îşi făcuse apariţia la casa din oraş doar pentru că Feyre o momise cu bani, când afirmase că nu voia să aibă nicio legătură cu el… aruncase cadoul pe care-l căutase luni întregi în apa îngheţată a râului Sidra şi apoi îşi găsise ocupaţie, înăbuşind certurile din ce în ce mai crunte dintre illyrieni.

Şi nu se mai apropiase de ea în următoarele nouă luni. Fusese atât de aproape de a comite o greşeală stupidă în acea noapte, de a-i dărui inima ca ea să i-o smulgă din piept. Abia reuşise să se

îndepărteze, cu o oarecare mândrie. Doar peste cadavrul lui rece i-ar mai fi făcut Nesta aşa ceva.

Nesta apăru, părul împletit înconjurându-i acum creştetul capului ca o diademă ţesută. Îşi impuse să nu o privească de la gât în jos, să nu se uite la trupul expus. Ea trebuia să se mai împlinească şi să-şi tonifice musculatura, dar... Ale naibii haine de piele!

— Să mergem! zise el cu o voce dură şi rece.

Slavă Cazanului pentru asta!

Pe veranda de dincolo de uşile de sticlă ale sufrageriei, Mor ateriză de parcă plonjonul de la nouă metri ar fi fost o nimica toată. Probabil că pentru ea chiar aşa era, presupunea Cassian.

Mor ţopăi de pe un picior pe celălalt, masându-şi braţele şi scrâşnind din dinţi, şi-i aruncă o privire care spunea „Îmi eşti dator pentru asta, tâmpitule!”

Nesta se încruntă, dar îşi puse mantia pe umeri cu mişcări graţioase şi lente, îndreptându-se apoi către locul în care aştepta Mor. Cassian urma să le ducă în zbor dincolo de graniţele protecţiilor, iar Mor să îi teleporteze în Windhaven unde, cumva, el avea să găsească o cale de a o convinge pe Nesta să se antreneze.

Dar, din fericire, Nesta ştia că astăzi trebuia să facă minimumul necesar, adică să se ducă în Windhaven. Ştiuse dintotdeauna cum să poarte genul acesta de război emoţional, mental. Ar fi fost un general iscusit. Încă mai putea să fie, cândva.

Cassian nu-şi dădea seama dacă ar fi fost un lucru bun să o transforme pe Nesta într-un soi de armă.

Îl arătase cu degetul pe regele Hybernului, ameninţându-l cu moartea înainte să fie transformată în Mare Spiriduş împotriva voinţei sale. După mai multe luni, îi ridicase capul tăiat ca pe un trofeu şi se uitase fix în ochii lui lipsiţi de viaţă.

Şi dacă Cioplitorul de Oase spusese adevărul despre ieşirea ei din Cazan ca fiinţă de temut… La naiba!

El nu se deranjă să-şi pună mantia când deschise uşile de sticlă, inspiră aerul răcoros de toamnă şi păşi mândru spre braţele deschise ale lui Mor.

*

Tabăra montană Windhaven nu era acoperită nici de gheaţă şi nici de zăpadă, dar vântul tăios tot o izbi pe Nesta în clipa în care ei îşi făcură apariţia acolo. Morrigan dispăru cu un semn din ochi lui Cassian şi o încruntătură aruncată Nestei, lăsându-i să evalueze câmpul ce se întindea în faţă.

Câteva case mici din piatră se ridicau în dreapta şi dincolo de ele erau nişte locuinţe noi din pini tineri. Un sat – în asta se transformase recent locul. Dar în faţa ochilor celor doi se aflau arenele de luptă, chiar de-a lungul marginii platoului montan, pline cu diverse arme, greutăţi şi alte

obiecte destinate antrenamentului. Nesta nu ştia cum se numeau toate aceste arme impresionante, în afară de denumirile de bază: sabie, pumnal, săgeată, scut, suliţă, arc, buzdugan ameninţător…

De cealaltă parte a lor se aflau gropile cu foc înăbuşit, norii de fum plutind spre ţarcul animalelor – oi, porci şi capre – miţoase, dar bine hrănite. Şi, bineînţeles, illyrienii. Toate femelele care supravegheau oalele şi tigăile aburinde din jurul focurilor se opriră atunci când apărură Cassian şi Nesta, ca şi zecile de masculi din arenele de luptă. Nimeni nu zâmbi.

Un mascul îndesat şi cu umeri laţi, pe care Nesta îl recunoscu vag, veni agale spre ei, însoţit de alţi doi mai tineri. Toţi îşi ţineau aripile strânse, probabil ca să poată merge unii lângă ceilalţi, dar când se opriră înaintea lui Cassian, îşi întinseră un pic aripile.

Cassian şi le ţinu pe ale lui nu larg deschise, dar nici bine strânse – relaxat, cum spunea Nesta. Poziţia transmitea perfect dezinvoltura şi aroganţa, promptitudinea reacţiilor şi puterea.

Masculul cunoscut o fixă cu privirea.

— Cu ce treburi a venit *ea* aici?

Nesta îi zâmbi discret.

— De vrăjitoare.

Ar fi putut jura că, înainte să intervină, Cassian se rugă în tăcere Mamei:

— Devlon, vreau să-ţi aduc aminte că Nesta Archeron este sora Marii noastre Doamne şi că o să fie tratată cu respect. Cuvintele fură destul de tăioase, aşa că până şi Nesta aruncă o privire la

chipul rece ca piatra al lui Cassian. Nu-i mai auzise tonul neînduplecat de la război. A venit aici să se antreneze.

Nesta nu-şi dorea decât să-l împingă de pe marginea stâncii din apropiere.

Devlon se înroşi.

— Toate armele pe care le atinge trebuie îngropate după aceea. Să le lase într-o grămadă.

Nesta clipi.

Cassian îşi umflă nările.

— Nu o să facem aşa ceva.

Devlon o adulmecă, însoţitorii lui râzând pe înfundate.

— Sângerezi, vrăjitoareo? Dacă da, nu ai să ai voie să te atingi de arme.

Nesta îşi impuse să tacă, să se gândească la cea mai bună metodă să-l umilească pe nenorocit.

— Superstiţiile astea sunt învechite, spuse Cassian cu un calm remarcabil. Poate să atingă armele, indiferent dacă are sau nu menstruaţie.

— Poate, zise Devlon, dar tot au să fie îngropate.

Se lăsă tăcerea. Nesta observă că, fixându-l pe Devlon cu privirea, Cassian se întunecase la faţă. Însă el întrebă deodată:

— Cum se descurcă recruţii cei noi?

Devlon deschise gura şi apoi o închise, enervarea licărind în faţa unei certe refuzate.

— Bine, rosti apăsat şi se întoarse, urmat de soldaţii lui.

Chipul lui Cassian se încordă cu fiecare suflare, iar Nesta se pregăti, simţind încântarea încălzindu-i sângele la gândul că el urma să-l sfâşie pe Devlon.

Însă Cassian mormăi „Să mergem!” şi se îndreptă spre o zonă de antrenament liberă.

Devlon se încruntă peste umăr şi Nesta îi aruncă o privire rece înainte să-l urmeze pe Cassian, simţind-o pe cea a illyrianului ca pe un însemn arzător în spate.

Cassian nu se îndreptă spre unul dintre nenumăratele rafturi cu arme amplasate prin zona de antrenament, ci se opri pur şi simplu în cel mai îndepărtat ring cu mâinile în şolduri şi o aşteptă.

Pe naiba avea să i se alăture! În apropierea raftului cu arme, Nesta zări o rocă mâncată de vreme, netedă fie din cauza climei aspre, fie a numărului necunoscut de soldaţi care se aşezaseră acolo, ca şi ea în clipa asta. Suprafaţa tare îi intră în piele, în ciuda hainelor groase.

— Ce faci?

Chipul frumos al lui Cassian semăna cu al unui animal de pradă.

Ea îşi încrucişă picioarele în dreptul gleznelor şi-şi aranjă mantia ca pe trena unei rochii.

— Ţi-am zis că n-am de gând să mă antrenez.

— Ridică-te!

Niciodată nu-i mai dăduse ordine aşa.

„Ridică-te!”, rostise ea printre lacrimi în ziua aceea, înaintea regelui din Hybern. „Ridică-te!”

Nesta îi întâlni privirea şi-şi impuse ca a ei să fie distantă şi netulburată.

— În mod oficial, particip la antrenament, Cassian, dar nu poţi să mă obligi să fac *nimic*. Îi arătă noroiul. Târăşte-mă prin el, dacă vrei, însă n-am de gând să ridic niciun deget.

Illyrienii îi priveau cu atenţie. Cassian se enervă.

Bine. Să vadă ce inutilă, ce nenorocită putea să devină Nesta.

— Ridică-te *naibii*! i se adresă mârâind uşor.

Devlon şi cei din grupul lui se întorseseră, atraşi de cearta lor, şi se adunaseră dincolo de marginea cercului. Totuşi, ochii căprui ai lui Cassian o urmăreau pe ea.

O oarecare rugăminte licărea în ei.

„Ridică-te!”, şopti o voce slabă în mintea şi oasele Nestei. „Nu-l umili aşa! Nu le da ticăloşilor ăstora satisfacţia de a-l vedea făcându-se de râs!”

Însă trupul ei refuza să se mişte. Nesta fusese clară, şi să cedeze – în faţa lui, în faţa oricui…

Ceva asemănător dezgustului se întipări pe chipul lui Cassian. Dezamăgirea. Furia.

Bun! Deşi ceva se năruia în sinea ei, nu se putea abţine să nu se simtă uşurată.

Cassian plecă de lângă ea, scoţându-şi sabia din teaca de pe spate. Şi, fără să-i mai vorbească, fără să-i mai arunce vreo privire, îşi începu exerciţiile de dimineaţă.

Era mai bine să o urască.

Capitolul 6

Cassian execută toţi paşii şi toate mişcările frumos, letal şi precis, iar Nesta nu se putu abţine să nu se uite la el cu gura căscată.

Niciodată nu fusese în stare să-şi mute privirea de la Cassian. Din clipa în care se cunoscuseră, îi conştientizase prezenţa în orice spaţiu, în orice încăpere. Indiferent ce îşi sugerase în sinea ei, nu reuşise să o împiedice sau să o ignore.

„Pleacă!”, o implorase el cu un picior în groapă.

„Nu pot!”, îi spusese ea plângând. „Nu pot!”

Nu ştia unde dispăruse persoana care fusese în acel moment. Nu reuşea să o regăsească.

Dar, chiar dacă stătea pe rocă şi se uita la pinii care se legănau în vânt şi acopereau munţii, îl urmărea pe Cassian cu colţul ochiului, conştientă de fiecare mişcare graţioasă, de sunetul respiraţiei lui constante, de părul negru care-i flutura în vânt.

— Văd că nu stă degeaba!

Vocea lui Morrigan îi distrase Nestei atenţia de la munţi şi războinicul care părea să fie o parte din ei. Femela uluitoare stătea lângă ea, admiraţia strălucind în ochii căprui aţintiţi asupra lui Cassian. Devlon şi adepţii lui nu se vedeau pe nicăieri, ca şi când ar fi plecat cu mult timp în urmă. Să fi trecut deja două ore?

— Este drăguţ, nu-i aşa? spuse Mor cu blândeţe.

Căldura din tonul ei o făcu pe Nesta să înţepenească de spate.

— Întreabă-l!

Nicio urmă de amuzament nu lumină chipul lui Morrigan când îşi îndreptă atenţia spre Nesta.

— De ce nu eşti în ring?

— Iau o pauză.

Morrigan se uită la faţa Nestei şi observă că nu era transpirată sau roşie şi că părul era aproape perfect aranjat.

— Eu aş fi votat să te ducem înapoi în ţinuturile oamenilor, ca să ştii, zise femela încetişor.

— O, ştiu! Nesta refuză să se ridice în picioare, să accepte provocarea. E bine că am nişte avantaje ca soră a lui Feyre.

Morrigan strâmbă din buze. În spatele ei, Cassian pusese punct mişcărilor lui elegante.

Un foc întunecat mocnea în ochii lui Morrigan.

— Am cunoscut mulţi ca tine cândva, spuse şi-şi atinse abdomenul cu mâna. Niciodată nu meritaţi prezumţia de vinovăţie pe care v-o oferă oamenii buni ca el.

Nesta era conştientă de asta. Şi ştia la ce fel de oameni se referea Morrigan: la cei care locuiau în Oraşul Cioplit din Regatul Coşmarurilor. Feyre nu îi spusese niciodată toată povestea, însă Nesta ştia în mare ce se întâmplase şi despre monştrii care o torturaseră şi brutalizaseră pe Morrigan până când fusese aruncată în gura lupilor.

Nesta se lăsă pe spate sprijinindu-se pe palme, roca rece înţepând-o prin mănuşi. Morrigan îşi întoarse privirea arzătoare dinspre Nesta.

— Se pare că ziua de astăzi n-a început în forţă.

Cassian îşi trecu degetele prin păr.

— S-ar putea spune şi aşa.

Nesta îşi încleştă maxilarul îndeajuns de tare încât să o doară.

Morrigan îi întinse o mână lui Cassian şi una Nestei, fără ca măcar să o privească.

— Plecăm?

*

Morrigan era o băgăreaţă ipocrită.

Gândul o răvăşi pe Nesta când rămase în biblioteca subterană a Casei Vântului. O băgăreaţă înfumurată şi ipocrită.

Cassian nu-i vorbise la întoarcere. Nici ea nu aşteptase să vadă dacă avea să o invite la masa de prânz, înainte să se ducă în camera ei şi să facă o baie ca să-şi încălzească oasele.

Când ieşise, găsise un bilet strecurat pe sub uşă. Cuvintele scrise cu litere adunate şi apăsate o informau să fie în bibliotecă la ora unu. Fără ameninţări sau promisiuni de a o trimite în ţinuturile oamenilor. De parcă lui nu i-ar fi păsat dacă ea avea sau nu să se supună.

Ei, bine, măcar reuşise să-l descurajeze mai repede decât se aşteptase.

Se aventurase în bibliotecă nu din dorinţa de a da ascultare ordinelor primite de la el sau de la Rhys, ci pentru că alternativa era la fel de insuportabilă: să rămână în dormitorul cufundat în liniştea pe care s-o umple doar răgetele din mintea ei.

Trecuse mai bine de un an de când nu mai coborâse aici. De la momentele îngrozitoare în care asasinii Hybernului se furişaseră înăuntru, urmărindu-le pe cele două surori în inima întunecată a bibliotecii. Se uită peste marginea balustradei de piatră a palierului, direct în puţul negru de mult mai jos. Nicio creatură antică nu mai dormea în beznă, dar întunericul era tot acolo. Şi la fundul acestuia era pământul pe care aterizase Cassian, întinzându-se după ea. Ce furie se citise pe chipul lui când o văzuse îngrozită…

Nesta alungă acest gând. Respinse tremurul ce o cuprinse şi se concentră la femela care stătea la masa de scris, aproape ascunsă în spatele teancurilor de cărţi.

Mâinile femelei erau distruse. Nu le putea descrie mai politicos de atât. Oase îndoite şi noduroase, degete în unghiuri nefireşti… Feyre îi spusese odată că preotesele din biblioteca aceasta aveau trecuturi dificile. Ca să nu zică mai mult.

Nesta nu voia să ştie prin ce trecuse Clotho, marea preoteasă a bibliotecii, de ajunsese aşa. Limba îi fusese tăiată şi apoi vindecată în mod voit aşa, astfel încât răul să nu poată fi îndreptat niciodată. Masculii o răniseră şi…

Mâinile o împingeau tot mai mult sub apa rece ca gheaţa, *vocile râzând şi batjocorind-o*.

O brută de mascul rânjea în anticiparea trofeului care avea să fie scos…

Ea nu putea să oprească totul. *Nu putea să o salveze pe Elain*, *care plângea în hohote pe jos*. *Nu putea să se salveze*. *Nimeni nu venea să o ajute*,

iar masculii aceştia urmau să-şi facă voia, *iar trupul ei nu îi aparţinea*, *nu era de om – nu pentru prea mult timp*…

Nesta îşi smuci gândurile, aducându-le în prezent şi alungând amintirea.

Cu faţa ascunsă în umbrele glugii sale deschise la culoare, Clotho rămase tăcută, ca şi când ar fi văzut gândurile răscolind-o pe Nesta, ca şi când ar fi ştiut cât de des o trezea amintirea acelei zile din Hybern. Piatra de un albastru transparent din vârful glugii lui Clotho licări ca una Siphon în lumina slabă când îi împinse un pergament peste suprafaţa mesei.

„Astăzi poţi să începi prin a pune pe rafturi cărţile de la Nivelul Trei. Ia rampa din spatele meu ca să ajungi acolo. Ai să găseşti un căruţ cu cărţile, care sunt ordonate alfabetic, după autor. Dacă nu găseşti numele niciunui autor, lasă-le deoparte şi cere ajutor când ţi se termină tura”.

Nesta dădu aprobator din cap.

— Când mi se termină tura?

Folosindu-se de încheieturi şi de dosul palmelor, Clotho scoase un ceas micuţ şi, cu un deget noduros, îi arătă ora şase.

Cinci ore de muncă. Nesta putea să se descurce.

— Bine.

Clotho o privi din nou, ca şi când ar fi putut să vadă marea agitată şi frământată din adâncul ei, ce refuza să o lase în pace măcar un moment, ce refuza să-i acorde o secundă de linişte.

Nesta se uită în jos la birou şi se forţă să expire, dar, odată ce suflarea îi alunecă de pe buze, apăsarea aceea cunoscută îşi făcu iarăşi simţită prezenţa.

„Sunt o mizerabilă, un nimic”, mai că spuse Nesta. Nu era sigură de ce vorbele prinseseră viaţă, apăsându-i buzele ca să le dea glas. „Urăsc tot ce reprezint. Şi sunt atât de obosită… Am obosit să-mi doresc să fiu oriunde altundeva, numai nu în mintea mea”.

O aşteptă pe Clotho să-i facă semn, să facă orice ca să-i spună că îi auzise gândurile.

Preoteasa îi arătă partea de sus şi de jos a bibliotecii, trimiţând-o în linişte să-şi vadă de treburile ei.

Cu paşi grei, Nesta se îndreptă spre rampa înclinată.

*

Sarcina era una menită servitorilor, dar îi impunea să se concentreze suficient încât să uite de trecerea timpului, gândurile ei potolindu-se într-un nimic binecuvântat.

Nimeni nu se apropie de Nesta cât căută secţiunile şi rafturile, trecându-şi degetele peste cotoarele cărţilor ca să găsească locul potrivit. Aici lucrau, vindecau şi făceau cercetări cel puţin treizeci şi şase de preotese, deşi era aproape imposibil să le numere când toate purtau aceleaşi robe în nuanţe palide şi atât de multe îşi ţineau

gluga peste faţă. Cele care-şi lăsaseră gluga pe spate îi zâmbiseră timid.

Acesta era sanctuarul lor – un cadou din partea lui Rhysand. Nimeni nu putea să intre fără permisiunea lor.

Ceea ce însemna că, dintr-un oarecare motiv, îi aprobaseră prezenţa.

Mâinile Nestei erau aproape uscate de praf când un clopot sună vesel de şase ori prin spaţiul cavernos al bibliotecii, auzindu-se de la nivelurile de sus şi până-n puţul întunecat. Unele preotese se ridicară de la mesele unde lucrau şi de pe scaunele de la fiecare nivel; altele rămaseră pe loc.

O găsi pe Clotho la aceeaşi masă. Oare-şi ridica vreodată gluga? În mod sigur, ca să facă baie, dar îşi arăta chipul cuiva?

— Am terminat pe astăzi, o anunţă Nesta.

Clotho îi împinse un alt bilet peste masă.

„Mulţumesc pentru ajutor! Ne vedem mâine!”

— În regulă.

Nesta strecură biletul în buzunar.

Însă Clotho ridică o mână distrusă. Nesta urmări cu mare uimire cum un stilou cu peniţă se înălţă deasupra unei bucăţi de hârtie şi începu să scrie:

„Să porţi haine pe care nu te deranjează să le prăfuieşti. Aici, jos, ai să-ţi strici rochia frumoasă”.

Nesta se uită la rochia gri pe care o îmbrăcase.

— În regulă, repetă ea.

Stiloul începu să se mişte din nou, cumva vrăjit să aibă o legătură cu gândurile lui Clotho.

„Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nesta! Feyre vorbeşte foarte frumos despre tine”.

Nesta se întoarse.

— Preoteaso, nimănui nu-i plac mincinoşii!

Ea ar fi putut juca că un chicot îi făcu gluga femeii să fluture.

*

Cassian nu veni la cină.

Nesta se oprise în camera ei doar cât să-şi spele mâinile şi faţa de praf, iar apoi mai că alergase la etaj, cu stomacul chiorăindu-i de foame.

Sala de mese era pustie. Vesela pentru o singură persoană îi confirmă că nimeni nu urma să-i ţină companie.

Se uitase la oraşul scăldat de soare mult dedesubt, singurele sunete fiind foşnetul rochiei şi scârţâitul scaunului.

De ce era surprinsă? Îl umilise în Windhaven. Probabil era cu prietenii lui în casa de lângă râu, discutând ca să găsească o altă metodă cu ajutorul căreia să se ocupe de ea.

O farfurie cu mâncare apăru, lăsată fără pic de graţie pe şerveţelul de pe masă. Până şi Casa o ura.

Nesta se încruntă la camera din piatră roşie.

— Vin!

Nu apăru nimic. Ridică paharul din faţa ei.

— *Vin*!

Nimic. Bătu uşor cu unghiile în suprafaţa netedă a mesei.

— Ţi s-a zis să *nu-mi* dai vin?

Iată o nouă limită a umilirii: să încerce să stea de vorbă cu o casă.

Nesta mârâi la arcada din spatele ei.

— Amuzant!

Se uită la mâncare: o jumătate de pui prăjit, condimentat cu ceea ce mirosea a rozmarin şi cimbru; piure de cartofi care înota în unt şi fasole verde prăjită cu usturoi.

Tăcerea aia îi urla în cap, în cameră.

Bătu din nou cu degetele în masă.

Era ridicol. Toată chestia asta, toată intervenţia care o trata de sus era *ridicolă*.

Nesta se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Păstrează-ţi vinul! Mi-l aduc pe al meu!

Capitolul 7

Fără magia zidului care să blocheze accesul în tărâmurile oamenilor, Mor îl teleportă pe Cassian după apusul soarelui direct în conacul care devenise cămin şi comandament pentru Jurian, Vassa şi – aparent – Lucien. Chiar şi după mai mult de un an, ravagiile războiului erau evidente în jurul moşiei: copaci căzuţi, petice de pământ sterp unde iarba încă nu răsărise din nou, şi o deschidere sumbră generală care făcea locuinţa din piatră cenuşie să pară că rămăsese în picioare din întâmplare. Sub razele lunii, dezolarea era şi mai evidentă, copacii rămaşi lucind argintiu, iar

umbrele de pe pământul marcat întinzându-se mai mult.

Cassian habar n-avea cui aparţinuse odinioară casa şi, aparent, nici noii săi ocupanţi nu ştiau. Feyre îi zisese că ei îşi spuneau Banda Exilaţilor. Gândul îl făcu pe Cassian să pufnească în sinea lui. Mor nu întârzie să-l lase la uşa de lemn în formă de arcadă a casei, zâmbetul superior spunându-i că nu intenţiona să-l ajute, chiar dacă ar fi implorat-o. Nu, voia să îl vadă jucându-se de-a curteanul, exact aşa cum ceruse Rhys.

El nu plănuise să înceapă astăzi misiunea asta, dar după dezastruoasa încercare de a o instrui pe Nesta, simţise nevoia să facă ceva. Orice.

Nesta ştiuse exact ce porcărie făcea, refuzând să se ridice de pe roca aceea. Cum aveau să perceapă totul Devlon şi ceilalţi nemernici îngâmfaţi. Ştiuse şi o făcuse oricum.

Aşadar, după ce o lăsase pe Nesta la Casă, se dusese pe o stâncă părăsită din apropierea mării, unde mugetul valurilor îi răcorea furia fierbinte din oase.

Se oprise pe la casa de lângă râu ca să-şi recunoască înfrângerea, dar Feyre doar se enervase din cauza comportamentului surorii ei, iar Rhys îi zâmbise oarecum amuzat.

Amren fusese cea care-i zisese „Las-o să-şi sape singură mormântul, băiete! Apoi, dă-i o mână de ajutor!”

„Credeam că asta am făcut în ultimul an”, răspunsese el.

„Oferă-i ajutor în continuare!”, fusese singura replică a lui Amren.

Cassian o găsise pe Mor curând după aceea, îi explicase că avea nevoie de transport şi, iată-l! Ridică pumnul spre uşă, dar placa de lemn se mişcă înainte să apuce să o atingă.

Lucien îşi arătă chipul frumos şi plin de cicatrice, ochiul său auriu învârtindu-se.

— Credeam că am simţit pe altcineva venind.

Cassian intră în casă, podeaua de lemn scârţâind sub cizmele lui.

— Abia ai ajuns?

— Nu, spuse Lucien şi Cassian observă muşchii încordaţi pe sub jacheta de un gri închis pe care o purta şi liniştea apăsătoare care emana din fiecare piatră a casei.

Se uită cu atenţie la amplasarea acesteia, în caz că ar fi fost nevoit să lupte ca să găsească o ieşire. Ceea ce părea a fi o probabilitate ridicată, judecând după nemulţumirea pe care o radie Lucien când se îndreptă spre o arcadă din stânga lor.

— Eris este aici, zise Lucien fără să se întoarcă.

Cassian nu şovăi. Nu se întinse după cuţitul prins de coapsă, deşi fu nevoit să facă un efort să alunge amintirea chipului învineţit al lui Mor. A biletului bătut într-un cui în abdomenul ei, a trupului gol lăsat ca un gunoi la graniţa Regatului Toamnei. Nenorocitul naibii o găsise acolo şi o *abandonase*. Ea fusese în pragul morţii şi…

Ce plănuia Cassian să-i facă într-o zi depăşea cu mult durerea provocată de un cuţit. Eris avea să sufere săptămâni în şir. Luni. Ani.

Lui Cassian nu îi păsa că Eris îl convinsese pe Keir să-şi amâne vizita în Velaris şi că, aparent, o făcuse din vreo fărâmă de bunătate rămasă în el. Nu-i păsa că Rhys observase la Eris ceva care-i câştigase încrederea. Nimic din toate astea nu conta câtuşi de puţin pentru Cassian. Îşi concentră atenţia la masculul roşcat care stătea aproape de vâlvătaia focului din salonul surprinzător de elegant. Ştia suficient încât să-şi urmărească îndeaproape inamicul.

Eris stătea pe un scaun aurit, cu picioarele încrucişate, aroganţa curtenească citindu-se pe chipul său palid.

Cassian îşi strânse degetele. De fiecare dată când îl văzuse pe nenorocit în ultimele cinci secole, se luptase cu furia orbitoare care-l acapara doar zărindu-l.

Eris zâmbi, conştient de asta.

— Cassian!

Ochiul auriu al lui Lucien ţăcăni, simţind furia lui Cassian în timp ce avertismentul licări în cel roşiatic rămas.

Masculul crescuse alături de Eris. Înfruntase cruzimea lui Eris şi a lui Beron. Propriul tată îi măcelărise iubita. Însă Lucien învăţase să-şi păstreze calmul.

Corect. Rhys îl rugase pe Cassian să facă asta. Trebuia să gândească la fel ca Rhys, ca Mor. Să lase furia deoparte.

Cassian îşi acordă o secundă să se calmeze, vag conştient că Vassa spunea ceva. Îi observase şi ignorase pe jumătate pe cei doi oameni din încăpere: pe războinicul şaten – Jurian – şi pe tânăra regină roşcată.

Dacă Rhys şi Mor ar fi fost aici... Nu ar fi zis o vorbă de faţă cu Eris. Ar fi pretins că era o vizită prietenească şi că voiau să vadă cum rezistau ţinuturile oamenilor. Chiar dacă Eris era, foarte probabil, aliatul lor.

Nu, Eris *era* aliatul lor. Rhys se târguise şi lucrase cu el. Eris se ţinuse de cuvânt de fiecare dată. Rhys avea încredere în el, ca şi Mor, în ciuda tuturor celor întâmplate. Oarecum. Aşadar, Cassian se gândea că trebuie să aibă încredere, la rândul lui.

Îl durea capul. Trebuia să calculeze prea multe lucruri. O făcuse pe câmpurile de luptă, dar aceste jocuri psihologice şi minciunile nenumărate... *De ce* îl rugase Rhys să facă asta? De illyrieni se ocupase personal: le descrisese iadul ce urma să se abată asupra lor dacă se răsculau şi îi ajutase cu orice avuseseră nevoie. Nu se compara cu asta.

Cassian clipi şi înregistră ce spusese Vassa:

— Generale Cassian! Ce plăcere!

El se plecă rapid şi superficial în faţa reginei.

— Maiestate!

Jurian tuşi, iar Cassian se uită la războinicul uman. Oare fusese cândva om? Parţial om? Nu ştia. Amarantha îl sfâşiase pe Jurian, a cărui conştiinţă era cumva prinsă în ochiul lui, pe care-l încastrase într-un inel şi-l purtase cinci sute de ani.

Până când Hybernul îi folosise oasele rămase ca să-i aducă trupul la viaţă şi să redea acelei esenţe această formă, aceeaşi care condusese armate pe câmpurile de luptă de odinioară, în timpul Războiului. Cine era Jurian acum? *Ce* era?

— I se urcă la cap când i te adresezi aşa, spuse Jurian din locul său, de pe o canapea ridicol de roz de lângă peretele îndepărtat.

Vassa îşi îndreptă spatele, jacheta ei de culoarea cobaltului contrastând puternic cu părul roşcat-auriu. Dintre cei trei roşcaţi din această încăpere, Cassian o plăcea pe ea cel mai mult: nuanţa aurie a pielii, ochii albaştri şi mari încadraţi de gene şi sprâncene negre şi părul mătăsos roşcat pe care şi-l tunsese până la umeri de ultima dată când o văzuse.

— *Sunt* regină, să ştii, îi spuse Vassa lui Jurian.

Regină noaptea şi pasăre de foc ziua, vândută de suratele ei regine umane unui lord-vrăjitor care o fermecase, blestemând-o să se transforme într-o pasăre de foc şi cenuşă la fiecare răsărit. Cassian îşi amânase vizita până la apusul soarelui, ca să o găsească în trupul ei de om. Avea nevoie ca ea să poată vorbi.

Jurian îşi sprijini o gleznă peste un genunchi, cizmelor lui pline de noroi lipsindu-le strălucirea în lumina focului.

— Din câte am auzit, regatul tău nu-ţi mai aparţine. Mai eşti regină?

Vassa îşi dădu ochii peste cap şi apoi se uită la Lucien, care se tolăni pe canapea lângă Jurian, de parcă masculii Fae ar mai fi avut certuri

asemănătoare în urma cărora să se împace. Însă Lucien era atent la Cassian.

— Ai venit cu veşti sau cu ordine?

Conştient de prezenţa lui Eris lângă foc, Cassian îl ţintui cu privirea pe Lucien.

— Îţi dăm ordine pentru că eşti emisarul nostru. El dădu din cap spre Jurian şi Vassa. Dar, când eşti cu prietenii tăi, îţi dăm doar sugestii.

Eris pufni zgomotos. Cassian îl ignoră şi-l întrebă pe Lucien:

— Cum mai stau lucrurile în Regatul Primăverii?

Trebuia să recunoască meritul lui Lucien: masculul reuşea cumva să jongleze cu cele trei roluri ale sale – emisar al Regatului Nopţii, aliat al lui Jurian şi al Vassei şi persoană de legătură cu Tamlin – şi să se şi îmbrace impecabil în acelaşi timp.

Chipul lui Lucien nu trăda situaţia lui Tamlin şi a curţii lui.

— Bine!

Cassian nu ştia de ce aşteptase să îi spună noutăţi despre Marele Lord al Primăverii. Pe acelea i le împărtăşea numai lui Rhys, în privat.

Eris pufni din nou la stângăcia lui Cassian şi, incapabil să se abţină, Cassian se întoarse în cele din urmă spre el.

— Ce cauţi aici?

Eris nici măcar nu se mişcă pe locul său.

— Mai mulţi soldaţi de-ai mei au plecat să patruleze prin ţinuturile mele acum câteva zile şi nu mi-au transmis niciun raport. Nu am găsit niciun

semn că s-ar fi dat o bătălie. Nici măcar câinii mei de vânătoare n-au reuşit să le dea de urmă.

Cassian se uită în jos. Ştia că nu trebuia să trădeze nimic, dar... Acei câini de vânătoare erau cei mai buni din Prythian. Animale înzestrate cu o magie proprie. Gri ca fumul şi cu blana lucioasă, puteau să alerge repede ca vântul, să adulmece orice pradă. Erau atât de preţuiţi, încât Regatul Toamnei interzisese să fie dăruiţi sau vânduţi dincolo de graniţele sale, şi atât de scumpi, că doar nobilii îi aveau. Şi se împerecheau atât de rar, că era extrem de dificil să găseşti chiar şi unul singur. Din câte ştia Cassian, Eris avea doisprezece.

— Niciunul nu putea să se teleporteze? întrebă Cassian.

— Nu. Deşi unitatea este una dintre cele mai iscusite în luptă, niciunul dintre soldaţi nu e înzestrat cu magie şi nici nu are vreo origine remarcabilă.

Cuvântul „origine” fu rostit spre Cassian cu un rânjet superior. Ticălosul!

— Eris a venit să vadă dacă aş putea să mă gândesc la vreun motiv pentru care soldaţii lui să fi avut probleme cu oamenii, zise Vassa. Câinii lui de vânătoare au simţit nişte mirosuri ciudate la locul răpirii. Unele care păreau omeneşti, dar... ciudate, cumva.

Cassian ridică o sprânceană la Eris.

— Crezi că un grup de oameni ar putea să-ţi ucidă soldaţii? Atunci, nu sunt *atât de* iscusiţi.

— Depinde de om, spuse Jurian, masculul întunecându-se la faţă ca şi Vassa.

Cassian se strâmbă.

— Îmi cer scuze! Eu… Scuze!

Halal curtean!

Însă Eris ridică un umăr.

— Cred că multe părţi sunt interesate să stârnească un alt război, iar ăsta ar fi începutul. Deşi poate regatul tău a făcut-o. L-aş crede pe Rhysand în stare să-mi teleporteze soldaţii undeva şi să lase în urmă nişte mirosuri misterioase ca să ne încurce.

Cassian îi zâmbi sălbatic.

— Suntem aliaţi, îţi aduci aminte?

Eris îi zâmbi la fel.

— Întotdeauna.

Cassian nu se putu abţine.

— Poate că tu ţi-ai făcut soldaţii să dispară – asta dacă au dispărut într-adevăr – şi inventezi totul din cauza aceluiaşi motiv de rahat pe care tocmai l-ai rostit.

Eris chicoti, dar Jurian interveni:

— Printre oameni s-au iscat tensiuni privind neamul vostru. Dar, din câte ştim, din câte am auzit de la forţele Lordului Graysen, oamenii de aici respectă vechile linii de demarcaţie şi nu-i interesează să cauzeze probleme.

Cuvântul „încă” nu fu rostit.

Oare dacă ar fi întrebat pe continent de reginele umane, ar fi descoperit că era mâna lui Rhys? Conversaţia se îndreptase într-acolo, deci putea să deschidă subiectul în dorul lelii, şi ar fi

fost mai bine decât să-l prezinte ca pe motivul venirii lui aici… La naiba, îl durea capul.

— Şi cum rămâne cu… surorile tale? El dădu din cap spre Vassa. E posibil să fie implicate?

Eris îi aruncă o privire tăioasă, iar Cassian se abţinu să-l blesteme. Poate spusese prea multe. Îşi dorea ca Mor să fi fost prezentă. Chiar dacă a o obliga să fie în aceeaşi încăpere cu Eris… Nu, ar fi scutit-o de suferinţa asta.

Ochii azurii ai Vassei se întunecară.

— De fapt, urma să discutăm despre asta. Ea gesticulă către Cassian. Ai auzit aceleaşi zvonuri ca şi noi: agită spiritele dincolo de mare şi sunt hotărâte să înceapă scandalul.

— Adevărata întrebare este dacă sunt suficient de proaste încât să o facă, spuse Jurian.

— Sunt oricum, numai proaste nu, zise Lucien clătinând din cap. Dar să lase miros de om la locul răpirii este un indiciu atât de evident, încât nu pare să o fi făcut-o una dintre ele.

— Toate mişcările lor sunt bine gândite, se auzi Vassa, uitându-se la peretele cu ferestre ce dădeau spre ţinuturile distruse de dincolo. Deşi nu-mi dau seama de ce ar vrea vreuna dintre ele să-ţi prindă soldaţii, i se adresă lui Eris, care părea să le monitorizeze fiecare cuvânt. Pe continent sunt şi alţi Fae, deci de ce să se deranjeze să traverseze marea ca să-i ia pe ai tăi? Şi nu pe cei din Regatul Primăverii? În clipa asta, Tamlin nu ar observa lipsa nimănui.

Lucien se arătă dezgustat, iar Cassian, deşi era înclinat să zâmbească afectat la gândul că

nenorocitul suferea, se trezi încruntându-se. Dacă se apropia războiul, aveau nevoie ca Tamlin şi forţele lui să fie în formă ca să poată lupta. Aveau nevoie ca Tamlin să fie pregătit. Rhys îl vizitase în mod regulat, asigurându-se că urma să fie de partea lor şi capabil să conducă.

Cassian tot nu reuşea să înţeleagă cum de reuşise Rhys să nu-l ucidă pe Marele Lord al Primăverii.

Însă de aceea era Rhys Mare Lord, iar Cassian, soldatul său.

Ştia că dacă ar fi aflat vreodată numele ticălosului de om care pusese mâna pe Nesta, nimic nu l-ar fi împiedicat să-l găsească. Conversaţia purtată cu Nesta în urmă cu mulţi ani, când ea era încă om, dăinuia într-un ungher al minţii lui. Înţepenise la atingerea lui, iar el îşi dăduse seama – simţise şi văzuse frica din ochii ei şi ştiuse că un bărbat o rănise. Sau încercase să o facă. Nu îi dăduse niciodată detalii, dar, refuzând să-i zică numele bărbatului, îi confirmase gândurile. Deseori se gândise cum să-l omoare, dacă Nesta ar fi fost de acord. Să-i jupoaie pielea de pe oase ar fi fost un început bun.

Prietenii lui ar fi înţeles cât de adâncă era rana, cât de departe l-ar fi împins apăsarea acelei vechi dureri. Prima şi ultima dată când îşi permisese să se lase cuprins de furie, ştersese o tabără illyriană de pe faţa pământului.

Şi Rhys îl desemnase să se joace de-a curteanul, să-şi lase deoparte sabia şi să apeleze la cuvinte. Era o glumă.

Eris îşi depărtă picioarele.

— Presupun că au făcut-o ca să sporească tensiunea dintre noi, ca să ne uităm cu îndoială unii la ceilalţi. Să ne slăbească legăturile.

— Hybernul ar fi în stare de aşa ceva, încuviinţă Jurian. Poate le-a învăţat câte ceva. Înainte ca Nesta să-l decapiteze pe rege.

— Reginele n-au nevoie de nicio lecţie de la nimeni, zise Vassa. Erau destul de perfide înainte să-l contacteze pe regele Hybernului. Şi s-au confruntat cu monştri mult mai fioroşi decât el.

Cassian ar fi putut să jure că nişte flăcări se unduiră în ochii ei albaştri.

Jurian şi Lucien o fixară cu privirea, chipul primului fiind ilizibil, iar al celui de-al doilea, îndurerat. Cassian nu se arătă uimit. Înainte să vină aici, ar fi trebuit să întrebe pe cineva cât timp mai rămânea înainte ca Vassa să fie obligată să se întoarcă pe continent – la lordul-vrăjitor de lângă lacul îndepărtat, care o ţinea în lesă şi care o lăsase să plece doar temporar, ca parte a unei înţelegeri făcute cu tatăl lui Feyre.

Tatăl lui Feyre… şi al Nestei. Cassian nu îşi permise să-şi aducă aminte cum fusese frânt gâtul bărbatului şi chipul Nestei atunci când se întâmplase. Şi, hotărând să lase naibii deoparte precauţia, întrebă:

— Care dintre regine ar îndrăzni să facă aşa ceva?

Chipul auriu al Vassei se încordă.

— Briallyn.

Regina cândva tânără şi umană pe care Cazanul o transformase în Mare Spiriduş. Însă, furios din cauza a ceea ce-i furase Nesta, Cazanul o pedepsise pe Briallyn. Da, fusese Creată ca o fiinţă Fae nemuritoare, dar veştejită într-o babă. Blestemată să fie bătrână milenii la rând.

Ea nu îşi ascunsese ura faţă de Nesta, dorinţa de a se răzbuna.

Dacă Briallyn ar fi încercat să facă o mişcare împotriva Nestei, el ar fi ucis-o pe regină cu mâna lui.

Cassian încercă să nu se gândească la bestia care-i urla în minte şi-i încorda toţi muşchii din trup până când doar violenţa atroce ar fi domolit-o.

— Uşurel, zise Lucien.

Cassian mârâi.

— *Uşurel*, repetă Lucien şi flacăra licări în ochiul său roşiatic.

Flacăra, influenţa surprinzătoare a acesteia, îl lovi pe Cassian ca o piatră în cap, nimicindu-i impulsul de a ucide orice ar fi putut să ameninţe…

Toţi se uitau cu ochi mari. Cassian îşi roti umerii încordaţi, întinzându-şi aripile. Dezvăluise prea multe. Ca o brută proastă, le permisese să vadă şi să afle prea mult.

— Trimite-ţi îmblânzitorul de umbre să o găsească pe Briallyn! îi ordonă Jurian, sumbru. Dacă e cumva în stare să ia prizonieră o unitate de soldaţi Fae, trebuie să aflăm. Repede! spuse ca generalul care fusese odinioară.

— Chiar crezi că Briallyn ar face aşa ceva? o întrebă Cassian pe Vassa. Ar fi atât de ostentativă?

Sigur cineva încearcă să ne păcălească să ne ducem după ea.

— Dar cum să ajungă acolo şi să dispară atât de repede? întrebă Lucien. Durează săptămâni bune să traversezi marea. Ar fi trebuit să o teleporteze cineva ca să reuşească.

— Reginele pot să se teleporteze, îl corectă Jurian. Ai uitat că au făcut-o în timpul războiului?

— Doar când suntem mai multe împreună, spuse Vassa. Şi nu o facem ca fiinţele Fae – este o putere diferită, ca atunci când toţi cei şapte Mari Lorzi îşi combină puterile ca să facă miracole.

Ei, bine, la naiba!

— Ştiu sigur că şi celelalte trei regine s-au împrăştiat în cele patru zări, zise Eris. Cassian reţinu informaţia şi întrebările pe care le ridica. De unde ştia Eris? Au trecut câteva săptămâni bune de când Briallyn locuieşte singură în palatul lor. De dinainte ca soldaţii mei să dispară.

— Aşadar, nu poate să se teleporteze, concluzionă Cassian. Şi, pe de altă parte… chiar să fie atât de nesăbuită să facă aşa ceva, dacă şi celelalte regine au plecat?

Ochii Vassei se întunecară.

— Da. Plecarea celorlalte ar însemna că nimic nu mai stă în calea ambiţiei sale. Însă ar face-o numai împinsă de cineva cu o putere grozavă. Care, probabil, o manipulează.

Până şi focul păru să se domolească.

Ochiul lui Lucien ţăcăni.

— Cine?

— Te întrebi cine e în stare să facă să dispară o unitate de soldaţi Fae de peste mare? Cine ar putea să-i dea lui Briallyn puterea să se teleporteze – sau să o facă în locul ei? Cine ar putea să o ajute pe Briallyn, încât să fie destul de îndrăzneaţă să acţioneze aşa? Gândeşte-te la Koschei.

Cassian înlemni când amintirile creară imaginea, la fel de natural ca într-un joc de puzzle de-al lui Amren.

— Koschei e numele vrăjitorului care te-a întemniţat? Este… Este fratele Cioplitorului de Oase? Toată lumea căscă ochii la el. Cioplitorul de Oase mi-a zis cândva de un frate, de un tovarăş nemuritor şi un lord al morţii. Aşa îl chema.

— Da, şopti Vassa. Koschei este – a fost – fratele mai mare al Cioplitorului de Oase.

Lucien şi Jurian se uitară surprinşi la ea, însă privirea Vassei era îndreptată numai spre el, plină de teamă şi ură ca şi când ar fi dezgustat-o să rostească numele masculului.

Vocea i se înăspri.

— Koschei nu este un simplu vrăjitor. Este prizonierul lacului doar ca urmare a unei vrăji vechi. Pentru că, odată, a fost păcălit. Tot ceea ce face este pentru a se elibera.

— De ce a fost închis? întrebă Cassian.

— E o poveste prea lungă ca să v-o spun, răspunse ea ambiguu. Dar să ştiţi că Briallyn şi celelalte m-au vândut lui nu pentru că aşa s-au gândit ele, ci din cauza cuvintelor pe care le-a răspândit el în regatele lor, pe aripile vântului.

— Încă este la lac, zise Lucien cu grijă.

Cassian îşi aminti că Lucien fusese acolo. Se dusese cu tatăl Nestei la lacul unde Vassa era captivă.

— Da, spuse Vassa cu uşurare în privire. Dar Koschei e la fel de bătrân ca marea… mai bătrân.

— Unii spun că e Moartea însăşi, şopti Eris.

— Nu ştiu dacă este adevărat, rosti Vassa, dar i se spune Koschei Veşnicul, pentru că nu-l aşteaptă nicio moarte. Chiar e nemuritor. Şi ştie orice ar putea să-i ofere lui Briallyn un avantaj în faţa noastră.

— Şi tu crezi că Koschei ar face toate astea, insistă Cassian, nu din milă pentru reginele umane, ci doar cu scopul de a se elibera?

— Cu siguranţă. Vassa îşi privi mâinile şi-şi îndoi degetele. Mă tem de ce ar putea să se întâmple dacă ar ieşi vreodată de sub vraja lacului. Dacă ar vedea lumea asta în pragul dezastrului şi ar şti că poate să dea o lovitură puternică şi să devină stăpânul ei. Aşa cum a încercat să facă odinioară.

— Legendele acelea sunt mai vechi decât regatele noastre, spuse Eris.

Vassa dădu din cap aprobator.

— E tot ce am aflat cât am fost roaba lui.

Lucien se uită pe fereastră de parcă ar fi putut să vadă lacul peste o mare şi un continent, alegându-şi ţinta.

Însă Cassian auzise destul. Nu aşteptă să-şi ia „rămas-bun” înainte să se îndrepte către arcadă şi spre holul de la intrare de dincolo de aceasta.

Abia făcuse doi paşi, inspirând aerul rece al nopţii, când Eris zise în spatele lui:

— Eşti un curtean groaznic!

Cassian se întoarse şi-l văzu pe Eris închizând uşa de la intrare şi sprijinindu-se de toc. În lumina lunii, chipul îi era palid şi neîndurător.

— Ce ştii?

— Ce ştii şi tu, spuse Cassian, oferindu-i un adevăr pe care spera ca Eris să-l perceapă ca pe o dezamăgire.

Eris adulmecă briza nopţii şi apoi zâmbi.

— Nu s-a putut deranja să intre şi să ne salute?

Cassian nu ştia cum simţise mirosul ce dăinuia al lui Mor. Poate Eris şi câinii lui de fum aveau mai multe în comun decât îşi dădea seama.

— Nu ştia că eşti aici.

O minciună. Probabil că Mor simţise. El voia să o scutească de durerea de a se întoarce aici şi de a-l ruga pe Rhys să-l recupereze. Să zboare spre nord câteva ore – până ar fi ajuns în raza puterii lui Rhys – şi apoi să-i trimită un gând.

Părul roşcat şi lung al lui Eris flutură în vânt.

— Orice ai face şi orice ai cerceta, vreau să mă implic.

— De ce? Şi, nu!

— Pentru că am nevoie de avantajul lui Briallyn, ca să aflu ce i-a zis sau arătat Koschei.

— Ca să-ţi înfrângi tatăl.

— Pentru că tatăl meu i-a oferit deja forţele sale lui Briallyn şi războiului pe care ea vrea să-l înceapă.

Cassian tresări.

— Ce?

Un amuzament rece se întipări pe chipul lui Eris.

— Voiam să văd ce ştiu Vassa şi Jurian. În mod ciudat, nu a spus nimic de fratele lui. Dar e clar că ei nu ştiu prea multe despre asta.

— Explică-mi ce naiba vrei să zici! Cum adică Beron i-a *oferit* forţele sale lui Briallyn?

— Adică ai auzit bine. A auzit ce ambiţii are şi, în urmă cu o lună, s-a dus la palatul ei ca să o vadă. Eu am rămas aici, dar mi-am trimis cei mai buni soldaţi să-l însoţească.

Cassian se abţinu să-i reproşeze că nu s-a dus şi el, mai ales după ce se concentră la ultimele cuvinte.

— Nu cumva sunt aceiaşi soldaţi care au dispărut?

Eris dădu din cap cu o expresie serioasă.

— S-au întors cu tatăl meu, dar erau… absenţi. Distanţi şi ciudaţi. Au dispărut la puţin timp după aceea şi câinii mei de vânătoare mi-au confirmat că mirosurile de la locul dispariţiei sunt aceleaşi care învăluiau darurile trimise de Briallyn ca să-i intre tatei pe sub piele ca să o ajute.

— Ai ştiut tot timpul că ea a făcut-o?

Cassian îi arătă casa şi cei trei oameni dinăuntru.

— Doar nu credeai că am să dau toate informaţiile, nu? Aveam nevoie ca Vassa să-mi confirme că Briallyn ar putea să facă aşa ceva.

— De ce să se alieze Briallyn cu tatăl tău doar ca să-ţi răpească soldaţii?

— Asta mi-ar plăcea să aflu.

— Ce spune Beron?

— Nu a auzit nimic. Ştii doar ce relaţie am cu tatăl meu. Şi alianţa asta profană cu Briallyn doar o să ne facă rău. *Tuturor*. O să se transforme într-un război Fae pentru control. Aşa că vreau să găsesc răspunsuri pe cont propriu, nu să cred ce încearcă să-mi zică tata.

Cu chipul sobru, Cassian se uită cu atenţie la mascul.

— Aşadar, îl excludem pe tatăl tău.

Eris pufni zgomotos, iar Cassian se zbârli.

— Sunt singura persoană căreia i-a spus tatăl meu de noua lui alianţă. Dacă Regatul Nopţii face o mişcare, o să mă expună.

— Deci alianţa lui Briallyn cu Beron te îngrijorează din cauza a ceea ce înseamnă pentru tine, nu din cauza noastră, a celorlalţi.

— Nu vreau decât să apăr Regatul Toamnei de cei mai periculoşi duşmani ai săi.

— De ce să mă implic?

— Pentru că suntem într-adevăr aliaţi. Zâmbetul lui Eris începu să semene cu al unui lup. Şi pentru că nu cred că Marele tău Lord şi-ar dori să mă duc în alte ţinuturi şi să îi rog *pe cei de acolo* să mă ajute cu Briallyn şi Koschei. Să-i ajut să-şi aducă aminte că a le preda o anumită soră Archeron s-ar putea să fie tot ce e necesar pentru a-şi asigura alianţa lui Briallyn. Doar nu eşti atât de prost încât să crezi că tata nu s-a gândit şi la asta.

Furia lui Cassian licări roşu înaintea ochilor săi. Dezvăluise acea slăbiciune mai devreme. Îi

permisese lui Eris să vadă ce mult însemna Nesta pentru el, ce ar fi făcut ca să o apere.

„Prostule!”, se blestemă el. „Nesăbuit idiot şi inutil!”

— Aş putea să te ucid acum şi să nu-mi mai fac griji în privinţa asta, gândi Cassian cu voce tare.

Îi făcuse plăcere să-l bată măr pe mascul în noaptea aceea pe gheaţă, cu Feyre şi Lucien. Şi, oricum, aşteptase secole întregi ca să-l omoare.

— Atunci, cu siguranţă ai începe un război. Tatăl meu s-ar duce direct la Briallyn – şi la Koschei, presupun – şi apoi în alte ţinuturi, iar tu ai fi şters de pe proverbiala hartă. Poate la propriu, de vreme ce Regatul Nopţii s-ar împărţi între celelalte teritorii dacă Rhysand şi Feyre mor fără să aibă un moştenitor.

Cassian îşi încleştă maxilarul.

— Deci ai să fii aliatul meu, indiferent dacă îmi doresc sau nu?

— Bruta înţelege în sfârşit! Cassian ignoră comentariul răutăcios. Da. Vreau să ştiu ce ştii tu. Am să te informez despre orice mişcare de-a tatălui meu în ceea ce o priveşte pe Briallyn. Aşa că trimite-ţi îmblânzitorul de umbre în teritoriu. Şi, când se întoarce, să mă cauţi!

Cassian se holbă la el pe sub gene. Un zâmbet îi smuci buzele lui Eris în sus şi, înainte să dispară în noapte ca o fantomă, spuse:

— Rămâi la bătăliile de pe câmpul de luptă, generale! Lasă conducerea celor capabili să joace jocul!

Capitolul 8

Nesta nu se deranjă să se ducă în pivniţă. Sau în bucătărie. Le-ar fi găsit încuiate.

Însă ştia unde erau scările. Ştia că măcar acea uşă nu avea să fie încuiată.

Încă mormăind nemulţumită, Nesta trase de uşa grea de stejar şi se uită în jos la scara abruptă. La treptele în spirală şi la distanţa de treizeci de centimetri de la o treaptă la alta.

Zece mii de trepte pe care trebuia să le tot coboare, doar ferestruicile amplasate ici şi colo oferindu-i ocazia să-şi tragă sufletul şi să vadă cât mai era până jos.

Zece mii de paşi între ea şi oraş – şi, apoi, o plimbare de opt sute de metri de la poalele muntelui până la cea mai apropiată tavernă unde o aştepta binecuvântata uitare.

Zece mii de paşi.

Nu mai era om. Trupul acesta de Mare Spiriduş putea să o facă.

Ea putea să o facă.

*

Nu reuşi.

Ameţeala o lovi prima. Tot mişcându-se în cerc şi uitându-se în jos ca să evite să moară alunecând, simţea că i se învârtea capul.

Stomacul gol îi chiorăia.

Dar se concentră, numărând fiecare pas. „Şaptezeci. Şaptezeci şi unu. Şaptezeci şi doi”.

Prin ferestruicile pe lângă care trecea, oraşul se apropia cu greu.

Picioarele începeau să-i tremure; genunchii îi scârţâiau din cauza efortului de a sta dreaptă, ţinându-şi echilibrul de fiecare dată când cobora fiecare treaptă abruptă.

Doar propria respiraţie şi sunetul paşilor târşâiţi umpleau spaţiul îngust. Nu vedea decât arcul perfect al peretelui din faţă, care cotea la infinit. Era mereu la fel, cu excepţia ferestruicilor prea rare.

Şi coborî, şi tot coborî…

„Optzeci şi şase, optzeci şi şapte…”

Tot mai mult, tot mai mult…

„O sută”.

Se opri fără să vadă vreo fereastră, iar zidurile se apropiară, podeaua mişcându-se în continuare…

Nesta se sprijini de zidul de piatră roşie şi îi lăsă răceala să-i cuprindă fruntea. Respiră.

Îi mai rămăseseră nouă mii nouă sute de trepte.

Cu o mână pe zid, îşi reluă coborârea.

Capul i se învârti iarăşi. Picioarele îi tremurară.

Reuşi să facă alţi unsprezece paşi înainte ca genunchii să-i cedeze atât de brusc, încât mai că alunecă. Doar mâna cu care se ţinea de zidul cu denivelări o împiedică să nu cadă.

Scara se tot spirala, iar ea închise ochii ca să nu o vadă.

Suflarea ei greoaie ricoşa din pietre. Şi, în tăcere, nu se putu apăra în faţa şoaptelor din

mintea ei. Nu reuşi să ignore ultimele cuvinte pe care i le spusese tatăl ei.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ţinut în braţe”.

„Te rog!”, îl implorase ea pe regele Hybernului. „Te rog!”

El îi frânsese oricum gâtul tatălui ei.

Nesta scrâşni din dinţi, răsuflând de mai multe ori. Deschise ochii şi-şi întinse piciorul ca să mai facă un pas.

Îi tremura atât de tare, încât nu îndrăzni.

Nu îşi permise să se gândească la asta şi să se înfurie când coti. Nici măcar nu îşi permise să simtă înfrângerea. Picioarele ei se opuseră, dar ea le ridică forţat şi înaintă, tot coborând.

Rând pe rând, o sută unsprezece trepte.

Mai că se târâia la ultimele treizeci, nereuşind să respire, transpiraţia adunându-se în corsajul rochiei şi părul lipindu-i-se de gâtul umed. Care naiba erau beneficiile transformării în Mare Spiriduş, dacă nu putea să îndure aşa ceva? Se obişnuise cu urechile ascuţite. Menstruaţiile neregulate, în privinţa cărora Feyre o avertizase că aveau să fie dureroase, se dovediseră de fapt o binecuvântare, ceva care să o incomodeze doar de două ori pe an. Dar ce sens avea totul, dacă nu reuşea să coboare scările?

Se uită la fiecare treaptă, şi nu la zidul care tot cotea şi o făcea să ameţească.

Ce Casă plină de ură! Ce loc oribil!

Gemu când văzu în sfârşit uşa de stejar din capătul scării.

Cu degetele înfipte în trepte destul de puternic, încât vârfurile să ţipe de durere, se ridică pentru ultimele, târându-se pe burtă pe podeaua din hol.

Şi dădu nas în nas cu Cassian, care zâmbi superior când se sprijini de zidul alăturat.

*

Cassian avusese nevoie de timp înainte să o revadă.

La întoarcere, îi pusese de îndată la curent pe ceilalţi şi pe Rhys, iar ei îl ascultaseră cu feţe sumbre şi încrâncenate. La finalul întâlnirii, Azriel se pregătea să plece în căutarea lui Briallyn, în timp ce Amren se gândea ce puteri sau resurse ar fi putut să aibă regina şi Koschei, dacă într-adevăr îi prinseseră atât de uşor pe soldaţii lui Eris.

Şi apoi Cassian primise un nou ordin: să-l supravegheze pe Eris. „Lăsând la o parte faptul că te-a abordat, tu eşti generalul meu. Eris e la comanda trupelor lui Beron. Să ţii legătura cu el”, îi zisese Rhys. Cassian începuse să obiecteze, dar Rhys se uitase cu subînţeles la Azriel, iar Cassian cedase. Az avea deja prea multe pe cap. Cassian putea să se descurce singur cu nenorocitul de Eris.

„Eris vrea să evite un război care l-ar expune”, ghicise Feyre. „Dacă Beron se aliază cu Briallyn, Eris ar fi obligat să aleagă între tatăl lui şi Prythian. Echilibrul perfect pe care l-a creat jucând pentru ambele tabere s-ar strica. Vrea să acţioneze în

momentul cel mai potrivit pentru planurile lui. Situaţia asta e un pericol pentru el”.

Însă niciunul nu fusese capabil să decidă ce ameninţare era mai mare: Briallyn şi Koschei sau dorinţa lui Beron de a se alia cu ei. Deşi Regatul Nopţii se străduia să facă pacea permanentă, nemernicul îşi dădea silinţa să înceapă un alt război.

După o cină neobişnuit de liniştită, Cassian se întorsese în zbor la Casă şi găsise deschisă uşa de stejar care dădea spre scări, simţind mirosul Nestei.

Aşadar, aşteptase. Numărase minutele.

Meritase să o facă.

Meritase întru totul să aibă o zi de rahat, ca să o vadă târându-se cu unghiile pe palier, gâfâind şi cu părul creţ din cauza transpiraţiei care îi curgea pe faţă.

— Cine a proiectat scările alea este un monstru, spuse Nesta printre dinţi, încă întinsă pe podeaua din hol.

— Îţi vine să crezi că, în copilărie, Rhys, Az şi cu mine trebuia să le urcăm şi să le coborâm când eram pedepsiţi?

Furia licări în ochii ei – bun! Era mai bine decât să vadă răceala distantă.

— De ce?

— Pentru că eram tineri şi proşti şi testam limitele cu un Mare Lord, care nu înţelegea glumele proaste despre goliciunea în public. Dădu din cap spre scări. Am ameţit atât de tare când coboram, că am vomitat pe Az. Apoi, Az a vomitat pe Rhys şi

Rhys a vomat pe el. Era în toiul verii şi, când am reuşit să ne întoarcem, căldura era insuportabilă, toţi duhneam şi mirosul de vomă de pe scări devenise groaznic. Trecând pe acolo, am vomitat din nou.

Ar fi putut jura că ea încerca să zâmbească.

Aducându-şi aminte păţania, el nu se abţinu să afişeze un zâmbet. Chiar dacă fuseseră nevoiţi să coboare treptele şi să şteargă tot.

— Până la ce treaptă ai ajuns? întrebă Cassian.

— O sută unsprezece.

Nesta nu se ridică.

— Jalnic!

Ea se împinse în podea cu degetele, dar trupul nu i se mişcă.

— Casa asta idioată nu a vrut să-mi dea vin.

Îşi mai împinse o dată degetele în podeaua de piatră.

El îi aruncă un zâmbet strâmb, bucuros că-i distrăgea atenţia.

— Nu poţi să te ridici, nu-i aşa?

Nesta îşi încordă braţele, coatele tremurându-i.

— Zboară şi izbeşte-te într-o stâncă!

Cassian se îndepărtă de perete şi ajunse la ea din trei paşi. Îşi trecu mâinile pe sub braţele ei şi o ridică.

— Ştiam că nu eşti în formă, dar o sută de trepte? observă el, şi făcu câţiva paşi înapoi după ce îşi dădu seama că nu avea să se prăbuşească.

— Două sute, dacă punem la socoteală şi urcatul înapoi, mormăi ea.

— Tot e jalnic.

Nesta îşi îndreptă spatele şi-şi ridică bărbia.

„Întinde-i mâna!”

Cassian ridică din umeri şi se întoarse către hol şi scara ce avea să-l ducă spre camera lui.

— Când ai să te saturi să fii slabă ca un pisoi, vino la antrenament! zise, şi aruncă o privire peste umăr. Nesta tot gâfâia, furioasă şi roşie la faţă. Şi implică-te!

*

Nesta se aşeză la masa cu micul dejun, recunoscătoare că ieşise din camera ei curând după răsăritul soarelui ca să ajungă în sufragerie.

Din cauza picioarelor ţepene, care-i zvâcneau, durase de două ori mai mult.

Se dăduse jos din pat doar strângând din dinţi şi înjurând. După aceea, totul fusese mai greu: să se aplece ca să-şi bage picioarele în cracii pantalonilor, să se ducă la baie şi chiar să deschidă uşa. Nu era parte a picioarelor care să nu o doară.

Aşadar, plecase din cameră devreme, nedorindu-şi să-i ofere lui Cassian satisfacţia de a o vedea şchiopătând şi strâmbându-se prin sufragerie.

Bineînţeles, acum problema era că nu avea încredere că putea să se ridice.

Aşa că nu se grăbise să termine de mâncat. Tocmai termina terciul de ovăz când Cassian intră pe uşile sufrageriei, se uită o dată la ea şi zâmbi superior.

Ştia. Cumva, nenorocitul îngâmfat ştia.

Ar fi rupt ceva, dar Azriel intră în cameră pe călcâie. Nesta îşi îndreptă spatele la apariţia îmblânzitorului de umbre, la întunericul ce i se agăţa de umeri când îi zâmbi sumbru.

Azriel era chipeş. În ciuda mâinilor pline de cicatrice şi a umbrelor care se desprindeau din el ca fumul, mereu i se păruse cel mai drăguţ dintre cei trei masculi care-şi spuneau fraţi.

Cassian ocupă locul din faţa ei, mâncarea apărând instantaneu în faţa sa, şi zise cu o veselie forţată:

— Bună dimineaţa, Nesta!

Ea îi aruncă un zâmbet la fel de dulce.

— Bună dimineaţa, Cassian!

Ochii lui Azriel scânteiară, dar nu scoase o vorbă când îşi ocupă graţios locul de lângă Cassian, o farfurie cu mâncare apărând şi pentru el.

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme, îi spuse Nesta.

Chiar nu îşi amintea când îl văzuse ultima dată.

Azriel luă o gură din ouăle lui înainte să-i răspundă.

— Nici eu. Îmblânzitorul de umbre dădu din cap spre hainele ei. Cum e la antrenament?

Cassian îi aruncă o privire tăioasă.

Nesta se uită la spaţiul dintre cei doi. Era imposibil ca Azriel să ştie ce se petrecuse cu o zi în urmă. Probabil, Cassian îi povestise cu o satisfacţie duşmănoasă şi incidentul cu scările.

Ea sorbi din ceaiul ei.

— Fantastic! Absolut fascinant!

Azriel ridică un colţ al gurii.

— Sper că nu-i dai bătăi de cap fratelui meu.

Ea îşi lăsă ceaşca de ceai pe masă.

— Mă ameninţi, îmblânzitorule de umbre?

Cassian sorbi prelung din ceaiul său, golindu-şi ceaşca.

— Nu trebuie să recurg la ameninţări, zise calm Azriel.

Umbrele se încolăciră pe lângă el, şerpii fiind gata să atace.

Nesta îi zâmbi, ţintuindu-l cu privirea.

— Nici eu.

Ea se rezemă de spătarul scaunului şi îi zise lui Cassian, care se încrunta la amândoi:

— Vreau să mă antrenez cu el.

Ar fi putut jura că fratele lui Azriel înţepeni. Interesant.

Azriel tuşi în propriul ceai.

Cassian bătu cu degetele în masă.

— Cred că ai să afli că Az nu este atât de iertător ca mine.

— Cu faţa aia drăguţă? zise ea aproape cântând. Mi-e greu să cred aşa ceva.

Azriel îşi lăsă capul în jos, concentrându-se la mâncarea lui.

— Dacă vrei să te antrenezi cu Az, atunci fă-o! spuse Cassian încordat. Pentru o clipă, păru gânditor şi ochii i se aprinseră înainte să adauge: deşi nu cred că ai să supravieţuieşti unei lecţii cu el, când nu reuşeşti să cobori o sută de trepte fără să suferi atât de mult a doua zi dimineaţă încât să nu poţi să te ridici de pe scaun.

Ea îşi sprijini picioarele de podea. El i-ar fi citit orice urmă de durere pe chip dacă s-ar fi ridicat, dar să-l lase să vadă că avea dreptate…

Azriel se uită cu atenţie la cei doi când Nesta îşi lipi palmele de masă, se abţinu să nu scâncească şi se ridică în mare grabă.

Cassian înfulecă mai multe ouă şi zise cu gura plină:

— Nu contează, dacă îţi foloseşti mâinile ca să te ajuţi.

Nesta îşi impuse să afişeze un dispreţ incredibil, chiar dacă un şuierat se înălţă în ea.

— Pun pariu că nu asta îţi spui noaptea!

Un râs mut făcu umerii lui Azriel să tremure când Cassian îşi lăsă furculiţa, provocarea strălucind în ochii lui.

— Asta te învaţă cărţile tale obscene? rosti Cassian pe un ton grav. Că se întâmplă numai noaptea?

Dură o secundă să înţeleagă cuvintele. Şi Nesta nu putu să împiedice căldura care-i cuprinse obrajii, să nu se uite la mâinile lui puternice. Chiar dacă acum Azriel îşi muşca buza ca să nu râdă, ea nu se putea abţine.

— S-ar putea întâmpla oricând – la răsărit, când fac baie şi chiar după o zi lungă şi după de antrenament, spuse Cassian cu un zâmbet şiret.

Ea sesiză uşoara accentuare a cuvintelor „lungă şi dură”.

Nesta nu se putu abţine să nu-şi strângă degetele în cizme, dar, îndreptându-se către uşă şi

refuzând să arate cât de mult o incomoda durerea de picioare, zise cu un zâmbet uşor:

— Se pare că ai mult timp liber, Cassian!

*

— Ai încurcat-o rău, îi spuse Azriel calm pe veranda răcoroasă, în timp ce Nesta îşi punea mantia pe umeri, înăuntru.

— Ştiu, mormăi Cassian.

Habar nu avea cum se întâmplase: cum trecuse de la a o tachina pe Nesta, la obiceiurile lui din dormitor, imaginându-şi mâna *ei* în jurul bărbăţiei sale mişcându-se în sus şi-n jos, până s-ar fi aflat la o secundă distanţă de a sări din scaunul lui şi a se avânta spre cer.

Ştia că Az fusese conştient că el îşi schimbase mirosul, că pielea i se strânsese prea mult când ea îi rostise numele, simţind o durere persistentă în penisul care i se freca de nasturii pantalonilor.

Putea să numere pe degetele de la o mână dăţile în care Nesta i se adresase zicându-i pe nume.

Gândul la acea mână îl făcu să-şi imagineze iar mâna ei, strângându-l dur şi cu putere, aşa cum îi plăcea lui…

Cassian strânse din dinţi şi, inspirând aerul înviorător de dimineaţă, îi impuse să-l liniştească. Se forţă să se concentreze la cântecul dulce al vântului de la primele ore ale zilei. Vântul din jurul Velarisului fusese dintotdeauna încântător şi blând,

nu ca acela răutăcios şi neiertător care bătea peste vârfurile din Illyria.

Az chicoti, vântul fluturându-i părul brunet.

— Aveţi nevoie de un însoţitor, acolo sus?

Da. Nu. Da.

— Credeam că tu ne însoţeşti.

Az îi zâmbi netrebnic.

— Nu sunt pe deplin sigur că prezenţa mea e suficientă.

Cassian îi arătă degetul mijlociu.

— Noroc, astăzi!

Az urma să plece în curând ca să înceapă să o spioneze pe Briallyn – Feyre hotărâse asta seara trecută. Deşi Rhys îl rugase pe Cassian să se intereseze de reginele umane, subterfugiul avea să fie sarcina lui Az.

Ochii căprui ai lui Az licăriră. Îl strânse uşor de umăr pe Cassian, mâna lui fiind o apăsare caldă în vântul rece.

— Noroc şi ţie!

*

Cassian nu ştia de ce crezuse că Nesta avea să i se alăture în acea zi în ringul de antrenament. Ea se aşezase pe acelaşi bolovan ca în ziua precedentă şi nu se mişcase de acolo.

Înainte ca Mor să apară ca să-i teleporteze în tabără, reuşise să se controleze îndeajuns încât să nu se mai gândească la cum ar fi simţit atingerea mâinilor Nestei, ci la exerciţiile de astăzi. Plănuise ca lecţia să nu dureze mai mult de o oră şi apoi să

o lase la vechea casă a mamei lui Rhys, cât pleca să verifice progresul bandelor de război illyriene de reîntregire a rândurilor.

Nu voia să le spună că era posibil să înceapă curând bătălia, pentru că depindea de ceea ce afla Azriel.

Nici Nestei nu îi împărtăşi nimic, mai ales despre Eris. Ea îşi exprimase foarte clar dispreţul faţă de tărâmurile Fae. Şi naiba să-l ia dacă îi mai oferea vreo altă armă verbală pe care să o folosească împotriva lui, de vreme ce şi-ar fi dat seama de intenţiile lui şi că el ştia că toate planurile şi urzelile politice îi depăşeau cu mult abilităţile.

Nu îşi permise nici să se gândească dacă era înţelept să o lase singură acolo măcar o oră.

— Deci am revenit de unde am început? întrebă Cassian, ignorând faptul că toţi nemernicii din tabără erau atenţi la el. La ei. La ea.

Nesta îşi curăţă unghiile, câteva fire de păr din cosiţa ei plutind în vânt. Se aplecase peste genunchi, făcându-se cât mai mică posibil.

— Dacă te-ai ridica şi te-ai mişca, nu ţi-ar mai fi atât de frig.

Ea nu făcu decât să-şi pună o gleznă peste cealaltă.

— Dacă vrei să stai pe bolovanul ăla şi să îngheţi în următoarele două ore, n-ai decât!

— Bine.

— Bine.

— *Bine*!

— Bună replică, Nes!

El îi aruncă rânjetul batjocoritor care ştia că o făcea să vadă roşu în faţa ochilor şi se îndreptă spre centrul zonei de antrenament. Se opri în mijloc, permiţându-i respiraţiei sale să preia controlul.

Când ea nu îi răspunse, îşi permise să pătrundă în acel loc paşnic din mintea lui, îi permise trupului său să înceapă seria de mişcări pe care le executa de cinci secole.

Primii paşi erau meniţi să-i aducă aminte corpului că urma să înceapă rutina: să se întindă, să respire, să se concentreze la tot, de la vârfurile degetelor de la picioare, la vârfurile aripilor lui. Să trezească totul.

De acolo urma greul.

Cassian cedă instinctelor, mişcării şi respiraţiei, prea puţin atent la femela care-l urmărea de pe bolovan.

„Întinde-i mâna!”

*

Cassian abia mai respira când termină, o oră mai târziu. Nesta, spre satisfacţia lui, înţepenise de frig.

Dar nu plecase de acolo. Nici măcar nu se foise în timpul exerciţiilor lui.

Ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, observă că buzele ei căpătaseră o nuanţă albastră. Era inacceptabil.

El îi arătă casa mamei lui Rhys.

— Du-te şi aşteaptă acolo! Trebuie să mă ocup de ceva.

Ea nu se mişcă.

Cassian îşi dădu ochii peste cap.

— Fie rămâi afară următoarea oră, fie poţi să intri şi să te încălzeşti.

Nu era atât de încăpăţânată… nu-i aşa?

Din fericire, o rafală de vânt rece lovi tabăra chiar atunci şi Nesta începu să se mişte spre casă.

Înăuntru era într-adevăr cald, un foc pârâind în vatra acoperită de funingine, care ocupa mult spaţiu din încăperea principală. Probabil că Feyre sau Rhys trezise pe cineva din casă pentru ei. El îi ţinu uşa deschisă când Nesta intră, frecându-şi deja mâinile.

Încet, ea se uită împrejur: în faţa ferestrelor era o masă de bucătărie, mica zonă de primire ocupa cealaltă jumătate a camerei, iar scara îngustă ducea către holul expus de la etaj şi cele două dormitoare de dincolo. Una dintre acele camere fusese a lui din copilărie – primul dormitor în care îşi petrecuse nopţile înăuntru.

Casa asta era primul cămin adevărat pe care îl avusese. El ştia toate zgârieturile şi crăpăturile, îndoiturile şi semnele de arsură, toate păstrate prin magie. La baza balustradei era locul în care îşi spărsese capul atunci când Rhys îl doborâse la pământ într-una dintre nenumăratele lor lupte. Pata de pe vechea canapea roşie: acolo îşi vărsase berea când toţi trei se îmbătaseră mangă în prima noapte singuri acasă, la vârsta de şaisprezece ani – mama lui Rhys plecase în Velaris ca să-şi viziteze

partenerul, ceea ce se întâmpla rareori – şi Cassian fusese prea beat ca să-şi dea seama cum să o cureţe. Nici măcar Rhys, ameţit de combinaţia dintre bere şi lichior, nu reuşise să îndepărteze pata, magia lui făcând-o din greşeală permanentă, în loc să o şteargă. Ei rearanjaseră pernele ca să o ascundă de mama lui, când se întorsese a doua zi dimineaţă, dar ea o zărise imediat.

Probabil din cauză că erau încă beţi, daţi de gol de sughiţul neîncetat al lui Az.

Cassian dădu din cap spre masa din bucătărie.

— Dacă tot te pricepi de minune să stai, de ce nu te faci comodă?

Când nu primi un răspuns, se întoarse şi o găsi pe Nesta stând în faţa vetrei, cu braţele strâns încrucişate, licărul de lumină dansând în părul ei frumos. Ea nu se uită la el.

Dintotdeauna stătea încremenită în picioare. Chiar şi când fusese om. Devenind Mare Spiriduş, acea încremenire doar se amplificase.

Nesta fixa focul cu privirea de parcă i-ar fi murmurat ceva sufletului ei arzător.

— La ce te uiţi? o întrebă Cassian.

Ea clipi, părând să-şi dea seama că el încă era aici.

Un buştean trosni în foc, iar Nesta tresări.

Nu surprinsă, observă Cassian, ci îngrozită. Temătoare.

El se uită între ea şi foc. Unde dispăruse în acele câteva clipe? Ce oroare retrăise?

Nesta se albise la faţă. Umbrele îi întunecau ochii de un albastru-gri.

Cassian cunoştea acea expresie. O văzuse şi-o simţise de atât de multe ori, încât pierduse şirul.

— Sunt nişte prăvălii în sat, zise el, brusc disperat să alunge cumva golul din ea. Dacă nu vrei să rămâi aici, poţi să treci pe acolo.

Nesta tot nu îi răspunse. Aşa că masculul renunţă şi părăsi casa în tăcere.

Capitolul 9

Clopoţelul de deasupra uşii sună dogit atunci când Nesta intră în mica prăvălie călduroasă.

Podelele erau din pin tânăr, toate lustruite şi strălucitoare, o tejghea asemenea ocupa zona din spate şi o uşă deschisă dezvăluia încăperea de dincolo. Hainele pentru masculi şi femele umpleau spaţiul, unele expuse pe manechine, altele împăturite cu grijă pe mese.

Părul împletit al femelei brunete, care apăru de cealaltă parte a tejghelei, lucea la lumină, chipul uimitor – elegant şi ascuţit – contrastând cu buzele pline. Ochii migdalaţi şi tenul de un cafeniu deschis sugerau că se trăgea din altă regiune, probabil dintr-un strămoş recent din Regatul Zilei. Lumina din acei ochi era pătrunzătoare. Limpede.

— Bună dimineaţa! spuse femela cu hotărâre şi sinceritate în glas. Pot să te ajut?

Ea nu dădu de înţeles dacă o recunoştea pe Nesta. Sora lui Feyre îi arătă hainele ei de luptă din piele.

— Căutam ceva mai călduros. Prin astea intră frigul.

— A, zise femela uitându-se spre uşă şi spre strada goală de dincolo de aceasta. Oare îşi făcea griji că ar fi putut să o vadă cineva aici? Sau aştepta un alt client? Războinicii sunt nişte nesăbuiţi atât de mândri, că nu se plâng niciodată că le este frig în hainele de piele. Pretind că le ţin cald.

— Ţin oarecum de cald, mărturisi Nesta, o parte din ea zâmbind la cum spusese femela „nesăbuiţi atât de mândri”, de parcă i-ar fi împărtăşit instinctul de a nu se lăsa impresionată de masculii din tabără. Dar frigul tot mă ajunge.

— Hmmm! Femeia ridică partea mobilă a tejghelei şi intră de-a binelea în prăvălie. O măsură cu atenţie pe Nesta din cap până-n picioare. Nu vând echipamente de luptă, dar mă întreb dacă am putea croi nişte haine de piele căptuşite cu lână. Ea dădu din cap spre stradă. Cât de des te antrenezi?

— Nu mă antrenez. Eu… Nesta încercă să găsească vorbele potrivite. Sincer, nu făcea decât să fie o nemernică nenorocită. Observ, zise oarecum jalnic.

— A! Ochii femelei luciră. Ai fost adusă aici împotriva voinţei tale?

Nu era treaba ei, dar Nesta îi răspunse:

— E una dintre sarcinile care mi s-au încredinţat în Regatul Nopţii.

Voia să vadă dacă femela avea de gând să-şi bage nasul, dacă într-adevăr nu o cunoştea. Dacă ar fi judecat-o pentru că îşi irosea viaţa mizerabilă.

Femela îşi înclină capul, cosiţa alunecându-i peste umărul rochiei simple ţesute în casă. Aripile îi zvâcniră, mişcarea atrăgându-i atenţia Nestei. Erau pline de cicatrice, lucru neobişnuit pentru un Fae. Azriel şi Lucien erau doi dintre puţinii care aveau cicatrice, dobândite în urma unor traume atât de îngrozitoare, încât Nesta nu îndrăznise niciodată să le ceară detalii. Faptul că şi femela asta avea…

— Aripile mi-au fost tăiate, spuse femela. Tatăl meu era un… mascul tradiţional. Credea că femelele trebuie să-şi slujească familia şi să rămână pe lângă casă. Eu nu eram de acord. În cele din urmă, el a câştigat.

Îi vorbise tăios şi succint. Feyre îi povestise cândva că mama lui Rhys mai că fusese condamnată la o asemenea soartă. Doar sosirea tatălui său îi salvase aripile de la a fi tăiate. Dezvăluind că era partenerul ei, îndurase în mare parte uniunea nefericită doar din recunoştinţă pentru aripile-i nevătămate.

Aparent, nimeni nu fusese acolo să o salveze pe această femelă.

— Îmi pare rău!

Nesta se mişcă de pe un picior pe celălalt.

Femela flutură o mână slabă.

— Acum nu mai contează. Prăvălia mă ţine atât de ocupată încât, în unele zile, uit că am putut să zbor cândva.

— Nu poate să ţi le dreagă nicio vindecătoare?

Chipul ei se încordă, iar Nesta îşi regretă întrebarea.

— Este un procedeu extrem de complex, cu toţi muşchii, nervii şi simţurile. În afară de Marele Lord al Zilei, nu sunt sigură că ar putea cineva să-i facă faţă.

Nesta îşi aminti că Thesan era un maestru al vindecării – Feyre îi purta magia în vene. Se oferise să o folosească pentru a o vindeca pe Elain de apatia ei, după ce fusese transformată în Mare Spiriduş.

Nesta alungă amintirea chipului palid şi a ochilor căprui şi goi.

— Oricum, zise femeia repede, pot să-i întreb pe furnizorii mei dacă pieile pot fi croite ca să fie mai călduroase. S-ar putea să dureze câteva săptămâni, poate o lună, dar am să-ţi dau de veste de îndată ce aflu ceva.

— Nu-i nicio problemă. Mulţumesc! Un gând zăngăni prin Nesta. Eu… Cât o să coste?

Ea nu avea bani.

— Lucrezi pentru Marele Lord, nu-i aşa? Femela îşi înclină din nou capul. Pot să trimit nota de plată în Velaris.

— El… Nesta nu voia să admită cât de mult decăzuse – nu în faţa acestei străine. De fapt, nu-mi trebuie haine mai călduroase.

— Credeam că Rhysand vă plăteşte bine pe toţi.

— Aşa este, dar eu… Bine! Dacă femela putea să fie brutal de sinceră, putea şi ea. Eu nu mai primesc simbrie.

Curiozitatea inundă privirea femelei.

— De ce?

Nesta înţepeni.

— Nu te cunosc suficient de bine încât să-ţi spun motivul.

Femela ridică din umeri.

— Bine! Tot pot să arunc o întrebare şi să-ţi obţin un preţ bun. Dacă ţi-e frig acolo, nu ar trebui să suferi. Indiferent de ce ar putea să creadă Marele Lord, adăugă explicit.

— Cred că ar prefera să mă arunce Cassian de pe marginea stâncii de acolo.

Femela pufni zgomotos, dar îi întinse o mână Nestei.

— Eu sunt Emerie.

Nesta îi apucă mâna, surprinsă de strânsoarea ca de fier.

— Nesta Archeron.

— Ştiu, spuse Emerie şi-şi retrase mâna. L-ai ucis pe regele Hybernului.

— Da!

Nu avea cum să nege şi nu o lăsa inima să mintă că se mândrea cu asta.

— Bun! Zâmbetul lui Emerie era periculos de frumos. Bun! repetă ea.

Femela îşi afişa hotărârea nu doar ţinându-şi spatele drept şi bărbia ridicată, ci şi în privire.

Nesta se întoarse către uşă şi frigul ce o aştepta, neştiind ce să creadă despre aprobarea făţişă a ceea ce atât de mulţi alţii priviseră cu uimire, frică sau îndoială.

— Mulţumesc pentru ajutor!

Era atât de ciudat să rostească nişte cuvinte politicoase, normale! Ciudat să-şi dorească să le spună, şi tocmai unei străine.

Masculii şi femelele cu odrasle zvăpăiate se uitară cu ochi mari la Nesta atunci când ea ieşi în stradă. Câteva îşi grăbiră copiii. Nesta le întâlni privirile cu o indiferenţă rece.

„Aveţi dreptate să vă ascundeţi copiii de mine”, voia să le zică. „Eu sunt monstrul de care vă temeţi”.

*

— Aceeaşi sarcină ca ieri? o întrebă Nesta pe Clotho în loc să o salute, încă pe jumătate îngheţată din cauza frigului din tabăra pe care o părăsise cu doar zece minute mai devreme.

Cassian abia îi vorbise când se întorsese în casa mamei lui Rhys, cu chipul încordat din pricina chestiunilor de care se ocupase în celelalte sate illyriene, iar Morrigan fusese la fel de acră când apăruse să-i teleporteze înapoi în Casa Vântului. Cassian o lăsase pe Nesta pe veranda de aterizare fără să-şi ia măcar „rămas-bun” înainte să se întoarcă spre locul în care Mor se ştergea de praf şi să o poarte pe frumoasa blondă pe aripile reci ale vântului.

Nu ar fi trebuit să o deranjeze să-l vadă zburând cu o altă femelă în braţe. O părticică din ea ştia că nu era nici pe departe corect să simtă acea enervare care-i încorda trupul. Îl îndepărtase de nenumărate ori, iar el nu avea niciun motiv să

creadă că Nesta şi-ar fi dorit altceva. Şi ea ştia că avea un trecut cu Morrigan, că fuseseră iubiţi cu mult timp în urmă.

Întorcând spatele priveliştii, intră în Casă prin sufragerie, unde găsi un bol cu un soi de supă de fasole şi carne de porc. O ofertă atentă, tăcută.

„Nu-mi este foame”, îi spusese pur şi simplu Casei înainte să coboare în bibliotecă.

Acum aşteptă cât Clotho îi scrise un răspuns şi-i dădu o bucată de hârtie.

„La Nivelul Cinci sunt nişte cărţi care trebuie aşezate pe rafturi”, citi Nesta.

Nesta se uită peste balustrada de lângă biroul lui Clotho, numărând în tăcere. Nivelul Cinci era… foarte jos. Nu în primul inel al adevăratei bezne, ci în lumina slabă de deasupra.

— Acolo jos nu mai trăieşte nimeni, nu? Bryaxis nu s-a întors, aşa-i?

Stiloul fermecat al lui Clotho se mişcă. „Bryaxis nu ne-a făcut niciodată rău”, scria pe cel de-al doilea bilet.

— De ce?

Stiloul zgârie hârtia în lung.

„Cred că lui Bryaxis i s-a făcut milă de noi. Ne-am văzut coşmarurile îndeplinindu-se înainte să venim aici”.

Făcu un efort să nu se uite la mâinile cioturoase ale lui Clotho sau să încerce să vadă ceva în umbrele de sub glugă.

„Pot să îţi încredinţez un nivel de mai sus”, adăugă preoteasa pe bilet.

— Nu, spuse Nesta cu o voce răguşită. Am să mă descurc.

Şi asta fu absolut tot. După o oră, cu hainele de piele pline de praf, Nesta se trânti la o masă liberă de lemn, simţind nevoia să ia o pauză.

Acelaşi bol cu supă de fasole şi carne de porc apăru înaintea ei.

Se uită la tavanul îndepărtat.

— *Am zis* că nu-mi este foame!

O lingură apăru lângă bol. Şi un şerveţel.

— Asta chiar nu te priveşte!

Un pahar cu apă scoase un zgomot surd lângă supă.

Nesta îşi încrucişă braţele, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Cu cine vorbeşti?

Glasul cristalin al femeii o făcu pe Nesta să se întoarcă, înţepenind când văzu o preoteasă în hainele ucenicelor, stând între cele mai apropiate două rafturi. Gluga îi era lăsată pe spate, o lumină fae dansând în păru-i drept şi bogat de un castaniu-roşcat intens. Ochii mari verzi-albaştri erau limpezi şi neţărmuriţi ca piatra care încununa de obicei gluga unei preotese, iar pe nas şi obraji avea câţiva pistrui care parcă ar fi fost aruncaţi întâmplător de o mână nepăsătoare. Era tânără – aproape o copilă, cu membre zvelte şi elegante. Mare Spiriduş şi totuşi… Nesta nu-şi putea explica de ce simţea că, dincolo de chipul drăguţ, mai era ceva.

Nesta îi arătă paharul cu apă şi bolul de supă, dar pe masă nu mai era nimic. Se încruntă la

tavan, la Casa care avea obrăznicia să o bată la cap şi, apoi, să o facă să pară nebună. Însă ea îi răspunse preotesei:

— Nu vorbeam cu nimeni.

Preoteasa luă în braţe cele cinci volume.

— Ai terminat pe ziua de astăzi?

Nesta se uită la căruciorul cu cărţi pe care nu le sortase încă.

— Nu! Luam o pauză.

— Ai lucrat doar o oră.

— Nu mi-am dat seama că mă cronometrează cineva.

Nesta îşi permise să-şi afişeze întreaga nemulţumire. Discutase deja astăzi cu o străină, atingându-şi minimumul de decenţă. Să fie amabilă cu o a doua o depăşea.

Ucenica nu se arătă impresionată.

— Nu se întâmplă în fiecare zi să avem pe cineva nou în bibliotecă. Ea lăsă cărţile în căruciorul Nestei. Poţi să le aşezi pe rafturi.

— Nu ascult de ucenice.

Preoteasa se îndreptă de spate, dezvăluind că era un pic mai înaltă decât majoritatea femelelor Fae. Un soi de energie bâzâi în jurul ei, iar puterea Nestei vui drept răspuns.

— Ai venit să munceşti, spuse ucenica pe un ton calm. Şi nu doar pentru Clotho.

— Vorbeşti cam neprotocolar despre marea ta preoteasă.

— Clotho nu pune preţ pe rang. Ne încurajează să îi spunem pe nume.

— Şi pe tine cum te cheamă?

Cu siguranţă avea să i se plângă lui Clotho de atitudinea ucenicei impertinente.

Amuzamentul licări în ochii preotesei de parcă ar fi ştiut ce plănuia Nesta.

— Gwyneth Berdara. Era neobişnuit ca un Fae să aibă un nume de familie. Nici măcar Rhys nu avea, din câte ştia Nesta. Dar cei mai mulţi îmi spun Gwyn.

La un nivel deasupra, două preotese trecură în tăcere pe lângă balustradă, cu capetele plecate şi acoperite de glugi şi cu cărţi în braţe. Totuşi, Nesta ar fi putut jura că una dintre ele urmărea totul.

Gwyn privi în direcţia lor.

— Ele sunt Roslin şi Deirdre.

— Cum îţi dai seama?

Cu glugile pe cap, păreau aproape identice, cu excepţia mâinilor.

— După mirosul lor, îi răspunse Gwyn simplu, şi se întoarse la cărţile pe care le lăsase în cărucior. Ai de gând să le aşezi pe rafturi sau trebuie să le duc în altă parte?

Nesta îi aruncă o privire inexpresivă. Locuind aici, jos, era posibil ca preoteasa să nu ştie cine era ea şi ce făcuse. Ce putere avea.

— Am să le aranjez eu, zise Nesta printre dinţii încleştaţi.

Gwyn îşi dădu părul după urechile ascuţite. Pistruii îi punctau şi mâinile, ca nişte stropi de rugină. Dacă suferise vreo traumă, roba ascundea semnele.

Însă Nesta ştia bine că rănile puteau să fie invizibile, că puteau să marcheze pe cineva la fel de profund şi de grav ca orice vătămare fizică.

Şi, doar pentru că-şi aminti asta, spuse cu mai multă blândeţe:

— Am s-o fac acum.

Poate că mai avea un strop de bun-simţ.

Gwyn sesiză schimbarea.

— N-am nevoie de mila ta.

Cuvintele erau clare şi limpezi ca ochii ei verzi-albaştri.

— N-am zis-o din milă.

— Au trecut aproape doi ani de când sunt aici, dar nu m-am îndepărtat atât de mult de ceilalţi încât să nu-mi dau seama când cineva îşi aduce aminte *de ce* mă aflu aici, şi îşi schimbă comportamentul. Buzele lui Gwyn descriau o linie dreaptă. N-am nevoie să fiu cocoloşită, ci doar să mi se vorbească normal, ca unei persoane.

— Nu cred că ţi-ar plăcea cum vorbesc cu majoritatea, spuse Nesta.

Gwyn pufni zgomotos.

— Încearcă-mă!

Nesta o privi din nou pe sub gene.

— Piei din faţa mea!

Gwyn afişă un zâmbet larg şi strălucitor care-i dezgoli aproape toţi dinţii şi-i făcu ochii să lucească aşa cum Nesta ştia că ai ei nu o făcuseră niciodată.

— O, ai o limbă ascuţită! Gwyn se întoarse la teancurile de cărţi. Foarte ascuţită!

Ea dispăru în beznă.

Nesta se uită după Gwyn un moment îndelungat, întrebându-se dacă îşi imaginase totul: două conversaţii amicale într-o zi. Habar nu avea când se întâmplase ultima dată aşa ceva.

O altă preoteasă cu glugă trecu pe lângă ea, iar Nesta o salută ridicând bărbia.

Liniştea se lăsă în jurul ei de parcă Gwyn ar fi fost o furtună de vară care se stârnise şi se terminase într-o clipită. Oftând, Nesta adună cărţile lăsate de Gwyn în cărucior.

*

După mai multe ore, prăfuită, epuizată şi în sfârşit flămândă, Nesta veni în faţa mesei de scris a lui Clotho şi o întrebă:

— Aceeaşi poveste şi mâine?

„Nu te mulţumeşte sarcina ta?” îi scrise Clotho.

— M-ar mulţumi, dacă ucenicele tale nu m-ar trata ca pe o slujnică.

„Gwyneth mi-a menţionat că v-aţi întâlnit mai devreme. Lucrează pentru Merrill, mâna mea dreaptă, care e o specialistă extrem de exigentă. Dacă Gwyneth a fost prea aspră cu tine, a făcut-o din cauza naturii presante a sarcinilor ei”.

— Voia să-i aşez cărţile pe raft, nu să-i caut mai multe.

„Alte ucenice au nevoie de ele. Însă nu e treaba mea să explic comportamentul ucenicelor mele. Dacă nu ţi-a plăcut ce ţi-a cerut Gwyneth să faci, ar fi trebuit să îi zici”.

Nesta se înfioră.

— I-am spus. E o mare figură!

„Şi alţii ar putea să zică acelaşi lucru despre tine”.

Nesta îşi încrucişă braţele.

— Se prea poate.

Ar fi pus pariu că, pe sub gluga ei, Clotho zâmbea, însă preoteasa îi scrise:

„Ca şi tine, şi Gwyneth a fost nevoită să dea dovadă de curaj şi să supravieţuiască. Te-aş ruga să îi acorzi prezumţia de nevinovăţie”.

Nesta simţi arzându-i în vene un acid care aducea extraordinar de mult cu regretul. Îl ignoră.

— Am înţeles. Şi nu-mi displace sarcina mea.

„Noapte bună, Nesta!” fu absolut tot ce mai scrise Clotho.

Nesta urcă treptele cu greu şi intră în Casă. Vântul părea să geamă pe holuri, singurul răspuns fiind chiorăitul stomacului ei.

Din fericire, nu găsi pe nimeni în biblioteca privată atunci când intră pe uşile duble, relaxându-se imediat când văzu toate cărţile înghesuite unele în celelalte, apusul peste oraşul de dedesubt şi râul Sidra ca o panglică vie de aur. Aşezându-se la biroul din faţa peretelui cu ferestre, îi spuse Casei:

— Sunt sigură că n-ai s-o faci acum, dar mi-ar plăcea supa aia.

Nimic. Oftă cu ochii în tavan. Fantastic!

Stomacul i se suci de parcă i-ar fi devorat organele dacă nu mânca în curând.

— Te rog! adăugă printre dinţi.

Bolul cu supă apăru, însoţit de un pahar cu apă, un şerveţel şi tacâmuri. Focul se aprinse în vatră, dar ea zise repede:

— Fără foc. Nu e nevoie.

Acesta se stinse, dar luminile fae din cameră străluciră mai intens.

Nesta se întindea după lingura ei când apăru şi o farfurie cu pâine proaspătă şi coajă rumenă, ca şi când Casa ar fi fost o mamă grijulie.

— Mulţumesc! zise ea, şi începu să mănânce.

Luminile fae licăriră o dată, de parcă i-ar fi spus „Cu plăcere!”

Capitolul 10

Nesta mâncă până când nu mai putu să înghită, golind bolul de supă a treia oară. Casa păru mai mult decât bucuroasă să o servească, oferindu-i la final şi o felie de tort cu două straturi de ciocolată.

— Cassian a fost de acord?

Ea luă furculiţa şi zâmbi la tortul însiropat.

— Cu siguranţă nu, zise el din pragul uşii, iar Nesta se roti, încruntându-se. Cassian dădu din cap spre tort. Dar mănâncă!

Nesta lăsă furculiţa.

— Ce vrei?

Cassian se uită la biblioteca familiei.

— De ce mănânci aici?

— Nu este evident?

El afişă un zâmbet de un alb strălucitor.

— Singurul lucru evident este că vorbeşti de una singură.

— Vorbesc cu Casa. E un progres considerabil, faţă de discuţiile cu tine.

— Nu-ţi răspunde.

— Exact.

Cassian râse zgomotos.

— Bună replică! El traversă încăperea, uitându-se la felia de tort încă neatinsă. Chiar… vorbeşti cu Casa?

— Tu nu o faci?

— Nu.

— Mă ascultă, insistă ea.

— Bineînţeles. Este fermecată.

— Mi-a adus şi mâncarea în bibliotecă, fără să o rog.

El ridică din sprâncene.

— De ce?

— Nu ştiu cum funcţionează magia voastră de spiriduşi.

— Ai… *făcut* ceva să o determini să se poarte aşa?

— Dacă te iei după spusele lui Devlon şi mă întrebi dacă am făcut vreo vrajă, răspunsul este nu.

Cassian chicoti.

— Nu la asta mă refeream, dar fie. Casa te place. Felicitări!

Ea bombăni, iar el se aplecă peste ea ca să ia furculiţa. Nesta înţepeni când se trezi atât de aproape de Cassian, dar masculul nu zise nimic când luă o gură de tort şi, satisfăcut, scoase un

sunet pe care sora lui Feyre îl resimţi în oase. Apoi, mai luă o îmbucătură.

— Trebuia să fie al meu, bombăni ea, privindu-l în timp ce mânca în continuare.

— Atunci, ia-mi-l! zise el. Având în vedere că acum centrul meu de greutate nu e unde trebuie şi că tortul ăsta delicios mă distrage, o simplă manevră de dezarmare ar fi de ajuns.

Nesta îi aruncă o privire aspră.

El luă şi o a treia îmbucătură.

— Nes, astea sunt lucrurile pe care le-ai învăţa la lecţiile cu mine. Ameninţările tale ar fi mult mai impresionante dacă ai putea să le susţii.

Ea bătu cu degetele în masă. Se uită la furculiţa din mâinile lui şi se imaginăîmpungându-l cu aceasta în coapsă.

— Ai putea să faci şi asta, zise el, dându-şi seama încotro se uita. Aş putea să te învăţ să transformi orice într-o armă. Chiar şi o furculiţă.

Nesta îşi dezgoli dinţii, dar Cassian pur şi simplu puse furculiţa pe masă cu o precizie supărătoare şi ieşi, lăsându-i felia de tort pe jumătate mâncată.

*

Nesta citi romanul delicios de romantic pe care-l găsise pe un raft din biblioteca privată până când pleoapele i se îngreunară atât de mult, că numai o voinţă de fier ar fi putut să le ţină deschise. Abia atunci îşi târşâi picioarele pe hol până în dormitorul ei şi se prăbuşi pe pat fără a se

mai deranja să-şi schimbe hainele înainte să se întindă pe saltea.

Se trezi îngheţată de frig în întunericul nopţii, se ridică suficient cât să-şi dea jos hainele de piele şi se strecură sub cearşafuri, cu dinţii clănţănind.

După o clipă, în vatră se aprinse un foc.

— Fără foc! ordonă ea, iar acesta dispăru din nou.

Ar fi putut jura că o chestie curioasă se încolăci în jurul ei. Tremurând, aşteptă ca aşternuturile să ajungă la temperatura trupului său.

Patul se încălzi după câteva minute lungi. Nu datorită corpului ei gol, ci mulţumită unui soi de vrajă. Până şi aerul se încălzi, ca şi când cineva ar fi răsuflat căldură.

Oprindu-se din tremurat, se cuibări în căldură.

— Mulţumesc! murmură ea.

Casa îi răspunse doar trăgând de tot draperiile pe jumătate date la o parte, Nesta adormind înainte ca materialul lor să nu se mai legene.

*

Pe Elain o furase Hybernul. Cazanul care o văzuse pe Nesta urmărindu-l şi care o urmărea la rândul său. O văzuse citind în oase şi pietre şi o făcuse să regrete.

Ea făcuse asta. Ea adusese totul asupra lor. O făcuse atingându-şi puterea şi folosind-o şi nu avea să se ierte niciodată...

Elain cu siguranţă avea să fie chinuită, sfâşiată trupeşte şi sufleteşte.

Un pârâit despărţi lumea.

Tatăl ei îi apăru înaintea ochilor, *cu gâtul sucit*. *Tatăl ei*, *cu ochii căprui şi blânzi*, *în care dragostea încă licărea în ciuda luminii care îi părăsea*…

Nesta se trezi tresărind, greaţa unduindu-se prin ea când apucă aşternuturile.

Adânc, în măruntaiele şi sufletul ei, ceva se zvârcoli şi se încolăci în căutarea unei căi de ieşire în lume…

Nesta îşi împinse puterea în jos. O nimici. Închise toate uşile mentale posibile.

„Visule!”, îi spuse ea. „Vis şi amintire! Dispăreţi!”

Puterea îi mârâi în vene, dar se supuse.

Patul se încălzise suficient cât Nesta să dea deoparte cearşafurile cu picioarele înainte să-şi treacă mâinile peste faţa udă de transpiraţie.

Trebuia să bea ceva ca să uite.

Se îmbrăcă rapid, fără să-şi simtă trupul. Fără să-i pese prea mult cât era ceasul sau unde se afla, gândindu-se numai la obstacolul dintre ea şi casa plăcerilor.

Uşa către cele zece mii de trepte era deja deschisă, luminile fae din hol fiind aproape stinse. Îşi târşâi cizmele peste pietre când se apropie, uitându-se în spate ca să se asigure că nu o urmărea nimeni.

Cu mâinile tremurânde, începu să coboare.

Şi să tot coboare.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ţinut în braţe”.

Şi să tot coboare.

Vechiul Cazan deschise un ochi ca să o privească. Să o ţintuiască pe loc.

Cazanul o târâia înăuntrul său, în abisul Creaţiei, luându-i totul, fiind nemilos în ciuda ţipetelor ei...

Ocoli şi coti, exact aşa cum Cazanul o trăsese înăuntru, strivind-o cu puterea sa îngrozitoare...

Greaţa şi puterea ei se amplificară şi piciorul îi alunecă.

Avu doar o clipă să apuce zidul, dar fu prea târziu. Se lovi cu genunchii de trepte şi apoi cu faţa, sucindu-se şi înclinându-se, izbindu-se în zid, ricoşând şi rostogolindu-se pe scări.

Întinse orbeşte o mână, zgâriind cu unghiile în piatră. Ţâşniră scântei atunci când strigă şi reuşi să se ţină de zid.

Lumea încremeni. Trupul i se opri în loc.

Întinsă peste trepte şi ţinându-se de pietre cu mâna, Nesta gâfâi, aerul arzând-o cu fiecare inspiraţie. Închise ochii şi savură liniştea, lipsa totală de mişcare.

Şi, în tăcere, durerea cruntă şi usturătoare se făcu simţită în întregul ei trup.

Gustul metalic de sânge îi umplu gura. Ceva ud şi cald i se prelinse pe gât. Adulmecând, îşi dădu seama că era sânge.

Şi unghiile ei, cele care se agăţau de treptele de piatră...

Nesta îşi privi mâna clipind. *Chiar* văzuse scântei.

Degetele îi intrau în piatră, aceasta strălucind ca şi când ar fi luminat-o o flacără lăuntrică.

Icnind, îşi smuci mâna şi piatra se întunecă.

Însă amprentele rămaseră, patru urme pe suprafaţa de sus a treptei, o singură gaură marcând locul în care apăsase cu degetul mare.

Groaza rece o traversă. O făcu să-şi mişte picioarele lovite, genunchii scârţâind când se îndepărtă în fugă de acea urmă a mâinii, pentru totdeauna lăsată în piatră.

*

— Aşadar, cine a câştigat lupta? o întrebă Cassian a doua zi, când se aşeză pe bolovanul ei şi-l urmări făcându-şi exerciţiile.

La micul dejun, nu o întrebase de ochiul vânăt, bărbia tăiată sau de ce se mişca atât de greoi. Şi nici Mor, când sosise. Faptul că mai avea vânătăile şi tăieturile îi spunea Nestei cât de rea fusese căzătura, dar, ca Mare Spiriduş ce se refăcea mai repede, erau deja pe cale de vindecare.

Ca om, presupunea Nesta, ar fi putut să moară în urma căzăturii. Poate că trupul de Spiriduş avea avantaje. Să fie om, să fie slabă în lumea aceasta a monştrilor era o condamnare la moarte. Trupul de Mare Spiriduş era cea mai bună şansă a ei să supravieţuiască.

Cassian fusese rezervat doar o oră de la începutul exerciţiilor sale. El veni în mijlocul ringului de antrenament gâfâind, transpiraţia curgându-i pe faţă şi gât.

— Ce luptă?

Nesta îşi privi unghiile rupte. În ciuda a ceea ce ţâşnise din ea ca să se prindă, unghiile i se crăpaseră. Nu îşi permise să recunoască şi să dea un nume acelui lucru care izvorâse din ea şi pe care reuşise să-l domolească înainte de ivirea zorilor.

— Dintre tine şi scări.

Nesta îi aruncă o privire urâtă.

— Nu ştiu la ce te referi.

Cassian începu din nou să se mişte, scoţându-şi sabia şi executând o serie de mişcări ce păreau menite să taie un om în două.

— Ştii tu: te-ai trezit la trei dimineaţa, ai plecat din camera ta ca să te îmbeţi criţă în oraş şi, în graba ta de a coborî treptele, ai căzut peste vreo treizeci înainte să poţi să te opreşti.

Oare văzuse treapta? Urma mâinii ei?

— De unde ştii? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Mă *urmăreşti*? Mă urmăreai şi nu ai venit să mă ajuţi? zise ea cu ciudă, înainte ca masculul să poată să-i răspundă.

Cassian ridică din umeri.

— Te-ai oprit din cădere. Dacă ai fi tot căzut, în cele din urmă ar fi venit cineva să te prindă înainte să te rostogoleşti până jos.

Ea şuieră la el.

Cassian îi zâmbi pur şi simplu şi o chemă făcându-i semn cu mâna.

— Vrei să mi te alături?

— *Pe tine* ar trebui să te împing pe scările alea!

Cu o singură mişcare elegantă, Cassian îşi băgă sabia în teacă. Cinci sute de ani de antrenament – probabil că scosese şi băgase acea sabie în teacă de atât de multe ori, încât mişcarea se transformase într-un reflex.

— Ei, bine? îi ceru el un răspuns, o urmă de încordare strecurându-se în vocea lui. Dacă ai vânătăile alea glorioase, ai putea la fel de bine să pretinzi că le-ai căpătat când te antrenai, nu în urma unei căzături jalnice. Câte trepte ai reuşit să cobori de data asta? adăugă Cassian.

Şaizeci şi şase.

— Nu mă antrenez, fu în schimb răspunsul Nestei.

La marginea ringului, masculii îi priveau din nou. La început se uitaseră la Cassian, parţial cu uimire şi parţial cu ceea ce ea putea doar să presupună că era invidie. Nimeni nu se mişca la fel ca el. Niciunul nu era nici pe departe la fel de graţios. Însă acum amuzamentul se citea în privirile lor – îl luau peste picior.

Cândva, anul trecut, s-ar fi dus la masculi şi i-ar fi sfâşiat. Ar fi lăsat să se arate un strop din puterea groaznică dinăuntrul său, ca să o creadă într-adevăr vrăjitoare, şi ar fi aruncat un blestem asupra lor şi asupra a o mie de generaţii de urmaşi, dacă l-ar fi insultat din nou pe Cassian.

Nesta îşi întinse picioarele, sprijinindu-şi palmele rănite de piatră.

— Distracţie plăcută cu exerciţiile tale!

Cassian se zburli, dar îi întinse iarăşi mâna.

— Te rog!

Nu îl auzise niciodată rostind acele cuvinte. Erau o frânghie între ei. Avea să o întâmpine la mijloc – să o lase să câştige lupta pentru putere, să se recunoască înfrânt, dacă se ridica odată de pe bolovan.

Ea îşi spuse să se ridice, să apuce mâna întinsă.

Dar nu reuşi să-şi convingă trupul să se mişte.

Rugămintea îi lumina ochii căprui în soarele dimineţii, vântul dansând în părul său brunet. Era de parcă munţii l-ar fi adus pe lume, făurindu-l din piatră şi vânt. Era extraordinar de chipeş. Frumuseţea lui nu se compara cu a lui Azriel şi Rhys – era brută. Sălbatică şi neînduplecată.

Prima dată când îl văzuse pe Cassian, nu reuşise să-şi ia privirea de la el. Se simţise de parcă şi-ar fi petrecut toată viaţa înconjurată de băieţi şi, apoi, un bărbat – un mascul, presupunea – apăruse din senin. Masculinitatea arogantă şi încrederea emanaseră din toţi porii lui. Întâlnirea fusese îmbătătoare şi copleşitoare, şi tot ceea ce îşi dorise atât de multe luni fusese să-l atingă, să-l miroasă, să-l guste; să se apropie de acea putere şi să se năpustească asupra lui, căci ştia că el nu avea să cedeze, să ezite sau să dea înapoi vreodată.

Însă lumina din ochii lui se stinse când îşi lăsă mâna pe lângă corp.

Merita dezamăgirea lui. Merita ranchiuna şi dezgustul lui. Chiar dacă o lipseau de ceva vital din ea.

— Mâine, atunci, spuse Cassian, şi nu-i mai adresă nici un alt cuvânt tot restul zilei.

Capitolul 11

Uşile bibliotecii private erau închise. Nesta zgâlţâi mânerul, dar acesta refuză să se clintească.

— Deschide uşa asta! zise ea încetişor.

Casa o ignoră.

Încercă din nou mânerul, împingând uşa cu un umăr.

— *Deschide uşa asta*!

Nimic.

Ea continuă să se izbească în uşă cu umărul.

— *Deschide uşa asta chiar acum*!

Casa refuză să o asculte.

Nesta scrâşni din dinţi, gâfâind. De vreme ce, aparent, preotesele auziseră de la Gwyn că Nesta urma să se ocupe de treburile lor, avusese mai multe cărţi de pus pe rafturi decât cu o zi în urmă.

Aşadar, începuseră să-şi lase volumele în căruciorul ei – şi câteva îi ceruseră şi să aducă nişte cărţi. Nesta le ascultase, fie şi numai pentru că găsitul cărţilor solicitate o ducea în noi locuri din bibliotecă şi-i ocupa mintea, însă când orologiul bătuse ora şase, era epuizată, prăfuită şi flămândă. Ignorase sandviciul pe care Casa i-l oferise după-amiază şi, aparent, gestul ei o enervase atât de mult, încât acum îi refuza accesul în biblioteca privată.

— Nu-mi doresc decât o masă gustoasă şi caldă şi o carte bună, mormăi Nesta. Încercă din nou mânerul. Te rog!

Dar nu se întâmplă nimic. Absolut nimic.

— *Bine*! zise, şi ieşi furioasă pe hol.

Doar foamea o însoţi până în sufragerie, unde îi găsi pe Cassian deja mâncând şi pe Azriel în faţa lui.

Pe chipul îmblânzitorului de umbre se citea solemnitatea şi în privire îi licărea prudenţa. Cassian, cu spatele la ea, înţepeni, fără îndoială, atenţionat de mirosul sau de cadenţa paşilor ei.

Nu scoase niciun cuvânt când se îndreptă spre un scaun de la jumătatea mesei. Un set de tacâmuri şi mâncarea apărură în clipa în care ajunse la locul ei. Avea sentimentul că, dacă ar fi luat farfuria şi ar fi plecat, i-ar fi dispărut din mâini înainte să ajungă la uşă.

Nesta păstră liniştea cât se aşeză, luă furculiţa şi se înfruptă din muşchiul de vită şi sparanghelul copt.

Cassian îşi drese glasul şi-l întrebă pe Azriel:

— Cât timp ai să fii plecat?

— Nu sunt sigur. Vassa avea dreptate să suspecteze că nu e deloc în regulă ceva, adăugă el, ţintuind-o cu privirea pe Nesta. Acolo, situaţia e destul de periculoasă, aşa că ar fi mai înţelept ca baza mea să fie aici, la Casă, şi să mă teleportez la dus şi la întors.

Deşi o rodea curiozitatea, Nesta nu zise nimic. Nu o mai văzuse pe Vassa, regina umană fermecată, de la sfârşitul Războiului. De când

tânăra femeie încercase să-i spună cât de *minunat* fusese tatăl Nestei, că se comportase ca un adevărat tată, o ajutase şi-i câştigase libertatea aceasta temporară şi multe altele, până când oasele Nestei începuseră să-i strige să fugă, sângele fierbându-i la gândul că propriul tată îşi găsise curajul pentru altcineva în afară de ea şi surorile ei; că fusese tatăl de care avusese nevoie – dar pentru altcineva. Le lăsase mama să moară, refuzând să-şi trimită flota comercială ca să găsească un leac pentru ea, sărăcise şi le lăsase să moară de foame, dar hotărâse să lupte pentru străina asta? Pentru regina nimănui, în a cărei poveste tristă se împleteau trădarea şi pierderea?

Chestia aceea din adâncul Nestei se agită, dar ea o ignoră, o strivi atât cât putea, fără distracţia pe care i-o ofereau muzica, sexul sau vinul. Bău o gură de apă, lăsând-o să-i răcorească gâtul şi burta, şi presupuse că avea să fie de ajuns.

— Ce ar spune Rhys despre asta? întrebă Cassian cu gura plină de mâncare.

— Cine crezi că a insistat să nu risc să-mi fac o bază acolo?

— Ticălos protector!

Totuşi, o notă de afecţiune se simţi în cuvintele lui Cassian.

Tăcerea se aşternu din nou. Azriel dădu din cap spre ea.

— Ce ai păţit?

Nesta ştia la ce se referea: la ochiul vânăt care în sfârşit îşi recăpăta culoarea normală. Mâinile, bărbia şi vânătăile de pe corp i se vindecaseră, dar

ochiul avea acum o nuanţă verzuie care, până dimineaţă, avea să dispară.

— Nimic, răspunse fără să se uite la Cassian.

— A căzut pe scări, zise Cassian fără să-i arunce vreo privire.

— Te-a… împins cineva? întrebă Azriel după o clipă de tăcere plină de subînţeles.

— Tâmpitule! mârâi Cassian.

Nesta îşi ridică privirea de la farfuria ei, suficient cât să observe amuzamentul din ochii lui Azriel, deşi niciun zâmbet nu-i dansa pe buzele senzuale.

Cassian continuă:

— I-am spus mai devreme astăzi: dacă s-ar deranja să se antreneze, ar avea măcar dreptul să se laude cu vânătăile.

Calm, Azriel bău o gură de apă.

— De ce nu te antrenezi, Nesta?

— Nu vreau.

— De ce nu?

— Nu-ţi pierde timpul, Az, mormăi Cassian.

Ea se încruntă la el.

— Nu mă antrenez în satul ăla nenorocit.

Cassian, la rândul său, îi aruncă o privire aspră.

— Ţi s-a dat un *ordin*. Ştii care sunt consecinţele. Dacă nu te dai jos de pe bolovanul ăla până la sfârşitul săptămânii, ce urmează nu mai depinde de mine.

— Deci ai să te plângi la Marele tău Lord preţios? zise ea pe un ton plângăcios. Marele şi durul războinic are nevoie ca prea puternicul Rhysand să-i poarte bătăliile?

— Să nu mai vorbeşti despre Rhys pe tonul ăsta! se răsti Cassian.

— Rhys e un imbecil! izbucni Nesta. E un imbecil arogant şi spilcuit!

Cu furia clocotindu-i în privire, Azriel se rezemă de spătar, dar nu spuse nimic.

— Prostii! rosti Cassian apăsat, pietrele Siphon de pe mâinile sale arzând ca nişte flăcări rubinii. Ştii că *sunt prostii*, Nesta!

— Îl urăsc! zise ea fierbând de mânie.

— Bun! Şi el te urăşte, îi răspunse Cassian. Toată lumea te urăşte. Asta îţi doreşti? Felicitări, ai reuşit!

Azriel expiră prelung.

Cuvintele lui Cassian se năpustiră asupra ei, unele după altele. O loviră sub centură, puternic. Ea îşi strânse degetele, zgâriind masa cu unghiile când îi dădu replica:

— Şi presupun că acum ai să-mi spui că *tu* eşti singura persoană care nu mă urăşte şi că ar trebui să mă simt cumva recunoscătoare şi să fiu de acord să mă antrenez cu tine.

— Acum îţi spun că am *terminat-o*!

Cuvintele bubuiră între ei. Nesta clipi, permiţându-şi să afişeze singurul semn de uimire.

Azriel se tensionă ca şi când şi el ar fi fost surprins.

Însă ea îl atacă pe Cassian înainte să poată zice şi altceva.

— Asta înseamnă că nici nu mai tânjeşti după mine? Pentru că o să fie o mare *uşurare* să ştiu că în sfârşit ai înţeles că nu e cazul.

Pieptul musculos al lui Cassian se înălţă, gâtul mişcându-i-se.

— Dacă vrei să te sfâşii singură, n-ai decât! Fă implozie, din partea mea! El se ridică, lăsându-şi mâncarea pe jumătate neterminată. Antrenamentul trebuia să te ajute, nu să te pedepsească. Nu ştiu de ce naiba *nu înţelegi asta*!

— Ţi-am zis: nu mă antrenez în satul ăla mizerabil!

— Bine!

Cassian părăsi încăperea, paşii lui apăsaţi auzindu-se din ce în ce mai încet de-a lungul holului.

Rămasă doar cu Azriel, Nesta îşi dezgoli dinţii la el.

Azriel o urmări calm şi rece, rămânând nemişcat de parcă ar fi văzut tot ce era în mintea şi-n inima ei rănită.

Nesta nu suportă, aşa că se ridică deşi luase doar două guri de mâncare, şi plecă şi ea.

Se întoarse în bibliotecă. Luminile străluciră la fel de intens ca în timpul zilei şi câteva preotese rămase pe acolo traversară nivelurile. Nesta îşi găsi căruciorul din nou plin cu volume ce trebuiau aşezate pe rafturi.

Nimeni nu îi vorbi şi nici ea nu se adresă nimănui când se apucă să lucreze, doar tăcerea ţipătoare din mintea ei ţinându-i companie.

*

Amren se înşelase. Îndemnul „Întinde-i mâna!” era o prostie colosală când persoana căreia îi era întinsă putea s-o muşte suficient de tare încât să-i smulgă degetele.

Cassian se aşeză pe platoul montan pe care fusese construită Casa şi se uită în jos, la ringul de antrenament din aer liber de sub el. Stelele licăreau în văzduh şi o briză de vânt rece de toamnă, care prevestea schimbarea frunzelor şi nopţile îngheţate, trecu pe lângă Cassian. Dedesubt, Velarisul era o scânteie aurie scoasă în evidenţă de curcubeul de culori de pe lângă Sidra.

Niciodată nu eşuase. Nu aşa.

Şi fusese stupid de disperat, atât de stupid de plin de speranţă, încât nu crezuse că ea avea să refuze cu adevărat. Până astăzi, când o văzuse pe bolovan şi ştiuse că îşi dorea să se ridice, dar o urmărise înăbuşindu-şi instinctul. O urmărise în timp ce ea se încăpăţâna să nu se mişte.

— Nu-ţi stă în fire să fii deprimat şi melancolic.

Cassian tresări, întorcând capul ca să o vadă pe Feyre stând lângă el. Ea îşi legăna picioarele în golul de sub ei, părul şaten-auriu fluturându-i în vânt când se uită la ringul de antrenament.

— Ai zburat până aici?

— M-am teleportat. Rhys a zis că „gândeai cu voce tare”. Feyre strâmbă din buze. M-am gândit să vin şi să văd ce se întâmplă.

O peliculă subţire de putere o învăluia încă pe Marea lui Doamnă, invizibilă cu ochiul liber, dar licărind cu forţă. Cassian dădu din cap spre ea.

— De ce mai păstrează Rhysie scutul ăla de fier în jurul tău? Era suficient de puternic încât să protejeze tot Velarisul.

— Pentru că e un ghimpe-n coaste, spuse Feyre, dar zâmbi uşor. Încă învaţă cum funcţionează, iar eu nu am învăţat cum să mă eliberez de el. Însă dacă reginele reprezintă din nou o ameninţare şi Beron este implicat, mai ales dacă Koschei le controlează mişcările, Rhys e fericit să-l lase unde este.

— Tot ce ţine de reginele alea este o problemă, mormăi Cassian. Sper ca Az să-şi dea seama ce pun la cale de fapt. Sau măcar ce planuri au Briallyn şi Koschei.

Rhys încă se gândea cum să procedeze în legătură cu cererile lui Eris. Cassian presupunea că, în curând, urma să primească ordine în privinţa asta şi să fie nevoit să discute cu nenorocitul. Ca de la general la general.

— O parte din mine se îngrozeşte de ce o să afle Azriel, spuse Feyre, şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Mâine Mor pleacă din nou în Vallahan. Şi asta mă îngrijorează – că o să se întoarcă şi o să ne dea nişte veşti şi mai proaste despre intenţiile lor.

— O să ne ocupăm de asta.

— Ai vorbit ca un adevărat general.

Cassian o lovi pe Feyre în umăr cu aripa lui. Era un gest familiar, plin de afecţiune, pe care nu îndrăznea să-l facă în prezenţa femelelor din nicio comunitate illyriană. În toane bune, illyrienii erau psihotici în privinţa celor care le atingeau aripile şi

a modului în care o făceau, iar atinsul aripilor în afara dormitorului, antrenamentelor sau luptelor mortale era un tabu. Însă lui Rhys nu îi păsa, iar Cassian simţise nevoia să o facă. Îşi dăduse seama că avea nevoie de contactul fizic. Probabil din cauza unei copilării lipsite de aşa ceva.

— Cât de gravă e situaţia? întrebă Feyre, pentru că păru să-i înţeleagă nevoia de a simţi o atingere liniştitoare.

— Gravă.

Doar atât reuşi să recunoască.

— Dar se duce la bibliotecă?

— S-a întors în bibliotecă în seara asta. Din câte ştiu, e tot acolo.

Contemplând, Feyre oftă uşor şi se uită la oraş. Marea Doamnă părea foarte tânără – mereu uita cât de tânără era cu adevărat, având în vedere ce înfruntase şi dobândise deja în viaţă. Când avea douăzeci şi unu de ani, el încă bea şi se încăiera cu alţii, fără să-şi facă griji pentru nimeni şi nimic, preocupat doar de ambiţia lui de a fi cel mai priceput dintre războinicii illyrieni de la Enalius însuşi. La douăzeci şi unu de ani, Feyre le salvase lumea şi-şi găsise perechea şi adevărata fericire.

— Ţi-a spus Nesta de ce nu vrea să se antreneze? întrebă Feyre.

— Pentru că mă urăşte.

Feyre pufni zgomotos.

— Cassian, Nesta nu te urăşte. Crede-mă!

— Aşa se poartă.

Feyre clătină din cap.

— Ba nu.

Durerea din cuvintele ei îl făcu să se încrunte.

— Nici pe tine nu te urăşte, spuse el încet.

Feyre ridică din umeri, iar gestul ei îi provocă o durere în piept.

— O vreme, am crezut că nu mă urăşte, dar acum nu ştiu.

— Nu înţeleg de ce voi două nu puteţi pur şi simplu să…

Cassian se strădui să găsească astfel cuvintele potrivite.

— Să ne înţelegem? Să fim civilizate? Să ne zâmbim? Feyre râse sec. Mereu a fost aşa.

— De ce?

— Habar nu am. Adică aşa a fost mereu cu noi şi mama noastră. O interesa doar Nesta. Pe mine mă ignora şi pe Elain o vedea ca pe o păpuşă pe care să o îmbrace, dar Nesta era *a ei*, şi s-a asigurat că ştim asta. Sau doar îi păsa prea puţin ce gândeam şi ce făceam, că nu se deranja să se ascundă. Resentimentele şi durerea înăbuşită multă vreme îi dantelau fiecare cuvânt. Ca o mamă să se poarte aşa cu odraslele ei… Dar când ne-a lovit sărăcia şi am început să vânez, situaţia s-a înrăutăţit. Mama a murit şi tata nu era tocmai prezent. Nu era întru totul *acolo*. Aşa că am rămas doar cu Nesta, cu care mă certam mereu. Feyre îşi frecă faţa. Sunt prea epuizată să-ţi dau toate detaliile. Totul e complicat.

Cassian se abţinu să remarce faptul că ambele surori păreau să aibă nevoie una de alta – că poate Nesta avea nevoie de Feyre mai mult decât îşi dădea seama – şi să menţioneze că problemele

dintre cele două femele îl afectau mai mult decât putea să exprime.

Feyre oftă.

— E modalitatea mea de a-ţi spune că, dacă Nesta te-ar fi urât... Ştiu că ţi se pare greu de crezut, dar nu te urăşte.

— S-ar putea să o facă, după ce i-am zis în seara asta.

— Azriel m-a pus la curent. Feyre îşi frecă din nou faţa. Nu ştiu ce să fac. Cum să o ajut.

— După trei zile, mi-am pierdut deja răbdarea, zise el.

Cei doi rămaseră în tăcere, vântul trecând pe lângă ei. Mult dedesubt, pe râul Sidra, ceaţa se aduna şi fuioarele albe de fum din nenumăratele hornuri se ridicau să o întâlnească.

— Aşadar, ce facem? întrebă Feyre.

El nu ştia.

— Poate că lucrul în bibliotecă o să fie de ajuns cât să o scoată din starea asta, zise Cassian, dar cuvintele îi părură false.

Aparent, Feyre era de acord.

— Nu, în bibliotecă poate să se ascundă în tăcere şi printre rafturi. Biblioteca trebuia să echilibreze antrenamentul.

El îşi roti umerii.

— Ei, bine, a zis că nu se antrenează în satul ăla *mizerabil*, deci suntem în impas.

Feyre oftă din nou.

— Aşa se pare.

Însă Cassian făcu o pauză. Clipi o dată şi se uită la ringul de antrenament din faţa lui.

— Ce este?

El pufni, scuturând din cap.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Un zâmbet timid înflori pe buzele lui Feyre, iar Cassian se aplecă să o sărute pe obraz. Se apropie la doi centimetri de faţa ei înainte ca buzele lui să întâlnească oţelul făurit în noapte.

Corect – scutul.

— Nivelul ăsta de protecţie e o nebunie!

Ea îşi netezi puloverul crem gros.

— Nici Rhys nu este sănătos la cap.

Cassian adulmecă, încercând şi nereuşind să-i simtă mirosul.

— Ţi-a acoperit şi parfumul?

Feyre zâmbi larg.

— Acelaşi scut acoperă totul. Helion nu glumea când spunea că este de nepătruns.

Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, Cassian zâmbi şi el. Îşi aminti momentul în care, în sufrageria de la câteva niveluri mai jos, o cunoscuse pe fata asta care avea să devină Marea lui Doamnă. Era îngrozitor de slabă, cu ochii atât de goi şi de adânciţi în orbite, încât fusese nevoit să se înfrâneze ca să nu zboare în Regatul Primăverii şi să-l sfâşie pe Tamlin bucată cu bucată.

Cassian alungă acel gând, concentrându-se în schimb la revelaţia din faţa ochilor.

O ultimă dată. Voia să mai încerce o ultimă dată.

Capitolul 12

Stând în ringul de antrenament de pe acoperişul Casei Vântului, Nesta se încruntă.

— Credeam că ne ducem în Windhaven.

Cassian se duse către scara de sfoară întinsă pe pământ şi îndreptă o treaptă.

— Schimbare de planuri.

Furia fierbinte care-i încălzise chipul în dimineaţa asta, când intrase în camera unde se servea micul dejun, dispăruse. Azriel plecase deja şi Cassian nu rostise un cuvânt despre motivul plecării lui. Probabil avea legătură cu reginele, judecând după ce auzise ea cu o noapte în urmă.

După ce-şi terminase terciul de ovăz, se uitase după Morrigan, dar femela nu-şi făcuse apariţia. Şi Cassian o condusese pe Nesta aici, sus, fără să-i vorbească.

„Toată lumea te urăşte!” Cuvintele dăinuiseră în mintea ei, ca un clopot ce zăngănea permanent.

— Mor s-a întors în Vallahan, iar Rhys şi Feyre sunt ocupaţi, o lămuri în cele din urmă. Deci nu are cine să ne teleporteze în Windhaven. Astăzi o să ne antrenăm aici. Îi arătă ringul gol, în jurul căruia nu se afla nicio pereche de ochi iscoditori. Suntem doar noi doi, Nes, adăugă cu un zâmbet care o făcu să înghită în sec.

*

Cu o seară în urmă, Nesta spusese că nu voia să se antreneze în sat. Cassian îşi dăduse seama că o zisese de mai multe ori. Nu avea de gând să se antreneze în „satul ăla mizerabil”.

Ar fi trebuit să-i pice fisa cu zile în urmă. La urma urmei, o cunoştea mult mai bine.

Poate că Nesta se arătase dispusă să-l înfrunte chiar pe regele Hybernului, dar era şi al naibii de mândră. Ar fi preferat să moară decât să pară nesăbuită şi să fie vulnerabilă. Ar fi preferat să stea pe un bolovan îngheţat, în vântul rece, ore în şir, decât să arate ca o proastă în faţa tuturor, mai ales în faţa războinicilor aroganţi înclinaţi să ia peste picior orice femelă care încerca să lupte ca ei.

Pentru el nu conta unde se antrena ea, câtă vreme începea să se antreneze.

Nu ştia ce ar fi făcut dacă astăzi ar fi refuzat.

Soarele strălucea, promiţând o zi caldă, iar Cassian îşi scoase jacheta de piele înainte să-şi suflece o mânecă.

— Ei, bine? întrebă el, privind-o în ochi.

— Eu…

Pieptul i se strânse îngrozitor din cauza ezitării, dar îşi călcă pe inimă, suflecându-şi încet şi cealaltă mânecă. Se întrebă dacă Nesta observase că-i tremurau mâinile.

„Poartă-te ca şi cum totul ar fi normal. Nu o speria”.

Aici nu avea unde să-şi aşeze fundul frumos. Mutase deja şezlongurile pe care Amren şi uneori Mor aveau plăcerea de a le folosi ca să se bronzeze, în timp ce el şi ceilalţi se antrenau.

— Hai să facem un târg, se trezi Cassian spunând când Nesta rămase lângă uşă.

Ochii îi licăriră. Spiriduşii nu se tocmeau în dorul lelii. Ştia că Feyre o obişnuise pe Nesta cu

ele, când sora ei venise aici pentru prima dată. Ca măsură de precauţie. Din privirea plină de precauţie a Nestei, îşi dădu seama că ea ţinea bine minte avertismentele lui Feyre: târguielile Spiriduşilor erau guvernate de magie şi însemnate pe trup cu cerneală care nu avea să se şteargă înainte ca ambele părţi să ducă la bun sfârşit ceea ce trebuiau să facă. Şi dacă tocmeala nu era respectată… magia putea să se răzbune groaznic.

Cassian nu renunţă la postura relaxată.

— Dacă faci exerciţii o oră, am să-ţi fiu dator cu o favoare.

— N-am nevoie de nicio favoare din partea ta.

— Atunci, spune-mi ce vrei, zise străduindu-se să-şi potolească inima care-i bătea prea tare. O oră de antrenament pentru orice îţi doreşti.

— Largul ăsta nu te avantajează cu nimic. Ea miji ochii. Credeam că eşti general. N-ar trebui să te pricepi la negocieri?

Lui Cassian îi zvâcni gura în sus. Nu se certa cu el.

— În cazul tău, nu am nicio strategie.

Nesta îl studie cu o concentrare de neclintit.

— Orice-mi doresc.

— Orice. Mai puţin să-mi porunceşti să cad din înaltul cerului şi să mă izbesc cu capul de pământ, adăugă cu precauţie.

Ea nu zâmbi aşa cum sperase el. Privirea Nestei deveni de gheaţă.

— Chiar mă crezi în stare de aşa ceva?

— Nu, spuse masculul fără să ezite.

Nesta strânse din buze de parcă nu l-ar fi crezut. Avea cearcăne. Cât lucrase în bibliotecă seara trecută? Nu ar fi fost înţelept să-i ceară să îi spună de ce se culcase atât de târziu. Voia să păstreze discuţia asta pentru altă dată. Poate peste o oră.

Ea se uită din nou la el, iar Cassian îşi impuse să rămână locului, să pară deschis şi deloc ameninţător şi nu ca şi când i-ar fi oferit chiar inima în mâinile-i întinse şi nenorocite.

— Bine! spuse Nesta într-un sfârşit. Să spunem că o să fie o favoare. Oricât de importantă îmi doresc să fie.

Era periculos să permită aşa ceva. Mortal. Stupid. Dar masculul încuviinţă.

Îi întinse mâna. O ultimă dată.

„Întinde-i mâna!”

— Facem un târg. Privirea lui neînduplecată o întâlni pe a ei. Te antrenezi cu mine o oră, iar eu am să-ţi fiu dator cu o favoare pe măsura dorinţelor tale.

— Ne-am înţeles!

Nesta îl apucă de mână şi i-o strânse ferm.

Magia fulgeră între ei, iar ea icni, retrăgându-se.

Cassian îi permise să-l cutremure ca o herghelie la galop. Masculul îndură. Oricare ar fi fost puterea ei, făcuse învoiala mai intensă. Mai impunătoare.

Se uită cu atenţie la mâinile şi antebraţele lui, în căutarea unui tatuaj, altul decât cele illyriene pe care le purta pentru noroc şi glorie. Nu văzu nimic.

Trebuia să fie undeva.

Îşi scoase cămaşa şi-şi privi trunchiul musculos. Nimic.

Se apropie de oglinda îngustă sprijinită de un capăt al ringului, lăsată acolo ca ei să-şi studieze tehnica atunci când făceau exerciţii singuri. Oprindu-se în faţa acesteia, Cassian se roti, uitându-se peste un umăr la spatele său tatuat.

Acolo, chiar în mijlocul tatuajului illyrian care-i şerpuia pe şira spinării, apăruse un nou tatuaj. O stea cu opt colţuri, ale cărei vârfuri radiau în linii clare de-a lungul şi-n partea de sus a spatelui, împletindu-se cu vechile însemne illyriene. Punctele de est şi de vest ale stelei îi ajungeau până la aripi, negrul amestecându-se cu negru. Ştia că şi Nesta trebuia să aibă unul identic pe spate. Întorcându-se cu faţa la ea, încercă să nu se gândească la pielea-i goală, acum marcată de cerneală neagră.

Totuşi, Nesta nu se uita în oglindă.

Nu, se uita la trunchiul lui Cassian. La pieptul său, la muşchii abdominali şi la braţele goale. Pulsul îi zvâcni în gât.

El nu îndrăzni să se mişte când ea se uită fix la muşchii care-i coborau pe sub betelia pantalonilor. Când ochii ei se întunecară şi Nesta flutură din gene în clipa în care culoarea i se strecură în obrajii palizi.

Sângele i se încălzi şi pielea i se strânse peste oase şi muşchi ca şi când ar fi simţit atingerea ochilor ei gri-albaştri, de parcă degetele ei i s-ar fi plimbat peste abdomen. Mai jos.

Ştia foarte bine că nu trebuia să o tachineze. Dacă ar fi enervat-o, nu numai că ar fi refuzat să se antreneze, cu sau fără tocmeală, dar nu l-ar mai fi privit aşa.

Încet, ea îşi ridică privirea, zăbovind asupra pectoralilor bine definiţi şi a tatuajului illyrian ce se încolăcea peste unul dintre ei înainte să-i coboare pe braţul stâng. Se încordă oarecum. Uşor. Cu vocea groasă, reuşi să o întrebe:

— Eşti pregătită?

Cazanul să-l fiarbă! Ştia că întrebarea avea mai multe înţelesuri decât îşi dorea să dezvăluie.

După sclipirea din ochii ei, îşi dădu seama că înţelegea. Dar ea îşi îndreptă umerii.

— În regulă! Îţi datorez o oră de antrenament.

— Bineînţeles că da!

Cassian îşi controlă respiraţia, alungându-şi dorinţa clocotitoare. Veni până în mijlocul ringului, dar alese să rămână fără cămaşă. Din cauza zilei caniculare. Din cauză că pielea îi ardea acum.

Îi arătă locul de lângă el şi-i zâmbi cât de larg putu.

— Să vedem de ce eşti în stare, Archeron!

*

Un târg – cu Cassian. Nesta nu ştia cum de îşi permisese să fie de acord, să lase acea magie să plutească între ei şi să o însemneze, dar…

„Toată lumea te urăşte”.

Poate doar faptul acesta o forţase să accepte nebunia asta. Habar nu avea ce favoare urma să-i

ceară, dar... bine. În ringul de antrenament cu zidurile înalte şi cerul singurul martor – aici, presupunea Nesta, putea să-l lase să se dea în stambă.

Nu conta că, fără cămaşă, Cassian împingea situaţia spre obscenitate, în ciuda colecţiei de cicatrice care-i împestriţau pielea ciocolatiu-aurie. Cea de pe pectoralul stâng era îngrozitoare – şi una pe care ştia că nu o căpătase în războiul cu Hybernul. Nu voia să afle ce fusese atât de grav, încât să-i lase o cicatrice pe trupul care se vindeca rapid. Mai ales când toate dovezile rănii devastatoare căpătate în război dispăruseră. Rămăseseră doar muşchii bine conturaţi şi pielea.

Sincer, avea atât de mulţi muşchi, încât nu putea să-i numere pe toţi. Până şi pe coastele-i blestemate. Nu ştia cum de era posibil să existe cineva care să aibă muşchi în acea parte a corpului. Şi cei care îi ajungeau până sub pantaloni, ca o săgeată aurie ce indica exact ceea ce îşi dorea ea…

Nesta îşi alungă repede gândul când se apropie de Cassian, în centrul ringului. El zâmbi ca un diavol.

Se opri cam la un metru, soarele dimineţii încălzindu-i părul şi obrajii. Trecuse… foarte multă vreme de când se aflase atât de aproape de el fără să se certe sau să se lupte.

Cassian îşi roti umerii puternici, tatuajul imens schimbându-se odată cu mişcarea.

— Bine! Începem cu elementele de bază.

— Cu săbiile? întrebă ea, şi îi arătă raftul cu arme de lângă zidul din stânga arcadei ce ducea spre scări.

El zâmbi.

— Momentan, lăsăm săbiile deoparte. Trebuie să înveţi să-ţi controlezi mişcările, echilibrul. Ai să-ţi dezvolţi puterea de bază şi ai să devii conştientă de trupul tău înainte să apuci măcar o sabie de lemn de antrenament. Cassian se uită la cizmele ei cu şireturi. Picioarele şi respiraţia.

Ea clipi.

— Picioarele?

— Mai ales degetele de la picioare.

Cassian era extrem de serios.

— Ce e cu degetele mele de la picioare?

— Dacă înveţi să-ţi înfigi picioarele în pământ şi să-ţi echilibrezi centrul de greutate, vei avea un punct de plecare pentru tot ce urmează să facem.

— Am să fac exerciţii pentru degetele de la picioare.

El chicoti.

— Credeai c-o să începem cu săbiile şi săgeţile din prima zi?

Ticălos arogant!

— Mi-ai aruncat sora în ringul de antrenament şi exact asta ai făcut.

— Sora ta avea deja o abilitate pe care tu nu o ai şi, în plus, nu-şi permitea să piardă timpul.

Vânând ca să facă rost de mâncare şi să nu moară de foame, Feyre îşi însuşise mai multe abilităţi. Vânând, în vreme ce Nesta rămăsese acasă, în siguranţă şi la căldură, şi o lăsase pe

Feyre să se aventureze singură în pădure. Acele abilităţi îi permiseseră să supravieţuiască în faţa Marilor Spiriduşi şi a tuturor ororilor, dar… Feyre le avea doar din cauza a ceea ce fusese forţată să facă. Pentru că Nesta nu fusese cea care să intervină, să ia taurul de coarne.

Îl văzu pe Cassian urmărind-o cu atenţie, de parcă i-ar fi auzit gândurile şi ar fi simţit greutatea care o apăsa.

— Feyre m-a învăţat cum să folosesc un arc.

Luase câteva lecţii cu mult timp în urmă, dar Nesta îşi aducea aminte – era unul dintre puţinele momente în care ea şi Feyre fuseseră aliate.

— Nu un arc illyrian. Cassian gesticulă spre un raft cu arcuri şi tolbe cu săgeţi uriaşe de lângă oglindă. Arcurile erau aproape la fel de înalte ca o femeie. Abia la maturitate am reuşit să am forţa să pun măcar o săgeată în arc.

Nesta îşi încrucişă braţele, bătându-şi uşor bicepsul cu degetele.

— Deci urmează să-mi petrec o oră dând din degetele de la picioare?

Cassian zâmbi din nou larg.

— Da.

*

La un moment dat, Nesta începu să transpire. O dureau tălpile şi era nesigură pe picioare.

Îşi scosese cizmele şi repetase câteva poziţii cu Cassian, concentrându-se la a-şi strânge degetele de la picioare, a-şi găsi echilibrul şi, în general,

arătând ca o proastă. Măcar nu era nimeni prin preajmă să o vadă stând într-un picior şi ţinându-se de coapsă, cu celălalt ridicat în spate. Sau făcând o genuflexiune – care se dovedise a fi executată greşit, din cauză că nu-şi găsise centrul de greutate şi-şi arcuise prea mult spatele.

Toate erau nişte chestii prosteşti, de bază, la care dădea greş.

Cassian nu păru nici pe departe impresionat când termină genuflexiunea pe care o forţase să o facă ţinând un băţ de lemn deasupra capului.

— Ridică-te cu spatele drept şi cu capul sus.

Nesta îl ascultă.

— Nu! Îi făcu semn să execute din nou genuflexiunea. Capul întâi. Nu-ţi arcui spatele şi nici nu te apleca înainte. Ridică-te drept.

— Asta fac.

— Te cocoşezi. Împinge-ţi picioarele în pământ! Ajută-te de degetele de la picioare ca să-ţi găseşti echilibrul când îţi înalţi capul… Da. Ea îi aruncă o privire urâtă când se ridică. Mai fă una cum trebuie, şi ora noastră s-a terminat, spuse Cassian pur şi simplu.

Nesta făcu genuflexiunea gâfâind, cu genunchii tremurându-i şi coapsele urlând de durere. După ce termină, se sprijini în băţul pe care-l ridicase deasupra capului.

— Asta-i tot?

— Dacă nu cumva vrei să te târguieşti cu mine pentru încă o oră.

— Chiar vrei să-mi datorezi două favoruri?

— Dacă aşa ai să-ţi termini lecţia, desigur.

— Nu cred că mai pot să fac niciun exerciţiu de întindere.

— Atunci, o să facem nişte exerciţii de respiraţie şi, apoi, de relaxare.

— Cum o să mă relaxez?

— Cu mai multe exerciţii de întindere. El zâmbi larg. Au rolul de a-ţi ajuta corpul să revină în starea normală şi să reducă durerile pe care ai să le ai mai târziu, îi explică în clipa în care ea deschise gura.

În tonul său nu se simţea nici urmă de condescendenţă, aşa că-l întrebă:

— Ce sunt exerciţiile de respiraţie?

— Exact asta. El îşi puse mâna pe abdomen, chiar pe muşchii bine definiţi, şi inspiră profund înainte să expire lent. Când te lupţi, puterea ta vine din multe locuri, dar respiraţia este cea mai importantă. Dădu din cap spre băţul din mâinile ei. Fandează ca şi când ai înţepa pe cineva cu o suliţă.

Ridicând din sprâncene, Nesta se supuse, mişcarea fiind ciudată şi deloc elegantă.

Cassian dădu din cap.

— Acum fă-o din nou şi, de data asta, *inspiră*.

Nesta repetă gestul, mişcarea fiind considerabil mai uşoară.

— Încă o dată, dar *expiră* când fandezi.

Îi luă o secundă sau două să se concentreze la respiraţie, dar se supuse, împingând băţul înainte când expiră. Puterea se undui în braţele şi trupul ei.

Nesta clipi uitându-se la băţ.

— Am simţit diferenţa.

— Între toate există o legătură. Respiraţie, echilibru şi mişcare. Muşchii mari ca aceştia – îşi atinse uşor abdomenul absurd de bine definit – nu înseamnă nimic atunci când nu ştii cum să-i foloseşti.

— Şi cum înveţi să-ţi controlezi respiraţia?

El zâmbi din nou, ochii căprui scânteind în lumina soarelui.

— Uite aşa.

Cassian începu să execute o altă serie de mişcări, toate extraordinar de simple în timpul demonstraţiei, dar aproape imposibil de coordonat când Nesta încercă să îl imite. Dar se concentră la respiraţie şi la puterea acesteia, de parcă plămânii ei ar fi fost foalele unei forje uriaşe.

Soarele se înălţă mai mult, traversând zona de antrenament şi târând umbrele după sine.

„Inspiră. Expiră”. Respiraţii accentuate de o fandare joasă, o genuflexiune sau echilibrul pe un picior. Toate erau exerciţii pe care le făcuse în prima oră, dar acum, atentă la respiraţie, le percepea dintr-un alt unghi.

Inspirând şi expirând de multe ori, cu mintea şi trupul la unison, nu şovăia.

Ordinele lui Cassian erau ferme, dar rostite cu blândeţe şi încurajare, fără să o enerveze. „Ţine aerul în tine, ţine-l, ţine-l – şi expiră. Bine! Încă o dată! Încă o dată! Încă o dată!”

Era udă fleaşcă de transpiraţie, tremurând din toate încheieturile când îi spuse să se întindă pe un covor negru din capătul îndepărtat al ringului.

— Să ne relaxăm, îi zise îngenunchind şi bătând uşor covorul cu palma.

Ea era prea obosită ca să se opună, practic aruncându-se pe covor şi uitându-se la cer.

Văzduhul senin se întindea la nesfârşit, razele soarelui atingându-i faţa plină de sudoare. Norii traversau cerul albastru fără să-şi facă griji în privinţa ei.

Mintea i se limpezise ca văzduhul, ceaţa şi umbrele insistente dispărând.

— Îţi place să zbori?

Nu ştia de ce îl întrebase asta.

El o privi de sus.

— Îmi place la nebunie! Adevărul răsună în cuvintele lui. Pentru mine, zborul înseamnă libertate, bucurie şi provocare.

— În Windhaven am făcut cunoştinţă cu proprietara unei prăvălii, căreia i s-au tăiat aripile. Nesta îşi întoarse privirea de la cer ca să se uite la el. Chipul lui Cassian era încordat. De ce fac asta illyrienii?

— Ca să-şi controleze femeile, îi răspunse Cassian cu o furie molcomă în glas. Este o tradiţie veche. Rhys şi cu mine am încercat să o distrugem declarând-o ilegală, dar Marii Spiriduşi au nevoie de o vreme să accepte schimbările. Ticăloşii încăpăţânaţi ca illyrienii au nevoie de şi mai mult timp. Emerie – presupun că pe ea ai întâlnit-o, deoarece e singura proprietară – s-a numărat printre cele care n-au reuşit să scape de chinul ăsta. S-a întâmplat pe când domnea Amarantha şi… multe grozăvii s-au petrecut atunci.

Privirea i se întunecă, nu doar din cauza a ceea ce suferise Emerie de mâna propriului tată, îşi dădu seama Nesta, ci şi a amintirilor din acei cincizeci de ani. Din cauza vinovăţiei.

Şi, poate ca să-l salveze de a retrăi acele amintiri, să alunge vina nejustificată din ochii lui, se întinse mai comod pe covor şi zise:

— Să ne relaxăm!

— Pari dornică să o faci.

Ea îi întâlni privirea.

— Eu… Nesta înghiţi în sec. Se urî că şovăia şi se forţă să spună: exerciţiile de respiraţie mă ajută să nu-mi mai simt capul atât de… Oribil. Groaznic. Îngrozitor. Plin de gânduri zgomotoase.

— A! Înţelegerea îi traversă chipul. Şi pe mine.

Preţ de o clipă, se uită în ochii lui şi urmări vântul zburlindu-i şuviţele lungi până la umăr. Instinctul de a-i atinge pletele negre o făcu să-şi lipească palmele de covor, ca şi când s-ar fi forţat să se abţină.

— Ai dreptate. Cassian îşi drese glasul. Să ne relaxăm!

*

Ea se descurcase bine. Chiar al naibii de bine.

Nesta termină exerciţiile de relaxare şi se întinse pe covor, ca şi când ar fi simţit nevoia să se adune, să-şi adune puterile.

Cassian o lăsă în pace, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se către cişmeaua din dreapta arcadei.

— Trebuie să bei cât mai multă apă posibil, spuse el luând două pahare şi umplându-le din urciorul de pe mica masă.

Se întoarse lângă ea, bând din al lui.

Nesta rămase locului, cu membrele relaxate, ochii închişi şi părul şi pielea scânteind din cauza transpiraţiei. El nu se putu abţine să nu şi-o imagineze stând aşa în pat, moleşită de plăcere.

Cassian înghiţi cu noduri. Ea deschise un ochi, se ridică încet şi luă paharul cu apă pe care i-l oferi masculul. Îl bău dintr-o sorbitură, îşi dădu seama cât era de însetată şi, sub privirea lui Cassian, se îndreptă spre urcior şi-şi mai umplu de două ori paharul înainte să-l lase pe masă.

— Nu mi-ai zis ce îţi doreşti pentru cea de-a doua oră de antrenament, spuse el în cele din urmă.

Ea se uită peste un umăr. Pielea îi era rozalie, aşa cum el nu o mai văzuse de multă vreme, şi ochii îi scânteiau. Nesta spusese că exerciţiile de respiraţie o ajutaseră, o calmaseră. Uitându-se la mica schimbare de pe chipul ei, Cassian o crezu.

Rămânea de văzut ce avea să se întâmple odată cu dispariţia senzaţiei. Paşi mici, îşi aminti el în gând. Paşi mici, mici de tot.

— A doua oră a fost din partea casei, răspunse Nesta.

Nu zâmbi şi nici măcar nu îi făcu semn cu ochiul, dar Cassian rânji.

— Generos din partea ta!

Nesta îşi dădu ochii peste cap, dar fără obişnuitul venin.

— Trebuie să mă schimb înainte să mă duc în bibliotecă.

Când trecu pe sub arcadă şi intră în întunericul scării de dincolo de aceasta, Cassian rosti din senin:

— N-am vorbit serios aseară, când am zis că toată lumea te urăşte.

Ea se opri, ochii ei gri-albaştri răcindu-se.

— E adevărat.

— Nu este. El îndrăzni să se apropie un pas. Eşti aici pentru că *nu* te urâm. Cassian îşi drese glasul, trecându-şi o mână prin păr. Voiam să ştii asta. Că noi… că *eu* nu te urăsc.

Ea cântări ce naiba se strecurase în privirea lui. Probabil ceva mai mult decât era înţelept să o lase să vadă, însă Nesta îi răspunse cu calm:

— Nici eu nu te-am urât niciodată, Cassian.

Cu asta, intră pe uşă şi în Casă, de parcă nu l-ar fi lovit chiar în vintre, mai întâi cu vorbele, şi apoi spunându-i pe nume.

El răsuflă abia după ce ea dispăru pe scări.

Capitolul 13

Murea de foame. Era singurul gând care o preocupa pe Nesta, în timp ce aranja cărţile pe raft. Şi faptul că o durea tot corpul. Coapsele îi ardeau cu fiecare pas pe care îl făcea pe rampa din bibliotecă şi braţele îi înţepeneau cu fiecare carte pe care o ridica la locul ei.

Atâta durere, doar de la exerciţii de întindere şi echilibru. Nu voia să se gândească la cum ar fi

suferit în urma unui antrenament ca acelea pe care le făcea Cassian zilnic.

Era jalnic de slabă. Era jalnic că acum nu putea să facă nici măcar un pas fără să se strâmbe.

„Pe naiba relaxare!”, mormăi ea, luând un volum. Se uită la titlu şi gemu. Locul său era în cealaltă parte a acestui nivel – trebuia să meargă cel puţin cinci minute ca să traverseze atriumul central şi să ajungă în capătul holului nesfârşit. Era foarte posibil ca picioarele care-i zvâcneau să cedeze la jumătatea drumului.

Stomacul îi chiorăi. „Am să mă ocup mai târziu de tine”, îi zise cărţii, şi se uită la celelalte titluri rămase în căruciorul ei. Din fericire sau nu, niciunul nu trebuia aşezat pe raft în aceeaşi secţiune ca volumul pe care-l luase în mâini. Ar fi fost epuizant să tragă căruciorul după ea până acolo – era mai bine să ducă doar cartea, chiar dacă era un drum inutil pentru un singur titlu.

Nu că ar fi avut ceva mai bun de făcut cu timpul ei. Cu ziua asta. Cu viaţa ei.

Ceaţa luase din nou locul clarităţii pe care o simţise în ringul de antrenament şi la nivelurile de mai sus. Calmul şi liniştea pe care reuşise să le „prindă” în mintea ei se risipiseră ca fumul. Doar mişcarea avea să-i fie de folos.

Nesta găsi raftul potrivit – cam sus, şi fără vreun scăunel prin preajmă. Se ridică pe vârfuri, picioarele urlând în semn de protest, dar era prea sus. Nesta era o femelă înaltă, cu vreo cinci-şase centimetri mai înaltă decât Feyre, însă nu putea să ajungă la raftul acesta. Mormăind, încercă să

împingă cartea cu degetele, întinzându-şi bine braţele.

— O, bun! Tu eşti, se auzi de-a lungul rândului glasul cunoscut al unei femele.

Nesta se întoarse şi o văzu pe Gwyn îndreptându-se cu paşi vioi către ea, braţele pline de cărţi şi părul arămiu licărind în lumina slabă.

Nesta nu se obosi să pară încântată când reveni la poziţia anterioară, cu tălpile pe podea.

Gwyn îşi înclină capul ca şi când şi-ar fi dat în sfârşit seama ce făcea Nesta.

— Nu poţi să-ţi foloseşti magia ca să o aşezi pe raft?

— Nu, rosti ea cu răceală şi asprime.

Gwyn se încruntă.

— Doar nu vrei să-mi spui că le-ai pus pe toate pe raft cu *mâna*?

— Cum altfel să o fi făcut?

Gwyn miji ochii verzi-albaştri.

— Totuşi ai putere, nu?

— Nu te priveşte.

Nu era treaba nimănui. Nu avea darurile obişnuite ale Marilor Spiriduşi. Puterea ei – *chestia* aceea – era străină. Grotescă.

Însă Gwyn ridică din umeri.

— Prea bine, zise, şi-i lăsă Nestei în braţe cărţile ei. Pe astea poţi să le duci înapoi.

Nesta se clătină sub greutatea cărţilor şi se încruntă.

Gwyn ignoră privirea, uitându-se în schimb împrejur înainte să coboare tonul:

— Ai văzut volumul şapte din *Marele război*, de Lavinia?

Nesta se gândi bine.

— Nu! N-am dat peste el.

Gwyn se încruntă.

— Nu e pe raftul său.

— Deci îl are altcineva.

— De asta mă temeam, spuse şi expiră dramatic.

— De ce?

Vocea lui Gwyn se transformă într-o şoaptă conspirativă:

— Lucrez pentru o persoană foarte… exigentă.

Nesta îşi aminti de o discuţie recentă. O persoană pe nume Merrill, îi spusese Clotho cu două zile în urmă. Mâna ei dreaptă.

— Să înţeleg că nu o placi?

Gwyn se sprijini de unul dintre rafturi, încrucişându-şi braţele cu o nonşalanţă care nu se potrivea cu hainele ei de preoteasă. Nici astăzi nu purta gluga sau piatra albastră pe creştetul capului.

— Sincer, deşi pe multe femele de aici le consider surorile mele, despre câteva nu aş putea spune că sunt drăguţe.

Nesta pufni zgomotos.

Gwyn se uită din nou de-a lungul rândului.

— Ştii de ce suntem toate aici. Umbrele îi împânziră ochii – primele pe care le văzuse Nesta. Toate am îndurat… Ea îşi masă tâmpla. Deci urăsc, *urăsc* să vorbesc de rău pe oricare dintre surorile

mele de aici, dar Merrill este antipatică. Faţă de toată lumea. Chiar şi faţă de Clotho.

— Din cauza experienţelor ei?

— Nu ştiu, spuse Gwyn. Ştiu doar că am fost desemnată să lucrez cu Merrill şi să o ajut cu cercetarea ei, şi că e posibil să fi făcut o mică greşeală.

Ea se strâmbă.

— Ce fel de greşeală?

Gwyn răsuflă spre tavanul întunecat.

— Ieri trebuia să-i duc lui Merrill volumul şapte din *Marele război*, împreună cu un alt teanc de cărţi, şi aş fi putut *să jur* că am făcut-o, dar, în dimineaţa asta, când eram în biroul ei, m-am uitat la teanc şi am văzut că i-am dat volumul opt în schimb.

Nesta se abţinu să-şi dea ochii peste cap.

— Şi e ceva grav?

— O să mă ucidă când nu o să-l găsească astăzi ca să-l citească. Gwyn sări de pe un picior pe celălalt. Ceea ce s-ar putea întâmpla în orice clipă. Am plecat de îndată ce s-a putut, dar cartea nu este pe raft. Preoteasa nu se mai agită. Chiar dacă aş găsi cartea, m-ar zări punând-o în teanc.

— Şi nu poţi să-i spui?

Era imposibil ca Gwyn să fi vorbit serios zicând că avea să o omoare. Deşi, cu spiriduşii, Nesta presupunea că putea fi o posibilitate. În ciuda faptului că locul acesta era unul al păcii.

— Pe toţi zeii, nu! Merrill nu acceptă greşelile. Cartea trebuie să fie acolo, i-am zis că este şi… Am

dat de necaz. Preoteasa se albi la faţă, părând aproape bolnavă.

— De ce contează?

Emoţia se agită în ochii deosebiţi.

— Pentru că nu-mi place să dau greş. *Nu pot*... Gwyn clătină din cap. Nu vreau să mai comit greşeli.

Nesta nu ştiu ce să înţeleagă din acea afirmaţie, aşa că spuse doar „Aha”.

— Femelele astea m-au luat aici, continuă Gwyn. Mi-au oferit un adăpost, o familie şi m-au vindecat. Ochii mari se întunecară din nou. Nu suport să le dezamăgesc. Mai ales pe cineva atât de exigent ca Merrill. Nici măcar când e vorba de lucruri banale.

Admirabil, deşi Nesta detesta să recunoască.

— Ai mai părăsit muntele de când ai sosit?

— Nu! Odată ce ajungem aici, nu părăsim muntele până când nu vine vremea să plecăm – să ne întoarcem în lumea largă. Cu toate că unele dintre noi rămân pentru totdeauna.

— Şi nu mai vedeţi niciodată lumina soarelui? Nu mai simţiţi aerul proaspăt?

— Avem ferestre în dormitoare. Sunt vrăjite dinspre munte, o lămuri ea pe Nesta când o văzu confuză. Doar Marele Lord ştie de ele, de vreme ce sunt vrăjile lui. Şi acum ştii şi tu.

— Dar nu plecaţi?

— Nu! îi răspunse Gwyn. Nu plecăm.

Nesta ştia că putea să pună punct conversaţiei aici, dar întrebă:

— Şi ce faceţi când nu sunteţi în bibliotecă? Practicaţi… chestii religioase?

Gwyn râse încetişor.

— Parţial. Aducem onoruri Mamei, Cazanului şi Forţelor-care-sunt. Ţinem o slujbă la răsărit şi la apus, şi în fiecare zi sfântă.

Probabil că Nesta îşi arătă dezgustul, pentru că Gwyn pufni zgomotos.

— Nu este atât de plictisitor. Slujbele sunt frumoase, iar cântecele sunt la fel de melodioase ca oricare altele dintr-o sală de concerte.

Asta *chiar părea* destul de interesant.

— Îmi plac slujbele de la apus, continuă Gwyn. Muzica a fost mereu partea mea preferată, ştii? Adică, nu aici. Eram preoteasă – chiar ucenică – înainte să vin aici. În Sangravah, adăugă un pic mai încet.

Numele îi părea cunoscut Nestei, dar nu ştia de unde.

Gwyn clătină din cap, destul de palidă la faţă încât pistruii să-i iasă în evidenţă.

— Trebuie să mă întorc la Merrill înainte să înceapă să se întrebe unde sunt. Şi să găsesc o cale să-mi salvez pielea când nu o să găsească volumul în teanc. Dădu din cap spre cărţile din mâinile Nestei. Mulţumesc pentru asta!

Nesta nu făcu decât să dea aprobator din cap, iar preoteasa dispăru, părul şaten-arămiu făcându-se nevăzut.

Reuşi să se întoarcă la căruciorul ei aproape fără să se strâmbe sau să mormăie, deşi,

rămânând atât de mult locului cu Gwyn, mai că-i fusese imposibil să înceapă din nou să meargă.

Câteva preotese trecură pe acolo, fie chiar pe lângă ea, fie la nivelul de deasupra ori de dedesubt, în linişte deplină. Tăcerea mormântală domnea aici. Gwyn era singurul strop de sunet şi culoare.

Avea să rămână în bibliotecă, prinsă sub pământ pentru tot restul vieţii ei de nemuritoare?

I se părea că ar fi fost păcat. De înţeles pentru ce trebuie să fi îndurat Gwyn, da – pentru toate lucrurile pe care le înduraseră şi cărora le supravieţuiseră aceste femele. Dar tot era păcat.

Nesta nu ştia de ce aşteaptă să rămână singură înainte să şoptească: „Poţi să-mi faci o favoare?”

Ar fi putut să jure că simte un răspuns în praf şi-n lumina slabă, o urmă de interes. Aşa că întrebă: „Poţi să-mi aduci volumul şapte din *Marele război*? Scris de una, Lavinia”. Casa nu avea nicio problemă în a-i trimite de mâncare – poate ar fi reuşit să-i găsească volumul.

Nesta ar fi putut să jure din nou că simţi acel interes, urmat de o dispariţie bruscă.

Şi, apoi, un zgomot surd răsună în căruciorul ei când o carte legată-n piele gri şi cu litere argintii ateriză în vârful grămezii. Nesta zâmbi. „Mulţumesc!” O briză caldă şi catifelată îi atinse picioarele ca o felină ce se strecura printre ele, salutând-o şi luându-şi călduros „la revedere”.

Când următoarea preotească trecu pe acolo, Nesta o abordă.

— Scuză-mă!

Femela se opri atât de brusc, încât hainele-i palide se legănară, piatra albastră de pe gluga ei lucind în lumina blândă fae.

— Da?

Avea un glas plăcut, uşor. Buclele negre i se zăreau pe sub robă, ciocolatiul mâinilor delicate şi încântătoare lucind. Ca şi Clotho, purta gluga trasă peste faţă.

— Unde este biroul lui Merrill? Nesta gesticulă spre căruciorul din urma ei. Am câteva cărţi pentru ea, dar nu ştiu unde lucrează.

Preoteasa îi arătă.

— Urcă trei etaje – până la Nivelul Doi – şi, în capătul holului, ai să găseşti biroul pe dreapta.

— Mulţumesc!

Preoteasa se grăbi de parcă şi acel moment de interacţiune socială ar fi fost prea mult.

Însă Nesta se uită la nivelul de la trei etaje mai sus.

*

Trupul plin de durere nu o ajută să se furişeze, dar, din fericire, Nesta nu întâlni pe nimeni în drumul ei. Bătu la uşa de lemn închisă.

Nesta deschise uşa către o încăpere ca o celulă dreptunghiulară, ocupată de o masă de scris pe latura îndepărtată şi două rafturi cu cărţi care acopereau ambii pereţi lungi. În stânga mesei se afla o saltea de paie pe care o pătură şi o pernă erau frumos aranjate, ca şi când uneori preoteasa

cu glugă şi cu spatele la Nesta nu s-ar fi deranjat să se întoarcă în dormitorul comun pentru orele de somn.

Gwyn nu se zărea pe nicăieri. Nesta se întrebă dacă fusese deja pedepsită pentru aşa-zisul ei eşec.

Însă înaintă câţiva paşi, uitându-se cu atenţie la raftul din dreapta sa înainte să vorbească:

— Am adus cărţile pe care le-ai cerut.

Femela se aplecă peste lucrarea ei, scârţâitul stiloului umplând încăperea.

— Bine!

Nici măcar nu se întoarse. Nesta se uită şi la celălalt raft.

Iată-l – al optulea volum din *Marele război*. Nesta făcuse un pas în tăcere când preoteasa îşi înălţă capul.

— N-am mai cerut alte cărţi. Şi unde este Gwyneth? Ar fi trebuit să se întoarcă în urmă cu o oră.

— Cine este Gwyneth? întrebă Nesta cât mai sec şi stupid posibil.

Auzind asta, Merrill se întoarse şi Nesta fu întâmpinată de un chip surprinzător de tânăr şi extraordinar de frumos. Toţi Marii Spiriduşi erau frumoşi, dar Merrill o făcea până şi pe Mor să pară ştearsă.

Părul alb ca zăpada proaspăt căzută contrasta cu maroniul deschis al pielii, iar ochii de culoarea cerului la asfinţit clipiră o dată, de două ori, ca şi când s-ar fi concentrat la momentul de faţă, şi nu la ceea ce lucrase. Observă hainele de piele ale

Nestei, lipsa robelor şi a pietrei în vârful părului împletit şi o întrebă:

— Cine eşti?

— Nesta. Ridică volumele pe care le ţinea în braţe. Mi s-a spus să ţi le aduc.

Volumul opt din *Marele război* era la doar câţiva centimetri distanţă. Dacă ar fi putut să întindă o mână în stânga, ar fi reuşit să-l înşface de pe raft, să-l schimbe cu volumul şapte din teancul din braţele ei.

Merrill miji ochii deosebiţi. Părea la fel de tânără ca Nesta şi, totuşi, o energie plină de ţâfnă bâzâia în jurul ei.

— Cine ţi-a dat ordinele astea?

Nesta clipi, întruchiparea prostiei.

— O preoteasă.

Merrill strânse din buze.

— *Care* preoteasă?

Gwyn o evaluase corect pe femelă. Să fie desemnată să lucreze cu ea părea mai mult o pedeapsă decât o onoare.

— Nu ştiu. Toate purtaţi glugile alea.

— Acestea sunt hainele sacre ale ordinului nostru, fato! Nu *glugile alea*.

Merrill se întoarse la hârtiile ei.

— Deci nu tu ai cerut cărţile astea, Roslin? întrebă Nesta doar pentru că voia să o scoată din sărite pe femelă.

Merrill îşi trânti stiloul şi-şi dezgoli dinţii.

— Crezi că sunt *Roslin*?

— Mi s-a zis să-i aduc cărţile astea lui Roslin şi cineva mi-a spus că biroul tă… biroul ei este aici.

— Roslin e la Nivelul Patru. Eu sunt la Nivelul Doi, spuse ea de parcă asta ar fi implicat un soi de ierarhie.

Nesta ridică din nou din umeri şi poate se amuză.

Merrill se înfurie, dar se întoarse la ale ei.

— Roslin, mormăi ea. Nesuferita şi insipida de Roslin care turuie *întruna*.

Pe furiş, Nesta întinse o mână spre raftul din stânga ei.

Merrill întoarse capul, iar Nesta îşi lăsă mâna pe lângă corp.

— Să nu mă mai deranjezi niciodată! Merrill îi arătă uşa. Pleacă şi închide uşa după tine. Dacă o vezi pe nesăbuita de Gwyneth, spune-i că o aştept aici *de urgenţă*.

— Scuzele mele, rosti Nesta, incapabilă să-şi ascundă enervarea din privire, însă Merrill se întorcea deja la masa ei de scris.

Trebuia să o facă acum.

Cu un ochi la preoteasă, Nesta se mişcă.

Tuşi ca să acopere foşnetul cărţilor mişcate. Şi, înainte ca Merrill să întoarcă iarăşi capul, Nesta se asigură că nu făcea altceva decât să se uite spre raft, unde volumul şapte din *Marele război* stătea în locul volumului opt, care acum se afla peste celelalte cărţi din braţele ei.

Bătăile inimii îi răsunau Nestei prin tot corpul.

— De ce mai zăboveşti? şuieră Merrill. *Pleacă*!

— Scuze, repetă Nesta, făcând o plecăciune, şi plecă închizând uşa în urma ei.

Şi abia când se văzu pe holul liniştit îşi permise să zâmbească.

*

O găsi pe Gwyn la fel cum o găsise pe Merrill: întrebând o preoteasă, de data asta pe una mai tăcută şi mai retrasă decât cealaltă. Tremurase şi se agitase atât de mult, că Nesta fusese nevoită să i se adreseze cu mare blândeţe. Şi nu reuşise să scape de povara de pe inimă când intrase în zona de citit de la primul nivel. În partea cealaltă a spaţiului liniştit şi cavernos, îi fu uşor să o audă pe Gwyn cântând încetişor când trecea de la o masă la alta, uitându-se la grămezile de cărţi lăsate acolo şi încercând cu disperare să găsească volumul lipsă.

Cuvintele din cântecul vesel al lui Gwyn erau într-o limbă pe care Nesta nu o ştia, dar, pentru o clipită, îşi îngădui să asculte, să se bucure de vocea dulce şi pură ce se înălţa şi cobora cu o uşurinţă neaşteptată.

Părul lui Gwyn părea să strălucească mai intens datorită cântecului, pielea emanând o lumină care te chema, atrăgându-i pe ascultători.

Însă avertismentul lui Merrill zdrăngăni prin frumuseţea vocii lui Gwyn şi Nesta îşi drese glasul. Gwyn se roti spre ea, strălucirea dispărând deşi faţa plină de pistrui se lumină de uimire.

— Bună, din nou! spuse ea.

Nesta îi întinse pur şi simplu volumul opt din *Marele război*.

Gwyn icni.

Nesta îi zâmbi cu şiretenie.

— Nu se afla unde trebuie. L-am înlocuit cu volumul potrivit.

Din fericire, Gwyn nu păru să aibă nevoie de mai mult şi apucă volumul, ţinându-l la piept ca pe o comoară.

— Mulţumesc! Tocmai m-ai salvat de o muştruluială groaznică.

Nesta ridică o sprânceană uitându-se la carte.

— Oricum, ce anume cercetează Merrill?

Gwyn se încruntă.

— Multe lucruri. Merrill e strălucită. Oribilă, dar foarte inteligentă. Când a venit aici, o obsedau teoriile despre existenţa unor tărâmuri diferite – a unor lumi diferite, care trăiesc una peste cealaltă fără să ştie. Dacă există o singură lume, a noastră, sau dacă e posibil ca lumile să se suprapună, ocupând acelaşi spaţiu, dar să fie separate de timp, şi o mulţime de alte lucruri pe care nici nu pot să ţi le explic pentru că abia le înţeleg şi eu.

Nesta ridică din sprâncene.

— Serios?

— Unii filosofi cred că există unsprezece astfel de lumi. Şi alţii cred că sunt *douăzeci şi şase*, ultima fiind Timpul însuşi, care… Vocea lui Gwyn se transformă într-o şoaptă. Sincer, m-am uitat la câteva dintre studiile ei de la început şi mi-au sângerat ochii doar citindu-i teoriile şi formulele.

Nesta chicoti.

— Îmi imaginez. Dar acum cercetează altceva?

— Da, slavă Cazanului! Scrie o istorie cuprinzătoare despre Valkyrie.

— Despre cine?

— Un clan de femele războinice din alt teritoriu. Erau nişte luptătoare chiar mai bune decât illyrienii. Totuşi, numele Valkyrie era doar un titlu – nu erau o rasă, ca illyrienii. Se trăgeau din toate speciile Fae, de obicei fiind recrutate de la naştere sau din fragedă pruncie. Instruirea lor se realiza în trei etape: Novice, Maestră şi, în cele din urmă, Valkyrie. În tărâmul lor, să devină o Valkyrie era cea mai mare onoare. Acum, teritoriul lor a dispărut, fiind preluat de altele.

— Şi au dispărut şi războinicele Valkyrie?

— Da! Gwyn oftă. Au existat milenii la rând, dar Războiul – cel de acum cinci sute de ani – le-a adus celor mai multe sfârşitul, iar puţinele supravieţuitoare erau destul de în vârstă încât să îmbătrânească repede şi să moară. Din cauza ruşinii, spun legendele. Acceptau moartea, decât să înfrunte ruşinea bătăliei pierdute şi faptul că au supravieţuit, iar surorile lor, nu.

— N-am auzit niciodată de ele.

Pentru că nu se interesase şi din cauză că lumea oamenilor era lipsită de educaţie în această privinţă, ea nu ştia multe despre istoria vreunui neam Fae.

— Istoria şi instruirea războinicelor Valkyrie au fost transmise prin viu grai, deci relatările pe care le avem le datorăm istoricilor sau filosofilor aflaţi în trecere prin teritoriul lor sau meşteşugarilor care le-au scris. Sunt doar fragmente împrăştiate în

diferite cărţi. Nu există surse principale, în afară de câteva pergamente preţioase. Cu mulţi ani în urmă, lui Merrill i-a venit ideea să adune toate informaţiile într-un singur volum. Despre istoria şi tehnicile lor de antrenament.

Nesta deschise gura ca să o întrebe mai multe, dar un ceas se auzi undeva în spatele lor. Gwyn înţepeni.

— Am lipsit prea mult. Merrill o să fie furioasă.

Gwyn se întoarse către rampa de dincolo de zona de citit, dar se opri, uitându-se peste umăr.

— Dar nu la fel de furioasă cum ar fi fost dacă ar fi primit altă carte. Îi zâmbi Nestei. Mulţumesc! Îţi sunt datoare.

Nesta se mişcă de pe un picior pe celălalt.

— N-am făcut mare lucru.

Ochii lui Gwyn scânteiară şi, înainte ca Nesta să poată evita emoţia ce licărea acolo, preoteasa se grăbi spre camera lui Merrill, roba fluturând în urma ei.

*

Nesta reuşi să ajungă în camera ei fără să se prăbuşească din cauza epuizării sau a faptului că Merrill îşi dăduse seama că fusese păcălită şi venise să o ucidă, lucruri ce i se păreau realizări importante.

Pe masa de scris din dormitorul ei găsi o mâncare caldă ce o aştepta şi abia se aşeză înainte să se înfigă în carnea, pâinea şi amestecul de legume coapte. Făcu un efort să se ridice din

nou, dar ajunse în baie, unde aburii se înălţau deja din apa fierbinte.

Ca să intre în cadă, fu nevoită să se concentreze pe deplin, ridicându-şi picioarele pe rând, şi gemu de uşurare când căldura încântătoare îi învălui trupul. Zăcu acolo până când se relaxă suficient încât să se poată mişca din nou şi apoi căzu peste cearşafurile încălzite fără să se mai deranjeze să îmbrace o cămaşă de noapte.

În seara asta nu intenţiona să mai încerce să coboare cele zece mii de trepte. Şi visele o lăsară în pace.

Nesta adormi, căzând într-un somn adânc, deşi ar fi putut jura că, la un moment dat, uşa camerei ei se deschise. Ar fi putut jura că un parfum cunoscut şi îmbietor îi umpluse camera. Somnoroasă, întinse o mână grea, dar mirosul dispăruse deja.

Capitolul 14

Cassian rămase în ringul de antrenament, încercând să nu se uite la pragul gol.

Nesta nu venise la micul dejun. Trecuse momentul cu vederea pentru că nu venise nici la cină, dar asta pentru că leşinase în patul ei. Dezbrăcată. Sau pe-aproape.

Nu văzuse nimic când îşi băgase capul în camera ei – cel puţin nimic din ceea ce ar fi putut să-i prăjească mintea atât de intens, încât să devină inutilă – însă umărul gol îi sugerase

suficient. Se gândise dacă să o trezească şi să insiste să mănânce, dar Casa intervenise.

Lângă pragul uşii apăruse o tavă plină cu farfurii goale, ca şi când Casa i-ar fi arătat exact cât de mult mâncase, ca şi când ar fi fost *mândră* că o făcuse să mănânce atât.

„Bună treabă!” mormăise el, tava dispărând. Îşi notase în mintea lui să-l întrebe pe Rhys mai târziu dacă această Casă avea sau nu raţiune. În ultimele cinci secole, nu-l auzise niciodată pe Marele lui Lord menţionând aşa ceva.

Având în vedere lucrurile murdare pe care le făcuse în dormitorul şi baia lui – la naiba, în atât de multe camere de aici – ideea de a fi *urmărit* de Casă… Cazanul să-l ardă de viu!

Aşadar, Cassian o lăsase pe Nesta să doarmă la micul dejun, sperând ca măcar să-i fi adus Casa mâncarea în camera ei. Însă asta însemna că nu ştia dacă ea avea să-şi facă apariţia. Cu o zi în urmă, făcuse o învoială cu el, iar masculul venise azi aici să afle dacă voia măcar să-l vadă. Să demonstreze că ziua precedentă nu fusese o greşeală.

Minutele se scurgeau.

Poate fusese un prost să spere, să creadă că o singură lecţie ar fi fost de ajuns…

Înjurăturile în barbă umplură casa scării de dincolo de arcadă, cizmele târşâite părând să avanseze încet.

Nu îndrăzni să respire când cuvintele ei de ocară se auziră din ce în ce mai aproape, de parcă i-ar fi luat o veşnicie să coboare scările.

Şi apoi apăru, cu o mână sprijinită de zid şi o faţă atât de schimonosită de durere, încât Cassian râse.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse el cu genunchii tremurându-i de uşurare când Nesta îi aruncă o privire urâtă.

— *De ce anume*, mai exact?

Ea se opri la doi metri de el.

— Că ai să întârzii pentru că te simţi atât de rău că nici nu poţi să cobori scările.

Nesta îi arătă arcada.

— Am reuşit să ajung, nu?

— Aşa este. El îi făcu semn din ochi. Am să consider că aşa ţi-ai făcut încălzirea, ca să-ţi relaxezi muşchii picioarelor.

— Trebuie să mă aşez.

— Şi să rişti să nu mai poţi să te ridici? El zâmbi. Nicio şansă! spuse şi-i arătă spaţiul de alături. Întinderi!

Ea mormăi, dar făcu ce i se spuse.

Şi, când Cassian începu să-i îndrume mişcările, îl ascultă.

*

După două ore, Nesta era transpirată leoarcă, dar măcar durerea se mai domolise. „Trebuie să scapi de acidul lactic din muşchi – din cauza lui te dor toate”, îi spusese Cassian când se plânsese fără încetare primele treizeci de minute. Cine ştia ce naiba însemna asta…

Ea se întinse pe covorul negru, gâfâind din nou, şi se uită la cerul înnorat. Era mult mai frig decât cu o zi în urmă, fuioarele de ceaţă trecând din când în când pe deasupra ringului.

— Când vor înceta durerile? îl întrebă ea pe Cassian cu suflarea tăiată.

— Niciodată.

Nesta întoarse capul spre el, atât cât reuşi.

— *Niciodată*?

— Ei, lucrurile se mai îmbunătăţesc, adăugă Cassian şi se deplasă până la picioarele ei. Îmi dai voie?

Ea nu ştia pentru ce îi cerea permisiunea, dar dădu aprobator din cap.

Cassian îi cuprinse glezna în mâini cu grijă, pielea sa fiind caldă, şi-i ridică piciorul. Nesta şuieră când un muşchi de-a lungul coapsei urlă în semn de protest, încordându-se atât de mult, încât ea strânse din dinţi.

— Inspiră când împing piciorul spre tine, îi ordonă el.

Masculul aşteptă ca Nesta să expire înainte să-i ridice piciorul mai sus. Durerea din coapsă era destul de supărătoare încât să nu se mai gândească la mâinile lui pline de bătături şi calde pe glezna ei, la faptul că stătea în genunchi între picioarele ei, atât de aproape că întoarse capul ca să se uite la zidul de piatră roşie.

— Repetă mişcarea, îi spuse, şi Nesta expiră, câştigând încă un centimetru. Din nou. Pe toţi zeii, tendoanele genunchilor tăi sunt atât de încordate că ar putea să se rupă!

Nesta se supuse şi el continuă să-i întindă piciorul în sus, relaxându-i-l centimetru cu centimetru.

— Durerea chiar se mai domoleşte, spuse Cassian după o clipă, de parcă nu i-ar fi ţinut piciorul lipit de pieptul său. Deşi au fost multe zile în care, după antrenament, abia am putut să merg. Şi după o bătălie îmi trebuie cel puţin o săptămână să îmi revin.

— Ştiu. Adică… te-am văzut, clarifică ea când el îi întâlni privirea. În război.

Îl văzuse pierzându-şi cunoştinţa, cu măruntaiele atârnându-i pe afară. Îl văzuse în zbor, hăituit de moarte, până când strigase după el şi-l salvase. Îl văzuse la pământ, bătut şi sângerând, regele Hybernului fiind gata să-i ucidă pe amândoi…

Cassian se îmbună, de parcă ar fi ştiut ce amintiri o măcinau.

— Sunt soldat, Nesta. Face parte din îndatoririle mele, din ceea ce sunt.

Ea se uită din nou la zid, iar el îi lăsă piciorul înainte să-l apuce pe celălalt. Tendoanele o dureau îngrozitor.

— Cu cât faci mai multe exerciţii de întindere, îi explică în clipa în care Nesta închise ochii de durere, cu atât ai să dobândeşti mai multă mobilitate. Cassian dădu din cap spre scara de sfoară întinsă pe jos în ringul de antrenament, unde o pusese să sară peste aceasta, cu genunchii la piept, rămânând în fiecare dreptunghi câte cinci minute pe ceas. Eşti agilă în mişcări.

— Am luat lecţii de dans în copilărie.

— Serios?

— Nu am fost mereu săraci. Înainte să împlinesc paisprezece ani, tatăl meu era bogat ca un rege. I se spunea Prinţul Negustorilor.

El îi zâmbi uşor.

— Şi tu erai prinţesa lui?

Gheaţa o învălui.

— Nu! Elain era prinţesa lui. Până şi Feyre, însă eu nu.

— Şi tu ce erai?

— Odrasla mamei, spuse cu atâta răceală că mai că-i îngheţă limba.

— Cum era ea? întrebă Cassian cu blândeţe.

— Ca mine, doar că mai rea.

El ridică din sprâncene.

— Eu…

Nesta nu voia să discute despre asta. Nici măcar lumina soarelui nu mai reuşea să o încălzească. Îşi retrase piciorul din mâinile lui, simţind nevoia să păstreze distanţa.

Şi pentru că el părea că mai voia să spună ceva, Nesta dădu glas singurului lucru care îi veni în minte:

— Ce li s-a întâmplat acum doi ani preoteselor în Sangravah?

El încremeni.

Tăcerea unui mascul gata să ucidă, să apere, să se umple de sânge era înspăimântătoare.

— De ce? o întrebă însă pe un ton extrem de calm.

— Ce s-a întâmplat?

Cassian strânse din buze şi înghiţi o dată înainte să îi răspundă:

— Pe atunci, Hybernul căuta Cazanul – pentru bucăţile din picioarele sale. Una era ascunsă în templul din Sangravah şi puterea sa alimenta de milenii darurile preoteselor. Hybernul a aflat şi, ca să o recupereze, şi-a trimis una dintre cele mai periculoase şi crude unităţi de războinici. Furia rece îi traversă chipul. Pe cele mai multe dintre preotese le-au măcelărit doar ca să se amuze. Şi le-au violat pe cele care le-au plăcut.

Groaza, rece şi profundă, o făcu să se cutremure. Gwyn fusese…

— Ai făcut cunoştinţă cu vreuna dintre ele în bibliotecă? întrebă el. Ea dădu aprobator din cap, incapabilă să îşi găsească cuvintele. Masculul închise ochii de parcă şi-ar fi adunat furia în el.

— Am auzit că Mor a adus una aici. Azriel a fost primul care a ajuns acolo şi i-a ucis pe toţi soldaţii rămaşi ai Hybernului, dar până atunci… Cassian se cutremură. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu celelalte supravieţuitoare, însă mă bucur că una a ajuns aici. În siguranţă, adică. Alături de oameni care înţeleg şi îşi doresc să ajute.

— Şi eu, spuse Nesta încet.

Ea se ridică în picioarele surprinzător de relaxate şi clipi privindu-le.

— Nu mă mai dor la fel de mult.

— Întinderi, spuse Cassian ca şi când i-ar fi oferit un răspuns suficient. Să nu uiţi niciodată de exerciţiile de întindere.

*

Regatul Primăverii îi producea lui Cassian mâncărimi. Îşi dăduse seama asta că nu avea prea mult de-a face cu nenorocitul care domnea, ci cu primăvara eternă ce se aşternea peste ţinuturi. Ceea ce însemna că, din cauza firicelelor de polen care pluteau prin aer, îi curgea nasul şi pielea îl furnica de parcă ar fi fost sigur că măcar două roiuri de insecte tăbărau pe el.

— Nu te mai scărpina! îi spuse Rhys fără să-l privească, în clipa în care traversară o livadă de meri înfloriţi.

Astăzi îşi ascundea aripile.

Cassian îşi coborî mâna din dreptul pieptului.

— Nu pot să mă abţin, dacă locul ăsta îmi provoacă mâncărimi.

Rhys pufni zgomotos, arătându-i unul dintre copacii înfloriţi, din care petalele cădeau ca nişte fulgi mari şi deşi.

— Temutul general, răpus de alergiile de sezon!

Cassian fornăi inutil de zgomotos, făcându-l pe Rhys să chicotească. Bun! Când se întâlnise cu el în urmă cu jumătate de oră, Rhys fusese distant, solemn.

Rhys se opri în mijlocul livezii din partea de nord a moşiei cândva frumoase a lui Tamlin.

Soarele de după-amiază îi încălzea capul lui Cassian şi, dacă n-ar fi suferit atât de îngrozitor din cauza mâncărimilor de peste tot, poate că s-ar fi întins cu aripile la astrul auriu, pe iarba catifelată.

— Ia uite ce apariţie! se auzi o voce din spatele unuia dintre copaci, iar Cassian nu se deranjă să pară încântat când îl văzură pe Eris stând la baza unui arbore aflat la o distanţă de aproximativ un metru şi jumătate.

Printre florile albe şi roz, moştenitorul cu chip dur al Regatului Toamnei chiar semăna cu un spiriduş – ca şi când ar fi coborât din copac, iar unicul său stăpân ar fi fost chiar pământul.

— Eris, zise Rhys mieros, băgându-şi mâinile în buzunare. Ce plăcere să te văd!

Eris dădu din cap spre Rhys, părul roşcat lucind în razele care se strecurau printre ramurile pline de flori.

— Am doar câteva minute la dispoziţie.

— Tu ne-ai cerut să ne întâlnim, spuse Cassian, încrucişându-şi braţele. Aşa că zi-ne ce vrei.

Eris îi aruncă o privire plină de antipatie.

— Sunt sigur că i-ai spus lui Rhys de oferta mea.

— Mi-a zis, rosti Rhys, o briză fluturându-i părul brunet, de parcă şi vântului i-ar fi plăcut să-l atingă. N-am apreciat ameninţările.

Eris ridică din umeri.

— N-am vrut decât să mă fac înţeles.

— Vorbeşte odată, Eris! zise Cassian.

Dacă mai stătea un minut, înnebunea din cauza mâncărimilor.

Îşi dorea ca oricine altcineva să fi venit în locul său, dar pe el îl desemnase Rhys să discute cu nenorocitul. Ca de la general la general. Eris le ceruse să se întâlnească în această dimineaţă,

alegând locul ca teren neutru. Din fericire, pe lordul său nu-l interesa cine patrula pe aici.

Eris se uită la Rhys.

— Presupun că îmblânzitorul tău de umbre a plecat şi-şi dă toată silinţa.

Rhys nu spuse şi nu dezvălui nimic, iar Cassian îl imită.

Ridicând din umeri, Eris continuă:

— Adunând informaţii în loc să acţionăm, ne pierdem timpul. Ochii lui de chihlimbar scânteiară în umbra mărului. Indiferent ce lord al morţii le manipulează, dacă reginele umane intenţionează să ne fie un ghimpe în coaste, am putea pur şi simplu să ne ocupăm de ele acum. De toate. Tatăl meu ar fi obligat să îşi abandoneze planurile. Şi sunt sigur că ai putea să inventezi un motiv care nu are nimic de-a face cu mine sau cu ce ţi-am spus ca să le scuzi… absenţa.

— Vrei să le omorâm pe regine? zise Cassian fără să gândească.

Fu rândul lui Eris să nu spună nimic.

Şi Rhys rămase tăcut.

Cassian le aruncă o privire neîncrezătoare.

— Dacă le omorâm pe regine, o să avem probleme mai mari ca niciodată. Războaiele au izbucnit şi din lucruri mai mărunte. Să ucidem o singură regină, ca să nu mai spun patru, ar fi o catastrofă. Toată lumea ar şti cine a făcut-o, indiferent ce motive am inventa ca să ne justificăm.

Rhys îşi înclină capul.

— Doar dacă suntem neglijenţi.

— Glumeşti, îi spuse Cassian fratelui său.

— Pe jumătate, zise Rhys, şi afişă un zâmbet care nu i se prea citi în privire. O distanţă periculoasă stătea la pândă în ochii lui. Dar Rhys se întoarse către Eris. Oricât de tentant ar fi să alegem calea uşoară, sunt de acord cu fratele meu. Este o soluţie simplă pentru problemele noastre curente şi a-i pune beţe în roate tatălui tău, însă ar crea un conflict mult mai grav decât ne-am aştepta. Rhys se uită cu atenţie la Eris. Ştii asta deja.

Eris tot nu spuse nimic.

Cassian privi spre cei doi, urmărindu-l pe Rhys punând totul cap la cap.

— De ce îşi doreşte atât de mult tatăl tău să înceapă un război? întrebă Rhys cu seriozitate.

— Ce motiv au toţi să meargă la război? Eris întinse o mână lungă şi subţire, lăsând petalele să i se adune în palmă. De ce nu semnează Vallahan tratatul? Graniţele noii lumi încă nu au fost stabilite.

— Beron nu are puterea militară să controleze Regatul Toamnei şi un teritoriu pe continent, spuse Cassian.

Eris strânse petalele în pumn.

— Cine spune că vrea pământ pe continent?

El se uită la livadă, ca şi când ar fi vrut să demonstreze ceva.

Se lăsă tăcerea.

— Beron ştie că un alt război care-i face pe Spiriduşi să-şi concentreze forţele împotriva altor Spiriduşi ar fi catastrofic. Mulţi dintre noi ar fi şterşi

de pe faţa pământului. Mai ales... Rhys îşi înclină capul ca să se uite la florile de măr. Mai ales pe aceia dintre noi care sunt slăbiţi. Şi, la final, ar rămâne cel puţin un regat neocupat, pe ale cărui pământuri goale le poate lua oricine.

Eris se uită dincolo de livadă, la dealurile verzi şi galbene care străluceau în lumina soarelui.

— Se spune că o bestie umblă acum prin ţinuturile astea. O bestie cu ochi verzi pătrunzători şi blană aurie. Unii oameni cred că trăieşte în forma asta monstruoasă de atâta vreme, că şi-a uitat-o pe cealaltă. Şi, cu toate că hoinăreşte pe aici, nu vede sau nu îi pasă de dezordine, nelegiuire sau vulnerabilitate. Până şi propria-i moşie a rămas în paragină, pe jumătate înghiţită de spini, deşi se zvoneşte că singur a distrus-o.

— De ajuns cu vorbele în doi peri! zise Cassian. Tamlin rămâne în trupul său de bestie şi, în sfârşit, primeşte pedeapsa pe care o merită. Şi ce dacă?

Eris și Rhys se priviră în ochi.

— Tot încerci de o vreme să-l faci pe Tamlin să se întoarcă. Dar nu se simte mai bine, nu-i aşa?

Rhys îşi încordă maxilarul, afişând singurul semn de nemulţumire.

Eris dădu din cap cu subînţeles.

— Pot să-l împiedic pe tata să se alieze cu Briallyn şi să înceapă războiul, pentru o vreme, însă nu pentru totdeauna. Poate câteva luni. Aşa că i-aş sugera îmblânzitorului tău de umbre să se grăbească. Să găsească o cale să discute cu Briallyn şi să afle ce îşi doreşte şi de ce. Să descopere dacă într-adevăr Koschei e implicat sau

nu. În cel mai bun caz, o să-i oprim pe toţi. În cel mai rău, o să avem dovezi ca să justificăm orice conflict şi să câştigăm aliaţi de partea noastră, evitând vărsarea de sânge, care ar răvăşi încă o dată ţinuturile astea. Tata s-ar gândi de două ori înainte să se ridice împotriva unei armate mai mari şi mai puternice.

— Te-ai transformat într-un mic trădător, spuse Rhys, stelele licărind în ochii lui.

— Ţi-am zis cu ani în urmă ce-mi doresc, Mare Lord, răspunse Eris.

Să ia tronul tatălui său.

— De ce? întrebă Cassian.

Aparent, Eris înţelese la ce anume se referise, pentru că flăcările sfârâiră în ochii săi.

— Din acelaşi motiv pentru care am lăsat-o pe Morrigan teafără la graniţă.

— Ai lăsat-o acolo ca să sufere şi să moară! izbucni Cassian.

Pietrele Siphon se aprinseră, iar el nu mai văzu decât chipul drăguţ al masculului, nu-şi mai simţi decât pumnul care-şi dorea să-l lovească.

— Serios? îl şicană Eris. Poate ar trebui să o întrebi pe Morrigan dacă e adevărat. Cred că în sfârşit ştie răspunsul. Cassian îşi simţi capul învârtindu-se, mâncărimea neîndurătoare cuprinzându-l din nou, ca nişte degete care i se mişcau de-a lungul coloanei vertebrale, picioarelor şi pe scalp. Să mă anunţaţi când se întoarce îmblânzitorul de umbre, adăugă Eris înainte să dispară.

Petalele trecură pe lângă ei ca un viscol de munte, iar Cassian se întoarse către Rhys.

Însă Rhys privea din nou în gol, distras. Se uita la dealurile din depărtare ca şi când ar fi putut să vadă bestia care hoinărea pe acolo.

Cassian îl văzuse de foarte multe ori pe Rhysand afundându-se în propria minte. Ştia că fratele lui era înclinat să se retragă, deşi părea să se simtă bine. Dar să fie atât de distras…

— Ce se întâmplă cu tine? Cassian se scărpină în creştet. Loc nenorocit!

Rhys clipi de parcă ar fi uitat că lângă el stătea Cassian.

— Nimic, spuse, şi dădu o petală la o parte de pe mănuşa armurii. Nimic.

— Mincinosule! Cassian îşi strânse aripile.

Însă Rhys iar nu era atent. Nu spuse niciun cuvânt înainte să-i teleporteze acasă.

*

Nesta se holba la bezna roşiatică a scărilor.

Lucrând în bibliotecă, se simţise la fel de rău ca în ziua precedentă, dar, din fericire, Merrill nu venise să o ia la rost din cauza volumului schimbat. Nu i se adresase decât lui Clotho, care doar o salutase indiferentă. Aşa că Nesta se ascunsese în întuneric, înconjurată de foşnetul hârtiilor, oprindu-se numai ca să-şi şteargă mâinile de praf. Preotesele trecuseră pe acolo ca nişte fantome, dar Nesta nu zărise părul şaten-arămiu şi ochii mari verzi-albaştri.

Sincer, nu ştia de ce îşi dorea să o vadă pe Gwyn. Nu avea niciun drept să aducă în discuţie lucrurile pe care i le povestise Cassian despre atacul asupra templului.

Însă Gwyn nu o căuta, iar Nesta nu îndrăznea să urce la al doilea nivel, să bată la uşa lui Merrill şi să vadă dacă Gwyn era acolo.

Aşadar, singurii însoţitori erau liniştea, durerea şi vuietul din mintea ei. Poate vuietul o adusese lângă scări, în loc să o conducă în dormitor ca să se spele. Bezna o îmbia, provocând-o ca botul deschis al unei fiare grozave. Un wyrm, gata să o devoreze.

Picioarele i se mişcară din propria voinţă şi se trezi păşind pe prima treaptă.

Coborî şi tot coborî, cotind de nenumărate ori. Nesta ignoră trapa cu cele cinci găuri. Îşi impuse să nu se uite în jos când păşi cu grijă peste aceasta.

Liniştea, vuietul şi nimic altceva…

Nesta coborî o sută cincizeci de trepte înainte ca picioarele să-i tremure iarăşi. Scutindu-se de o altă căzătură, gâfâi pe scară, sprijinindu-şi capul de pietre.

În liniştea asurzitoare, aşteptă ca treptele să nu se mai rotească în jurul ei. Şi, când lumea se opri din nou, se întoarse anevoios la etaj.

Casa îi lăsase pe masă cina şi o carte. Aparent, ţinuse cont că în ziua precedentă îi ceruse o carte şi că *Marele război* i se părea prea plictisitoare. Titlul acesteia era potrivit de deocheat.

— Nu ştiam că ai gusturi perverse, spuse Nesta crispându-se.

Casa îi răspunse pregătindu-i cada.

— Cină, baie şi o carte, zise Nesta cu voce tare, clătinându-şi capul aproape uimită. Este perfect. Mulţumesc!

Casa nu zise nimic, dar când intră în baie, văzu că i se pregătise ceva special: în apă fuseseră amestecate uleiuri esenţiale ce miroseau a rozmarin şi lavandă. Ea inspiră parfumul frumos şi ameţitor şi oftă.

— Cred că s-ar putea să fii singura mea prietenă, spuse Nesta, apoi se scufundă în căldura primitoare din cadă.

Aparent, Casa fu atât de mulţumită de cuvintele ei încât, de îndată ce se lăsă pe spate, pe lăţimea căzii apăru o tavă cu o felie uriaşă de tort de ciocolată.

Capitolul 15

Cel de-al şaptelea nivel al bibliotecii era descurajant.

Stând lângă balustrada de piatră de la Nivelul Şase şi ţinând o carte pe care trebuia să o aşeze pe raft, Nesta se uită în întunericul atât de dens aflat la doar câţiva metri de ea, încât plutea ca o pătură de ceaţă ascunzând nivelurile de mai jos.

Acolo jos era sălaşul cărţilor. Ştia asta, însă niciodată nu i se ceruse să coboare până la acele niveluri întunecate. Nu văzuse niciodată nicio preoteasă aventurându-se dincolo de locul în care se afla ea acum, uitându-se peste balustradă. În faţă, bezna îi făcea semn să coboare rampa, ca şi

când ar fi fost o intrare în vreun puţ întunecat al iadului.

Corbii gemeni ai Hybernului erau morţi. Oare mai păta sângele lor pământul de dedesubt? Sau Rhysand şi Bryaxis şterseseră până şi acea ultimă urmă a lor?

Întunericul părea să se înalţe şi să coboare ca şi când ar fi respirat.

Părul i se ridică pe braţe.

Bryaxis plecase. Fusese eliberată în lume. Nici măcar Feyre şi Rhysand, plecaţi la vânătoare, nu reuşiseră să găsească fiara care era însăşi Frica.

Şi, totuşi, întunericul rămăsese. Pulsa umbrele ca nişte fuioare plutind în sus.

Se uitase prea mult în adâncimile sale. Ar fi putut să-i întoarcă privirea.

Însă nu se mişcă de lângă balustradă. Nu îşi amintea cum coborâse atât de mult şi nici ce carte mai ţinea încă în mâini.

Era noaptea, era bezna care se lăsa după stingerea unei lumânări şi mai era şi asta. Nu doar adevărata absenţă a luminii, ci… un pântec. Pântecul din care ieşiseră şi unde aveau să se întoarcă toate formele de viaţă, nici bun, nici rău, ci doar întuneric, întuneric, întuneric.

„Nesta!”

Propriul nume pluti spre ea ca şi când s-ar fi ridicat din adâncimile unui ocean negru.

„Nesta!”

Îi alunecă de-a lungul oaselor, în sânge. Trebuia să se retragă. Să se îndepărteze.

Întunericul pulsă, chemând-o.

— Nesta!

Ea se întoarse, aproape scăpând cartea peste margine.

O văzu pe Gwyn uitându-se la ea.

— Ce faci?

Cu inima bătându-i năvalnic, Nesta se răsuci spre întuneric, dar... era doar atât. Un întuneric profund, prin care abia mai zărea subnivelurile de mai jos. Ca şi când bezna profundă şi de nepătruns ar fi dispărut.

— Eu...

Gwyn, cu braţele pline de cărţi, veni lângă ea şi se uită cu atenţie la întuneric. Nesta aşteptă mustrarea, batjocura şi neîncrederea, însă Gwyn o întrebă cu seriozitate:

— Ce ai văzut?

— De ce vrei să ştii? întrebă Nesta. Vezi lucruri în întunericul ăla?

Vocea îi era slabă.

— Nu, dar câteva dintre celelalte văd. Spun că bezna le-a atras chiar până în dreptul uşilor.

Gwyn se cutremură.

— Am văzut întuneric, reuşi Nesta să spună. Inima ei nu voia să se calmeze. Întuneric pur.

Aşa cum nu mai văzuse de când se aflase în Cazan.

Gwyn se uită la Nesta şi la prăpastia de dedesubt.

— Ar trebui să mai urcăm.

Nesta ridică volumul pe care încă-l ţinea în braţele tremurânde.

— Trebuie să-l pun pe raft.

— Lasă-l! spuse Gwyn cu suficientă autoritate, încât Nesta să scape volumul pe o masă de lemn închis la culoare. Preoteasa o atinse pe spate cu mâna, îndrumând-o spre rampă. Să nu te uiţi în spate, îi zise cu jumătate de gură. La ce nivel e căruciorul tău?

— La patru.

Voi să se uite peste umăr, dar Gwyn o ciupi.

— Nu te uita în spate, murmură Gwyn din nou.

— Ne urmăreşte?

— Nu, dar… Gwyn înghiţi zgomotos. Simt ceva. Parcă ar fi o pisică. Mică, inteligentă şi curioasă. Ne supraveghează.

— Dacă glumeşti…

Gwyn băgă mâna în buzunarul robei sale galbene şi scoase piatra albastră a preoteselor. Aceasta se aprinse, luminând ca soarele deasupra unei mări nu foarte adânci.

— Grăbeşte-te, îi şopti, şi cele două măriră pasul, ajungând la cel de-al cincilea nivel.

Nici o altă preotească nu se apropie şi nu fu nimeni să o audă pe Gwyn îndemnând-o pe Nesta să înainteze.

Piatra din mâna ei licări.

Mai făcură un ocol când urcară şi, când ajunseră la nivelul patru, acea prezenţă – senzaţia că era ceva în spatele lor – dispăru.

Aşteptară să ajungă la căruciorul Nestei înainte ca Gwyn să-şi trântească volumele pe jos şi să se prăbuşească în cel mai apropiat fotoliu împodobit cu ciucuri. Mâinile îi tremurau, însă piatra albastră se stinsese din nou.

— Ce *este* asta? reuşi să o întrebe Nesta după ce fu nevoită să înghită de două ori.

— Este o Piatră Invocatoare. Gwyn îşi desfăcu pumnul, dezvăluind piatra preţioasă din mâna ei. Seamănă cu pietrele Siphon ale illyrienilor, doar că e alimentată de puterea Mamei. Nu putem să o folosim ca să facem rău, ci doar ca să vindecăm şi să protejăm.

— Nu… mă refer la întunericul ăla…

Culoarea ochilor lui Gwyn se potrivea cu piatra ei aproape perfect.

— Se spune că fiinţa care sălăşluia acolo, jos, a dispărut, dar eu cred că e posibil ca o parte din ea să fi rămas. Sau că a schimbat cumva întunericul.

— Nu mi s-a părut aşa. Mi s-a părut… mai vechi.

Gwyn ridică din sprâncene.

— Crezi în asemenea lucruri?

Nu o întreba asta cu un aer de superioritate, ci din pură curiozitate.

— Eu… Nesta clipi. Nu ştii cine sunt?

— Ştiu că eşti sora Marii Doamne. Că l-ai ucis pe regele Hybernului. Chipul lui Gwyn deveni solemn, chinuit. Că tu, la fel ca Lady Feyre, ai fost cândva muritoare. Om.

— Cazanul m-a Creat. La ordinul regelui Hybernului.

Gwyn îşi trecu degetele peste rotunjimea fină a Pietrei Invocatoare şi aceasta se lumină la atingere.

— Nu ştiam că e posibil aşa ceva.

— Cealaltă soră a mea, Elain… Am fost forţate să intrăm în Cazan şi apoi transformate în Mari Spiriduşi. Nesta înghiţi din nou. Cazanul… mi-a dat o parte din el.

Gwyn se uită la balustradă, la întunericul aflat la o distanţă impresionantă dedesubt.

— Cine se aseamănă se adună.

— Da.

Gwyn clătină din cap, părul legănându-i-se.

— Atunci, poate ar fi mai bine să nu mai cobori la Nivelul Şase.

— E sarcina mea să pun cărţile pe rafturi.

— Adu-i la cunoştinţă lui Clotho, şi ea o să se asigure că altcineva o să preia sarcina ta.

— Mi se pare o laşitate.

— Nu-mi doresc să aflu ce ar putea să iasă târându-se din întuneric dacă tu, Creată de Cazan, te temi. Mai ales dacă… tu atragi aşa ceva.

Nesta se aşează pe scaunul de lângă fotoliul în care stătea Gwyn.

— Nu sunt războinică.

— L-ai ucis pe regele Hybernului, repetă Gwyn. Cu cuţitul îmblânzitorului de umbre.

— Eram furioasă şi am avut noroc, recunoscu Nesta. Şi am promis să-l ucid pentru ce ne-a făcut – mie şi surorilor mele.

O preoteasă trecu pe lângă ele, le văzu stând comod şi se grăbi. În aer, frica ei lăsă un miros ca de mâncare arsă.

Gwyn oftă.

— Ea este Riven. Încă o deranjează să intre în contact cu străinii.

— Când a sosit?

— Cu opt ani în urmă.

Nesta tresări, dar ochii lui Gwyn se umplură de amărăciune când îi explică:

— Aici nu ne bârfim unele pe celelalte. Doar noi alegem dacă să ne spunem sau să ne păstrăm poveştile. Numai Riven, Clotho şi Marele Lord ştiu ce i s-a întâmplat. Ea nu vrea să vorbească despre asta.

— Şi nu a ajutat-o nimeni?

— Nu sunt la curent cu informaţiile astea. Ştiu ce resurse ne sunt puse la dispoziţie, dar nu mă priveşte dacă Riven le-a folosit.

După grija întipărită acum pe chipul lui Gwyn, Nesta îşi dădu seama că ea folosise acele servicii sau că măcar încercase.

Gwyn îşi dădu părul după urechile ascuţite.

— Am vrut să te caut ieri şi să îţi mulţumesc din nou pentru că ai înlocuit cartea, dar m-am lăsat prinsă de treburile pentru Merrill. Ea îşi înclină capul. Îţi sunt datoare.

Nesta îşi masă coapsa din cauza crampei insistente.

— Pentru nimic.

Gwyn observă mişcarea.

— Ce-ai păţit la picior?

Nesta îşi încleştă dinţii.

— Nimic. Mă antrenez în fiecare dimineaţă cu Cassian. Generalul Marelui Lord, o lămuri ea, pentru că habar nu avea dacă Gwyn îl cunoştea.

— Ştiu cine este. Toată lumea ştie. Era imposibil să-i citească chipul lui Gwyn. De ce te antrenezi cu el?

Nesta îşi scutură câteva fire de praf de pe genunchi.

— Hai să spunem că mi s-au prezentat mai multe opţiuni, toate menite... să-mi schimbe comportamentul. Să mă antrenez cu Cassian dimineaţa şi să lucrez aici după-amiaza mi s-a părut cea mai acceptabilă.

— De ce trebuie să-ţi schimbi comportamentul?

Gwyn chiar nu ştia în ce epavă groaznică se transformase Nesta.

— E o poveste lungă.

Gwyn păru să-i simtă reticenţa.

— Ce fel de antrenament este? Pentru lupte?

— Acum nu fac decât o mulţime de exerciţii de încălzire şi pentru echilibru.

Ea făcu un semn din cap spre piciorul Nestei.

— Îţi provoacă dureri?

— Da, atunci când nu eşti deloc obişnuit cu aşa ceva, ca mine.

Era jalnică şi nu avea deloc energie.

Alte două preotese trecură pe lângă ele şi, aparent, prezenţa uneia fu suficientă încât să o facă pe Gwyn să sară în picioare.

— Ei, bine, ar trebui să mă întorc la Merrill, afirmă ea, fără urmă de solemnitate în glas. Dădu din cap spre puţul abisal. Fereşte-te de probleme!

Gwyn se întoarse pe călâie, albastrul licărind în mâna ei.

— De ce nu porţi piatra pe cap, ca restul? spuse Nesta fără să gândească prea mult când zări lucirea albastră.

Gwyn băgă piatra în buzunar.

— Pentru că nu merit.

*

— Doar atât o să facem? întrebă Nesta a doua zi dimineaţă în ringul de antrenament, când se termină de executat ceea ce Cassian numise „o genuflexiune politicoasă”. Exerciţii de echilibru şi încălzire?

Cassian îşi încrucişă braţele.

— Câtă vreme nu reuşeşti să-ţi păstrezi echilibrul, da.

— Nu cad *atât de des*!

O făcea doar la câteva minute.

Cu un gest, îi indică să mai execute o genuflexiune.

— Tot îţi laşi greutatea pe piciorul drept în poziţie verticală. Îţi forţezi şoldurile şi piciorul drept îţi alunecă un pic într-o parte. Centrul tău de greutate nu e unde trebuie. Până nu rezolvăm problema asta, nu ai să începi nici un alt exerciţiu mai intens, indiferent cât de agilă eşti. N-ai face decât să te răneşti.

Nesta expiră când mai făcu o genuflexiune, piciorul drept îndoindu-se sub ea când se lăsă în jos. Arsura îi străbătu coapsa şi genunchiul stâng. Câte plecăciuni exersase sub privirea atentă a mamei sale? Uitase cât erau de solicitante.

— De parcă tu ai o poziţie perfectă.

— Chiar am. Aroganţa şi încrederea îi însoţeau fiecare cuvânt. Mă antrenez din copilărie. Nu mi s-a dat niciodată ocazia să-mi însuşesc o postură incorectă. Tu trebuie să renunţi la douăzeci şi cinci de ani de obiceiuri proaste.

Cu picioarele tremurânde, Nesta reveni în poziţia verticală. Se gândi să profite de înţelegerea dintre ei şi să-i poruncească să nu o mai oblige niciodată să facă genuflexiuni.

— Şi îţi place cu adevărat să te antrenezi şi să faci exerciţii la nesfârşit?

— Încă două şi am să-ţi zic.

Mormăind, Nesta se supuse. Doar pentru că se săturase să fie slabă ca un pisoi miorlăit, aşa cum îi spusese cu câteva seri în urmă.

— Bea nişte apă! îi zise Cassian după ce termină. Razele soarelui se abăteau necruţător asupra lor.

— Nu am nevoie să-mi spui tu când să beau! se răsti ea.

— Atunci nu ai decât să leşini!

Nesta îi întâlni ochii căprui şi chipul serios şi bău apa. Ca să nu i se mai învârtă capul, îşi spuse în sinea ei. După ce goli un pahar, Cassian zise:

— O femelă necăsătorită m-a adus pe lume într-o colonie care face Windhaven să pară un paradis tolerant, primitor. A fost alungată pentru că a făcut un copil din flori şi forţată să mă nască singură într-un cort, în toiul iernii.

Groaza o străbătu. Ştiuse de originea umilă a lui Cassian, dar cruzimea pe care o îndurase…

— Şi tatăl tău?

— Te referi la rahatul care a siluit-o şi apoi s-a întors la soţia şi familia lui? Cassian râse rece, aşa cum rareori îl auzea. El n-a păţit nimic.

— Aşa se întâmplă mereu, zise Nesta cu răceală şi blocă imaginea feţei lui Tomas.

— Aici situaţia este alta, rosti Cassian pe un ton grav, de parcă ar fi simţit încotro se îndreptau gândurile ei. Cassian îi arătă oraşul de dedesubt, ascuns de munte şi de Casa care bloca priveliştea. Rhys a schimbat legile. În Regatul Nopţii şi în Illyria. Chipul i se înăspri şi mai mult. Dar tot e necesar ca supravieţuitorul să-şi spună povestea. Şi în locuri ca Illyria, îi fac viaţa un iad oricărei femele care îndrăzneşte aşa ceva. Li se pare o trădare.

— Este scandalos!

— Toţi suntem Fae. Uită de Marii Spiriduşi sau de prostiile cu spiriduşii de rang inferior. Toţi suntem nemuritori sau aproape nemuritori. Pentru noi, schimbările se produc lent. Ceea ce reuşesc oamenii în zeci de ani, noi reuşim în secole. Sau mai mult, dacă locuieşti în Illyria.

— Atunci de ce îţi baţi capul cu illyrienii?

— Pentru că am luptat din răsputeri ca să le dovedesc valoarea mea. Ochii îi scânteiară. Ca să le demonstrez că mama a adus ceva bun pe lumea asta.

— Unde este acum?

Până în acest moment, nu mai vorbise despre ea.

Pleoapele îi zvâcniră aşa cum Nesta nu mai văzuse niciodată.

— Am fost luat de lângă mama când aveam trei ani. Aruncat în zăpadă. Şi, în aşa-zisa ei condiţie mizerabilă, a devenit prada altor monştri. Stomacul Nestei se răsuci la fiecare cuvânt. Le-a făcut muncile grele până când a murit singură şi… Gâtul i se strânse. Atunci eram în Windhaven şi nu destul de puternic încât să mă întorc să o ajut. Să o aduc într-un loc sigur. Rhys încă nu era Mare Lord, şi niciunul dintre noi nu putea face nimic.

Nesta nu prea ştia cum ajunseseră să vorbească despre asta.

Şi Cassian îşi dădea seama că discuţia ajunsese cam departe.

— E o poveste pentru altădată. Însă ce am vrut să-ţi explic este că, tot timpul, în toate momentele groaznice, antrenamentul m-a echilibrat. M-a călăuzit. Când am avut o zi proastă, când am fost scuipat, lovit cu pumnii sau alungat, când am condus armate şi am pierdut războinici buni, când Rhys a fost luat de Amarantha – în toiul tuturor întâmplărilor, antrenamentul a fost unicul element stabil. Ieri ai spus că exerciţiile de respiraţie te-au ajutat. Mă ajută şi pe mine. Au ajutat-o pe Feyre. Ea urmări zidul înălţându-se în ochii lui, cuvânt cu cuvânt, de parcă masculul ar fi aşteptat ca Nesta să-l doboare. Să-l sfâşie şi pe el. N-ai decât să înţelegi ce vrei, dar este adevărat.

Ruşinea uleioasă şerpui prin ea. Nesta îl făcuse să devină defensiv.

Greutatea o apăsa. Începea să-i roadă măruntaiele.

Aşa că Nesta spuse:

— Arată-mi altă serie de mişcări.

Cassian se uită la chipul ei preţ de o secundă, cu privirea la fel de bântuită, şi începu următoarea demonstraţie.

*

Casei îi plăceau romanele de dragoste. Nesta rămase trează mai târziu decât ar fi trebuit, ca să-l termine pe cel pe care i-l lăsase cu o zi în urmă, iar când se întoarse în cameră, văzu că o aştepta un altul.

— Nu-mi spune că, într-un fel, le citeşti!

Răsfoi volumul de pe noptieră.

Drept răspuns, alte două cărţi apărură pe suprafaţa de lemn, una mai vulgară decât cealaltă.

Nesta chicoti.

— Cred că aici, sus, plictiseala e la cote maxime!

O a treia carte căzu peste celelalte.

Nesta râse din nou, scoţând un sunet grav, răguşit. Nu îşi aducea aminte când râsese ultima dată cu adevărat, din tot sufletul.

Poate înainte de moartea mamei. Odată ajunşi săraci, în mod sigur nu mai avusese niciun motiv să râdă.

Nesta dădu din cap spre masă.

— Fără cină în seara asta?

Uşa de la dormitorul ei se deschise ca să dezvăluie holul slab luminat.

— Am avut destul de-a face cu el pentru o zi.

Abia reuşise să i se mai adreseze lui Cassian restul lecţiei, nefiind în stare să nu se mai gândească la faptul că el ridicase un zid fără ca ea să rostească măcar un cuvânt, anticipând că urma să-l hărţuiască, presupunând că era atât de îngrozitoare, încât nu putea să poarte o conversaţie normală. Că l-ar fi luat peste picior vorbind despre mama lui şi durerea lor.

— Aş prefera să rămân aici.

Uşa se deschise şi mai mult.

Nesta oftă. O durea stomacul de foame.

— Eşti la fel de băgăreaţă ca toţi ceilalţi, mormăi ea, şi se îndreptă spre sufragerie.

Cassian stătea singur la masă, soarele care apunea poleindu-i părul negru în nuanţe de roşu şi auriu, strălucind prin aripile lui frumoase. Pentru o secundă, înţelese dorinţa lui Feyre de a picta lucruri – de a surprinde astfel de privelişti şi a le păstra pentru totdeauna.

— Cum a fost în bibliotecă? o întrebă Cassian când ea ocupă locul de lângă el.

— Nimic nu a încercat să mă mănânce astăzi, deci a fost bine.

Un pahar cu apă şi o farfurie cu friptură de porc şi fasole verde apărură în faţa ei.

Totuşi, el înlemnise.

— A încercat ceva să te mănânce *în altă zi*?

— Ei, bine, nu s-a apropiat suficient încât să încerce, dar asta a fost impresia generală pe care mi-a lăsat-o.

Cassian clipi, pietrele lui Siphon licărind.

— Povesteşte-mi!

Nesta se întrebă dacă spusese ce nu trebuia, dar îi povesti incidentul cu întunericul şi termină cu ajutorul oferit de Gwyn. Nu o mai văzuse pe preoteasă după aceea, dar, la sfârşitul zilei, văzuse în căruciorul ei un bilet pe care scria „Doar un avertisment prietenos să nu te apropii de nivelurile cele mai de jos!”

Nesta pufnise, împăturind biletul, dar îl păstrase în buzunar.

În faţa ei, Cassian era palid.

— Ai văzut-o o dată pe Bryaxis, rupse Nesta tăcerea.

— De câteva ori, zise el în şoaptă. Pielea lui căpătase o nuanţă verzuie. Ştiu că ar trebui să o vânăm în continuare pe Bryaxis. Nu e bine că umblă liberă prin lume, dar nu cred că aş suporta să o reîntâlnesc.

— Cum a fost?

El îi întâlni privirea.

— Ca în cele mai groaznice coşmaruri ale mele. Şi nu mă refer la fobiile jalnice. Mă refer la cele mai profunde şi primare frici. I-am dus în Temniţă pe câţiva dintre cei mai răi şi mârşavi monştri, dar erau monştri în toate sensurile cuvântului. Este… Dacă nu a văzut, nu cred că cineva poată să înţeleagă cum este.

Cassian se uită din nou la Nesta, iar ea îşi dădu seama că se pregătea pentru veninul ei.

Monstru – *ea* era un monstru. Conştientizarea acestui lucru o răni profund.

— Ce fel de creaturi ai dus în Temniţă? întrebă Nesta, sperând că avea să vadă că nu intenţiona să-şi bage nasul în treburile lui doar ca să-i facă rău.

Cassian luă o gură de mâncare – semn bun că măcar era un subiect de discuţie acceptabil.

— Când trăiai în lumea oamenilor, aveaţi legende despre fiarele de temut şi zânele care te măcelăreau dacă reuşeau să treacă de zid, nu-i aşa? Creaturi care se strecurau pe ferestrele deschise ca să bea sângele copiilor? Care erau atât de malefice şi de crude încât nu puteai să speri că poţi să scapi de răutăţile lor?

I se ridicară firicelele de păr de pe gât.

— Da!

Poveştile acelea o descurajaseră şi îngroziseră dintotdeauna.

— Se bazau pe adevăr, pe fiinţe vechi, aproape primordiale, care au existat aici înainte ca Marii Spiriduşi să se împartă în regate, înainte de Marii Lorzi. Unii le spun Primii Zei. Erau fiinţe care mai că nu aveau o formă fizică, dar aveau o inteligenţă răutăcioasă. Oamenii şi spiriduşii erau prada lor. Cele mai multe au fost vânate şi mânate să se ascundă sau au fost întemniţate cu secole în urmă. Dar câteva au rămas, stând la pândă în colţurile uitate ale ţinutului. Cassian mai înghiţi o gură de mâncare. Când aveam aproape trei sute de ani,

una dintre fiare a apărut din nou, ieşind de sub rădăcinile unui munte. Înainte să ajungă în Temniţă şi să-şi piardă puterile din cauza asta, Lanthys putea să se transforme în vânt şi să te lase fără aerul din plămâni sau în ploaie şi să te înece pe uscat; putea să-ţi ia pielea de pe trup din câteva mişcări. Nu şi-a arătat niciodată adevărata formă, dar, când l-am înfruntat, a ales să se înfăţişeze ca o ceaţă învolburată. A dat naştere unei rase de fiinţe care încă ne creează probleme şi care au dus-o bine sub domnia Amaranthei – Bogge. Însă, în comparaţie cu Lanthys, Bogge sunt mai puţin periculoase, sunt nişte simple umbre. Dacă răul întrupat există, el este. E nemilos şi nu deosebeşte binele de rău. Pentru Lanthys nu contează nimeni altcineva, iar noi toţi suntem prada lui. Metodele prin care ucide sunt creative şi lente.

Nestei i se răci sângele în vene.

— Cum ai prins o asemenea creatură?

Cassian se atinse pe gât, acolo unde o cicatrice i se întindea sub ureche.

— Am aflat repede că nu aş putea să-l înving niciodată în luptă sau prin magie. Încă mai am cicatricea care o dovedeşte. Masculul zâmbi cu sfială. Aşa că i-am folosit aroganţa împotriva lui. L-am flatat şi tachinat să se închidă într-o oglindă vrăjită cu lemn de frasin. Am pus rămăşag că oglinda o să-l ţină prizonier, iar Lanthys m-a contrazis. A ieşit din oglindă, bineînţeles, dar, între timp, eu l-am aruncat pe mizerabil în Temniţă.

Nesta ridică o sprânceană. El îi aruncă un zâmbet tăios care nu i se citi în privire şi spuse:

— Până la urmă, nu sunt doar o brută.

Nu, nu era, deşi Nesta i-o zisese, dar nu îl crezuse niciodată aşa…

— Dintre toţi cei din Temniţă, de Lanthys mi-e groază dacă ar găsi o cale de scăpare, continuă Cassian.

— S-ar putea întâmpla să evadeze?

— Nu cred, slavă Cazanului! Din Temniţa aia nu se poate scăpa. Decât dacă eşti Amren.

Nesta nu voia să vorbească despre Amren. Sau să se gândească la ea.

— Ai spus că i-ai închis şi pe alţii acolo.

Într-o oarecare măsură, nu voia să afle.

El ridică din umeri, de parcă faptele lui remarcabile nu ar fi avut nicio însemnătate.

— Am închis-o pe Lubia cea cu şapte capete, care a făcut greşeala de a ieşi din peşterile oceanului adânc pentru a vâna fete de-a lungul coastei de vest. Pe Annis cea albastră, la care era groaznic să te uiţi – avea o piele de culoarea cobaltului, gheare de fier şi, ca Lubia, prefera carnea de femeie. Măcar Lubia îşi înghiţea rapid prada. Annis… nu se grăbea. În privinţa asta, semăna cu Lanthys. Cassian înghiţi şi trase de gulerul bluzei ca să dezvăluie o altă cicatrice, pe cea înfiorătoare şi groasă de deasupra pectoralului stâng şi pe care Nesta o zărise cu o zi în urmă în ringul de antrenament. Atât a mai rămas, dar Annis mi-a sfâşiat pieptul cu ghearele ei de fier şi era aproape de inima mea când a intervenit Azriel. Aşa că presupun că amândoi am reuşit să o

prindem. Cassian bătu uşor cu degetele în masă. Şi apoi a mai fost…

— Am auzit destul, spuse ea abia respirând. N-am să dorm la noapte. Nesta clătină din cap şi mai luă o gură de mâncare. Nu ştiu cum rezişti, după ce ai înfruntat atâtea.

Masculul se rezemă de spătarul scaunului.

— Înveţi să trăieşti cu asta. Să blochezi ororile din gândurile pe care le ai în prezent. Dar tot pândesc acolo, într-un ungher al minţii, adăugă un pic cam repede.

Nesta îşi dorea să fi ştiut cum să facă aşa ceva: cum să împingă toate gândurile care o devorau în spatele unui zid sau într-o gaură din ea, ca să le îngroape adânc.

— Crezi că întunericul din bibliotecă… a reacţionat anume la tine? întrebă Cassian în şoaptă. Din cauza puterilor tale?

— Nu am nicio putere, minţi ea.

Antrenamentul cu Amren oricum nu o ajutase câtuşi de puţin să le înţeleagă.

— Atunci, cine a lăsat urma pe trepte?

Nesta nu se deranjă să pară amabilă.

— Poate Lucien. Focul îi curge prin vene.

— A zis că focul tău e diferit de al lui. Că, într-un fel, arde rece.

— Deci poate ar trebui să mă arunci în Temniţa aia.

El îşi lăsă furculiţa pe masă.

— N-am făcut decât să-ţi adresez o întrebare.

— Contează dacă am puteri?

Cassian clătină din cap cu un amestec de admiraţie şi dezgust.

— Poate că te-ai născut om, dar eşti un spiriduş pur. Răspunzi întrebărilor cu întrebări şi eviţi un răspuns cinstit.

— Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau nu.

— Nu este. Dinţii îi licăriră. Puterile pe care le ai nu sunt dintre cele care ar trebui să lâncezească. Trebuie să ţi le manifeşti, să te antrenezi…

— Făcând întinderi şi exerciţii pentru echilibru?

El îşi încleştă maxilarul.

— Ce s-a întâmplat cu tine şi cu Amren?

— De ce-mi pui atât de multe întrebări în seara asta?

— Pentru că vorbim ca oamenii normali şi vreau să aflu. Totul.

Nesta se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă.

— De ce contează pentru tine?

— Hai să nu dezgropăm securea, Nes.

— Nu mi-am dat seama că am îngropat-o, îi spuse peste umăr.

— Prostii!

— Asta-i partea în care îmi aduci aminte că toată lumea mă urăşte şi eu plec.

Cassian se ridică de pe scaunul său şi, din trei paşi, îi blocă drumul spre uşă. Nesta uitase cât era de rapid şi graţios, în ciuda staturii lui. De sus, se încruntă la ea.

— Pentru mine nu a contat niciodată dacă ai luat jumătate din puterea Cazanului sau doar un strop. Nici acum nu contează.

— De ce? Nesta nu se putu abţine să nu întrebe. De ce te mai *deranjezi*?

Trăsăturile lui se înăspriră.

— De ce mi-ai rămas alături când l-am înfruntat pe regele Hybernului în timpul ultimei bătălii? îi zise el, de parcă ar fi fost un răspuns.

Nesta nu putea să facă faţă discuţiei, expresiei chipului său.

— Pentru că am fost o nesăbuită, spuse, şi trecu pe lângă el.

— De ce te temi? o întrebă Cassian, urmând-o pe hol.

Ea se opri brusc.

— Nu mă tem de nimic.

— Mincinoaso!

Nesta se întoarse lent şi-l lăsă să vadă fiecare strop de mânie ce se unduia prin ea.

Ochii lui Cassian străluciră cu o satisfacţie sălbatică.

Pietrele lui Siphon se aprinseră, aruncând pe pereţi o lumină roşie care semăna cu sângele vărsat. Rânjind batjocoritor, gura i se strâmbă într-o parte.

— Ştii cum îţi lucesc ochii când puterea ta se ridică la suprafaţă? Ca oţelul topit. Ca focul argintiu.

Intenţionat o provocase, ca să-şi arate puterea.

Nesta îşi strânse degetele în pumni pe lângă corp şi făcu un pas spre el. Cassian nu dădu înapoi. Ea mai înaintă un pas. Şi încă unul.

Până când ajunse atât de aproape încât, dacă ar fi răsuflat greoi, pieptul i s-ar fi atins uşor de al lui. Până îşi dezgoli dinţii în faţa masculului care încă rânjea.

Cassian o evaluă. Se uită în ochii ei şi şopti „Frumos”.

Nu o împiedică să-i atingă pieptul cu mâna şi nici când îl împinse cu spatele în perete, impactul făcându-l să-şi întindă aripile. Se tot uită, minunându-se – flămând.

Nesta nu îşi dori, nu putu să se mişte când Cassian se aplecă să îi şoptească la ureche:

— Prima dată când am văzut expresia asta pe chipul tău, erai încă om. Încă om, şi aproape că am îngenuncheat înaintea ta. Respiraţia lui îi mângâie urechea, iar ea nu se putu abţine să nu închidă ochii. Îi simţi zâmbetul pe tâmplă. Puterea ta este un cântec, unul pe care am aşteptat foarte mult să-l aud, Nesta. Modul în care îi rosti numele, accentuând a doua silabă, o făcu să-şi arcuiască uşor spatele. Era de parcă masculul şi-ar fi imaginat că muşca alte părţi din ea. Însă doar mâna ei le apropia trupurile. Doar mâna ei, acum strângându-i cămaşa sub care inima lui bătea cu putere.

Până când Cassian se aplecă doi centimetri şi-şi trecu delicat nasul peste pielea gâtului ei. Sub mâna Nestei, pieptul lui se umflă când trase aer în piept, inspirându-i parfumul.

Prea departe. Nu ar fi trebuit să-şi permită să ajungă atât de departe cu el, să-l lase să se apropie atât de mult.

Totuşi, nu putea să se îndepărteze. Nu putea decât să-l lase să-şi plimbe din nou nasul pe gâtul ei. Nevoia imperioasă de a-şi lipi trupul de al lui, de a-i simţi căldura şi bărbăţia pătrunzând-o, mai că-i tulbura gândirea.

Totuşi, Cassian îşi lăsă mâinile pe lângă corp de parcă ar fi aşteptat ca ea să-i acorde permisiunea.

Nesta îşi înclină capul pe spate – suficient cât să-i vadă trăsăturile.

Genunchii aproape i se clătinară de dorinţa care le traversa – dorinţa lichidă şi neînduplecată, aţintită asupra ei.

Nu reuşi să respire când se înecă în acea privire, când părţile sensibile inferioare ale trupului se strânseră şi începură să zvâcnească, sânii devenindu-i grei şi dureroşi. Simţind mirosul acela, şi nările lui se umflară.

Nu putea. Nesta nu putea să îi facă asta lui Cassian. Nu putea să-şi facă aşa ceva.

Nu putea, nu putea, nu putea…

Nesta voi să-şi ia mâna de pe pieptul lui Cassian, dar masculul i-o acoperi cu a lui. Îşi trecu degetul mare peste dosul mâinii ei şi simpla atingere a pielii bătătorite o făcu să scrâşnească din dinţi, să nu mai gândească, să nu mai respire…

— Ştii la ce am să mă gândesc în seara asta? îi şopti Cassian la ureche.

Probabil că scosese un mic sunet, pentru că el zâmbi când se dădu la o parte şi-i eliberă mâna.

Absenţa căldurii lui, a parfumului său, fu ca o găleată cu apă rece ca gheaţa.

El zâmbi crud, provocator.

— Am să mă gândesc la expresia de pe faţa ta. Mai făcu un pas pe hol. Mereu mă gândesc la asta.

*

Nesta nu putea să doarmă. Cearşafurile o înfierbântau, o înăbuşeau şi o sufocau, căldura lor făcând-o să transpire.

„Mereu mă gândesc la expresia de pe faţa ta”.

Zăcea întinsă pe întuneric şi respira greoi, înfierbântată şi plină de dureri.

Abia reuşise să se concentreze la ce citea când se întorsese în camera ei. Şi acum i se părea că se foise în pat ore în şir.

„Mereu mă gândesc la expresia de pe faţa ta”.

Îl vedea pe Cassian în patul lui, întins ca un rege întunecat, apucându-şi bărbăţia şi strângând-o…

Reuşi să şoptească: „Întoarce-te la răsărit”.

Nu ştia dacă o asculta sau nu Casa. Nu află dacă înţelegea de ce voia intimitate când îşi plimbă mâna pe cămaşa de noapte, alunecarea mătăsii pe piele fiind aproape de nesuportat.

Gemu în pernă când îşi strecură degetele între picioare, brusc alunecoase din cauza umezelii adunate acolo, care nu dispăruse de când o lăsase singură pe hol. Şoldurile i se arcuiră la atingere şi

ea strânse din dinţi, scoţând un şuierat prelung în clipa în care degetele îi alunecară în centrul dureros, care zvâcnea.

„Mereu mă gândesc la expresia de pe faţa ta”.

Se pătrunse şi mai adânc, zvârcolindu-se, nereuşind să uite chipul lui Cassian, acea jumătate de zâmbet, lumina din ochii săi. Trupul puternic şi aripile frumoase. Îşi retrase degetele până la unghii şi, când le înfipse din nou, mâna lui Cassian fu cea pe care şi-o imagină şi o simţi acolo. Cealaltă mână a lui îi cuprinse sânul, strângând cu putere, aşa cum prefera ea, o durere uşor ascuţită, ca să sporească plăcerea.

Mâna lui Cassian era cea de care se freca, muşcându-şi buza ca să nu geamă. Mâna lui Cassian fu cea care o aduse pe culmile plăcerii şi îi oferi o descătuşare atât de intensă, încât mai că strigă. Mâna lui Cassian fu cea care alunecă în ea, de nenumărate ori, provocându-i orgasm după orgasm, până când Nesta rămase epuizată şi gâfâind pe pat, întunericul fiind singurul tovarăş.

Capitolul 16

Cassian nu dormise bine.

Era greu să doarmă bine când fusese atât de excitat, încât simţise nevoia să se satisfacă nu o dată, ci *de trei ori*, doar ca să se calmeze naibii suficient cât să închidă ochii. Dar se trezise în zori tânjind după ea, cu parfumul ei încă în nări şi un alt orgasm abia îl liniştise.

Îi spusese exact ce intenţionase să facă în noaptea precedentă, dar să întâlnească privirea Nestei peste masa cu micul dejun fusese mai stânjenitor decât anticipase.

Ajunsese înaintea lui la masă şi citise o carte în timp ce mânca. Acum era închisă, dar, după cotor, el îşi dădu seama că era unul dintre romanele de dragoste care ei îi plăceau atât de mult.

— Ce citeşti? întrebă Cassian ca să rupă tăcerea.

Culoarea înflori în obrajii palizi ai Nestei şi masculul ar fi putut jura că a făcut un efort să se uite în ochii lui.

— Un roman de dragoste.

— Asta am înţeles. Despre ce e vorba?

Ea îşi plecă repede privirea, dar rozaliul îi rămase în obraji.

Cassian ştia că nu avea nicio legătură cu lectura.

Însă îşi ridică din nou ochii la el şi coloana îi înţepeni, ca şi când s-ar fi străduit din răsputeri să îl privească. Nesta strânse furculiţa cu putere şi când masculul îi văzu degetele, ea îşi ascunse mâna sub masă.

Ca şi când ar fi fost dovada incendiatoare.

Sângele i se încălzi în vene când îşi dădu seama de ce roşea Nesta, de ce se ruşina… Cassian îşi impuse să inspire adânc şi regulat. Trebuiau să se antreneze împreună în următoarele două ore. Nu era doar inutil, ci şi nepotrivit să fie în centrul atenţiei în ringul de antrenament.

Însă asta nu-l împiedică să-şi imagineze mâna între picioarele ei, trupul ei tânjind la fel de mult ca al lui să se elibereze, felul în care probabil îşi muşcase şi ea buza, ca să nu strige. Bărbăţia i se învârtoşă, împingându-se în materialul pantalonilor până în pragul durerii.

Cassian se foi pe scaunul său, încercând să-şi facă loc, dar nu reuşi decât să se atingă de cusătura dură, frecarea fiind suficientă încât să-l determine să strângă din dinţi.

Trebuiau să se antreneze.

— Cartea, spuse Nesta cam fără suflare, este despre… Nările i se umflară şi privirea i se înceţoşă un pic. O carte.

— Interesant, murmură Cassian. Pare grozavă.

Trebuia să iasă din încăperea asta şi să-şi rezolve problema înainte să urce în camera lui. Căldura dintre ei nu-şi avea locul în antrenament. Unde naiba era Az când avea nevoie de el? Cassian jucase ani întregi rolul de „tampon” pentru Mor – unde dracu’ era când avea nevoie de ea?

Dar nu se putea ridica de pe scaun. Dacă s-ar fi ridicat, Nesta ar fi văzut exact ce efect avusese asupra lui. Asta dacă nu simţise şi nu înţelesese deja de ce el îşi schimbase mirosul. Şi, dacă s-ar fi uitat la umflătura din pantalonii lui, cu aceeaşi căldură în ochi ca în seara precedentă, căldura pe care o simţise Cassian doar imaginându-şi-o, ar fi putut să se facă de râs.

Era dispus să-şi asume riscul. Trebuia să şi-l asume, înainte să o întindă pe masă şi să se dezbrace haină cu haină.

— Ne vedem acolo! mormăi Cassian ridicându-se brusc de pe scaun şi plecă.

*

„Cartea este despre o carte”, îşi repetă Nesta, uitându-se la terciul ei de ovăz, şi-şi cuprinse fruntea în mâini. „Idioato!”

Măcar Cassian nu păruse să o asculte. Dar orice dorinţă ar fi zărit în ochii lui cu o seară în urmă părea să se fi stins astăzi, de parcă el nu s-ar fi putut abţine... nu şi-ar fi dorit căldura, tensiunea dintre ei. Practic, fugise din cameră ca să o evite.

Antrenamentul avea să fie îngrozitor.

Întruchiparea războinicului fudul, el aştepta în ring. Nesta nu îndrăzni să se uite la pantalonii lui, la ceea ce ar fi putut jura că zărise împingându-se în găici şi nasturi înainte să plece din cameră.

Dar, dacă părea neafectat, foarte bine. Aşa intenţiona să pară şi ea.

Nesta îşi roti umerii, apropiindu-se de el.

— Alte exerciţii de încălzire şi echilibru?

— Nu!

Privirile li se întâlniră şi doar calmul limpede şi hotărât şi o provocare se putură citi în ochii lor.

— O să începem cu încălzirea şi apoi o să trecem la nişte exerciţii de bază pentru mijlocul tău.

Ea rămase cu gura căscată. Pentru mijlocul... *ei*?

— Pentru muşchii abdominali, o lămuri el, şi roşeaţa îi traversă chipul. Îşi drese glasul. Minte

murdară! O atinse uşor pe obraz. Citeşti prea multe romane porcoase.

Nesta îi arătă muşchii ascunşi sub cămaşa lui.

— Ai să mă faci să arăt aşa?

Râsul lui Cassian se undui peste trupul ei.

— Doar eu pot să arăt aşa, Nes.

Nesuferit arogant!

— Rhysand şi Azriel arată ca tine, spuse ea dulce.

— Am mai mulţi muşchi decât ei.

— Nu-mi dau seama.

El îi făcu semn cu ochiul.

— Poate în alte locuri.

Nu se putu abţine. Nu reuşi să împiedice nu săgetarea dorinţei, ci zâmbetul care-i copleşi chipul. Nesta râse zgomotos.

Cassian se uită la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Şocul lui fu suficient ca Nesta să nu mai zâmbească.

— În regulă, spuse ea. Încălzirea şi apoi exerciţiile pentru abdomen.

*

Ura exerciţiile pentru muşchii abdominali.

În mare parte, pentru că nu putea *să le facă*.

— Ştiam că nu ai cine ştie ce muşchi, dar e absolut jalnic, observă Cassian când Nesta rămase pe burtă la pământ, prăbuşindu-se pe partea din faţă a corpului după ce încercase să-şi menţină

echilibrul sprijinindu-se în mâini şi picioare, la câţiva centimetri înălţime de la sol.

— N-ar trebui să fii profesorul care mă inspiră?

— Nu rezişti mai mult de cinci secunde.

— Şi tu cât rezişti? zise ea cu năduf.

— Cinci minute.

Nesta se ridică pe coaste.

— Scuze că n-am avut cinci sute de ani la dispoziţie pentru astfel de exerciţii!

— Ţi-am spus să-ţi menţii poziţia treizeci de secunde.

Durând-o stomacul, se împinse pe genunchi. El o obligase să facă abdomene, să-şi întindă picioarele stând pe spate şi apoi să ţină o piatră de două kilograme deasupra capului cât încerca să se ridice în şezut, folosindu-se doar de muşchii stomacului. Nu reuşise să repete exerciţiul decât o dată sau de două ori înainte ca trupul să-i cedeze. Nu se putea mişca, indiferent câtă voinţă avea sau cât scrâşnea din dinţi.

— Asta-i tortură! Sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, Nesta îi arătă ringul. Dacă eşti atât de grozav, fă tot ce mi-ai ordonat mie să fac!

Cassian pufni zgomotos.

— Un băieţel illyrian de zece ani ar putea să facă exerciţiile în doar câteva minute.

— Atunci, execută-ţi exerciţiile de mascul mare şi dur!

El zâmbi.

— Bine! Dacă vrei să mă critici, atunci am să-ţi arăt exerciţiile mele de mascul mare şi dur.

Cassian îşi scoase cămaşa şi îşi legă părul la spate.

Asta era o altfel de tortură. Să-l privească făcând aceleaşi exerciţii, doar că mai intens, mai cu putere şi mai rapid. Să se uite la muşchii abdomenului său unduindu-se, la muşchii ce se încordau peste tot. Să urmărească transpiraţia strălucitoare ce se scurgea pe trupul lui bronzat, peste tatuaje, de-a lungul stelei cu opt colţuri de pe coloana vertebrală, ce le marca înţelegerea şi care se continua până spre betelia pantalonilor.

Dar se purtase profesionist în timpul lecţiei. Extrem de profesionist şi distant, de parcă ringul de antrenament ar fi fost sacru pentru el.

Nesta nu putu să-şi mute privirea când Cassian îşi termină exerciţiile gâfâind uşor. Încercă să nu se întrebe dacă aşa gâfâise şi cu o seară în urmă, când se satisfăcuse singur.

Însă ochii căprui ai lui Cassian erau limpezi. Triumfători.

Într-o altă epocă, într-o altă lume, muritorii ar fi putut să-l considere un zeu-războinic. După ce-i povestise de monştrii pe care-i aruncase în Temniţă, putea la fel de bine să fie considerat un mare erou în epoca *asta*. Tipul de erou despre care, într-o zi, avea să se vorbească în şoaptă în jurul unui foc. Oamenii şi-ar fi botezat copiii după el. Războinicii şi-ar fi dorit să-i semene. Un războinic iscusit ar fi fost cunoscut drept un *Cassian renăscut*.

Ea îi spusese că era o brută.

— Ce?

Cassian îşi şterse transpiraţia de pe faţă.

— Printre illyrieni chiar nu există trupe de femele luptătoare? întrebase Nesta, ca să-şi ia mintea de la gândurile ei.

Nu văzuse niciuna în timpul războiului.

Zâmbetul lui dispăru.

— Am încercat odată şi am eşuat cu graţie. Aşa că, nu. Nu există.

— Pentru că illryienii sunt înapoiaţi şi groaznici.

El se crispă.

— Ai vorbit cu Az?

— Sunt doar observaţiile mele.

Cassian îşi desfăcu părul, şuviţele dese şi drepte căzându-i pe lângă chip.

— Cu illyrienii... Ţi-am povestit. Progresul este lent. Este scopul nostru permanent... al meu şi al lui Rhys, adică.

— E atât de greu pentru femele să devină războinice?

— Nu e vorba numai despre antrenament, ci şi despre îndatoririle sociale. În plus, mai e şi Ritualul Sângelui, pe care ar trebui să-l ducă la bun sfârşit.

— Ce e Ritualul Sângelui?

— Exact ce spune denumirea. El îşi masă gâtul. Când un războinic illyrian îşi atinge puterea deplină, de obicei pe la douăzeci de ani, trebuie să se supună Ritualului Sângelui înainte să se poată califica drept adult şi războinic în toată regula. Posibilii războinici sunt trimişi din fiecare clan şi sat, cam trei sau patru din fiecare, într-o zonă din Munţii Illyrieni şi rămân acolo o săptămână, cu

două ţeluri: să supravieţuiască şi să ajungă la Ramiel.

— Ce este Ramiel?

Se simţea ca un copil, punând atâtea întrebări, dar curiozitatea nu-i dădea pace.

— Muntele nostru sacru. În praf, el desenă un simbol cunoscut: un triunghi cu vârful în sus şi trei puncte deasupra. Un munte, îşi dădu ea seama. Şi trei stele. Este simbolul Regatului Nopţii. Ritualul Sângelui se desfăşoară mereu când Arktos, Carynth şi Oristes, cele trei stele sfinte ale noastre, strălucesc deasupra lui vreme de o săptămână pe an. În ultima zi a Ritualului, se află chiar deasupra vârfului muntelui.

— Deci urcaţi pe munte?

— Ucidem până acolo. Ochii lui se întunecaseră. Suntem drogaţi şi abandonaţi în sălbăticie, doar cu hainele de pe noi.

— Şi sunteţi obligaţi să participaţi?

— Odată înscris, nu poţi să te retragi. Cel puţin nu până la finalul Ritualului sau nu înainte să ajungi în vârful lui Ramiel. Dacă cineva încalcă regula ca să te ia de acolo sau să te salveze, legea spune că amândoi o să fiţi vânaţi şi ucişi din cauza asta. Nici măcar Rhys nu e scutit de aşa ceva.

Nesta se cutremură.

— Mi se pare o barbarie.

— N-ai auzit nici jumătate. Se face o vrajă ca aripile noastre să devină inutile şi magia nu poate fi folosită. El ridică o mână, arătându-i piatra Siphon roşie de pe spatele acesteia. Magia e rară în rândul illyrienilor, dar când se manifestă,

pietrele Siphon trebuie controlate, transformate în ceva folositor, dar aşa suntem avantajaţi faţă de ceilalţi illyrieni care nu o au – deci vraja ne oferă şanse egale. Totuşi, illyrienii au puteri magice într-o singură noapte din an: în noaptea dinaintea Ritualului Sângelui, când conducătorii bandelor de război pot să-i teleporteze pe novicii drogaţi în sălbăticie. Nu mă întreba de ce. Nimeni nu ştie.

— Dar Azriel poate să se teleporteze tot timpul.

— Az este diferit. În multe feluri.

Tonul său nu o invita să-i adreseze şi alte întrebări.

— Deci fără a vă folosi magia în timpul Ritualului, vă ucideţi unii pe ceilalţi în mod obişnuit? Cu săbii şi pumnale?

— Şi armele sunt interzise. Cel puţin acelea aduse din afară. Dar poţi să îţi făureşti unele. *Eşti nevoit* să o faci. Altfel, ai să fii măcelărit.

— De ceilalţi războinici?

— Da! De clanurile rivale, de inamici, ticăloşi care vor să devină faimoşi – de toţi. În unele sate, cu cât ucizi pe mai mulţi, cu atât mai multă glorie aduci. Cele mai înapoiate clanuri susţin că omorurile au rolul de a-i împuţina pe războinicii mai slabi, dar mie mi s-a părut dintotdeauna o mare risipă de potenţiale talente. Cassian îşi trecu o mână prin păr. Şi mai sunt şi creaturile care umblă prin munţi şi care pot cu uşurinţă să doboare un războinic illyrian cu ghearele şi colţii lor.

Vag, îşi aduse aminte că Feyre îi povestise despre fiarele îngrozitoare pe care le întâlnise în regiune. Cassian continuă:

— Aşadar, înfrunţi toate astea în timp ce încerci să-ţi croieşti drum spre versanţii lui Ramiel. Majoritatea masculilor uită să-şi păstreze suficientă energie pentru finalul săptămânii, astfel încât să reuşească să ajungă în vârf. Cățăratul durează o zi întreagă şi o noapte brutală în care o singură cădere poate să te ucidă. Cei mai mulţi nu ajung nici măcar la poalele muntelui. Dar, dacă o fac, oponentul se schimbă. Nu înfrunţi alţi războinici – concurezi împotriva ta, a sufletului tău, a muntelui. De obicei, din cauza asta cedează oricine încearcă să-l escaladeze.

— Şi ce – ajungi în vârf şi primeşti un trofeu?

Cassian pufni zgomotos, dar îi vorbi cu seriozitate:

— În vârf se află o piatră sacră. Dacă atingi primul piatra, câştigi şi te transportă imediat de acolo.

— Şi-i transportă pe toţi ceilalţi la sfârşitul săptămânii?

— Oricine rămâne în viaţă e considerat războinic. Locul în care te afli la final te încadrează într-una dintre cele trei categorii de războinici, numite după stelele noastre sfinte: Arktosian, cei care nu ajung la munte, dar supravieţuiesc; Oristian, cei care ajung la munte, însă nu şi în vârf; şi Carynthian, cei care escaladează vârful şi sunt consideraţi războinici de elită. Ca să fii considerat câştigător, trebuie să atingi piatra din vârful lui

Ramiel. În ultimele cinci secole, doar doisprezece războinici au ajuns pe munte.

— Să înţeleg că tu ai atins piatra.

— Rhys, Az şi cu mine am atins-o împreună, deşi am fost intenţionat separaţi unii de ceilalţi la început.

— De ce?

— Conducătorii se temeau de noi şi de ceea ce am fi putut deveni. Au crezut că dacă nu ne avem unii pe alţii ca să ne sprijinim, războinicii sau fiarele au să ne vină de hac. S-au înşelat. Ochii îi străluciră aprig. Au aflat că ne iubim ca nişte fraţi adevăraţi şi că am face orice şi am ucide pe oricine ca să ajungem unii la alţii, ca să ne salvăm. Ne-am croit drum ucigând şi am traversat Falia – cea mai groaznică dintre cele trei căi prin care poţi să ajungi în vârful lui Ramiel – şi am câştigat blestemăţia de Ritual. Am atins piatra în aceeaşi clipă şi am intrat în rândul războinicilor Carynthian.

Nesta nu reuşi să îşi ascundă uimirea.

— Şi spui că doar doisprezece au ajuns Carynthian… în cinci sute de ani?

— Nu! Doisprezece au ajuns pe munte şi au devenit Oristian. Numai trei, în afară de noi, au câştigat Ritualul Sângelui şi au devenit Carynthian. Cassian înghiţi în sec. Au fost războinici iscusiţi şi au condus unităţi model. Pe doi dintre ei i-am pierdut în lupta cu Hybernul.

Probabil în explozia care-i spulberase pe cei o mie. În explozia de care îl ferise doar pe el. Numai pe el.

Nestei i se strânse stomacul, groaza alunecând prin ea. Se forţă să inspire prelung.

— Deci tu crezi că femelele nu pot să participe la Ritual?

— Probabil că Mor ar câştiga nebunia asta în timp record, dar nu. Nici măcar ea nu aş vrea să participe la Ritual.

Partea nerostită a motivului pentru care nu ar fi vrut sa participe Mor îi lucea rece în privire. Ar fi trebuit să se apere de un altfel de violenţă, mai crâncenă, chiar dacă femelele erau la fel de bine instruite ca masculii.

Nesta se cutremură.

— Ai putea avea o unitate de femele fără să participe la Ritualul Sângelui?

— Fără Ritual, nu ar fi niciodată onorate ca adevărate războinice – fără unul dintre acele trei titluri. Ei, bine, eu le-aş considera războinice, dar nu şi restul illyrienilor. Nici o altă unitate nu ar zbura cu ele. Ar considera că este o umilire, o insultă. Ea se încruntă, iar el ridică mâinile. Repet: schimbările se produc lent. Ai auzit porcăriile pe care le-a zis Devlon despre menstruaţia ta. *Asta* se consideră progres. În trecut, ar fi ucis o femelă dacă ar fi luat o armă. Acum „dezinfectează” lama şi îşi spun gânditori moderni.

Dezgustul îi schimonosi trăsăturile.

Nesta se ridică în picioare şi scrută văzduhul. Mintea i se limpezise – numai un pic. Nu o încânta perspectiva de a aranja cărţi pe raft când trupul o durea deja… Dar poate avea să o vadă pe Gwyn.

— Antrenarea femelelor illyriene, continuă Cassian, nu ar avea nicio legătură cu lupta în războaiele noastre, ci cu faptul de a demonstra că sunt la fel de capabile şi de puternice precum masculii. Ar însemna să înveţe să-şi stăpânească frica, să-şi sporească puterea pe care o au deja.

— De ce le este frică?

— Să devină ca mama mea, spuse el cu blândeţe. Să treacă prin ce a trecut ea.

Să îndure ce înduraseră preotesele de sub munte.

Nesta se gândi la preotesele tăcute care nu părăseau muntele, care trăiau în lumina slabă. Riven, care se grăbise pe lângă ea, nereuşind să accepte prezenţa unei persoane străine, îi străfulgeră amintirile. Gwyn, cu ochii ei strălucitori care uneori se întunecau.

Tăcerea ei îl făcu pe Cassian să-şi încline capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai antrena femele care nu sunt illyriene?

— Te antrenez pe tine, nu-i aşa?

— Adică, te-ai putea gândi să… Nu ştia cum să se exprime elegant, spre deosebire de Rhysand, maestrul cuvintelor. Preotesele din bibliotecă. Dacă le-aş invita să se antreneze cu noi aici, unde e un spaţiu privat şi sigur, le-ai antrena?

Cassian clipi lent.

— Da. Adică bineînţeles, dar… El se crispă. Nesta, multe dintre femelele din bibliotecă nu vor – *nu suportă* – să fie iarăşi în preajma masculilor.

— Atunci o să o rugăm pe una dintre prietenele tale să ni se alăture. Pe Mor sau pe oricare alta.

— S-ar putea ca preotesele să nu aibă tăria de a-mi tolera prezenţa.

— Tu niciodată nu ai răni aşa pe nimeni.

Privirea i se îmbună un pic.

— Nu despre asta e vorba în cazul lor, ci despre teamă – trauma care le împovărează. Chiar dacă ar şti că nu le-aş face niciodată ceva rău, tot s-ar putea să le stârnesc nişte amintiri incredibil de greu de îndurat.

— Ai spus că antrenamentul o să mă ajute cu… problemele mele. E posibil să le ajute şi pe ele. Măcar dă-le un motiv să iasă puţin afară.

— Am să antrenez cu bucurie pe oricine reuşeşti să convingi să vină aici, spuse Cassian după ce o privi un moment. Mor este plecată, dar pot să o rog pe Feyre…

— Nu pe Feyre! Nesta urî cuvintele. Modul în care spatele lui înţepeni. Eu, pur şi simplu… zise fără să poată să-l privească.

Cum ar fi putut să îi explice neînţelegerile dintre ea şi sora ei? Scârba de sine care ameninţa să o devoreze ori de câte ori se uita la chipul lui Feyre?

— Bine, repetă Cassian. Nu pe Feyre. Dar trebuie să îi anunţ pe ea şi pe Rhys. Probabil că şi tu ar trebui să îi ceri permisiunea lui Clotho. O mână caldă îi cuprinse umărul şi i-l strânse uşor. Îmi place ideea asta, Nesta. Ochii lui căprui scânteiară intens. Îmi place foarte mult.

Şi, dintr-un motiv oarecare, cuvintele acestea însemnau totul.

Capitolul 17

— Am o propunere pentru tine.

Cu muşchii abdomenului zvâcnindu-i şi picioarele cuprinse de dureri, Nesta rămase în picioare în faţa biroului lui Clotho cât preoteasa termină de notat ceva pe marginea unui manuscris, ajutată de stiloul fermecat.

Clotho îşi înălţă capul când stiloul puse ultimul punct şi scrise pe o bucăţică de hârtie „Da?”

— Le-ai permite preoteselor tale să se antreneze cu mine în fiecare dimineaţă în ringul de pe acoperişul Casei? Nu pe toate, doar pe cele care s-ar putea arăta interesate.

Clotho rămase locului. Apoi, stiloul se mişcă.

„De ce să se antreneze?”

— Ca să aibă forţă fizică, să se apere, să atace, dacă vor. Dar şi ca să-şi limpezească mintea. Să-şi găsească echilibrul.

„Cine o să le supravegheze antrenamentul? Tu?”

— Nu! Nu sunt calificată pentru asta. Am să mă antrenez cu ele. Inima îi bătea cu putere. Nu ştia exact de ce. Cassian o să-l supravegheze. Îşi ţine mâinile acasă – adică este respectuos şi…

Nesta clătină din cap. Vorbea ca o nesăbuită.

Pe sub umbrele glugii ei, Nesta simţea privirea lui Clotho aţintită asupra sa. Stiloul se mişcă din nou.

„Mă tem că nu au să vină multe”.

— Ştiu. Dar măcar una sau două… Mi-ar plăcea să le propun asta. Nesta gesticulă spre un stâlp din

spatele lui Clotho. Am să lipesc acolo o listă de înscriere. Orice preoteasă care vrea să mi se alăture este bine-venită.

Nesta simţi din nou privirea lungă de sub glugă, greutatea ei atingând-o ca o fantomă.

„Oricine vrea să se înscrie are binecuvântarea mea”, scrise apoi Clotho.

*

Nesta lipi lista de înscriere pe stâlp în aceeaşi zi.

Nimeni nu îşi scrisese numele înainte de plecarea ei.

Se trezi devreme, se duse în bibliotecă să verifice lista şi o găsi tot goală.

— O să dureze, o consolă Cassian când îşi dădu seama ce îi chinuia chipul când intră în ringul de antrenament. Continuă să le oferi ajutorul tău, adăugă cu un strop de blândeţe.

Aşa că Nesta îl ascultă.

În fiecare după-amiază când ajungea la bibliotecă, verifica lista. În fiecare seară când pleca, o verifica încă o dată. Era mereu goală.

La antrenamente, Cassian începu să o înveţe exerciţii de bază pentru picioare şi de poziţionare a trupului în lupta de la corp la corp. Fără lovituri cu pumnii sau picioarele, nu încă. Nesta rezistă în infernala poziţie „scândură” zece secunde. Apoi cincisprezece. Apoi douăzeci. Treizeci.

Cassian adăugă şi greutăţi, ca să-i întărească braţele subţiri. Pietre grele cu mânere cioplite, pe care să le ţină cât făcea genuflexiuni şi fandări.

Şi cât respira.

Ea încercă din nou scările. Coborî cinci sute înainte ca muşchii să îi ceară să se întoarcă. În a doua seară, se opri la şase sute cincizeci. Apoi la şapte sute cincizeci.

Nu ştia ce avea să facă odată ajunsă la ultima treaptă: probabil avea să găsească o crâşmă sau vreun bordel şi să se îmbete ca o proastă. Dacă reuşea, o merita, îşi spunea la fiecare pas.

Noaptea, epuizarea o apăsa atât de mult, încât abia reuşea să mănânce şi să se îmbăieze înainte să se prăbuşească pe pat. Abia citea un capitol dintr-o carte înainte să i se închidă ochii. Într-unul dintre cuferele pregătite de Elain, găsise un roman cu obscenităţi, pe care-l citise deja şi îi plăcuse şi-l lăsase pe birou.

„L-am găsit pentru tine. Este un cadou”, spusese ea, şi cartea se făcuse nevăzută. Dar, dimineaţa, găsise pe masa ei un buchet de flori de toamnă, vaza de sticlă fiind plină ochi cu ochiul-boului şi crizanteme de toate culorile.

Trecu o săptămână în care abia o văzu pe Gwyn şi află de la Clotho că Merrill o extenuase cu cercetarea despre războinicele Valkyrie. Însă Nesta avea atât de multe cărţi de pus pe rafturi, că orele se scurgeau repede.

Mai ales odată ce începu să se folosească de volume ca să se antreneze. Mergând pe rampă, ţinea un teanc impresionant şi executa mai multe

fandări, surprinzându-le de câteva ori pe preotesele de la următorul nivel uitându-se la ea.

Zilnic verifica lista de înscriere de pe stâlpul din spatele biroului lui Clotho. Era goală.

Zi de zi, zi de zi.

„Continuă să le oferi ajutorul tău”, îi spusese Cassian.

Nesta începu să se întrebe de ce ar fi contat, dacă nimeni nu se deranja să-l accepte.

*

— Dacă ţii pumnul aşa când loveşti pe cineva, ai să-ţi striveşti degetul mare.

Gâfâind şi cu spatele ud de transpiraţie, Nesta se uită urât la Cassian. Ridică pumnul pe care îi ordonase să-l strângă, cu degetul mare sub celelalte.

— Ce e în neregulă cu pumnul meu?

— Ţine degetul mare sub degetul arătător şi cel din mijloc. El strânse pumnul ca să îi arate, şi mişcă în stânga şi-n dreapta degetul mare lipit de celelalte. Dacă degetul mare e primul la impact, o să te doară ca naiba.

Uitându-se cu atenţie la pumnul lui Cassian, Nesta îi urmă instrucţiunile.

— Şi apoi?

El ridică din bărbie.

— Ia poziţia pe care am repetat-o ieri. Cu picioarele paralele şi bine înfipte în pământ…

— Ştiu, ştiu, mormăi Nesta, şi luă poziţia pe care o tot exersase în ultimele trei zile, sub atenta lui supraveghere.

Se uită la picioare, îşi îndoi un pic genunchii şi se ridică de două ori pe vârfuri ca să fie sigură că-şi poziţionase corect centrul de greutate.

Cassian îi dădu târcoale.

— Bun! Orice pumn pe care-l dai trebuie să fie rapid şi precis, nu o legănare violentă care să te facă să-ţi pierzi echilibrul şi puterea din braţ. Trupul şi respiraţia ta vor da pumnului mai multă putere decât braţul în sine.

El luă o poziţie asemănătoare şi lovi în aer.

Se mişcă atât de uşor şi atât de brutal, că execută lovitura înainte ca ea să poată să clipească.

Cassian întinse braţul după ce termină, scuturându-şi muşchii. Îşi suflecase mânecile pentru că era o zi călduţă de toamnă, dar nu îşi scosese de tot cămaşa. În lumina orbitoare, tatuajul de pe braţul stâng părea să absoarbă toată strălucirea.

— Aliniază-ţi primele două degete îndoite cu antebraţul. Cu ele vrei să loveşti, iar puterea din braţ o să le urmeze. Dacă loveşti cu inelarul şi degetul mic, ai să-ţi rupi mâna.

— Habar n-aveam că e atât de periculos să loveşti cu pumnul.

— Se pare că trebuie să gândeşti ca să fii o brută.

Nesta îi aruncă o privire dură, dar se concentră să-şi alinieze antebraţul şi degetele îndoite aşa cum îi indicase.

— Asta-i tot?

— Ca să loveşti cu degetele îndoite potrivite, trebuie să-ţi înclini foarte puţin încheietura în jos.

— De ce?

— Ca să nu ţi-o rupi.

Ea îşi coborî braţul.

— Având în vedere în cât de multe moduri pot să-mi rup mâna când dau un pumn, nu mi se pare că merită să învăţ aşa ceva.

— De aceea un bun războinic ştie să-şi aleagă luptele. Cassian îşi coborî pumnul. Trebuie să te întrebi de fiecare dată dacă merită riscul.

— Şi mereu loveşti perfect?

— Da! spuse Cassian fără urmă de îndoială. Masculul îşi dădu părul din ochi. Ei, bine, în majoritatea timpului. Au fost câteva încăierări când n-am avut echilibrul şi unghiul potrivit, dar un pumn, chiar şi unul care ar fi putut să-mi rupă mâna, a fost cea mai bună cale de a scăpa de probleme. Mi-am zdrobit mâna… Miji ochii spre cer, de parcă ar fi numărat în minte. O, probabil de zece ori.

— În cinci sute de ani.

— Nu pot să fiu perfect în fiecare moment al fiecărei zile, Nes.

Ochii îi licăriră.

Nebunia de pe hol de săptămâna trecută nu se repetase. Şi noaptea fusese prea obosită ca să mai

ajungă măcar în sala de mese, cu atât mai puţin să se satisfacă în pat.

— Bun! spuse el. Acum mişcă-ţi şoldurile odată cu pumnul. Mai lovi o dată în aer şi acum se mişcă mai lent, permiţându-i să vadă cum trupul îi urma lovitura. O să-ţi implice trunchiul şi umărul, care îţi dau mai multă putere. Cassian repetă mişcarea.

— Deci exerciţiile abdominale sunt bune şi la altceva, nu doar ca să-ţi etalezi muşchii?

El îi zâmbi strâmb.

— Chiar crezi că vreau doar să mă dau în spectacol?

— Cred că te-am surprins uitându-te în oglinda aia de cel puţin douăsprezece ori la fiecare lecţie.

Nesta dădu din cap spre oglinda îngustă din partea cealaltă a ringului.

Cassian chicoti.

— Mincinoaso! Te foloseşti de oglindă ca să mă urmăreşti când crezi că nu sunt atent.

Ea refuză să-i permită să vadă adevărul pe chipul ei. Refuză să-şi plece măcar capul. Se concentră din nou la poziţia ei.

— Vrei să mă antrenez, spuse Nesta, aşa că antrenează-mă!

Chiar dacă nu apărea nicio preoteasă, chiar dacă era o nesăbuită că spera să vină vreuna, antrenamentul nu o deranja. Îi limpezea mintea şi îi impunea să gândească şi să respire atât de intens, că gândurile asurzitoare nu prea aveau şanse să o devoreze. Acele gânduri reveneau doar în clipele de linişte, de obicei dacă-şi pierdea concentrarea cât lucra în bibliotecă sau făcea baie.

Şi, când se întâmpla asta, scara o chema întotdeauna. Cele zece mii de trepte infernale.

În afară de a-i da ocupaţie, ar fi ajutat-o antrenamentul, munca şi scările cu ceva? Gândurile tot o aşteptau ca nişte lupi, ca să tabere pe ea. Să o sfâşie.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ţinut în braţe”.

Lupii se apropiară, zgâriind cu ghearele.

— Unde ai dispărut? o întrebă Cassian, îngrijorarea umbrindu-i ochii căprui.

Nesta îşi reluă poziţia, ceea ce îi făcu pe lupi să se retragă un pas.

— Nicăieri.

*

Elain era în biblioteca privată.

Nesta îşi dădu seama de asta înainte să mătură scările pline de praf din bibliotecă.

Parfumul delicat de miere şi iasomie al surorii ei dăinuia în holul de piatră roşie ca o promisiune a primăverii, ca un râu strălucitor pe care ea îl urmă până la uşile deschise ale încăperii.

Elain stătea în faţa zidului cu ferestre, îmbrăcată într-o rochie mov al cărei corsaj strâmt arăta cât de mult se împlinise sora ei de la primele zile în Regatul Nopţii. Unghiurile ascuţite dispăruseră, fiind înlocuite de moliciune şi rotunjimi elegante. Nesta ştia că şi ea arătase aşa la un moment dat, chiar dacă sânii lui Elain fuseseră întotdeauna mai mici.

Nesta se uită la cât de costelivă şi deşirată era. Sora ei se întoarse către ea radiind de sănătate.

Zâmbetul lui Elain era la fel de luminos ca soarele de dincolo de ferestre.

— M-am gândit să vin să văd ce faci.

Cineva o adusese pe Elain aici, pentru că era imposibil să fi fost în stare să urce cele zece mii de trepte.

Nesta nu îi zâmbi surorii ei, ci mai degrabă gesticulă spre trupul său, hainele de piele şi praf.

— Am fost ocupată.

— Arăţi un pic mai bine decât acum câteva săptămâni.

Ultima dată când o văzuse pe Elain, fusese cu o săptămână înainte să ajungă în Casă. Trecuse pe lângă sora ei în piaţa aglomerată căreia i se spunea Palatul Oaselor şi Sării şi, cu toate că Elain se oprise intenţionând cu siguranţă să îi vorbească, Nesta trecuse mai departe. Nu se uitase în urmă înainte să dispară în mulţime. Nesta nu voia să se gândească la cât de prost arătase atunci, dacă înfăţişarea ei de acum era mai bună.

— Adică nu mai eşti palidă, o lămuri Elain şi, plecând de lângă ferestre, traversă camera, oprindu-se la o distanţă de câţiva paşi, de parcă s-ar fi abţinut să o îmbrăţişeze aşa cum şi-ar fi dorit.

De parcă Nesta ar fi fost vreo leproasă.

De câte ori se aflaseră în această cameră în primele luni? De câte ori fuseseră în situaţia asta, doar rolurile fiind inversate? Pe atunci, Elain era fantoma, închisă în lumea gândurilor ei.

Cumva, Nesta devenise fantoma.

Mai rău decât o fantomă. O nălucă a cărei furie şi foame era nesfârşită, eternă.

Elain pur şi simplu avusese nevoie de timp să se adapteze, dar Nesta ştia că ea, pe de altă parte, avea nevoie de mai mult decât atât.

— Îţi place aici?

Nesta se uită în ochii căprui şi blânzi ai surorii ei. Pe vremea când erau oameni, Elain era de departe cea mai drăguţă dintre toate trei, iar când fusese transformată în Mare Spiriduş, frumuseţea aceea sporise. Nesta nu reuşea să identifice schimbările prin care trecuse, în afara faptului că se alesese cu urechi ascuţite, dar drăgălăşenia lui Elain atinsese pragul unei frumuseţi devastatoare. Elain nu părea să-şi dea seama de asta.

Elain fusese dintotdeauna dulce şi neatentă, iar Nesta, lupul care mârâia lângă ea, pregătită să sfâşie pe oricine o ameninţa.

„Elain e plăcută ochiului, dar nu are ambiţie. Visele ei nu depăşesc grădina şi hainele frumoase. Într-o zi, dacă rămâne la fel de frumoasă, o să ne prindă bine pe piaţa căsniciilor, însă numai mulţumită uneltirilor noastre, Nesta, nu ale ei, o să se aleagă cu o partidă bună”, gândise cândva mama ei cu voce tare, în timp ce Nesta îi stătea alături, lângă măsuţa de toaletă, şi o slujnică îi peria în tăcere părul şaten-auriu.

Atunci, Nesta avea doisprezece ani, iar Elain nu împlinise unsprezece.

Fusese atentă la toate uneltirile şi planurile mamei, care nu mai apucaseră să se realizeze.

„O să trebuiască să-l rugăm pe tatăl vostru să se ducă pe continent la momentul potrivit”, spusese deseori mama ei. „Aici nu sunt bărbaţi demni de niciuna dintre voi două”. Pe atunci, Feyre, o copilă ciudată şi ursuză, pe care propria mamă o ignora, nici măcar nu fusese luată în considerare. „Nobilimea conduce încă acolo – lorzii, ducii şi prinţii – dar bogăţia lor s-a dus şi multe dintre moşiile lor sunt aproape în paragină. Două domnişoare frumoase cu averea unui rege ar putea ajunge departe”.

„Aş putea să mă mărit cu un prinţ?” întrebase Nesta, iar mama ei doar zâmbise.

Nesta clătină din cap ca să alunge amintirile şi spuse în cele din urmă:

— Nu am de ales decât să fiu aici, deci nu văd cum aş putea să mă simt bine.

Elain îşi frânse degetele subţiri cu unghii pe care şi le menţinea scurte ca să poată lucra în grădinile ei.

— Nesta, ştiu că împrejurările în care ai venit aici au fost îngrozitoare, dar asta nu înseamnă că trebuie să te simţi atât de prost.

— Ţi-am fost alături săptămâni în şir, spuse Nesta pe un ton egal. Săptămâni întregi, cât te-ai distrus, refuzând să mănânci şi să bei. Când părea că speri să te ofileşti pur şi simplu şi să mori.

Elain tresări. Însă Nesta nu putu să nu vorbească.

— Nimeni nu ţi-a sugerat să-ţi vii în fire şi nici nu te-a ameninţat că ai să fii trimisă înapoi în ţinuturile oamenilor dacă nu o faci.

Elain, în mod surprinzător, rămase calmă.

— Eu nu beam până nu mai ştiam de mine şi… şi nici altceva.

— Nu ţi-o trăgeai cu necunoscuţi?

Elain tresări din nou, roşind.

Nesta pufni zgomotos.

— Trăieşti printre fiinţe care n-au nimic de-a face cu preţiozitatea umană, ştii?

Elain îşi îndreptă din nou umerii când Nesta adăugă: „Nu e ca şi cum tu şi Graysen nu v-aţi dat frâu liber sentimentelor”.

Era o lovitură josnică, dar Nestei nu îi păsa. Ştia că Elain i se dăruise lui Graysen cu o lună înainte să fie transformate în Spiriduşi. Elain strălucise în dimineaţa următoare.

Sora ei îşi înclină capul. Nu începu să plângă, ca de fiecare dată când se aducea vorba despre Graysen.

— Eşti supărată pe mine, spuse ea în schimb.

Bine, atunci. Şi ea putea să fie directă.

— Pentru că mi-ai împachetat lucrurile cât timp Rhysand şi Feyre mi-au zis că sunt o epavă inutilă? Da!

Elain îşi încrucişă braţele şi-i vorbi calm şi cu tristeţe:

— Feyre m-a avertizat că s-ar putea întâmpla asta.

Cuvintele o loviră pe Nesta ca o palmă. Discutaseră despre ea, despre *comportamentul* şi atitudinea ei. Elain şi Feyre – asta era noua stare de fapt. Legătura pe care o alesese Elain.

Era inevitabil, presupuse Nesta, cu stomacul în piuneze. Ea era monstrul. De ce să nu facă front comun cele două şi să o alunge? Deşi crezuse că Elain îi văzuse mereu părţile rele şi hotărâse să-i rămână oricum alături.

— Tot mi-am dorit să vin, continuă Elain calmă şi concentrată, pe un ton rece. Am vrut să te văd, să îţi explic.

Elain o alesese pe Feyre, alesese mica ei lume perfectă – ca şi Amren, de altfel. Nesta înţepeni.

— Nu ai ce să-mi explici.

Elain îşi ridică mâinile.

— Am făcut-o pentru că te *iubim*.

— Te rog, scuteşte-mă de prostii!

Făcând ochii mari, Elain se apropie, fără îndoială convinsă pe deplin de inocenţa şi bunătatea ei înnăscută.

— Nu te mint. Am făcut-o pentru că te iubim şi suntem îngrijoraţi din cauza ta şi dacă tata ar fi fost aici…

— Să nu-l mai pomeneşti niciodată! Nesta îşi dezgoli dinţii, dar nu ridică tonul. *Să nu-l mai pomeneşti niciodată*, *auzi*?

Îşi interzise să se dezlănţuie cu totul, dar simţi fiara groaznică din ea agitându-se. Îi simţi puterea crescândă, strălucitoare, însă încă rece. Se grăbi să o înăbuşe, dar era prea târziu. Icnetul lui Elain confirmă că ochii Nestei căpătaseră culoarea focului argintiu, aşa cum îi descrisese Cassian.

Însă Nesta stinse focul în întunericul ei, până se răcori, se goli şi-şi recăpătă calmul.

Durerea traversă încet chipul lui Elain. Şi înţelegerea situaţiei.

— Despre asta e vorba? Despre tata?

Nesta îi arătă uşa, degetul tremurându-i din cauza efortului de a ţine la distanţă puterea care se zbătea. Fiecare cuvânt rostit de Elain amenința să-i năruie calmul.

— *Pleacă*!

Elain începu să lăcrimeze, dar continuă să îi vorbească hotărât, calm:

— Nu s-a putut face nimic ca să-l salvăm, Nesta.

Cuvintele ei puneau paie pe foc. Elain îi acceptase moartea ca fiind inevitabilă. Nu se deranjase să lupte pentru el, ca şi când nu ar fi meritat efortul, exact aşa cum Nesta ştia că propria-i persoană nu îl merita.

De data asta, Nesta nu îşi împiedică puterea să-i strălucească în privire; tremură atât de violent, încât fu nevoită să-şi strângă mâinile în pumni.

— Îţi spui că nu s-ar fi putut face nimic pentru că e de neîndurat să te gândeşti că *tu* ai fi putut să-l salvezi, dacă te-ai fi deranjat să apari cu câteva minute mai devreme.

Minciuna îi lăsă un gust amar.

Nu era vina lui Elain că tatăl lor murise. Nu, doar Nesta era vinovată, dar dacă Elain era atât de hotărâtă să scoată la iveală binele din ea, atunci intenţiona să-i arate surorii ei cât putea fi de urâtă. S-o sfâşie şi pe Elain o părticică din agonia asta…

De aceea o alesese Elain pe Feyre. *Acesta* era motivul.

Feyre o salvase pe Elain de nenumărate ori, însă Nesta rămăsese pe margine, înarmată doar cu limba-i plină de venin. Nu făcuse nimic cât muriseră de foame. Stătuse cu mâinile-n sân când Hybernul le furase şi le vârâse în Cazan – când Elain fusese răpită. Şi nici când Hybernul îl prinsese pe tatăl lor nu făcuse *nimic* ca să-l salveze. Frica o paralizase, golindu-i mintea, iar ea îi permisese să o facă, să o stăpânească şi, când gâtul tatălui lor se frânsese, fusese prea târziu. Şi fusese doar vina ei.

De ce să nu o fi ales Elain pe Feyre?

Elain încremeni, dar refuză să cedeze în faţa a ceea ce zări în privirea Nestei.

— Crezi că *eu* sunt vinovată de moartea lui? Încerca să o provoace. Tocmai Elain, dintre toţi oamenii. Doar regele Hybernului este vinovat de asta.

Tremurul din glas îi ştirbea hotărârea cu care vorbea.

Nesta îşi dădu seama că-şi atinsese scopul. Deschise gura, dar nu reuşi să continue. Spusese destule.

Rapid, puterea din ea se retrase, dispărând ca fumul în vânt, lăsând doar epuizarea să-i apese oasele şi să-i poticnească suflarea.

— Nu contează ce cred. Întoarce-te la Feyre şi la mica ta grădină!

Nici măcar când se luau la harţă în căsuţa lor, contrazicându-se care să primească haine, cizme sau funde, nu fusese aşa. Certurile acelea fuseseră meschine, rezultatul sărăciei şi al lipsei de confort.

Aceasta era o cu totul altă fiară, dintr-un loc la fel de întunecat ca bezna de la baza bibliotecii.

Elain se îndreptă spre uşă, rochia mov măturând podeaua în urma ei.

— Cassian a spus că el crede că antrenamentul te ajută, spuse ea mai mult în sinea ei decât pentru Nesta.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc!

Nesta trânti uşile atât de puternic, încât se zgâlţâiră.

În cameră se lăsă liniştea.

Nu se întoarse către ferestre, ca să vadă cine ar fi putut trece în zbor cu Elain, cine ar fi fost martorul lacrimilor pe care sigur avea să le verse sora ei.

Nesta se aşeză într-unul dintre fotoliile din faţa şemineului stins şi se uită în gol.

Nu opri lupii când se adunară din nou în jurul ei, plini de ură şi cu adevăruri dure pe limbile roşii. Nu îi împiedică în clipa în care începură să o sfâşie.

*

Când Elain dădu buzna în sala de mese a Casei, Cassian şi Rhys încercau să scape de frigul adus de vântul rece care bătuse prin Windhaven şi care le intrase în oase.

Ochii căprui îi erau plini de lacrimi, dar îşi ţinu bărbia sus.

— Vreau să plec acasă, spuse cu o voce uşor tremurândă.

Cassian se uită la Rhys, care o adusese pe sora mijlocie a familiei Archeron înainte să-l recupereze din Windhaven. Îşi dorise să vadă personal cât de pregătiţi de luptă erau illyrienii. Faptul că Rhys nu găsise nimic în neregulă îl încânta şi-l îngrozea totodată pe Cassian. Dacă războiul începea din nou, câţi aveau să moară? În viaţă, misiunea unui soldat era să lupte, să mărşăluiască însoţit de Moarte, iar el îi condusese pe masculi de multe ori în luptă. Totuşi, de câte ori le promisese ca un nesăbuit familiilor celor care muriseră în ultimul Război că pacea avea să dureze o vreme? Câte alte familii trebuia să mai aline? Nu ştia de ce de data asta era diferit, de ce îl apăsa atât de mult. Dar cât vorbiseră Rhys şi Devlon, Cassian se holbase la copiii din Windhaven, întrebându-se cât de mulţi urmau să-şi piardă tatăl.

Cassian alungă amintirea cât Rhys se uită cu atenţie la Elain, ochii lui violet-albaştri sesizând totul.

— Ce s-a întâmplat?

Când Rhys vorbea aşa, era mai mult un ordin decât o întrebare.

Elain îi făcu semn să o lase în pace înainte să deschidă uşile verandei şi să iasă la aer.

— Elain, spuse Rhys când, alături de Cassian, o urmă în lumina soarelui ce apunea.

Ea rămase lângă balustradă, briza mângâindu-i părul.

— Nu se simte mai bine. Nici măcar nu îşi dă silinţa.

Se cuprinse în braţe şi se uită la marea distantă.

Mohorât, Rhys se întoarse către el.

„Feyre a avertizat-o”.

Cassian oftă.

„Nesta progresează – ştiu asta. Ceva a deranjat-o”. Pentru că Rhys încă arăta ca moartea rece în persoană, adăugă: „O să dureze. Poate că pentru moment ar fi bine ca surorile ei să nu o mai viziteze. Cel puţin nu fără permisiunea ei”. Nu îşi dorea să o izoleze pe Nesta. „Dacă Elain vrea să o mai vadă, lasă-mă să o întreb mai întâi pe Nesta”.

Vocea lui Rhys se undui ca noaptea lichidă.

„Şi cum rămâne cu Feyre?”

„Nu o vrea pe Feyre aici”.

Puterea vui prin Rhys, întunecându-i stelele din ochi.

„Calmează-te naibii!” se răsti Cassian. „Au propriile probleme pe care trebuie să le rezolve. Nu ajută la nimic dacă ameninţi să o distrugi pe Nesta de fiecare dată când se deschide subiectul”.

Rhys îl ţintui cu o privire a cărei energie era ca forţa unui val de maree. Dar Cassian rezistă, lăsând-o să treacă pe lângă el. Apoi Rhys clătină din cap şi-i spuse lui Elain:

— Am să te duc acasă în zbor.

Elain nu se opuse când Rhys o luă în braţe şi se înălţară în văzduhul pătat în nuanţe de roşu şi roz.

Cassian intră în Casă numai când cei doi se văzură ca un strop negru cu mov peste acoperişuri, Rhys zburând deasupra râului sclipitor, de parcă i-ar fi arătat lui Elain priveliştile.

Traversă furios sala de mese şi ieşi pe hol; coborî scările, picioarele lui micşorând distanţa, până când deschise uşile de la biblioteca familiei.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Nesta stătea într-un fotoliu în faţa şemineului în care nu ardea focul, înfigându-şi degetele în braţele pluşate ale acestuia. O regină pe un tron capitonat.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, fu tot ce zise ea.

Inima îi bătu cu putere, respirând greoi de parcă ar fi alergat doi kilometri.

— Ce i-ai spus lui Elain?

Nesta se aplecă în faţă ca să se uite la el şi apoi se ridică, arătând ca un stâlp de oţel şi flacără când rânji dezgolindu-şi dinţii.

— Bineînţeles că presupui că eu sunt vinovata. Se apropie şi mai mult, ochii arzându-i cu un foc rece. Mereu o aperi pe dulcea şi inocenta Elain.

El îşi încrucişă braţele, permiţându-i să se apropie cât de mult voia ea. Naiba să-l ia dacă făcea vreun pas spre Nesta.

— Îţi aduc aminte că, până nu demult, tu ai fost principala apărătoare a dulcei şi inocentei Elain.

O văzuse înfruntând fără să gândească de două ori Spiriduşi capabili să o măcelărească – făcuse totul pentru sora ei.

Nesta clocoti, aproape tremurând de furie. Sau de frig. Pe toţi zeii, era frig aici. Numai podelele încălzite te mai salvau.

— Foc! spuse el şi Casa îl ascultă. Un foc uriaş prinse viaţă în vatra din spatele lui.

— Fără foc, zise ea concentrată la Cassian, deşi cuvintele nu îi erau adresate.

Casa păru să o ignore.

— *Fără* foc! porunci Nesta.

Masculul ar fi putut jura că ea se albeşte un pic la faţă.

Pentru o secundă, fu din nou în Windhaven, în casa mamei lui Rhys. Ea se holbase la foc de parcă i-ar fi vorbit, de parcă n-ar fi conştientizat că el era aici.

Focul pârâi.

— *Am zis*... şuieră Nesta.

Un buştean trosni, ca şi când Casa ar fi ignorat-o pur şi simplu, înteţind focul.

Însă Nesta tresări. Abia clipi şi se cutremură, dar întregul trup îi înţepeni. Frica şi groaza îi traversară chipul.

Straniu.

Ciudăţenia pe care o observase pe chipul lui o făcu să se supere înainte să se avânte spre uşile deschise ale bibliotecii.

— Unde te duci? voi el să afle, nereuşind să-şi înfrâneze furia din glas.

— Afară!

Ajunse pe hol şi se îndreptă spre scări.

Cassian ieşi după ea, mârâind, şi o prinse repede din urmă.

— Lasă-mă în pace! se stropşi ea.

— Care-i planul, Nes? O urmă până la nivelul cel mai de jos al Casei şi până la scara de la

jumătatea coridorului. Să-i distrugi pe oamenii care te iubesc până când, în sfârşit, cedează şi te lasă în pace? Asta vrei?

Ea trase de clanţa uşii vechi şi-i aruncă o privire urâtă şi mortală peste umăr. Deschise gura şi apoi o închise, abţinându-se să dea glas cuvintelor.

De parcă s-ar fi înfrânat pentru el. Ca şi cum l-ar fi compătimit. Ca şi cum l-ar fi *cruţat*. Ca şi când Cassian ar fi avut nevoie să fie apărat.

— Spune-o! şuieră el. *Spune-o* naibii odată!

Focul argintiu se aprinse în ochii ei şi furia ca de fiară îi încreţi pielea nasului.

Pietrele Siphon de pe mâinile lui se încălziră, pregătindu-se pentru un inamic pe care refuza să-l recunoască.

Privirea Nestei alunecă la pietrele roşii. Şi când acestea se reflectară din nou în ochii lui, focul nepământean din căutătura ei dispăru, înlocuit de ceva mort şi gol care-l făcu pe Cassian să aibă impresia că se uita în ochii orbi ai unui soldat căzut pe câmpul de luptă. Masculul văzuse ciori ciugulind astfel de ochi.

Nesta nu scoase un cuvânt când se întoarse către scară, şi începu să coboare.

Capitolul 18

Nu vedea altceva decât casa scării de piatră roşie, respiraţia ei sacadată, cuţitele care se întorseseră cu vârful spre interior, tot tăind, şi

zidurile ce se apropiau – picioarele-i ardeau cu fiecare treaptă coborâtă.

Nu voia să fie în mintea ei, în trupul ei. Îşi dorea ca tobele şi cântecul tumultuos al unei viori să o umple de sunete, să-i reducă la tăcere orice gând. Voia să găsească o sticlă de vin şi să bea mult, să lase vinul s-o facă să se piardă, să-i elibereze mintea şi să o amorţească.

Tot mai jos.

Cotitură după cotitură.

Nesta trecu de treapta cu amprenta palmei arzânde. Coborî două sute cincizeci de trepte. Trei sute. Cinci sute. Opt sute.

La treapta cu numărul opt sute trei, picioarele începură să i se clatine.

Vuietul din capul ei se domoli când se concentră să rămână în poziţie verticală.

La treapta o mie, se opri.

În jur nu mai era decât liniştea ameţitoare.

Nesta închise ochii şi îşi lipi fruntea de piatra rece din dreapta, ridicând un braţ ca să se sprijine, de parcă s-ar fi ţinut strâns de un iubit. Ar fi putut jura că o bătaie a unei inimi răsună în piatră ca şi când s-ar fi auzit dintr-un piept de sub urechea ei.

Era propriul ei sânge, îşi spunea Nesta, chiar dacă se agăţa de perete, de acea bătaie.

Îşi permise să inspire şi să expire de mai multe ori, ca să nu mai tremure.

Acea bătaie a inimii nu se mai auzi în piatră. Zidul se răci sub obrajii ei roşii, înăsprindu-se sub vârfurile degetelor sale.

Începu să urce. Treaptă cu treaptă. Coapsele o dureau, genunchii îi scârţâiau şi pieptul îi ardea.

Mintea i se limpezise înainte să-şi târâie picioarele, urcând ultimele douăzeci de scări. Fusese nevoită să se oprească de cinci ori ca să se odihnească. De cinci ori, doar cât să-şi tragă sufletul şi să se calmeze – numai până când vuietul avea să se apropie din nou.

Când ajunse înapoi pe palier, era extenuată, sleită de puteri. Cu faţa serioasă, Cassian se sprijini de peretele opus.

— N-am chef să mă cert cu tine, spuse ea pe un ton egal, prea obosită ca să mai fie furioasă. Ştia că putea să apeleze la învoiala lor ca să-i poruncească să o ducă în zbor până în oraş, dar nu avea energia să se deranjeze măcar. Noapte bună!

El îi tăie calea, blocând-o cu aripile.

— La ce treaptă ai ajuns de data asta?

De parcă ar fi contat.

— O mie.

Picioarele îi tot zvâcneau.

— Impresionant!

Nesta îl privi în ochi şi văzu că era sincer. Nu se deranjă să ascundă oboseala care o apăsa.

Voi să treacă pe lângă el, dar masculul nu-şi plecă aripile. Dacă nu-i dădea un pumn, nu avea cum să treacă mai departe.

— Ce este?

— Ce te-a enervat astăzi?

— Totul.

Nu voia să zică mai multe.

— Ce ţi-a spus Elain?

Nu putea să rememoreze conversaţia, să vorbească despre tatăl ei, moartea lui sau orice altceva. Aşa că închise ochii obosiţi.

— De ce nu se înscriu la antrenament?

El ştia la cine se referea.

— Poate că nu sunt pregătite.

— Credeam că au s-o facă.

— De asta eşti supărată? o întrebă el cu atât de multă blândeţe şi tristeţe totodată.

Nesta deschise ochii.

— Unele dintre ele sunt aici de sute de ani şi tot nu au reuşit să îşi revină după ceea ce au îndurat. Aşadar, eu ce speranţă am?

El îşi masă umărul, de parcă l-ar fi durut.

— Nesta, lucrăm abia de două săptămâni. Din punct de vedere fizic, s-ar putea să vezi nişte schimbări, dar pentru ce se întâmplă în mintea şi în inima ta trebuie să mai treacă mult timp. La naiba! Lui Feyre i-a luat luni întregi…

— Nu vreau să aud de Feyre şi de călătoria ei specială. Nu vreau să aud despre a lui Rhys, a lui Morrigan sau a oricui altcuiva.

— De ce?

Întrebarea îi stârni din nou furia. Ea refuză să deschidă gura, concentrându-se în schimb să domolească puterea dinăuntrul ei până aceasta nici nu mai murmură.

— De ce? insistă el.

— Pentru că nu vreau! se răsti Nesta. Strânge-ţi aripile de liliac!

Cassian o ascultă, dar se apropie, înălţându-se deasupra ei.

— Atunci, Nes, am să-ţi povestesc despre călătoria mea specială, i-o spuse pe un ton mai rece ca niciodată.

— Nu vreau să aud.

— I-am măcelărit pe toţi cei care i-au făcut rău mamei.

Nesta clipi, greutatea pe care o simţea dispărând când auzi cuvintele groaznice.

Pe chipul lui Cassian se simţea doar ura veche.

— Când am mai crescut şi am fost destul de puternic, m-am întors în satul în care m-am născut şi de unde am fost smuls din braţele ei, şi am aflat că a murit. Şi nu am avut cu cine să mă lupt ca să schimb asta. Au refuzat să îmi spună unde au îngropat-o. Una dintre femele mi-a dat de înţeles că au aruncat-o de pe o stâncă.

Groaza şi ceva asemănător durerii o străbătură pe Nesta.

O lumină rece se aprinse în ochii lui.

— Aşa că i-am distrus. Pe cei care nu au fost responsabili de moartea ei – pe copii, câteva femele şi pe cei în vârstă – i-am lăsat în pace. Dar… i-am făcut să sufere pe toţi cei care au jucat un rol în suferinţa ei. Rhys şi Azriel m-au ajutat. L-au găsit pe rahatul care mi-a dat viaţă. Mi-am lăsat fraţii să-l bată crunt înainte să-l ucid.

Cuvintele plutiră între ei.

— Au trecut zece ani până când am reuşit să înfrunt ceea ce le-am făcut acelor oameni şi ce am pierdut, spuse el cu o furie domoală. Zece ani. Tremura, dar nu de frică. Deci dacă vrei să treacă

zece ani ca să înfrunţi orice te macină, n-ai decât! Dacă vrei să aştepţi douăzeci, e treaba ta!

Tăcerea se lăsă, întreruptă doar de gâfâielile lor.

— Regreţi ce ai făcut? întrebă Nesta în şoaptă.

— Nu! îi răspunse el cu sinceritate şi hotărâre.

Nesta îşi plecă privirea, de parcă asta l-ar fi împiedicat să vadă totul.

Degetele calde şi puternice îi cuprinseră bărbia, bătăturile zgâriindu-i uşor pielea.

Îi permise să-i dea capul un pic pe spate. Nu îşi dăduse seama că el se apropiase atât de mult – că îi despărţeau doar câţiva centimetri. Asta dacă nu cumva ea plutise către Cassian, atrasă de toate vorbele brutale.

Cassian îi ţinu bărbia cu blândeţe.

— Pot să îndur orice simţi nevoia să-mi zici. N-am să cedez.

Nu era nicio provocare în cuvintele lui. Doar o rugăminte.

— Nu înţelegi, zise ea pe un ton aspru. Nu sunt *ca* tine şi ca toţi ceilalţi.

— Asta nu m-a deranjat câtuşi de puţin niciodată, spuse, şi-şi retrase mâna în care îi ţinuse bărbia.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Ar trebui.

— O zici de parcă ai vrea să mă deranjeze.

— Deranjează pe toată lumea. Până şi pe deosebitul de *Rhysand*.

Cassian îşi dezgoli dinţii, orice urmă de blândeţe dispărând.

— Ţi-am zis o dată şi am să-ţi repet: nu vorbi cu dispreţ despre el!

— Nu este Marele meu Lord. Pot să vorbesc despre Rhysand cum vreau. Ea dădu să plece, dar masculul o apucă de încheietură, ţinând-o pe loc. Dă-mi drumul!

— Obligă-mă! Foloseşte-te de ce ai învăţat la antrenament şi *obligă-mă*!

Furia fierbinte o cuprinse.

— Eşti un ticălos arogant!

— Şi tu eşti o vrăjitoare trufaşă! Ne potrivim.

— *Dă-mi drumul*! mormăi ea.

Cassian pufni, dar o ascultă, întorcându-se cu spatele când făcu un pas înapoi. Şi lumina triumfului din ochii lui, senzaţia clară că el credea că, într-un fel, o enervase şi *câştigase* lupta asta o determină să-l apuce de partea din faţă a jachetei lui.

Nesta îşi spuse că-şi strânse degetele de la picioare şi-şi apropie gura de a lui doar ca să-i şteargă zâmbetul de pe chip.

Capitolul 19

Pentru o clipită, când Nesta se ridică pe vârfuri şi-i atinse buzele, simţi doar căldura gurii lui Cassian, apăsarea trupului său şi rigiditatea din toţi muşchii care-i tremurau.

Îl sărutase cu ochii deschişi, ca să vadă exact cât de larg îi deschisese pe ai lui.

Nesta se retrase după o secundă şi-l văzu tot cu ochii mari, respirând greoi.

Râse încetişor, intenţionând să-şi desprindă degetele din jacheta lui şi să plece pe hol, dar nu apucă decât să-şi coboare mâna dreaptă înainte ca masculul să o sărute la rândul său.

Forţa acelui sărut îi împinse către zid, umerii Nestei izbindu-se în piatră când trupul lui se lipi de al ei, Cassian strecurându-şi o mână în părul femelei când îi apucă şoldul cu cealaltă.

Clipa în care Nesta se lovi de zid şi în care Cassian o cuprinse cu totul distruse orice iluzie a înfrânării. Deschise gura şi el o pedepsi sărutând-o cu patimă.

Şi gustul lui, ca de vânt sărutat de zăpadă şi tăciuni aprinşi…

Ea gemu, incapabilă să se abţină.

Aparent, sunetul era slăbiciunea lui, pentru că degetele din părul ei îi intraseră în scalp, înclinându-i capul ca să poată să-i simtă mai mult gustul, să o revendice.

Nesta îşi lăsă mâinile să umble peste pieptul lui musculos, disperată să-i simtă pielea, să atingă orice în clipa în care limbile li se întâlniră şi se despărţiră, când el o linse în cerul gurii şi-şi trecu limba peste dinţii ei.

Ea îi întâmpină mişcările şi raţiunea o părăsi. Îşi înfipse degetele în părul lui şi văzu că era la fel de moale cum şi-l imaginase, şuviţele fiind ca mătasea pe pielea ei.

Toate gândurile pline de ură îi zburară din minte. Se lăsă pradă distragerii, îi ură „bun venit” cu braţele deschise şi lăsă acel sărut să ardă totul. Nu-i păsa decât de gura, limba şi dinţii lui, de lins,

gustat şi muşcat; exista doar puterea trupului său, apăsarea de al ei, dar nu suficient de mult…

Cassian îşi strecură mâinile pe după ea şi, apucând-o de fiind, o ridică în aer. Ea îi cuprinse talia cu picioarele şi gemu iarăşi când masculul se împinse între coapsele ei.

Avea nevoie de pauza asta scurtă de la gândurile ei, de la *chestia* care ardea adânc înăuntrul fiinţei sale, de la amintirile care o bântuiau. Avea nevoie de asta. De el.

Cassian se apropie şi gemu la prima împingere a coapselor. Ea îşi arcui spatele când auzi sunetul gutural, expunându-şi gâtul pe care masculul îl luă în stăpânire, dezlipindu-şi buzele de ale ei.

Cu limba, trasă o linie în sus, urmată de o dâră de căldură, şi ajunse în locul de sub ureche care o făcea să-şi strângă pumnii, să scâncească. El zâmbi.

— Aşa? o întrebă în şoaptă, şi linse iarăşi locul.

Sânii începură să o doară şi se mişcă spre el, căutând să se atingă de pieptul lui, căutând orice urmă de frecare. Dar Cassian îşi îngropase chipul în gâtul ei, muşcându-i-l uşor acolo unde i se zbătea pulsul. Durerea delicată o făcu să gâfâie, iar limba lui pe piele, să-şi dea ochii peste cap.

Totuşi, îşi retrase capul de lângă gâtul ei. Nicicând nu fusese Nesta mai expusă ca acum, când Cassian o pătrunse din nou şi o privi zvârcolindu-se.

Un zâmbet întunecat îi împodobi buzele.

— Ce sensibilă eşti, îi şopti cu o voce pe care nu o auzise niciodată, dar pentru care s-ar fi târât ca să o audă din nou.

Lent, îşi împinse coapsele înainte, lăsându-şi duritatea să-i pătrundă durerea pulsândă. Ea se strădui să-şi recapete controlul, raţiunea – dar se trezi dorindu-şi să-i ofere totul lui, să-l lase să o atingă, să o lingă, să o sugă şi să o umple…

Cassian mârâi de parcă ar fi citit asta în privirea ei şi o sărută din nou.

Limbile li se încolăciră şi trupurile li se lipiră atât de mult, încât ea simţi inima lui bătând în pieptul ei. El o gustă pe îndelete, se retrase şi o gustă din nou ca şi când i-ar fi descoperit gura.

Nesta trebuia să-i simtă pielea; trebuia să simtă cu mâinile, gura şi trupul duritatea care se împingea în ea. Ar fi înnebunit dacă nu ar fi făcut-o, ar fi luat-o razna dacă nu ar fi reuşit să-şi dea jos hainele, dacă ar fi încetat să o mai sărute…

Nesta îşi strecură mâna între trupurile lor, căutându-l. Cassian gemu din nou, lung şi gutural, când îl apucă prin pantalonii de piele. Rămase fără suflare. Ce mare era…

Îi lăsă gura apă. O durea totul şi era atât de udă, încât fiecare cusătură a pantalonilor era o tortură.

Cassian o sărută mai apăsat, mai sălbatic, iar ea se luptă cu şireturile şi nasturii pantalonilor lui. Erau atât de mulţi, încât nu ştia unde să-i caute ca să-i desfacă, vârfurile degetelor sale rupând fiecare gaică, aproape zgâriind ca să-l elibereze.

Gâfâielile lui Cassian îi mângâiară pielea când îi muşcă încetişor buza de jos, urechea şi maxilarul. Propria-i respiraţie sacadată îi răspundea, focul arzându-i în sânge, iar el îi prinse din nou gura, gemând când ea renunţă la şireturi şi nasturi şi-l atinse cu palma. Cassian se încordă când Nesta îşi frecă palma de-a lungul mădularului său, minunându-se de fiecare centimetru.

Cassian îşi dezlipi buzele de ale ei.

— Dacă mai faci asta, am să…

Nesta o făcu din nou, mişcându-şi podul palmei în sus, către vârful care ştia că apăsa partea inferioară a abdomenului său. Cassian îşi arcui coapsele spre ea şi îşi lăsă capul pe spate, expunându-şi gâtul puternic. Nesta îi descoperi forma prin pantaloni şi-şi apăsă palma mai tare, aţâţându-l. El scrâşni din dinţi, pieptul umflându-i-se ca un burduf şi, văzându-l aproape de climax, se aplecă înainte şi-i apucă jacheta cu dinţii cât îl frecă din nou, din ce în ce mai tare.

Cassian şuieră. Rostindu-i numele, îşi împinse coapsele în mâna ei cu o putere care-i făcu vulva să zvâcnească până în pragul durerii, imaginându-şi forţa, căldura şi mărimea adânc în ea. După încă o apăsare chinuitoare a mâinii ei şi după ce-l zgârie cu dinţii pe gât, Cassian erupse.

Îşi strânse aripile când ejaculă şi fiecare jet îi scutură pantalonii odată cu mişcările mâinii care îl tot mângâia.

Nesta se îndepărtă de gâtul lui numai după ce masculul termină, când tremura. Ochii lui căprui erau suficient de mari încât albul din jurul lor să

strălucească. O roşeaţă îi păta obrajii aurii, atât de îmbietoare, încât Nesta mai că se aplecă în faţă ca să o lingă şi pe aceea.

Însă el rămase cu gura căscată, de parcă şi-ar fi dat seama ce făcuse şi regreta.

Dorinţa şi distracţia binecuvântată o părăsiră pe Nesta.

Ea îl împinse în piept şi Cassian îi dădu drumul imediat, aproape scăpând-o pe jos când trupurile li se despărţiră.

Nu aşteptă să-l audă spunând că regreta, că fusese o greşeală. Nu voia ca el să aibă puterea asta asupra ei. Aşa că Nesta îşi strâmbă buzele într-un zâmbet rece şi nemilos şi, plecând, îi zise:

— Cineva s-a cam grăbit.

*

A doua zi dimineaţă, Cassian nu fu în stare să se uite în ochii lui Azriel.

Fratele lui se întorsese târziu în seara precedentă şi refuzase să spună ce aflase despre Briallyn, insistând doar ca astăzi să se adune cu toţii la casa de lângă râu ca să le povestească. Lui Cassian nu îi păsase. Abia îl ascultase pe Azriel întrebându-l despre antrenament.

Ejaculase în pantaloni după ce Nesta îl atinsese de câteva ori, udându-se de parcă n-ar fi fost mai breaz ca în tinereţe.

Dar, în clipa în care îl sărutase pe hol, îşi pierduse minţile. Se transformase într-un soi de animal, lingându-i şi muşcându-i gâtul, incapabil să

se mai gândească şi la altceva în afară de instinctul primar de a o avea.

Gustând-o, simţise focul, oţelul şi răsăritul de iarnă. Şi asta doar sărutând-o pe gură şi pe gât. Dacă şi-ar fi strecurat limba între picioarele ei... El se foi pe scaun.

— S-a întâmplat ceva de care eu, ca însoţitor al tău, ar trebui să ştiu?

Întrebarea seacă a lui Azriel îl distrase pe Cassian de la erecţia lui. După amuzamentul de pe chipul fratelui său, îşi dădu seama că Azriel putea nu doar să-i simtă excitaţia, ci şi să i-o vadă pe faţă.

— Nu! mormăi Cassian.

Dacă ar fi recunoscut ce făcuse, Azriel nu i-ar mai fi dat pace.

Simţise plăcerea, însă Nesta, nu. Niciodată nu permisese să se întâmple aşa ceva.

Însă orgasmul fusese destul de intens încât să vadă stele verzi şi doar atunci îşi dăduse seama că ea nu avusese parte de unul – că se făcuse de râs şi o lăsase nesatisfăcută şi că, dacă nu avea să o mai guste vreodată altfel, o dăduse în bară cu graţie.

Şi ultimele ei cuvinte îi spulberaseră mândria rămasă.

„Cineva s-a cam grăbit”, îi spusese mieros, ca şi cum ceea ce făcuseră nu însemna nimic.

El ştia că nu era adevărat. Îi simţise nevoia frenetică, îi auzise gemetele şi-şi dorise să le devoreze. Însă acel sâmbure de îndoială încolţea în sinea lui.

Cumva, trebuia să îndrepte lucrurile.

Azriel îşi drese glasul şi Cassian clipi.

— Ce?

— Am întrebat dacă sunteţi gata să plecăm la casa de lângă râu.

— Dacă suntem gata?

Clipi ca să alunge excitaţia care-l năucea.

Azriel chicoti, umbrele împrăştiindu-se.

— M-ai ascultat seara trecută?

— Nu!

— Măcar eşti sincer. Azriel zâmbi superior. Tu şi Nesta trebuie să veniţi acolo.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Elain?

Azriel înţepeni.

— Ce s-a întâmplat cu Elain?

Cassian flutură o mână.

— S-a certat cu Nesta. Nu deschide subiectul, îl avertiză când ochii lui Azriel se întunecară. Cassian răsuflă. Aşadar, pot să presupun că nu asta e tema întâlnirii.

— Trebuie să discutăm despre ce am aflat. Rhys vrea să veniţi amândoi.

— Atunci, e grav. Cassian se uită la umbrele adunate în jurul lui Az. Te simţi bine?

Fratele lui dădu din cap.

— Da!

Însă umbrele tot se înghesuiau pe lângă el.

Cassian ştia că era o minciună, dar nu insistă. Az avea să vorbească la momentul potrivit, iar Cassian ar fi avut mai mult succes încercând să convingă un munte să se mişte decât să-l facă pe fratele lui să discute deschis.

— În regulă, fu răspunsul lui. Ne vedem acolo.

Capitolul 20

Nesta abia suportă să fie în preajma lui Cassian cât zburară peste Velaris. Toate privirile şi mirosurile lui, toate atingerile în timp ce o purtă în jos, spre casa de lângă râu, o furnicau amenințând să îi aducă aminte de seara trecută, când tânjise după el.

Din fericire, Cassian nu îi vorbi. Nici nu prea se uită la ea. Şi, înainte ca uriaşul conac să se ivească lângă râu, ea uitase să fie deranjată de tăcerea lui. După două săptămâni în Casă, oraşul i se păru brusc mare, prea zgomotos şi prea aglomerat de oameni.

— Întâlnirea asta nu o să dureze mult, îi promise Cassian când aterizară pe peluza din faţa casei, ca şi când i-ar fi simţit trupul încordat.

Nesta nu spuse nimic, incapabilă să vorbească din cauza agitaţiei din stomac. Cine era aici? Pe care dintre ei trebuia să-l înfrunte, pe cine trebuia să suporte judecându-i aşa-zisul progres? Probabil că toţi aflaseră de cearta ei cu Elain – pe toţi zeii, oare Elain avea să fie prezentă?

Îl urmă pe Cassian în casa frumoasă, abia observând masa rotundă din mijlocul holului de la intrare, pe care se afla o vază mare plină cu flori proaspete. Abia observând liniştea din casă, absenţa servitorilor.

Însă Cassian se opri în faţa unui tablou care înfăţişa un munte înalt şi arid, lipsit de viaţă şi

totuşi cumva agitat. Zăpada şi brazii acopereau piscurile mai mici din jurul acestuia, dar acest munte ciudat şi gol… Doar o piatră neagră ieşea din vârful său. Un monolit, îşi dădu seama Nesta când se apropie.

— Nu mi-am dat seama că Feyre a pictat muntele Ramiel, şopti Cassian.

Muntele sacru din Ritualul de Sânge. Într-adevăr, trei stele străluceau slab pe cerul de seară, deasupra piscului. Era o interpretare aproape perfectă a blazonului Regatului Nopţii.

— Mă întreb când l-a văzut, spuse Cassian gânditor, schiţând un zâmbet.

Nesta nu se deranjă să sugereze că Feyre ar fi putut foarte simplu să pătrundă în mintea lui Rhysand. Cassian continuă să meargă, conducând-o pe hol fără să mai zică altceva.

Nesta îşi adună puterile când el se opri în faţa uşilor biroului – aceeaşi cameră în care luase loc şi fusese mustrată public – iar apoi deschise una dintre ele.

Rhys şi Feyre stăteau pe canapeaua de culoarea safirului din faţa ferestrei. Azriel se rezema de poliţa şemineului. Amren se ghemuise pe un fotoliu, înfofolită într-o haină gri de blană, ca şi când aerul rece de azi ar fi fost crivăţul de iarnă. Elain şi Morrigan nu erau aici.

Privirea circumspectă şi rece a lui Feyre se îndulci atunci când îi zâmbi lui Cassian, care merse spre ea şi o sărută pe obraz – sau încercă să o facă.

— Serios? i se adresă el lui Rhys. Este protejată chiar şi aici?

Rhys îşi întinse picioarele lungi, încrucişându-şi gleznele.

— Chiar şi aici.

Cassian îşi dădu ochii peste cap şi se aşează pe fotoliul de lângă Amren, studiindu-i haina de blană şi spunând:

— Nu e chiar *atât de frig* azi.

Amren îşi dezgoli dinţii.

— Mai vorbeşte tu aşa, şi mâine am să-ţi port pielea!

Nesta ar fi zâmbit dacă Amren nu s-ar fi întors spre ea.

Încordarea apăsătoare şi dureroasă se lăsă între ele. Nesta refuză să îşi mute privirea.

Colţurile buzelor roşii ale lui Amren se ridicară, părul ei negru strălucind.

Feyre îşi drese glasul.

— Bine, Az! Să auzim ce ai de spus.

Azriel îşi strânse aripile, umbrele agitându-i-se în jurul gleznelor şi gâtului.

— Regina Briallyn a fost mai ocupată decât am crezut, dar nu aşa cum ne-am aşteptat.

Sângele Nestei se răci. Regina care sărise în Cazan de bunăvoie, disperată să fie transformată într-o tânără nemuritoare, şi din care ieşise o babă ridată – şi nemuritoare. Condamnată să fie bătrână şi cocoşată pentru totdeauna.

— În săptămâna în care am supravegheat-o… am aflat care sunt următorii ei paşi, continuă Azriel. Felul în care ezitase înainte să rostească

„am aflat” spunea destule: aflase torturând pe cineva. Mai mulţi oameni.

Nesta se uită la mâinile lui cu cicatrice, iar Azriel şi le ascunse la spate, ca şi când i-ar fi sesizat atenţia.

— Continuă! izbucni Amren, foindu-se în fotoliu.

— Celelalte regine au fugit într-adevăr de Briallyn în urmă cu câteva săptămâni, aşa cum a spus Eris. Doar ea stă în sala tronului din palatul lor comun. Şi ce a dezvăluit Eris despre Beron este adevărat: Marele Lord a vizitat-o pe Briallyn pe continent, făgăduind să-i ofere armata lui pentru cauza ei. Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui Azriel. Dar armata pe care o adună Briallyn, alianţa cu Beron, este doar una suplimentară pentru ce a plănuit ea. El scutură din cap, umbrele şerpuind deasupra aripilor lui. Briallyn vrea să găsească din nou Cazanul. Ca să îşi recupereze tinereţea.

— N-o să reuşească, spuse Amren fluturând o mână pe care străluceau inele. Nimeni în afară de noi, Myriam şi Drakon nu ştie unde este ascuns. Chiar dacă Briallyn descoperă ascunzătoarea, asupra lui au fost aruncate suficiente vrăji de protecţie încât nimeni să nu poată să le rupă.

— Briallyn ştie asta, zise Azriel serios. Ceea ce bănuia Vassa este adevărat. Lordul-morţii Koschei a influenţat-o pe Briallyn. Chiar dacă rămâne prins la lacul lui, cuvintele sale plutesc în vânt spre ea. Este extrem de bătrân şi profunzimea cunoaşterii lui este de nepătruns. A îndreptat-o pe Briallyn spre Tezaurul Groazei – nu de dragul ei, ci pentru

interesul lui. Vrea să-l folosească pentru a se elibera din lac. Iar Briallyn nu este marioneta pe care o credeam – ea şi Koschei sunt aliaţi. Trebuie să îl întrebi pe Eris dacă Beron ştie despre asta, adăugă el, adresându-i-se lui Cassian. Şi despre Tezaur.

Cassian dădu din cap în liniştea care stăruia.

— Ce este Tezaurul Groazei? se trezi Nesta întrebând.

Ochii lui Amren străluciră cu o fărâmă din puterea ei.

— Cu mult timp în urmă, Cazanul a Creat multe obiecte puternice, făurind arme neîntrecute. Majoritatea s-au pierdut în istorie şi război, iar când am intrat în Temniţă, doar trei au rămas. Cineva pe atunci a pretins că erau patru sau că a patra a fost Distrusă, dar legendele de azi vorbesc doar despre trei.

— Masca, şopti Rhys, Harpa şi Coroana.

Nesta avea senzaţia că niciuna dintre creaţii nu era bună.

Feyre se încruntă la partenerul ei.

— Sunt diferite de obiectele puterii din Oraşul Cioplit? Ce pot să facă?

Nesta se străduise să uite seara în care ea şi Amren plecaseră ca să îşi testeze aşa-zisul dar împotriva hoardei din catacombele interzise. Obiectele fuseseră pe jumătate prinse în piatră: cuţite, coliere, şi cărţi, toate strălucind cu putere. Niciunul plăcut. Dacă Tezaurul Groazei era mai înfiorător decât ce văzuse ea…

— Masca poate să-i readucă la viaţă pe cei morţi, răspunse Amren în locul lui Rhys. Este o mască a morţii, turnată după chipul unui rege de mult uitat. Dacă o porţi, poţi să-i chemi pe morţi la tine, să le porunceşti să meargă încotro vrei tu. Harpa poate să deschidă orice uşă, fizică sau nu. Iar Coroana... Amren scutură din cap. Coroana poate să influenţeze pe oricine, chiar să treacă de cele mai puternice scuturi mentale. Singurul său defect este că are nevoie de apropiere fizică pentru a-şi înfige prima dată ghearele în mintea victimei. Dar dacă porţi Coroana, poţi să-ţi obligi inamicii să facă tot ce vrei. Ai putea forţa un părinte să îşi ucidă copilul, conştient de oroare, dar incapabil să se oprească.

— Şi obiectele astea s-au *pierdut*? întrebă Nesta.

Rhys îi aruncă o privire încruntată.

— Cei care le-au avut au devenit neglijenţi. S-au pierdut în războaie vechi, din cauza trădării sau pentru că pur şi simplu au fost puse în altă parte şi uitate.

— Ce legătură are asta cu Cazanul? insistă Nesta.

— Cine se aseamănă se adună, şopti Feyre uitându-se la Amren, care dădu din cap. Întrucât Tezaurul a fost Creat de Cazan, Tezaurul şi-ar putea găsi Creatorul. Ea îşi înclină capul. Totuşi, Briallyn a fost Creată. Nu poate găsi Cazanul?

Amren bătu cu degetele pe braţul fotoliului.

— Cazanul a îmbătrânit-o pe Briallyn ca să o pedepsească. Îi aruncă o privire Nestei. Sau ca să

te pedepsească pe tine, presupun. Prudentă, Nesta nu afişă nicio emoţie. Dar cred că ai luat ceva de la el când ţi-ai înşfăcat puterea, fato, continuă Amren.

Feyre se uită spre Nesta şi întrebă cu blândeţe în glas:

— Ce s-a întâmplat, mai exact, în Cazan?

Toate imaginile, gândurile şi sentimentele o copleşiră pe Nesta. O sufocară exact ca atunci când fu nevoită să reprime puterea care crescuse înlăuntrul ei la întrebarea surorii sale. Nimeni nu vorbea, toţi fixând-o cu privirea.

Cassian îşi drese vocea.

— Contează? Toată lumea se întoarse spre el, iar Nesta aproape că se relaxă uşurată văzând că nu mai era centrul atenţiei lor. Deşi, auzindu-l cum o apăra, ceva se aprinse în pieptul ei.

— Ne-ar ajuta să înţelegem, spuse Feyre.

— Putem discuta mai târziu despre asta… începu Cassian, dar Nesta îşi îndreptă spatele.

— Eu…

Toţi se opriră şi se întoarseră spre ea. Cu gura uscată, Nesta înghiţi în sec şi se rugă să nu îi vadă mâinile tremurânde pe care şi le ascunsese sub coapse. Gândurile dădură năvală, fiecare amintire ţipând, iar ea nu ştiu de unde să înceapă, cum să le explice…

„Respiră”. Ori de câte ori îi arăta Cassian cum să facă exerciţiile, respiratul îi calma mintea. Aşa că inspiră şi apoi expiră lent. De trei ori.

Şi, în linişte, Nesta spuse:

— Nu eram conştientă de ceea ce am luat. Credeam că iau doar lucrurile pe care Cazanul nu voia să le am. Mi se părea normal, având în vedere ce îmi făcea.

Poftim! Asta era tot ce putea şi voia să spună.

Dar Feyre dădu din cap cu o emoţie pe care Nesta nu reuşi să o identifice strălucind intens în ochii ei. Feyre îi spuse lui Amren:

— Deci este foarte posibil *să nu-i fi putut* insufla lui Briallyn puterea de a-l găsi. Nu a reuşit decât să-i dea lui Briallyn abilitatea de a găsi toate lucrurile Create, o umbră jalnică a darului original.

Ceilalţi dădură aprobator din cap, iar Nesta îndrăzni să se uite la Cassian, care îi schiţă un zâmbet ca şi când faptul că reuşise să dea glas celor câteva cuvinte era cumva ceva… onorabil. Ei i se strânse inima.

Să fi făcut atât de multe lucruri *lipsite* de onoare încât contribuţia ei insuficientă să-i câştige atât de multe laude?

Nesta se forţă să ignore gândul neplăcut când Amren continuă:

— Dacă ai aduna toate cele trei obiecte, ai putea folosi influenţa esenţei lor Create ca să găseşti Cazanul, indiferent unde s-ar afla.

— Ca să nu mai spun că te-ai alege cu trei obiecte cu o putere imensă, adăugă macabru Azriel. Capabile să ofere chiar şi unei armate omeneşti un avantaj împotriva Spiriduşilor.

— Dacă învii morţii, spuse Cassian crispându-se, orice urmă de zâmbet aprobator dispărând, vei avea o armată de neoprit, capabilă să

mărşăluiască fără odihnă sau mâncare. Dacă ai deschide orice uşă, ai putea mişca armata morţilor oriunde ai vrea. Şi cu influenţa nemărginită, ai putea face să ţi se supună orice teritoriu inamic şi poporul său.

Liniştea se lăsă din nou în încăpere. Inima Nestei bătu cu putere.

— Şi tot ce vrea Koschei este să se elibereze din lac? îl întrebă Rhys pe Azriel.

Dar Amren fu cea care îi răspunse:

— Nimeni nu cunoaşte cu adevărat tot ce pot să facă puterile Tezaurului. În afară de cum să se elibereze din lac, Koschei ar putea la fel de bine să ştie despre Tezaur ceva ce noi nu ştim – poate are habar ce putere mai mare se manifestă când se unesc toate cele trei obiecte.

Rhys se uită la Azriel, care dădu înverşunat din cap.

— Ce este un lord al morţii? întrebă Nesta în liniştea care se aşternuse.

Privirile lor o loviră ca nişte pietre. Cassian îi răspunse, atingându-şi cicatricea de pe gât.

— Ţi-am povestit despre Lanthys şi rana pe care mi-a făcut-o. Este practic nemuritor. Nimic nu îl poate ucide. Nici Koschei nu poate fi ucis. Este stăpânul propriei morţi. El îşi coborî mâna de la cicatricea oribilă. Licărul din ochii lui sugera că îşi îndreptase gândurile spre puterile ei. Nesta ignoră *chestia* care se zvârcoli în ea drept răspuns şi confirmare, flăcările reci biciuindu-i spinarea. Ei sunt lorzii-morţii, continuă Cassian, din fericire.

Cuvintele plutiră în aer. Rhys înjură.

— Am uitat de Lanthys!

Cassian îi aruncă o privire plictisită, atingându-şi iar cicatricea.

— Eu nu.

Spre groaza Nestei, Amren tremură. *Amren*.

Feyre îşi drese glasul.

— Deci încearcă să găsească Tezaurul Groazei ca să dea de urma Cazanului pentru Briallyn şi, foarte probabil, să îl elibereze între timp pe Koschei. Şi să pornească un război, cu Beron ca aliat al ei, care le-ar oferi orice teritoriu şi-ar dori. Sau să îi dea o parte lui Koschei, în funcţie de înţelegerea pe care o face cu Briallyn – probabil una care să-l avantajeze.

— Repet: Briallyn este foarte conştientă de influenţa nefastă a lui Koschei, spuse Azriel. Dacă se lasă manipulată, o face doar ca să-şi atingă scopurile.

— Deci îi avem pe ei pe un front, iar pe Beron aici, gata şi nerăbdător să intre în război alături de Briallyn, ca să îşi poată extinde teritoriul după ce se termină măcelul, spuse Cassian.

Nesta întoarse capul.

Nu i-ar fi trecut prin minte că se întâmplau astfel de lucruri. Înţelesese aluziile, dar până acum nu avusese habar de pericolul care îi aştepta. Să fie din nou în pragul unui asemenea dezastru… Ea se mişcă pe scaun.

— Briallyn nu a găsit încă Tezaurul Groazei? îl întrebă Feyre pe Azriel.

Azriel scutură din cap.

— Din câte ştiu eu, nu. Ultima dată se zvonea că Tezaurul Groazei este aici, în Prythian. Aparent, e tot ce ştie Koschei. Cel puţin asta este în avantajul nostru. Briallyn nu ar risca să vină aici – nu încă. Nici măcar cu Beron ca aliat. Iar Koschei este legat de lacul lui. Dar ei o pregătesc pe Briallyn ca să vină, adunând cei mai buni spioni şi războinici din ţinutul ei. La palatul reginei era deja o armată. Încă nu am aflat de ce au luat Briallyn şi Koschei soldaţii lui Eris. El gesticulă spre Cassian. Trebuie să te întâlneşti cu Eris.

Cassian dădu din cap aprobator.

— Am să mă întâlnesc. Dar o să trebuiască să păzim graniţele. Să avertizăm regatele. Să le spunem despre planul lui Beron. La naiba cu secretele!

— Făcând asta, l-am expune pe Eris, replică Rhys. Şi am pierde un aliat valoros, adăugă când Cassian îşi dădu ochii peste cap. Eris este un şarpe, dar este util. Poate că motivele lui sunt egoiste şi vrea putere, însă ne poate oferi un târg bun. Sunt de acord cu Az, spuse prudent, încruntându-se. Vreau să îl pui pe Eris la curent, aşa cum ai promis.

— Bine, încuviinţă Cassian. Dar mai avertizăm regatele în privinţa Tezaurului?

— Nu! spuse Rhys. Am risca doar ca unul dintre ele să pornească în căutarea lui. Beron şi-ar trimite toţi războinicii şi spionii ca să îl găsească primul. Faptul că nu a făcut-o încă sugerează că nu ştie despre Tezaur, dar avem nevoie de confirmarea lui Eris.

— De ce nu am căutat noi Tezaurul, când eram pe urmele Cazanului? întrebă Feyre.

— Cartea a fost mai uşor de găsit, spuse Amren. Şi au trecut zece mii de ani de când a folosit cineva Tezaurul. Am presupus că este pe fundul oceanului.

— Aşadar, îl găsim, declară Cassian. Aveţi vreo idee cum?

— Obiectele Create tind să nu îşi dorească să fie găsite de oricine, îl avertiză Amren. Faptul că au dispărut din memoria noastră, că nici măcar *eu* nu m-am gândit la ele imediat în lupta împotriva Hybernului, sugerează că probabil aşa şi-au dorit. Au vrut să rămână ascunse. Adevăratele obiecte ale puterii au asemenea daruri.

— O spui de parcă obiectele ar avea simţuri, rosti Cassian.

— Au, spuse Amren, furtunile străbătându-i privirea. Au fost Create într-o vreme când magia neîmblânzită cutreiera încă lumea, iar Spiriduşii nu stăpâneau totul. Obiectele Create pe atunci tind să dobândească o conştiinţă proprie şi dorinţe. Nu a fost un lucru bun.

Chipul lui Amren se întunecă amintindu-şi asta şi Nesta simţi un fior pe şira spinării.

— Aşa cum pot eu să influenţez o minte ca să uite, probabil că ele au un dar asemănător, gândi Rhys cu voce tare.

— Dar Briallyn este Creată, spuse Amren.

Nestei i se uscă gura din nou.

— Când Briallyn a fost Creată, probabil nu s-a aflat sub vraja Tezaurului Groazei, ca să mă exprim

aşa. A recunoscut-o ca pe una de-a lor. Dacă înainte ar fi putut să ignore aceste obiecte, acum nu o mai face. Sau poate că au chemat-o, i s-au arătat într-un vis.

Toţi o priviră pe Nesta în acelaşi timp.

— Tu, spuse încet Amren, eşti la fel. Ca şi Elain.

Nesta înţepeni.

— Dacă toate te vrăjesc să uiţi, cum de Azriel a reuşit să îşi amintească şi să se întoarcă aici cu informaţiile?

— Poate că imediat ce afli de vrajă şi o recunoşti, se rupe, spuse Amren. Sau poate că Tezaurul Groazei vrea să ştim acum de el, din cine ştie ce motiv personal întunecat.

Nestei i se ridică părul pe braţe.

Cassian se foi pe scaun.

— Deci cum dăm de Tezaurul Groazei?

— Folosindu-vă de mine, rosti Elain din pragul uşii, unde apăruse într-o linişte atât de deplină, încât toţi se întoarseră către ea.

Capitolul 21

Mintea Nestei se linişti când cuvintele lui Elain nu se mai auziră în cameră. Feyre se răsucise pe scaun, palidă de teamă.

Nesta se ridică în picioare.

— Nu!

Elain rămase în pragul uşii, albă la faţă, dar cu o expresie mai dură decât văzuse Nesta vreodată.

— Nu decizi ce pot şi ce nu pot să fac, Nesta.

— Ultima dată când am avut de-a face cu Cazanul, te-a răpit! îi răspunse Nesta, încercând să nu tremure. Ea găsi cuvintele, armele pe care le căuta. Credeam că nu mai ai puteri.

Elain îşi ţuguie buzele.

— Nici eu nu credeam că mai ai.

Nesta îşi îndreptă spatele. Nimeni nu vorbi, dar atenţia celor din cameră rămase asupra ei ca o pojghiţă pe piele.

— Nu ai să te duci să îl cauţi.

— Atunci caută-l tu, fato! spuse calmă Amren.

Nesta se întoarse spre femela minionă.

— Nu ştiu să găsesc nimic.

— Cine se aseamănă se adună, fu replica lui Amren. Ai fost Creată de Cazan. Ai putea găsi şi alte obiecte Create de el, aşa cum poate Briallyn. Şi pentru că te-a Creat, eşti imună la influenţa şi puterea Tezaurului. Da, le-ai putea folosi, dar ele nu pot fi folosite împotriva ta. Aruncă o privire spre Elain. Împotriva niciuneia.

Nesta înghiţi în sec.

— Nu pot.

Dar să o lase pe Elain să se implice, să se expună pericolului…

— Ai dat de urma Cazanului… spuse Amren.

— Aproape că m-a *ucis*. M-a prins ca pe o pasăre în colivie.

— Atunci, am să-l găsesc eu, zise Elain. E posibil să am nevoie de ceva timp să… mă reobişnuiesc cu puterile, dar aş putea începe de azi.

— Clar nu! spuse Nesta furioasă, strângându-şi pumnii pe lângă corp*. În mod sigur nu*!

— De ce? întrebă Elain. Vrei să grădinăresc la nesfârşit? Nu le poţi face pe amândouă, spuse când Nesta tresări. Nu poţi să-mi dispreţuieşti decizia de a duce o viaţă liniştită şi să şi refuzi să îmi permiţi să fac ceva mai măreţ.

— Atunci apucă-te de aventuri, spuse Nesta. Bea şi culcă-te cu necunoscuţi! Dar stai *departe* de Cazan!

— Nesta, este alegerea lui Elain, spuse Feyre.

Nesta se întoarse spre ea, ignorând licărul furios de avertisment din privirea lui Rhys.

— Nu te băga! îi zise furioasă surorii ei mai mici. Nu mă îndoiesc de faptul că *tu* i-ai băgat în cap ideile astea, că probabil ai încurajat-o să se arunce în faţa pericolului…

Elain interveni brusc:

— Nu mai sunt un copil din cauza căruia să vă certaţi.

Nesta îşi simţea pulsul în tot corpul.

— Ai uitat războiul? Ai uitat ce am înfruntat? Nu îţi *aminteşti* că te-a răpit Cazanul şi te-a adus în mijlocul taberei Hybernului?

— N-am uitat, spuse Elain cu răceală. Cum n-am uitat nici că m-a salvat Feyre.

Vuietul izbucni în mintea Nestei.

Pentru o clipă, păru că Elain ar fi putut spune ceva care să-i îndulcească vorbele. Dar Nesta o întrerupse, fierbând de furie pentru că simţea mila celorlalţi.

— Uite cine s-a hotărât să îşi scoată ghearele la urma urmei, spuse ea. Poate că în sfârşit ai să devii interesantă, Elain!

Nesta văzu cum remarcile ei îşi atinseră scopul, chipul şi postura lui Elain resimţindu-le ca pe o lovitură fizică. Nimeni nu vorbi, deşi umbrele se adunară în colţurile camerei, ca nişte şerpi ce se pregăteau să atace.

Durerea o făcu pe Elain să lăcrimeze şi ceva se rupse în pieptul Nestei la acea expresie. Deschise gura de parcă ar fi putut cumva să şteargă totul, dar Elain spuse:

— Ştii, am intrat şi eu în Cazan. Şi m-a prins. Şi, totuşi, cumva, singurul lucru la care te gândeşti este ce *ţi-a* făcut trauma *mea*.

Nesta clipi, simţind cum rămâne goală pe dinăuntru.

Dar Elain se întoarse pe călcâie.

— Să mă căutaţi când vreţi să începeţi!

Uşile se închiseră în urma ei.

— Nu mi-a fost uşor să îi cer lui Elain să se expună unui astfel de pericol, îi spuse Feyre cu supărător de multă blândeţe.

Nesta se întoarse spre Feyre:

— Nu poţi *tu* să găseşti Tezaurul? Ea urî fiecare cuvânt laş, urî frica din inimă, urî că, doar întrebând, îşi arătase preferinţa pentru Elain. Tu ai toată magia şi ai fost Creată, chiar dacă nu de Cazan. Te-ai antrenat – eşti o *războinică*. Nu poţi tu să-l găseşti?

Liniştea se lăsă din nou, dar una diferită de data asta, ca un tunet pe cale să bubuie.

— Nu, spuse încet Feyre. Nu pot. Ea se uită la Rhys, care dădu aprobator din cap, ochii strălucindu-i.

Toată lumea se uita acum la Feyre, dar ea continuă să o fixeze cu privirea pe Nesta.

— Nu pot să risc.

— De ce? izbucni Nesta.

— Pentru că sunt însărcinată.

Se pogorî liniştea, iar apoi Cassian scoase un chiot de bucurie care o spulberă, sărind din scaun ca să îl îmbrăţişeze pe Rhys.

Ei căzură într-o încurcătură de aripi şi păr negru, iar Amren i se adresă lui Feyre cu ochi scânteietori.

— Felicitări, fato!

Azriel se aplecă să o sărute pe creştet pe Feyre – sau la doi centimetri de frunte.

— Ştiam că scutul ăla stupid nu era doar ca să încerci ceva ce te-a învăţat Helion! spuse Cassian, sărutându-l pe Rhys pe obraz înainte să se întoarcă spre Feyre şi să o îmbrăţişeze. Rhysand slăbi suficient scutul încât Cassian să o cuprindă în braţe, încă râzând.

Iar când Rhys renunţă la scut, parfumul lui Feyre umplu camera.

Era mirosul obişnuit al lui Feyre – doar că nou. Un miros mai slab, ca al unui boboc de trandafir.

Cassian râse.

— Nu-i de mirare că ai fost un ticălos indispus, Rhys. Cred că urmează să înveţi cum să devii şi mai protector.

Feyre se încruntă la el şi apoi îşi ridică privirea la partenerul ei.

— Deja am discutat despre asta. Scutul este un compromis.

Amren zâmbi larg.

— Care a fost prima lui ofertă?

Feyre se încruntă.

— Că nu o să mai plece de lângă mine în următoarele zece luni.

În cazul Spiriduşilor, perioada sarcinii era mai mare, aflase Nesta citind cărţile bibliotecii din Casă în primele ei săptămâni de acolo. Avea o lună în plus faţă de sarcina oamenilor.

— În ce lună eşti? întrebă Azriel, uitându-se la stomacul încă neted al lui Feyre.

Ea îşi mângâie pântecul ca şi când toată atenţia lor o făcu să vrea să îşi protejeze copilul nenăscut.

— Două luni.

Cassian se întoarse spre Rhys.

— Ai ascuns asta *două luni*?

Rhys îi aruncă un zâmbet arogant.

— Ca să fiu sincer, credeam că toţi o să vă daţi seama până acum.

Cassian râse din nou.

— Cum să ne dăm seama, când ai înfăşurat-o în scutul ăla?

— Sunt un ticălos indispus, ai uitat?

Cassian zâmbi şi îi spuse lui Azriel:

— O să fim unchi.

Feyre mormăi.

— Mama să îl ajute pe copilul ăsta!

Azriel zâmbi auzind-o, dar Feyre îşi mută privirea la Nesta.

— Felicitări! îi spuse Nesta încet surorii ei.

Doar pentru că ea nu spusese nimic, reuşise Nesta să stea şi să se uite la toţi, la bucuria şi apropierea lor, ca şi când ar fi privit pe o fereastră.

Dar Feyre schiţă un zâmbet.

— Mulţumesc! Ştii, ai să fii mătuşă.

— Chiar că zeii trebuie să-l ajute pe copilul ăsta, mormăi Cassian, iar Nesta se încruntă la el.

Ea se întoarse spre Rhys şi Feyre şi îl văzu pe mascul urmărind-o atent, întruchiparea calmului cu braţul în jurul umerilor partenerei lui, licărul din ochii săi fiind ameninţător.

Nesta îl lăsă atunci să vadă că nu îi dorea răul lui Feyre sau copilului. O parte primitivă din ea înţelegea că Rhys nu era doar mascul, ci unul Fae, şi că ar fi eliminat orice ameninţare pentru partenera şi copilul său. Că ar fi făcut-o lent şi dureros, iar apoi ar fi plecat de lângă trupul ei sfâşiat fără nicio urmă de regret.

Instinctul de autoconservare sau probabil vreunul nou de Spiriduş o făcură pe Nesta să-şi plece uşor capul, dându-i de înţeles că nu avea intenţii rele, că nu i-ar fi rănit niciodată.

Şi Rhys îşi plecă puţin capul, şi asta fu tot.

— I-ai spus lui Elain? o întrebă Nesta pe Feyre.

Înainte ca Feyre să-i poată răspunde, se auzi şi Azriel:

— Dar lui Mor?

Feyre zâmbi.

— Elain a fost singura care a ghicit. M-a surprins vomitând două dimineţi la rând. Ea dădu din cap spre Azriel. Cred că se pricepe mai bine decât tine să ţină secrete.

— Am să o anunţ pe Mor când se întoarce din Vallahan, rosti Rhys. Având în vedere cum ai reacţionat tu, Cass, nu cred că şi-ar putea ascunde entuziasmul dacă i-aş da vestea cât este acolo, chiar dacă nu le-ar spune nimic. Şi nu vreau ca un posibil inamic să afle. Nu încă.

— Varian? întrebă Amren.

Nesta nu aflase cum de se încurcase femela cu prinţul din Adriata al Regatului Verii. Acum presupuse că nu avea să mai afle vreodată.

— Încă nu, repetă Rhys, scuturând din cap. Nu înainte să mai treacă o vreme.

Nesta îşi înclină capul spre sora ei.

— Deci nu poţi să faci magie cât eşti însărcinată?

Feyre tresări.

— Pot, dar cu darurile mele neobişnuite, nu ştiu cum ar putea afecta copilul. Este în regulă să mă teleportez, dar alte puteri, la începutul sarcinii, s-ar putea să-mi forţeze corpul în mod periculos. Rhys îi strânse mai mult umărul. Este o pacoste. Feyre lovi mâna care o ţinea de braţ. La fel de mare ca el!

Rhys îi făcu semn cu ochiul. Feyre se strâmbă, dar apoi îi spuse Nestei:

— Elain o să aibă nevoie de timp să îşi refolosească puterile ca să încerce să Vadă

Tezaurul. Dar tu, Nesta… Ai putea să prevesteşti din nou viitorul.

— Cât mai repede posibil, adăugă Rhys. Timpul nu este de partea noastră.

— Tu nu eşti Creată? o întrebă Nesta pe Amren.

— Nu la fel ca tine, spuse Amren şi zâmbi şiret. Ţi-e frică?

Nesta ignoră sarcasmul. Până şi fericirea lui Cassian dispăruse.

— Am de ales? întrebă Nesta.

Dacă era vorba de ea şi Elain, nu avea de ales. S-ar fi dus întotdeauna prima dacă asta însemna să o ferească de pericole pe Elain. Chiar dacă tocmai îşi rănise sora mai mult decât putea suporta.

— Chiar ai de ales, spuse hotărât Rhys. Întotdeauna vei avea de ales aici.

Nesta îi aruncă o privire calmă.

— Am să-l caut. Se uită la pântecul surorii ei, la mâna care se odihnea acolo. Bineînţeles că am să-l caut.

Cassian voia să discute cu Rhys despre legiunile illyriene, aşadar Nesta se trezi mergând singură spre uşa de la intrare a casei de lângă râu.

Ajunsese la jumătatea holului când Feyre îi strigă numele, iar Nesta se opri, chiar în faţa tabloului cu Ramiel.

Feyre schiţă un zâmbet.

— Aştept cu tine până ce termină.

Nesta se abţinu să nu spună „Nu te deranja”. Ele merseră în linişte spre uşa de la intrare, toate

tablourile şi portretele tuturor, în afară de al ei şi al mamei lor, urmărindu-le.

Liniştea deveni mai încordată, aproape insuportabilă când se opriră în holul mare. Nesta nu ştia ce să spună, nici ce *să facă*.

Până ce Feyre spuse:

— Este băiat.

Nesta întoarse capul spre sora ei.

— Bebeluşul?

Feyre zâmbi.

— Voiam să afli tu prima. I-am spus lui Rhys să aştepte să îţi zic, dar… Feyre chicoti când alte strigăte de bucurie răsunară pe hol. Presupun că acum le spune lui Az şi Cassian.

Dar Nesta avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă oferta amabilă a lui Feyre, ce-i dezvăluise…

— De unde ştii ce e?

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Feyre.

— În timpul conflictului cu Hybernul, Cioplitorul de Oase mi-a arătat o viziune a copilului pe care urma să-l am cu Rhys.

— El de unde ştia?

— Nu ştiu, recunoscu Feyre, atingându-şi din nou pântecul. Dar nu mi-am dat seama cât de mult îmi doresc un băiat înainte să aflu că o să am unul.

— Probabil din cauză că a fost atât de urât pentru tine să ai surori.

Feyre oftă.

— Nu asta voiam să zic.

Nesta ridică din umeri. Feyre ar fi putut să nu o spună, dar sentimentul era fără îndoială acolo. Tot ce se întâmplase cu Elain…

Feyre păru să simtă la ce se gândea sora ei.

— Elain avea dreptate. Ne-am concentrat atât de mult la cum ne-a afectat trauma ei, încât am uitat că ea a fost cea care a trăit-o.

— Mie mi-a zis asta, nu ţie.

— Şi eu am fost vinovată de aceleaşi lucruri, Nesta. Tristeţea întunecă ochii lui Feyre. N-a fost corect din partea lui Elain să-ţi arunce doar ţie adevărul în faţă.

Nesta nu ştia ce răspuns să îi dea – nu ştia unde să înceapă.

— De ce nu i-ai spus mai întâi lui Elain sexul copilului?

— Ea a descoperit sarcina. Voiam ca tu să afli ce este înaintea celorlalţi.

— Nu mi-am dat seama că ţii scorul.

Feyre îi aruncă o privire exasperată.

— Nu o fac, Nesta. Eu doar… Am nevoie de o scuză ca să îţi împărtăşesc diverse lucruri? Eşti sora mea. Voiam să îţi spun ţie înaintea celorlalţi. Asta e tot.

Nesta rămase şi acum fără cuvinte. Din fericire, vocea lui Cassian umplu holul când îşi luă rămas-bun de la Rhys.

— Succes! spuse Feyre încet, înainte să se grăbească să îl întâmpine pe fericitul Cassian, iar Nesta îşi dădu seama că sora ei nu se referea doar la Tezaurul Groazei.

Capitolul 22

— Crezi că Nesta poate să găsească Tezaurul? îl întrebă Azriel pe Cassian când se relaxară în salonul care le separa dormitoarele, flăcările pârâind în şemineul din faţa lor.

Noaptea devenise destul de friguroasă încât să aibă nevoie de un foc, iar Cassian, căruia îi plăcuse dintotdeauna toamna, în ciuda ticăloşilor din Regatul Toamnei, savura căldura.

— Aşa sper, evită Cassian răspunsul.

Nu suporta gândul că Nesta se expunea pericolului, dar îi înţelegea pe deplin motivaţia. Dacă ar fi avut de ales între a-şi pune unul dintre fraţi în pericol sau de a se pune pe el, s-ar fi ales *întotdeauna* pe sine. Deşi tresărise la fiecare cuvânt aspru pe care i-l adresase Nesta lui Elain, nu putea neglija frica şi dragostea din spatele deciziei ei. Putea doar să admire că se oferise voluntară – dacă nu pentru binele lumii, atunci ca să-şi ţină sora în siguranţă.

— Nesta chiar ar trebui să aibă o viziune, spuse Azriel.

Cassian se uită spre fotoliile în care stătuseră în faţa focului de atât de multe ori, încât era o regulă nescrisă ca Azriel să-l aleagă pe cel din stânga, mai aproape de fereastră, iar Cassian pe cel din dreapta, mai aproape de uşă. Un al treilea era în stânga lui Azriel, de obicei pentru Rhys, şi al patrulea în dreapta lui Cassian, întotdeauna pentru Mor. O pernă aurie mărginită cu dantelă împodobea cel de-al patrulea scaun, un semn

permanent că era al ei. Amren arareori stătea aici suficient de mult timp încât să vadă camera asta, deci ei nu-i fusese niciodată pregătit un loc.

— Nesta nu este în stare să vadă viitorul, spuse Cassian. Nici măcar nu ştim ce putere mai are.

Dar Elain le confirmase tuturor: ambele surori mai aveau încă puterile dăruite de Cazan. Dacă erau la fel de mari ca înainte, el nu ştia.

— Totuşi, ştii, replică Azriel. Ai văzut-o – chiar şi atunci când nu străluceşte în ochii ei.

Cassian nu povestise nimănui despre treapta cu urme clare de degete arse pe care o găsise. Se întrebă dacă Azriel aflase cumva de ele, ştirea fiindu-i adusă de spionii lui.

— Ea este schimbătoare acum. Ultima dată când a avut o viziune, s-a terminat prost. Cazanul *s-a uitat* la ea. Iar apoi a luat-o pe Elain.

Astăzi văzuse toate amintirile îngrozitoare licărind în faţa ochilor Nestei. Şi chiar dacă el înţelegea că Elain spusese adevărul, revendicând trauma acelei amintiri, Cassian cunoştea personal groaza şi durerea provocată de răpirea şi rănirea unei persoane dragi.

Azriel înţepeni.

— Ştiu! La urma urmei, am dat o mână de ajutor ca să o salvăm pe Elain.

Az nici măcar nu ezitase înainte să intre în mijlocul taberei de război a Hybernului.

Cassian îşi sprijini capul de spătarul scaunului, foşnindu-şi aripile prin spaţiile goale menite să le găzduiască.

— Nesta o să aibă singură o viziune, în cele din urmă, dacă este capabilă.

— Dacă Briallyn şi Koschei găsesc doar unul dintre obiectele Tezaurului Groazei…

— Las-o mai întâi pe Nesta să încerce singură. Cassian se uită în ochii lui Az. Dacă intervenim şi îi ordonăm să o facă, o să dea greş. Las-o să îşi epuizeze celelalte opţiuni înainte să îşi dea seama că doar una este viabilă.

Azriel îi studie chipul, apoi dădu serios din cap.

Cassian expiră, privind flăcările ce săreau şi pâlpâiau.

— O să fim unchi, spuse el după o clipă, incapabil să îşi mascheze mirarea din glas.

Chipul lui Azriel se umplu de mândrie şi bucurie.

— Este băiat.

Nu era o garanţie că primul născut al Marelui Lord avea să fie moştenitorul său. Câteodată magia aştepta o vreme să decidă, şi adesea sărea peste ordinea naşterii. Uneori găsea în schimb un văr. Alteori, abandona descendenţa. Sau alegea moştenitorul în clipa naşterii, în reverberaţiile primelor ţipete ale nou-născutului. Totuşi, pentru Cassian nu conta dacă fiul lui Rhys îi moştenea puterea fantastică sau doar o picătură.

Nici pentru Rhys nu ar fi contat. Pentru niciunul dintre ei. Acel băiat era deja iubit.

— Mă bucur pentru Rhys, spuse Cassian încet.

— Şi eu.

Cassian se uită la Az.

— Crezi că ai să fii vreodată pregătit pentru unul? „Ai să fii vreodată pregătit să îi mărturiseşti lui Mor ce este în inima ta?”

— Nu ştiu, spuse Azriel.

— Îţi doreşti un copil?

— Nu contează ce vreau.

Cuvinte distante, care îl împiedicară pe Cassian să mai insiste. El era încă fericit să joace rolul de tampon între Mor şi Azriel, dar în ultima vreme se schimbase ceva. La amândoi. Mor nu mai stătea lângă Cassian, sprijinindu-se de el, iar Azriel… privirile dulci pe care i le arunca se împuţinaseră, se răriseră. Cassian nu ştia de ce.

— *Tu* vrei un copil? întrebă Az.

Cassian nu reuşi să nu se gândească la el şi Nesta, lipiţi de zidul de la etajul inferior, mângâindu-l exact aşa cum îi plăcea lui, gemetele ei fiind ca o muzică plăcută.

O lăsase nesatisfăcută – fugise înainte ca el să se revanşeze. După întâlnirea de mai devreme, se dusese în Windhaven şi nu o văzuse la cină. Nici măcar nu era sigur ce naiba i-ar fi spus, cum ar fi purtat o conversaţie.

Era ca târgul neterminat tatuat pe spatele lor, acel dezechilibru al plăcerii. Şi o chestiune pe care ar fi putut s-o numească fără ruşine mândrie masculină. Acum ea avea avantajul. Păruse foarte îngâmfată când îl întrerupsese cu replica ei.

El dădu din picior şi se încruntă la foc.

— Cassian?

Masculul îşi dădu seama că Azriel îl întrebase ceva. Corect – dacă-şi dorea un copil.

— Bineînţeles că vreau copii.

Se gândea adesea la asta, la ce fel de familie şi-ar fi întemeiat, cum s-ar fi asigurat că odraslele lui nu şi-ar fi petrecut o clipă gândindu-se că erau neiubite sau nedorite; nu ar fi fost niciodată flămânde, speriate, îngheţate sau suferind.

Dar niciodată nu apăruse o femelă care să îl tenteze suficient încât să lupte pentru acel viitor.

În sinea lui, presupunea că asta îşi dorea: legătura dintre parteneri. Ceea ce văzuse între Feyre şi Rhys.

Cassian expiră din nou şi se ridică în picioare. Azriel ridică tăcut o sprânceană.

Cassian se îndreptă spre uşă. Până nu-şi lua revanşa, nu putea să se odihnească, să se concentreze. Când păşi pe hol, mormăi fără să privească înapoi:

— Fă-te că nu vezi, supraveghetorule!

*

Ghemuită în pat, cu o carte sprijinită pe cuvertura groasă, Nesta tocmai ajungea la primul sărut fierbinte din ultimul roman când auzi o bătaie în uşă.

Închise cartea şi se ridică pe perne.

— Da?

Mânerul se răsuci, şi iată-l!

Cassian era încă îmbrăcat cu hainele de piele, solzii suprapuşi fiind plini de umbre şi făcându-l să pară o bestie mare şi agitată când închise uşa.

El se rezemă de stejarul sculptat, aripile înălţându-i-se mult deasupra capului, ca două piscuri montane.

— Ce este? Nesta lăsă cartea pe noptieră, ridicându-se mai mult. El îşi coborî privirea la cămaşa ei de noapte din mătase, fără mâneci, apoi reveni repede la chipul ei. Ce este? întrebă din nou, înclinându-şi capul. Părul despletit îi căzu peste un umăr, iar ea văzu că el observă şi asta.

— Nu te-am văzut niciodată cu părul despletit, zise el cu o voce răguşită.

Nesta şi-l purta întotdeauna împletit şi prins cu agrafe. Se încruntă la cosiţele care-i cădeau spre talie, auriul din castaniu licărind în lumina slabă.

— Este o pacoste când este despletit!

— Este frumos.

Nesta înghiţi când îşi ridică privirea. Deşi ochii lui străluceau, rămase rezemat de uşă, cu mâinile la spate, ca şi când s-ar fi abţinut.

Parfumul lui pluti spre ea, mai închis şi mirosind a mai mult mosc decât de obicei. Ea ar fi pariat toţi banii pe care nu îi avea că era mirosul excitării lui.

Asta îi mări pulsul, ea simţind că se îndepărtează atât de mult de judecata sănătoasă, încât bâjbâi după lesa-i care dispărea. Era inacceptabil să îi permită să o afecteze atât de uşor şi de mult.

Nu îndrăzni să se uite mai jos de talia lui când zâmbi calm.

— Ai venit pentru mai mult?

— Am venit să-mi achit datoria.

Cuvintele lui erau guturale. Pe sub pătură, ea îşi strânse degetele de la picioare, dar vocea îi rămase surprinzător de calmă.

— Ce datorie?

— De aseară.

Vorbea ca şi când nu ar mai fi avut timp pentru sarcasm şi amuzament. Privirea îi coborî mai jos de chipul ei, observându-i pulsul mărit.

— Avem treburi neterminate.

Ea căută orice ca să se păzească de el.

— Mândria masculină este un lucru de mirare. Când el nu-i răspunse, mai ridică o barieră între ei. De ce ai venit? Ai spus destul de clar că a fost o greşeală ceea ce s-a întâmplat aseară.

El nu accepta un refuz.

— Nu am spus aşa ceva.

Atenţia îi rămase fixată la pulsul ei mărit.

— Nici nu a fost nevoie. Am văzut-o în ochii tăi.

Cassian se uită brusc în ochii ei.

— Singura greşeală a fost că am terminat înainte să te pot gusta.

Nesta ştia că nu se referea la gura sau la pielea ei.

— Singura greşeală a fost că ai fugit înainte să îngenunchez, continuă Cassian.

Nesta începu să respire sacadat.

— N-au să-ţi zică prietenii tăi că *asta* e o greşeală?

Ea gesticulă în aerul dintre ei.

— Prietenii mei nu au nicio legătură cu asta. Cu ce vreau de la tine.

Masculul îi vorbi atât de hotărât, încât ei îi tresăriră sânii. Privirea îi coborî din nou, iar când îi văzu sfârcurile întărite pe sub cămaşa de noapte de mătase…

Toată fiinţa lui părea să se concentreze la asta. La ea. Toţi cei cinci sute de ani de când era un războinic instruit, un prădător de vârf. Toţi… concentraţi la ea.

Evaluarea lui o învălui ca o rafală de vânt, de foc.

— Cum rămâne cu antrenamentul? şopti ea.

— Asta nu face parte din antrenament.

Ochii lui se întunecaseră complet.

Pielea ei se strânse, devenind aproape dureroasă când simţi o zvâcnire fierbinte între picioare.

— Nesta!

O notă stăruitoare i se strecurase în glas. El tremura, uşa din spatele lui huruind din cauza controlului pe care şi-l pierdea.

Nesta se uită atunci. Mai jos de talia lui. La ce i se forţa în pantaloni.

Mintea i se goli, pe lume râmând doar ea, el şi spaţiul dintre ei.

Cassian mormăi, sunetul fiind şi o rugăminte.

— Asta nu are nimic de-a face cu antrenamentul sau cu orice altceva, se forţă Nesta să spună. Este doar sex.

— Doar sex, repetă Cassian, deşi ceva se schimbă în expresia lui.

Cu siguranţă urma să fie o greşeală, ceva pentru care avea să plătească şi să sufere. Dar nu

era în stare să îl respingă. Să-şi refuze trăirile. Era de acord, însă doar pentru seara asta.

Aşadar, Nesta îi întâlni din nou privirea, studie fiecare centimetru care tremura de reţinere şi spuse „Da”.

Cassian se avântă asupra ei ca un animal eliberat din cuşcă, iar ea abia avu timp să se răsucească spre marginea patului înainte ca buzele lui să le strivească pe ale ei, devorându-le şi revendicând-o.

Sunetele profunde ca un tors de pisică vibrară din pieptul lui prin degetele ei când îi scoase jacheta şi cămaşa, sfâşiind materialul. Cassian îşi dezlipi buzele de ale ei, suficient de mult timp încât să îşi azvârle cămaşa, materialul agăţându-i-se de aripi înainte să cadă pe podea. Apoi fu din nou asupra ei, urcând în pat, iar Nesta îşi depărtă picioarele, lăsându-i corpul să se culcuşească în spaţiul dintre coapse.

Nu se putu abţine să nu geamă când el îşi împinse şoldurile într-ale ei, pantalonii lui de piele alunecând pe ea. Îi băgă limba în gură şi o sărută pasional, strecurându-şi o mână pe coapsa goală şi trăgându-i cămaşa de noapte. Când ajunse la şoldul ei şi tot nu dădu peste lenjeria intimă, şuieră. Se uită unde îşi lipea vigoarea de ea şi îşi dădu seama că doar pantalonii de piele îl separau de umezeala ei.

Nesta tremura, şi nu de teamă, când el îi ridică mai mult cămaşa de noapte cu o mână tremurândă. I-o ridică spre buric, iar apoi se uită la ea, goală şi strălucitoare, lipită de umflătura din

pantalonii lui. Gâfâi, şi Nesta aşteptă atingerea brutală şi provocatoare, dar Cassian doar se aplecă şi o sărută pe gât.

Tandru, convingător. O sărută pe umăr, iar ea tremură. Tremură mai mult când masculul îşi trecu limba peste acel loc. Îi sărută şi-i linse adâncitura dintre cele două clavicule.

Îi dădu bretelele cămăşii de noapte în jos, pe braţe. Îi sărută claviculele. Cu fiecare sărut, trase şi mai mult în jos gulerul cămăşii. Până când respiraţia lui îi încălzi sânii goi.

Cassian scoase un sunet gutural, ca un soi de creatură înfometată şi chinuită. Se uită la sânii ei, iar ea nu putu să respire sub privirea arzătoare. Nu reuşi să-şi tragă sufletul când el îşi plecă fruntea şi îi cuprinse sfârcul cu buzele.

Nesta se arcui pe pat, scoţând un sunet slab.

Cassian repetă mişcarea cu celălalt sân, iar apoi îşi trecu dinţii peste vârful sensibil înainte să îl muşte uşor.

Atunci ea gemu, dându-şi capul pe spate şi ridicându-şi pieptul spre el într-o rugăminte tăcută.

Cassian râse întunecat şi se întoarse la celălalt sân, zgâriindu-l uşor cu dinţii, tachinând-o, muşcându-l.

Nesta întinse mâinile spre Cassian, spre locul unde rămase nemişcat între picioarele ei. Avea nevoie de el – acum. Nu-i păsa dacă-l simţea cu mâna sau înlăuntrul său.

Dar Cassian pur şi simplu se retrase. Se ridică şi îngenunche în faţa Nestei. Studie picioarele depărtate de sub el, cămaşa de noapte adunată în

jurul taliei, tot ce era expus pentru el. Festinul pe care trebuia să îl devoreze.

— Îţi sunt dator, spuse cu vocea guturală care o făcu să se zvârcolească.

Îi privi şoldurile unduindu-se şi îi cuprinse coapsele cu mâinile mari şi puternice. Aşteptă să-i dea de înţeles că ştia ce voia el. Ce visase ea atâta vreme, în orele întunecate ale nopţii.

— Da, îi răspunse în şoaptă, gâtuită de emoţie.

Cassian îi zâmbi feroce şi masculin şi îi apucă şi mai bine coapsele goale, depărtându-le mai mult. Îşi lăsă capul în jos, iar ea nu văzu decât părul lui brunet, aurit de lumina lămpilor, şi aripile superbe ce se ridicau deasupra amândurora.

Masculul nu pierdu timpul cu atingeri blânde şi sărutări.

Făcându-şi loc cu o mână, îşi trecu limba chiar pe mijloc.

Lumea se rupse, îşi reveni şi se rupse din nou. Văzu cât era de umedă şi-şi coborî cealaltă mână ca să îşi aranjeze umflătura din pantaloni.

O linse din nou, zăbovind asupra clitorisului, sorbindu-l şi muşcându-l uşor înainte să se retragă.

Nesta se arcui, incapabilă să-şi înghită geamătul.

Cassian îşi plimbă limba în jos fără să se grăbească, şi-i apăsă abdomenul cu o mână, liniştind-o când o pătrunse mai adânc decât se aşteptase ea, iar Nesta nu fu în stare să gândească, să facă altceva în afară de a se bucura de asta, de el…

— Eşti mai delicioasă decât am visat, mormăi, croindu-şi din nou loc spre punctul sensibil cu atingeri chinuitoare.

Nesta scânci, iar el îşi mişcă limba acolo. Scâncetul ei se transformă într-un ţipăt, iar Cassian râse, mişcându-şi iarăşi limba.

Orgasmul luă forma unui văl strălucitor, necontrolat, dar care se apropia.

— Ce umedă eşti, şopti masculul şi-i linse labiile mici de parcă ar fi fost hotărât să soarbă fiecare picătură din ea. Întotdeauna eşti atât de umedă pentru mine, Nesta?

Ea nu avea de gând să-i dea satisfacţie spunând adevărul. Dar nu se putea gândi la nicio minciună, cu limba lui care o tot chinuia, convingând-o, dar încă refuzându-i apăsarea şi împingerile neobosite de care avea atâta nevoie.

Cassian chicoti ca şi când ar fi ştiut deja răspunsul. Lingând-o, părul său mătăsos îi atinse pântecul şi îşi ridică privirea ca să se uite în ochii ei.

Când privirile li se întâlniră, îşi strecură un deget în ea.

Nesta ţipă, iar el îşi mişcă mâna de pe coapsa ei ca să-i despartă iar labiile când linse acel loc în timp ce o pătrundea cu degetul într-un ritm lent şi chinuitor.

Mai mult – ea îşi dorea mai mult. Îşi undui şoldurile spre el destul de tare, încât să îi împingă degetul mai adânc.

— Ce lacomă eşti, îi şopti, şi-şi scoase degetul aproape complet. Doar ca să mai bage unul.

Atunci, Nesta se dezlănţui pe deplin. Renunţă la bun simţ şi mândrie când cele două degete o umplură. El o linse şi o ronţăi delicat, iar orgasmul se adună în jurul ei ca o ceaţă irizantă.

Cassian mormăi din nou, lăsându-se în voia dorinţei care îl motiva, iar reverberaţiile sunetului răsunară în locuri din ea care nu fuseseră atinse. Scoţându-şi degetele şi pătrunzând-o din nou, dându-i labiile la o parte şi umplând-o, o gustă şi o savură.

Nesta îi călări mâna şi faţa, frecându-se de el cu dezinvoltură.

— Pe toţi zeii! Cassian îi zgârie uşor pielea cu dinţii. Nesta!

Sunetul numelui ei pe buzele lui, aproape de cel mai sensibil punct, îi împrăştie mintea în eternitate.

Forţa orgasmului o făcu să se aplece peste marginea patului, iar el deveni lacom, continuând să o pătrundă cu degetele, atingând-o cu limba şi buzele, ca şi când ar fi vrut să îi devoreze toată plăcerea. Nu se opri înainte ca ea să se prăbuşească pe saltea, să se moleşească şi să tremure, încercând să îşi vină în simţiri.

Nesta rămase goală şi în agonie când el îşi scoase degetele, depărtarea limbii şi gurii lui de locul dintre picioarele ei fiind ca un sărut rece.

Cassian încă respira greoi când se ridică şi se uită la ea.

Nesta nu putea să se mişte – nu îşi amintea cum. Nimeni nu îi mai făcuse vreodată aşa ceva. Nimeni nu o mai făcuse să se simtă astfel.

Plăcerea o lăsase fără suflare. Ca şi când lumea ar fi putut fi refăcută cu forţa care izbucnise din ea.

Nesta se uită la muşchii sculptaţi ai pieptului său, la aripile şi chipul frumos.

Se întinse spre penisul pe care voia să îl simtă, să îl guste, dar el se dădu jos din pat.

Cassian îşi luă cămaşa şi se îndreptă spre uşă.

— Acum suntem chit.

Capitolul 23

Urmărind-o pe Nesta atingând orgasmul, Cassian avusese o trăire aproape religioasă. Momentul îl zdruncinase profund şi doar voinţa şi mândria îl împiedicaseră să ejaculeze din nou în pantaloni. Doar voinţa şi mândria îl făcuseră să se dea jos din pat când ea se întinsese spre el. Doar voinţa şi mândria îl îndemnaseră să părăsească încăperea, când singurul lucru pe care şi-l dorea era să-şi înfigă bărbăţia în căldura ei plăcută şi strâmtă şi să o călărească până ar fi urlat amândoi.

Nu reuşi să scape de gustul ei perfect. Nici când se spălă înainte de culcare. Nici atunci când se masturbă udând cearşafurile. Nici la micul dejun. Îi tot simţea pielea fierbinte şi catifelată. Se spălase pe mâini de zece ori înainte să o vadă pe Nesta în ringul de antrenament, şi tot îi simţea mirosul şi gustul.

Cassian îşi alungă imediat gândul. Ignoră faptul că probabil Nesta se simţise bine în mâinile şi sub atingerea limbii lui, dar incomparabil cu modul în

care s-ar fi simţit dacă s-ar fi culcat cu ea. Fusese destul de strâmtă încât să-şi dea seama că ar fi fost un paradis şi o nebunie – distrugerea lui. Şi se umezise atât de mult pentru el, că ştia că ar fi făcut lucruri regretabile ca să mai guste o dată acea umezeală.

Totuşi, Nesta care apăru pe ringul de antrenament fu acea pe care o vedea în fiecare dimineaţă.

Cassian nu zări nicio roşeaţă în obraji şi nicio scânteie în ochi, care să-i dea de înţeles că şi ea se simţise bine.

Dar poate din cauză că Azriel venea în urma ei.

Fratele lui îi aruncă o privire şi rânji. Az ştia. Ori simţea mirosul lui Cassian în Nesta, ori îl simţise pe al ei pe pielea lui Cassian, chiar şi din cealaltă parte a ringului.

Cassian nu regreta ce făcuse cu ea. Deloc. Şi poate era din cauză că trecuseră doi ani de când făcuse sex, dar nu îşi aducea aminte ultima dată când se lăsase subjugat de propriile-i nevoi de bază.

O părticică din creierul lui îi şoptea contrariul. El o ignoră. O ignora deja de ceva timp.

— ’Neaţa, Az! spuse Cassian vesel. El dădu din cap spre Nesta. Nes! Cum ai dormit?

Ochii ei licăriră cu o furie care o stârni pe a lui, dar apoi zâmbi calmă.

— Ca un bebeluş!

Aşadar, urma să fie un joc în care aveau să vadă care dintre ei putea pretinde mai mult timp

că nu se întâmplase nimic – care dintre cei doi putea să pară cel mai puţin afectat.

Cassian îi aruncă un zâmbet care o înştiinţă că accepta provocarea şi că avea s-o facă să se târască înainte de final.

Nesta începu să îşi dezlege şireturile cizmelor.

El făcu semn din cap spre Azriel.

— De ce ai venit aici?

— M-am gândit să mă antrenez şi eu înainte să îmi încep ziua, spuse Az, umbrele lui zăbovind sub boltă ca şi când s-ar fi temut de lumina strălucitoare a soarelui din ring. Nu întrerup nimic, nu-i aşa?

Cassian ar fi putut jura că degetele Nestei înţepeniră pe şireturile bocancilor.

— Nu întrerupi nimic, îi răspunse tărăgănat. Începem lupta corp la corp.

— Partea care-mi displace cel mai mult, spuse Azriel.

— De ce? întrebă Nesta scoţându-şi cizmele.

Az o urmări intrând desculţă în ring.

— Prefer lupta cu sabia. Lupta corp la corp presupune prea mult contact ca să îmi placă.

— Nu îi place să se mânjească pe faţă cu transpiraţia altuia, spuse Cassian chicotind.

Azriel îşi dădu ochii peste cap, dar nu negă.

Nesta îl privi pe îmblânzitorul umbrelor cu o sinceritate de care majoritatea se fereau. Azriel îi aruncă o privire calmă de care cei mai mulţi fugeau.

Până şi Feyre ezitase la început în preajma lui Az, dar Nesta îl privi la fel de ferm şi evaluator ca pe toţi ceilalţi.

Poate că de aceea Azriel nu spusese nimic rău despre Nesta. Nu păruse niciodată înclinat să se certe cu ea. Nesta îl vedea şi nu se temea de el. Nu mulţi erau cei care îşi permiteau asta.

— Arătaţi-mi cum vă luptaţi, spuse Nesta. Vreau să ştiu cu ce mă confrunt, adăugă când Azriel clipi. Ce am văzut în luptă era diferit, nu-i aşa? întrebă când niciunul dintre ei nu zise o vorbă.

— Da, îi răspunse Cassian. E altceva faţă de ceea ce facem aici, dar presupune o altfel de luptă.

Umbrele întunecară ochii Nestei, ca şi când amintirea câmpului de luptă ar fi bântuit-o.

— N-o să începem deocamdată antrenamentul de luptă, spuse el.

Probabil aveau să treacă mai mulţi ani. Az o privea ca şi când şi el ar fi observat umbrele din ochii ei.

— Vrei să ne luptăm puţin? îl întrebă Cassian. A trecut o vreme de când n-am mai şters podeaua cu tine.

Trebuia să îşi consume energia – dorinţa rămasă, care îl agita încă de noaptea trecută. Trebuia să o elimine din corp prin mişcare şi respiraţie.

Az îşi roti un umăr, netulburat şi calm, ochii strălucindu-i ca şi când ar fi observat nevoia lui Cassian de a-şi consuma energia acumulată. Dar Az îşi scoase jacheta şi cămaşa, lăsând pietrele

Siphon de pe dosul mâinilor, fixate în jurul încheieturilor şi printr-o buclă de degetul mijlociu. Cassian procedă la fel când îşi scoase cămaşa.

Privirea Nestei îl sfredeli din partea cealaltă a ringului. Cassian probabil că îşi încordase muşchii stomacului când se apropiase de cercul trasat cu cretă. Az scutură din cap şi mormăi:

— Jalnic, Cass!

Cassian îi făcu semn din ochi, dând din cap spre stomacul la fel de musculos al fratelui său.

— Unde te-ai antrenat zilele astea?

— Aici, îi răspunse Azriel. Noaptea!

După ce se întorcea din misiunile de spionaj.

— Nu poţi să dormi?

Cassian luă o poziţie de luptă.

O umbră se răsuci în jurul gâtului lui Azriel, singura suficient de curajoasă să înfrunte lumina soarelui.

— Cam aşa ceva, spuse el şi luă poziţia de luptă în faţa lui Cassian.

Cassian o lăsă baltă, ştiind că Az i-ar fi spus deja dacă ar fi vrut să împărtăşească şi ce îl urmărise atât de mult încât să se antreneze noaptea, în loc să o facă dimineaţa, împreună cu ei. Cassian îi explică Nestei, care stătea la câţiva paşi în afara ringului de cretă:

— O să ne mişcăm la viteză maximă, apoi o să ne oprim şi eu am să îţi dau mai multe detalii. Bine?

Trebuia să îşi consume energia asta înainte să îndrăznească să se apropie de ea.

Nesta îşi încrucişă braţele cu o expresie atât de neutră, încât el se întrebă o clipă dacă îşi imaginase că seara trecută se aflase cu capul între picioarele ei.

Alungându-şi gândul, se uită din nou la Az. Privirile li se întâlniră, chipul lui Az fiind la fel de inexpresiv ca al Nestei, iar Cassian dădu din cap. „Începem!”

Lupta începu cu mişcarea picioarelor: se rotiră lent, evaluându-se, fiecare aşteptând ca şi celălalt să îşi dezvăluie prima mişcare.

Cassian cunoştea trucurile lui Az. Ştia ce parte prefera Az şi cum îi plăcea să lovească.

Problema era că şi Az îi ştia toate tehnicile şi neajunsurile.

Îşi dădură din nou târcoale, Cassian bătând din picioare un ritm constant pe pământul uscat.

— Ei, bine? îl întrebă pe Az. De ce nu-mi arăţi la ce te-au ajutat toate meditaţiile nocturne?

Az zâmbi, refuzând să muşte momeala.

Soarele strălucea în înaltul cerului, încălzind pielea goală şi părul lui Cassian.

— Chiar asta e tot? întrebă Nesta. Vă daţi târcoale şi vă tachinaţi?

Cassian nu îndrăzni să se uite la ea. Nici măcar o clipă. De îndată ce ar fi clipit măcar în direcţia ei, Azriel ar fi atacat şi ar fi atacat dur. Însă…

Cassian zâmbi. Şi se uită spre Nesta.

Az căzu în capcana lui, atacându-l în sfârşit.

Cassian, aşteptându-se la asta, întâmpină pumnul pe care Az îl ridicase în faţa lui, blocându-l, deviindu-l şi atacând la rândul său. Az încasă

lovitura, se feri de cea de-a doua şi ţinti coastele expuse ale lui Cassian.

Cassian îi blocă mişcarea, ripostă, apoi începu lupta.

Se atacară cu pumnii, picioarele şi aripile, îşi blocară mişcările, lovind cu picioarele şi călcând apăsat, respirând sacadat în încercarea de a trece de apărarea celuilalt. Niciunul dintre ei nu lovea cu toată forţa – nu aşa cum ar fi făcut-o într-o luptă reală, când un pumn putea rupe un maxilar. Dar foloseau destulă forţă încât pe Cassian să îl doară coastele şi Az să expire zgomotos când primul îl lovi din întâmplare în stomac. Az reuşi să-şi tragă suflarea răsucindu-se – altfel, lupta s-ar fi terminat atunci.

Rotindu-se în ring, lovind cu pumnii şi dezgolindu-şi feroce dinţii, ei se concentrară la luptă transpirând în soare şi respirând. Se născuseră pentru aşa ceva, înduraseră secole de antrenament care le transformaseră trupurile în instrumente violente. Să le permită corpurilor să se poarte cum voiau era un fel de libertate.

Ritmul luptei se înteţi şi până şi Cassian începu să respire sacadat. Deşi era mai masiv, Azriel era foarte rapid – erau la fel de buni. Ar fi putut să se lupte ore în şir, dacă s-ar fi înfruntat cu adevărat ca inamici. Ar fi putut să o facă zile la rând, dacă ar fi fost adversari într-unul dintre vechile războaie, unde toate bătăliile se opriseră ca să vadă marii eroi luptând corp la corp.

Dar timpul nu era nelimitat, iar el trebuia să îi predea o lecţie Nestei.

— Bun, gâfâi Cassian printre dinţi când blocă lovitura de picior a lui Az şi sări un pas înapoi, dându-i din nou târcoale. Cine dă următoarea lovitură câştigă.

— Este ridicol, îi răspunse Az gâfâind. Continuăm până când unul dintre noi mănâncă pământ.

Az era foarte competitiv. Nu era încrezut şi arogant, aşa cum se ştia Cassian înclinat să fie, şi nici posesiv ca Amren. Nu, era liniştit, crud şi mortal. Cassian pierduse şirul jocurilor pe care le jucaseră de-a lungul secolelor, unul dintre ei sigur de victorie, doar ca Az să dezvăluie o strategie învingătoare. Sau la câte jocuri de cărţi ori şah rămăseseră doar Rhys şi Az, în timp ce Cassian şi Mor renunţaseră şi începuseră să bea.

Ei îşi dădură din nou târcoale, dar Az întoarse capul spre Nesta, cu ochii mari.

Cassian se uită, inima sărindu-i din piept…

Azriel îl lovi cu pumnul în maxilar destul de puternic şi Cassian se clătină. Dând înapoi şi echilibrându-se, el înjură.

Az râse încet, ochii licărindu-i. Apelase la acelaşi truc pe care îl folosise Cassian la început, jucase singura carte care l-ar fi făcut pe Cassian să îşi mute atenţia de la adversar.

Se mai întâmplase – împotriva Hybernului. Nesta îi strigase numele şi chiar şi în ceaţa de pe câmpul de luptă, el îşi abandonase soldaţii ca să se grăbească spre ea, fără să îi pese de nimic altceva, dorindu-şi numai să ajungă să o salveze.

Doar că Nesta îl salvase. Şi îi strigase numele ca să îl scoată din raza de acţiune a Cazanului.

Soldaţii lui fuseseră spulberaţi după o clipă. Iar când se uitase la chipul ei, înţelesese ceva – ceva care în ultimul an şi jumătate se sfâşiase şi se răcise.

Cassian îşi roti umărul, cu mâna pe maxilar, când îl făcu pe Az ticălos.

Az râse din nou, iar ei se întoarseră spre Nesta.

Ea rămase calmă, dar o roşeaţă uşoară îi coloră obrajii.

Vântul nu bătea, ca să îi poarte mirosul spre el, însă după cum înghiţea când se uita la ei…

Azriel tuşi şi plecă să se spele.

— Îţi curg balele, îi spuse Cassian, iar Nesta înţepeni.

— Dacă m-a ispitit ceva, spuse ea furioasă intrând în ring, a fost că l-am văzut pe Azriel dându-ţi un pumn în faţă.

Cassian îi făcu semn să adopte poziţie de luptă.

— Continuă să îţi spui asta, Nes!

*

— Ce ştii despre Tezaurul Groazei?

— Despre ce?

Gwyn se întoarse de la biroul unde Nesta o găsise pe preoteasă cântând încet, cel poziţionat chiar în faţa uşii închise a biroului lui Merrill.

— Tezaurul Groazei, spuse Nesta, tresărind la durerile din corp când se aşeză pe marginea biroului lui Gwyn. Trei obiecte antice…

Gwyn scutură din cap.

— N-am auzit niciodată despre aşa ceva.

Nesta era încă transpirată după antrenamentul cu Azriel şi Cassian. Ei o învăţaseră cum să dea cu pumnul şi picioarele şi îi arătaseră paşi pe care îi făcuseră cu uşurinţă şi niciunul nu râsese când ea fusese neîndemânatică sau lipsită de graţie.

Fusese copleşitor să îi vadă luptându-se. Siluetele lor frumoase, tatuate, cu cicatrice şi muşchi sculptaţi, strălucind de transpiraţie când se luptau cu o ferocitate şi inteligenţă aşa cum nu mai văzuse… Şi ea transpirase între timp, întrebându-se cum ar fi fost să stea între cei doi masculi, lăsându-i să îşi îndrepte toată atenţia letală în direcţia venerării ei.

Elain ar fi leşinat dacă ar fi auzit asemenea lucruri. Şi să audă că Nesta fusese deja în pat cu doi masculi în acelaşi timp, nu o dată, ci de două ori, şi savurase fiecare clipă. Dar masculii cu care fusese Nesta nu semănau cu Cassian şi Azriel. *Nu fuseseră* Cassian şi Azriel.

Nesta se forţase să se concentreze în timpul lecţiei, dar imediat ce îi lăsase în ringul de antrenament, gândurile necurate se abătuseră asupra ei, distrăgând-o în drumul ei prin bibliotecă. Gândul de a-i face felaţie lui Cassian în timp ce Azriel o penetra din spate, amândoi posedând-o în tandem…

Discuţia cu Gwyn despre Tezaurul Groazei o trezise destul de repede.

— Se pare că Tezaurul e însoţit de o vrajă care-i face pe oameni să uite că există, îi spuse Nesta lui Gwyn, explicându-i pe scurt ce era şi dându-i vagi detalii despre motivul pentru care era căutat. Nu zise nimic de regina Briallyn, Koschei sau Cazan, ci doar că Tezaurul trebuia găsit repede. Şi că Gwyn nu trebuia să povestească nimănui asta.

Nesta presupunea că, făcând asta, încălca direct ordinul lui Rhys de a nu divulga nimic, dar… la naiba cu el.

Când termină de vorbit, Gwyn era cu ochii mari şi atât de palidă la faţă încât pistruii ieşeau în evidenţă.

— Şi trebuie să îl găseşti tu?

— Nu am nici cea mai mică idee de unde să încep căutarea. Ce anume să găsesc mai întâi.

Gwyn îşi muşcă buza de jos.

— Avem un sistem foarte bun de catalogare cu cartonaşe, spuse ea gânditoare, dar se uită spre rafturile din faţa lor, spre puţul deschis din subteranul bibliotecii. Dar pe ele nu scrie ce se află sub Nivelul Şapte.

— Ştiu!

Gwyn îşi înclină capul.

— Aşadar, de ce ai venit la mine?

— În mod clar te pricepi la ce faci, dacă lucrezi cu cineva atât de exigent ca Merrill. Când ai o clipă liberă, aş aprecia dacă mi-ai da o mână de ajutor sau dacă doar m-ai îndrepta în direcţia potrivită.

— Lasă-mă să termin de verificat capitolul ăsta, iar apoi să văd ce pot descoperi.

Nesta schiţă un zâmbet încordat.

— Mulţumesc!

Gwyn flutură o mână.

— Să găsesc obiectele ca să ne ajute regatul să protejeze lumea este oarecum captivant. Cam pe cât de captivată pot să fiu zilele astea, dar va fi o aventură.

— Ai putea să vii la antrenament, dacă îţi doreşti un alt soi de aventură, spuse prudentă Nesta.

Gwyn schiţă un zâmbet.

— Mă tem că nu este pentru mine.

— De ce nu?

Gwyn gesticulă spre hainele din piele ale Nestei şi solzii suprapuşi.

— Nu sunt o războinică.

— Nici eu nu sunt. Dar ai putea fi.

Gwyn scutură din cap.

— Nu cred. Dacă aş fi vrut să fiu războinică, aş fi făcut-o din copilărie. În schimb, m-am oferit să fiu ucenică… şi asta sunt.

— Nu trebuie să renunţi la un lucru ca să fii altul. Antrenamentul este exerciţiu. Înveţi să respiri, să te întinzi şi să lupţi. Nu studiezi clanul Valkyrie pentru Merrill? S-ar putea să te ajute să înţelegi mai multe. Nesta îşi atinse o coapsă. Iar eu deja îmi dezvolt muşchii. După două săptămâni, văd diferenţa.

— De ce i-ar trebui unei preotese coapse musculoase?

Nesta miji ochii când Gwyn se întoarse la lucru.

— Cassian e de vină?

— Cassian este un mascul bun şi onorabil.

— Ştiu că este. Ştiuse dintotdeauna asta. Dar prezenţa lui Cassian te face să eziţi? insistă ea.

În dimineaţa asta nu dăduse de înţeles ce se întâmplase cu o seară în urmă între ei. Ca şi când datoria dintre ei ar fi fost plătită, iar el n-ar mai fi fost interesat să o atingă. Ca şi când şi-ar fi satisfăcut o dorinţă şi nimic mai mult. Sau poate că nu îi plăcuse la fel de mult ca ei.

Faptul că-şi petrecea atât de mult timp gândindu-se la asta o neliniştea.

Gwyn nu-i răspunse, iar Nesta îşi dădu seama că nu trebuia să insiste, pentru că ucenica roşi, plecându-şi uşor capul. Ruşine – îi era ruşine şi frică.

Ceva se strânse în pieptul Nestei când începu să se îndepărteze.

— Bine! Anunţă-mă dacă afli ceva despre Tezaur!

Cât lucră, Nesta se gândi la conversaţia lor. Verificând lista de înscrieri la ieşirea din bibliotecă, la apusul soarelui, văzu că nu fusese adăugat niciun nume.

Simţi privirea lui Clotho asupra ei când studie pagina goală. Nesta se întoarse în sfârşit spre preoteasa care stătea la biroul ei cu mâinile împreunate în faţă. Liniştea se lăsă între ele, dar Nesta nu rosti o vorbă când plecă.

Merse spre scări în loc să se îndrepte spre camera ei sau spre sala de mese şi se uită la treptele roşii care coteau.

Începu să le coboare, mai lent de data asta, gândindu-se unde să păşească. Conştientiză fiecare treaptă ca pe o piesă din puzzle-urile lui Amren, pe care le examinase atent.

Coborî tot mai mult, gândindu-se la fiecare cuvânt şi privire a lui Gwyn, cât lucrase în bibliotecă. Pas cu pas, îşi spunea cu fiecare mişcare dureroasă şi tremurătoare a picioarelor. „Pas cu pas”.

Rememoră conversaţia. Fiecare pas era un cuvânt diferit, o mişcare sau un miros.

Nesta ajunse la cea de-a doua mia treaptă când se opri şi îşi dădu seama ce trebuia să facă.

Capitolul 24

Cinci zile mai târziu, Cassian stătea în faţa biroului marii preotese a bibliotecii şi urmărea mişcarea fermecată a peniţei. O întâlnise de câteva ori pe Clotho de-a lungul secolelor – aflase că avea un simţ al umorului sec şi răutăcios şi o prezenţă liniştitoare. Se străduise să nu se holbeze la mâinile ei sau la chipul pe care îl văzuse doar o dată, când o adusese Mor, cu mult timp în urmă. Atunci fusese atât de bătută şi de însângerată, încât chipul ei nu mai semăna cu un chip.

El nu ştia cum se vindecase sub glugă, nici dacă Madja reuşise să îi salveze faţa aşa cum nu reuşise să îi salveze. Presupunea că nu conta cum

arăta, de vreme ce izbutise să facă atât de multe cu Rhys şi Mor în biblioteca asta, pe care o transformase într-un refugiu pentru femelele care înduraseră orori de nedescris.

Mama lui avusese nevoie de un asemenea loc, dar Rhys îl înfiinţase cu mult timp după ce ea părăsise lumea asta. Se întrebă dacă mama lui Azriel se gândise măcar să vină aici sau dacă el ar fi îndemnat-o vreodată să o facă.

— Ei, bine, Clotho, spuse el, rezemându-se de spătar, înconjurat de foşnetele pergamentelor şi ale robelor preoteselor ca nişte bătăi de aripi, ai solicitat o audienţă?

Stiloul ei făcu o înfloritură atunci când termină de scris.

„I-am spus de două ori Nestei să nu se antreneze în bibliotecă, iar ea mi-a ignorat rugămintea”.

Cassian ridică din sprâncene.

— Se antrenează aici?

Stiloul râcâi din nou hârtia. El se uită la puţul deschis din stânga, ca şi când ar fi zărit-o acolo pe Nesta. Trecuse o săptămână de la nebunia din dormitorul ei, iar ei nu vorbiseră despre asta şi nici nu mai făcuseră nimic. Nu era prea sigur că ar fi fost înţelept să continue.

Pe lângă seria chinuitoare de exerciţii menite să îi întărească trupul, Cassian o învăţase în detaliu lupta corp la corp, paşii şi mişcările care se puteau combina în nenumărate feluri. Ca să înveţe fiecare pas, nu trebuia doar să aibă forţă, ci şi să se concentreze – să îşi aducă aminte ce mişcare

trebuia corelată cu un pas anume, să îşi lase corpul să înceapă să-şi amintească totul automat: o directă, un croşeu, o lovitură înaltă de picior… El pierduse şirul ocaziilor în care o surprinsese mormăindu-i corpului să îşi amintească astfel încât să nu se *gândească* prea mult.

Dar el ştia că îi plăceau loviturile de pumn şi de picior. O lumină îi strălucea pe chip când executa mişcările cursiv, ca o forţă concentrată la impact. Cassian se simţise dintotdeauna astfel când făcea corect mişcările, ca şi când corpul, mintea şi sufletul s-ar fi aliniat şi ar fi început să cânte.

„Nesta s-a antrenat constant în ultima vreme”, scrise Clotho.

— A stricat ceva?

„Nu! Dar i-am cerut să înceteze, iar ea nu a făcut-o”.

El îşi reprimă zâmbetul. Poate că lecţiile matinale nu erau destul de solicitante.

— Îşi neglijează îndatoririle din cauza asta?

„Nu. Asta nu contează”.

Cassian se strâmbă.

„Trebuie să faci ceva ca să înceteze cu asta”, mai scrise Clotho.

— Le deranjează pe celelalte?

„Le distrage să vadă pe cineva lovind cu pumnii şi picioarele în aer”.

Cassian fu nevoit să se ferească astfel încât Clotho să nu îi citească amuzamentul pe chip.

— Am să discut cu ea. Este aici acum? El dădu din cap spre rampa înclinată. Cu permisiunea ta, bineînţeles.

Acesta era refugiul lor. Nu conta că el era un membru al curţii lui Rhys sau că mai venise aici. De fiecare dată, el cerea permisiunea. Doar o singură dată nu o făcuse: când atacaseră Corbii Hybernului.

„Da. Îţi dau permisiunea să intri. Nesta este la Nivelul Cinci. Poate reuşeşti să o convingi”.

Considerând că era momentul să plece, masculul se ridică în picioare.

— Ştii că vorbim despre Nesta Archeron, nu? Nu face decât ceea ce vrea. Şi este puţin probabil să asculte de mine.

Clotho râse.

„Are o voinţă de fier”.

— De oţel. El zâmbi. Mă bucur că te-am văzut, Clotho!

„Şi eu, lord Cassian!”

— Doar Cassian, spuse el, aşa cum i-o repetase deja de multe ori.

„Eşti un lord al faptelor bune. Nu este un titlu dobândit prin naştere, ci câştigat”.

Cassian făcu o plecăciune şi spuse apăsat:

— Mulţumesc!

Abia când ajunse la secţiunea unde-i spusese Clotho că era Nesta, reuşi să ignore cuvintele marii preotese şi ce însemnau pentru el.

Mai întâi îl întâmpină hârşâitul paşilor, apoi respiraţia calmă şi ritmică pe care ajunsese să o cunoască bine. Cassian respiră la fel, păşi în linişte şi se uită la următorul rând de rafturi.

Oricine mergea de-a lungul rampei trebuia doar să privească la dreapta ca să o vadă pe Nesta

stând acolo într-o poziţie de luptă aproape perfectă, lovind cu pumnii spre raft. Alesese cinci cărţi drept ţinte şi lovea cu pumnul spre ele, ca şi când ar fi fost părţile corpului pe care i le arătase el să le lovească.

Apoi se opri, expiră şi-şi dădu după o ureche o şuviţă rebelă de păr, îndreptând cărţile înainte să revină la căruciorul de metal din spatele ei.

— Tot îţi cobori cotul, spuse el, iar ea se întoarse, rezemându-se de cărucior, destul de surprinsă încât el să îşi reprime râsul.

Nu o mai văzuse pe Nesta Archeron atât de... zburlită.

Sora lui Feyre îşi ridică bărbia când veni spre el. Cassian îi urmări fiecare mişcare a picioarelor. Nu îşi mai lăsa atât de mult greutatea pe piciorul drept, iar muşchii coapselor se mişcau, netezi şi puternici. Poate trei săptămâni nu erau mult ca un corp omenesc să devină musculos, dar acum ea era Mare Spiriduş.

— Nu îmi cobor cotul, negă ea, ieşind din rândul de rafturi şi în zona întinsă din faţa rampei în pantă.

— Tocmai te-am văzut făcând-o de două ori cu croşeul de dreapta.

Nesta se rezemă de capătul unui raft lung.

— Presupun că te-a trimis Clotho ca să mă certi!

El ridică din umeri.

— Nu ştiam că antrenamentul te interesează atât de mult încât să-l continui aici.

Ochii ei străluciră practic în obscuritate.

— M-am săturat să fiu slabă. Să depind de alţii să mă apere.

Avea dreptate.

— Înainte să te scutesc de mustrarea pe care o meriţi pentru că ai ignorat rugămintea lui Clotho, dă-mi voie să spun că…

— Arată-mi! Nesta se îndepărtă de raft şi luă poziţia de luptă în faţa lui. Arată-mi unde îmi cobor cotul.

Concentrarea de pe chipul ei îl făcu să clipească şi apoi să se bucure.

Pentru că iat-o: un licăr al persoanei pe care o cunoscuse înainte să se termine războiul cu Hybernul. Un licăr al ei, ca un miraj – ca şi când dacă s-ar fi uitat la el prea mult, ea ar fi dispărut.

Aşadar, Cassian spuse:

— Ia poziţie de luptă.

Nesta îl ascultă.

Sperând să nu vină Clotho şi să-l arunce peste balustradă pentru că nu îi ascultase ordinele, îi zise:

— Bine! Dă un croşeu de dreapta.

Nesta făcu exact asta. Şi coborî cotul nenorocit.

— Pregăteşte-te! Îmi dai voie? o întrebă el când văzu ce făcuse.

Nesta dădu aprobator din cap şi rămase ţeapănă când Cassian îi ajustă uşor poziţia braţului.

— Loveşte din nou. Încet.

Ea îl ascultă, iar el o cuprinse de cot când acesta începu să coboare.

— Vezi? Ţine cotul sus! Îi mişcă braţul înapoi în poziţia iniţială. Nu uita să îţi proiectezi greutatea din şolduri. Îi luă braţul, rămânând la un pas distanţă de ea, şi simulă lovitura de pumn. Aşa.

— Bine! Nesta reluă poziţia, iar el se îndepărtă un pas.

Fără să îi spună din nou, lovi iarăşi cu pumnul. Perfect.

Cassian fluieră.

— Fă-o cu mai multă forţă şi ai să rupi maxilarul unui mascul, spuse el zâmbind strâmb. Arată-mi o combinaţie unu-doi, patru-cinci-trei şi unu-unu-doi.

Nesta se încruntă când îşi reluă poziţia, mişcându-şi picioarele şi lăsându-şi greutatea pe podeaua de piatră.

Şi apoi se mişcă şi se simţi de parcă ar fi privit un râu, ca şi când ar fi văzut vântul şuierând printre munţi.

— Dacă ai face asta împotriva unui adversar, spuse Cassian, l-ai doborî la pământ, cu respiraţia tăiată.

— Iar apoi i-aş da lovitura de graţie.

— Da, o sabie în inimă l-ar termina. Dar dacă îi loveşti pieptul destul de puternic cu un ultim pumn, i-ai putea distruge un plămân. Pe un câmp de luptă, ai alege ori lovitura de graţie cu sabia, ori pur şi simplu să îl laşi acolo, incapabil să se mişte, ca altcineva să îl ucidă în timp ce înfrunţi următorul adversar.

Ea dădu aprobator din cap, ca şi când i s-ar fi părut o conversaţie normală. Ca şi când i-ar fi dat sfaturi pentru grădinărit.

— Bine! Cassian îşi drese glasul şi îşi strânse din nou aripile. Deci nu te mai antrena în bibliotecă. Următoarea persoană căreia o să-i ceară Clotho să te mustre nu o să fie cineva cu care o să ai chef să vorbeşti.

Privirea Nestei se întunecă în timp ce se gândi care ar fi fost unul dintre oamenii pe care-i agrea cel mai puţin şi dădu din nou din cap.

— Mai arată-mi o combinaţie, rosti el ordinul după ce-şi îndeplini sarcina.

Nesta îi zâmbi ca o felină când execută mişcarea, iar croşeul de dreapta nici măcar nu coborî.

— Bun! spuse Cassian şi se întoarse spre rampa care îl conducea afară.

El tresări când le văzu pe preotesele care se opriseră de-a lungul balustradelor de la câteva niveluri, uitându-se în jos la ei. La Nesta.

Atenţia lui le făcu să meargă mai departe sau să aşeze cărţi pe raft. Dar o preoteasă tânără cu păr şaten-roşcat – singura fără glugă sau piatră – zăbovi cel mai mult lângă balustradă. Chiar de la nivelul inferior din cealaltă parte a puţului, îi văzu pentru o clipă ochii mari de un albastru deschis înainte să dispară şi ea repede.

Cassian se uită din nou la Nesta, care îi întâlni privirea cu ochi aproape furioşi.

— Croşeul de dreapta a fost aproape perfect în dimineaţa asta, şopti el.

— Da!

— Dar nu când te-am văzut între rafturi.

— M-am gândit că ai să mă corectezi.

El se simţi şocat şi încântat. Nesta ieşi dintre rafturi înaintea lui. În văzul tuturor, ca preotesele să-l vadă instruind-o.

Cassian se holbă la ea.

— Poţi să-i zici lui Clotho că nu am să mai am nevoie să mă antrenez în bibliotecă, spuse încet Nesta.

Nesta ştia că nici Clotho, nici celelalte nu l-ar fi invitat niciodată şi nici nu ar fi urcat vreodată în ring ca să vadă ce putea face el şi cum le-ar fi putut instrui. Aşa că le arătase preoteselor ce învăţa ea în fiecare zi.

Mai mult decât atât, o supărase suficient de mult pe Clotho încât preoteasa să îl cheme aici.

Unde Nesta îl folosise la o demonstraţie. Nu pentru ea, ci pentru preotesele care veniseră să vadă.

Cassian râse încet.

— Şireata Archeron!

Nesta ridică o mână peste umăr în semn de „rămas-bun” când ajunse la căruciorul ei.

*

Nesta îşi dădu seama că ele trebuiau să vadă cum era Cassian când o învăţa; că o atingea, dar întotdeauna cu permisiunea ei, şi profesionist. Trebuiau să vadă cum nu o lua niciodată peste picior, ci doar o corecta cu blândeţe. Şi trebuiau să

vadă ce o învăţa. Să îl audă spunând exact ce putea face ea cu toate combinaţiile de pumni şi picioare.

Ce ar fi putut învăţa să facă preotesele.

Dar, în seara aceea, când Nesta plecă, lista de înscrieri era tot goală.

Ea se uită înapoi spre Clotho, care stătea la biroul ei la fel ca întotdeauna, de la răsărit până la apus.

Dacă preoteasa realizase că fusese manipulată, nu dădu de înţeles. Dar din Clotho se revărsa ceva asemănător tristeţii, ca şi când şi ea şi-ar fi dorit să vadă azi lista plină.

Nesta nu ştia de ce conta asta, de ce tristeţea lui Clotho îi tăia respiraţia, dar apoi se mişcă prin Casă spre cele zece mii de trepte.

Poate la urma urmei nu era bună de nimic. Poate fusese proastă să creadă că trucul ei ar fi putut să le convingă. Poate nu aveau nevoie de antrenament fizic pentru a-şi învinge demonii, iar ea fusese destul de arogantă să presupună că le ştia nevoile.

Nesta urcă scările, zidurile îngustându-se.

Ajunse doar la treapta cu numărul nouă sute înainte să se întoarcă, paşii fiindu-i la fel de grei ca şi când ar fi fost de plumb.

Nesta încă transpira şi gâfâia când intră în cameră şi găsi o carte pe noptieră. Titlul o făcu să ridice o sprânceană.

— Nu e unul dintre romanele tale obişnuite, se adresă camerei.

Nu era un roman. Era un manuscris vechi, intitulat „Dansul luptei”.

— Pe ăsta poţi să-l iei înapoi, mulţumesc! zise Nesta.

Ultimul lucru pe care voia să îl citească seara era vreun roman vechi şi sumbru despre strategia de război. Casa nu o ascultă, iar Nesta oftă şi luă manuscrisul, cotorul din piele neagră fiind atât de uzat de vreme, încât era moale ca untul.

Un miros familiar pluti spre ea dintre pagini.

— Nu l-ai lăsat pentru mine, nu-i aşa?

Casa-i răspunse lăsându-i un teanc de romane ca şi când ar fi spus „Asta aş fi ales”.

Nesta se uită la manuscrisul cu mirosul lui Cassian, ca şi când el l-ar fi citit până atunci de o mie de ori.

Masculul i-l lăsase. O considera vrednică de conţinutul său.

Nesta se aşeză pe marginea patului şi deschise cartea.

*

Era miezul nopţii când se opri din citit „Dansul luptei” şi îşi masă tâmplele. Nu o lăsase deoparte, nici măcar ca să ia cina la birou, ţinând-o cu o mână în timp ce mânca tocana cu cealaltă.

Era uimitor cât de mult din arta războiului semăna cu manipularea socială pe care mama ei insistase să o înveţe: să aleagă câmpurile de luptă, să găsească aliaţi printre inamicii inamicilor… O parte era complet nouă, bineînţeles, şi un mod de

gândire foarte precis, aşa ştia că trebuia să citească manuscrisul de multe ori înainte să înţeleagă lecţiile.

Era conştientă că lordul Cassian ştia cum să conducă armata. Îl văzuse făcând-o cu precizie şi isteţime. Dar, citind manuscrisul, îşi dădu seama că nu înţelesese niciodată la câtă ingeniozitate se apela în plănuirea luptelor şi războaielor.

Nesta lăsă manuscrisul pe noptieră şi se rezemă de perne.

Şi-l imagină pe Cassian pe un câmp de luptă, ca în ziua în care înfruntase un comandant al Hybernului şi aruncase atât de puternic o suliţă, încât masculul fusese doborât de pe cal.

Nu respecta sfatul manuscrisului doar într-un singură privinţă: lupta în primele rânduri, împreună cu soldaţii lui, în loc să îi comande din spate.

Ea îşi lăsă gândurile să hoinărească, până ce găsi altă problemă.

Conta dacă preotesele nu veneau la antrenament? În afară de faptul că ea ezita să accepte eşecul, conta?

Da! Oarecum.

Nesta eşuase în toate aspectele vieţii. Eşuase pe deplin şi spectaculos, iar să îi împiedice pe ceilalţi să îşi dea seama de asta fusese principalul ei scop. Îi alungase şi se izolase pentru că apăsarea tuturor acelor eşecuri ameninţa să o spargă într-o mie de bucăţi.

Nesta îşi frecă faţa cu mâinile.

Somnul îi dădea târcoale.

*

Transpiraţia încă i se scurgea pe trup când intră în bibliotecă în după-amiaza următoare, îndreptându-se spre rampa care cobora acolo unde îşi lăsase căruciorul.

Nu avea curajul să se uite la lista goală de înscrieri. Să o smulgă.

Nu avea curaj să se uite la Clotho şi să recunoască înfrângerea. Continuă să meargă.

Dar Clotho o opri ridicând o mână. Nesta înghiţi în sec.

— Ce?

Clotho gesticulă în spatele Nestei, degetele ei noduroase indicând spre uşă. Nu, spre stâlp.

Iar acum preoteasa nu mai emana tristeţe, ci doar ceva asemănător entuziasmului. Ceva care o făcu pe Nesta să se întoarcă şi să se ducă la stâlp.

Un nume fusese scris în grabă pe foaie.

Un singur nume, cu litere îngroşate. Un singur nume, gata pentru lecţia de mâine.

GWYN

Partea a doua
Sabia

Capitolul 25

— Încetează cu figura asta de neliniştită, mormăi Cassian din colţul gurii.

— Nu sunt neliniştită, îi răspunse Nesta, tot mormăind, chiar în clipa în care se ridică în picioare, încercând să nu se uite spre bolta deschisă când limba ceasului se mişcă spre ora nouă.

— Relaxează-te!

El îşi îndreptă jacheta.

— Tu eşti cel care se agită, spuse ea printre dinţi.

— Pentru că *tu* mă faci să mă agit.

Se auziră paşi pe pietrele de după boltă, iar Nesta expiră dintr-odată, fără să-şi dea seama că îşi ţinea respiraţia, când zări părul castaniu-roşcat al lui Gwyn. În lumina soarelui, culoarea părului ei era extraordinară, şuviţele aurii licărind, ochii ei verzi semănând foarte mult cu pietrele pe care le purtau celelalte preotese.

Gwyn îi văzu stând în mijlocul ringului şi se opri brusc.

Izul fricii ei o făcu pe Nesta să se apropie.

— Bună!

Lui Gwyn îi tremurară mâinile când mai făcu un pas în ring, şi se uită pe bolta deschisă a cerului.

Era prima dată în mulţi ani când fusese cu adevărat afară.

Cassian, spre meritul său, se mişcă spre rastelul cu arme de antrenament din lemn, despre care afirmase că nu aveau să le folosească luni bune, şi începu să umble la ele ca şi cum le-ar fi aranjat.

Gwyn înghiţi.

— Eu, ăăă… Pe drum, mi-am dat seama că nu am haine potrivite. Ea gesticulă spre roba gălbuie. Presupun că n-o să fie ideale.

— Te pot învăţa şi în robă, dacă vrei, zise Cassian fără să se uite. Cum îţi este mai comod.

Gwyn schiţă un zâmbet.

— Să văd cum o să decurgă lecţia de azi şi apoi am să hotărăsc. E mai mult o tradiţie să purtăm robele, nu o regulă strictă. Ea întâlni din nou privirea Nestei când zâmbi. Am uitat cum este să simt soarele deasupra capului. Îşi ridică din nou privirea. Iartă-mă dacă-mi petrec ceva timp uitându-mă la cer.

— Bineînţeles, spuse Nesta.

Nu o întâlnise pe Gwyn în ziua precedentă, după ce văzuse că se înscrisese la lecţia din dimineaţa asta, dar aproape că se temuse să o facă, îngrijorată fiind că o replică aspră zisă la întâmplare ar fi determinat-o pe Gwyn să se răzgândească.

Cuvintele i se opriră în gât Nestei, dar Cassian păru să anticipeze asta.

— Bine! Nu mai stăm la discuţii. Nes, arată-i noii noastre prietene – Gwyn, nu-i aşa? Eu sunt Cassian. Nes, arată-i picioarele tale!

— Picioarele?

Gwyn ridică din sprâncenele de culoarea bronzului.

Nesta îşi dădu ochii peste cap.

— Ai să vezi tu.

*

Gwyn înţelese conceptul de stabilitate a picioarelor mai bine decât o făcuse Nesta şi cu siguranţă nu avu probleme în a-şi lăsa greutatea pe şoldul drept, şi nici cu alte lucruri pe care Nesta să străduise trei săptămâni să le corecteze. În ciuda robei, era limpede că Gwyn era sprintenă şi zveltă, graţia obişnuită a unui Fae, cu care Nesta abia se deprindea, nefiindu-i străină.

Nesta se aşteptase să fie nevoită să îşi convingă prietena, dar de îndată ce Gwyn depăşi grijile de început, se arătă dornică să participe, plină de veselie. Preoteasa râse de propriile greşeli şi nu se enervă când o corectă Cassian.

La sfârşitul lecţiei, roba lui Gwyn era udă de transpiraţie, şuviţele de păr ondulându-i-se în jurul feţei roşii. Cassian le ordonă să bea nişte apă înainte să se relaxeze.

Când Gwyn îşi turnă un pahar, spuse:

— La templul din Sangravah, aveam un set de mişcări antice pe care le făceam la fiecare răsărit. Nu pentru antrenament de luptă, ci ca să ne

calmăm mintea. Ne relaxam apoi, deşi le numeam momente de liniştire. Într-un fel, mişcările ne scoteau din corp. Ne permiteau să comunicăm cu Mama. Liniştirea ne aducea înapoi în lumea prezentă.

— Atunci, de ce te-ai înscris aici? Nesta bău paharul întins de Gwyn. Dacă deja ştii să faci exerciţii de calmare a minţii şi eşti obişnuită cu ele?

— Pentru că nu vreau să mă mai simt niciodată neputincioasă, spuse încet Gwyn, şi toate zâmbetele şi râsetele dispărură.

Doar sinceritatea îndurerată străluci în ochii ei deosebiţi.

Nesta înghiţi şi, chiar dacă instinctul îi zicea să se retragă, rosti încet:

— Nici eu.

*

Clopoţelul de deasupra uşii magazinului zăngăni când Nesta intră, scuturând fulgii de zăpadă care se lipiseră de umerii mantiei ei. Cassian fusese nevoit să urce în Munţii Illyrieni după a doua lor lecţie cu Gwyn şi, spre surprinderea ei, îi ceruse Nestei să îl însoţească. O informase deja pe Clotho că ea avea să întârzie câteva ore la lucrul din bibliotecă. Nu îi explicase de ce, comentând pur şi simplu că o scotea din Casă, la aer curat.

Dar Clotho acceptase, şi nu îi spusese nici ea de ce. Cassian nici măcar nu păruse curios când îi

ceruse să o lase în Windhaven, ca să poată merge la cumpărături. Poate o scânteie licărise în ochii lui, ca şi când ar fi presupus, dar fusese distant şi tăcut.

Având în vedere că el venise aici ca să îl întâlnească pe Eris, ea nu îl condamna. O lăsase pe Nesta lângă fântâna din centrul satului îngheţat, asigurându-se că ştia că, dacă trebuia să se încălzească, casa mamei lui Rhys era descuiată.

Velarisul era în sânul verii, toamna abia făcându-şi simţită prezenţa, dar în Windhaven iarna îşi intrase deja în drepturi. Nesta nu ezită să intre în magazin.

— Nesta, spuse Emerie în loc de salut, uitându-se peste umărul lat şi aripile unui mascul tânăr, din locul în care stătea ajutându-l la tejghea. Mă bucur să te văd!

Simţea uşurarea în glasul ei? Nesta se asigură că uşa din spatele ei era bine încuiată înainte să intre, zăpada de pe cizme lăsând urme noroioase lângă cele ale clientului lui Emerie.

Masculul se întoarse pe jumătate spre Nesta, dezvăluind un chip prietenos şi frumos, având părul brunet legat la ceafă şi ochi căprui sticloşi. Ticălosul era beat. „Ticălos” părea cuvântul potrivit, de vreme ce postura rigidă a lui Emerie emana dezgust şi precauţie.

Nesta se apropie de tejghea, măsurându-l din priviri pe mascul, ştiind că de obicei îi făcea să o dorească. După felul în care el înţepeni, legănându-se puţin pe picioarele încălţate cu cizme, îşi dădu seama că funcţionase.

— Bună dimineaţa! o salută ea veselă pe Emerie.

Era un alt lucru pe care masculii păreau să îl deteste: să fie ignoraţi de o femelă.

— Aşteaptă-ţi rândul, vrăjitoareo! mormăi masculul, întorcându-se spre tejghea şi Emerie.

Emerie îşi încrucişă braţele.

— Cred că am terminat, Bellius!

— Terminăm când spun eu!

Cuvintele erau aproape nedesluşite.

— Am o programare, zise Nesta, aruncându-i o privire calmă. Îl adulmecă pe mascul şi strâmbă din nas. Iar tu se pare că ai nevoie de o baie.

El se întoarse cu totul spre ea, trăgându-şi înapoi umerii musculoşi. În ciuda ochilor sticloşi, furia clocotea în privirea lui.

— Ştii cine sunt?

— Un prost beat care mă face să-mi pierd timpul, spuse Nesta. Pe dosurile mâinilor mari avea două pietre Siphon, de un albastru mai închis decât ale lui Azriel. Ieşi afară!

Emerie înţepeni, ca şi când s-ar fi pregătit de ripostă, dar vorbi înainte ca masculul să poată răspunde.

— Discutăm mai târziu despre asta, Bellius.

— M-a trimis tata să transmit un mesaj.

— Am primit mesajul, spuse Emerie, ridicând bărbia. Iar răspunsul meu este acelaşi: prăvălia asta e a mea. Dacă îşi doreşte atât de mult una, să-şi deschidă singur!

— Căţea rea! spuse Bellius, făcând înapoi un pas clătinat.

Nesta râse, calm şi fără amuzament. Fiinţele Fae şi oamenii aveau mai multe în comun decât îşi dăduse seama. De câte ori îi văzuse în pragul uşii pe cei cărora le datora bani tatăl lor, ca să îl cureţe de banii pe care nu-i avea? Iar apoi fusese o vreme când trecuseră la fapte. Când îi rupseseră piciorul tatălui lor, făcând să dispară orice urmă de protecţie.

— Ieşi odată! spuse din nou Nesta, arătându-i uşa când Bellius se enervă. Fă-ţi o favoare şi ieşi afară!

Bellius îşi îndreptă spatele, întinzându-şi aripile.

— Sau ce?!

Nesta îşi curăţă unghiile.

— Nu cred că vrei să afli partea cu „sau ce”.

Bellius deschise gura, dar Emerie spuse:

— Tatăl tău are răspunsul meu, Bellius. Îţi sugerez să iei nişte apă din fântână când zbori spre casă.

Bellius doar scuipă pe podea şi se îndreptă spre ieşire, aruncându-i Nestei o privire înceţoşată când trânti uşa în urma lui.

În linişte, Nesta şi Emerie îl urmăriră clătinându-se pe strada acoperită de zăpadă şi întinzându-şi aripile. Nesta se încruntă când el se avântă spre cer.

— E vreun prieten de-al tău? întrebă Nesta, întorcându-se din nou spre Emerie şi tejghea.

— Vărul meu. Emerie se crispă. Tatăl lui este unchiul meu. Din partea tatălui. Bellius este un idiot tânăr şi arogant, adăugă, înainte ca Nesta să

mai poată întreba ceva. Urmează să participe la Ritualul Sângelui în primăvara asta, iar în ultimele luni aroganţa lui doar a crescut, anticipând că o să devină un războinic adevărat. Este destul de priceput şi a fost primit într-o unitate de pe continent – şi, aparent, tocmai s-a întors ca să îşi sărbătorească reuşita. Emerie şterse un fir invizibil de praf de pe tejghea. Totuşi, nu mă aşteptam să fie beat în mijlocul zilei. Asta e o nouă josnicie pentru el. Obrajii i se îmbujorară. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

Nesta ridică din umeri.

— Să mă ocup de proşti beţi este specialitatea mea.

Emerie continuă să şteargă pata imaginară de pe tejghea.

— Taţii noştri erau la fel. Credeau că odraslele lor ar trebui disciplinate dur pentru orice infracţiune. Nu era loc pentru milă sau înţelegere.

Nesta îşi ţuguie buzele.

— Cunosc genul.

Bunica ei fusese la fel înainte să moară de tusea care se transformase într-o infecţie mortală. Nesta avea şapte ani când femeia arţăgoasă cu chip serios care insista să i se spună „bunică” o bătuse la palmă cu rigla pentru că greşise paşii la lecţiile de dans. „Fată neîndemânatică şi inutilă! Mă faci să-mi pierd vremea! Poate asta o să te ajute să-ţi aminteşti să fii atentă la ordinele mele!”

Nesta simţise doar uşurare la moartea bestiei bătrâne. Elain, care fusese cruţată de cruzimile bunicii, plânsese şi adusese respectuos flori la

mormântul ei – cel căruia curând se alăturase şi piatra de mormânt a mamei lor. Feyre fusese prea mică pentru a înţelege, dar Nesta nu se deranjase niciodată să aducă flori la mormântul bunicii. Pentru că avea o cicatrice lângă degetul mare de la mâna stângă, din cauza uneia dintre pedepsele mai urâte ale femeii. Nesta lăsase flori doar pentru mama ei, pe al cărei mormânt îl vizitase mai des decât îi plăcea să recunoască.

Ea nu vizitase niciodată mormântul tatălui ei, din afara Velarisului.

— Eşti bine? o întrebă în sfârşit Nesta pe Emerie. Bellius o să se întoarcă?

— Nu, spuse Emerie, scuturând din cap. Adică, sunt bine. Dar nu – este membru al bandei de război Creasta de Fier. Ţinuturile lor sunt la distanţă de câteva ore în zbor. Nu o să se întoarcă prea curând. Ea ridică din umeri. Familia unchiului meu mă mai vizitează din când în când. Le fac faţă. Deşi Bellius a fost o noutate. Presupun că ei cred că este destul de matur încât să mă intimideze. Nesta deschise gura, dar Emerie îi zâmbi şi schimbă subiectul. Arăţi bine. Mult mai sănătoasă decât când te-am văzut... Când? În urmă cu aproape trei săptămâni. Femela o evaluă pe Nesta din priviri. Nu ai mai revenit.

— Ne-am mutat antrenamentul în Velaris, îi explică Nesta.

— Voiam să îţi scriu înainte să mă întrerupă Bellius. Am întrebat despre hainele de piele căptuşite cu blană. Emerie îşi sprijini antebraţele

pe tejgheaua imaculată. Se pot face, dar nu este ieftin.

— Atunci, nu mi le permit, dar îţi mulţumesc oricum că te-ai interesat.

— Aş putea să le comand şi să te las să plăteşti când poţi.

Era o ofertă generoasă. Depăşea amabilitatea pe care i-o arătase vreodată cineva Nestei în ţinutul oamenilor, unde tatăl ei încercase să îşi vândă sculpturile din lemn pentru câţiva bănuţi jalnici din cupru.

Doar Feyre se îngrijise să fie hrăniţi şi îmbrăcaţi, câştigând puţini bani din blănurile şi carnea obţinute prin vânătoare. Ea îi ţinuse în viaţă. Ultima dată când vânase pentru ei, mâncarea se terminase cu o zi înainte. Dacă Feyre nu s-ar fi întors acasă în acea seară cu carne, ori ar fi murit de foame, ori ar fi cerşit în sat.

În ziua aceea, Nesta îşi spusese că Tomas avea să o ia la el acasă, dacă ar fi fost necesar. Poate chiar şi pe Elain. Dar familia se arătase prea plină de ură, având deja prea multe guri de hrănit. Tatăl lui ar fi refuzat să o hrănească, fără îndoială. Ea se pregătise să îi ofere lui Tomas singurul lucru pe care i-l putea da la schimb, dacă ar fi împiedicat-o pe Elain să moară de foame. Şi-ar fi vândut trupul pe stradă oricui ar fi plătit-o destul ca să îşi hrănească sora. Trupul nu însemna nimic pentru ea – îşi spusese când simţise că nu mai avea de ales. Elain însemna totul.

Dar Feyre se întorsese cu mâncare. Iar apoi dispăruse dincolo de zid.

După trei zile, Nesta se despărţise de Tomas. Înfuriat, el o atacase, ţintuind-o de o grămadă mare de lemne stivuită lângă zidul hambarului. „Curvă răutăcioasă”, mormăise el. „Crezi că eşti mai bună ca mine? Te porţi ca o regină când nu ai nimic”. Ea nu avea să uite niciodată sunetul ruperii rochiei, lăcomia din ochii lui când o pipăise, încercând să îi ridice fusta în timp ce bâjbâise să-şi scoată centura.

Doar groaza şi instinctul de supravieţuire o salvaseră. Ea îl lăsase să se apropie, îl făcuse să creadă că o lăsaseră puterile, apoi îl muşcase de ureche şi i-o rupsese.

El ţipase, dar slăbise forţa cu care o ţinea captivă – doar cât ea să se elibereze şi să fugă prin zăpadă, scuipând sângele lui din gură şi fără să se oprească înainte să ajungă la căsuţă.

Apoi primiseră vestea despre navele tatălui lor: fuseseră găsite cu toate bunurile intacte.

Nesta ştia că era o minciună. Cuferele cu bijuterii şi aur nu veniseră din acea încărcătură pierdută, ci de la Tamlin, ca plată pentru femeia umană pe care el o răpise. Ca să ajute familia pe care era în pericol să moară de foame fără vânătoarea lui Feyre.

Nesta alungă amintirea.

— Este în regulă. Dar îţi mulţumesc!

Emerie îşi frecă mâinile lungi şi subţiri.

— Este frig şi urmează să-mi iau pauza de prânz. Vrei să mă însoţeşti?

În afară de Cassian, de mult timp nu o invitase nimeni la masă. Nu le dăduse niciun motiv

celorlalţi să o facă. Dar, iat-o: o ofertă sinceră şi simplă. Din partea cuiva care nu ştia cât de îngrozitoare era.

Să ia masa de prânz cu Emerie era o răsfăţare; era doar o chestiune de timp ca femela să afle mai multe despre Nesta. Până să afle toate lucrurile oribile şi invitaţiile să înceteze. Fusese mai bună decât Bellius, beată şi plină de ură luni în şir? Dacă Emerie ar fi ştiut, ar fi dat-o şi pe ea afară din magazin.

Dar, pentru moment, zvonurile şi adevărul nu ajunseseră la tânăra vânzătoare.

— Mi-ar face plăcere, spuse Nesta cu sinceritate.

*

Camera din spate a prăvăliei lui Emerie era la fel de curată ca şi cea din faţă, deşi lăzile cu marfă erau stivuite lângă un perete. Două ferestre dădeau spre o grădină acoperită de zăpadă şi, dincolo de aceasta, era cel mai apropiat pisc montan stâncos şi uriaş care ascundea cerul gri.

În bucătărioara din dreapta se aflau doar o vatră, o tejghea şi o măsuţă de lucru înconjurată de câteva scaune. Nesta îşi dădu seama că era şi zona de luat masa. Tacâmurile fuseseră puse pentru o singură persoană.

— Doar tu? întrebă Nesta când Emerie se duse la tejgheaua de lemn şi luă o farfurie cu friptură de vită şi una cu morcovi prăjiţi.

Le lăsă pe masă în faţa Nestei şi luă o bucată de pâine şi un bol cu unt.

— Doar eu. Emerie deschise un dulap ca să mai ia nişte farfurii. N-am partener sau soţ care să mă deranjeze.

Ea vorbi puţin încordat, ca şi când ar mai fi avut ceva de spus, dar Nesta zise:

— Nici eu.

Emerie îi aruncă o privire piezişă.

— Şi Cassian, chipeşul general?

Nesta alungă amintirea lui între coapsele ei, a limbii care o dezmierda.

— Nicio şansă, spuse Nesta, dar ochii lui Emerie licăriră cu subînţeles.

— Ei, bine, mă bucur să cunosc o altă femelă care nu este obsedată de căsnicie şi de zămislirea pruncilor, zise Emerie, aşezându-se la masă şi îndemnând-o pe Nesta să facă la fel. Umplând farfuria Nestei cu nişte friptură de vită, morcovi şi pâine, împinse bolul cu unt spre ea. Este rece, dar aşa trebuie mâncată. De obicei, la ora prânzului iau pauză doar cât să mănânc.

Nesta mâncă şi mormăi.

— Este delicios! Mai luă o gură. Tu ai gătit?

— Cine altcineva? Nu avem niciun magazin cu mâncare pe aici, în afară de măcelărie. Emerie arătă cu furculiţa spre grădina de afară. Îmi cultiv legumele. Morcovii sunt din grădina mea.

Nesta luă o gură.

— Au o aromă minunată. Unt şi cimbru şi ceva bun…

— Totul depinde de mirodenii. Care nu se găsesc pe aici, din nefericire. Illyrienii nu le prea cunosc şi nici nu le pasă de aşa ceva.

— Tata era negustor, spuse Nesta, şi o prăpastie se deschise în ea odată cu vorbele. Îşi drese vocea. Făcea negoţ cu mirodenii din toată lumea. Încă îmi mai aduc aminte cum mirosea în biroul lui – parcă o mie de personalităţi s-ar fi înghesuit într-un singur loc.

Lui Feyre îi plăcuse să îşi petreacă timpul în biroul tatălui lor, fiind mai fascinată de negoţ decât ce fusese Nesta învăţată că era acceptabil pentru o fată bogată. Feyre fusese întotdeauna aşa: complet neinteresată de regulile care le conduceau viaţa, neinteresată să devină o adevărată doamnă care ar fi ajutat la sporirea averii familiei printr-o căsătorie avantajoasă.

Rareori fuseseră de acord în privinţa vreunui lucru. Şi vizitele la biroul tatălui ei dăduseră naştere unui dispreţ între ele. Feyre încercase să o implice şi îi arătase foarte multe raritǎţi ca să o ademenească. Dar Nesta abia dacă ascultase explicaţiile surorii ei, în mare parte măsurându-i din priviri pe partenerii de afaceri ai tatălui lor, cântărind dacă fiii lor erau o partidă bună. Feyre fusese dezgustată, iar asta o făcuse pe Nesta şi mai hotărâtă.

— Ai călătorit cu el?

— Nu, eu şi cele două surori ale mele rămâneam acasă. Nu se cuvenea să călătorim prin lume.

— Mereu uit cât de mult seamănă ideile oamenilor despre proprietate cu ale illyrienilor. Emerie mai luă o gură. Ai fi vrut să vezi lumea, dacă ai fi putut?

— Era o jumătate din lume, nu-i aşa? Cu un zid.

— Tot mai bine decât nimic.

Nesta chicoti.

— Ai dreptate.

Se gândi la întrebarea lui Emerie. Dacă tatăl ei s-ar fi oferit să le ia pe una dintre navele lui, să le lase să vadă ţărmuri ciudate şi îndepărtate, s-ar fi dus? Elain îşi dorise dintotdeauna să viziteze continentul ca să studieze lalelele şi alte flori celebre, dar imaginaţia nu trecuse alt prag. Feyre vorbise o dată despre arta minunată din muzeele continentului şi casele private. Dar asta era în marginea vestică. Dincolo, continentul era vast. Şi spre sud se întindea un alt continent. Şi-ar fi însoţit ea tatăl?

— M-aş fi opus, spuse Nesta în cele din urmă, dar până la urmă aş fi cedat în faţa curiozităţii.

— Mai ai vreo rudă în ţinuturile oamenilor?

— Mama a murit când aveam doisprezece ani, iar tata... El nu a supravieţuit ultimului război. Părinţii lor au murit când eram mică. Nu am nicio rudă din partea tatălui şi mama avea un văr care locuieşte pe continent şi care, în mod convenabil, a uitat de noi când am ajuns săraci.

Nesta scrisese scrisoare după scrisoare când sărăcia se abătuse asupra lor, rugându-l pe vărul ei Urstin să le primească. Nu primise niciun răspuns şi apoi rămăsese fără bani pentru expediere. Nesta

încă se întreba dacă vărul lor aflase vreodată ce se întâmplase cu rudele pe care le ignorase şi le lăsase să moară.

— Dar familia ta? întrebă Nesta cu prudenţă.

Văzuse şi auzise destule de la Bellius ca să îşi facă o idee, dar nu se putu abţine să nu întrebe.

— Mama a murit la naştere, iar fratele meu mai mare a murit într-o încăierare a bandelor de război cu zece ani înainte să mă nasc. Tata a pierit în războiul cu Hybernul. Cuvintele erau rigide, reci. Nu-mi bat capul cu restul rudelor, deşi familia tatălui meu încearcă să revendice prăvălia asta şi averea lui.

— Nu au drepturi, nu-i aşa?

— Nu! În urmă cu câteva secole, Rhysand a schimbat legile moştenirii ca să includă femelele, dar unchilor mei nu pare să le pese. Tot apar din când în când, ca să mă deranjeze la fel ca Bellius. Ei nu cred că o femeie ar trebui să aibă propria afacere şi că ar trebui să mă căsătoresc cu un mascul din satul ăsta şi să le las lor magazinul. Ea se strâmbă. Sunt nişte vulturi!

Emerie îşi termină prânzul şi turnă ceai pentru amândouă.

— Este păcat că n-ai să vii prea des pe aici. Mi-ar prinde bine să discut cu o persoană cu bun simţ.

Nesta clipi la compliment, înţelegând micul adevăr al lui Emerie: era nefericită aici. Toate întrebările despre călătorie…

— Te-ai muta vreodată?

Emerie se înecă râzând.

— Şi unde să mă duc? Cel puţin aici cunosc oamenii. Nu am părăsit niciodată satul ăsta. Nu am urcat niciodată pe muntele de acolo. Ea gesticulă spre fereastră, iar Nesta se strădui să nu se uite la aripile ei.

Nesta sorbi din ceaiul concentrat şi puţin iute şi probabil că se strâmbă, pentru că Emerie îi explică încetişor:

— Ceaiul nu se prea găseşte aici – e un lux cu care mă răsfăţ. Dar, ca să fac mai mult, adaug puţină coajă de salcie. Mă ajută şi cu… nişte dureri de-ale mele.

— Ce dureri?

— Câteodată mă dor aripile. Cicatricele, vreau să spun. Ca o rană veche.

Nesta îşi reprimă mila. Îşi termină ceaiul în acelaşi timp cu Emerie şi spuse:

— Mulţumesc pentru mâncare!

Ridicându-se, ea îşi luă farfuria.

— O iau eu! Emerie se agită în jurul mesei. Nu te deranja.

Femela se mişca graţios, ca o fiinţă care avea încredere în corpul ei.

Nesta se îndreptă spre partea din faţă a prăvăliei, dar apoi dădu în sfârşit glas motivului pentru care o vizitase:

— Antrenamentul la care particip alături de Cassian în Casa Vântului este deschis oricui – oricărei femele, vreau să spun. Femelelor care au îndurat… greutăţi. Aripile lui Emerie şi familia ei îngrozitoare nu se comparau cu ceea ce suferise Gwyn, dar traumele tuturor aveau diferite măşti.

Ne antrenăm în fiecare dimineaţă, de la nouă la unsprezece, deşi câteodată rămânem până la prânz. Eşti bine-venită!

Emerie înţepeni.

— Nu am cum să ajung acolo, dar apreciez oferta.

— Ar putea veni cineva să te ia şi să te aducă înapoi. Nesta nu ştia cine, dar, dacă ar fi trebuit să îl roage pe Rhys, ar fi făcut-o.

— Este o ofertă generoasă, dar trebuie să mă ocup de prăvălie. Chipul lui Emerie nu trăda nimic, fiind la fel de dârz ca al lui Azriel. Nu mă interesează antrenamentul războinicilor. Mă îndoiesc că m-aş alege cu mai mulţi clienţi în oraşul ăsta dacă s-ar şti că fac aşa ceva.

— Nu-mi pari laşă.

Cuvintele răsunară între ele.

Emerie îşi muşcă buza. Dar Nesta ridică din umeri.

— Dă-mi de veste dacă vrei să ni te alături. Oferta rămâne valabilă!

*

Lui Cassian nu-i plăcea să recunoască, dar deşi Eris era un ticălos răsfăţat şi fără suflet, avea şi părţile lui bune. Una dintre ele era bula de căldură ce îi ferea de vântul rece care şerpuia printre brazii din stepele illyriene. Un foc magic care să le încălzească oasele.

— Tezaurul Groazei, spuse Eris gânditor, studiind cerul încărcat şi cenuşiu ce ameninţa să

aducă ninsoarea. Nu am mai auzit de asemenea obiecte. Deşi nu mă surprinde.

— Tatăl tău ştie despre ele?

Stepele nu erau teren neutru, dar erau destul de pustii încât Eris să accepte în sfârşit cererea lui Cassian de a se întâlni aici. După ce îi luase câteva zile să-i răspundă la mesaj.

— Nu, slavă Mamei! zise Eris încrucişându-şi braţele. Dacă ar fi ştiut, mi-ar fi spus. Dar dacă Tezaurul are o conştiinţă, aşa cum sugerezi, dacă *vrea* să fie găsit... Mă tem că s-ar putea să îi caute şi pe alţii. Nu doar pe Briallyn şi Koschei.

Ar fi fost un dezastru ca Beron să fie în posesia Tezaurului. S-ar fi alăturat regelui Hybernului. Ar fi putut deveni ceva îngrozitor şi nemuritor ca Lanthys.

— Deci Briallyn nu a reuşit să îl informeze pe Beron că e în căutarea Tezaurului când a vizitat-o?

— Se pare că nici ea nu are încredere în el, spuse Eris gânditor. Va trebui să mă gândesc la asta.

— Să nu-i spui lui Beron! îl avertiză Cassian.

Eris scutură din cap.

— M-ai înţeles greşit. Nu am de gând să-i spun nimic. Dar faptul că Briallyn îi ascunde planurile ei mai mari... El dădu din cap, mai mult ca pentru sine. De aceea s-a întors Morrigan în Vallahan? Ca să afle dacă ei ştiu despre Tezaur?

— Probabil, minţi Cassian.

Ea încă încerca să îi convingă să semneze noul tratat. Dar Eris nu trebuia să ştie asta.

— Şi eu care credeam că Morrigan pleacă acolo atât de des ca să se ascundă de mine, spuse Eris.

— Nu te flata. Este doar o coincidenţă.

El nu era sigur dacă minciuna era credibilă.

— De ce nu m-aş flata cu aşa ceva? Tu te flatezi, crezând că eşti mai mult decât un bastard.

Pietrele Siphon ale lui Cassian îi licăriră pe mâini, iar Eris rânji la dovada că îl jignise. Dar Cassian se forţă să spună calm:

— Astea sunt toate informaţiile pe care le am.

— Mi-ai dat mult de gândit.

— Asigură-te că nu spui nimic, îl avertiză din nou Cassian.

Eris îi făcu semn din ochi înainte să se teleporteze.

Singur în vântul şuierător, Cassian expiră. Acceptă vântul rece, mirosul proaspăt de brad şi îşi impuse să alunge enervarea şi disconfortul.

Dar acestea zăboviră. Dintr-un motiv oarecare, zăboviră.

Capitolul 26

Pentru că nu se mai antrenase printre rafturi, Nesta se trezi mai puţin extenuată când părăsi biblioteca. Cassian o luase din Windhaven după două ore şi jumătate, iar ea se plictisise atât de mult de stat în casa mamei lui Rhys, încât aproape că zâmbise văzându-l. Dar chipul lui Cassian fusese încordat, ochii lui fiind reci şi distanţi, iar el abia îi vorbise când apăruse Rhys. Nici Rhys nu prea îi

vorbise, dar asta era de aşteptat. Era mai bine dacă nu vorbeau deloc.

Totuşi, Cassian nu spusese mai mult decât „Ne vedem mai târziu” înainte să plece din nou cu Rhys, după ce Marele Lord îi adusese înapoi în Casa Vântului, chipul lui fiind încă furios şi încordat.

Pentru că avea un exces de energie în seara aceea şi se întreba neîncetat de ce fusese atât de supărat Cassian, Nesta nu avu chef să mănânce în camera ei şi să doarmă. Aşadar, se trezi în pragul sălii de mese.

Cassian stătea tolănit pe scaunul lui, cu un pahar de vin în mână, uitându-se în gol. Era un prinţ-războinic visător, care contempla moartea inamicilor săi. Ea făcu un pas în cameră, iar paharul de vin dispăru.

Nesta pufni.

— Nu sunt atât de nebună după vin încât să ţi-l iau din mână.

— Casa are ordine precise – fără vin când eşti în cameră. Mi l-a luat.

— Ah!

Ea se aşeză pe scaunul din faţa lui, când apărură un set de tacâmuri şi o farfurie cu mâncare şi apă pentru amândoi.

Cassian se uită din nou la mâncarea mâncată pe jumătate. Nesta nu îl mai văzuse atât de serios de la război.

— S-a întâmplat ceva cu regina sau cu Tezaurul?

El clipi.

— Ce? Apoi ridică un umăr. Nu, doar... Eris a fost încântător azi, ca de obicei.

Cu furculiţa, împinse carnea de pui prin farfurie.

Nesta îşi luă furculiţa, destul de flămândă încât să renunţe la subiect cât devoră mâncarea.

— I-am cerut lui Emerie să vină la antrenament, spuse ea după ce foamea i se mai potoli.

— Presupun că a refuzat, zise el pe un ton egal şi cu chipul distant.

— Într-adevăr. Dar, dacă se răzgândeşte, mă gândeam că poate ar teleporta-o cineva aici.

— Sigur.

Nesta îşi dădu seama că el nu voia neapărat să fie nepoliticos cu ea, dar era atât de preocupat de ceea ce îl măcina, încât abia vorbea.

Asta o deranja mai mult decât ar fi trebuit. O deranja destul cât să-l întrebe:

— Ce s-a întâmplat?

Ea se forţă să mănânce în continuare, purtându-se cât mai normal şi încercând să îl convingă să vorbească. Să discute despre ce îi întunecase privirea.

Uitându-se la farfurie, Cassian îi povesti despre întâlnirea cu Eris.

— Deci Eris este hotărât să ne ajute să găsim Tezaurul şi să se asigure că tatăl lui nu pune mâna pe el şi nici nu află despre asta, spuse Nesta când Cassian termină. Nu e un lucru bun? De ce eşti supărat?

„De ce pari atât de trist?”

— Urâţenia *sufletului* său nenorocit mă supără. Nu-mi pasă dacă îmi spune că sunt un bastard. Eris îi zisese astfel azi, îşi dădu ea seama. Furia o străbătu. Doar că, aliat sau nu, îl *urăsc*. Este atât de şmecher şi de calm şi... Nu îl suport. El lăsă furculiţa pe masă şi se uită spre fereastra din spatele ei. Eris şi jocul lui sucit de cuvinte şi politica sunt inamici de care nu vreau să mă ocup. De fiecare dată când îl văd, parcă ar avea un avantaj. Ca şi când aş putea doar să îl ajung din urmă, iar el şi-ar da seama de încercările mele de a fi isteţ. Poate că asta mă face să fiu o brută proastă, la urma urmei.

Adevărata tristeţe îi întunecă faţa, iar dezgustul fu suficient încât Nesta să se ridice de pe scaun. El rămase nemişcat când ea ocoli masa, înălţând doar capul când femela se rezemă de marginea mesei, lângă farfuria lui.

— Rhys ar trebui să îl ucidă şi să termine odată.

— Dacă o să-l ucidă careva pe Eris, am s-o fac eu sau Mor. Ochii lui căprui erau aproape rugători. Nu faţă de ea, îşi dădu Nesta seama, ci faţă de soartă. Dar, dacă l-aş ucide, i-am dovedi lui şi celor ca el că are dreptate în privinţa mea. Şi, indiferent ce simt pentru Eris, o să fie un Mare Lord mai bun decât Beron. Indiferent ce-mi doresc, trebuie să mă gândesc şi la bunăstarea Regatului Toamnei.

Cassian era bun. În sufletul lui, în inima lui de războinic, Cassian era bun aşa cum Nesta ştia că majoritatea nu erau. Cum ştia că ea nu era şi nu avea să fie niciodată.

Nu era un războinic care ucidea la întâmplare, ci un mascul care se gândea atent la fiecare viaţă pe care era nevoit să o ia. Care apăra ce iubea până la moarte.

Iar Eris... Îl rănise pe Cassian. Cu ceea ce-i făcuse lui Morrigan, dar şi cu vorbe atât de asemănătoare cu cele pe care le folosise Nesta. Suferinţa din ochii lui Cassian era la fel de evidentă ca orice rană.

O cuprinse ruşinea. Ruşinea, furia şi un fel de disperare. Nu putea suporta suferinţa din ochii lui, şi faptul că se afla în pragul disperării. Nu suporta absenţa zâmbetului, a semnelor făcute cu ochiul şi a lăudăroşeniei pe care le cunoştea foarte bine.

Ar fi făcut orice ca să-i şteargă expresia aceea din privire. Chiar şi pentru câteva clipe.

Aşa că îşi sprijini mâinile pe cotierele scaunului său şi îl sărută pe gât.

Lui Cassian i se poticni respiraţia. Dar ea îl sărută din nou pe pielea moale şi caldă a gâtului, chiar sub ureche. Încă o dată, mai jos acum, mai aproape de gulerul cămăşii lui negre.

El tremură, iar ea îi sărută mărul lui Adam. Îl linse.

Cassian se mişcă pe scaun, mormăind încet. Ridică mâinile ca să o apuce de şolduri, ca şi când ar fi alungat-o, dar Nesta i le îndepărtă.

— Dă-mi voie, îi şopti lângă gât. Te rog!

El înghiţi, iar mărul lui Adam se mişcă pe buzele ei. Dar nu o opri, şi astfel Nesta îl sărută din nou, trecând la o altă parte a gâtului. Ajunse în acel loc de sub ureche când puse o mână pe

pieptul lui şi îi simţi inima bătându-i puternic în palmă.

Nu îl sărută pe gură. Nu voia acea distracţie. Se furişă între el şi masă şi îngenunche.

Cassian căscă ochii.

— Nesta!

Ea întinse mâna spre pantalonii lui, umflătura deja împingându-i.

— Te rog! spuse din nou.

Şi îi întâlni privirea. Din locul în care îngenunchea, între picioarele lui Cassian, el se înălţa deasupra ei, dar asprimea din ochii lui se domoli aproape imperceptibil înainte să dea din cap. Întinse mâna ca să o ajute cu nasturii şi găicile, dar Nesta i-o opri cu a ei.

Îi descheie pantalonii cu degete ferme, sigure. Mintea îi era complet limpede.

Muşchii coapselor lui se atinseră de ea când îi scoase pantalonii şi aproape că suspină.

Penisul lui era imens. Frumos, tare şi imens. Gura i se uscă, fiind nevoită să-şi refacă brusc toate planurile pe care le avusese. Era imposibil să-i încapă în gură. Poate ar fi fost imposibil să încapă în *trupul* ei.

Dar cu siguranţă voia să încerce.

Degetele îi tremurară uşor când mângâie penisul gros şi lung. Pielea era atât de catifelată – mai fină decât mătasea sau catifeaua.

Iar el era tare ca oţelul dedesubt. Cassian tremură, iar ea ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui, fixată la cealaltă mână a ei.

— Cum îţi place? întrebă ea în şoaptă, când nevoia fierbinte o străbătu. Îi apucă bărbăţia cu mâna, degetele ei abia reuşind să o cuprindă complet. Uşor? Ea făcu o mişcare uşoară ca un fulg, strângându-l puţin.

Cassian scutură din cap, ca şi când ar fi rămas fără cuvinte.

Nesta îl mângâie din nou, un pic mai apăsat.

— Aşa?

Pieptul i se înălţă, dinţii strălucindu-i când scrâşni. Dar Cassian scutură din cap.

Nesta zâmbi, iar când îl mângâie a treia oară, strânse mai tare, lăsând unghiile să atingă partea sensibilă de dedesubt a penisului.

El îşi ridică şoldurile de pe scaun, iar ea i le atinse cu mâna.

— Înţeleg, şopti, şi o făcu din nou. Şi mai tare, rotindu-şi pumnul când ajunse la capul rotund.

El încercă să se arcuiască în mâna ei, dar ea îl ţintui din nou cu mâna cealaltă.

— Şi asta? spuse mieros, coborând capul. Îţi place?

Nesta linse capul uriaş, limba alunecându-i în mica despicătură din vârf. Linse şi mica picătură de umezeală adunată deja acolo.

Tot trupul i se topi; umezeala îi alunecă între coapse când gustul lui – de sare şi altceva, ceva vital – îi umplu gura.

— Pe toţi zeii! gâfâi Cassian.

Iar cuvintele gemute fură atât de delicioase, încât Nesta îl cuprinse cu gura şi îşi trecu limba de-a lungul penisului.

El îşi sprijini capul de spătar, şuierând.

Ea îi dezmierdă penisul cu o mişcare lungă. Îşi atinse o coapsă de cealaltă când îl gustă, când simţi tot acel oţel fierbinte şi tare în gura ei. Limba-i alunecă şi de cealaltă parte, acoperindu-l, uşurându-şi treaba când îl cuprinse din nou cu gura.

El o umplu aproape imediat, iar ea privi în jos ca să descopere că trebuia să se folosească de o mână.

— Nesta, se rugă Cassian, iar ea îi expuse aproape de tot bărbăţia înainte să o înghită iarăşi, relaxându-şi gâtul, disperată să-l simtă cât mai adânc în gură.

Cassian o apucă deodată de păr, iar Nesta îşi dădu seama că el se abţinea. Nu voia să se împingă în ea, să o rănească, să o nemulţumească.

Şi asta nu ar fi fost suficient. Deloc.

Ea voia ca el să se dezlănţuie, să o apuce de cap şi să i-o tragă în gură cât de tare îşi dorea.

Deci atunci când Nesta îl cuprinse iarăşi cu gura, mişcându-şi totodată şi mâna, îl zgârie cu dinţii. Destul de uşor cât să-l rănească – doar puţin.

Cassian se arcui şi ea îi permise, înghiţindu-l lacom, strângându-l cu mâna suficient încât să îi spună că-şi dorea asta, că voia ca el să se dezlănţuie. Nesta îşi retrase buzele spre vârful pe care i-l încercui cu limba şi îl privi seducător.

Cassian o privea cu ochi mari şi plini de poftă trupească.

Iar când îi întâlni privirea, când văzu că se uita la el…

Se dezlănţui.

*

Nu putea să îndure. Era o tortură deosebită ca Nesta să stea în genunchi în faţa lui, cuprinzându-i penisul cu gura, şi să nu poată ţipa de plăcere. Dar ea îl privi seducător pe sub gene, iar imaginea făcu să se rupă ceva în el.

Nu îi păsa că erau în salon, că un zid de ferestre şi uşi mărgineau o jumătate din spaţiu şi ar fi putut să-i vadă oricine zbura pe acolo.

Cassian îşi strecură cealaltă mână în părul ei, înfăşurându-şi degetele în cosiţa împletită în formă de cunună şi se împinse în gura ei.

Ea îl cuprinse cât mai adânc şi gemu atât de tare, încât sunetul îi traversă penisul, ajungând direct în testiculele care se strânseră mai mult, iar orgasmul i se adună în coloană, un nod fierbinte care îl făcu să se arcuiască iarăşi în gura ei. Era la mila Nestei.

Nesta gemu încă o dată, încurajându-l, iar Cassian nu avu nevoie de altceva. Apucând-o de păr, de scalp, şi ţinând-o pe loc, îşi împinse şoldurile. Ea îl întâmpină la fiecare mişcare, gura şi mâna lucrând la unison, până ce căldura ei alunecoasă, dinţii care îl atinseră câteodată, îl tachinară, strânsoarea pumnului ei – erau insuportabile, erau singurul lucru de care îi păsa.

Cassian i-o trase în gură, iar gemetele ei îl făcură să decidă să i-o tragă şi în altă parte. Să îi

dea jos pantalonii şi să i-o tragă atât de tare, încât să îi strige numele spre tavan.

El voi să se retragă, dar Nesta refuză să se mişte. Masculul mormăi, apucându-i capul cu mâinile ca să o ţină nemişcată.

— Vreau să fiu în tine, reuşi să spună răguşit.

Dar Nesta îşi ridică din nou privirea seducătoare la el, iar Cassian îşi văzu penisul dispărând în gura ei. Vârful i se lovi de cerul gurii.

Pe toţi zeii! Masculul îşi încleştă dinţii.

— Vreau să termin în tine.

Nesta râse doar şi îl supse atât de intens, încât el nu reuşi să o oprească. Nu reuşi să stăvilească orgasmul când ea îşi strecură cealaltă mână în pantalonii lui şi îi cuprinse testiculele, strângându-le uşor.

Cassian ejaculă cu un ţipăt care cutremură vesela de pe masă, arcuindu-se către ea când îşi dădu drumul în gâtul ei.

Ea îl secă, iar când el se opri din tremurat, Nesta, lin şi graţios, îşi dezlipi buzele de pe penisul lui.

Se uită în ochii lui când înghiţi. Înghiţi fiecare gram din ce ejaculase în gura ei. Iar apoi colţurile gurii i se ridicară, ca unei regine triumfătoare.

Cassian gâfâi, fără să îi pese că penisul îi era tot scos din pantaloni, ud şi murdar, doar că ea era la câţiva centimetri distanţă, iar el intenţiona să-i întoarcă favoarea.

Nesta se ridică în picioare, uitându-se la penisul lui. Căldura din privirea ei ameninţa să îl

ardă, iar mirosul excitării ei îl învălui şi îşi înfipse adânc ghearele.

— Scoate-ţi pantalonii, mormăi el.

Nesta zâmbi larg, amuzată ca o felină.

Urma să i-o tragă pe masa asta. Chiar acum. Nu îi păsa de nimic altceva, de spaţiul comun în care se aflau, de Eris, Briallyn, Koschei sau de Tezaurul Groazei. Simţea nevoia să fie în ea, să simtă fierbinţeala strâmtă în jurul lui şi să o revendice aşa cum făcuse şi ea cu el.

Nesta duse mâinile spre nasturii şi şnururile pantalonilor ei, iar el tremură când o urmări descheind nasturele de sus…

Se auziră paşi pe hol. Un avertisment. Din partea cuiva care ştia cum să rămână tăcut.

Cassian înţepeni, băgându-şi apoi penisul în pantaloni. Nesta auzi sunetul şi se îndepărtă câţiva metri, încheind din nou nasturele de sus. Cassian abia reuşise să se aranjeze când intră Azriel.

— Bună seara, spuse fratele lui, cu un calm enervant, mergând spre masă.

— Az!

Cassian nu reuşi să îşi ascundă tonul tăios. Întâlni privirea prea cunoscătoare a fratelui său şi îi transmise tăcut toată enervarea pe care o simţea, din cauza momentului în care alesese să-şi facă apariţia. Azriel ridică doar din umeri, studiind mâncarea pe care i-o adusese Casa. Ca şi când ar fi ştiut exact ce întrerupea şi şi-ar fi luat în serios datoria de supraveghetor.

Nesta îi privea, dar imediat ce Cassian se întoarse în direcţia ei, se urni, ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre uşă.

— Noapte bună!

Ea nu aşteptă răspunsul lui înainte să dispară.

Cassian se uită încruntat la Az.

— Mulţumesc pentru asta!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Az, deşi zâmbi mâncării.

— Ticălosule!

Az chicoti.

— Nu îţi arăta toate cărţile deodată, Cass.

— Ce ar trebui să însemne asta?

Az dădu din cap spre uşă.

— Păstrează ceva pentru mai târziu.

— Băgăreţule!

Az luă o gură de mâncare.

— Ai lăsat-o să ţi-o sugă în mijlocul salonului. La masa la care acum îmi iau cina. Aş spune că am dreptul la o părere.

Cassian râse, supărarea de mai devreme dispărând. Datorită ei.

— Ai dreptate!

Capitolul 27

Nesta habar n-avea cum să dea ochii cu Cassian în dimineaţa următoare, dar Gwyn îi oferi un „paravan” pe care era foarte nerăbdătoare să îl folosească. O întâmpină pe preoteasă pe treptele care urcau spre ringul de antrenament, iar Gwyn îi zâmbi larg.

— ’Neaţa!

— ’Neaţa! spuse Nesta mergând lângă ea. Ai aflat ceva despre Tezaur?

Gwyn scutură din cap. Încă purta roba, deşi îşi legase părul la spate într-o împletitură strânsă.

— Am întrebat-o chiar şi pe Merrill aseară. A aflat despre ce e vorba, dar în afară de cele câteva menţionări în textele vechi, nu a găsit mai mult decât ştii deja. Niciun indiciu despre momentul sau locul în care au dispărut obiectele sau despre cine le-a pierdut. Nu am descoperit nici măcar cine le-a avut ultima dată, de vreme ce este o informaţie care datează de cel puţin zece mii de ani.

Era întotdeauna şocant să îşi aducă aminte cât de bătrâne erau fiinţele Fae. Cât de în vârstă trebuia să fie Amren, de îşi amintea de vremurile când obiectele din Tezaurul Groazei erau încă prin lume. Dar, nici măcar Amren nu îşi amintea cine le folosise ultima dată.

Nesta alungă gândul la femelă şi suferinţa rece care îl însoţea.

— S-ar putea dovedi o misiune imposibilă, spuse Gwyn, strâmbând gura într-o parte. Nu avem cum altfel să-l găsim?

Se putea. Trebuiau să folosească oase şi pietre. Nesta încremeni.

— Nu! minţi ea. Nu există altă cale.

*

— Urci spre Windhaven? se trezi Nesta întrebându-l pe Cassian, când Gwyn îşi luă rămas-bun de la ei la sfârşitul lecţiei.

În dimineaţa aceea, Gwyn începuse cu poziţiile de luptă şi toţi fuseseră nevoiţi să se concentreze, aşa că Nesta nu avusese nicio clipă să discute doar cu el. Îi aruncase o privire lungă când îşi făcuse apariţia, şi atâta tot.

Nesta nu regreta ce făcuse în salon, deşi fusese evident că Azriel ştia ce întrerupea.

Dar să stea singură aici cu Cassian… Gustul lui îi persista în gură, ca şi când i-ar fi însemnat limba.

Cu o seară în urmă, rămăsese trează în pat, gândindu-se la toate mişcările şi sunetele scoase de el, simţind încă apăsarea degetelor lui pe cap când se împinsese în gura ei. Doar amintirea în sine o făcuse să ducă mâna între picioare, având nevoie de două orgasme înainte să îşi calmeze corpul suficient încât să doarmă.

Cassian îşi luă jacheta de unde o lăsase, îmbrăcând haina de piele neagră cu solzi.

— Trebuie să inspectez din nou legiunile. Să mă asigur că se pregătesc pentru un posibil conflict şi că recruţii sunt în formă bună.

— A!

Privirile li se întâlniră, iar ea ar fi putut jura că a lui se întunecă, de parcă şi-ar fi amintit fiecare clipă minunată din seara trecută. Dar Nesta scutură din cap, alungând gândurile.

— Gwyn se descurcă bine, spuse Cassian, dând din cap spre bolta unde dispăruse preoteasa. Este o fată drăguţă.

Nesta aflase că Gwyn avea douăzeci şi opt de ani – într-adevăr, era doar o fată pentru el.

— Îmi place de ea, recunoscu Nesta.

Cassian clipi.

— Nu cred că te-am auzit vreodată să spui că îţi place de cineva.

Nesta-şi dădu ochii peste cap, dar el adăugă:

— Păcat că nu vin şi celelalte preotese.

Nesta verifica lista de înscriere în fiecare zi, dar nimeni altcineva nu îşi adăugase numele. Gwyn îi spuse Nestei că invitase personal câteva preotese, dar erau prea speriate şi nesigure.

— Nu ştiu ce pot face ca să le încurajez, zise Nesta.

— Fă exact ce ai făcut şi până acum, rosti Cassian, terminând de încheiat nasturii de la jachetă.

Briza rece de toamnă care suflă aduse cu sine aromele oraşului de dedesubt: de pâine, scorţişoară şi portocale; de cărnuri prăjite şi sare. Nesta inspiră, identificând pe fiecare în parte, întrebându-se cum de se puteau combina toate într-un singur miros tomnatic.

Nesta îşi înclină capul când îi veni o idee.

— Dacă te opreşti în Windhaven, poţi să-mi faci o favoare?

*

Cassian stătea în prăvălia lui Emerie şi încercă să zâmbească neamenințător când scoase conţinutul sacului pe care îl cărase.

Emerie se uită la ce lăsă el pe tejgheaua curată.

— Nesta ţi le-a dat?

Practic, Nesta îi spusese că i le dăduse Casa, dar ea i le ceruse Casei, dorindu-şi să fie aduse aici.

— A spus că sunt cadou.

Emerie luă cutia de alamă, deschise capacul şi inspiră. Mirosul afumat şi catifelat de frunze de ceai pluti afară.

— O, e marfă de calitate! Ridică o sticluţă cu pudră măcinată fin. Când răsuci capacul, un miros parfumat de nucă umplu magazinul. Chimion. Oftatul ei era ca al unei iubite. Se uită la toate cele şase cutiuţe. Turmeric, scorţişoară, cuişoare şi... Citi eticheta. Piper negru.

Cassian lăsă ultima cutie pe masă, una mare din marmură, care cântărea cel puţin un kilogram. Emerie scoase capacul şi râse.

— Sare! Ea luă cristalele mari între degete. Multă sare!

Ochii îi străluciră când un zâmbet rar îi străbătu chipul. Asta o făcu să pară mai tânără, alungând greutatea cicatricelor şi a tuturor anilor trăiţi cu tatăl ei.

— Spune-i, te rog, că îi mulţumesc.

El îşi drese vocea, amintindu-şi discursul pe care Nesta îl obligase să îl memoreze.

— Nesta spune că îi poţi mulţumi apărând mâine dimineaţă la antrenament.

Zâmbetul lui Emerie şovăi.

— I-am spus alaltăieri: nu am cum să vin.

— Ştia că ai să zici asta. Dacă vrei să vii, dă de veste şi unul dintre noi o să te aducă. Ar fi trebuit să fie Rhys, şi se îndoia că fratele lui s-ar fi opus. Dacă nu poţi să rămâi la tot antrenamentul, este în regulă. Vino pentru o oră, înainte să deschizi prăvălia.

Emerie se îndepărtă de mirodenii şi ceai.

— Nu este momentul potrivit.

Cassian ştia că nu trebuia să insiste.

— Dacă te răzgândeşti vreodată, anunţă-ne!

El se întoarse de la tejghea, îndreptându-se spre uşă.

Ştia că Nesta îi dăduse darul ca să o ademenească pe Emerie să li se alăture, dar şi din bunătatea inimii. O întrebase de ce îi trimitea toate acele lucruri, iar ea îi spusese: „Emerie are nevoie de mirodenii şi ceai bun”. Răspunsul îl uluise, aşa cum mai devreme îl uimise să o audă spunând că o plăcea pe Gwyn.

În preajma lui Gwyn, Nesta se purta cu totul altfel decât cu restul curţii. Nu se tachinau şi nici nu râdeau împreună, dar între ele era o relaxare pe care el nu o mai văzuse, nici măcar când Nesta era cu Elain. Ea fusese întotdeauna paznica lui Elain, sora lui Feyre sau Creată de Cazan.

Iar Gwyn… Se întreba dacă Nestei îi plăcea de fată, pentru că se simţea în largul ei pe lângă ea. Poate la fel se simţea şi cu Emerie.

Să fi plecat în Velaris în fiecare noapte, nu doar să se distragă şi să se îmbete, ci să fie în preajma oamenilor care nu ştiau de povara pe care o purta?

Cassian ajunse la uşă, expirând încet. Refuzase să se gândească la ce îi făcuse în salon în timp ce se antrenaseră, mai ales cu Gwyn aici, dar zâmbetul schiţat de Nesta, când băgase ceaiul şi mirodeniile în sac, îl făcuse să îşi reprime impulsul de a o lipi de zid ca să o sărute.

Nu ştia cum stăteau lucrurile între ei. Dacă reveniseră la serviciu contra serviciu. Ea nu făcuse nicio aluzie dacă îl primea în pat sau dacă îngenunchease ca să îl scoată din starea în care era.

Dacă o făcuse, implica un oarecare nivel de compasiune pentru el, nu-i aşa? Şi milă. La naiba, dacă i-o supsese din milă…

Nu. Nu fusese aşa. Văzuse dorinţa în ochii ei, simţise delicateţea gurii ei la primele atingeri. Îl alinase în singurul mod în care ştia să o facă.

Cassian deschise uşa şi se uită înapoi, găsind-o pe Emerie tot la tejghea, cu o mână pe cutiile cu mirodenii. Era serioasă şi nu zâmbea. Nu părea conştientă de prezenţa lui, deci el consideră că era vremea să plece, şi se înălţă spre cer.

*

Nesta urcă treptele spre ringul de antrenament, gândindu-se la Tezaurul Groazei. Presupunea că nici celelalte nu avuseseră mai mult succes decât ea, iar dacă lucrurile erau într-adevăr pe cât de urgente spusese Azriel, atunci poate că şi cercetarea la bibliotecă nu era cea mai bună cale.

Dar stomacul i se strânse gândindu-se la cealaltă opţiune, amintindu-şi ce se întâmplase prima şi ultima dată când avusese viziuni. Mâinile îi tremurară când urcă ultimele trepte. Îşi strânse pumnii, expirând pe nas.

Cassian, care stătea deja în mijlocul ringului, zâmbi când apăru ea.

Era un zâmbet mai larg decât de obicei, entuziasmat şi… mulţumit.

Nesta miji ochii atunci când intră în ringul luminat. Gwyn aştepta la câţiva metri de Cassian, un zâmbet luminându-i chipul.

Şi, în faţa lor, bând un pahar lângă bazinul cu apă, era Emerie.

Capitolul 28

Pe cât de graţioasă fusese Gwyn, pe atât de stângace şi dezechilibrată se dovedi Emerie.

— Are legătură cu aripile tale, spuse Cassian cu atâta blândeţe, încât Nesta, stând într-un picior şi ridicându-l pe celălalt în spate, aproape căzu în praf lângă Emerie. Fără să îţi foloseşti pe deplin aripile, corpul tău îşi compensează astfel dezechilibrul.

El dădu din cap spre locul în care căzuse.

Gwyn se opri din exerciţiul de echilibru.

— De ce?

— De obicei, aripile folosesc drept contragreutate, zise, şi întinse o mână ca să o ajute pe Emerie să se ridice. Sunt pline de muşchi delicaţi, care se ajustează şi echilibrează constant

fără măcar să te gândeşti la asta. Mulţi dintre muşchii principali pot fi afectaţi când aripile cuiva sunt tăiate, explică prudent Cassian.

Gwyn se uită la Nesta, care se încordă, încruntându-se. Gwyn şi Emerie se împrieteniseră în câteva minute, ceea ce s-ar fi putut datora faptului că Gwyn o asaltase pe Emerie cu întrebări despre prăvălia ei cât făcuseră exerciţiile de încălzire.

Emerie scutură de praf cracii pantalonilor de piele, mai largi decât cei pe care îi purta Nesta, ca şi când ar fi stânjenit-o cei mulaţi folosiţi în mod normal.

Privirea lui Cassian se îmblânzi.

— Care dintre vindecători ţi le-a tăiat?

Emerie ridică bărbia, roşind. Totuşi, se uită în ochii lui cu o sinceritate pe care Nesta nu putea decât să o admire.

— Tata mi le-a tăiat!

Cassian înjură, încet şi urât.

— M-am opus, deci a fost şi mai neglijent, zise Emerie cu o voce rece.

Gwyn şi Nesta tăcură atunci când Emerie întinse aripa dreaptă aproape complet, înainte să se strângă şi să tremure. Ca şi chipul lui Emerie.

— Nu o pot întinde mai mult de atât. Ea întinse aripa stângă – abia jumătate din lungime. E tot ce pot face pe partea asta.

Cassian arăta de parcă urma să i se facă rău.

— A meritat să moară în lupta aia. A meritat să moară cu mult timp înainte de asta, Emerie.

Pietrele lui Siphon străluciră drept răspuns şi ceva nestăpânit şi rău încălzi sângele Nestei la furia de pe chipul lui, la cuvintele mârâite.

Emerie îşi strânse din nou aripile.

— A meritat să moară pentru mai mult decât ce le-a făcut aripilor mele.

— Dacă intenţionezi să vii în Velaris în fiecare zi, o pot aduce pe Madja aici. Este vindecătoarea Curţii.

Rhys o adusese pe Emerie, aflase Nesta. Şi urma să o ducă înapoi peste o oră.

Emerie înţepeni.

— Apreciez oferta, dar nu este nevoie.

Cassian deschise gura, dar Nesta îl întrerupse.

— Destul cu vorbăria! Dacă o avem pe Emerie doar pentru o oră azi, atunci arată-ne loviturile de pumn, Cassian. Arată-i ce o să fie nevoită să recupereze.

Emerie îi aruncă o privire recunoscătoare, iar Nesta îi schiţă în schimb un zâmbet.

Cassian dădu din cap, iar după licărul din ochii lui, Nesta realiză că era conştient de ce îl întrerupsese.

Gwyn o întrebă pe Emerie:

— Aveţi biblioteci în Illyria?

Altă întrebare salvatoare.

— Nu! Nu am fost niciodată într-una.

Rigiditatea dispăru din postura lui Emerie cu fiecare cuvânt.

Gwyn îşi legă din nou părul strălucitor la ceafă.

— Îţi place să citeşti?

Emerie zâmbi.

— Locuiesc singură în munţi. În timpul liber, nu am ce să fac, decât să mă ocup de grădină şi să citesc din cărţile pe care mi le comand prin poştă. Şi iarna nici măcar nu mă mai pot distra grădinărind. Deci da. Îmi place să citesc. Nu pot să trăiesc fără asta.

Nesta mormăi aprobator.

— Ce fel de cărţi? întrebă Gwyn.

— Romane de dragoste, spuse Emerie, aranjându-şi părul, cosiţa deasă şi neagră fiind plină de nuanţe de roşcat şi castaniu în lumina soarelui. Nesta tresări. Ochii lui Emerie se luminară.

— Şi ţie îţi plac? Care?

Nesta le numi pe primele cinci preferate, iar Emerie zâmbi atât de larg, încât era de parcă ar fi fost o altă persoană.

— Ai citit romanele lui Sellyn Drake?

Nesta scutură din cap. Emerie suspină atât de teatral, încât Cassian mormăi ca femelele obsedate de obscenităţi să-l scutească, intrând şi mai mult în ring.

— *Trebuie* să îi citeşti cărţile! *Trebuie*! Ţi-o aduc mâine pe prima, îţi jur c-ai să stai trează toată noaptea citind-o!

— E cu obscenităţi? întrebă Gwyn, auzind cuvintele mormăite de Cassian. În glasul ei, ezitarea se simţi suficient cât să o facă pe Nesta să se îndrepte.

Nesta se uită la Emerie, dându-şi seama că femela nu ştia despre Gwyn – nu ştia povestea ei

sau de ce preotesele locuiau în bibliotecă. Dar Emerie întrebă:

— Tu ce citeşti?

— Romane de aventură şi câteodată cu mistere. Dar, în mare parte, trebuie să citesc ce a scris în ziua respectivă Merrill, preoteasa cu care lucrez. Nu este la fel de incitant ca romanele, nici pe departe.

Emerie spuse nonşalant:

— Îţi pot aduce şi ţie una dintre cărţile lui Drake – una mai blândă. O introducere în minunile romanelor de dragoste.

Emerie îi făcu semn din ochi Nestei.

Nesta aşteptă ca Gwyn să refuze, dar preoteasa zâmbi.

— Mi-ar plăcea asta!

*

Rhys apăru în ring exact când spusese că avea să o facă. După o oră – nici mai mult, nici mai puţin.

Praful roşu şi transpiraţia o acopereau pe Emerie, dar privirea îi străluci atunci când se plecă înaintea Marelui Lord.

Totuşi, Gwyn rămase nemişcată, ochii ei mari şi verzi părând şi mai nepământeni când se măriră. Nu frica îi nuanţa mirosul, ci mai degrabă ceva asemănător surprinderii – veneraţiei.

Rhys îi aruncă un zâmbet nonşalant, unul despre care Nesta ar fi pariat că era menit să-i relaxeze pe oameni în prezenţa lui atât de

măreaţă. Era zâmbetul nonşalant al unui mascul obişnuit ori ca oamenii să fugă îngroziţi, ori să cadă în genunchi şi să îl venereze.

— Bună, Gwyn! spuse el amabil. Mă bucur să te revăd!

Gwyn roşi, revenindu-şi din starea de uluire, şi făcu o plecăciune adâncă.

— Stăpâne!

Nesta îşi dădu ochii peste cap şi văzu că Rhys o privea. Acel zâmbet nonşalant se încordă când îi întâlni privirea.

— Nesta!

— Rhysand!

Celelalte două femei se uitau una la cealaltă, fiind aproape comice. Cassian pur şi simplu veni lângă Nesta şi puse un braţ pe umerii ei înainte să-i spună tărăgănat lui Rhys:

— Domniţele astea au să te învingă în curând în luptă.

Nesta dădu să iasă de sub greutatea braţului său transpirat, dar Cassian o prinse prea prietenos de umăr, zâmbind în continuare. Rhys se uită la ei, fără căldură în privire. Dar cu destulă atenţie.

Prinţişorului nu îi plăcea să o vadă cu prietenul lui.

Nesta se lipi de Cassian. Nu mult, ci suficient încât un războinic instruit ca Rhysand să observe.

O mână întunecată şi mătăsoasă îi atinse mintea. O cerere.

Se gândi să o ignore, dar se trezi deschizând o uşiţă prin bariera ţepoasă din oţel pe care o ţinea în jurul ei zi şi noapte. Uşa era de fapt un vizor, iar

ea dădu voie celui pe care-l presupunea a fi echivalentul chipului ei mental să se uite în câmpul întunecat de dincolo. „Ce?”

„Trebuie să o tratezi pe Gwyn cu amabilitate şi respect”.

Chestia care stătea în faţa fortăreţei minţii ei era o creatură cu gheare, solzi şi dinţi. Era ascunsă vederii sub umbre şi sub steaua care trecea ocazional licărind în întuneric, dar, din când în când, licărea o aripă sau o gheară.

„Vezi-ţi de treaba ta!”

Nesta închise acel vizor.

Ea clipi, abia auzind cum Emerie îl întreba pe Cassian de lecţia de a doua zi dimineaţă şi ce rata azi, plecând cu o oră mai devreme.

Ochii lui Rhysand străluciră.

Cassian continuă s-o cuprindă pe Nesta, mângâindu-i liniştitor şi lent umărul cu degetul mare, fără să dea de înţeles dacă ştia sau simţise conversaţia ei tăcută cu Marele Lord.

— Eşti pregătită? o întrebă Rhys pe Emerie, afişând din nou zâmbetul minunat.

Poate că Emerie roşi. Rhysand avea acel efect asupra oamenilor.

Nesta se întreba deseori cum de putea suporta Feyre ca toţi oamenii să fie atraşi de partenerul ei. Ieşi din nou de sub braţul lui Cassian, iar de data asta el o lăsă. Ea o urmă pe Emerie spre locul de unde îşi luă mantia groasă.

— Deci ai să te întorci mâine? întrebă Nesta.

Uitându-se peste umăr, o văzu pe Gwyn mergând spre bazinul cu apă, fie ca să le ofere

intimitate celor doi masculi, fie de jenă că fusese lăsată cu ei.

Vina că o abandonase pe Gwyn o măcina, iar Nesta îşi notă în mintea ei să nu o mai facă. Gwyn se simţise în largul ei cu Cassian în ultimele zile: cei doi nu se atingeau, dar ea nu se ferise de el aşa cum o făcuse acum. Nesta nu voia să se gândească la motiv, la ce cicatrice fuseseră săpate atât de adânc în Gwyn, încât doi dintre cei mai de încredere masculi din tot ţinutul să nu reuşească să o liniştească.

Poate că Rhysand era un ticălos arogant şi încrezut, dar era onorabil. Lupta din răsputeri ca să protejeze nevinovaţii. Antipatia faţă de el nu avea nicio legătură cu ceea ce dovedise de multe ori: era un conducător drept, care îşi punea poporul mai presus de el. Doar că personalitatea lui – acea îngâmfare şireată – i se părea enervantă.

— Mă întorc mâine, răspunse Emerie.

Nesta îşi înclină capul.

— Nu ştiam că acum ceaiul şi mirodeniile sunt atât de convingătoare.

Emerie schiţă un zâmbet.

— N-am venit doar ca urmare a cadoului, ci pentru ceea ce reprezintă.

— Ce anume?

Emerie privi spre cer, închizând ochii când simţi o briză tomnatică.

— Lumea de dincolo de Windhaven şi faptul că sunt prea laşă să o văd.

— Nu eşti laşă.

— Alaltăieri spuneai că sunt.

Nesta se crispă.

— Am vorbit la nervi.

— Ai spus adevărul. În noaptea aia am rămas trează şi m-am gândit la asta. Apoi l-ai rugat pe Cassian să aducă mirodeniile şi ceaiul şi mi-am dat seama că *există* o lume acolo. O lume mare şi vibrantă. Poate că lecţiile astea au să mă ajute să nu mă mai tem atât de mult de ea.

Nesta schiţă un zâmbet.

— Mi se pare un motiv destul de bun.

*

Cassian se uită cu atenţie la chipul lui Rhys, cât vorbiră Nesta şi Emerie, iar Gwyn veni lângă ele. Promisiunea schimbului de cărţi umplea aerul.

„Este o schimbare interesantă”, îi zise Rhys.

Cassian nu se deranjă să pară amabil.

„M-aş fi descurcat şi fără să o avertizezi mental pe Nesta”.

Rhys se încruntă.

„De unde ştii că am făcut asta?”

Ticălosul nici măcar nu încerca să nege.

„Am observat cum s-a încordat. Şi te cunosc bine, frate. Ai văzut-o pe Gwyn şi ai gândit ce este mai rău despre Nesta. Pe ambele – pe ea şi pe Emerie – le-a tratat cu amabilitate”.

„Asta te-a supărat?”

„Sunt supărat că tu nu pari să crezi nici măcar un lucru bun despre ea. Că refuzi să crezi un lucru bun despre ea. Era necesar să îi întinzi câte o plasă din când în când?”

Regretul licări în ochii lui Rhysand.

Cassian continuă:

„Nu îi uşurezi situaţia. Las-o să lege prieteniile astea şi nu te băga”.

Rhys clipi.

„Îmi pare rău. N-am să mă bag”.

Cassian expiră.

„Chiar ai simţit că trebuie să îţi pui un braţ pe umerii ei ca să o opreşti?” adăugă Rhys.

„Nu vreau să fiţi la mai puţin de un metru distanţă unul de celălalt. Ai o parteneră însărcinată, Rhys. Ai ucide pe oricine ar ameninţa-o pe Feyre. Eşti un pericol pentru noi toţi, în clipa asta”.

„Nu i-aş răni pe cei pe care îi iubeşte Feyre. Ştii doar”.

Cuvintele fură rostite cu suficientă încordare, încât Cassian să-şi bată uşor fratele pe umăr, strângând muşchiul tare de dedesubt.

„Poate o laşi pe Emerie în partea cealaltă a Casei, mâine. Oferă-i Nestei ceva timp să se liniştească”.

„Bine!”

Cele trei femele se apropiară de ei. Rhys îşi întinse aripile şi o întrebă pe Emerie:

— Mergem?

Emerie apucă mâna întinsă de Rhys.

— Da! Ea se uită la Cassian, apoi la Nesta şi spuse: Mulţumesc!

Al naibii să fie dacă recunoştinţa şi speranţa din ochii lui Emerie nu îi străpunseră inima!

Rhys o strânse la piept, atent să nu îi turtească aripile, şi se avântă spre cer.

Când Rhys se ridică peste protecţiile Casei, chiar înainte să se teleporteze în Windhaven, îi spuse lui Cassian: „Nu ştiu ce naiba aţi făcut voi doi în Casa asta, dar duhneşte a sex”.

Cassian pufni.

„Un mascul politicos nu spune niciodată”.

Râsul lui Rhys vui în mintea lui.

„Nu cred că ştii ce înseamnă cuvântul politicos”.

„Slavă zeilor pentru asta!”

Fratele lui râse din nou.

„I-am spus lui Az că o să fie inutil să facă pe dădaca”.

Capitolul 29

Nestei îi cedară picioarele la treapta cu numărul trei mii.

Gâfâind, cu transpiraţia curgându-i pe spate şi pe abdomen, îşi sprijini mâinile pe coapsele tremurânde şi închise ochii.

Visul fusese la fel. Chipul tatălui ei, plin de dragoste şi frică, apoi inexpresiv în clipa morţii. Pocnetul gâtului său. Zâmbetul viclean şi crud al Hybernului.

Cassian şi Azriel nu fuseseră la cină, iar ea nu primise nicio explicaţie pentru absenţa lor. Probabil că ambii erau fie la casa de lângă râu, fie în oraş, iar ea fusese surprinsă să afle că îşi dorea

compania lor. Surprinsă să afle că liniştea din salon era apăsătoare.

Bineînţeles că nu ar fi fost invitată în oraş. De mai bine de un an se străduia să fie o prezenţă neplăcută. Şi, mai mult decât atât, ei nu aveau nicio obligaţie să o includă în toate lucrurile.

Nimeni nu avea nicio obligaţie să o includă în nimic. Sau să vrea asta.

Gâfâitul ei răsună din piatra roşie. Se trezise din coşmar cu o transpiraţie rece şi ajunsese la jumătatea drumului înainte să îşi dea seama încotro mergea. Dacă ar fi ajuns măcar jos, unde s-ar fi dus? În special în cămaşa de noapte.

Încă îşi vedea tatăl în spatele ochilor închişi. Simţea fiecare licăr de groază, durere şi frică îndurată în lunile din preajma războiului.

Trebuia să găsească Tezaurul Groazei cumva.

Eşuase la toate sarcinile care-i fuseseră date. Nu reuşise să împiedice distrugerea zidului, să salveze legiunile illyriene de lovitura arzătoare a Cazanului…

Nesta opri acel şir de gânduri.

Ceva se auzi pe treptele din spatele ei, iar ea clipi când găsi un pahar cu apă.

— Mulţumesc! spuse bând cu nesaţ, lăsând răcoarea să o calmeze mai mult. Ai citit vreo carte de Sellyn Drake? întrebă în obscuritate.

Casa nu-i răspunse, iar ea presupuse că răspunsul era negativ.

— O prietenă îmi aduce mâine unul dintre romanele ei. Ţi-l dau şi ţie după ce îl termin.

Nimic. Apoi, un vânt rece coborî pe casa scării, calmându-i fruntea transpirată.

— Mulţumesc! spuse din nou, aplecându-se în vânt.

Mai zăngăni ceva lângă ea pe treaptă şi găsi două pietre ovale şi trei bucăţi de os îngălbenite de timp – oasele de la glezna unei ovine. Gura i se uscă. Oase şi pietre – pentru divinaţie.

— Nu pot, spuse ea răguşită.

Vântul adună oasele, zăngănitul lor fiind ca o întrebare pusă casei scării.

„De ce?”

— S-au întâmplat lucruri rele data trecută. Cazanul s-a *uitat* la mine. Şi a luat-o pe Elain. Nu reuşi să îşi împiedice corpul să înţepenească. Nu pot să suport şi să risc asta. Nici măcar pentru Tezaur.

Oasele şi pietrele dispărură împreună cu vântul rece.

Nesta începu să urce, mormăind încet. Cu fiecare pas, ar fi putut jura că simţea dezamăgirea din aer.

*

— Nesta trebuie să înceapă să caute Tezaurul, spuse Amren, rotind vinul în pahar în timp ce stătea în faţa lui Cassian la masa imensă din casa de lângă râu.

Cina lor lunară, ca de obicei, se transformase într-o discuţie de câteva ore în jurul acestei mese şi, după multe sticle de vin, când ceasul anunţa

orele dimineţii, niciunul dintre ei nu dădea vreun semn că ar fi vrut să plece.

Doar Feyre se dusese la culcare, mormăind că devenise insuportabil de somnoroasă din cauza sarcinii. Atât de obosită, încât simţea nevoia să doarmă în timpul zilei şi aproape în fiecare seară înainte de ora nouă.

Cassian întâlni ochii gri ai lui Amren.

— Nesta a căutat. Nu insista.

— Le-a pus pe preotese să cerceteze, zise Rhys din locul în care stătea în capul mesei. N-aş putea spune că l-a căutat.

Varian, aşezat lângă Amren, cu braţul pe spătarul scaunului ei, întrebă:

— Încă nu i-ai cerut lui Helion să cerceteze Tezaurul în bibliotecile lui?

Varian era singura persoană din afara Regatului Nopții – pe lângă Eris – căreia Rhys îi permisese să afle despre căutarea lor. Dar asta venise cu un risc: Varian îl servea pe Tarquin, Marele Lord al Regatului Verii. Deşi îi promisese lui Rhys să-şi ţină gura dacă Tarquin nu-l presa cu tot felul de curiozităţi, loialitatea i-ar fi fost pusă sub semnul întrebării în cazul în care Tarquin ar fi insistat.

Relaţia dintre Tarquin şi Rhys se refăcuse de la război, dar nu suficient încât Rhys să îi încredinţeze masculului informaţiile despre Tezaur. Iar Cassian, care fusese implicat într-o mică luptă ce rezultase în distrugerea unei clădiri ultima dată când fusese în Regatul Verii, era înclinat să fie de acord. Nu în legătură cu Tarquin. Nu, lui îi plăcea masculul. Şi îl

plăcea mult pe Varian. Dar existau oameni vicleni în Regatul Verii – în toate regatele – iar el nu credea că erau la fel de amabili ca liderii lor.

— Helion este ultima speranţă, spuse Rhys sorbind din vin. La care s-ar putea să ajungem în câteva zile, dacă Nesta nu încearcă cel puţin să aibă o viziune. Ultimele cuvinte erau adresate lui Cassian. Totuşi, aş ruga-o pe Elain să încerce înainte să îl abordăm.

Elain plecase deja cu Feyre, pretinzând că trebuia să se trezească devreme ca să îngrijească grădina unui spiriduş bătrân. Cassian nu ştia de ce, dar bănuia că era o minciună. Pe chipul lui Elain se văzuse încordarea când spusese asta. De obicei, când inventa asemenea scuze, Lucien era în preajmă, dar masculul era în ţinuturile umane cu Jurian şi Vassa.

— Nesta o s-o facă, măcar ca să o împiedice pe Elain să se expună la risc, fu replica lui Cassian. Dar trebuie să înţelegi că Nesta a fost foarte afectată de ce s-a întâmplat în timpul războiului – Elain a fost luată de Cazan după viziunea ei. Nu o poţi condamna pentru că ezită.

— Nu avem timp să o aşteptăm pe Nesta să decidă, zise Amren. Eu spun să o abordăm mâine pe Elain. Mai bine să lucreze amândouă la asta.

Azriel înţepeni, un semn direct al enervării lui când spuse încet:

— Tezaurul Groazei are o întunecime la care Elain nu ar trebui expusă.

— Dar Nesta ar trebui? mormăi Cassian.

Toată lumea se uită la el.

Masculul înghiţi, cerându-i scuze lui Az din priviri, dar el îl ignoră.

Amren bău vinul şi îi spuse lui Cassian:

— Nesta are o săptămână. Încă o săptămână să găsească Tezaurul prin metode proprii. Apoi căutăm alte căi. Ea dădu din cap spre Azriel. Inclusiv Elain, care este mai mult decât capabilă să se apere de întunericul Tezaurului, dacă vrea să o facă. Nu o subestima.

Cassian şi Azriel se uitară spre Rhys, care doar sorbi din vin. Ordinul lui Amren era valabil. Ca Aghiotantă a lui Rhys în regatul acesta, în afară de cazul în care Rhys decidea altceva, cuvântul ei era lege.

Cassian mormăi la Amren:

— Nu este corect să o foloseşti pe Elain drept ameninţare ca să o manipulezi pe Nesta să apeleze la divinaţie.

— Sunt metode mai dure să o convingi pe Nesta, băiete!

Cassian se rezemă de scaun.

— Eşti nebună să crezi că ameninţările o vor face să ţi se supună.

Toată lumea se încordă din nou. Până şi Varian.

Amren zâmbi brusc.

— Suntem în pragul altui război. Am lăsat Cazanul să ne scape în ultimul timp, şi aproape că am pierdut totul.

Noul trup Fae al lui Amren era dovada acestui lucru – ea îşi cedase sinele nemuritor şi nepământean ca să rămână în corpul acesta. În

ochii ei nu străluceau niciun foc gri. Era muritoare aşa cum erau Marii Spiriduşi. Varian îşi împleti degetele în vârfurile despicate ale părului ei, ca şi când ar fi vrut să se asigure că era aici, că rămăsese cu el.

— Trebuie să prevenim acest posibil dezastru înainte să pierdem avantajul. Dacă trebuie să o manipulăm pe Nesta să facă divinaţie, chiar folosind-o pe Elain împotriva ei, atunci o să facem ce este necesar.

Lui Cassian i se strânse stomacul.

— Nu-mi place asta.

— Nu trebuie să îţi placă, spuse Amren. Trebuie doar să taci din gură şi să faci ce ţi se zice.

— Amren, rosti Rhys, cuvântul fiind dantelat cu o urmă de mustrare şi avertisment.

Amren nici măcar nu clipi de remuşcare, dar Varian se încruntă la ea.

— Ce? izbucni ea.

Prinţul din Adriata îi zâmbi exasperat.

— Nu am vorbit despre asta? Că ar trebui să fii… amabilă?

Amren îşi dădu ochii peste cap. Dar chipul i se îmblânzi – foarte puţin – când întâlni din nou privirea lui Cassian.

— O săptămână. Nesta are la dispoziţie o săptămână.

*

Trecură trei zile. Emerie veni la fiecare lecţie, iar în timp ce Gwyn aproape ajunsese la nivelul

Nestei, Emerie trebuia să muncească mai mult. Aşa că Nesta şi Gwyn începură să facă aceleaşi seturi de exerciţii pe care Cassian li le arăta înainte să lucreze personal cu Emerie la echilibru şi mobilitate.

Emerie avusese dreptate în legătură cu cărţile lui Sellyn Drake. Nesta rămăsese trează două nopţi la rând citind primul roman al autoarei, care era pe cât de erotic şi-ar fi dorit. Gwyn sosise roşind în dimineaţa următoare şi îi spusese lui Emerie că dacă romanul era considerat cuminte, atunci îşi putea imagina cum erau celelalte.

După prima zi, Emerie rămase până la finalul lecţiei, care acum ajunsese la trei ore, hotărând că fluxul matinal de clienţi era destul de mic încât să rişte. Aşadar, ele se antrenau şi între exerciţii vorbeau despre cărţi, iar Nesta se trezi în a patra dimineaţă… că se bucura să le vadă din nou.

Ea aşeza o carte în raftul bibliotecii în acea după-amiază când o întâlni pe Gwyn. Ca urmare a lecţiei din fiecare dimineaţă, Gwyn fusese mai ocupată după-amiaza, ceea ce însemna că Nesta o vedea rar în bibliotecă, asta dacă nu cumva Gwyn căuta prin rafturi vreo carte pentru Merrill. Ocazional, Nesta auzea un cântec minunat dintr-un colţ îndepărtat al bibliotecii – singurul semn că Gwyn era în apropiere.

Dar, în după-amiaza aceea, gâfâitul lui Gwyn îi anunţă prezenţa cu câteva secunde înainte să apară, cu ochii destul de mari, încât Nesta să intre puţin în panică, scrutând obscuritatea din spatele preotesei.

— Ce s-a întâmplat?

O fugărise întunericul de dedesubt?

Gwyn se stăpâni suficient cât să spună:

— Nu ştiu cum, dar Merrill a aflat că ai schimbat cartea. Ea gâfâi când arătă în sus, spre nivelul următor. Ar trebui să pleci.

Nesta se încruntă.

— Cui îi pasă? N-am să-i permit să mă sperie ca pe un copil neascultător.

Gwyn se albi.

— Când este furioasă, este…

— Cum este, Gwyneth Berdara? se auzi vocea unei femei dintre rafturi. Când sunt furioasă, *cum sunt*?

Gwyn tresări, întorcându-se încet, când o frumuseţe cu părul alb apăru din întuneric. Roba crem se undui în urma ei ca pe un vânt fantomă, iar piatra albastră de pe glugă se lumină. Gwyn îşi plecă fruntea, albindu-se la faţă.

— Nu am vrut să spun nimic cu asta, Merrill.

Nesta scrâşni din dinţi văzând plecăciunea, frica de pe chipul lui Gwyn, din cuvintele ei blânde.

Preoteasa se opri lângă balustrada de deasupra lor.

Merrill îşi întoarse ochii ei speciali spre Nesta.

— Nu îmi plac hoţii şi mincinoşii.

— Nici mie, spuse calmă Nesta, ridicând bărbia.

Merrill şuieră.

— Ai încercat să mă păcăleşti chiar în biroul meu.

Nici măcar nu se uită la Gwyn, care se îndepărtă crispându-se.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— O? Vrei să spui că în momentul în care am fost să văd o carte pe care asistenta mea aiurită mi-a dat-o greşit – o, da, am ştiut de la început – şi am găsit în schimb cartea corespunzătoare, învăluită de mirosul *tău*, nu tu ai făcut-o? Merrill se uită la Gwyn şi la Nesta. Este de neiertat să ceri altora să compenseze propria ta prostie şi neglijenţă.

Lui Gwyn i se făcu şi mai frică.

— Gwyn nu a făcut aşa ceva, zise Nesta încet. Şi, cui îi pasă? Eşti atât de plictisită aici, încât a trebuit să născoceşti teatrul ăsta ca să te distrezi? Ea flutură o mână spre coridorul din spatele lui Merrill. Suntem amândouă ocupate. Pleacă şi lasă-ne să lucrăm în linişte!

Cineva suspină la un nivel superior.

Merrill râse, acel vânt fantomă din jurul ei şuierând.

— Nu ştii cine sunt, fato?

— Ştiu că ne împiedici să lucrăm, spuse Nesta cu calmul cu care ştia că enerva lumea. Şi ştiu că asta e o bibliotecă, dar tu aduni cărţi ca şi când ar fi colecţia ta personală.

Merrill îşi dezgoli dinţii.

— Crezi că nu *te* cunosc? Fata umană care a fost băgată în Cazan şi a ieşit afară Mare Spiriduş. Femela care l-a ucis pe regele Hybernului şi i-a ridicat capul ca pe un trofeu, în timp ce sângele lui şiroia peste ea.

Descrierea plastică o făcu pe Gwyn să se lumineze la faţă, surprinsă.

Nesta nu îşi permise nici măcar să respire.

— Vântul îmi şopteşte chiar şi aici, sub atâtea stânci, spuse Merrill, îşi găseşte drumul printre crăpături şi îmi şopteşte la ureche ce se întâmplă în lume. Merrill pufni. Crezi că ai dreptul să faci ce vrei acum?

Nestei îi vui puterea în vene, dar ea o controlă, o reprimă şi o înăbuşi.

— Cred că îţi place prea mult să te auzi vorbind.

— Sunt descendenta lui Rabath, Lordul Vântului Vestic! spuse furioasă Merrill. Spre deosebire de Gwyneth Berdara, nu sunt o slugă pe care să o alungi.

La naiba cu vrăjitoarea asta! La naiba cu moderaţia şi ascunzişul!

Nesta lăsă suficient din puterea ei să clocotească la suprafaţă, încât să ştie că îi străluceau ochii. O lăsă să pârâie, chiar dacă îi ignoră creşterea nestăvilită şi nelegiuită.

Gwyn se retrase un pas. Chiar şi Merrill clipi când Nesta spuse:

— Cu un titlu aşa de extravagant, cu siguranţă o duşmănie atât de măruntă ar trebui să fie sub demnitatea ta.

Nesta zâmbi sălbatic şi crud. Merrill doar se uită la ea şi la Gwyn înainte să spună:

— Înapoi la muncă, nimfă ce eşti!

Cu vântul şuierându-i la călcâie, Merrill pătrunse în întuneric.

Nesta dădu drumul puterii, calmându-i muzica şi vuietul cu o mână de fier.

Dar abia când dispăru vântul rece al lui Merrill, Gwyn se rezemă de raft, frecându-şi faţa cu mâinile. Preotesele care urmăriseră scena se mişcară din nou, şoaptele lor umplând biblioteca.

Nesta întrebă în murmurul liniştit:

— Nimfă?

Gwyn îşi coborî mâinile, observă lipsa de putere strălucitoare din ochii Nestei şi oftă uşurată, dar îi răspunse calmă:

— Bunica era o nimfă de râu care a sedus un mascul Mare Spiriduş din Regatul Toamnei. Deci sunt un sfert nimfă, dar destul cu asta. Gwyn gesticulă spre ochii ei mari – albastrul fiind atât de limpede, încât ar fi putut fi malul mării – şi spre corpul suplu. Oasele mele sunt puţin mai elastice decât ale Marilor Spiriduşi obişnuiţi, dar cui îi pasă?

Poate de aceea se pricepea Gwyn atât de bine să-şi menţină echilibrul şi să se mişte.

— Niciun popor nu a dorit-o pe mama, continuă Gwyn. Nu putea locui în râurile din Regatul Primăverii, dar era prea nestăpânită ca să suporte limitarea impusă de casa din pădurea Regatului Toamnei. Deci a fost dată în copilărie templului din Sangravah, unde a fost crescută. A luat parte la Marele Ritual când a împlinit vârsta maturităţii, iar eu, noi – adică eu şi sora mea – am fost rezultatul acelei uniuni sacre cu un mascul străin. Nu a mai aflat cine era, pentru că magia l-a ales în noaptea aceea şi nu a mai venit nimeni să întrebe despre

fetele gemene. Am fost crescute şi noi în templu. Nu am plecat de acolo până când… am venit aici.

Atunci, ochii lui Gwyn se umplură de durere. O durere atât de mare, încât Nesta îşi dădu seama că nu trebuia să întrebe de mama ei sau de sora geamănă.

Gwyn scutură din cap, ca şi când şi-ar fi alungat amintirea. Ea îşi răsfiră degetele.

— Sora mea geamănă avea pieliţa nimfelor între degete – eu nu.

Avea.

Gwyn oftă din nou.

— Ştii, Merrill o să-ţi facă viaţa un iad.

— Poate să încerce, spuse Nesta cu blândeţe. I-ar fi greu să o facă mai rea.

— Ei, bine, acum avem un duşman comun. Merrill nu o să uite niciodată asta. Ea dădu din cap spre balustrada unde fusese preoteasa. Deşi presupun că nici ele. Nu se întâmplă în fiecare zi să fie înfruntată. Doar Clotho o poate controla, dar Clotho o lasă să facă tot ce vrea, în mare parte pentru că Merrill stârneşte vântul când se enervează şi împrăştie manuscrisele tuturor.

— Anunţă-mă când ai nevoie de cineva care să o calmeze puţin pe Merrill.

Gwyn schiţă un zâmbet.

— Data viitoare, poate voi avea curaj să o fac chiar eu.

*

După toate aparenţele, preotesele nu uitaseră fapta Nestei.

Nesta, Gwyn şi Emerie făceau exerciţii de întindere, Cassian stând atent şi serios, ca să vadă orice greşeală, când paşii se auziră sub bolta de dincolo de ring.

Ele se opriră când apărură trei siluete cu glugi, cu mâinile lipite atât de strâns, încât aveau degetele albe.

Dar preotesele intrară în lumina soarelui şi spaţiul deschis. Clipiră în sus la el, ca şi când şi-ar fi amintit ce erau lucrurile astea.

Gwyn se ridică sprintenă, zâmbind atât de larg, încât Nesta fu momentan uimită. Preoteasa fusese drăguţă în bibliotecă, dar, cu bucuria şi încrederea cu care se îndrepta spre preotese, părea de o frumuseţe care rivaliza cu a lui Merrill sau Mor.

Sau poate că nimic nu se schimbase în afară de încredere în sine, de felul în care îşi ţinea umerii traşi înapoi şi capul sus, zâmbind sincer când spuse:

— Roslin, Deirdre, Ananke! Speram să veniţi!

Nesta nu verificase lista de înscrieri în dimineaţa aceea. Încetase să creadă că avea să mai vină cineva la antrenament în afară de Gwyn.

Dar cele trei se îngrămădiră când Cassian le oferi un zâmbet nonşalant, aproape asemănător cu al lui Rhys, menit să relaxeze oamenii şi să micşoreze ameninţarea puterii şi a trupului său.

— Doamnelor, spuse el, gesticulând spre ring. Bine aţi venit!

Roslin şi Ananke nu spuseră nimic, dar cea din mijloc, Deirdre, îşi scoase gluga.

Nesta îşi reprimă orice instinct care ar fi făcut-o să suspine. Emerie, de pe salteaua de lângă ea, păru să încerce să o imite.

O cicatrice lungă şi urâtă străbătea chipul lui Deirdre, aproape ratând ochiul stâng. Ieşea în relief şi, albă, contrasta cu pielea ei măslinie, întinzându-se de la părul creţ până la maxilarul frumos şi suplu. Ochii ei negri şi rotunzi, mărginiţi de gene dese, care îi făceau să pară şi mai rotunzi, erau mari dar hotărâţi când spuse:

— Sperăm că nu am întârziat prea mult!

Toate se uitară spre Nesta. Dar nu ea era lidera aici.

Ea îi aruncă o privire lui Cassian, iar el ridică din umeri ca şi când ar fi spus: „Eu sunt doar instructorul”.

O altă cicatrice cobora pe gâtul lui Deirdre, dispărând sub robă. Faptul că un Mare Spiriduş avea o asemenea cicatrice sugera un eveniment de o asemenea violenţă, încât Nestei i se strânse inima. Dar înaintă spre preotese.

— Tocmai începeam.

*

— Dă-mi pietrele şi oasele alea, te rog! spuse Nesta Casei încet, când stătea în biblioteca privată, cu o hartă cu toate cele şapte regate în faţă, Cassian fiind la un pas în spatele ei.

Un mic bol de lut apăru lângă hartă, plin cu acestea.

Nesta înghiţi uscăciunea din gură.

Cassian fluieră.

— Chiar te ascultă!

Ea se uită peste umăr. Îl invitase aici din precauţie, îşi spunea în sinea ei. Dacă pierdea controlul, dacă nu putea să vadă unde ajungea degetul pe hartă, cineva trebuia să fie aici. Din întâmplare, acea persoană era el.

Nu conta că se aflase cândva lângă ea, cu mâna pe spatele ei, la fel ca acum, şi o lăsase să se rezeme de căldura şi puterea lui.

Cassian se uită la bolul de divinaţie şi la hartă.

— De ce te-ai răzgândit?

Nesta nu îşi dădu timp să ezite înainte să îşi bage degetele în bol şi să scoată o mână de pietre şi oase. Acestea zăngăniră, scoţând un sunet gol şi vechi.

— Nu pot să nu mă gândesc la preotesele care au venit azi la antrenament. Roslin a spus că nu a mai fost afară de şaizeci de ani. Iar Deirdre, cu cicatricele alea… Ea inspiră adânc. Le cer să fie curajoase, să lucreze din greu, să îşi înfrunte fricile. Totuşi, eu nu fac la fel.

— Nu te-a acuzat nimeni de asta.

— Nu trebuie să îmi spună cineva. O ştiu. Şi poate mă tem de divinaţia asta, dar mă tem mai mult să fiu laşă şi ipocrită.

Preotesele fuseseră novice în toate sensurile cuvântului: Ananke dăduse dovadă de un echilibru atât de precar, încât căzuse încercând să îşi fixeze

degetele de la picioare în pământ. Roslin fusese doar cu puţin mai bună. Niciuna nu îşi scosese gluga, aşa cum o făcuse Deirdre, dar Nesta zărise părul roşcat al lui Roslin şi cel auriu al lui Ananke, pielea lor fiind palidă ca smântâna.

— Eşti sigură că nu vrei să faci asta cu Rhys şi Amren în preajmă? întrebă Cassian.

Nesta strânse oasele şi pietrele în pumn.

— Nu am nevoie de ei.

El tăcu, lăsând-o să se concentreze.

Prima şi singura dată când o făcuse, avusese nevoie de câteva clipe să îşi golească mintea, să aştepte smucitura din corp care o trăgea spre o forţă nevăzută. Fusese dusă în cealaltă parte a pământului, iar când deschisese ochii, stătea într-un cort de război, cu regele Hybernului în faţa ei şi Cazanul, un obiect întunecat aşezat dincolo de el.

Nesta închise ochii, impunându-i minţii să se liniştească, în timp ce ridică pumnul strâns deasupra hărţii. Se concentră la respiraţie, la ritmul respiraţiei lui Cassian.

Înghiţitul îi era zgomotos în urechi.

Eşuase în toate. Dar putea face asta.

Îşi dezamăgise tatăl, o dezamăgise pe Feyre cu mulţi ani înainte de asta. Presupunea că o dezamăgise şi pe mama ei. O dezamăgise şi pe Elain: mai întâi lăsând-o să fie luată de Hybern în noaptea în care fuseseră răpite din pat; apoi, lăsând-o să intre în Cazan şi când Cazanul o dusese în mijlocul taberei Hybernului.

Ea eşuase de nenumărate ori, şi nu se mai termina…

— Ceva?

— Nu vorbi!

Cassian mormăi, dar se apropie, ea simţindu-i căldura.

Nesta îi impuse minţii să se liniştească. Dar era imposibil. Parcă ar fi fost pe scara aceea nenorocită, coborând tot mai mult.

Tezaurul Groazei. Trebuia să găsească Tezaurul Groazei.

„Masca, Harpa, Coroana”.

Dar celelalte gânduri insistau. Prea multe.

„Masca, se chinui ea să gândească. Unde este Masca din Tezaurul Groazei?”

Palma îi era udă de transpiraţie, pietrele şi oasele mişcându-se în pumnul ei. Dacă Masca era conştientă aşa cum fusese Cazanul… Ea nu o putea lăsa să o vadă. Să găsească tot ce iubea cel mai mult.

Nu o putea lăsa să o vadă, să o găsească, să o rănească.

„Masca! impuse ea pietrelor şi oaselor. Găsiţi Masca!”

Nu răspunse nimic. Nicio smucitură, nicio şoaptă de putere. Expiră pe nas. „Masca!”, le impuse ea.

Nu se întâmplă nimic.

Inima îi bătu cu putere, dar încercă din nou. O altă cale. Prin originea lor comună – cea pe care o împărţea cu Tezaurul. Cazanul.

Îi răspunse un gol imens.

Nesta se încruntă, strângând mai puternic obiectele. Îşi imagină Cazanul: un bol mare din fier

negru, atât de mare, încât mai mulţi oameni l-ar fi putut folosi drept cadă. Avea o formă fizică şi, totuşi, când apa rece o înghiţise, nu mai avusese fund, fiind doar o prăpastie cu apă îngheţată care devenise curând beznă. Era fiinţa care existase înaintea luminii; leagănul din care venise toată viaţa.

Transpiraţia i se aduna pe frunte, ca şi când corpul s-ar fi împotrivit amintirii, dar ea se forţă să îşi amintească exact cum stătuse în cortul de război al regelui Hybernului, aşezat pe stuf şi covoare, o bestie primordială care fusese aproape adormită atunci când intrase ea.

Iar apoi îşi deschisese un ochi. Nu unul pe care îl vedea, ci unul pe care îl simţea fixat asupra ei. Acesta se mărise, dându-şi seama cine era acolo: femela care luase atât de mult, prea mult. Îşi concentrase toată puterea nesfârşită şi furia asupra ei, ca o pisică ce prinsese un şoarece în labe.

Mâna îi tremură.

— Nesta?

Ea nu putea respira.

— Nesta!

Nu putea suporta asta, amintirea vechii orori şi furii…

Nesta deschise ochii.

— Nu pot, zise ea răguşită. Nu pot. Puterea… nu cred că o mai am.

— Este acolo. Am văzut-o în ochii tăi, am simţit-o în oase. Încearcă din nou.

Nu o putea invoca. Nu o putea înfrunta.

— Nu pot.

Ea lăsă pietrele şi oasele în bol.

Nu putu să îndure nici dezamăgirea din vocea lui Cassian când masculul spuse:

— Bine!

Nu luă cina cu el. Nu făcu decât să se urce în pat, să se uite în întuneric şi să se adâncească în el.

*

Acesta o căuta.

Alunecând pe holurile Casei, ca un şarpe întunecat, căuta şi adulmeca şi o vâna.

Ea nu se putea mişca din pat. Nu putea deschide ochii ca să dea alarma, să fugă.

Îl simţea mai aproape, târându-se pe scări. Pe holul ei.

Nu îşi putea mişca corpul. Nu putea deschide ochii.

Întunericul intră prin fanta dintre uşă şi podeaua de piatră.

Nu – era imposibil să o fi găsit. De data asta, ar fi prins-o, ar fi ţintuit-o de pat şi i-ar fi smuls ce îi luase.

Întunericul se furişă spre pat, iar ea deschise forţat ochii ca să îl vadă adunându-se deasupra ei, un nor fără formă, o prezenţă rea căreia îi cunoştea numele înainte să apară.

Ţipă când întunericul Cazanului o ţintui de pat, apoi nu mai simţi decât greutatea îngrozitoare a

acestuia umplându-i corpul, sfâşiind-o pe dinăuntru…

Iar apoi, nimic.

*

Cassian se trezi brusc şi se întinse spre cuţitul de pe noptieră.

Nu ştia de ce. Nu avusese niciun coşmar, nu auzise niciun sunet.

Totuşi îl cuprindea groaza, mărindu-i pulsul. Singura piatră Siphon de pe mână străluci ca sângele proaspăt, ca şi când ar fi căutat şi ea să atace un inamic.

Nimic.

Dar aerul se răcise ca gheaţa. Era atât de rece, încât scotea aburi, iar lămpile se aprinseră. Sclipiră şi pâlpâiră, licărind ca şi când i-ar fi făcut semne cu disperare.

Ca şi când Casa l-ar fi implorat să fugă.

Sări din pat, iar uşa se deschise înainte să se împingă în ea. Ieşind pe hol cu cuţitul în mână, nu îi păsa că era în izmene sau că avea doar o singură piatră Siphon. Uşa lui Az se deschise o clipă mai târziu, iar paşii fratelui său se apropiară în spatele lui când Cassian ajunse la scări şi le coborî în fugă.

Ajunse la palierul etajului Nestei când ea ţipă.

Nu era un ţipăt de furie, ci de groază.

Corpul i se volatiliză la acel ţipăt, ca şi când n-ar fi fost decât cuţitul din mâna lui, o armă ca să fie folosită la eliminarea şi distrugerea oricărei

ameninţări la adresa ei, să ucidă fără încetare până ce ultimul inamic ar fi fost mort sau sângera.

Uşa ei era deschisă, iar lumina strălucea înăuntru. Lumină argintie şi rece.

— Cassian! îl avertiză Az, dar Cassian se grăbi mai mult, alergând mai repede decât o făcuse vreodată.

El dădu buzna prin bolta uşii ei, ricoşând din ea şi intrând în cameră, oprindu-se brusc la ceea ce văzu.

Nesta stătea întinsă în pat, cu trupul arcuit. Scăldată în foc argintiu.

Ţipa, apucând cearşaful cu mâinile, iar focul ardea fără să distrugă pătura, camera. Ardea şi se zvârcolea ca şi când ar fi mistuit-o.

— Pe toţi zeii! şopti Azriel.

Focul radia rece. Cassian nu mai auzise de o asemenea putere printre Marii Spiriduşi. De foc, da – dar de unul cald. Nu de acesta rece şi îngrozitor.

Nesta se arcui din nou, suspinând printre dinţi.

Cassian se întinse spre ea, dar Azriel îl apucă de mijloc. El mârâi, gândindu-se dacă se putea smulge din braţele lui Azriel, dar acesta se pricepea mult prea bine să-l ţină.

Nesta ţipă din nou şi rosti şi un cuvânt:

— Nu!

Începu să îl strige, rugător:

— Nu, nu, nu!

Nesta se mai arcui o dată, iar focul se adună de parcă ar fi inspirat şi ar fi fost pe cale să expire, explodând în lume…

Ferestrele camerei explodară.

Noaptea dădu buzna, plină de umbre, vânt şi stele.

Iar când Nesta izbucni, focul argintiu explodând, Rhys interveni.

Îi înăbuşi focul cu întunericul lui, ca şi când ar fi aruncat o pătură peste acesta. Nesta ţipă, iar de data asta fu un sunet de durere.

Noaptea se împrăştie suficient încât Cassian să-l vadă pe Rhys lângă pat, strigând ceva care sufoca vântul şi focul, şi stelele. Dar, urmărindu-i buzele, Cassian îşi dădu seama că era numele ei.

— Nesta! strigă Rhys.

Vântul se împrăştie suficient încât Cassian să audă de data asta.

— *Nesta*! *Este un vis*!

Focul Nestei se înteţi din nou, iar Rhys aruncă un val de întuneric peste ea. Toată Casa se cutremură.

Cassian se zbătu în braţele lui Azriel, strigându-i lui Rhys să înceteze, să nu o mai rănească…

Întunericul lui Rhys coborî, iar focul Nestei se chinui să se înalţe, ca şi când puterile lor ar fi fost nişte săbii care se ciocneau, luptându-se pentru avantaj.

Cuvintele lui Rhys sunară altfel de data asta.

— Trezeşte-te! Este un vis! *Trezeşte-te*!

Nesta încă se lupta, iar Rhys scrâşni din dinţi, puterea adunându-se din nou.

— Dă-mi drumul! îi spuse Cassian lui Azriel. Az, dă-mi drumul chiar acum!

Azriel, spre surprinderea lui, o făcu.

Cassian ştia că nu avea multe şanse. Avea un cuţit şi o piatră Siphon. Să fie prins în magia dintre Nesta şi Rhys ar fi însemnat să intre neînarmat în vizuina unui leu.

Dar se îndreptă spre locul unde focul argintiu şi noaptea întunecată se luptau şi spuse cu calm:

— Nesta!

Focul argintiu pâlpâi.

— Nesta!

Ar fi putut jura că acea putere, conştiinţa ei, se întoarse spre el.

Valul puterii lui Rhys, care o atingea nu era atacul brutal de mai devreme, ci un val blând care trecea peste flacără. O stăvilea.

Rhys rămase nemişcat într-un fel care îi spuse lui Cassian că fratele lui nu mai era pe deplin prezent, ci mai degrabă în mintea femelei care era nemişcată în pat. El arareori se gândea de două ori la darurile lui Rhys ca daemati – şi ale lui Feyre – dar nu fusese niciodată mai recunoscător pentru existenţa lor.

Cassian abia îndrăzni să respire. Azriel rămase în spatele lui când Rhys se ridică în faţa patului.

Lent, focul se domoli. Dispăru ca fumul.

Lent, corpul Nestei se relaxă.

Apoi respiraţia ei se calmă, corpul moleşindu-se. Din fericire, era inconştientă.

Cassian înghiţi, inima bătându-i atât de tare, încât îşi dădu seama că Azriel o auzi când fratele lui veni lângă el.

Apoi, Rhys inspiră brusc, recăpătându-şi mobilitatea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Azriel, umbrele adunându-se la umerii lui.

Dar Rhys pur şi simplu se îndreptă spre micul salon şi se prăbuşi pe un scaun. Mâinile Marelui Lord tremurau – tremurau atât de tare, încât Cassian nu ştia ce să facă. După îngrijorarea întipărită pe chipul lui Azriel, nici fratele lui nu ştia.

— Să o chemăm pe Feyre? întrebă Cassian.

— Nu! Cuvântul fu un mârâit. Ochii lui Rhys se luminară ca nişte stele purpurii. Ea nu se apropie de locul ăsta.

— Asta era… Azriel se uită spre pat şi femela inconştientă de acolo. Asta era adevărata putere a Nestei? Focul acela argintiu?

— Doar o mică parte, şopti Rhys, mâinile încă tremurându-i când îşi frecă faţa. La naiba!

Cassian îşi propti picioarele, ca şi când ar fi putut intercepta fizic ce urma să spună Rhys.

— Am intrat în coşmarul ei. Rhys îşi ridică privirea la Cassian. De ce nu mi-ai spus că aţi încercat să faceţi divinaţie azi?

— Nu a funcţionat.

Iar frica şi vinovăţia Nestei fuseseră atât de apăsătoare în cameră, încât îl duruse inima. O lăsase singură după aceea, ştiind că voia intimitate.

Rhys expiră tremurând.

— Divinaţia a fost un declanşator. Pentru amintiri. Am înţeles asta când am intrat. El înghiţi, ca şi când ar fi vrut să vomite, dar se abţinu. Visa Cazanul. Momentul în care… a intrat în el. Cassian nu îl văzuse niciodată pe Rhys căutându-şi

cuvintele. Am văzut, şopti Rhys. Am simţit. Tot ce s-a întâmplat în Cazan. Am văzut-o luându-i puterea cu dinţii şi ghearele şi furia. Şi am văzut... *am simţit*... ce a luat de la ea.

Rhys îşi frecă faţa şi se îndreptă lent. El întâlni privirea lui Cassian fără să tresară, cu ochii plini de remuşcare şi suferinţă.

— Trauma ei este...

Rhys înghiţi în sec.

— Ştiu, şopti Cassian.

— Am presupus, şopti Rhys, dar a fost diferit să o simt.

— Care este puterea ei? întrebă Azriel.

— Moartea, şopti Rhys, mâinile tremurându-i iarăşi când se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastra ce acum se repara ciob cu ciob, ca şi când o mână atentă şi răbdătoare ar fi lucrat asupra ei. Se uită la femela care dormea în pat şi frica întunecă faţa Marelui Lord al Regatului Nopţii. Moartea pură.

Capitolul 30

Visul fusese real şi ireal, şi nu avusese un final, şi nici scăpare.

Până când vocea unui mascul cunoscut îi rostise numele.

Iar groaza se oprise, ca şi când axul lumii s-ar fi mişcat spre acea voce – către vocea care devenise o uşă plină de lumină şi putere.

Nesta întinsese o mână spre ea.

Iar apoi vocea altui mascul intrase în mintea ei, şi aceasta cunoscută şi plină de putere. Dar fusese blândă, aşa cum nu o mai auzise faţă de ea, şi o scosese din puţul întunecat al visului, conducând-o cu o mână împestriţată cu stele înapoi spre un ţinut cu nori plutitori şi dealuri sub o lună strălucitoare.

Ea se ghemuise pe unul dintre dealuri, în siguranţă şi, păzită în lumina lunii, adormise.

Nesta adormise profund şi fără vise şi nu deschisese ochii până ce lumina soarelui, nu a lunii, îi atinsese faţa.

Era în camera ei, cu cearşafurile mototolite şi pe jumătate împrăştiate pe podea, dar…

Cassian dormea pe un scaun de lângă pat.

Capul îi atârna într-un unghi ciudat, iar aripile atingeau piatra – era doar în izmene, învelit de o pătură ce arăta de parcă i-ar fi pus-o cineva în poală.

Avusese un coşmar, îşi dădu ea seama conştientizând cu răceală. Visase Cazanul; se pierduse în el, ţipând încontinuu.

Şi auzise vocea lui. Vocea lui şi…

Nu era nici urmă de Rhysand. Doar Cassian era prezent.

Se uită la el câteva minute lungi, la paloarea neobişnuită a chipului său, la fruntea încă încruntată de îngrijorare, ca şi când s-ar fi agitat pentru ea chiar şi în somn. Soarele îi poleia părul negru şi îi străluci prin aripi, scoţând în evidenţă nuanţele de roşu şi auriu.

Era ca un cavaler care îşi păzea domniţa. Nu reuşi să alunge imaginea răsărită din paginile cărţilor din copilărie. Parcă era un prinţ-războinic, cu tatuajele şi pieptul musculos.

Gâtul i se strânse insuportabil, ochii usturând-o.

Nu voia să-şi permită să plângă, nu pentru ea sau pentru că îl văzuse veghind lângă patul ei toată noaptea.

Dar fu ca şi când clipitul ei furios l-ar fi trezit, ca şi când i-ar fi putut auzi fluturatul genelor.

Ochii lui căprui se îndreptară spre ai ei, ca şi când ar fi ştiut întotdeauna exact unde era ea. Iar ai Nestei erau plini de îngrijorare şi de atâta bunătate, că fu nevoită să se străduiască din răsputeri să nu plângă.

— Hei! îi spuse Cassian cu blândeţe.

Ea se controlă.

— Bună!

— Eşti bine?

— Da! Nu! Deşi nu din motivul pe care îl credea el.

— Bun! Cassian mormăi, întinzându-şi mai întâi braţele, iar apoi aripile. Muşchii se unduiră. Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu!

— Este în regulă.

Şi asta fu chiar tot.

Dar Cassian îi schiţă un zâmbet atât de normal, atât de specific felului lui de a fi, într-un fel în care nimeni altcineva nu era sau nu ar fi fost vreodată, încât gâtul i se strânse din nou.

— Vrei micul dejun?

Nesta reuşi să zâmbească şi ea.

— Îmi plac priorităţile tale, generale!

*

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Emerie, când gâfâiau făcând exerciţii pentru abdomen. Eşti albă ca varul.

— Am avut coşmaruri, spuse Nesta, impunându-şi să nu se uite spre locul unde stătea Cassian, arătându-i lui Roslin, de la o distanţă respectabilă, cum să facă o genuflexiune corectă.

Ei doi luaseră micul dejun împreună, dar nu fusese ciudat. Fusese comod, uşor. Plăcut.

— Le ai des? întrebă Gwyn din partea cealaltă a Nestei.

— Da!

Nesta termină o serie, mormăind când îşi simţi slăbiciunea mijlocului.

— Şi eu, spuse Gwyn încet. În unele nopţi, am nevoie de o poţiune pentru dormit de la vindecătoarea noastră, ca să mă pot odihni.

Emerie îi aruncă lui Gwyn o privire evaluatoare. Emerie nu punea niciodată întrebări despre trecutul lui Gwyn sau al altor preotese, dar era o femelă şireată. Cu siguranţă văzuse cum păstrau distanţa faţă de Cassian, le mirosise ezitarea şi frica, şi făcuse câteva legături. Emerie o întrebă pe Nesta:

— Ce ai visat?

Nesta înţepeni, dar ea se mişcă din nou, refuzând să lase amintirea să o stăpânească.

— Am visat Cazanul şi ce mi-a făcut.

— Şi eu îmi visez trecutul, zise Gwyn jucându-se cu părul.

Dar faptul că Gwyn şi Nesta recunoşteau acest lucru nu le împovăra. Mintea Nestei se limpezi puţin. Şi, cumva, îşi dădu seama că se putea forţa mai mult.

Poate că rostirea acelor adevăruri le dăduse aripi. Şi le trimisese în înaltul cerului.

*

— Cum rezişti?

Cassian stătea în faţa biroului lui Rhys din casa de lângă râu şi întrebă:

— Eu? Dar tu? Arăţi ca naiba!

— Ieri a fost o zi grea, urmată de o noapte grea.

Rhys îşi lăsă capul pe pumnul sprijinit de birou.

Cassian îşi înclină capul.

— Ce s-a întâmplat înaintea dezastrului de aseară?

Pe toţi zeii, aproape că plânsese în dimineaţa asta, când deschisese ochii şi o văzuse pe Nesta uitându-se la el, cu chipul senin şi eliberat de durere. Umbrele mai zăboviseră, dar ar fi acceptat orice în locul ţipetelor ei. În locul magiei pe care Rhys reuşise să o explice doar ca o *moarte pură*.

— Rhys! îl strigă Cassian când masculul nu răspunse.

Rhys nu se uită la el când şopti:

— Bebeluşul are aripi.

Bucuria străluci în Cassian – cu toate că şoapta spartă şi însemnătatea acelor cuvinte îi îngheţară sângele.

— Eşti sigur?

— Ne-am văzut cu Madja ieri dimineaţă.

— Dar este doar un sfert illyrian.

Bineînţeles că era posibil ca bebeluşul să fi moştenit aripi, dar puţin probabil, având în vedere că Rhys se născuse fără ele, şi doar le invoca prin magia ciudată şi nepământeană pe care o avea.

— Este. Dar Feyre era în trupul de illyriană când a fost conceput.

— Asta poate face o diferenţă? Credeam că s-a ales cu aripile şi nimic altceva.

— Poate să se transforme. Se transformă pe deplin în forma pe care o ia. Când îşi oferă aripi, îşi modifică trupul la nivel intern. Deci era illyriană în noaptea aceea.

— Acum nu are aripi.

— Nu, s-a transformat din nou înainte să aflăm.

— Deci, las-o să se transforme din nou în illyriană ca să poarte bebeluşul.

Chipul lui Rhys era rigid.

— Madja a interzis orice transformare. Spune că dacă Feyre şi-ar transforma acum trupul în vreun fel, ar putea supune bebeluşul la riscuri. Tocmai pentru că ar putea fi rău pentru copil, Feyre nu are voie nici măcar să îşi schimbe culoarea părului până după naştere.

Cassian îşi trecu o mână prin păr.

— Înţeleg. Dar, Rhys – totul va fi bine. Nu este atât de rău.

Rhys mârâi.

— *Este* rău. Din atâtea motive nenorocite, este al naibii de *rău*.

Rhys era pe cale să îşi piardă controlul, aşa cum îl văzuse Cassian când se întorsese de la curtea Amaranthei.

— Respiră, spuse calm Cassian.

Ochii lui Rhys clocotiră, stelele din ei stingându-se.

— Du-te naibii!

— Respiră, Rhysand! Cassian gesticulă spre fereastra din spatele lui, spre peluza care se înclina spre râu. Dacă vrei să îţi consumi energia prin luptă, sunt disponibil.

Uşile biroului se deschiseră, iar Azriel intră. După expresia macabră de pe chipul lui, el ştia deja.

Azriel se aşeză pe scaunul de lângă Cassian.

— Spune-ne ce ai nevoie, Rhys.

— N-am nevoie de nimic. Trebuie să nu cedez nervos, ca partenera mea să nu îşi dea seama de asta când vine acasă la prânz. Rhys miji ochii, iar puterea vui în cameră. *Nimeni* nu îi spune despre asta lui Feyre! *Nimeni*!

— Madja nu a avertizat-o? întrebă Azriel.

— Nu ferm. Doar a menţionat un risc sporit în timpul travaliului. Rhys râse strident. Un risc sporit.

Cassian simţi un nod în stomac.

— Ştiu că nu e momentul, dar mai trebuie să te gândeşti la ceva, Rhys, zise Azriel.

Rhys îşi ridică din nou fruntea.

Chipul lui Azriel era ca piatra.

— Lui Feyre nu o să i se vadă burta încă alte câteva săptămâni, dar cineva o să observe destul de curând. Oamenii vor afla de sarcina ei.

— Ştiu.

— Eris o să afle.

— El este doar un aliat. Suspectez că o să se concentreze mai mult la tatăl lui şi la găsirea soldaţilor dispăruţi, nu la asta.

— Şi Tamlin o să afle, îi mai spuse Az.

Mârâitul lui Rhys făcu luminile să pâlpâie.

— Şi?

Cassian îi aruncă lui Azriel o privire încruntată, dar Az vorbi fără să se teamă sau să se ferească:

— Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

— De parcă mi-ar păsa acum de Tamlin!

Faptul că Rhys nu înţelegea ce voia să spună Az îi arăta lui Cassian cât de supărat şi îngrozit era.

Cassian încercă să imite tonul calm al lui Az.

— Ar putea reacţiona prost.

— Dacă trece graniţa asta, moare.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Cassian. Dar Tamlin deja abia rezistă. Tu şi Lucien aţi spus clar că abia şi-a revenit în ultimul an. Dacă află de sarcina lui Feyre, s-ar putea să aibă o altă cădere. Pentru că posibilitatea unui nou război nu poate fi ignorată şi Briallyn se ţine de prostii cu Koschei, avem nevoie de un aliat puternic. Avem nevoie de armata Regatului Primăverii.

— Deci trebuie să ascundem sarcina de el?

— Nu! Dar trebuie să îl chemăm pe Lucien, spuse Azriel, doar puţin mai ferm, ca şi când nu i-ar fi plăcut deloc asta. Trebuie să îi spunem noutăţile şi să îl postăm permanent în Regatul Primăverii, ca să controleze pierderile şi să fie spionul nostru.

Liniştea se pogorî. Ei îl lăsară pe Rhys să asimileze cuvintele.

— Ideea de a-l cocoloşi pe Tamlin mă face să vreau să sparg fereastra aia, rosti Rhys, dar o spuse atât de cârtitor, încât Cassian aproape se pleoşti uşurat.

Măcar pornirile violente se potoliseră. Doar puţin.

— Îl contactez eu pe Lucien, se oferi Azriel.

Frica încă zăbovea în ochii lui Rhys, aşadar Cassian ocoli biroul şi îl ridică pe Marele său Lord în picioare. Rhys îl lăsă.

Cassian îşi puse un braţ pe umerii lui Rhys.

— Să mergem să ne batem!

Capitolul 31

Nesta se aşeza la masă, stomacul chiorăindu-i de foame, când intră Cassian.

Mai bine zis, când intră şchiopătând.

Nu reuşi să nu suspine când văzu ochiul vânăt, buza spartă şi maxilarul tumefiat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Cassian ţopăi spre scaunul său, apoi se trânti pe acesta.

— M-am antrenat cu Rhys.

— Arăţi ca o bucată de carne bătută.

— Ar trebui să îl vezi pe el, spuse, şi râse răguşit.

— De ce v-aţi bătut aşa?

Dacă avusese vreo legătură cu coşmarul ei…

— Rhys trebuia să se descarce. Cassian oftă cu ochii la bolul cu pui fript şi supa de orez care apărură în faţa lui. În ciuda exteriorului calm pe care fratele meu îl prezintă lumii, are nevoie să se descarce din când în când.

— Ideea ta de descărcare pare foarte diferită de a mea.

El pufni, sorbind o lingură de supă.

— Nu am făcut-o de amuzament, ci doar ca să mai scape de tensiune.

— De ce este încordat?

Ea ştia că nu trebuia să întrebe.

Dar Cassian lăsă lingura, devenind serios.

— Bebeluşul are aripi.

Nesta fu nevoită să clipească de câteva ori ca să înţeleagă.

— Cum de ştie deja?

— Magia Madjei îi permite să vadă bebeluşul din pântec, să verifice că totul este bine. Acum e destul de mărişor încât ea să vadă că toate membrele sunt în ordine… şi că are aripi.

Era incredibil cum putea funcţiona magia lor. Să poată vedea în pântec…

Nesta nu reuşi să-şi împiedice vocea din minte să se întrebe ce putea face puterea ei, dacă o elibera. Şi nu reuşi să oprească groaza care îi răspunse. Ca şi când gândul la asta ar fi eliberat-o.

— Deci Rhysand nu voia ca odrasla să aibă aripi? se forţă Nesta să întrebe.

Cassian continuă să mănânce.

— Nu e asta. Presupun că o să fie o bucurie pentru el, pentru mine şi Az, şi Feyre să îl învăţăm pe copil să zboare, să iubească vântul şi cerul la fel ca noi. Problema este naşterea.

— Nu înţeleg.

— Câţi illyrieni corciţi ai cunoscut?

— Presupun că doar pe Rhys.

— Asta pentru că sunt foarte rari. Dar mama lui Rhys era illyriană. Iar femelele illyriene nu prea se căsătoresc şi nici nu se reproduc în afara comunităţilor lor. Masculii illyrieni o fac mai des, sau, cel puţin, se culcă cu cine apucă, dar arareori îşi văd progeniturile.

— De ce?

— Femelele illyriene au un pelvis format anume pentru naşterea copiilor cu aripi. Femelele Mari Spiriduşi, nu. Iar când un bebeluş are aripi, se poate bloca în timpul travaliului. Chipul i se albise sub vânătăi. Majoritatea femelelor mor odată cu odraslele. Magia nu le este de ajutor; doar pelvisul poate fi rupt, ca să se lărgească pentru naştere. Ceea ce oricum ar putea ucide copilul.

— Feyre o să moară?

Cuvintele ei erau o şoaptă. Pentru o clipă, orice urmă de duşmănie, furie şi amărăciune dispăru, fiind înlocuite de panică.

— Câteva supravieţuiesc. Cassian dădu să îşi scarpine faţa, dar se opri înainte să îşi apese vânătăile. Însă travaliul este atât de brutal, încât

multe dintre ele ori aproape mor, ori trupul lor e atât de schimbat, încât nu mai pot avea copii.

— Nici măcar cu o vindecătoare care să le întremeze?

Inima îi bătu cu putere, atât de repede, încât lăsă tacâmurile din mâini.

— Sincer, nu ştiu. Şi în trecut, încercările de a scoate chirurgical copilul din pântecul mamei au fost... El tremură. Nu a supravieţuit nicio mamă. Sângele Nestei deveni acid. Cassian îşi roti umerii. Deci nici măcar nu o să încercăm metoda asta. Totuşi, Madja o să fie prezentă tot timpul şi o să-şi dea toată silinţa să o ajute. Şi încă nu ştim cum o să afecteze naşterea magia lui Feyre.

— Feyre este supărată?

— Nu ştie tot. Dar toţi care am crescut aici ştim ce înseamnă ca o femelă Mare Spiriduş să aibă un copil cu aripi.

Nesta îşi impuse să-şi calmeze teama ce o străbătea.

— Iar Rhys trebuia să scape de frică luptând.

— Da! Şi de vinovăţie şi suferinţă.

— Poate alt regat are o vindecătoare care ştie mai multe decât Madja. Poate unul cu oameni înaripaţi. Regatul Dimineţii îi are pe peregryni – poporul lui Drakon sunt seraphimi. Miryam nu are aripi şi totuşi a născut copilul lui Drakon.

— Rhys se îndreaptă mâine spre insula lor. Iar Mor întreabă discret la curţile Fae de pe continent. El îşi trecu o mână prin păr, pietrele Siphon reflectând lumina. Dacă este o cale să o salveze pe Feyre de la o condamnare la moarte, Rhys o s-o

găsească. Nimic n-o să-i stea în cale ca să găsească o metodă să o cruţe.

Se lăsă liniştea, iar povara din pieptul ei era aproape insuportabilă. Ştia fără îndoială că Rhys ar fi făcut asta. Marele Lord avea să meargă până la capătul lumii căutând o cale să o salveze pe Feyre.

— O să încerc din nou divinaţia, spuse ea încet.

Vânătaia de sub ochiul lui Cassian ieşi puternic în evidenţă la lumină când se încruntă în semn de avertisment.

— După seara trecută…

Ea îşi ridică bărbia. Dacă bebeluşul supravieţuia… Nesta nu intenţiona să-i permită să se nască într-o lume aflată din nou în război. Dar nu spuse asta; nu putea fi atât de sinceră.

— Trebuie să îmi recapăt puterea după încercarea de ieri. O s-o facem mâine seară.

— Vreau ca Rhys şi Amren să fie aici. Şi Az.

— Bine!

Cassian se rezemă de spătar. Privirea lui serioasă, combinată cu buza spartă şi ochiul vânăt, era aproape comică.

— De ce nu m-ai căutat? întrebă după aproape o clipă.

Nesta îşi dădu seama la ce se referea doar după tonul vocii lui.

Putea juca acest joc al distragerii. El nu ştia cât de bine învăţase ea să îl joace. Aşadar, şi Nesta vorbi în şoaptă.

— De ce nu m-ai căutat tu?

— Mă iau după indiciile de la tine. Nu mi-ai părut interesată de mine după… El dădu din cap

spre masa dintre ei, spre podeaua unde îngenunchease între picioarele lui. Nu te-am rănit, nu-i aşa?

Nesta râse răguşită.

— Nu, nu m-ai rănit. Se întinse peste masă, trecându-şi un deget peste braţul lui înainte să îi întâlnească privirea. Mi-a plăcut când mi-ai tras-o în gură, Cassian.

Ochii lui se întristară. Ea se ridică, iar el rămase complet nemişcat când Nesta ocoli masa şi se opri lângă scaunul lui.

— Vrei să mi-o tragi pe masa asta? întrebă încet, mângâind suprafaţa netedă. El tremură, ca şi când şi-ar fi imaginat acea atingere pe pielea lui.

— Da, îi răspunse gutural. Pe masa asta, pe scaun, pe toate suprafeţele din Casă.

— Nu cred că ar aprecia Casa un comportament atât de murdar. Chiar dacă este şi o cititoare de romane de dragoste.

— Eu… Ce?

Respiraţia lui devenise sacadată.

Se aplecă să îl sărute pe gura rănită. Nu era un gest tandru. Nu era nici măcar unul gingaş. Era o provocare şi o tachinare răutăcioasă, ca să uite de frică şi suferinţă şi să se culce cu ea.

— Nu mă interesează să mă culc cu un mascul care arată ca şi când s-ar fi bătut într-o tavernă, îi şopti pe buze.

— Putem reduce lumina.

Nesta chicoti. Dorinţa îi înceţoşase ochii, iar ea ştia că, dacă şi-ar fi coborât privirea, ar fi văzut ce

efect avusese asupra lui. Dar nu voia să-şi îngăduie acea tentaţie.

El avea să fie recompensa ei, însă numai după ce i-ar fi reuşit divinaţia.

Ea zâmbi.

— Când ai să te vindeci şi ai să fii din nou frumos, spuse Nesta retrăgându-se, atunci am să te las să mi-o tragi oriunde vrei în Casa asta.

Cassian strânse bine cotierele scaunului, ca şi când s-ar fi abţinut să nu sară pe ea. Dar zâmbi feroce.

— S-a făcut!

*

Nimeni nu întrebă de ce se răzgândise Nesta când ea şi Cassian intrară în biroul casei de lângă râu, mai târziu în după-amiaza următoare, şi îi găsiră pe Rhys, Feyre, Azriel şi Amren aşteptând în faţa unei hărţi mari a ţinuturilor spiriduşilor. Un bol cu pietre şi oase era lângă aceasta.

Ei o fixară toţi cu privirea, o evaluară şi o judecară. Dar privirea ei se îndreptă spre Feyre, care stătea în partea cealaltă a camerei, cu mâna sprijinită pe pântecul uşor umflat.

Nesta refuză să afişeze vreo emoţie când dădu puţin din cap spre sora ei în semn de salut. Se urî când ochii lui Feyre se îmblânziră – urî emoţia simţită când şi Feyre dădu din cap, schiţând un zâmbet.

Nu suporta uşurarea şi fericirea din ochii lui Feyre, cauzate doar de recunoaşterea politicoasă a

surorii ei. Incapabilă să îndure asta, Nesta se uită spre locul unde stătea Rhysand lângă Feyre. O privire în ochii lui şi Nesta permise minţii sale să se deschidă – doar puţin.

„Nu am să-i spun nimic lui Feyre”, jură ea.

Nu o făcuse din bunătate, ci ca să şteargă expresia precaută din ochii lui Rhys, înainte să se accentueze. Fără îndoială că el ori auzise, ori presupuse că îi spusese Cassian despre aripile bebeluşului.

„Mulţumesc!”, fu absolut tot ce zise Rhys pe un ton precaut.

Nesta nu întrebă despre vizita lui la Miryam şi Drakon – dacă aflase ceva măcar. Ea ajunse la masă, Cassian rămânând aproape. Dar uită de el când se întoarse spre Amren, care o privea cu dezgust.

Cuvintele din urmă cu câteva luni, pe care Nesta încercase din greu să le uite, roiră din puţul întunecat al memoriei ei, fiecare dintre ele usturând-o.

„Ai ajuns să duci o viaţă jalnică”.

Nesta îşi coborî privirea de la Amren, concentrându-se la hartă.

— Să terminăm repede cu asta.

— Când ai încercat, în urmă cu două zile, ai simţit ceva? întrebă Azriel de lângă Amren.

— Nimic. Degetele Nestei plutiră deasupra bolului cu obiecte. Mi s-a rotit mintea în cerc.

— La ce te-ai gândit? întrebă Amren.

La cât de mult se ura. La tatăl ei. La cât de mult se temea de Cazan.

— La Tezaur, spuse Nesta. Şi la ce s-a întâmplat ultima dată când am făcut divinaţie.

— Nu o să permitem să se întâmple ceva cu Elain, zise Feyre. Rhys a protejat-o în dimineaţa asta şi stăm cu ochii pe ea tot timpul.

— Ochii pot fi orbiţi, spuse Nesta.

— Nu cei pe care îi comand eu, rosti Azriel puţin ameninţător.

Nesta îi întâlni privirea, ştiind că era singurul în afară de Feyre care îi putea înţelege cu adevărat ezitarea. Se dusese cu Feyre în mijlocul taberei Hybernului ca să o salveze pe Elain – cunoştea riscul.

— Nu o să repetăm aceeaşi greşeală.

Ea îl crezu.

— Bine!

Nesta luă pietrele şi oasele reci ca gheaţa pe degetele ei.

Strângându-le puternic, închise ochii şi întinse braţul deasupra hărţii de pe masă. Nimeni nu vorbea, deşi greutatea privirilor lor o împovăra.

Căldura lui Cassian se infiltră lângă ea, aripile lui foşnind aproape în spatele ei.

Ea lăsă căldura şi foşnetul să o întărească.

El venise să o salveze din coşmar şi-i rămăsese alături cât dormise. O păzise şi luptase pentru ea. Acum nu permitea ca ea să păţească nimic.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Ceea ce fusese o spirală nesfârşită de gânduri dispăru. Un gol se deschise în mintea ei.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Nesta intră în acel întuneric, ca şi când s-ar fi scufundat lent într-o baltă.

Cassian îşi atinse braţul de al ei, iar ea lăsă şi acest gest să o întărească. Un colac de salvare aruncat. Îl apucă de mână cu cea liberă şi îşi împleti degetele cu ale lui. Permise atingerii să o stabilizeze când îşi lăsă mintea să se furişeze sub suprafaţa întunecată.

Iar apoi, nimic.

Căzu lent. Plutind, ca o mică piatră ce se scufunda spre fundul bălţii.

„Masca, şopti ea, aruncându-şi mintea în eternitate. Unde este masca din Tezaurul Groazei?”

Pluti în continuare în noaptea lichidă.

„La început şi la sfârşit exista doar întunericul”. Prima dată auzise şi înţelesese acel adevăr în timpul luptei cu Cazanul. Şi îl înţelese din nou acum, când pluti în acelaşi loc ciudat, şi plin, şi gol, mereu rece.

„Unde este Masca?”, întrebă ea vidul.

Undeva în depărtare, ca o lumânare la o fereastră, simţi mâna lui Cassian strângând-o pe a ei. Asta era calea de întoarcere. Nimic nu o putea prinde, ţine, dacă avea acel drum spre casă.

„Unde e Masca?”

*

Preţ de câteva minute lungi, doar ticăitul ceasului cu pendul din colţ umplu biroul.

Nesta rămase lângă Cassian, relaxându-şi acum degetele în mâna lui, cu cealaltă mână întinsă deasupra hărţii, oasele şi pietrele fiind înăuntru.

Cassian făcu un schimb de priviri cu Feyre. El abia reuşise să se uite la ea când intrase, să vadă pântecul uşor rotunjit. Dar se forţă să zâmbească, părând relaxat şi arogant.

Atunci trecu pe lângă el un vânt fantomatic, rece. I se ridică părul de pe ceafă.

Amren scoase un mic şuierat.

— Unde rătăceşte ea?

Nesta rămase cu mâna deasupra hărţii. Dar degetele din mâna lui deveniseră reci ca gheaţa.

Cassian îi strânse mâna, dorindu-şi să o încălzească.

În partea cealaltă a mesei, respiraţia lui Azriel scoase aburi. Rhys se apropie de Feyre, poziţionându-se ca să intercepteze orice ameninţare neaşteptată.

— Asta nu s-a întâmplat în timpul războiului cu Hybernul, şopti Azriel.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată răspunde, Nesta mişcă pleoapele – ca şi când ar fi văzut ceva. Ridică din sprâncene, doar puţin. Strânse degetele pe pietre şi oase. Aerul deveni şi mai rece.

— Dacă vezi Masca, fato, înseamnă că acum ar fi un moment bun să renunţi! îi ordonă Amren, pe un ton precaut.

Nesta rămase cu mâna strânsă. Dar ochii ei încă se mişcau rapid în spatele pleoapelor, căutând.

— Nesta! ordonă Feyre. Deschide pumnul! Feyre intrase în mintea Nestei ultima dată – o scosese din starea în care intrase, mulţumită puterii daemati pe care o moştenise de la Rhys. Feyre înjură încet. Nu şi-a coborât niciodată scuturile. Scuturile ei sunt…

— O fortăreaţă din fier masiv, şopti Rhys, privind-o pe Nesta.

— Nu pot intra, şopti Feyre. Tu poţi?

— Mintea ei este păzită de ceva ce nu poate fi străpuns de nicio magie a spiriduşilor, spuse Amren. Esenţa Cazanului.

Dar Nesta nu dădea semne că i-ar fi fost frică, nu emana niciun miros.

— Acordă-i timp, şopti Cassian.

Pe toţi zeii, era frig. Pleoapele Nestei se mişcară din nou.

— Nu-mi place situaţia, spuse Feyre. Oriunde ar fi, pare periculos. Temperatura continuă să scadă. Nesta strânse mâna – puternic. Un avertisment.

— Scoate-o afară, Rhys! îi ordonă Cassian. Scoate-o acum!

— Nu pot, spuse el încet, puterea lui fiind o mantie de stele şi întuneric în jurul său. Eu… uşile minţii ei erau deschise alaltăseară. Acum sunt închise.

— Nu vrea să fie văzută. Sau să fim noi văzuţi, rosti Feyre, cu chipul crispat. S-a izolat, dar s-a şi încuiat înăuntru.

Cassian simţi un uriaş gol în stomac.

— Nesta, îi spuse el la ureche. Nesta, deschide pumnul şi întoarce-te!

Respiraţia ei se intensifică. Frigul se înteţi.

— *Nesta*! strigă el…

Iar frigul încetă. Nu dispăru, ci mai degrabă… se opri. Nesta deschise ochii.

Focul argintiu ardea în ei. În privirea sa nu era nimic Fae.

Rhys o împinse pe Feyre în spatele lui, dar ea reveni lângă el. Însă Nesta continuă să strângă mâna lui Cassian. O strânse şi el, lăsându-şi pietrele Siphon să trimită puţină putere în pielea ei.

Ea întoarse capul atât de lent, că parcă ar fi fost mişcarea unei marionete, şi îi întâlni privirea.

Moartea îl privi.

Dar Moartea mersese lângă el în fiecare zi. Aşadar, Cassian îşi trecu degetul mare peste palma ei şi spuse:

— Bună, Nes!

Nesta clipi, iar el îşi lăsă pietrele Siphon să o muşte din nou cu puterea lui. Focul pâlpâi.

Cassian dădu din cap spre hartă.

— Aruncă pietrele şi oasele!

Nu îi permise să îi simtă frica. Aici era fiinţa despre care şoptise Cioplitorul de Oase, solemn şi temut.

Ochii ei se aprinseră. Nimeni nu îndrăzni să respire.

— Dă drumul pietrelor şi oaselor, iar apoi ne putem juca, spuse Cassian, lăsând-o să îi simtă căldura şi nevoia, forţându-se să îşi amintească acel sărut cu care îl tachinase la cină şi promisiunea de a-l lăsa să i-o tragă oriunde voia în Casă; felul în care îl afectase şi cât de mult o dorise. Lăsă totul să i se vadă în privire, lăsă mirosul excitării lui să o învăluie.

Toată lumea se încordă când el se aplecă şi o sărută.

Buzele Nestei erau două bucăţi de gheaţă.

Dar lăsă răceala să îi irite buzele şi îşi atinse gura de a ei. Îi muşcă buza inferioară până ce o simţi cedând puţin. Îşi băgă limba în acea deschizătură şi văzu că gura ei, de obicei caldă şi moale, era acoperită de brumă.

Nesta nu îl sărută, dar nici nu îl respinse. Aşadar, Cassian îşi trimise căldura în ea, lipindu-şi gurile, sprijinindu-şi mâna liberă de şoldul ei în timp ce pietrele lui Siphon îi muşcară din nou mâna.

Gura i se deschise mai mult, iar el îşi trecu limba peste fiecare centimetru – peste dinţii îngheţaţi, peste cerul gurii, încălzind-o, îmblânzind-o şi eliberând-o.

Limba ei se ridică să o întâmpine pe a lui cu o singură mişcare care sparse gheaţa din gură.

El o sărută pe gură, trăgând-o la piept, şi o gustă aşa cum dorise să o facă în urmă cu două seri, profund şi complet şi revendicativ. Limba ei o

atinse din nou pe a lui, apoi corpul i se încălzi, iar Cassian se retrase suficient cât să-i şoptească pe buze:

— Dă-le drumul, Nesta.

Îşi lipi din nou gura de a ei, provocând-o să dezlănţuie acel foc rece asupra lui.

Ceva bocăni şi zăngăni lângă ei.

Iar când cealaltă mână a Nestei îl apucă de umăr, degetele eliberând acum pietrele şi oasele, când ea îşi arcui gâtul, oferindu-i-l, el aproape că tremură de uşurare.

Nesta întrerupse prima sărutul, ca şi când şi-ar fi revenit în trup şi şi-ar fi amintit cine o săruta, unde erau şi cine privea.

Cassian deschise ochii ca să o găsească atât de aproape, încât respirau acelaşi aer. O respiraţie normală, fără aburi. Ochii ei îşi recăpătaseră nuanţa gri-albastră pe care o cunoştea atât de bine. Surprinderea, uluirea şi un strop de frică îi luminară chipul. Ca şi când nu l-ar mai fi văzut niciodată.

— Interesant! observă Amren, iar el văzu femela studiind harta.

Feyre rămase totuşi cu gura căscată, Rhys ţinând-o strâns de mână. Precauţia se văzu pe chipul lui Rhys. Şi pe a lui Azriel.

„Ce naiba ai făcut ca să o scoţi de acolo?” întrebă Rhys.

Cassian nu prea ştia.

„Singurul lucru care mi-a trecut prin cap”.

„Ai încălzit toată camera”.

„Nu am vrut să o fac”.

Nesta se retrase – nu brutal, ci cu destulă intenţie, astfel încât Cassian să se uite spre locul unde ea şi Amren se concentrau la hartă.

— Mlaştina din Oorid? Feyre se încruntă la locul din Mijloc. Masca este într-o mlaştină?

— Oorid era cândva un loc sacru, spuse Amren. Războinicii erau îngropaţi în apele ei negre ca noaptea. Dar s-a transformat într-un loc întunecat – nu te uita aşa la mine, Rhysand, ştii ce vreau să spun – cu mult timp în urmă. S-a umplut cu atâta răutate, încât nimeni nu se aventurează acolo şi doar cei mai răi spiriduşi sunt atraşi spre ea. Se spune că apa de acolo curge spre Poalele Muntelui, iar fiinţele care sălăşluiesc în mlaştină folosesc de mult canalele subterane ca să călătorească prin Mijloc, chiar în munţii regatelor înconjurătoare.

Feyre se încruntă.

— Totuşi, nu poate fi totul mai precis? Avem o hartă detaliată a Mijlocului? îl întrebă ea pe Rhys.

Rhys scutură din cap.

— Este interzis să cartografiezi Mijlocul, în afară de câteva repere vagi. El arătă spre muntele sacru din centru, unde fusese ţinut prizonier aproape cincizeci de ani. Muntele, pădurea, mlaştina… Toate pot fi văzute de pe uscat şi din aer. Dar secretele lui, acelea descoperite mergând pe jos –, sunt interzise.

Feyre rămase încruntată.

— De cine?

— Un consiliu antic de Mari Lorzi. Mijlocul este un spaţiu unde încă locuieşte, prosperă şi se alimentează magia sălbatică. O respectăm ca pe o

entitate şi nu vrem să îi provocăm mânia dezvăluindu-i misterele.

Feyre se întoarse spre Nesta, care se uita în gol spre locul unde căzuseră pietrele şi oasele într-o grămăjoară ordonată deasupra mlaştinii.

— Mijlocul e locul unde trăia Ţesătoarea din Pădure, spuse Feyre cu vocea încordată. Dacă mergi în mlaştină, trebuie să fii înarmat.

— O să fim amândoi înarmaţi, spuse Cassian. Până în dinţi.

Când Nesta nu răspunse, se uitară cu toţii la ea. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să întrebe despre acea putere, despre fiinţa care se uitase la el. Cea pe care o alungase cu sărutul. El încă putea simţi gheaţa de pe limbă şi putea mirosi parfumul asemănător cu al ei, şi totuşi complet diferit.

— O să mergem mâine, spuse Nesta.

Feyre tresări:

— Ai nevoie de timp ca să pregăteşti…

— Mergem mâine, repetă Nesta.

Cassian înţelese tot ce nu voia să spună ea. Voia să meargă a doua zi ca să nu aibă şansa să se răzgândească. Şi ca să afle mai multe despre pericolul pe care urma să îl înfrunte.

El o atinse cu degetele pe spate, savurându-i căldura după toată acea răceală.

— Plecăm după micul dejun.

Capitolul 32

— Ar trebui să merg cu tine, îi spuse Rhys lui Cassian când se adunară pe holul casei de lângă râu în dimineaţa următoare.

— *Eu* ar trebui să merg cu tine, replică Feyre, rezemându-se de balustrada scării, încruntându-se la partenerul ei şi la Cassian.

Nesta îi privi în linişte, greutatea armelor pe care le purta fiind ca nişte mâini fantomatice care-i apăsau pe spate, coapse şi şolduri.

— Încă este la fel de probabil să te răneşti singură, de vreme ce eşti o adversară, spusese Cassian când îşi lăsase armele pe masă în dimineaţa asta, dar este mai bine decât să intri în Oorid neînarmată.

Ea alesese un pumnal, iar el zâmbise.

— Vârful intră în inamic.

Nesta se uitase urât la el, dar îi permisese să o ajute la curelele şi la cataramele diverselor teci, concentrându-se la mâinile lui puternice care îi atingeau pielea şi nu la ce trebuia să facă.

— Ar trebui să mergem amândoi cu voi, rectifică Rhys. Dar, cel puţin, Azriel o să fie acolo.

— Mulţumesc pentru încredere! spuse Cassian ironic, şi o sărută pe Feyre pe obraz. Probabil Rhys îi coborâse scutul – pentru o clipă.

— Voi doi nici măcar nu sunteţi părinţi, şi dădăceala ta a ajuns la un nivel insuportabil.

— „Dădăceala?”

Feyre se înecă râzând.

— Este un cuvânt, spuse Cassian atât de nonşalant, încât Nesta se întrebă dacă el înţelegea pericolul pe care urmau să îl înfrunte.

Nesta îşi îndreptă privirea spre Azriel, care ridică subtil din umeri confirmând. Da, erau pe cale să se aventureze într-o mlaştină veche şi mortală. Nu, Cassian nu părea la fel de tulburat ca ei doi.

Nesta se încruntă, iar Az îi schiţă un zâmbet. Ei puteau fi aliaţi, părea să spună acel zâmbet. Împotriva nebuniei lui Cassian. Ea se trezi răspunzându-i lui Azriel cu un zâmbet discret.

Rhys oftă cu ochii spre tavan.

— Mergem?

Nesta îşi ridică privirea spre scările din spatele lui Feyre. Elain alesese iarăşi să rămână în camera ei când Nesta era prezentă, ceea ce era în regulă. Era perfect în regulă. Elain putea alege ce să facă. Şi alesese să o ignore pe Nesta. Chiar dacă o accepta pe deplin pe Feyre şi lumea ei. Nestei i se strânse inima, dar refuză să se gândească la asta sau să o recunoască. Elain era ca un câine, loial oricărui stăpân care o hrănea şi îi oferea confort.

Nesta îşi mută atenţia de la scări, reproşându-şi că se uitase măcar în direcţia lor.

— Nu-mi place asta, spuse Feyre fără să gândească, apropiindu-se de ea. Nu te-ai antrenat suficient.

Cassian zâmbi.

— Are doi războinici illyrieni care o păzesc. Ce ar putea merge prost?

— Nu răspunde, îi spuse sec Rhys partenerei ei. El întâlni privirea Nestei. Stelele apărură şi dispărură în ochii lui. Dacă nu vrei să mergi…

— Aveţi nevoie de mine, spuse Nesta, ridicând bărbia. Mlaştina este destul de mare şi nu aţi putea găsi Masca fără… darurile mele.

Nu ştia cum avea să găsească *ea* Masca în Oorid, dar puteau cel puţin să înceapă astăzi explorarea zonei. Sau aşa spusese Cassian în acea dimineaţă.

Feyre păru înclinată să obiecteze, dar Azriel întinse mâinile cu cicatrice spre Cassian şi Nesta. Feyre înaintă din nou.

— Mijlocul este ceva complet diferit, Nesta. Să nu-ţi cobori nicio clipă garda!

Nesta dădu din cap, fără să se deranjeze să spună că funcţiona după acel principiu de mult timp.

Azriel nu le dădu şansa să mai spună ceva înainte ca umbrele şoptitoare să îi învăluie. Nesta nu se putu abţine să nu se ţină de Azriel, gândind în sinea ei că, dacă îi dădea drumul, s-ar fi rostogolit prin spaţiul dintre lumi şi s-ar fi pierdut pentru totdeauna.

Dar lumina gri şi apoasă o întâmpină. Şi aerul – aerul era greu, plin de apă lent curgătoare, mucegai şi pământ argilos. Nu sufla niciun vânt în jurul lor.

Cassian fluieră.

— Uită-te la văgăuna asta!

Lăsând mâna lui Azriel, Nesta se uită.

Oorid se întindea în faţa lor. Nu mai văzuse niciodată un loc atât de mort. Un loc care făcea partea încă umană din ea să dea înapoi, şoptindu-i că era *greşit* să se afle aici.

Azriel se crispă. Îmblânzitorul umbrelor din Regatul Nopţii *se crispă* când simţi aerul apăsător al Ooridului, mirosul şi liniştea.

Toţi trei studiară pustiul.

Nici măcar apa Cazanului nu fusese atât de neagră cum era apa de aici, ca şi când ar fi fost făcută din cerneală. În apa puţin adâncă de la doar câţiva metri distanţă, unde întâlnea iarba, niciun fir de iarbă nu se vedea.

Copaci uscaţi, gri de cât erau de bătrâni şi bătuţi de vreme, ieşeau ca suliţele rupte a o mie de soldaţi, unii acoperiţi cu perdele de muşchi. Nicio frunză nu era pe crengile lor. Majoritatea ramurilor fuseseră rupte, lăsând suliţe zimţate întinzându-se din trunchiuri.

— Nicio insectă, observă Azriel. Nicio pasăre.

Nesta se forţă să asculte. Îi răspunse doar liniştea, lipsită chiar şi de şuieratul vântului.

— Cine şi-ar îngropa morţii aici?

— Nu îi îngropau în pământ, spuse Cassian, vocea lui fiind ciudat de înăbuşită, ca şi când aerul greu ar fi absorbit orice ecou. Apele astea erau mormintele.

— Aş prefera să fiu arsă şi aruncată în vânt decât să fiu lăsată aici, zise Nesta.

— Am reţinut, spuse Cassian.

— Este un loc malefic, şopti Azriel.

Frica străluci în ochii căprui ai îmblânzitorului umbrelor.

Nestei i se ridică părul pe braţe.

— Ce fel de creatură locuieşte aici?

— Acum mă întrebi asta? spuse Cassian ridicând din sprâncene.

El şi Azriel purtau armuri mai groase, invocate prin atingerea pietrelor Siphon de pe dosul mâinilor lor.

— M-am temut să întreb, recunoscu Nesta. Nu voiam să îmi pierd curajul.

Cassian deschise gura, dar Azriel spuse:

— Fiinţe care vânează în apă şi devorează carne.

— Nimeni nu a văzut un kelpie de mult timp, răspunse Cassian.

— Asta nu înseamnă că au dispărut.

— Ce e un kelpie? întrebă Nesta, inima bătându-i cu putere la încordarea de pe chipurile lor.

— O creatură antică – unul dintre primii monştri adevăraţi ai spiriduşilor, spuse Cassian. Oamenii le spuneau altfel: cai de apă, nixie. Erau fiinţe metamorfice care locuiau în lacuri şi râuri şi ademeneau oameni neştiutori în braţele lor. Iar după ce îi atrăgeau, îi mâncau. Doar intestinele ajungeau pe mal.

Nesta se uită spre suprafaţa neagră a mlaştinii.

— Şi locuiesc aici?

— Au dispărut cu sute de ani înainte de a te naşte, spuse Cassian ferm. Sunt un mit şoptit în jurul focului şi un avertisment pentru copii, ca să nu se joace în apropierea apei. Dar nimeni nu ştie unde au dispărut. Majoritatea au fost vânați, dar supravieţuitorii… El recunoscu dând din cap spre Azriel: este posibil să fi fugit spre Mijloc. Singurul

loc care îi putea proteja. Nesta se strâmbă. Cassian îi zâmbi din nou fără să se amuze. Doar să nu fugi după un cal frumos sau un tânăr cu chip drăguţ, şi ai să fii în regulă.

— Şi nu intra în apă, adăugă Azriel serios.

— Dar dacă Masca este în apă? Ea gesticulă spre mlaştina mare.

Ei hotărâseră că aveau să o traverseze în zbor şi să o lase să simtă ce era aici.

— Atunci eu şi Az o să tragem la sorţi, ca nişte războinici duri ce suntem, şi o să intre cel care pierde.

Azriel îşi dădu ochii peste cap, dar chicoti. Lui Cassian i se văzu în sfârşit zâmbetul în privire când îşi deschise braţele.

— Frumuseţea Ooridului aşteaptă, domniţă!

*

Cassian fusese în câteva locuri îngrozitoare în cele cinci secole de existenţă.

Mlaştina din Oorid era de departe cel mai rău. Însăşi esenţa sa vorbea despre moarte şi descompunere.

Aerul greu înăbuşea până şi sunetul aripilor lor, ca şi când Ooridul nu ar fi suportat niciun sunet care să îi deranjeze somnul antic.

Nesta se ţinu de el cât zbură, cu Az alături, iar Cassian se uită la pădurea moartă ce se întindea dedesubt, la apa neagră care o inundase ca o oglindă de obsidian. Era atât de nemişcată, încât vedea perfect reflexia lor.

Cu vântul care-i flutura părul împletit, Nesta spuse:

— Nu ştiu ce caut.

— Fii atentă şi vezi dacă străluceşte ceva.

Cassian începu să facă un cerc larg spre vest. Aerul părea să îi apese aripile, ca şi când le-ar fi aruncat spre pământ.

Dar ar fi fost ultima opţiune să intre în apa neagră.

Insule de iarbă împestriţau întinderea, unele atât de pline de mărăcini, încât el nu reuşi să găsească un loc sigur de aterizare. Tufele de spini erau o parodie a ceea ce ar fi fost – ca şi când în Oorid ar fi crescut vreodată trandafiri. Nu răsărea nicio floare.

— Este insuportabil.

Nesta tremură.

— Rămânem doar cât poţi suporta, spuse Cassian, iar dacă nu găsim nimic, revenim mâine şi continuăm.

El avea două săbii, patru cuţite, un arc illyrian şi o tolbă cu săgeţi, plus toate cele şapte pietre Siphon. Totuşi, nu reuşea să alunge senzaţia că zbura în pielea goală.

— Ce mai locuieşte aici, în afară de kelpie?

— Unii spun că vrăjitoarele, şopti el. Nu umane, adăugă când ea ridică o sprânceană. Cele care cândva au fost altceva, apoi setea lor pentru magie şi putere le-a transformat în creaturi rele, alungate aici de diverşi Mari Lorzi.

— Nu par prea rele.

— Beau sânge tânăr ca să umple răceala lăsată în ele de magie.

Nesta tresări. Cassian continuă în timp ce ea scrută mlaştina:

— Există cântăreţele luminii: fiinţe eterice şi minunate care încearcă să te ademenească arătând ca prietenii pe care i-ai pierdut. Doar când eşti în braţele lor le vezi adevăratul chip şi nu sunt deloc frumoase. Grozăvia este ultimul lucru pe care îl vezi înainte să te înece în mlaştină. Dar ele ucid ca să se distreze, nu ca să se hrănească.

— Şi toate creaturile astea îngrozitoare sunt pur şi simplu *lăsate* aici, nesupravegheate?

— Mijlocul nu se află sub jurisdicţia niciunui Mare Lord. Demult a fost un loc în care erau aduşi toţi cei nedoriţi.

— Nu o închisoare?

— Crimele lor sunt naturale. Un kelpie este conceput să ademenească şi să ucidă, exact cum un lup este conceput să îşi vâneze prada. Mijlocul îi ţine separaţi de noi, fără să îi pedepsim pentru ce sunt făcuţi să fie.

— Dar nimeni nu vine ca să scape lumea de ei?

— Mijlocul este plin de magie primitivă. Are propriile reguli şi legi. Dacă vânezi kelpie şi cântăreţe ale luminii fără să fi fost provocat, te-ai putea trezi prins aici.

Ea tremură.

— Cum să fi ajuns Masca în mlaştină?

— Nu ştiu. El dădu din cap spre pământ. Simţi ceva?

— Nu! Nimic.

Cassian aruncă o privire peste umăr spre Az înainte să intre într-un nor de ceaţă care plutea deasupra părţii nordice a mlaştinii. Era atât de densă, încât Cassian se ridică mai mult, nedorindu-şi să fie împuns de copacii înalţi. Ceaţa era destul de rece încât să îşi treacă degetele îngheţate peste aripile şi faţa lui.

Nesta tresări, apoi şopti:

— Cassian!

El ieşi din ceaţă, înclinându-se spre stânga.

— Ai simţit ceva?

— Nu ştiu ce am simţit. Ea înghiţi în sec. Este ceva acolo.

Masculul se uită din nou peste umăr ca să îi facă semn lui Azriel.

Dar Az nu era acolo.

Capitolul 33

— *Azriel*!

Strigătul lui Cassian nici măcar nu avu ecou.

Ţinându-se de gâtul lui, Nesta scrută ceaţa. Cassian rămase departe de ea, bătând din aripi pe loc în timp ce îşi căuta fratele.

— Ţine-te bine, şopti el înainte să înceapă să se deplaseze rapid, folosind inerţia ca să intre în ceaţă.

Dedesubt strălucea o lumină albastră. Pietrele Siphon ale lui Azriel.

— La naiba! spuse Cassian şi zbură mai jos.

Copacii se ridicară ascuţiţi ca nişte săbii, iar el îi ocoli, cu aripile la doi centimetri de ţepii tăioşi.

Inima Nestei bătu cu putere, dar nu voia să închidă ochii la moartea dimprejur, când Cassian coborî sub perdeaua de ceaţă şi văzură ce înfrunta Azriel.

Cassian coti atât de repede, încât Nesta abia avu timp să îşi adune puterile, apoi el zbură în direcţia opusă, prin ceaţă.

— Unde pleci? întrebă ea. Sunt douăzeci de soldaţi acolo!

— Soldaţii Regatului Toamnei, o lămuri Cassian, bătând atât de puternic din aripi, încât vântul îi suflă în ochi. Nu ştiu ce naiba caută aici, sau dacă Eris ne-a trădat, dar unul dintre ei a tras o săgeată de frasin în aripa lui Azriel!

— Atunci de ce ne *îndepărtăm*?

— Pentru că nu aterizez cu tine în mijlocul lor.

— Lasă-mă jos! strigă ea. Coboară-mă oriunde şi întoarce-te la el! Masculul nu o făcu, studiind mlaştina de dedesubt pentru locul potrivit. Ea lovi cu o mână pieptul lui musculos. Cassian!

— Ştiu cât mă costă fiecare secundă, Nesta, spuse el încet.

— Atunci coboară-mă într-un nenorocit de copac! zise, şi arătă spre unul pe care abia îl evitară.

El reperă o zonă pe care o consideră destul de sigură: o bucată de teren uscat, cu iarbă, unde rămăşiţele unui copac se înălţau din ceaţă. O lăsă în copac, aşa cum sugerase ea, cocoţând-o pe cea mai înaltă şi solidă creangă. Aceasta scârţâi şi se legănă sub greutatea lor.

— Rămâi aici! îi ordonă, şi aşteptă până ce ea apucă creanga şi se ţinu ca un copil care se

căţărase prea sus. Revin curând! Nu coborî! Indiferent ce ai putea vedea sau auzi.

— Pleacă!

Ea ştia că era complet inutilă într-o luptă. N-ar fi făcut decât să-l distragă.

— Fii atentă! o avertiză, ca şi când nu el ar fi fost cel care urma să înfrunte pericolul, apoi dispăru.

Nesta se ţinea de creanga copacului atât de strâns, încât îi tremura tot corpul, liniştea mlaştinei învăluind-o ca o pătură de plumb.

Ooridul devoră bătăile rapide ale aripilor lui Cassian în câteva secunde, deci ea nici măcar nu îl auzi când dispăru în ceaţă.

*

Cassian se îndreptă spre locul în care simţurile îi spuneau că Az încă lupta. Cu siguranţă vederea nu îl ajuta – ceaţa părea mai densă acum.

Cei din Regatul Toamnei erau aici. Erau aceştia soldaţii dispăruţi ai lui Eris, sau el îl păcălise? Aflase cumva Beron de planurile lor?

El zbură cât de repede putu, rugându-se ca Az să îi fi ţinut la distanţă, în ciuda săgeţii de frasin din aripă. Limitarea puterii lui Az de către săgeata de frasin era singurul motiv pentru care soldaţii nu erau încă morţi – motivul pentru care pietrele Siphon ale lui Azriel pâlpâiseră şi nu erau un zid de foc în jurul soldaţilor care erau mult mai puţin pregătiţi.

Cassian se calmă, trezindu-şi fiecare dintre pietrele Siphon. Îşi trimise puterea în ele, iar acestea o reflectară, confirmând că erau pregătite, că el era gata să înceapă măcelul.

Pietrele albastre Siphon ale lui Azriel străluciră în faţă, o pată de culoarea cobaltului în ceaţă, iar Cassian se înălţă mai mult în aer, până ce acel albastru fu o pâlpâire sub el.

Încetă să mai bată din aripi astfel încât războinicii să nu audă niciun zgomot.

Apoi îşi întinse tăcut aripile şi plonjă. Ceaţa îl răci, aerul greu îl lovi în faţă, dar el scoase în linişte o sabie şi un cuţit de la coapsă.

Sângele ţâşni când masculii ţipară, puterea ricoşând din roşul pietrelor Siphon ale lui Cassian. Az se luptă cu şase soldaţi deodată, aripa stângă fiind moale şi însângerată, pietrele lui Siphon strălucind. Săgeata de frasin făcuse puterea lui Az aproape inutilă. Dar pietrele Siphon străluciseră ca un semnal pentru Cassian.

Vederea aripii rănite a lui Az îi agită mintea.

Cassian ucise şi tot ucise, şi nu se opri.

*

Prea mult timp.

Cassian şi Azriel lipseau de prea mult timp.

Membrele Nestei începeau să înţepenească din cauza efortului de a se ţine ca un pui de urs de copac. Ştia că avea câteva minute până când trupul ar fi protestat şi ar fi cedat.

Nu era niciun sunet, niciun licăr de lumină. Doar mlaştina liniştită, ceaţa şi copacul mort.

Fiecare respiraţie îi reflecta gândurile. Fiecare respiraţie era absorbită de apăsarea Ooridului.

Îl văzuse pe Cassian înfruntând soldaţii Hybernului. Douăzeci de inşi din Regatul Toamnei ar fi trebuit să nu însemne nimic. Dar de ce erau aici?

Picioarele îi tremurau atât de rău, încât aproape alunecă de pe creangă. Ştia că arăta jalnic, întinsă pe creangă, exact cum o lăsase Cassian, cu picioarele strânse în jurul ei, cu gleznele încrucişate şi degetele înfipte în lemnul uscat şi argintiu.

Cu grijă, ea se ridică, braţele fiindu-i amorţite de la strânsoarea îndelungată. Picioarele tremurară şi ele de uşurare când le relaxă, lăsându-le să atârne în aer. Ea scrută direcţia în care plecase Cassian. Nimic.

El mai intrase în luptă – îl văzuse grav rănit. Prima dată în Hybern, când încercase să se târască spre ea când intrase în Cazan. A doua oară împotriva armatei Hybernului, când fusese spintecat, iar Azriel îi ţinuse intestinele cu mâinile goale. A treia oară, împotriva regelui Hybernului, când Nesta îi ceruse, îi ordonase să o folosească drept momeală, o diversiune ca să îl atragă pe rege departe de Feyre şi Cazan.

După atâtea întâlniri cu moartea, era doar o chestiune de timp până ar fi păţit-o.

Gura i se uscă. Azriel fusese lovit cu o săgeată de frasin. Dacă soldaţii îl răniseră la fel pe Cassian? Dacă aveau nevoie amândoi de ajutor?

Ea nu putea face nimic împotriva a douăzeci de soldați – nici măcar împotriva unui soldat, dacă era sinceră – dar nu putea suporta să stea în copac ca o laşă. Fără să ştie dacă el trăia. Iar ea avea magie. Nu ştia cum să o folosească, dar... avea cel puţin asta. Poate că i-ar fi fost de folos.

Îşi spuse că era îngrijorată şi pentru Azriel. Îşi spuse că îi păsa de soarta îmblânzitorului umbrelor la fel de mult ca de a lui Cassian. Dar nu îşi putea imagina chipul mort al lui Cassian.

Nesta nu îşi dădu ocazia să se răzgândească în timp ce se întinse pe creangă, cuprinzând-o în braţe când îşi coborî piciorul pe nevăzute, căutând ramura de dedesubt...

Acolo. Piciorul găsi ceva, dar nu îşi lăsă toată greutatea pe el. Încă agăţându-se de creangă, înfigându-şi atât de tare unghiile în lemnul mort, încât îi intrară aşchii sub ele, coborî pe cea de dedesubt. Gâfâind, îngenunche din nou şi coborî iar piciorul, găsind o altă creangă. Dar era prea departe. Mormăind, ridică din nou piciorul şi puse cu grijă mâinile lângă genunchi, concentrându-se la echilibru, exact cum o învăţase Cassian, analizând fiecare mişcare a corpului, a picioarelor şi respiraţia.

Cu dureri în vârfurile degetelor de la aşchiile pătrunse în carnea sensibilă de sub unghii, îşi coborî picioarele până ce atinse creanga de dedesubt. Creanga de sub ea era mai aproape, dar

mai subţire – mai instabilă. Trebuia să se întindă ca să nu cadă.

Creangă după creangă, Nesta coborî până când cizmele i se afundară în pământul acoperit cu muşchi, iar copacul se înălţă ca un uriaş deasupra ei.

Mlaştina se întindea peste tot, kilometri de apă neagră, copaci morţi şi iarbă.

Trebui să meargă prin apă ca să ajungă la ei. Nesta se concentră la respiraţie – sau încercă să o facă. Fiecare inspiraţie rămase superficială, bruscă.

Cassian putea fi rănit sau pe moarte. Să stea degeaba nu era o opţiune.

Scrută malul de la un metru şi jumătate înainte pentru orice urmă de apă puţin adâncă prin care să meargă spre cea mai apropiată insulă cu muşchi, acoperită cu spini ascuţiţi, dar apa era atât de neagră, că era imposibil să stabilească dacă era puţin adâncă sau un puţ fără fund.

Nesta se concentră din nou la respiraţie. Ştia să înoate. Mama ei se asigurase de asta, mulţumită unei verişoare care se înecase în copilărie. „Ucisă de spiriduşi, spusese mama ei. Am văzut-o târâtă în râu”.

Fusese un kelpie? Sau fricile mamei ei se transformaseră în ceva monstruos?

Nesta se forţă să se apropie de marginea apei negre.

„Fugi, şopti o voce. Fugi şi nu privi în urmă”.

Vocea era feminină, blândă. Înţeleaptă şi calmă.

„Fugi!”

Ea nu reuşi. Dacă ar fi fost să fugă, ar fi făcut-o spre el, nu în direcţia opusă.

Nesta se apropie de marginea apei, unde iarba dispărea în întuneric.

Chipul i se reflectă din apa nemişcată. Palid şi cu ochii mari de groază.

„Fugi!”

Era vocea asta tot ce rămăsese din instinctele ei umane, sau ceva mai mult? Îşi privi reflexia ca şi când aceasta i-ar fi spus ce să facă.

Ceva foşni în spinii insulei, iar ea ridică fruntea, inima bătându-i cu putere când se uită după acel chip cunoscut de mascul şi după aripi. Dar nu era nici urmă de Cassian. Şi orice ar fi fost în mărăcini… Trebuia să se îndrepte spre altă insulă.

Nesta îşi studie din nou reflexia.

Şi văzu o pereche de ochi negri uitându-se la ea.

Capitolul 34

Nesta se îndepărtă atât de repede, încât căzu în fund, pământul acoperit cu muşchi amortizând impactul. Un chip ieşi din apa neagră, acolo unde îşi văzuse reflexia.

Era mai alb decât osul şi era umanoid. Un chip de bărbat. Puţin câte puţin, centimetru cu centimetru, capul se ridică deasupra apei negre, părul negru plutind în apă în jurul creaturii, atât de mătăsos, încât ar fi putut fi la fel de bine suprafaţa apei.

Ochii lui negri erau imenşi – fără ca partea albă să se vadă – şi pometii atât de ascuţiţi că ar fi putut tăia aerul. Nasul era îngust şi lung, ca o sabie, iar apa picura din vârful acestuia peste o gură… o gură…

Era prea mare acea gură. Cu buze senzuale, dar prea groase.

Apoi ieşiră din apă braţele lui.

Cu mişcări rigide şi smucite, ele zvâcniră pe muşchi, albe şi subţiri, terminându-se cu degete la fel de lungi ca antebraţul ei. Degetele intrară în iarbă, dezvăluind patru articulaţii şi unghii ascuţite ca nişte pumnale. Ele trosniră şi pocniră când el le întinse şi le înfipse în iarbă, voind să apuce.

Nesta rămase cu respiraţia tăiată, groaza vuind în mintea ei când se târî înapoi.

El ieşi din apă, dezvăluind un torace osos, părul negru târându-se în urma lui ca o plasă.

Ea se clătină din nou înapoi când bărbatul îşi înălţă lent capul.

Acea gură prea mare se deschise. Două rânduri de dinţi cariaţi, zimţaţi ca cioburile de sticlă, îi umplură gura când zâmbi.

Vezica ei se relaxă, poala devenind umedă şi caldă.

El mirosi şi văzu asta, iar gura i se deschise mai mult, degetele zvâcnind când se ridică tot mai mult din apă. Şoldurile lui înguste şi goale…

Se împinse în braţe în timp ce scoase un picior lung şi alb din întuneric. Încă unul. Apoi îngenunche în patru labe, zâmbind la ea.

Nesta nu se putea mişca. Nu putea decât să se holbeze la acel chip alb, la ochii negri ca întunecimea mlaştinei, la degetele prea lungi care zvâcneau şi la gura aceea, la dinţii de ţipar…

Apoi el vorbi, şi nu într-o limbă pe care o recunoscu ea. Vocea lui era răguşită şi profundă, plină de o foame teribilă şi un amuzament crud.

Vocea blândă feminină din mintea ei o rugă: „Fugi, fugi, fugi!” Îşi înclină capul, părul negru şi ud stropind la fiecare mişcare, plin de ceea ce păreau a fi alge din mlaştină. Ca şi când ar fi auzit şi el vocea femeii. Vorbi din nou, pe un ton mai insistent, şi parcă ar fi râcâit două pietre.

Kelpie. Era un kelpie şi avea să o ucidă.

„Fugi! strigă vocea. Fugi!”

Picioarele Nestei deveniseră distante, amorţite. Nu îşi putea aminti cum să le folosească.

Capul creaturii kelpie zvâcni, degetele mişcându-se în iarbă. Zâmbetul i se lărgi din nou. Atât de mult, încât ea văzu o limbă lungă şi neagră zvârcolindu-se în gura lui, de parcă i-ar fi putut gusta deja carnea.

Nesta nu îşi aminti cum să ţipe când el se întinse spre ea.

Nu putu face nimic în timp ce degetele lungi se înfăşurară în jurul picioarelor ei, ghearele intrându-i în piele, şi o smuci spre el.

Durerea o scoase pe Nesta din uluire şi se opuse apucând iarba cu degetele. Aceasta se rupse în smocuri, ca şi când nu ar fi avut deloc rădăcini. Ca şi când mlaştina nu ar fi făcut nimic să o ajute.

Kelpie o târî când şerpui înapoi în apa rece.

Şi o trase la fundul apei.

*

Cei doi soldaţi erau în genunchi.

Armura lor uşoară din piele avea emblema lui Eris cu doi dulăi înghesuiţi pe piept. Asta nu confirma nimic. Poate că fuseseră trimişi aici de Eris, de Beron sau de amândoi. Până când Azriel sau Rhys ar fi putut scoate nişte răspunsuri de la ei, Cassian nu avea de gând să piardă timpul cu teorii. Nu că soldaţii i-ar fi oferit vreo explicaţie.

Chipurile lor erau inexpresive. Nu afişau nici urmă de frică, şi nici în mirosul lor nu se simţea nimic.

Azriel gâfâi, aripa sângerând în locul din care scosese săgeata de frasin. Cassian, plin de sânge care nu era al lui, îi evaluă pe cei doi soldaţi supravieţuitori ai căror tovarăşi erau căzuţi în jurul lor. Mulţi în bucăţi.

— Leagă-i! îi spuse Cassian lui Azriel, care se vindecase deja suficient cât să invoce puterea pietrelor Siphon. Lumina albastră ţâşni din fratele său, cuprinzând încheieturile mâinilor celor doi masculi, gleznele, gurile, apoi îi legă împreună.

Cassian se ocupase de suficienţi asasini şi prizonieri încât să ştie că a ţine doi astfel de indivizi în viaţă i-ar fi permis să confirme informaţia, să îl folosească pe unul împotriva celuilalt.

Soldaţii luptaseră violent cu sabia şi focul şi, totuşi, nu vorbiseră cu adversarii sau între ei. Aceştia doi păreau la fel de neatenţi şi de inexpresivi ca tovarăşii lor.

— Ceva este în neregulă cu ei, şopti Azriel când cei doi soldaţi se uitară la ei cu răutate în ochi.

Cu răutate, dar nu recunoscând sau conştientizând că acum erau la mila Regatului Nopţii şi că în curând aveau să afle cum obţinea acel regat răspunsurile de la inamicii săi.

Cassian adulmecă.

— Miros de parcă nu au mai făcut o baie de câteva săptămâni.

Adulmecă şi Az, strâmbându-se.

— Crezi că sunt soldaţii dispăruţi ai lui Eris? El a spus că se purtau ciudat înainte să dispară. Cu siguranţă aş considera comportamentul ăsta ciudat.

— Nu ştiu. Cassian îşi şterse sângele de pe faţă cu dosul mâinii. Cred că o să aflăm destul de curând. Îşi studie fratele din cap până în picioare. Eşti bine?

— Da! Dar vocea lui Az era destul de încordată ca să indice că aripa îl durea ca naiba. Trebuie să plecăm de aici. Ar putea fi mai mulţi.

Cassian înţepeni. El o lăsase pe Nesta în copac. Un copac înalt, dar…

Zbură spre cer, fără să aştepte să vadă dacă Az îl putea urma înainte să bată din aripi spre acea întindere de pământ. Era mai bună decât o insulă, hotărâse el. Pe o insulă ar fi fost captivă. Dar

bucata înverzită pe care o lăsase părea să fi fost cândva o pajişte, iar copacul era atât de înalt, încât doar un uriaş ar fi ajuns la ea. Sau altceva înaripat.

Aerul se despărţi, iar Azriel apăru în spatele lui, instabil şi clătinându-se, dar zburând. Întunericul se ridică în urma lor, confirmarea că Az le impuse umbrelor să le ascundă prizonierii.

Cassian o urmări pe Nesta după miros, înapoi spre acel copac, ceaţa disipându-se doar când apărură crengile din vârf. Dar Nesta nu era în el.

El zbură pe loc în timp ce scrută copacul, pământul.

— Nesta!

Nu era în iarbă, şi nici lângă copac. Masculul coborî pe pământ, urmărindu-i mirosul prin toată zona, dar nu continua mai departe, ci spre apă, unde dispărea.

Azriel aterizâ, învârtindu-se pe loc.

— Nu o văd.

Apa era nemişcată ca sticla neagră. Nicio unduire. Insula de la cinci metri distanţă peste apă – să se fi dus într-acolo?

Cassian nu putea respira corect, nu putea gândi corect…

— *NESTA*!

Ooridul îi devoră strigătul înainte să poată răsuna peste apa neagră.

Capitolul 35

Nu era nicio lumină, nimic în afară de apa îngheţată şi mâinile cu gheare care o trăgeau prin ea.

Mai fusese aici. Era exact ca în Cazan, aruncată în întunericul îngheţat…

Aşa avea să moară şi nu putea face nimic în privinţa asta; nu era nimeni care să o salveze. Inspirase o ultimă dată şi nu o făcuse bine. Era atât de concentrată la groaza ei, încât uitase că avea arme şi magie…

Arme. Oarbă în întuneric, Nesta apucă pumnalul de la şold. Se împotrivise Cazanului. Avea să procedeze la fel şi acum.

Oasele o dureau acolo unde kelpie o apuca, felul în care o strângea arătându-i unde să lovească. Opunându-se cursului apei care curgea cu viteză, Nesta lovi în jos cu pumnalul, rugându-se să nu îşi taie piciorul.

Osul răsună în cuţit. Prinsoarea de pe picior se relaxă, iar ea înfipse vârful pumnalului mai mult când braţul se îndepărtă.

Se agită în întunericul din jurul ei. Era peste tot, în sus şi în jos, înceţoşat şi deformat, iar ea se îneca…

Mâini subţiri o izbiră în piept, una înfăşurându-i-se în jurul gâtului când spatele ei atinse ceva moale şi argilos. Fundul apei.

Nu, nu avea să moară aşa, neajutorată, cum fusese în acea zi împotriva Cazanului…

Buzele şi dinţii se izbiră de gura ei, iar ea ţipă când kelpie o sărută. Limba lui neagră îi intră în gură, având gust de carne stricată.

Pentru o clipă, nu fu sub apă, ci pe o grămadă de lemne în mâini umane, buzele dure ale lui Tomas strivindu-le pe ale ei, pipăind-o cu mâinile…

Nesta se chinui să îşi retragă capul, să îşi elibereze gura, dar aerul îi umplu plămânii. Ca şi când kelpie ar fi respirat în ea. Ca şi când ar fi vrut să mai trăiască puţin, să îi prelungească suferinţa.

Kelpie se retrase, iar Nesta avu destulă prezenţă de spirit să îşi închidă gura atacată care o durea, să prindă înăuntru aerul care i se dăduse. Să nu întrebe măcar cum era posibil aşa ceva.

Mâinile creaturii kelpie o traseră, luându-i toate armele cu o precizie infailibilă, ca şi când nu ar fi avut nevoie să vadă în întuneric, ca şi când acei ochi negri ar fi putut zări orice licăr de lumină, ca o fiinţă din adâncul mării. Tot corpul îi înţepeni, fiecare atingere brutală fiind furioasă şi încântată de frica ei.

După ce o dezarmă, plămânii începură să o usture din nou, iar ea simţi acel corp zvelt masculin împingând-o din nou spre fund în timp ce îşi lipi gura de a ei.

Se sufocă, dar deschise gura, lăsându-l să o umple cu aerul dătător de viaţă care nu avea nicio legătură cu bunătatea. Limba lui se zvârcoli ca un vierme pe a ei, iar mâinile lui subţiri şi prea mari îi coborâră pe sâni şi talie, iar când se sufocă din nou, luptându-se să nu suspine, râsul lui îi umflă buzele.

El se retrase, rănindu-i gura cu dinţii, iar ea tremură când acesta zăbovi, mângâindu-i părul. Micul lui premiu – asta spunea atingerea. Avea să o

facă să sufere şi să implore înainte de sfârşit. Nesta scăpase de monştrii din ţinutul uman doar ca să găsească acelaşi lucru dincolo de zid. Scăpase de Tomas doar ca să ajungă aici, la fel de furioasă ca atunci.

Acea voce feminină rugătoare dispăruse. Ca şi când oricine sau orice ar fi fost ar fi ştiut că acum nu mai exista speranţă.

Nesta bâjbâi lăuntric după putere în timp ce creatura kelpie începu să înoate din nou, cu o mână în jurul taliei ei, trăgând-o după sine.

Picioarele ei se loviră de obiecte metalice şi oase, cumva păstrate în mlaştină.

Unele oase păreau încă să aibă carne.

„Te rog! imploră puterea din sinea ei, adormită şi veche şi teribilă. Te rog!”

Nesta o căută în prăpastia din ea.

O putea vedea luminând în faţă, aurie şi strălucitoare. Întinse degetele spre ea.

Creatura kelpie înotă mai repede prin întuneric, trecând printre obiectele din apă ca şi când ar fi fost rădăcinile unui copac.

Chestia aurie se apropie, iar puterea ei era un disc rotund ce se apropia tot mai mult. Când Nesta fu târâtă, acel disc auriu se grăbi spre degetele ei răsfirate. Creatura kelpie nu păru să o vadă; nu se feri când acesta ţâşni spre mâna ei întinsă.

Nu puterea ei strălucea în faţă.

Discul auriu se lipi de degetele ei, iar Nesta îşi dădu seama ce ţinea strâns în mână. Cine se aseamănă se adună. Puterea atrage putere.

Creatura kelpie o trase mai departe, fără să conştientizeze. Nesta se sufocă din nou. Picioarele i se zgâriară în obiecte ascuţite, făcându-i câteva răni.

Puterea era în mâna ei. Moartea o apuca de cealaltă.

Cu o claritate pe care doar disperarea şi groaza o puteau aduce, îşi dădu seama ce trebuia să facă, ce trebuia să rişte. Apucă strâns obiectul.

Creatura kelpie încetini, ca şi când ar fi simţit schimbarea din ea. Dar nu destul de repede.

Nu reuşi să o împiedice să îşi pună Masca pe faţă.

Capitolul 36

Plămânii nu o mai usturau. Corpul nu o mai durea.

Ea nu mai avea nevoie de aer. Nu mai simţea durerea.

Putea vedea puţin prin găurile Măştii. Creatura kelpie era o chestie zveltă şi albă – o creatură făcută din ură şi foame.

El o eliberă, ca şi când ar fi fost şocat şi s-ar fi temut. Ca şi când ar fi ezitat când văzu ce purta ea acum.

Era tot ce avea nevoie Nesta.

În jurul ei, putea simţi morţii.

Le simţi trupurile putrezite de mult, unele doar oase, iar altele conservate, pe jumătate mâncate pe sub armura lor veche. Armele acestora erau în apropiere, aruncate şi ignorate de creaturile din

mlaştină, care fuseseră mai interesate să se hrănească cu carne putredă, chiar şi foarte putredă.

Mii şi mii de trupuri.

Dar ea nu avea să cheme mii. Nu încă.

Sângele ei era un cântec rece, Masca un ecou şerpuitor al acestuia, şoptind despre tot ce putea face ea.

„Acasă, păru aceasta să ofteze. Acasă”.

Nesta nu o refuză. Doar o acceptă, lăsându-i magia – mai rece decât a ei şi la fel de veche – să îi curgă prin vene.

Creatura kelpie se stăpâni şi îşi arătă cele două rânduri de dinţi înainte să sară.

O mână scheletică se înfăşură în jurul gleznei lui.

Creatura se roti, uitându-se în jos tocmai când o altă mână osoasă acoperită cu o mănuşă crăpată de vreme îi apucă glezna cealaltă.

O mână cu carne care cădea de pe degete îi apucă părul negru.

Creatura se răsuci din nou spre ea, cu ochii mari.

Plutind prin apă, cu puterea Măştii ca un cântec îngheţat prin ea, Nesta invocă morţii. Pentru ca ei să facă tot ce nu putea ea.

Deşi se împotrivise lui Tomas şi Cazanului, regelui Hybernului şi tuturor lucrurilor care i se făcuseră. Supravieţuise, dar fusese neajutorată şi temătoare.

Nu azi.

Azi, ea avea să-i facă felul.

Creatura kelpie se zvârcoli, eliberându-se de o mână scheletică, în timp ce alte zece se întinseră din capătul unor braţe lungi şi osoase. Trupurile se ridicară odată cu ele. El încercă să înoate ca să scape de ele, dar un schelet înalt şi îmbrăcat parţial cu o armură ruginită apăru în spatele lui. Îl cuprinse de braţ. Un chip care era doar os se uită peste umărul fiinţei kelpie, maxilarul deschizându-se ca să dezvăluie dinţi ascuţiţi – nu de Mare Spiriduş, aşadar – care străluciră înainte să se înfigă în carnea sa albă.

Ţipă, dar fără să scoată sunete. La fel ca morţii care ieşiră de la fundul apei tulburi, unii în formaţie de marş, şi veniră spre el.

Nesta lăsă puterea să o străbată, permiţând Măştii să facă tot ce voia, ridicând morţii care fuseseră cândva înhumaţi aici şi suferiseră sacrilegiul de a servi la nesfârşit drept masă pentru kelpie şi specia lui.

Kelpie se împinse în morţi, acum cu ochi rugători. Dar Nesta se uită la el fără urmă de milă, simţind încă gustul lui murdar în gură.

Ştia că el îi putea vedea dinţii strălucind. Ştia că îi putea vedea zâmbetul rece când invită morţii să îl sfâşie.

*

— *NESTA*!

Băgat până la brâu în apa neagră, atât de întunecată încât nu îşi putea vedea şoldurile,

Cassian îi strigă numele în timp ce Az zbura deasupra, scrutând încontinuu…

El îi simţise mirosul la marginea apei – mirosul ei şi urina, la naiba! Văzuse ceva, fusese atacată de ceva atât de îngrozitor, încât se scăpase pe ea, iar acum era dispărută sub apa asta…

— *NESTA*!

Cassian nu ştia unde să înceapă în întunecimea asta. Dacă ar mai fi făcut zgomot, alte creaturi ar fi venit să caute, dar el trebuia să o găsească, altfel ar fi murit, s-ar fi…

— *NESTA*!

Azriel ateriză în apă lângă el.

— Nu văd nimic, spuse acesta gâfâind, mişcându-şi ochii la fel de frenetic precum Cassian. Avem nevoie de Rhys…

— Nu răspunde.

Ca şi când mlaştina le-ar fi înghiţit mesajele la fel cum făcea cu sunetele.

Cassian intră în apă până la piept, căutând orbeşte orice indiciu, un trup…

Gândul că ea păţise ceva îl făcu să zbiere şi nici măcar Ooridul nu reuşi să înăbuşe sunetul.

Se aruncă înainte, şi doar mâna lui Azriel de pe gulerul armurii lui îl opri.

— Uite! strigă Az.

Cassian privi spre locul unde Azriel îi arăta apa mai adâncă. Suprafaţa se unduia. Lumina aurie strălucea dedesubt. Cassian înaintă spre aceasta, dar Az îl ţinu din nou, pietrele lui Siphon strălucind albastru.

Apoi suliţe ieşiră la suprafaţă.

Ca o pădure ce se ridica din apă, suliţele apărură unele după celelalte. Apoi coifurile, din care curgea apă, unele ruginite, altele strălucind ca şi când ar fi fost recent făurite. Şi, sub acele coifuri, cranii.

— Mama să ne salveze, şopti Azriel, şi groaza, nu uluirea fu cea care îl făcu să şoptească în timp ce morţii se ridicară din adâncul Ooridului.

Un rând; o legiune. Doar o adunătură de oase verticale, cu maxilarele atârnânde şi ochi orbi. Unele pe jumătate conservate, carnea putredă fâlfâind pe coastele expuse. Judecând după armura elegantă, erau războinici, regi, prinţi şi lorzi.

Se ridicară din apă, stând în apele puţin adânci din apropierea insulei cu mărăcini. Iar când acea lumină aurie ieşi la suprafaţă în faţa lor, morţii îngenunchează.

Orice cuvânt părăsi mintea lui Cassian când şi Nesta ieşi din apă, ca şi când ar fi fost ridicată pe un stâlp de dedesubt. Pe faţă avea o mască aurie, primitivă, dar încrustată cu spirale şi desene atât de vechi, încât aproape îşi pierduseră orice semnificaţie.

Apa îi curgea de pe haine, părul îi fusese despletit, iar în mână ţinea strâns...

Capul unei creaturi kelpie se legăna, fiind ţinut de Nesta de părul negru. Chipul distrus era îngheţat într-un ţipăt. Exact cum atârnase capul regelui Hybernului în mâna ei.

Doar focul argintiu ardea în spatele ochilor Măştii.

— Pe toţi zeii! şopti Azriel.

Morţii stăteau nemişcaţi, o legiune pregătită să atace. Voia ei era a lor; ordinul ei era singurul motiv al existenţei lor. Ei nu mai aveau suflet – doar ea, doar Nesta curgea prin ei.

— Nesta! şopti Cassian.

Nesta eliberă capul creaturii kelpie. Apa neagră de la picioarele ei îl înghiţi complet.

Puterea rece se undui spre ei, iar când îi atinse, Cassian o lăsă să treacă pe lângă el, învăluindu-l, cedându-i. Pentru că, dacă s-ar fi împotrivit, ar fi însemnat să provoace furia Măştii. Să o înfrunte ar fi însemnat să înfrunte însăşi Moartea.

Moartea întruchipată de ea.

Azriel tremură, alternând acea putere primitivă.

Dar ei erau amândoi illyrieni, fie că lui Az îi plăcea sau nu. Şi astfel ei făcură ceea ce poporul lor făcuse întotdeauna în faţa chipului frumos al Morţii. Făcură o plecăciune.

Intraţi în apă până la piept, nu puteau să facă o plecăciune adâncă, dar îşi plecară frunţile până ce feţele mai că atinseră apa. Cassian îşi ridică privirea cât rămase pe loc şi se uită la auriul reflexiei Măştii dansând pe apă. Apoi, auriul se transformă.

Îşi ridică la timp fruntea ca să o vadă pe Nesta scoţându-şi Masca.

Morţii căzură. Căzură sub apa neagră, stropind şi unduind suprafaţa şi dispărură complet. Nu rămase nicio suliţă.

Nesta coborî ca şi când s-ar fi scufundat şi ea. Cassian se avântă în direcţia ei, apa rece usturându-i chipul. O apucă exact în clipa în care se scufunda.

Era aproape moale când el o trase înapoi spre Az, care avea sabia scoasă împotriva oricărei fiinţe care ar fi putut ieşi din apă. Când ajunseră la ţărm, la iarbă şi la copac, Cassian îi studie chipul palid, zgâriat în jurul gurii şi al maxilarului…

Nesta clipi, şi ochii îi erau din nou albaştri-gri, apoi strânse Masca la piept ca un copil care ţinea o păpuşă şi tremura încontinuu.

Singurul lucru pe care îl putu face Cassian fu să o îmbrăţişeze strâns, până ce nu mai tremură, iar leşinul îi oferi binecuvântarea uitării.

Capitolul 37

În Regatul Coşmarurilor era un loc unde nici măcar Keir şi batalionul lui de Aducători ai întunericului nu îndrăzneau să meargă.

De îndată ce inamicii Regatului Nopţii intrau în acel loc, nu mai ieşeau. În orice caz, nu în viaţă.

Nici mare parte din ce rămânea din corpurile lor nu pleca. Acestea ieşeau printr-o trapă din mijlocul camerei rotunde şi cădeau în puţul cu bestii de dedesubt, la solzii şi ghearele şi foamea lor nemiloasă. Bestiile nu se hrăneau des; puteau primi un trup la fiecare zece ani şi să îl facă să dureze, intrând într-o stare de hibernare între mese.

Dârele de sânge ale celor doi masculi din Regatul Toamnei, care curseră prin grilajul podelei din piatră neagră, le treziră.

Mârâiturile şi şuierăturile lor, pocnetul cozilor şi hârşâitul ghearelor ar fi trebuit să îi stimuleze să vorbească pe masculii înlănţuiţi de scaune.

Azriel se rezemă de zidul de lângă singura uşă, cu sânge de la Povestitorul-Adevărului pe mână. Cassian, la un pas lângă el şi Feyre, în cealaltă parte a lui Az, îi priviră pe Rhys şi Amren abordându-i pe cei doi masculi.

— Vă simţiţi mai pregătiţi să daţi explicaţii? spuse Rhys, băgându-şi mâinile în buzunare.

Doar pentru că ştia că Nesta dormea în siguranţă într-un dormitor din palatul lui Rhys, de deasupra acestui munte, protejată de puterea Marelui Lord, îşi permise Cassian să rămână în camera asta. Masca, acoperită cu o bucată de catifea neagră, stătea pe o masă în altă cameră a palatului, la fel de protejată şi vrăjită. Azriel îi teleportase din mlaştină la câteva clipe după ce Nesta leşinase, şi îi adusese la reşedinţa lui Rhys de deasupra Oraşului Cioplit. Când Rhys dispăruse, o clipă mai târziu, Cassian îşi dăduse seama că plecase spre mlaştină ca să aducă aici soldaţii Regatului Toamnei.

Nesta fusese inconştientă de atunci.

Cei doi masculi semănau, aşa cum indivizii regatelor tindeau să aibă aceleaşi trăsături: cei din Regatul Toamnei aveau părul în diverse nuanţe de roşcat, ochi căprui sau aurii – câteodată verzi şi în mare parte pielea albă. Masculii din stânga aveau

părul roşcat, dar care bătea într-o nuanţă de castaniu; părul celui din dreapta strălucea precum cuprul. Amândoi erau inexpresivi.

— Sigur sunt sub influenţa vreunei vrăji, observă Amren, dând târcoale masculilor. Par capabili doar să rănească fără motiv.

— De ce mi-aţi atacat membrii regatului în Mlaştina din Oorid? întrebă Rhys cu acelaşi calm pe care îl aflaseră atât de mulţi înainte să fie sfâşiaţi în bucăţi.

Rhys confirmase că era foarte probabil ca soldaţii care atacaseră să fie cei dispăruţi ai Regatului Toamnei, dar cum ajunseseră în Mlaştina din Oorid? Ei, bine, asta intenţionau să descopere. Rhys încercase să intre în mintea lor, dar nu găsise decât ceaţă.

Masculii doar se uitau spre Cassian şi Azriel şi se enervau.

— Sunt ca nişte câini turbaţi, şi-au pierdut minţile, observă Feyre de lângă zid.

— Aşa au şi luptat, spuse Cassian. Fără inteligenţă – doar cu dorinţa de a ucide.

Rhys întinse o mână spre cel cu părul castaniu, masculul ce sângera din locuri despre care Azriel ştia că aveau să-l doară, însă fără să-i aducă moartea. Az ştia unde să taie un mascul fără ca acesta să-şi întâlnească sfârşitul din cauza hemoragiei. Ştia cum să facă să dureze câteva zile.

— Dacă sunt sub influenţa vrăjii lui Briallyn sau Koschei, întrebă Feyre, atunci este corect să îi rănim aşa?

Întrebarea răsună în cameră, acoperind mârâiturile bestiilor flămânde.

— Nu! Nu este, răspunse Rhys după o clipă.

— Ceaţa din jurul minţii lor şi faptul că au suportat tortura lui Azriel fără să arate că înţeleg ceva în afară de durere măcar ne confirmă bănuielile, îi zise Amren lui Feyre.

— Dacă aşa vrei să justifici asta, spuse Feyre cu puţină răceală, atunci bine.

Cu toţii, inclusiv Feyre, fuseseră torturaţi la un moment dat.

Feyre se întoarse spre Rhys.

— Trebuie să îi cerem lui Helion să vină în vizită. Nu pentru – ştii tu, spuse ea, uitându-se la cei doi soldaţi, care la fel de bine ar fi putut să fie conştienţi de tot ce se întâmpla, chiar dacă erau prinşi în mintea lor – ci să rupem vraja care îi controlează.

— Da, spuse Rhys, în ochii lui strălucind ceva asemănător vinovăţiei şi ruşinii.

El şi partenera lui purtară o conversaţie tăcută, iar Cassian îşi dădu seama că Rhys întreba despre tortură – scuzându-se că o obligase pe Feyre să vadă chiar şi zece minute din ce făcuse Azriel.

Dar Cassian ştia că Feyre fusese conştientă de ce urma să vadă înainte să intre. Şi era perfect conştientă că aceste zece minute fuseseră doar începutul unei simfonii de suferinţă pe care Azriel o putea dirija cu o eficienţă brutală.

Chipul lui Feyre se îmblânzi pentru o clipă şi îi schiţă lui Rhys un zâmbet care îi înveseli privirea.

— Ei rămân aici, sub pază, spuse Rhys. Am să-l contactez imediat pe Helion.

— Şi Eris? întrebă Cassian. Când îi spunem că i-am găsit soldaţii? Sau ce le-am făcut celor mai mulţi dintre ei?

— A fost în legitimă apărare, spuse Feyre încrucişându-şi braţele. În ceea ce mă priveşte, cine îi controlează pe soldaţi este vinovat de moartea lor, nu tu.

— O să-i spunem lui Eris să verifice totul, adăugă Amren. Există încă posibilitatea să fie cumva în spatele acestui lucru.

Feyre dădu aprobator din cap, dar strânse din buze.

— Masculii ăştia doi au familii care cu siguranţă îşi fac griji pentru ei. Ar trebui să fim cât mai rapizi.

Cassian evită să se gândească la toţi masculii pe care îi ucisese – care aveau şi ei familii îngrijorate. Fiecare moarte era o povară, trimiţând o unduire în lume, în timp. Era prea uşor să uite asta. El se uită la Az, dar fratele lui avea chipul rece ca piatra. Dacă Az regreta ce făcuse, nu dădea niciun semn. Cassian îşi strânse aripile.

— Ne grăbim cât putem.

Ei îi lăsară pe masculi în cameră, sângele prelingându-se încă spre bestiile agitate.

*

Urcară, ieşind din temniţele Oraşului Cioplit, din locul acesta jalnic, până ce ajunseră printre stâlpii palatului frumos de deasupra, din piatra

lunii. Rhys se îndreptă spre camera în care era Masca. Deschise uşa şi înţepeni.

Nesta stătea la masă, holbându-se la Masca acoperită cu pânză.

— Cum ai intrat aici? întrebă Rhys, noaptea rotindu-se la vârfurile degetelor lui.

Cassian ştia că fratele său făcuse impenetrabilă zona în care se afla uşa. Sau aşa ar fi trebuit să fie.

— Uşa era deschisă, spuse amorţită Nesta, şi le studie chipurile ca şi când ar fi căutat pe cineva. Cassian intră în cameră, iar privirea ei se opri la el.

Masculul schiţă un zâmbet macabru.

— Masca ţi-a deschis uşa? întrebă Amren.

— M-am trezit atrasă aici, spuse Nesta, chiar dacă îl măsura din priviri pe Cassian.

Căuta să vadă dacă era rănit, îşi dădu el seama. Voia să vadă dacă *el* era rănit. De parcă el ar fi fost cel cu gura rănită, gâtul însemnat de gheare, şi cu gambele şi tibiile rănite. Rănile ei încetaseră să sângereze, cicatrizându-se deja, dar – la naiba, Cassian nu suporta să vadă nicio rană pe corpul ei.

— Îţi vorbeşte? întrebă Feyre, înclinându-şi capul.

Cassian le povestise totul – cât reuşise să afle. Nesta fusese atacată de un kelpie, târâtă sub apă şi găsise cumva Masca. Chemase la ea morţii din Oorid ca să ucidă creatura kelpie. Şi ieşise triumfătoare.

— Doar un nebun disperat ar purta Masca aia, spuse Amren, ţinându-se departe de masă. Dacă

voia să stea departe de Nesta sau să evite Masca, Cassian nu ştia. Eşti norocoasă că ai reuşit să ţi-o scoţi de pe faţă. Majoritatea celor care au purtat-o nu au mai putut să o scoată. Ca să o scoată, a fost necesar să fie decapitaţi. Este preţul puterii: poţi aduna o armată de morţi ca să cucereşti lumea, dar nu te mai poţi elibera de Mască.

— I-am impus să îmi dea drumul şi a făcut-o, spuse Nesta, studiind-o pe Amren cu un dispreţ calm.

— Cine se aseamănă se adună, zise Rhys. Alţii nu s-au putut elibera pentru că Masca nu le-a recunoscut puterea. Masca i-a condus, nu invers. Doar unul Creat din aceeaşi sursă întunecată poate purta Masca fără să fie condus de ea.

— Deci regina Briallyn ar putea să o folosească, spuse Azriel. Poate că de aceea erau soldaţii Regatului Toamnei în Oorid: ea nu poate risca încă să calce acolo, dar a găsit o unitate care să meargă în locul ei.

Cuvintele se unduiră prin cameră.

Nesta se uită din nou la Mască.

— Ar trebui distrusă.

— Asta nu se poate, spuse Amren. Poate dacă ar fi fost distrus cu adevărat Cazanul, Masca ar fi fost îndeajuns de slăbită ca Marii Lorzi şi Feyre să îşi unească puterea şi să o facă.

— Dacă ar fi fost distrus Cazanul, spuse Feyre înfiorându-se, atunci viaţa nu ar mai fi existat.

— Deci Masca rămâne, spuse ironic Amren. Putem doar să ne ocupăm de ea, nu să o distrugem.

— Atunci, ar trebui să o aruncăm în mare, zise Nesta.

— Nu îţi plac morţii vii, fato? întrebă Amren.

Nesta îşi îndreptă privirea spre Amren într-un mod care îl făcu pe Cassian să se pregătească de ce era mai rău.

— Nimic bun nu poate ieşi din puterea ei.

— Dacă o aruncăm în mare, spuse Azriel, unele creaturi rele ar putea să o găsească. Este mai sigur să o păstrăm încuiată la noi.

— Chiar dacă poate să deschidă uşi şi să desfacă vrăji? întrebă Rhys.

— Cine se aseamănă se adună, spuse Feyre încet. Poate reuşeşte Nesta să o protejeze şi să încuie camera. Să o închidă.

— Nu ştiu cum să fac vrăjile alea, rosti Nesta. Am eşuat la cele mai simple cât m-am antrenat cu Amren, îţi aminteşti?

Feyre îşi înclină capul într-o parte.

— Asta crezi, Nesta? Că ai eşuat?

Nesta se îndreptă, iar inima lui Cassian se strânse la zidul ce se înălţă în ochii ei, cărămidă cu cărămidă. La adevărul pe care îl spusese Nesta cu acel cuvânt.

— Nu contează, zise ea, vechiul ei sine înălţându-şi capul când îşi ridică bărbia. Învăţaţi-mă cum să fac vrăjile şi am să încerc, se adresă lui Amren şi Rhys.

— Când vine Helion, spuse cu blândeţe Rhys, ca şi când şi el ar fi înţeles ce dezvăluise Nesta, am să-l rog pe el să-ţi arate. Ştie vrăji pentru protecţie pe care nici eu nu le ştiu.

Liniştea deveni destul de apăsătoare şi Cassian se forţă să zâmbească.

— Având în vedere că Nesta a ignorat avansurile sufocante ale lui Helion în timpul războiului, s-ar putea să nu fie înclinat să o ajute.

— O s-o facă, spuse Rhys, stelele strălucind în ochii lui. Măcar ca să mai aibă o şansă cu ea.

Nesta îşi dădu ochii peste cap, iar gestul fu atât de normal, încât zâmbetul lui Cassian deveni mai sincer, acum simţindu-se uşurat.

„Îţi arăţi emoţiile în faţa tuturor, frate”, spuse Rhys fără să se întoarcă spre Cassian.

Cassian pur şi simplu ridică din umeri. Nu îi mai păsa.

— Ar trebui să o aducem pe Madja să îţi îngrijească rănile, îi zise Feyre Nestei.

— Deja se vindecă, spuse Nesta, iar Cassian se întrebă dacă ştia cât de groaznic arăta.

Într-adevăr, Amren spuse:

— Arăţi de parcă o pisică a încercat să îţi mănânce faţa. Ea adulmecă. Şi miroşi a mlaştină.

— Asta păţeşti dacă eşti târâtă prin mlaştină, îi spuse Cassian lui Amren, făcând-o pe Nesta să pară surprinsă. Cum te-a ademenit kelpie? o întrebă el.

Gâtul zgâriat al Nestei se înălţă.

— Mi-am făcut… griji când tu… voi doi nu v-aţi întors. Liniştea din cameră era palpabilă. Am plecat să vă caut.

Cassian nu îndrăzni să spună că fusese plecat doar treizeci de minute. Treizeci de minute, iar ea se panicase atât de mult?

— Nu te-am fi părăsit, zise el prudent.

— Nu m-am temut că m-aţi părăsi. M-am temut că sunteţi amândoi morţi.

Faptul că tot evidenţia cuvântul „amândoi” îi făcu inima să se strângă. Masculul ştia ce evita ea cu prudenţă să spună. Se îngrijorase suficient încât să se aventureze în pericolele Ooridului pentru el.

Nesta îşi mută privirea de la Cassian.

— Eram pe cale să intru în apă când a apărut kelpie. S-a târât pe mal, mi-a vorbit, apoi m-a tras în apă.

— Ţi-a vorbit? întrebă Rhys.

— Într-o limbă pe care nu o cunosc.

Rhys strâmbă din buze.

— Poţi să-mi arăţi?

Nesta se încruntă, ca şi când nu ar fi vrut să retrăiască amintirea, dar dădu aprobator din cap. Ambii se uitară în gol, iar apoi Rhys se retrase.

— Creatura aia… El o studie pe Nesta, şocat că ea supravieţuise. Rhys se întoarse spre Amren. Ascultă!

Ochii lor deveniră sticloşi şi niciunul dintre ei nu vorbi când Rhys îi arătă lui Amren.

Până şi Amren se albi la faţă văzând ce îi arătase Rhys, apoi ea scutură din cap, părul ei negru legănându-se.

— E un dialect al limbii noastre, care nu mai este vorbit de cincisprezece mii de ani.

— Nu am înţeles decât câteva cuvinte, spuse Rhys.

Feyre ridică o sprânceană.

— Vorbeşti limba vechilor Fae?

Rhys ridică din umeri.

— Am fost educat bine. El flutură graţios din mână. Exact pentru situaţiile astea.

— Ce a spus kelpie? întrebă Azriel.

Amren îi aruncă o privire alarmată Nestei, apoi răspunse:

— A zis aşa: „Tu eşti sacrificiul meu, carne dulce? Cât de albă şi tânără eşti! Spune-mi, au revenit la sacrificiile în ape?” Iar când ea nu i-a răspuns, kelpie a spus: „Niciun zeu nu te poate salva. Am să te iau, frumuseţe mică, şi ai să-mi fii mireasă înainte să îmi devii cină”.

Nesta duse mâna spre semnele de pe faţă, apoi o retrase.

Groaza îl străbătu pe Cassian – apoi furia.

— Oamenii obişnuiau să ofere sacrificii creaturilor kelpie? întrebă Feyre, strâmbând din nas de groază şi dezgust.

— Da, răspunse Amren încruntându-se. Anticii Fae şi oamenii credeau că fiinţele kelpie sunt zei ai râurilor şi lacurilor, deşi m-am întrebat întotdeauna dacă sacrificiile au început ca o cale de a-i împiedica pe kelpie să îi vâneze. Să îi ţină hrăniţi şi fericiţi, să controleze morţile, iar ei să nu mai iasă din apă ca să le înşface odraslele. Ea îşi dezgoli dinţii. Dacă ăsta vorbeşte încă dialectul antic… Trebuie să se fi retras în Oorid cu mult timp în urmă.

— Sau să fi fost crescut de părinţi care vorbeau dialectul, replică Azriel.

— Nu, spuse Amren. Kelpie nu se înmulţesc. Ei violează şi torturează, dar nu se reproduc. Legenda

spune că au fost făcuţi de mâna unui zeu crud şi lăsaţi prin apele acestui ţinut. Creatura kelpie pe care ai ucis-o, fato, era probabil una dintre ultimele rămase.

Nesta se uită din nou la Mască.

— Ea a venit la tine, zise Rhys. Masca.

Probabil că văzuse scena în mintea ei.

— Încercam să îmi adun puterea, şopti Nesta, iar ei înţepeniră cu toţii – ea nu mai vorbise atât de clar despre puterea ei. Masca mi-a răspuns.

— Cine se aseamănă se adună, repetă Feyre. Puterea ta şi Masca sunt atât de asemănătoare, încât a invoca pe una înseamnă să o invoci şi pe cealaltă.

— Atunci recunoşti că ţi-au rămas puterile, spuse categoric Amren.

Nesta îi întâlni privirea.

— Deja ştiai asta.

Cassian interveni înainte ca lucrurile să degenereze.

— Bine! Lăsaţi-o pe Doamna Moarte să se odihnească.

— Nu e amuzant! spuse Nesta furioasă.

Cassian îi făcu semn din ochi, deşi ceilalţi se încordară.

— Cred că sună bine.

Nesta mormăi, dar era o reacţie umană, iar el ar fi acceptat-o oricând în locul focului argintiu. În loc să fie cea care ieşise din apă, la conducerea legiunii de morţi.

Se întrebă dacă Nesta ar fi fost de acord cu asta.

*

Nesta rămase în palatul din piatra lunii de deasupra Oraşului Cioplit. Feyre sugerase că ar fi fost un loc mai bun decât holurile slab luminate şi roşii ale Casei Vântului. Cel puţin pentru seara asta.

Nesta fusese prea obosită ca să se opună, să explice că acea Casă era prietena ei şi că ar fi îngrijit-o ca o doică.

Abia observă dormitorul luxos de deasupra marginii muntelui, piscurile acoperite de zăpadă ce străluceau în lumina soarelui de jur-împrejur, patul plin cu perne şi cearşafuri albe şi strălucitoare şi… Ei, bine, *observase* cada îngropată pe terasa de afară, apa curgând peste margine în prăpastie şi în cascada nesfârşită de dedesubt.

Fuioare de ceaţă şerpuiau pe suprafaţa acesteia, îmbietoare şi parfumată cu lavandă, iar ea avu inspiraţia să se dezbrace de haine şi să intre înainte să murdărească din nou cearşafurile. Acestea fuseseră deja schimbate de când dormise mai devreme – ştia, pentru că lăsase o urmă mare şi noroioasă pe pat când se trezise, iar acum erau curate.

Nesta intră în cadă, strâmbându-se când apa îi făcu rănile să usture. Dincolo de piscuri, soarele alb-auriu se coloră în galben, coborând spre îmbrăţişarea pământului. Nori mari şi pufoşi pluteau în aer, străbătuţi de o lumină de culoarea piersicii, minunaţi în contrast cu cerul purpuriu. Îşi

ridică degetele spre păr, iar când îşi trecu mâna prin claia încâlcită şi încă murdară, privi cerul transformându-se în cel mai frumos apus pe care îl văzuse vreodată. Bucăţi de alge şi noroi din mlaştină se desprinseră din părul ei, luate de apă peste marginea bazinului.

Oftând, Nesta se scufundă, faţa usturând-o, şi îşi frecă scalpul. Ieşi, cu părul încă murdar şi nisipos, şi scrută zidul de lângă bazin – acolo. Sticluţe cu ceea ce trebuiau să fie preparate pentru spălatul corpului şi al părului.

Turnă o picătură în mâini, inspirând cu nesaţ parfumul de mentă şi rozmarin, şi îşi frecă părul. Lăsă mireasma îmbătătoare să o elibereze de cât mai multă încordare şi îşi înspumă cosiţele dese. O altă scufundare în apă o făcu să se ridice din spumă. Când ieşi, se întinse după un săpun ce mirosea a migdale dulci.

Nesta se spălă peste tot de două ori. Şi doar când termină se uită din nou la privelişte. Apusul era la apogeu, cerul fiind luminat în roz, albastru, auriu şi purpuriu, şi îi impuse să o împlinească, să alunge orice urmă a întunericului din Oorid.

Niciodată nu mai simţise ceva asemănător puterii Măştii. Cel puţin, creatura kelpie păruse reală – groaza, furia şi disperarea fuseseră toate sentimente obişnuite, umane. Imediat ce îşi pusese Masca, acele sentimente dispăruseră. Ea devenise mai mult, devenise ceva care nu avea nevoie de aer ca să respire, ceva care nu înţelegea ura sau dragostea, sau frica, sau tristeţea.

Asta o speriase mai mult decât orice altceva. Lipsa completă de sentimente şi cât de bine se simţise să nu le aibă.

Nu mărturisise nimănui asta. Contemplase Masca atunci când o găsiseră în camera acesteia, meditând la acel vid şi întrebându-se dacă purtase cineva vreodată Masca fără să invoce morţii, ci doar ca să îşi oprească gândurile.

Da, ea fusese conştientă. Ucisese creatura kelpie pentru că îşi dorise ca ea să moară. Dar toată apăsarea gândurilor răsunătoare, ura şi vinovăţia care o tăiau ca nişte cuţite dispăruseră.

Şi fusese foarte ademenitor, foarte eliberator şi minunat să ştie că Masca trebuia distrusă. Măcar ca să se salveze de aceasta.

Dar nu putea fi distrusă. Iar ea era singura persoană care ar fi putut să o controleze.

Nu conta că, dintr-un motiv oarecare, ar fi fost singura persoană cu acces la ea. Toţi ceilalţi ar fi fost feriţi de tentaţia şi puterea acesteia – cu excepţia ei. Singura care avea cea mai mare nevoie să se ferească de ea.

O bătaie se auzi în uşa ei, iar Nesta se scufundă în bazinul întunecat, lăsând părul lung să îi acopere sânii înainte să spună:

— Da?

Cassian intră cu o tavă de mâncare în mână, şi se opri când nu o văzu în pat. Privirea i se îndreptă spre bazinul îngropat, iar ea ar fi putut jura că aproape scăpă tava pe covorul alb.

— Eu… Tu!

Faptul că nu îşi găsea cuvintele fu suficient să o scoată din gânduri, să zâmbească.

— Eu?

El scutură din cap ca un câine ud.

— Ţi-am adus nişte mâncare. Am presupus că vrei cina.

— Nu există o sală de mese?

— Există, dar m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie să te destinzi.

Ea îl studie, surprinsă că o cunoştea destul de bine încât să presupună că gândul de a vorbi din nou cu toată lumea şi de a se îmbrăca în haine potrivite era epuizant – chinuitor. O cunoştea destul de bine încât să înţeleagă că prefera să mănânce în camera ei şi să se refacă.

Cassian îşi drese glasul.

— Am s-o las acolo, zise, şi făcu semn din bărbie spre biroul de lângă marginea îndepărtată a bazinului, unde apa cădea de pe munte.

Nesta se întoarse când el se îndreptă puţin cam rigid spre birou şi lăsă jos tava.

— Bun! El îşi drese din nou vocea. Bucură-te de baie! Şi de mâncare!

Văzându-l pe Cassian atât de tulburat, umbrele îi părăsiră inima. Gândul la Mască se transformă într-un vuiet îndepărtat.

— Vrei să intri?

El inspiră, dar ceva asemănător suferinţei îi străbătu chipul.

— Eşti rănită.

Nesta se ridică în picioare, apa curgând de pe ea, părul lipindu-i-se de sâni şi nereuşind să îi ascundă sfârcurile întărite.

— Îţi par rănită?

Cassian dădu din cap spre tăieturile cicatrizate de pe tot corpul şi faţa ei.

— Da?

Ea pufni.

— Acum arată mai rău decât se simt.

Cassian nu răspunse, pieptul lui ridicându-se şi coborând într-un ritm sacadat. Cu fiecare ridicare sacadată, ea începu să simtă o zvâcnire între picioare, ca şi când trupul ei ar fi răspuns trupului său.

„Da, părea să spună corpul ei. Asta – el. Viaţă ca să îndepărteze Masca; viaţă ca să îndepărteze groaza Ooridului”. Nevoia de a-l atinge, de a-i simţi căldura şi forţa, zvâcni în ea.

Dacă nu intra în bazin, atunci trebuia să se ducă la el.

Nesta merse spre treptele bazinului îngropat, iar Cassian înţepeni.

— Azi am crezut că ai murit, şopti el.

Nesta ajunse la scări.

— Şi eu. Ea urcă, expunându-şi abdomenul. Şi eu am crezut că eşti mort.

— Probabil că ai fost fericită.

Nesta zâmbi, urmărind cum privirea îi cobora la fiecare parte dezvăluită de ea. Un alt pas pe scară îi dezvălui sexul.

— Nu m-a făcut fericită.

Ajunse la podeaua camerei.

Cu ceea ce Nesta ştia că erau cinci sute de ani de voinţă, Cassian îşi ridică privirea la chipul ei când merse spre el, apa şiroindu-i pe trup.

— Vrei s-o facem? şopti el.

— Da! Ea se opri la un pas distanţă, părul ud acoperindu-i toracele, şi îi fixă chipul cu privirea. Ochii lui ardeau ca nişte stele castanii. Nesta îi aruncă un zâmbet pur Fae. Doar sex.

Cuvintele părură să aprindă ceva, deoarece Cassian clipi.

— Corect. Doar sex, rosti el cuvintele, însă nu cu aceeaşi uşurinţă. Şi încă nu se întinse spre Nesta.

Aşadar, ea spuse:

— Nu poate fi nimic mai mult decât sex, Cassian.

El îşi încordă maxilarul şi păru să ducă o luptă interioară înainte să spună trist:

— Atunci o să accept orice îmi oferi. Se aplecă, tot fără să o atingă şi îi spuse la ureche: şi am să ţi-o trag cum îţi doreşti.

Ea îşi strânse degetele de la picioare pe piatră, părul picurându-i.

— Şi dacă vreau să ţi-o trag eu?

Cassian zâmbi la urechea ei.

— Atunci, am să te rog să mă călăreşti până am să uit de mine.

Ea se înmuie şi, după cum îşi strânse el aripile, îşi dădu seama că simţea umezeala care se forma între coapsele ei.

Cassian îi trase încet părul ud de pe sâni. Nesta respiră sacadat când el îi încercui cu degetul un sfârc şi apoi o făcu din nou.

Ea rămase fără cuvinte. Nu îşi amintea niciunul, nu îşi amintea nimic în afară de acel deget rotindu-se în jurul sfârcului, tot corpul zvâcnindu-i de dorinţă.

Cassian o muşcă brusc de sfârc, făcând-o să scâncească.

Disperată de mai mult, de tot corpul lui, Nesta spuse:

— Fă ce vrei!

Masculul îi încercui din nou sfârcul, ca un prădător care se juca cu cina.

— „Fă ce vrei!” nu pare prea captivant. Îi prinse sfârcul între degetul mare şi cel arătător, gestul revendicator fiind suficient să o facă să îşi ridice privirea la faţa lui. El era întruchiparea aroganţei masculine, un războinic pregătit să cucerească, iar ea aproape avu orgasm văzându-l. Ochii lui se întunecară. Felul în care te uiţi câteodată la mine mă face să mă gândesc la lucruri murdare, Nesta!

— Fă-le! Fă-le pe toate!

El îi strânse sfârcul până aproape de durere, iar ea se arcui în atingerea lui, rugându-l în tăcere să-i ofere mai mult, să se dezlănţuie.

— Nu avem timp într-o singură noapte pentru toate lucrurile pe care vreau să ţi le fac şi să le fac cu tine. Pentru fiecare loc în care vreau să te ating şi să te pătrund.

Ea îşi atinse coapsele una de cealaltă, disperată să simtă orice frecare.

— Atunci, străduieşte-te!

Cassian râse, dar ridică cealaltă mână spre sânul neatins, încercuindu-l cu degetele. Ea îi privi degetele măslinii jucându-se pe pielea ei albă, îl privi atingând-o ca şi când ar fi vrut să cartografieze fiecare centimetru al corpului ei şi ar fi avut tot timpul din lume să o facă. Uitându-se mai jos de talia lui, văzu că avea erecţie.

— Vrei să mi-o sugi din nou? îi şopti el la ureche. Vrei să mă simţi iarăşi în gură?

Nesta scoase un scâncet aprobator.

— Mi-ai mai simţit gustul câteva zile mai târziu?

Ea nu putea să-i răspundă, nu putea să dezvăluie adevărul.

El o strânse de sfârcuri, provocând durere cât să se umezească de tot.

— Tu l-ai simţit pe al meu?

— Da! Ţi-am simţit gustul câteva zile. Cuvintele i se rostogoliră de pe limbă şi, odată cu ele, claritatea şi pofta îi sporiră concentrarea. O scoaseră din acea uluire dornică de afecţiune. Cu mâna între picioare, m-am gândit la penisul tău în gura mea în fiecare noapte de atunci.

El mormăi, iar ea îşi trecu o mână peste sexul erect, strângându-l. Nesta îşi ridică fruntea ca să îi întâlnească privirea, dezgolindu-şi dinţii.

— M-am gândit şi la capul tău între picioarele mele, spuse ea, inima bătându-i cu putere, şi la cum m-ai pătruns cu limba.

Îl strânse din nou.

Cassian mormăi şi-i mângâie cu degetele mari sfârcurile prea sensibile.

Nesta puse cealaltă mână pe pieptul lui, împingându-l înapoi spre pat, iar el se lăsă condus de bunăvoie, lăsând-o să aleagă locul.

— Ţi-am promis că mi-o poţi trage oriunde vrei în Casă, spuse ea, cu o voce profundă ca un tors pe care abia îl recunoscu. Partea din spate a coapselor lui atinse patul, iar Cassian o opri, coborând o mână spre talia ei ca să o echilibreze. Dar asta nu este Casa. Respiraţia lui hârşâi în jurul lor când Nesta zâmbi la chipul lui încordat. Deci cred că asta înseamnă că ne-o tragem unde vreau *eu*.

Cassian zâmbi, iar mâna de pe talia ei coborî ca să îi cuprindă fundul gol, strângându-i o fesă.

— Câtă vreme am să apuc să ţi-o trag în Casă.

Ea zâmbi la fel de fioros ca el.

— Bun!

Cassian îşi coborî mâna mai mult, între picioarele ei, pipăind-o din spate. Atinse cu degetele umezeala adunată acolo şi înjură, retrăgându-şi mâna şi ţinând-o între ei. Umezeala străluci pe cele două degete ale lui, iar ochii îi licăriră cu o intenţie de prădător când le duse la gură şi le linse, unul câte unul.

Corpul ei suferea, adunându-se în jurul vidului, disperat după ceva care să îl umple. Ca el să îl umple. Ea îşi trecu degetele peste penisul lui, captiv încă în pantaloni. Iar când şi le trecu a doua oară, masculul o sărută.

Uşor, ca să o tachineze.

Nesta îi muşcă buza inferioară şi apoi el o trase la piept, apucând-o cu ambele mâini de fund când o lipi de penisul lui. Gurile lor deschise se întâlniră, iar ea îşi simţi gustul pe limba lui, apucându-l de părul mătăsos, trecându-şi degetele peste scalpul său.

Cassian se răsuci, întorcând-o, apoi se trezi întinsă pe saltea când el rămase în faţa ei.

Nu o mai sărută când îi puse picioarele pe pat, îndoindu-le de la genunchi. Când o trase spre marginea saltelei, astfel încât sexul ei să fie expus.

Îngenunche, ridicându-şi aripile, şi o dezmierdă cu limba.

Nesta gemu în acelaşi timp cu el, iar Cassian o lăsă să se zvârcolească, de parcă ar fi ştiut că ar chinui-o mai mult să se unduiască, dar fără ceva care să o umple, până când masculul şi-ar fi dorit asta. O mai linse o dată, zăbovind în partea de sus, sugându-i clitorisul cu buzele şi muşcându-l cu dinţii înainte să o facă din nou.

Şi din nou.

O devora, topindu-i corpul ca pe o bucată de ciocolată pe limbă.

Nesta nu suportă şi îşi cuprinse sânul, disperată după mai multe atingeri şi senzaţii. El îşi ridică privirea dintre picioarele ei şi văzu cum îşi atingea sânul cu mâna. Văzu şi zâmbi, dinţii strălucindu-i alb în contrast cu roşeaţa ei umedă.

— Îţi place să mă vezi îngenuncheat în faţa ta? întrebă el, cuvintele vuind prin mijlocul ei. O pătrunse cu limba. Mi se pare că da.

Nesta se arcui, împingându-se mai mult în limba lui, dar Cassian doar râse şi îi negă ceea ce voia. O linse din nou lent, de jos şi până sus, iar când ajunse la partea sensibilă, îşi strecură două degete în ea.

Două, nu unul, pentru că părea să ştie că ea deja îl aştepta, că îl voia dezlănţuit şi dur. Nesta se aplecă peste marginea patului, iar el o pătrunse din nou cu degetele, respirând sacadat când o întrebă:

— Cum vrei s-o facem?

El îşi împinse iarăşi degetele în ea, făcând-o să-i răspundă.

— Dur, suspină ea.

— Slavă Mamei! zise Cassian, iar Nesta auzi zăngănitul metalic şi foşnetul hainelor de piele, şi apoi masculul o mângâie din nou cu limba, dincolo de acel loc sensibil, spre stomac, spre sâni, până ce ajunse deasupra ei.

Cassian o mută mai sus pe pat. Nestei nu îi păsa că îşi desfăcea picioarele pentru el; îi păsa doar că era acum dezbrăcat, iar toţi acei muşchi bine definiţi şi pielea aurie străluceau deasupra ei.

El coborî ca să îi cuprindă coapsele şi avea pupilele atât de mari, încât ea îi putea vedea partea albă din jurul lor. Deschise gura, dar Nesta nu voia să audă cuvinte, nu voia să ştie ce voia să spună. Îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl sărută cu pasiune, atingându-i dinţii cu limba cât îşi frământară buzele.

Vârful umflat al penisului său o înghionti, alunecând în umezeala de acolo, iar el întinse o mână ca să se orienteze.

Când Cassian se împinse pentru prima dată, focul izbucni în ea. Nesta gâfâi în gura lui, muşcându-i buza inferioară când o pătrunse. Doar doi centimetri.

El se opri. Era destul de mare încât întinderea să provoace o durere plăcută – atât de mare, încât ea se întrebă dacă avea să încapă cu totul. Cassian tremură, rămânând la intrare, ca şi când s-ar fi întrebat acum acelaşi lucru.

Ezitarea şi grija lui topiră o bucată de gheaţă din ea. Şi o făcură să se elibereze de orice reţinere.

Nesta îl apucă de fund, muşchii îndoindu-se sub vârfurile degetelor ei, şi îl împinse în ea.

Doar încă doi centimetri. Doar doi centimetri, deoarece Cassian îşi sprijini braţele de pat, opunând rezistenţă.

— Am să te rănesc.

— Nu-mi pasă, spuse, şi îşi trecu limba peste maxilarul lui.

— Mie îmi pasă, mormăi masculul, încordându-şi corpul când ea încercă să îl tragă. Nesta!

Ea îşi înfipse din nou degetele, sângele şi oasele ei strigând după el, dar Cassian refuză să se mişte.

— Nesta! Uită-te la mine!

Luptând cu vuietul din corpul ei, se supuse. Căldura izbucni în ochii lui şi ceva mai mult de atât.

— Uită-te la mine! şopti Cassian.

Zeii să o cruţe, dar o făcu. Nu îşi putea muta privirea de la el. Se trezi căzând în ochii lui întunecaţi, în chipul lui frumos.

Mişcându-şi şoldurile, mai avansă doi centimetri şi apoi se retrase aproape până la margine.

Respiraţia lor se sincroniză, iar Nesta rămase nemişcată sub el, cuprinsă de un sentiment de calm şi împlinire când şoldurile lui se mişcară din nou, iar Cassian o pătrunse iarăşi, puţin mai mult de data asta.

Cassian se uită în ochii ei la fiecare mică împingere şi retragere. O întinse, umplând-o centimetru cu centimetru, iar Nesta îşi dădu seama că avusese dreptate să nu se grăbească pentru această primă împreunare.

Retrăgându-se şi înaintând, Cassian o umplu. Nu spuneau nimic, doar respirau cu ochii mari, în timp ce se uitau unul la celălalt.

Cassian se retrase din nou, mişcarea fiind destul de amplă de data asta, încât ea să îşi dea seama că intrase aproape complet. Se opri, abia penetrând-o, şi îi studie chipul. Un zeu războinic, cuceritor. Îi spusese Doamna Moarte, iar el era sabia ei.

Cassian se aplecă să o sărute. Iar când îi băgă limba în gură, o pătrunse pe deplin, cu o ultimă împingere.

Nesta gemu când îl simţi cu totul, iar impactul o făcu să se dilate, însă ea nu putea respira destul de repede. Cassian se retrase şi se împinse iarăşi, mişcându-le şi mai mult corpurile pe pat.

El gemu de data asta, iar sunetul o distruse. Nesta îi cuprinse spatele cu picioarele, atentă la aripi, şi îşi ridică şoldurile ca să le întâmpine pe ale lui. Masculul intră mai adânc, iar ea îşi înfipse unghiile în umerii lui.

Pe toţi zeii! – nimic nu fusese atât de bun, atât de deplin, atât de plăcut. Nu simţise niciodată aşa ceva.

Cassian stabili ritmul, liniştit şi profund şi, pentru o clipă, singurul lucru pe care îl putu face Nesta era să se sincronizeze cu el. Preţ de o secundă, se uită între corpurile lor spre locul în care penisul o pătrundea, atât de gros, de lung şi de lucios din cauza umezelii ei, încât Nesta se strânse în jurul lui, orgasmul fiind aproape.

El simţi muşchii strângându-l mai puternic şi mormăi:

— La naiba, Nesta!

Îi plăcu să-l vadă atât de copleşit, aşa că o făcu din nou, strângându-l exact în clipa în care o pătrunse total. El se arcui, înfigându-şi degetele în pat.

— La naiba! repetă Cassian.

Totuşi, nu era suficient. Nici pe departe. Nesta voia ca el să strige, voia să fie atât de pierdut, încât să nu-şi amintească propriul nume.

Nesta îl opri cu o mână pe piept. Doar o mână, iar el se opri la ordinul ei. Dacă ea voia să se oprească acolo, ar fi făcut-o.

Gestul lui o îmblânzi suficient cât să nu reuşească să îşi ascundă tremurul din voce când spuse:

— Te vreau mai adânc.

Cassian gâfâi, privind cu frenezie când Nesta se strecură din braţele lui. Când se întoarse pe burtă şi îşi ridică fundul spre el, oferindu-i-se.

Încet, scoase un sunet de dorinţă. Ea îşi arcui mai mult şoldurile, invitându-l să o ia, să se înfrupte.

Reţinerea lui se risipi. Se năpusti asupra ei imediat, ridicându-i şoldurile mai mult când o pătrunse dintr-o singură mişcare. Nesta ţipă atunci, scoţând un sunet de plăcere pe care-l ştia răsunând din munţi, simţindu-l cum atinse cea mai profundă parte a ei.

Cassian se izbi în Nesta, mişcându-şi mâna de pe şoldul femelei spre părul ei, trăgându-i capul înapoi şi expunându-i gâtul. Ea cedă şi i se oferi, iar lipsa de control era îmbătătoare şi atât de plăcută, încât abia putea suporta. El se împinse mai tare, atât de profund în acest unghi, încât Nesta ar fi putut ţipa din nou, ar fi putut suspina.

Cealaltă mână a lui alunecă între picioarele ei, bărbăţia sa izbindu-se în ea, ţinându-i părul într-o mână ca pe un frâu, şi plăcerea în cealaltă. Nesta era la mila lui, iar el ştia asta – mormăia de dorinţă, împingându-se atât de mult, încât testiculele i se loviră de ea.

Atingerea mătăsoasă o făcu să explodeze.

Orgasmul o cuprinse, muşchii interiori prinzându-l strâns.

Strigătul lui Cassian răsună prin cameră şi masculul deveni frenetic de-a binelea când îşi dădu

drumul în ea cu atâta forţă, încât sperma se scurse pe coapsele ei.

Apoi îşi lăsă greutatea pe spatele ei şi doar un braţ pe care îl întinse ca să îi sprijine îi împiedică să se prăbuşească.

Tremurând, Nesta nu reuşi decât să respire.

Cassian rămase în ea, iar senzaţia era atât de frumoasă şi de potrivită, încât şi-l dori întotdeauna atât de adânc, sămânţa lui curgându-i pe picioare pentru totdeauna.

— Pe toţi zeii! şopti el pe spatele ei, pe tatuajul făcut acolo. A fost…

— Ştiu, gâfâi ea. Ştiu.

Doar atât putea mărturisi. Atât putea recunoaşte.

Prea bine. Se simţise prea bine şi nimeni şi nimic nu s-ar fi putut compara vreodată cu asta.

— Te-am murdărit, zise el cu vocea tremurândă.

Ea îşi afundă faţa în pătură.

— Îmi place.

Cassian înţepeni, dar se retrase cu o mişcare lungă, eliberând şi sperma, şi încă un val se prelinse pe coapsele ei, picurând pe pătură când ieşi complet. Ea nu se mişcă. Nu se putea mişca. Nu voia să se mişte.

Îl simţi îngenunchind în spatele ei, uitându-se la fundul pe care încă îl ţinea ridicat, la priveliştea prezentată.

— Nu ar trebui să mă bucur atât de mult că văd aşa ceva, mormăi el.

Sânii ei se întăriră, dar întrebă sfioasă:

— Ce anume?

— Pe tine acoperită cu sperma mea. Sexul tău frumos.

Ea roşi şi se lăsă pe saltea.

— Nimeni nu l-a numit vreodată frumos.

— Este. Este cel mai frumos pe care l-am văzut.

Nesta zâmbi în pătură.

— Mincinosule!

— Acum nu te mai pot minţi, Nesta.

Vocea lui era atât de răguşită, încât femela se uită peste umăr. Cassian era tot în genunchi, iar chipul lui... Era devastat, ca şi când ea l-ar fi distrus şi l-ar fi lăsat aşa.

— Ce este? întrebă Nesta, dar el coborî din pat şi se întinse spre hainele căzute.

Nesta se răsuci, picioarele şi sexul ei fiind ude de esenţa lor, dar Cassian îşi puse pantalonii, luându-şi cămaşa, jacheta şi armele pe care nu îşi dăduse seama că le purta. Când îşi ridică fruntea, îi zâmbi şiret.

— E doar sex, nu?

Era cumva o capcană. Ea nu îşi putea da seama în ce fel, dar cuvintele erau periculoase. Totuşi, Nesta vorbise serios. Sau, cel puţin, aşa îşi dorise, aşa că-i răspunse:

— Corect!

Lumina din ochii lui pâlpâi şi Cassian zâmbi din nou, îndreptându-se spre uşă.

— Mulţumesc pentru partidă, Nes!

El îi făcu semn din ochi şi plecă.

Se uită la uşă, nedumerită de plecarea lui, atât de rapidă, încât sperma încă se mai scurgea din ea.

Era o pedeapsă? Nu se simţise bine? Avea dovada că îi plăcuse între picioarele ei, dar masculii îşi puteau găsi plăcerea şi fără să o considere ceva bun.

Încerca el să-i demonstreze ce făcuse ea tuturor masculilor? Că se culcase cu ei şi îi alungase?

Nesta spusese că era doar sex, dar se gândise că ar fi putut să se aleagă măcar cu nişte... îmbrăţişări. Cu câteva minute în care se bucure de senzaţia corpului său lipit de al ei înainte ca mândria să o determine să-i poruncească să plece.

Nesta îngenunche în pat şi se holbă la uşă, liniştea fiind singurul ei răspuns.

Capitolul 38

— Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

Întrebarea şoptită a lui Emerie o făcu pe Nesta să-şi întoarcă privirea spre ea, muşchii abdomenului tremurându-i când execută până la jumătate exerciţiul menit să-i întărească. Emerie, o imagine în oglindă în stânga ei, zâmbi atotcunoscător, remarcând şocul de pe chipul Nestei. Gwyn, din partea cealaltă a lui Emerie, pur şi simplu căscă ochii.

Nesta îşi impuse să afişeze o expresie neutră şi se relaxă spre pământ, având grijă ca muşchii

abdominali să-i fie încordaţi înainte să-şi lipească din nou spatele de piatră.

— De ce spui asta?

— Pentru că tu şi Cassian v-aţi privit pătimaş în dimineaţa asta.

Nesta se încruntă la Emerie.

— Nu-i adevărat!

Îi era dificil să nu se uite în partea cealaltă a ringului, acolo unde Cassian le arăta acum ultimelor preotese venite – două de data asta, Ilana şi Lorelei – cum să-şi ţină picioarele şi echilibrul. De fapt, Nesta *îl surprinsese* aruncându-i de două ori o privire de când începuse lecţia, în urmă cu două ore, dar ea avusese grijă să nu se uite prea mult în ochii lui.

— Ba da, şopti Gwyn destul de încet, încât cuvintele să nu ajungă până la urechile Fae ale lui Cassian.

Nesta îşi dădu ochii peste cap.

— Ei, bine, dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, zise Emerie la fel de încet, atunci măcar spune-ne ce s-a întâmplat ieri – de ce nu s-a ţinut nicio lecţie şi unde ai fost după-amiază?

— Mi s-a cerut să păstrez secretul, răspunse Nesta.

Rănile i se vindecaseră şi dispăruseră deja, uşurându-i situaţia.

— Are legătură cu Tezaurul, spuse Gwyn, ochii ei verzi-albaştri observând prea multe.

Nesta nu scoase o vorbă, iar tăcerea ei fu un răspuns. Emerie ştia lucrurile de bază – cât îi

spusese Gwyn – şi se încruntă, dar i se adresă tot în şoaptă:

— Deci tu chiar nu te-ai culcat cu el?

Nesta mai făcu un exerciţiu pentru muşchii abdominali, ridicându-şi trunchiul spre genunchi.

— Nu am spus asta.

— Hmmm! se auzi Emerie.

Nesta roşi. Emerie şi Gwyn se uitară una la cealaltă şi Gwyn fu aceea care o întrebă:

— A fost bine?

Nesta mai făcu un exerciţiu, iar Cassian strigă din partea cealaltă a ringului:

— Emerie! Gwyn! Dacă aţi fi făcut exerciţiile la fel de bine pe cât de mult vorbiţi, aţi fi terminat până acum.

Emerie şi Gwyn zâmbiră diabolic.

— Scuze! strigară ele, şi se apucară de exerciţii.

Nesta rămase nemişcată când Cassian îi întâlni privirea. Încordarea ocupă spaţiul dintre ei doi, sunetele preoteselor ce se antrenau estompându-se, cerul fiind o ceaţă albastră deasupra, iar vântul o mângâiere distantă pe obrajii ei…

— Şi tu, Archeron! ordonă el, arătându-i locul unde Emerie şi Gwyn se antrenau acum, aparent străduindu-se să nu râdă. Mai fă cincisprezece!

Nesta se încruntă la toţi şi începu din nou exerciţiile abdominale. *Acesta* era motivul pentru care evitase să îl privească în ochi.

Cassian îşi mută atenţia în altă parte, dar, cu fiecare ridicare, Nesta se trezi înăbuşindu-şi

impulsul de a se uita la el. Ea pierdu socoteala de trei ori. Ticălosul!

— Ştii, Nesta, dacă ai probleme de concentrare… spuse Gwyn între exerciţii.

— O, te rog! mormăi Nesta.

Gwyn râse încet.

— Vorbesc serios! Aseară am aflat o nouă tehnică valkyrie. Se numeşte liniştirea minţii.

— Cum este? reuşi Nesta să întrebe, trupul durând-o din cauza efortului de a face exerciţiile.

— O foloseau ca să îşi potolească mintea şi emoţiile. Unele o făceau de trei sau patru ori pe zi. Dar, de fapt, trebuie să te aşezi şi să-ţi laşi mintea să se liniştească. Te-ar putea ajuta… să te concentrezi.

Emerie râse pe înfundate, dar Nesta se opri, ignorând aluzia lui Gwyn.

— Este posibil aşa ceva? Să îţi educi mintea?

Şi Gwyn se opri din antrenament. Zâmbetul ei provocator dispăru, devenind contemplativă.

— Ei, bine, da! Trebuie să exersezi constant, dar în cartea asta este un capitol întreg cu explicaţii şi l-am rezumat pentru Merrill. Implică respiraţia profundă şi conştientizarea propriului trup, apoi te învaţă cum să te relaxezi. Războinicele foloseau metoda ca să rămână calme în faţa fricilor, să se liniştească după o bătălie grea şi să lupte cu demonii lor interiori.

— Războinicii illyrieni nu fac aşa ceva, mormăi Emerie. Mintea lor este plină de furie şi lupte. De la ultimul război, situaţia doar s-a înrăutăţit. Mai ales că acum îşi refac armata.

— Valkyrie considerau că emoţiile puternice le distrag în faţa unui inamic, spuse Gwyn. Îşi antrenau mintea ca să fie o armă la fel de ascuţită ca o sabie. Ca să se poată controla, ca să ştie cum să se calmeze în toiul luptei, devenind inamice de neclintit.

Inima Nestei bătu cu putere la fiecare cuvânt. Să îşi liniştească mintea…

— Poţi să rogi un scrib să facă nişte copii ale capitolului?

Gwyn zâmbi.

— Deja am făcut-o.

— Voi trei vreţi să bârfiţi sau să vă antrenaţi? strigă Cassian.

Nesta îi aruncă o privire nimicitoare.

— Să nu-i spuneţi despre asta! le avertiză sora lui Feyre. Este secretul nostru.

Nu ar fi fost surprins Cassian când *ea* ar fi devenit cea imperturbabilă?

Emerie şi Gwyn încuviinţară dând din cap când Cassian se apropie. Fiecare muşchi, fiecare părticică de sânge şi os din corpul Nestei intră în stare de alertă. Se întorsese în Casă în dimineaţa asta, teleportată de Rhys, care era prea neutru. Pe Cassian nu-l văzuse nicăieri.

Durase treizeci de minute să ia micul dejun şi să îmbrace hainele de schimb din piele, de vreme ce acelea pe care le purtase în mlaştină erau încă ude. Cele noi erau mai mari – nu largi, ci doar un pic mai lejere. Nu observase cât de strâmte erau straiele ei obişnuite înainte să îmbrace unele mult mai comode. Nu observase cât i se dezvoltaseră

muşchii coapselor şi ai braţelor în ultima lună, înainte să-şi dea seama că vechile haine îi limitaseră mişcările.

Cassian se opri în faţa lor, cu mâinile în şolduri.

— Vi se pare azi ceva mai interesant decât antrenamentul vostru?

Ştia. Ticălosul ştia că discutaseră despre el. Scânteia din ochii lui şi zâmbetul abia schiţat îi spuneau asta.

Buzele lui Emerie tremurară de efortul făcut ca să nu zâmbească.

— Nu!

Gwyn era atentă când la Nesta, când la Cassian.

— Da? i se adresă Cassian preotesei.

Gwyn scutură din cap prea repede ca să fie nevinovată, şi îşi reluă exerciţiile abdominale, transpiraţia strălucind pe chipul ei pistruiat. Emerie i se alătură, amândouă lucrând atât de sârguincios, încât erau de tot râsul. Nesta îşi ridică privirea la Cassian.

— Ce?

Amuzamentul diabolic dansa în ochii lui.

— Ţi-ai terminat seria?

— Da.

— Şi flotările?

— Şi!

Masculul mai făcu un pas, iar Nesta nu se putu abţine să nu se gândească la cum se apropiase cu o seară în urmă, cum o apucase cu mâinile de şolduri, cum se împinsese în ea din spate. Probabil,

ceva se văzu pe chipul ei, pentru că el spuse în şoaptă:

— E clar că ai avut spor, Nes.

Sora lui Feyre înghiţi şi îşi dădu seama că ambele femele de lângă ea sorbeau fiecare cuvânt. Dar ea îşi ridică bărbia.

— Când o să facem ceva util? Când începem antrenamentul cu arcul sau sabia?

— Crezi că eşti pregătită să mânuieşti o sabie?

Emerie şuieră uşurel, dar continuă să se antreneze.

Nesta refuză să zâmbească, să roşească, şi spuse fără să îşi mute privirea din ochii lui Cassian:

— Doar tu poţi să-mi zici.

Nările lui se umflară.

— Ridică-te!

*

De când ieşise din acel dormitor, Cassian îşi spusese de douăzeci de ori că partida de sex fusese o greşeală. Dar văzând că Nesta îl provoca, şi simţind insinuarea ca pe o flacără sfârâitoare, nu îşi amintea de ce gândise astfel.

Avea o legătură cu faptul că ea îşi dorea doar sex, cu faptul că partida asta fusese cea mai bună din viaţa lui şi efectul pe care îl avusese asupra lui.

Nesta clipi.

— Ce?

El dădu din cap spre mijlocul ringului.

— M-ai auzit. Dacă tu crezi că eşti pregătită să foloseşti o sabie, atunci dovedeşte-o!

În mod clar, prietenele ei erau conştiente de ce făcuseră ei doi cu o seară înainte. Emerie nici măcar nu putea să-şi mascheze râsul, iar Gwyn îi tot privea pe furiş.

— Terminaţi-vă exerciţiile acum sau mai faceţi o serie! le strigă el celor două femele.

Ele încetară să se mai holbeze.

Nesta încă îl ţintuia cu privirea, transpiraţia şi extenuarea umplându-i de culoare chipul frumos. O picătură de sudoare îi alunecă pe tâmplă, iar el fu nevoit să îşi încleşteze pumnul ca să nu se aplece şi să o lingă.

— O să mă înveţi să lupt cu sabia? întrebă ea.

El se îndreptă spre rastelul din partea cealaltă a ringului, iar Nesta îl urmă.

— O să începem cu săbiile de antrenament din lemn. Nici mort nu aş lăsa o sabie de oţel în mâinile novicilor.

Ea chicoti, iar Cassian înţepeni.

— Dacă eşti prea copilăroasă ca să vorbeşti despre săbii fără să chicoteşti, atunci nu eşti pregătită să lupţi cu sabia, îi spuse masculul peste umăr.

Nesta se încruntă, dar Cassian spuse:

— Sunt arme mortale. El ridică tonul ca toate femelele să îl poată auzi, deşi îi vorbea doar ei. Trebuie să fie tratate cu mult respect. Eu nici măcar nu am atins o sabie adevărată în primii şapte ani.

— Şapte *ani*? întrebă Gwyn în spatele lor.

El întinse mâna spre rastel şi scoase o sabie lungă, o copie aproape identică a celei illyriene de pe spatele său.

— Crezi că o sabie adevărată ar fi potrivită pentru copii?

— Nu! spuse Gwyn. Ziceam doar… O să să ne antrenăm cu săbii de lemn timp de şapte ani?

— Dacă voi trei mai chicotiţi, atunci da.

— Nu îl lăsaţi să vă intimideze, le spuse Nesta lui Gwyn şi lui Emerie.

Cassian pufni.

— Cuvinte periculoase pentru o femeie care urmează să mă înfrunte în luptă!

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar ezită când el îi întinse sabia de antrenament cu mânerul înainte.

— Este grea, observă Nesta când o luă în mâini.

— Sabia adevărată cântăreşte mai mult.

Nesta se uită peste umăr, unde mânerul sabiei lui ieşea deasupra.

— Serios?

— Da! El dădu din cap spre mâinile ei. Ţine-o de mâner cu amândouă mâinile. Nu o ţine prea aproape de lamă.

Emerie începu să tuşească, iar Nestei îi zvâcni gura un pic, dar o ţinu – se forţă să o facă. Până şi Cassian fu nevoit să îşi înece râsul înainte să îşi dreagă bine glasul.

Însă Nesta făcu aşa cum îi spusese el.

— Ţine-ţi picioarele aşa cum ţi-am arătat, îi zise masculul, perfect conştient de toţi ochii care îi priveau.

După seriozitatea care apăru pe chipul Nestei, Cassian îşi dădu seama că şi ea era conştientă de importanţa momentului. Pentru că acest moment, în care preotesele urmăreau totul, era cumva crucial.

Esenţial.

*

Nesta întâlni privirea lui Cassian şi toate gândurile despre sex şi cât de bine se simţise dispărură din mintea ei când ridică sabia în faţă.

Era ca o cheie care intra în sfârşit în broască.

Era o sabie de lemn şi, totuşi, nu era. Era o parte din antrenament şi, totuşi, nu era.

Cassian o învăţă opt lovituri şi blocaje diferite. Îi explică faptul că fiecare era o mişcare individuală şi că, la fel ca în cazul loviturilor de pumn, puteau fi combinate. Cel mai greu era să îşi amintească să împingă cu mânerul sabiei şi să îşi folosească tot corpul, nu doar braţele.

— Blocajul unu! ordonă el, iar ea ridică sabia perpendicular faţă de trup, înaintea unui inamic invizibil.

— Lovitura trei!

Nesta roti sabia, amintindu-şi să împingă mânerul idiot, şi lovi în jos într-un unghi.

— Împunsătura unu!

Altă rotaţie şi ea fandă înainte, lovind cu sabia în platoşa unui duşman imaginar.

Toată lumea se oprise ca să privească.

— Blocajul trei! ordonă Cassian.

Nesta ţinu sabia cu o singură mână, ridicând-o pe stânga la piept, unde îi spusese el să o ţină. Asta ar fi fost mâna cu scutul, îi zisese masculul, şi a învăţa să o ţină lipită de trup era cheia supravieţuirii ei.

— Lovitura doi!

Ea trasă cu sabia o linie dreaptă în sus, tăind acel inamic de la vintre la stern.

— Blocajul doi!

Nesta se roti pe un picior, scoţând sabia din pieptul duşmanului ca să intercepteze o altă lovitură invizibilă.

Mişcările ei nu aveau eleganţa sau puterea lui. Erau nenaturale şi dura o secundă să îşi amintească fiecare pas, dar îşi spunea că avea nevoie de mai mult de treizeci de minute de instrucţie. Cassian îi amintise asta destul de des.

— Bun! El îşi încrucişă braţele. Blocajul unu, lovitura trei, împunsătura doi!

Ea se supuse şi execută mişcările mai repede şi cu mai multă hotărâre. Respiraţia i se sincroniza cu trupul la fiecare mişcare.

— *Bine*, Nesta! Din nou!

Nesta putea să vadă câmpul de bătălie noroios şi să audă ţipetele prietenilor şi ale inamicilor ei. Fiecare mişcare era o luptă pentru supravieţuire, pentru victorie.

— Încă o dată!

Cu ochii minţii, îl vedea pe regele Hybernului; vedea Cazanul şi Corbii – vedea creatura kelpie, pe Tomas şi pe toţi oamenii care rânjiseră dispreţuitor

în faţa sărăciei şi a disperării familiei Archeron, prietenii care plecaseră cu zâmbete pe chipuri.

În braţ simţea o durere distantă, secundară acelui cântec tot mai puternic din sângele ei.

Era bine. Era foarte bine.

Cassian îi ordonă să execute diferite combinaţii, iar ea se supuse, lăsându-le să o conducă.

Toţi inamicii pe care îi ura şi toate momentele în care fusese neputincioasă în faţa lor clocotiră la suprafaţă. Şi, cu fiecare mişcare a sabiei, cu fiecare respiraţie, se contură un gând care răsună la fiecare inspiraţie, la fiecare lovitură şi blocaj.

„Niciodată!”

Niciodată nu avea să mai fie slabă, la mila cuiva.

Niciodată nu avea *să mai dea greş*.

Niciodată, niciodată, niciodată.

Vocea lui Cassian nu se mai auzi, iar lumea se opri şi doar el şi zâmbetul lui fioros, ca şi când ar fi ştiut ce cântec vuia în sângele ei, ca şi când doar masculul înţelegea că sabia era un instrument de control al focului din ea, mai existară.

Celelalte femele erau mute, ezitarea şi şocul lor licărind în aer.

Lent, Nesta îşi mută privirea de la Cassian şi se uită la Emerie şi Gwyn, care deja traversau ringul. Cassian pregătise săbiile de lemn înainte ca ele să ajungă.

Nicio urmă de frică nu strălucea în ochii lor, de parcă şi cele două ar fi văzut ce văzuse Cassian.

De parcă şi ele ar fi auzit cuvintele din mintea Nestei.

„Niciodată!”

Capitolul 39

Focul din ea nu se stinse.

Nesta abia reuşi să lucreze după-amiază în bibliotecă din cauza acelui foc, a acelei energii active. Când ceasul bătu ora şase, îşi luă „rămas-bun” de la Clotho şi se îndreptă spre scara exterioară, coborând tot mai mult, pas cu pas.

Nu se opri. Nu se putea opri.

Era ca şi când ar fi fost eliberată dintr-o colivie în care nu îşi dăduse seama că fusese închisă.

Cu fiecare treaptă coborâtă, ea auzea cuvântul. „Niciodată!”

Doar norocul chior o scăpase de kelpie. Dar fusese îngrozită – la fel de mult ca atunci când fusese aruncată în adâncurile Cazanului, ca atunci când fusese cu Tomas. Cel puţin, cu Tomas, ea luptase. Cu kelpie, nu făcuse mare lucru înainte ca Masca să o cruţe.

Devenise foarte temătoare. Prea docilă şi prea fricoasă. Era inacceptabil. Inacceptabil că îşi permisese să ezite, să tremure şi să se ghemuiască.

Continuă să coboare, ocolind şi păşind treaptă cu treaptă.

Niciodată, niciodată.

Nesta ajunse treapta cu numărul şase mii şi începu să urce.

*

A doua zi aduse cu sine prima ploaie de toamnă, iar Cassian aproape se aştepta ca preotesele să nu vină la antrenament, dar ele erau deja în frig şi umezeală când el intră în ring. Niciuna nu se deranja să folosească magia ca să nu se ude, de parcă şi-ar fi dorit să-şi testeze tăria de caracter şi să depună un efort suplimentar.

În mijlocul grupului era Nesta, cu privirea deja concentrată.

Incapabil să îşi controleze dorinţa când văzu ferocitatea de pe chipul ei, nerăbdarea de a învăţa mai mult, de a se forţa, Cassian îşi simţi sângele cald în vene.

Seara trecută nu o căutase, decizând să doarmă la casa de lângă râu, în loc să rişte să fie tentat. Partida de sex fusese grozavă, iar el ştia că, dacă nu ridica un fel de barieră, avea să-l mistuiască. *Ea* avea să-l mistuiască.

Nesta, Emerie şi Gwyn stăteau împreună, azi participând şi alte trei preotese.

— Doamnelor, le spuse în loc de salut, studiind cele unsprezece femele ude care aşteptau precum soldaţii să li se dea ordine pe un câmp de luptă.

Roslin îşi scosese gluga, dezvăluindu-şi părul roşcat, pielea albă şi trăsăturile delicate. Ochii ei erau de culoarea caramelului, iar dacă faptul că îşi dezvăluia în sfârşit chipul o speria, ea nu lăsa să se vadă. Cassian studie restul rândului și – ei, bine,

asta era o noutate. Gwyn purta haine illyriene de piele – pe cele vechi ale Nestei, după mirosul lor.

Cassian se uită bine la ele: toate erau nerăbdătoare şi atente.

— Cred că ne mai trebuie un instructor.

*

În dimineaţa următoare, deşi femelele se arătară reticente în preajma nou-venitului, Azriel rămase atât de distant şi de tăcut, încât se relaxară repede în preajma lui. Az deja fusese de acord să participe la lecţii înainte să plece să o supravegheze pe Briallyn.

Cassian continuă să le antreneze pe Nesta, Emerie şi Gwyn. Ploaia nu înceta şi toţi erau uzi leoarcă, dar efortul alunga frigul.

— Deci asta chiar poate doborî un mascul dintr-o singură mişcare? îl întrebă Gwyn pe Cassian când el rămase în faţa Nestei.

Luaseră o pauză de la antrenamentul cu sabia, ca să îşi relaxeze mâinile, dar, în loc să stea degeaba şi corpurile să le înţepenească de inactivitate, masculul le arătase câteva tehnici de a scăpa dintr-o situaţie în care inamicul te-a imobilizat.

Gwyn fusese distrasă astăzi. Stătuse mereu cu un ochi în partea cealaltă a ringului. Cassian putea doar presupune că se uita la fratele ei care, la sosire, îi schiţase un zâmbet lui tinerei în loc de salut. Gwyn nu îi răspunsese la fel. Cassian oftă în sinea lui. Ar fi trebuit să o întrebe dinainte dacă s-

ar fi simţit în largul ei cu Azriel aici. Poate că ar fi trebuit să discute cu toate preotesele despre includerea unui alt mascul, dar în special cu Gwyn – pe care Azriel o găsise în ziua aceea în Sangravah.

Ea nu deschisese subiectul în timpul lecţiei, aruncând doar din când în când o privire spre Az, care rămânea foarte concentrat la atacurile lui. Cassian nu reuşea să interpreteze expresia de pe chipul ei.

Se concentră la femelele din faţa lui.

— Mişcarea asta doboară pe oricine dacă loveşti în locul potrivit. Cassian luă mâna Nestei şi o puse pe gâtul lui. În mâna lui, degetele ei erau prea mici şi îngheţate. Poate că îşi trecuse degetul mare peste dosul mâinii ei înainte să îi poziţioneze degetele. Vreţi să găsiţi punctul ăsta de presiune. Dacă-l loviţi cu destulă putere, o să-l faceţi pe inamic să cadă ca o piatră.

Nesta îşi încordă degetele, iar el o apucă de mână. Însă ea zâmbi ca şi când ar fi ştiut că îl prinsese. Cassian îi strânse degetele reci.

— Ştiu că te-ai gândit la asta.

— N-aş face niciodată aşa ceva, spuse ea încet, privirea dansându-i.

Cassian îi făcu semn din ochi, iar Nesta îşi luă mâna de pe gâtul lui.

— În regulă! spuse el. Să ne întoarcem la săbii. Cine vrea să îmi arate din nou cele opt puncte?

*

În ciuda faptului că îşi schimbaseră hainele, Nesta şi Gwyn erau încă îngheţate la o oră după ce se terminase lecţia. Culcuşită într-un ungher comod dintr-o parte rar vizitată a bibliotecii, Nesta sorbi ceaiul de mentă, lăsând căldura acestuia să îi cuprindă corpul cât citi capitolul pe care îl copiase Gwyn. Îi dăduse un exemplar lui Emerie înainte ca prietena lor să plece, obţinând promisiunea illyrienei de a se antrena în seara asta şi de a-şi compara notiţele a doua zi.

— Deci este chiar atât de uşor? întrebă Nesta, lăsând hârtiile pe perna uzată a canapelei.

Gwyn, care stătea în capătul opus al canapelei, îşi întinse picioarele spre foc, veşmintele foşnindu-i.

— Cu siguranţă *pare* uşor, dar, după tot ce am citit, nu este.

— Aici spune că trebuie doar să stai undeva comod şi în linişte, să închizi ochii, să respiri mult şi îţi eliberezi mintea.

— Îţi spun: celor din clanul Valkyrie le-a luat câteva luni să înveţe lucrurile de bază şi, ca să le stăpânească, au fost nevoite să exerseze *de mai multe ori* pe zi. Dar să încercăm! La finalul capitolului scrie că dacă este prima dată, s-ar putea să ni se facă somn – sau chiar să adormim în timpul exercițiului – dar abia mai târziu o să învăţăm cum să ne împotrivim somnului.

— Mi-ar prinde bine un somn după antrenamentul de azi, mormăi Nesta, iar Gwyn chicoti aprobator. Nesta lăsă ceaiul pe masa joasă din faţa canapelei. Bine! Să încercăm!

— Am memorat paşii, deci am să te îndrum eu, se oferi Gwyn.

Nesta pufni.

— Bineînţeles că ai făcut-o!

În joacă, Gwyn o lovi în umăr.

— Ştii, e treaba mea să învăţ lucrurile astea.

— Oricum ai fi memorat informaţiile.

— Corect. Gwyn râse, îşi termină ceaiul şi apoi se îndreptă. Stai într-o poziţie comodă – atentă, dar relaxată.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

Gwyn îi arătă, mişcându-se până când coloana atinse perna spătarului, lipindu-şi picioarele de podea şi sprijinindu-şi mâinile uşor pe genunchi. Nesta o imită. Gwyn o studie şi apoi dădu din cap.

— Acum, inspiră adânc pe nas de trei ori, cât numeri până la şase, şi expiră pe gură numărând tot până la şase. După ce inspiri a treia oară, închide ochii şi continuă să respiri.

Nesta se supuse. Ca să inspire şi să expire atât de mult timp, fu nevoită să se concentreze mai mult şi să facă un efort mai mare decât se aşteptase. Propria respiraţie i se părea prea zgomotoasă şi nesincronizată cu a lui Gwyn. Respirase de două sau de trei ori? Sau de patru ori?

— Mi se pare că te gândeşti prea mult la asta, îi şopti Gwyn. Închide ochii şi continuă să respiri. Respiră de cinci ori.

Nesta o ascultă gândindu-se că, fără să o distragă ceva vizual, i-ar fi fost mai uşor să-şi urmărească respiraţia.

Nu era. Cumva, mintea ei voia doar să rătăcească. Îşi *spuse* să se concentreze la numărătoare şi la sincronizarea fiecărei respiraţii şi totuşi se trezi gândindu-se la pernele de pe canapea, la ceaiul care se răcea, la părul ei încă ud…

De câte ori respirase?

— Cred că îmi pierd minţile, mormăi Nesta.

Gwyn îi spuse să tacă.

— Acum respiră constant şi concentrează-te la sunetele din jurul tău. Recunoaşte-le şi apoi ignoră-le.

Nesta făcu întocmai. În stânga ei, auzea zgomotul paşilor şi fâşâitul veşmintelor. Cine mergea printre cărţi? Ce carte…

Trebuia să se concentreze. Să ignore sunetele. Cineva mergea în apropiere. Reţinu mişcarea şi, expirând, alungă gândul. În dreapta ei, Gwyn respira constant.

Probabil că Gwyn se pricepea la asta. De fapt, Gwyn se pricepea la orice. Totuşi, nu o supăra. Dintr-un motiv oarecare, Nesta voia să vorbească despre prietena ei oricui ar fi ascultat-o.

Prietena ei. Asta era Gwyn. Fusese…

Trebuia să se concentreze. Să se relaxeze. Nesta observă cum respira Gwyn, alungă astfel gândul şi trecu la următorul sunet. Apoi la următorul.

— Acum studiază-ţi corpul, spuse Gwyn încet. Începând de la cap şi coborând lent spre degetele de la picioare, analizează ce simţi. Dacă te doare ceva…

— Mă dor toate după lecţia cu sabie, spuse Nesta.

Gwyn se abţinu să nu râdă.

— Vorbesc serios. Observă dacă te doare ceva sau nu… Hârtiile foşniră. O, şi instrucţiunile spun şi că ar trebui să analizezi ce simţi *tu* atunci când termini. Nu să te gândeşti prea mult la asta, ci doar să recunoşti senzaţia.

Nestei nu prea îi plăcea cum suna ultima parte, dar se supuse. O durea totul, de la gâtul înţepenit şi până la piciorul stâng umflat. Până atunci, nu îşi dăduse seama din câte părticele era alcătuit corpul ei, toate durând-o constant, şi nici de cât de mult zgomot îi produceau în minte. Dar le recunoscu pe toate. Le ignoră.

Totuşi, să-şi analizeze emoţiile… *Cum se simţea*? Acum, obosită şi totodată… mulţumită să fie aici cu Gwyn. Râzând. Făcând asta. Dacă se gândea şi mai bine…

— Acum o să exersăm respiraţia controlată. Inspiri pe nas şi expiri pe gură. De zece ori, apoi o iei de la început. Dacă apare vreun gând, îl recunoşti şi-l ignori. Spune-ţi aşa: „Sunt stânca de care se sparge valul”. Gândurile tale sunt valul. Lasă-le să se spargă peste tine.

Părea destul de uşor.

Nu era. În primele clipe, Nesta numără zece respiraţii, fără să o deranjeze vreun rând. Dar când începu următoarea serie…

Ce ar fi crezut Elain dacă ar fi văzut-o pe Nesta aici cu o prietenă? Gândul apăru de nicăieri. Ca şi când i-ar fi crăpat mintea, gândul acesta se grăbise

spre ea. Ar fi fost mulţumită Elain sau ar fi simţit nevoia să o avertizeze pe Gwyn în privinţa adevăratei naturi a Nestei?

Era la a cincea respiraţie. Nu, la a şasea. Stai – poate fuseseră doar trei.

— Ia-o de la capăt dacă pierzi şirul, spuse Gwyn ca şi când ar fi auzit că Nesta nu mai respira constant.

Nesta o ascultă, concentrându-se la respiraţie şi nu la Elain.

„Recunosc acest gând despre sora mea şi îl ignor”.

Era la a şaptea respiraţie când sora ei apăru din nou.

„Şi, totuşi, cumva, ce ţi-a făcut trauma mea este singurul lucru la care te gândeşti”.

Avusese Elain dreptate? Feyre recunoscuse că avea şi ea o parte de vină, dar… Feyre nu o cunoştea pe Elain la fel ca Nesta. Sau nu fusese aşa înainte. Înainte ca Elain să o aleagă pe Feyre.

Înainte ca Amren să o aleagă pe Feyre.

Înainte…

„Recunosc gândurile acestea şi le ignor”.

Nesta inspiră a opta oară.

„Mă concentrez la respiraţie. Aceste gânduri există, iar eu le las să treacă pe lângă mine”.

Nesta respiră din nou şi îşi forţă mintea să se gândească doar la asta.

— Când termini următoarea serie de zece, spuse Gwyn, de aproape şi de departe totodată, nu-ţi mai număra suflările, ci lasă-ţi mintea să acţioneze cum vrea. O să facem asta câteva clipe

şi apoi ne vom opri. Ţelul este ca, exersând, să ajungi la perioade tot mai lungi de timp.

Nesta făcu întocmai, numărând fiecare dintre cele zece respiraţii rămase şi simţind acea clipă de pauză ca un val care se apropia. Termină a zecea respiraţie.

„Fă ce vrei, minte. Pluteşte în locurile întunecate şi îngrozitoare!”

Totuşi, nu se întâmplă nimic. Mintea ei zăbovi. Nu rătăci. Pur şi simplu… rămase pe loc. Mulţumită. Odihnindu-se. Ca o pisică ghemuită la picioarele ei.

Nemişcată.

Doar câteva clipe trecură înainte ca Gwyn să şoptească:

— Revino în corpul tău. Observă sunetele din jurul nostru. Fii atentă la senzaţia din degetele de la mâini şi picioare.

Ciudat – era atât de ciudat să îşi găsească brusc trupul… calm. Distant. Ca şi când ar fi reuşit cumva să se detaşeze. Să îl lase să se odihnească. Iar mintea ei…

— Deschide ochii, şopti Gwyn.

Nesta îi deschise. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, se simţi pe deplin liniştită în propria-i piele.

Capitolul 40

Două zile plouă neîncetat, temperatura scăzând odată cu precipitaţiile. Frunzele erau împrăştiate prin Velaris, iar Sidra era acum un

şarpe argintiu, ascuns uneori de ceaţa plutitoare. Femelele îşi făcură apariţia în fiecare zi.

Însă numai Nesta rămase lângă el când masculul bătu la uşa micului atelier de fierărie de la marginea vestică a Velarisului.

Atelierul din piatră gri şi cu acoperiş de paie nu se schimbase în cele cinci secole de când era client fidel – de aici îşi cumpăra toate armele care nu erau de origine illyriană. Ar fi dus-o la un fierar illyrian, dar cei mai mulţi dintre aceştia erau masculi înapoiaţi şi superstiţioşi, care nu voiau ca femelele să se apropie de atelierele lor. Marele Spiriduş, rumen în obraji, care le deschise uşa, era priceput şi amabil, însă şi morocănos.

— Generale! spuse masculul, ştergându-şi mâinile murdare de funingine de şorţul pătat din piele.

Deschise uşa mai larg, căldura îmbietoare ieşind afară ca să îi întâmpine în ploaia rece. Ochii negri ai fierarului o scrutară pe Nesta, observându-i părul ud, hainele de piele şi trăsăturile calme în ciuda vremii îngrozitoare.

Ea îşi însuşise şi afişase aceeaşi expresie în timpul antrenamentului de dimineaţă… şi când Cassian o invitase să îl însoţească aici în timpul prânzului. El le invitase pe toate femelele, dar Emerie trebuia să se întoarcă în Windhaven, iar preotesele nu fuseseră dispuse să părăsească muntele. Aşadar, numai Nesta venise cu el în micul sat ce se învecina la est cu oraşul şi spre mare, în vest, cu nesfârşitele câmpii.

— Cu ce pot să te ajut?

Cu o mână, Cassian o înghionti în spate pe Nesta şi-i zâmbi masculului.

— Vreau ca lady Nesta să afle cum se făureşte o sabie. Înainte să pună mâna pe una adevărată.

Fierarul o studie din nou.

— Mă tem că nu am nevoie de un ucenic.

— Doar o demonstraţie rapidă, spuse Cassian încă zâmbind când îi aruncă o privire Nestei, care se uita peste umărul lat al fierarului în atelierul din spatele lui. Vreau să afle de câtă muncă şi pricepere este nevoie, adăugă el când fierarul se încruntă. Să îi arăt că o sabie nu este doar o unealtă de ucis, ci şi o operă de artă.

Linguşelile aveau întotdeauna putere de convingere. Rhys îl învăţase asta.

Nesta îşi mută privirea la chipul fierarului şi, pentru o clipă, cei doi se uitară unul la celălalt.

— Aş aprecia foarte mult orice poţi să-mi arăţi în timpul tău liber, zise Nesta.

Cassian încercă să nu se arate surprins de cuvintele ei politicoase, de atitudinea respectuoasă.

Replica ei păru să îl convingă, de vreme ce fierarul le făcu semn să intre.

Nesta ascultă cât masculul brunet explică diversele etape ale făuririi unei săbii, de la calitatea minereului şi până la testare. Cassian rămase în preajma ei, punând şi el întrebări, de vreme ce ea nu prea vorbea. Într-una dintre rarele ocazii în care se făcu auzită, ceru permisiunea să se îndepărteze de focul din camera forjei într-o parte mai întunecată şi răcoroasă a atelierului. Dar

când fierarul termină descrierea procesului de proiectare pentru săbiile mai ornamentate, Nesta întrebă:

— Pot să încerc şi eu? La ezitarea fierarului, Nesta înaintă, uitându-se la uşa din spatele lor prin care răzbăteau sunetele forjei. Să bat lama cu ciocanul, adică. Dacă ai vreuna în plus. Ea se uită la Cassian. Ai să fii despăgubit, bineînţeles.

Cassian dădu aprobator din cap.

— Plătim săbiile, dacă sunt distruse.

Fierarul o studie din nou pe Nesta, ca şi când ar fi evaluat minereul din ea, apoi dădu din cap.

— Am câteva pe care ţi-ai putea încerca îndemânarea.

El îi conduse înapoi spre căldură, foc şi lumină, iar Cassian ar fi putut jura că Nesta inspira şi expira într-un ritm perfect controlat. Ea totuşi se uită doar la fierar când masculul îi aduse o sabie făurită pe jumătate şi o lăsă pe nicovală. Frumoasă, dar obişnuită. După spusele lui, era o sabie banală. După o demonstraţie rapidă şi perfectă, îi înmână ciocanul.

— Stai cu picioarele aşa, spuse fierarul, iar Nesta îi urmă instrucţiunile până ce ridică ciocanul deasupra unui umăr şi lovi.

Se auzi un zăngănit, iar sabia zornăi. O lovitură stângace şi aproape ratată. Nesta scrâşni din dinţi.

— Nu este atât fel de uşor pe cât pare.

Fierarul îi arătă sabia.

— Încearcă din nou. Durează un pic să te obişnuieşti cu asta.

Cassian nu îl mai auzise niciodată pe mascul vorbind atât de… blând. În mod normal, conversaţiile lor erau rapide şi la obiect, fără formalităţi sau sfaturi personale.

Nesta lovi din nou sabia, mai bine de data asta, dar tot jalnic. Cărbunii pocniră în forja din spatele lor, iar Nesta tresări. Înainte să poată întreba Cassian de ce, ea scrâşni din nou din dinţi şi lovi sabia a treia oară. A patra oară. A cincea oară.

Înainte ca fierarul să aducă un pumnal, ea se obişnuise cu mişcarea. Chiar schiţa un zâmbet.

— Pentru pumnale trebuie să foloseşti o tehnică diferită, îi explică fierarul, făcând din nou o demonstraţie.

Foarte multă muncă, pricepere şi dedicaţie – totul pentru o sabie obişnuită. Cassian scuturăă din cap. Când apreciase ultima dată măiestria şi munca învestite în armele lui?

Transpiraţia acoperi fruntea Nestei când lovi pumnalul, acum mai sigură pe trupul şi loviturile ei. Mândria îi cuprinse pieptul. Iat-o, acea femelă care fusese creată în timpul războiului cu Hybernul. Dar diferită – mai concentrată. Mai puternică.

Cassian asculta doar cu o ureche când fierarul aduse o sabie mare.

Dar deveni atent când Nesta se aplecă asupra acesteia cu o mişcare lină, ciocanul lovind cu precizie.

Lovitură după lovitură, iar Cassian ar fi putut jura că lumea se opri când ea se dezlănţui cu aceeaşi intensitate ca la antrenament.

Fierarul îi zâmbi. Era prima dată când Cassian îl văzuse făcând asta.

Nesta îşi îndoi braţul deasupra ei, ţinând ciocanul în mână. Era un dans, fiecare mişcare coordonându-se cu ecoul tot mai intens al ciocanului pe lamă. Lovea sabia pe o muzică pe care nu o auzea decât ea.

Cassian o lăsă să continue, ploaia şi vântul care făceau să foşnească acoperişul de paie fiind un ritm distant deasupra lor, şi începu să se întrebe ce avea să iasă din căldură şi umbre.

*

Să înveţe să lupte cu sabia, nu era o sarcină ușoară – trebuiau să exerseze, să-şi antreneze muşchii şi să aibă răbdare, dar Nesta, Emerie şi Gwyn se implicau întru totul.

Nu, îşi dădu seama Cassian când le privi lăsând săbiile în ploaia rece care continuă şi a doua zi. Erau mai mult decât dispuse să înveţe: se antrenau cu o concentrare nou descoperită. Niciuna mai mult decât Nesta, care acum îşi puse sabia în rastel şi luă o bucată de pânză, începând să îşi înfăşoare mâinile, rotindu-şi gâtul în acest timp.

Ei nu vorbiseră după lecţia fierarului din după-amiaza precedentă, deşi ea îi mulţumise în şoaptă la revenirea în Casa Vântului. Observase din nou la ea acea expresie specială, privind în gol – ca şi când s-ar fi concentrat la o ţintă invizibilă. Aşadar, el nu o căutase în acea seară, chiar dacă tot corpul său şi-o dorise. Însă voia să îi ofere timp şi să o

lase să facă primul pas când era pregătită. Dacă l-ar mai fi dorit.

Cassian îşi alungă astfel gândul, permiţând ploii reci să îi domolească dorinţa şi frica.

În linişte, Nesta se apropie de butucul de box, un trunchi de copac înfăşurat cu pături groase, ca şi când ar fi înfruntat un adversar.

Ea aruncă o privire peste umăr, la Cassian, când se opri în faţa acestuia cu ochi întrebători.

El dădu aprobator din cap.

— Dacă vrei să profiţi de ultimele cincisprezece minute ca să te antrenezi, fă-o!

Era singurul lucru de care avea nevoie, iar el fu prea încântat ca să mai spună ceva când Nesta luă poziţia de luptă şi începu să dea cu pumnii.

*

Primul impact al pumnilor pe lemnul căptuşit fu dureros. Dar ea lovi acolo unde trebuia să o facă, iar degetul mare rămase unde fusese învăţată că trebuie să îl menţină, iar când îşi retrase braţul, durerea se transformă într-o melodie. Mai lovi o dată cu pumnul, provocând încă un zgomot surd satisfăcător.

Bun – *îi plăcea*. Să se elibereze, să dea curs energiei în acest fel.

Respiraţia îi era tăioasă ca o sabie, dar ea dădu un croşeu de stânga, urmat de două directe cu pumnul drept.

Nu simţea nici ploaia, nici frigul.

Fiecare pumn îi scotea din corp frica, furia, ura şi le transmitea lemnului.

Timp de trei zile, avusese sângele fierbinte. Timp de trei zile, visase săbii, scări şi lupte. Nu reuşise să se abţină. Căzuse în pat atât de obosită, încât nu putuse nici măcar să citească înainte să adoarmă. De petrecut noaptea cu Cassian nici nu se punea problema. Nici măcar nu-i aruncase o privire pasională peste masă.

Prezenţa lui Azriel era de ajutor. Acum le antrena pe ultimele venite, liniştit şi blând şi totuşi fără să şovăie, iar ea ar fi putut jura că măcar două dintre preotese – Roslin şi Ilana – oftau de fiecare dată când trecea pe lângă ele.

O mică şi îngrozitoare parte din ea se bucura că nu oftau din cauza lui Cassian. Ea alungă şi acel gând jalnic şi egoist.

La fel cum toată fiinţa sa era jalnică, egoistă şi dispreţuitoare.

Unu-doi, doi-unu-unu; ea lovi încontinuu cu pumnii, transmiţând lemnului toată fiinţa ei.

*

— La naiba! se auzi o voce masculină de lângă Cassian, iar el se întoarse ca să îl vadă pe Lucien în bolta dinspre zona de antrenament.

Restul preoteselor şi Azriel plecaseră în urmă cu zece minute. Nesta nici măcar nu observase.

— Feyre a spus că ea se antrenează, dar nu mi-am dat seama că… ei, bine, *se antrenează*.

Cassian dădu din cap în loc de salut, uitându-se la Nesta, care lovea neîncetat lemnul cu pumnii, aşa cum o făcuse în ultimele douăzeci şi cinci de minute. Intrase într-o stare pe care Cassian o cunoştea prea bine – una în care gândul şi trupul se uneau şi lumea dispărea. Se elibera de ceva.

— Credeai că îşi pileşte unghiile?

Ochiul mecanic al lui Lucien ţăcăni. Chipul i se încordă când Nesta dădu un croşeu în bucata de lemn. Aceasta se scutură la impact.

— Mă întreb dacă există unele lucruri care nu ar trebui stârnite, şopti el.

Cassian îi aruncă o privire încruntată.

— Vezi-ţi de treaba ta, focosule!

Lucien o urmări pe Nesta atacând, pielea lui aurie pălind un pic.

— De ce ai venit? întrebă Cassian, neputând să se abţină din a-i vorbi tăios. Unde este Elain?

— Nu vin întotdeauna în oraş ca să îmi văd partenera. Ultimele cuvinte erau pline de nelinişte. Şi am urcat aici pentru că Feyre mi-a spus că ar trebui să o fac. Trebuie să pierd câteva ore înainte să mă văd cu ea şi Rhys. S-a gândit că probabil mi-ar plăcea să o văd pe Nesta la lucru.

— Nu este o atracţie de carnaval, rosti Cassian printre dinţi.

— Nu o fac pentru amuzament. Părul roşcat al lui Lucien străluci în lumina slabă a zilei ploioase. Cred că Feyre şi-a dorit să-i evalueze progresul cineva care nu a văzut-o de o vreme.

— Şi? spuse furios Cassian.

Lucien îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ştii, nu sunt duşmanul tău. Poţi să nu te mai prefaci că eşti o brută agresivă.

Cassian afişă un zâmbet care nu i se citi în ochi.

— Cine spune că mă prefac?

Lucien oftă prelung.

— Foarte bine, atunci.

Nesta dădu o nouă serie de pumni, iar Cassian ştiu că urma lovitura finală. Cele două directe de stânga şi croşeul de dreapta loviră lemnul atât de puternic, încât acesta se desfăcu în aşchii.

Apoi ea se opri, cu pumnul lipit de lemn.

În aerul rece, aburii ieşiră învolburaţi din gura femelei ce respira sacadat.

Lent, se îndreptă şi îşi coborî pumnul, aburul unduindu-se printre dinţi când se întoarse. El zări un licăr de foc argintiu în ochii ei. Apoi, acesta dispăru. Lucien înţepeni.

Nesta se îndreptă spre cei doi masculi. Se uită în ochii lui Lucien când se apropie de el şi nu spuse nimic înainte să intre în Casă. Ca şi când nu ar fi avut nimic de spus.

— Mama să vă cruţe pe toţi! spuse Lucien abia după ce paşii ei nu se mai auziră.

Cassian deja mergea spre bucata de lemn în mijlocul căreia loviturile creaseră o adâncitură, străpungând căptuşeala şi lemnul. Strălucea. Cassian ridică două degete tremurânde spre aceasta.

Spre locul ars, încă scânteind ca un tăciune.

Tot stâlpul de lemn mocnea din interior. Îl atinse cu palma. Lemnul rece ca gheaţa se dizolvă într-o grămadă de cenuşă.

Cassian se holbă uluit şi tăcut la lemnul ce fumega şuierând în ploaie.

Lucien veni lângă el şi repetă cu seriozitate în glas:

— Mama să vă cruţe pe toţi!

Capitolul 41

Helion, Mare Lord al Regatului Zilei, sosi în Oraşul Cioplit în după-amiaza următoare pe un cal înaripat.

Îşi dorise să intre în oraşul întunecat într-o trăsură aurită trasă de patru cai albi ca zăpada şi cu coama de foc auriu, îi spusese Rhys lui Cassian, dar Rhys interzisese trăsura şi caii, şi îl anunţase pe Helion că putea să se teleporteze sau să nu vină deloc.

De aici şi pegasul – ideea de compromis a lui Helion.

Cassian auzise zvonuri despre pegaşii rari ai lui Helion. Mitul spunea că armăsarul lui preţios se înălţase atât de mult în zbor, încât soarele îl pârjolise, dar uitându-se acum la animal… Ei, bine, dacă n-ar fi avut şi el aripi, poate Cassian ar fi fost invidios.

Caii înaripaţi erau rari – atât de rari, încât se spunea că toate cele şapte perechi de cai înaripaţi de prăsilă ai lui Helion erau singurii rămaşi. Legenda spunea că, odată, fuseseră mai mulţi

înainte de istoria scrisă şi că mulţi dispăruseră pur şi simplu, ca şi când însuşi cerul i-ar fi devorat. Populaţia lor scăzuse şi mai mult în ultimele mii de ani, din motive pe care nu le putea explica nimeni.

Amarantha, care măcelărise treizeci dintre pegaşii lui Helion, pe lângă faptul că-i incendiase tot atâtea biblioteci, nu uşurase situaţia. Cele şapte perechi rămase de pegaşi supravieţuiseră pentru că fuseseră eliberate înainte ca acoliţii Amaranthei să poată ajunge la grajdurile lor din cel mai înalt turn al palatului lui Helion.

Cea mai îndrăgită pereche a lui Helion – armăsarul negru, Meallan şi tovarăşa lui – nu mai făcuseră pui de trei sute de ani, iar ultimul mânz nu apucase să fie înţărcat înainte să moară din cauza unei boli pe care niciun tămăduitor nu reuşise să o vindece.

Potrivit legendei, pegaşii veniseră de pe insula unde se afla Temniţa, păscând cândva pe pajişti care făcuseră de mult loc muşchiului şi ceţii. Poate că acesta era unul dintre motivele împuţinării lor: patria dispărută şi lipsa hranei.

Cassian îşi permise să-l admire pe Meallan aterizând pe pietrele negre ale curţii din faţa porţilor înalte de intrare în munte, coama armăsarului fluturând în vântul aripilor ca de abanos. În ţinutul spiriduşilor, puţine mai erau lucrurile care îl mai puteau face pe Cassian să se mire, dar armăsarul splendid, mândru, semeţ şi doar pe jumătate îmblânzit îl lăsa fără suflare.

— Incredibil, şopti Rhys, aceeaşi admiraţie strălucind pe chipul lui.

Feyre radie de încântare, iar după acea expresie, Cassian îşi dădu seama că ea avea să picteze acest animal şi, probabil, şi pe uimitorul său stăpân. Şi Azriel clipi impresionat când armăsarul lovi pământul fornăind, iar Helion mângâie grumazul gros şi musculos al pegasului înainte să descalece.

— Bine ai venit! spuse Rhys înaintând.

— Nu e parada pe care mi-am dorit-o, spuse Helion dând mâna cu Rhys, dar Meallan ştie să-şi facă o intrare impresionantă.

El fluieră şi pegasul se întoarse graţios în ciuda dimensiunilor lui, bătu din aripile puternice şi se avântă din nou în văzduh ca să îşi aştepte stăpânul în altă parte.

Helion îi zâmbi lui Feyre, care urmărise cu ochi mari cum armăsarul intra în nori.

— Dacă vrei, te iau la o plimbare, îi spuse el.

Feyre zâmbi.

— În mod normal, ţi-aş accepta propunerea, dar mă tem că nu pot risca.

Helion ridică din sprâncene. Pentru o clipă, Rhys şi Feyre se sfătuiră în tăcere, apoi Rhys dădu aprobator din cap.

Vocea lui Rhys umplu mintea lui Cassian după o secundă.

„Îi spunem”.

Cassian nu afişă nicio emoţie.

„De ce să riscăm?”

„Pentru că avem nevoie de bibliotecile lui”, zise Rhys cu seriozitate, fără să adauge „ca să găsim o cale de a o salva pe Feyre”. Marele lui

Lord continuă: „Şi pentru că tu şi Azriel aveaţi dreptate: este doar o chestiune de timp până când sarcina lui Feyre o să înceapă să se vadă. Ea mi-a acceptat scutul, dar m-ar ucide dacă i-aş sugera să o farmec pentru a-i ascunde pântecul”. Rhys se strâmbă. „Aşadar, asta este”.

Cassian dădu din cap.

„Te susţin, frate!”

Rhys îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi, probabil, ridică scutul din jurul partenerei lui pentru că mirosul lui Feyre – acel miros minunat – umplu aerul. Helion făcu ochii mari, uitându-se direct la talia ei, unde ea îşi ţinea acum mâna pe mica umflătură. El râse.

— Deci de aceea voiai să afli cum funcţionează scuturile impenetrabile, Rhysand. Helion se aplecă să o sărute pe Feyre pe obraz. Felicitări amândurora!

Feyre radie, dar zâmbetul lui Rhys fu mai puţin sincer. Dacă Helion observă, nu spuse nimic. Marele Lord al Zilei îi studie pe Cassian şi Azriel, apoi se încruntă.

— Unde este frumoasa mea Mor?

— E plecată, zise Az cu hotărâre.

— Păcat! Este mult mai plăcută privirii decât oricare dintre voi.

Cassian îşi dădu ochii peste cap.

Helion zâmbi, luând o scamă invizibilă de pe mantia lui albă şi lungă, întorcându-se apoi spre Rhys. Pielea bronzată strălucea pe muşchii puternici ai coapselor şi picioarelor, sandalele aurii care se legau cu şnururi fiind inutile pe terenul

acoperit de zăpadă din jurul lor. Marele Lord nu avea nicio armă – singurele lucruri din metal erau banderola din jurul bicepsului musculos, în formă de şarpe, şi coroana aurie cu ţepi care-i împodobea părul brunet şi lung până la umeri. Era imposibil să îl confunzi pe Helion cu altcineva în afară de un Mare Lord şi, totuşi, lui Cassian îi plăcuse dintotdeauna aerul lui nonşalant şi obraznic.

— Ei, bine? îi spuse tărăgănat masculul lui Rhys. Voiai să îţi caut o vrajă? Sau a fost o scuză ca să mă aduci în palatul plăcerilor tale perverse de sub muntele ăsta?

Rhys oftă.

— Te rog, nu mă face să regret că te-am adus aici, Helion!

Ochii aurii ai lui Helion se luminară.

— Unde ar fi distracţia, dacă nu aş face-o?

Feyre îl luă de braţ.

— Mi-ai lipsit, prietene!

Helion o mângâie pe mână.

— Aş nega dacă ai spune cuiva, dar şi tu mi-ai lipsit, Distrugătoare a blestemului.

*

— Palatul ăsta îmi place *mult mai mult* decât cel de dedesubt, spuse Helion o oră mai târziu, studiind stâlpii din piatra lunii şi draperiile translucide ce fluturau în vântul slab care nu se potrivea deloc cu lanţul muntos acoperit de zăpadă din jurul lor. Dincolo de scuturile palatului, Cassian

ştia că acea adiere se transforma într-un vânt rece şi şuierător ce putea smulge carnea de pe oase.

Helion se aşeză oftând pe un fotoliu din faţa priveliştii nesfârşite.

— Bine! Vrei părerea mea, acum, că am ieşit din Oraşul Cioplit?

Feyre luă loc pe fotoliul de lângă el, dar Cassian, Rhys şi Az rămaseră în picioare, îmblânzitorul umbrelor rezemându-se de un stâlp aproape ascuns vederii.

— Soldaţii sunt fermecaţi? întrebă Feyre.

Helion vorbise cu cei doi soldaţi ai Regatului Toamnei, înlănţuiţi în camera aceea, ţinuţi în viaţă şi hrăniţi de magia lui Rhys, şi le atinsese un pic mâinile. Chipul i se încordase făcând asta, apoi şoptise că văzuse destule.

Nimic din Oraşul Cioplit nu păruse să îl tulbure până în acel moment. Nici stâlpii înalţi şi negri şi sculpturile lor, nici oamenii primejdioşi care îl populau şi nici bezna locului. Dacă asta îi amintea lui Helion de timpul petrecut la Poalele Muntelui, el nu dădu de înţeles. Aparent, Amarantha îşi crease regatul de acolo după acesta – o replică jalnică, după spusele lui Rhys.

— „Fermecaţi” nu este cuvântul potrivit, zise Helion încruntându-se. Într-adevăr, trupurile şi mişcările nu le aparţin, dar nu sunt vrăjiţi. Eu simt vrăjile – ca pe nişte aţe. Cei care pot să facă farmece simt legăturile în jurul individului. Nu am simţit aşa ceva.

— Aşadar, ce îi controlează? întrebă Rhys.

— Nu ştiu, recunoscu Helion cu o seriozitate neobişnuită. A fost mai mult o negură, nu un fir. O ceaţă, exact cum ai descris-o, Rhysand. Nu puteam să o apuc, nu era palpabilă ca să o spulber, dar era acolo.

— Ţi se pare că e mai mult… o influenţă, şi nu o vrajă? întrebă Rhys.

„Rahat!”

Helion se scărpină în barbă.

— Nu pot să-mi explic cum, dar parcă ceaţa asta din jurul minţii lor îi convinge. El se gândi la expresiile lor. Ce este?

Feyre strânse din buze.

— Coroana – o parte din Tezaurul Groazei.

Şi apoi totul ieşi la iveală: despre regina Briallyn şi căutarea Tezaurului, implicarea lui Koschei, Masca pe care o recuperase Nesta. Doar secretele lui Eris în privinţa trădării lui Beron rămaseră nerostite. Când Feyre termină, Helion scutură încet din cap.

— Credeam că măcar o vreme nu o să fim nevoiţi să evităm astfel de dezastre.

— Aşadar, numai Harpa nu e de găsit, spuse Azriel rămânând rezemat de stâlp şi învăluit de umbre. Dacă Briallyn are Coroana, este posibil să o aibă de ceva timp – şi este motivul pentru care celelalte regine au fugit în teritoriile lor. Poate au crezut că o s-o folosească împotriva lor şi şi-au luat tălpăşiţa. Poate chiar a găsit-o aici în timpul războiului, când toţi eram distraşi de lupta cu Hybernul, şi a folosit-o ca să îşi retragă armata şi să tragă de timp. Poate că e motivul pentru care i-

a atras atenţia lui Koschei – asta este ceea ce vrea el de la ea.

— Pare credibil, spuse Feyre, dar de ce să o folosească pe soldaţii lui Eris ca să ne atace poporul în Oorid? Din ce pricină?

— Poate a făcut-o ca să ne anunţe că ştie că *noi* îi cunoaştem planurile, sugeră Rhys.

— Dar de unde a ştiut că o să fim în mlaştină? întrebă Cassian. Soldaţii aceia nu aveau puterea de a se teleporta – ar fi fost nevoiţi să călătorească pe jos câteva săptămâni ca să ajungă acolo.

— Erau dispăruţi de mai bine de o lună, remarcă Feyre.

— Nu uitaţi că şi Briallyn este Creată, spuse Helion. Poate că nu-i în stare să vadă unde este Cazanul, dar poate să-şi dea seama unde este Tezaurul Groazei, la fel de bine ca Nesta Archeron. Ar fi putut afla că Masca este în Oorid, dar nu a îndrăznit să se aventureze în întunericul de acolo. Este posibil să-i fi pus pe soldaţi să vă ia Masca de îndată ce o găsiţi.

— Sau să ne păcălească să îi ucidem, făcându-ne astfel un inamic din Regatul Toamnei, spuse Cassian.

— Dar Briallyn sigur e proastă, spuse Feyre, dacă ea crede că soldaţii ăia ar avea putere să învingă pe oricare dintre noi.

Helion dădu din cap spre Feyre.

— Ai spus că Masca este acum aici? Pot să o văd?

— De fapt, avem nevoie de ajutorul tău, spuse Feyre. Rhys a protejat şi încuiat camera în care se

află Masca, dar aceasta a deschis încuietorile ca să o lase pe sora mea să intre, foarte probabil pentru că ea este Creată. Iar dacă Nesta poate să intre, este posibil ca şi Briallyn să poată să pătrundă acolo. Feyre îşi băgă mâinile tatuate în buzunare. Îi poţi arăta Nestei cum să o protejeze? Poate cu mai multă… vigoare?

— Vigoare? întrebă Rhys ridicând o sprânceană.

— Vigoare, spuse Feyre, încruntându-se la el. Nu putem fi toţi la fel de expresivi ca tine.

Rhys îi făcu semn din ochi.

— E bine că ţi-a fost de folos, dragă Feyre.

Cassian alese să ignore aluzia răutăcioasă şi licărul excitării lor. Totuşi, Helion chicoti.

Azriel îşi drese glasul.

— Nesta aşteaptă.

— Este aici?

Helion aproape străluci auriu.

— Da, îi răspunse Feyre simplu, ridicându-se de pe fotoliu.

Cassian nu ratã privirea arzătoare pe care Marea Doamnă i-o aruncă lui Rhys când trecu pe lângă el, îndreptându-se către camerele din capătul nordic al palatului. Şi nici râsul lui Rhys, plin de promisiuni senzuale.

El nu reuşi să-şi domolească durerea din piept pe care i-o provocau intimitatea lor obişnuită, afecţiunea evidentă şi iubirea. Departe de a fi *doar sex*.

Helion veni din urmă, făcând comentarii despre frumuseţea palatului. Cassian îl ignoră, prea

ocupat de gândul că Nesta nici măcar nu se deranjase să obiecteze când el plecase din patul ei. Şi că, de atunci, nu-l mai abordase.

Masculul se abţinuse, mai ales de când ea părea să se epuizeze în timpul antrenamentului, căutând răspunsuri pentru ce-i neliniştea mintea şi sufletul. Dar el nu reuşise să nu îşi amintească partida de amor şi imaginea ei, spatele încă ridicat când stătea pe pat, sexul ei frumos umflat şi strălucind, ud de sămânţa lui.

— *Tu* la ce te gândeşti? rosti Helion tărăgănat, când se apropiară de o uşă închisă din lemn.

Cassian se îndreptă. Nu îşi dăduse seama că gândurile lui îl făcuseră să emane un asemenea miros. Zâmbi.

— La mama ta.

Helion chicoti.

— Întotdeauna uit cât de mult îmi placi.

— Mă bucur să îţi reamintesc!

Cassian îi făcu semn din ochi.

Feyre ajunse la uşă, bătu, iar apoi apăru ea – Nesta.

Se aşeză la masa unde era Masca, cu o carte deschisă în faţă. După viteza cu care închise cartea, Cassian îşi dădu seama că citea unul dintre romanele pe care le schimba cu Emerie şi Gwyn.

Cassian se trezi încordându-se când Helion intră în cameră, iar Nesta se ridică în picioare. Astăzi purtase o rochie de un albastru închis – prima dată într-o lună în care o văzuse îmbrăcată astfel. Nu mai atârna pe ea. Câştigase destul în

greutate încât corsajul să se muleze din nou, iar sânii mari să iasă graţios peste decolteu.

Helion îşi plecă fruntea, întruchiparea graţiei manierate.

— Lady Nesta!

Nesta făcu o reverenţă, dar îşi îndreptă privirea la Feyre.

— Lady?

Feyre ridică din umeri.

— Este politicos.

Nesta se uită în ochii lui Cassian.

— Acum înţeleg de ce titlul ţi se pare deranjant.

El zâmbi, iar Helion clipi – ca şi când ar fi fost şocat că ea uitase că se afla înaintea unui Mare Lord.

Însă Nesta trecuse pe lângă Helion şi, prima dată când se întâlniseră, nu fu deloc impresionată.

— Niciodată nu devine mai uşor, îi spuse Cassian.

Nesta se întoarse din nou spre Helion, studiind coroana cu ţepi şi mantia lungă şi albă.

— Calul înaripat care a zburat mai devreme era al tău?

Zâmbetul lui Helion era de o frumuseţe cultivată.

— Este cel mai frumos armăsar al meu.

— Este minunat!

— Şi tu eşti minunată!

Nesta îşi înclină capul când Cassian se trezi cu respiraţia aproape tăiată, aşteptând răspunsul ei.

Feyre şi Rhys păreau să încerce să nu râdă, iar Azriel era întruchiparea plictiselii reci.

Nesta îl studie pe Helion destul de mult timp, aşa că el se fâstâci.

Un Mare Lord *se fâstâci* sub privirea ei.

— Mulţumesc pentru compliment! Fu absolut tot ce spuse ea în cele din urmă.

Răgazul în care îl studiase pe Helion fusese pauza unui curtean care analiza cum să lovească mai bine.

Helion se încruntă un pic.

Rhys îşi drese glasul, amuzamentul licărind în ochii lui.

— Ei, bine, iat-o! zise şi arătă spre movila de catifea neagră de pe masă. Nesta?

Ea dădu materialul la o parte. Aurul vechi şi bătut licări, iar Helion sâsâi când o putere rece şi ciudată umplu încăperea, şuierând ca o briză rece.

Helion se întoarse spre Nesta, toată senzualitatea dispărând.

— Tu chiar ai purtat asta şi ai supravieţuit? Nu era o întrebare care aştepta un răspuns. Acoper-o din nou, te rog! Nu o pot suporta.

Rhys îşi strânse aripile.

— Atât de grav te afectează?

— Nu îşi trece ghearele reci pe simţurile tale? întrebă Helion.

— Nu la fel de mult, spuse Feyre. Îi simţim puterea, dar nu ne deranjează prea mult pe niciunul dintre noi.

Helion tremură, iar Nesta aruncă materialul peste Mască de parcă acesta i-ar fi ascuns prezenţa.

— Poate un strămoş de-al meu a folosit-o cândva, iar costul acestui gest este înscris în sângele meu. Helion expiră tremurând. Bine, Nesta, care nu eşti Lady. Dă-mi voie să îţi arăt nişte trucuri de protecţie şi mai ingenioase pe care Rhysand nu le ştie.

*

La sfârşit, Helion creă protecţiile şi le legă de sângele Nestei printr-o înţepătură cu Povestitorul-Adevărului, iar Cassian se trezi încordat văzând picătura de sânge. Simţindu-i mirosul.

Făcu un efort să îi spună propriului trup că nu era nicio ameninţare, că acţiunea era voită, că ea era în regulă. Dar asta nu îl împiedică să scrâşnească din dinţi suficient de zgomotos încât Feyre să-i şoptească fără să fie auzită de Nesta şi Helion:

— Ce e cu tine?

— Nimic, răspunse Cassian mormăind. Nu mai fi atât de băgăcioasă, Distrugătoare a blestemului.

Feyre îi aruncă o privire piezişă.

— Te porţi ca un animal în cuşcă, zise strâmbând din buze. Eşti gelos?

— Pe Helion? îi răspunse Cassian pe un ton neutru.

— Nu mai văd pe nimeni altcineva în camera asta care să-mi ţină acum sora de mână şi să-i zâmbească.

Ticălosul chiar asta făcea, deşi Nesta rămânea serioasă.

— De ce aş fi gelos?

Feyre pufni în râs.

Cassian nu reuşi să-şi reprime zâmbetul, făcându-l pe Azriel să se uite nedumerit. Cassian scutură din cap chiar în clipa în care Nesta îşi retrase mâna din cea a lui Helion şi întrebă:

— Deci asta a fost tot?

— De îndată ce plecăm din camera asta, nimeni altcineva nu o să poată să intre. Nici măcar tu, dacă nu îmi deblochezi protecţiile.

Nesta oftă uşor.

— Bun!

— Am să-ţi arăt vraja de deblocare, spuse Helion, dar ea se îndepărtă de el.

— Nu! spuse brusc Nesta. Nu, nu vreau să o ştiu.

Se lăsă tăcerea.

— Dacă Briallyn caută Masca, dacă ea mă prinde, nu vreau să ştiu cum să o eliberez, zise Nesta fără să se adreseze cuiva anume.

Era înţelept, chiar dacă îl dezgusta să se gândească la asta, dar ar fi putut jura că era o minciună. Ar fi putut jura că Nesta nu voia să aibă acces la informaţie – singură.

Ca şi când Masca ar fi putut s-o ademenească.

— Este în regulă, zise Rhys. Helion poate să-mi demonstreze mie, iar dacă o să avem nevoie de

informaţie, am să-ţi arăt. Rhys întinse o mână spre Helion, indicându-i cum prefera să i se arate vraja. Degetele lui se împletiră, privirile lor devenind goale, apoi Rhys clipi. Mulţumesc!

— Trebuie să îl anunţăm pe Eris de reapariţia soldaţilor lui, spuse Azriel. Şi de ceea ce le-am făcut.

Cassian îşi studie familia şi prietenii.

— Cât de multe îi zicem lui Eris? Îi spunem că avem Masca?

Întrebarea pluti în aer.

— Încă nu, spuse Rhys şi dădu din cap spre Cassian. Fă-i mâine o vizită lui Eris. Rhys gesticulă spre Nesta. Tu ai să-l însoţeşti.

Nesta înţepeni, iar Cassian încercă să nu se holbeze.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că îţi place să te joci, zise Rhys. Fără îndoială, observase cât de uşor făcuse faţă mai devreme încercărilor lui Helion de a flirta. Rhys ştia cum să folosească o unealtă disponibilă. Dar este alegerea ta, adăugă el.

Cassian îşi drese glasul.

— Mie-mi convine.

Spre surprinderea lui, Nesta nu obiectă.

— Vreau să aflu cu certitudine dacă Briallyn are Coroana, spuse Azriel. Am să mă duc mâine în teritoriul oamenilor.

— Nu! rostiră Feyre şi Rhys în acelaşi timp.

Azriel miji ochii.

— Nu ceream permisiunea.

Rhys rânji.

— Nu contează.

Az deschise gura ca să obiecteze, dar Feyre spuse:

— Nu te duci, Azriel! Dacă Briallyn are Coroana şi te prinde, chiar dacă bănuieşte doar că eşti în apropiere, cine ştie ce ar putea să-ţi facă?

— Ai puţină încredere în mine, Feyre, spuse Az. Pot să mă ascund destul de bine.

— Nu ne asumăm niciun risc! zise Feyre poruncitor. Retrage-ţi spionii!

— Pe naiba!

Cassian îşi adună puterile, dar Feyre nu cedă.

— Informaţiile de la spionii tăi – de la *orice* spioni – nu pot fi de încredere dacă e în joc Coroana. Amren a spus că are nevoie de apropiere ca să intre în mintea cuiva. Păstrăm distanţa faţă de Briallyn.

Azriel se enervă şi se întoarse spre Rhys.

— Şi tu eşti de acord cu ea?

— Este Marea ta Lady, spuse cu răceală Rhys. Ce spune ea este lege.

Az se uită la el şi la Feyre. Stabili că ei erau de nedespărţit, un zid impenetrabil împotriva căruia furia lui nu avea decât să se spargă de nenumărate ori.

În liniştea tensionată, Helion dădu din cap spre holul strălucitor de afară.

— Aş vrea să plec din prezenţa odioasă a Măştii şi poate să mă bucur de palatul tău, Rhysand. A trecut mult timp de când n-am mai fost într-un palat atât de liniştit. Dacă îmi permiţi, am să rămân aici o oră sau două.

— Te deranjează ceva acasă? întrebă Rhys, mergând lângă Marele Lord.

Cassian surprinse privirea Nestei când părăsi camera, iar ea îşi luă cartea înainte să îi urmeze afară. Feyre ieşi cu Azriel, şoptind cu o mână tatuată pe umărul lui.

— Ce citeşti azi? o întrebă Cassian pe Nesta.

— *O scurtă istorie a marilor asedii*, de Osian.

El mai că se împiedică.

— Nu e un roman?

— După ce mi-ai lăsat *Dansul luptei*, mi-am dat seama că am multe de învăţat. Aseară i-am cerut Casei să îmi dea ceva ce ai putea citi tu.

— De ce?

Nesta îşi puse cartea la subraţ.

— Ce rost are să învăţ tehnici de luptă, dacă nu le cunosc adevăratul scop şi utilitatea? M-ai instrui cu o armă şi aş fi doar atât: arma altcuiva. Vreau să ştiu cum să o folosesc – adică singură. Şi altele.

Cassian rămase tăcut cât urcară scările, urmându-i pe Helion şi Rhys, care discutau în faţa grupului.

— Ai de gând să conduci o armată, Nes?

— Nu o armată, zise, şi-i aruncă o privire piezişă. Poate o mică unitate de femele.

Era foarte serioasă.

— A preoteselor?

— Nu ştiu dacă mi s-ar alătura, dar… Sunt sigură că mai sunt şi altele care ar putea să o facă. Acum sunt nemuritoare sau pe aproape. Am suficient timp ca să fac planuri pentru viitorul îndepărtat.

Lui i se strânse inima. Să facă planuri de viitor. Era un semn al naibii de bun.

*

După cină, Cassian ciocăni la uşa dormitorului Nestei din Casă. Ea nu i se alăturase lui şi lui Azriel, deşi probabil fusese mai bine aşa.

Marele Lord şi Marea Lady din Regatul Nopţii îl înfruntaseră pe îmblânzitorul umbrelor în după-amiaza aceasta şi ieşiseră triumfători.

Poate „triumfători” nu era cuvântul potrivit, dar cearta se terminase cu încuviinţarea şovăitoare a lui Azriel de a nu o spiona pe Briallyn pentru moment, rămânând pe gânduri în timpul cinei.

Vocea Nestei răsună prin uşă.

— Intră!

O găsi în pat, cu o carte sprijinită pe genunchi. Părea să fi revenit la romane.

— Fără cărţi de război? o întrebă, şi ridică cele trei cărţi pe care le adusese cu el – motivul prezenţei aici. Scuza lui.

— Doar în timpul zilei. Ea se ridică, strângând pătura în jurul taliei. Ce sunt alea?

— Mai multe cărţi de care am crezut că ai putea fi interesată, îi răspunse, şi le lăsă pe birou.

Nesta dădu uşor din cap, cosiţa-i lungă atingându-i-se de piept. Purta o cămaşă de noapte cu mâneci lungi şi, chiar dacă nu era foc în şemineu, în încăpere era cald. Ca şi când Casa ar fi observat că nu îi plăcea focul şi o încălzea altfel.

Cassian se forţă să se mişte de lângă birou ca să se îndrepte din nou spre uşă.

— Ţie nu ţi-a plăcut? zise Nesta înainte ca el să ajungă la boltă.

Masculul se întoarse încet.

— Ce?

O roşeaţă îi coloră obrajii când îşi ridică bărbia.

— Partida de sex.

El înghiţi în sec.

— De ce mă întrebi asta?

Nesta înghiţi în sec. Era… La naiba, chiar era atât de nesigură de el?

— Ai plecat repede. Şi nu m-ai mai căutat.

„Am plecat repede pentru că trebuia să păstrez intacte nişte părţi din mine”.

— Ai fost concentrată la antrenament.

În ochii ei licări ceva asemănător ofensei.

— Bine! Atunci, noapte bună!

— Nu asta am vrut să spun. La naiba, Nesta! Cassian veni lângă pat, iar ea se îndreptă din nou, uitându-se la el de jos. Cum aş fi putut să fiu atât de egoist să te mai rog să facem sex, când erai atât de concentrată la antrenament?

— Nu este o rugăminte dacă ambele părţi îşi doresc asta, spuse ea. Iar eu pur şi simplu mi-am făcut griji că… nu ţi-a plăcut la fel de mult ca şi mie.

— Crezi că nu te-am căutat pentru că nu m-am simţit bine? Când Nesta nu spuse nimic, el îşi sprijini mâinile pe lângă ea şi se aplecă să îi şoptească la ureche, inspirându-i mirosul. Mi-a plăcut *prea mult*. M-am gândit la asta zile la rând.

Nesta tremură, iar el zâmbi cu buzele pe pavilionul moale al urechii ei. Lui îi plăcea să vadă exteriorul acela îngheţat spărgându-se, să vadă cum o înduioşa.

— Te-ai atins noaptea, gândindu-te la asta la fel ca mine?

Bărbia Nestei coborî puţin când dădu din cap, iar el văzu cu coada ochiului un licăr al dinţilor ei când îşi muşcă buza de jos.

— Te-au făcut degeţelele alea să te simţi la fel de bine ca ale mele?

Ei i se poticni respiraţia, dar nu răspunse. El ştia că nu voia să îi dea satisfacţie. Îi muşcă uşor lobul urechii, făcând-o să suspine.

— Ei, bine?

— Nu ştiu, şopti ea. Ar trebui să repet experienţa.

— Hmm! Cassian îşi coborî gura, sărutând-o sub ureche. Penisul i se întări, deja împingându-i-se în pantaloni. Să facem o comparaţie?

Ea scânci, iar el urcă în pat, peste picioarele ei. Sângele îi străbătea cu vigoare tot corpul, în acelaşi ritm cu pulsaţia din pantaloni, iar el se îndepărtă de gâtul ei ca să îi vadă ochii plini de dorinţă.

Lumea se linişti, iar ea îl fixă cu privirea cât îi trase încet pătura spre talie. Cămaşa de noapte îi era încreţită pe coapse, iar el îşi trecu o mână peste una dintre ele, mângâindu-i cu degetul mare muşchii netezi.

— De ce nu-mi arăţi cum te atingi, Nesta? Apoi am să-ţi aduc aminte cum te ating eu. El îşi dezgoli

dinţii într-un zâmbet şiret. Îmi poţi spune cum e mai bine.

Ea inspiră, sânii rotunzi zărindu-se prin cămaşa de noapte. Lui Cassian îi lăsa gura apă, corpul tremurându-i din cauza efortului de a nu-i săruta.

Nesta păru să îi înţeleagă toate mişcările şi dorinţa. Ochii ei licăriră ca focul.

— Cât eu… mă pipăi, nu ai voie să mă atingi. Ea zâmbi feroce. Şi-ţi este interzis să te pipăi.

Pielea lui se încălzi, întinzându-se prea mult peste oase.

— Bine!

Cassian aşteptă ca Nesta să se culcuşească între perne, dar ea apucă tivul cămăşii de noapte ca să şi-o scoată peste cap, făcând-o ghem înainte să o arunce pe podea.

Toate gândurile i se împrăştiară când ea se rezemă acolo, dezbrăcată, sânii frumoşi cu sfârcuri tari aşteptându-l, carnea ei mătăsoasă aproape strălucind. Şi între picioarele ei… Nesta îşi ridică puţin genunchii, depărtându-i. Dezvăluindu-se.

Cassian scoase un sunet de parcă ar fi fost îndurerat. Sexul ei roz licări, mirosul îmbătător şi seducător al acestuia chemându-l. Trebuia să îl guste, să o simtă pe limba şi penisul lui…

— Fără atingeri, spuse Nesta mieros, când el îşi coborî mâna spre pantaloni, disperat să se atingă acum, că o văzuse expusă, goală sub luminile fae.

Cassian respiră sacadat, apoi rămase fără suflare când Nesta îşi plimbă două degete delicate pe corp, oprindu-se asupra acelui punct sensibil pe care-l încercui lent.

Nesta începu să respire greoi, dar îl privi cum o urmărea când mai făcu un cerc, apoi coborî mai jos. Lent şi chinuitor, mâna-i alunecă spre vagin înainte să-şi îndoaie încheietura şi să-şi strecoare degetele înăuntru.

Cassian mormăi, mişcându-şi uşor şoldurile acolo unde stătea îngenuncheat, iar ea îi aruncă o privire dojenitoare. El încremeni, incapabil să se mai gândească la altceva în afară de cele două degete ale ei când ea se pătrunse din nou şi gemu. Le scoase strălucind de umezeală, iar Cassian gâfâi când Nesta repetă gestul şi a treia oară, mai adânc şi mai lent.

— Asta fac eu când mă gândesc la tine în fiecare seară, şopti ea, mişcându-şi degetele într-un du-te-vino încet şi constant.

Dacă l-ar fi atins măcar, el ar fi avut orgasm. Dar Cassian mormăi:

— Fă-o mai repede.

Ea tremură de parcă vorbele lui ar fi fost o atingere fizică şi se supuse. Amândoi gemură de data asta, iar masculul se trezi spunând:

— Te rog!

Nu ştia ce însemna asta – doar că trebuia să o atingă.

Nesta îi zâmbi cu un amuzament felin.

— Încă nu.

Ea îşi duse din nou mâna între picioare.

— Îmi imaginez că mi-o tragi de nenumărate ori. Dur, aşa cum am mai făcut-o.

El nu putea respira, nu putea decât să se holbeze la mâna ei, la chipul istovit de plăcere.

— Mi te imaginez mai puţin răbdător decât prima dată, penetrându-mă profund, zise, şi dădu viaţă cuvintelor înfigându-şi rapid degetele.

— Nu vreau să te rănesc, spuse el, rugându-se Mamei şi Cazanului să nu o ia razna.

— Nu ai să mă răneşti, zise, şi-şi mângâie punctul sensibil cu mâna cealaltă. Vreau să te dezlănţui.

Dorinţa îl făcu pe Cassian să scoată un sunet surd.

Ea râse răutăcios.

— Vrei să vezi cum am orgasm? Sau să mă guşti?

— Să te gust.

Ar fi implorat şi, stând pe cărbuni aprinşi, să o atingă o dată cu limba.

Ea îşi depărtă şi mai mult picioarele.

— Atunci gustă-mă, Cassian!

Auzind-o spunându-i pe nume, masculul se cutremură. O apucă de coapse şi i le depărtă larg, apoi îi atinse vulva cu gura, lingând-o de jos până sus dintr-o singură mişcare lungă şi senzuală.

Nesta gemu, mai tare decât prima dată, iar el nu făcu decât să-i apuce din nou picioarele, punându-le pe umerii lui când îşi afundă faţa în ea.

Cassian nu mai fu blând, şi nici nu o mai tachină. Se înfruptă cu limba, buzele şi dinţii, fiecare strop din dulceaţa ei făcându-i vuietul din sânge să-i inunde fiinţa ca un val. Nesta se împinse în el, gâdilându-i atât de mult aripile cu degetele de la picioare, încât masculul fu nevoit să se oprească o clipă ca să nu ejaculeze din cauza

atingerii. Urma să o înveţe mai târziu cum să îi mângâie aripile. Pentru că voia ca ea să îi atingă aripile, să afle unde să îl mângâie în timp ce o penetra, ca să ejaculeze atât de puternic încât să vadă stele; să afle unde să îl mângâie chiar dacă nu o penetra, ca să ejaculeze în mâna sau în gura ei.

O pătrunse cu limba, valurile orgasmului adunându-i-se deja pe sub piele, în coloană. Prea devreme – nu voia să ejaculeze prea devreme.

Se forţă să respire. Să se retragă. Faptul că o vedea pe perne, goală şi expusă în faţa lui, mai că-l făcea să ejaculeze.

Dar el îşi scoase cămaşa şi pantalonii.

Abia după ce rămase gol şi, în genunchi între picioarele ei, cu penisul în erecţie, o întrebă:

— Ce alegi, Nesta? Degetele, limba sau penisul? o întrebă, şi-şi strânse bărbăţia în pumn, masturbându-se cu o mişcare lentă, aproape dureroasă.

Nesta îl urmări cu ochi mari, ca şi când şi-ar fi amintit cum îl simţise în ea.

— Ce ai zice de o comparaţie? reuşi să-i răspundă, fără urmă de aroganţă în privire.

El se masturbă din nou, savurând poticneala suflării ei.

— Cum doreşti! Fac ce vrei.

Ştia că vorbea ca un nesăbuit, că îi oferea prea mult.

Dar ea se uita doar la penisul lui.

— Pe ăla-l vreau! Acum!

Cassian mormăi o rugăciune de mulţumire Mamei şi se aplecă peste ea, sprijinindu-se pe braţe.

— Bagă-l în tine!

Când Nesta îl apucă, el se arcui, scrâşnind din dinţi. Ea zâmbi când îl văzu, şi-şi mişcă mâna cu aceeaşi vigoare de care dăduse dovadă masculul, doar ca să îl chinuie. Apoi îl îndrumă spre intrarea umedă.

Nu aşteptă de data asta. Nu începu tandru, pentru că îi spusese că îşi dorea contrariul.

Cassian se înfipse în ea.

Nesta gemu şi ţipă în acelaşi timp, iar el se trezi scoţând un sunet asemănător când căldura ei mătăsoasă îl învălui. Era perfect de strâmtă. Ca şi când ar fi fost făcuţi unul pentru celălalt.

Cassian se retrase lent şi o pătrunse din nou adânc. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui, ignorând durerea şi simţind plăcerea când îl zgârie.

El se mai retrase o dată, coborându-şi capul ca să îşi vadă penisul ieşind din ea, strălucind de umezeală – şi o mai penetră o dată. Fiecare centimetru din vaginul ei fierbinte şi strâmt erau un paradis şi un chin, iar Cassian avea nevoie de mai mult, trebuia să o pătrundă mai adânc, să se furişeze atât de mult în ea, încât să nu se mai poată desprinde unul de celălalt.

Nesta îi zgârie pielea cu unghiile, mirosul sângelui său umplând aerul. El se aplecă să o sărute şi ea deschise imediat gura, iar Cassian o lăsă să îi guste limba, mişcând-o pe a lui în acelaşi ritm cu şoldurile.

Nesta îi cuprinse limba cu buzele, sugând-o aşa cum îi supsese şi penisul, iar raţiunea dispăru în neant. Trăgând-o spre el, Cassian îngenunche, picioarele ei cuprinzându-i talia când se împinse tot mai adânc în ea. Nesta îşi dădu capul pe spate, dezvăluindu-şi gâtul, iar masculul i-l muşcă la mijloc, suficient de tare încât să-i lase un semn.

Nesta se mişcă pe penisul lui, iar el se împinse tot mai adânc în ea, trecându-şi dinţii pe gâtul ei.

Femela îşi luă mâinile de pe umerii lui, ca să îşi cuprindă sânul, iar el aproape ejaculă când o văzu ridicându-l spre el, poruncindu-i în tăcere.

Cassian îi linse sfârcul, iar ea se frecă de el, muşchii delicaţi din interior strângându-se puternic. „La naiba!”, şopti masculul. Nesta râse încetişor şi o făcu din nou.

Apoi nu urmară decât dezlănţuirea limbii şi a dinţilor pe sânul ei, loviturile aproape sălbatice ale penisului în strâmtoarea caldă, ritmul şoldurilor Nestei când îi întâmpină fiecare mişcare, ca şi când ar fi încercat să îl bage mai adânc. El îi lăsă în pace sânul ca să o muşte de gât şi de umăr, unind trupurile lor şi contopindu-le într-o singură fiinţă în timp ce o pătrunse mai mult, mai puternic.

Apoi degetele ei îi găsiră aripile. Atingerea nu fu dură, ci blândă – o mângâiere atât de blândă, timidă şi minunată, încât el strigă.

Orgasmul dădu năvală, iar Cassian se împinse în ea cu o mişcare atât de puternică, încât Nesta strigă, atingând climaxul odată cu el. Femela îl cuprinse, pulsând şi storcându-l, iar masculul se

înălţă, frenetic, redus la nevoia de a fi în ea, de a ejacula cât mai mult.

Nesta îl călări până ce el nu mai ejaculă, până ce plăcerea ei o făcu să cadă pe pieptul lui, cu un braţ încă întins spre aripă.

Rămaseră lipiţi, iar el încercă să se adune, să îşi aducă aminte cum naiba îl chema şi unde erau.

Însă nu exista decât ea. Doar această femelă din braţele lui.

Şi singurul nume pe care şi-l putea aminti era al ei.

*

Nesta nu se putea mişca.

Cuprinzându-l pe Cassian acolo unde îngenunchea în mijlocul patului, ţinând-o încă de fund ca să o ţintuiască şi pătrunzând-o în profunzime, ea *nu voia* să se mişte.

Niciodată nu se mai simţise aşa cu nimeni, când o privire de-a amantului mai că o făcea să aibă orgasm; când o privire o făcea să-şi scoată hainele şi să se satisfacă în faţa lui.

Nu era în stare să se jeneze. Nu când se simţise atât de bine.

El tremura, aripile zvâcnindu-i când nu mai ejaculă.

Ea îşi spuse că nu trebuia să se bucure atât de mult că-l vedea sfârşit, că simţea sperma prelingându-se în afară. Şi faptul că se bucura o făcu să se îndepărteze în sfârşit, gemând uşor când îl descălecă.

Ea îngenunche în faţa lui, aproape atingându-i genunchii.

— Am nevoie de mai mult.

Cassian ridică fruntea, ochii licărindu-i.

— Ştiu.

Văzându-i privirea şi chipul frumos, Nesta rămase fără suflare.

— Cum să am nevoie de tine atât de curând?

Nu era întrebarea unei curtene timide – îi dăduse glas doar din disperare. Deoarece chiar mai avea nevoie. Simţea nevoia ca el să o pătrundă din nou, să îi simtă greutatea, gura şi dinţii. Nu îşi putea explica setea tot mai mare, de nepotolit.

Ochii lui licăriră.

— Am avut nevoie de tine din clipa în care te-am întâlnit prima dată. Iar acum, că te pot avea, nu vreau să mă opresc.

— Da, şopti ea, recunoscând măcar acest adevăr. Da!

Se ţintuiră cu privirea un minut lung, o eternitate. Apoi, spre şocul şi încântarea ei, penisul lui Cassian se întări iarăşi.

— Vezi ce îmi faci? întrebă el. Vezi ce se întâmplă de fiecare dată când mă uit la tine toată ziua?

Ea zâmbi.

— Îmi aduc vag aminte că, în urmă cu doar câteva săptămâni, te lăudai că *eu* am să fiu cea care o să urce în patul tău. Se pare că tu ai făcut-o.

El zâmbi.

— Aşa pare.

Inima îi bătu cu putere cât Cassian o privi în ochi.

— Stai în patru labe, îi porunci cu o voce atât de slabă, încât abia îl înţelese.

Dar sângele i se încălzi şi, între picioare, începu să simtă o durere care nu avea nicio legătură cu cât de dur tocmai o penetrase.

Aşadar, Nesta îi dădu ascultare, expunându-se, încă umedă şi strălucind de la orgasmele lor.

El mârâi satisfăcut.

— Frumos!

Ea scânci puţin, pentru că dincolo de laudă, fierbea pofta trupească.

— Apucă tăblia patului cu mâinile, îi zise Cassian.

Ea rămase din nou fără suflare, dar se supuse, deja zvâcnind de dorinţă.

Cassian se ridică în spatele ei, apucând-o de şolduri şi lăsându-se în genunchi, depărtându-i mai mult picioarele. Îşi trecu vârfurile degetelor cu bătături pe spatele ei, peste tatuajul de acolo, peste cerneala care îi lega.

— Ţine-te bine, îi şopti la ureche.

Capitolul 42

Cassian fu chemat la casa de lângă râu chiar după apus.

Nu dormise în camera Nestei. După a doua oară, când întregul trup i se transformase într-un jeleu satisfăcut, se ridicase de lângă ea şi revenise în camera lui. Ea nu spusese nimic. Totuşi,

înţelesese mesajul: era doar sex, însă nu mai era nevoie să aştepte prea mult timp data viitoare.

Gândindu-se la ce făcuseră, la ce îi făcuse el, Cassian nu reuşise să doarmă. A doua oară o făcuseră şi mai dur decât prima dată, iar ea acceptase tot ce îi oferise, îi întâmpinase ritmul epuizant şi se ţinuse de tăblia patului până se prăbuşise de plăcere. Pe toţi zeii, partidele de sex cu Nesta erau...

Nu îşi dădu voie să se gândească la comparaţii când se aşeză la biroul lui Rhys lângă Amren şi Azriel, în faţa Marelui Lord. Acele gânduri nu îl ajutaseră cu nimic în seara precedentă. Şi nici în dimineaţa asta, când se trezise cu o erecţie şi plin de dorinţă şi îşi dăduse seama că încă-i mai simţea mirosul pe trupul său.

Ştia că prietenii lui îl adulmecau. Rhys şi Az nu comentaseră, dar Amren miji ochii. Totuşi, nu spuse nimic, iar el se întrebă dacă Rhys îi dăduse un ordin tăcut. Cassian îşi ignoră curiozitatea privind motivul pentru care Rhys ar fi simţit nevoia să facă asta.

— Bine, Rhysand, zise Amren, punându-şi un picior sub coapsă. Spune-mi de ce sunt aici înainte de micul dejun, în timp ce Varian încă doarme dus în pat.

Rhys dădu la o parte prelata care îi acoperise biroul.

— Suntem aici pentru că la răsărit am primit vizita unui fierar de lângă marginea vestică a oraşului.

Cassian înţepeni când văzu ce era acolo: o sabie, un pumnal şi o sabie mai mare şi mai lungă, toate în teci din piele neagră.

— Care fierar a venit?

Rhys se rezemă de spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele.

— Cel pe care tu şi Nesta l-aţi vizitat în urmă cu câteva zile.

Cassian se încruntă.

— De ce ţi-a adus armele astea? Sunt un cadou?

Azriel se aplecă înainte, întinzând o mână cu cicatrice spre cea mai apropiată sabie.

— Nu aş face asta, îl avertiză Rhys, iar Az se opri.

Rhys îi spuse lui Cassian:

— Fierarul le-a adus aici, panicat. A spus că săbiile sunt blestemate.

Lui Cassian i se răci sângele în vene.

— În ce fel sunt blestemate? întrebă Amren.

— A zis doar că sunt blestemate, răspunse Rhys, gesticulând spre arme. Şi că nu vrea să aibă de-a face cu ele şi că acum sunt problema noastră.

Amren îşi îndreptă privirea spre Cassian.

— Ce s-a întâmplat la fierărie?

— Nimic, spuse el. A lăsat-o să lovească puţin metalul cu ciocanul, ca să înţeleagă munca grea depusă la fabricarea armelor. Dar nu s-a aruncat niciun *blestem*.

Rhys îşi îndreptă spatele.

— Nesta a bătut armele cu ciocanul?

— Pe toate trei, spuse Cassian. Prima dată sabia, apoi pumnalul, apoi sabia mai mare.

Rhys şi Amren se priviră reciproc.

— Ce? întrebă Cassian.

— Este posibil? i se adresă Rhys lui Amren.

Amren se uită la săbii.

— A trecut… foarte mult timp, dar… da.

— Să-mi explice cineva, vă rog, spuse Azriel, uitându-se de la distanţă la cele trei săbii.

Cassian se forţă să rămână nemişcat când Rhys îşi trecu o mână prin părul negru.

— Cândva, Marii Spiriduşi erau mai apropiaţi de spiritul naturii, mai înclinaţi să citească în stele şi să făurească bijuterii, opere de artă şi arme. Darurile lor erau mai neşlefuite, mai legate de natură, şi puteau să transmită acea putere obiectelor.

Cassian îşi dădu seama imediat ce voia să spună.

— Nesta le-a transmis săbiilor puterea ei?

— Nimeni nu a reuşit să făurească o sabie magică de mai mult de zece mii de ani, spuse Amren. Ultima Creată, marea sabie Gwydion, a dispărut cam în acelaşi timp cu Tezaurul.

— Sabia asta nu este Gwydion, zise Cassian, ştiind prea bine miturile legate de sabie.

Aparţinuse unui adevărat Mare Rege Spiriduş din Prythian, aşa cum fusese în Hybern. El unise ţinuturile şi îşi adusese poporul laolaltă – şi, pentru o vreme, cu acea sabie, domnise pacea. Însă propria regină şi cel mai aprig general îl trădaseră la un moment dat şi îi luaseră sabia, ţinuturile

căzând din nou în întuneric, fără ca un alt Mare Rege să mai apară vreodată – doar Mari Lorzi care conduseseră teritoriile cândva supuse regelui.

— Gwydion nu mai este, spuse Amren oarecum tristă, sau a dispărut, din fericire, de mii de ani. Ea dădu din cap spre sabia mare. Asta e ceva nou.

— Nesta a creat o nouă sabie magică, zise Azriel.

— Da, rosti Amren. Doar Marile Puteri puteau să facă asta – Gwydion şi-a primit puterile când Marea Preoteasă Oleanna a scufundat-o în Cazan în timp ce era făurită.

Sângele lui Cassian se răci, valurile străbătându-i pielea.

— O atingere a magiei Nesta cât metalul era încă înroşit…

— Şi sabia a primit-o.

— Nesta nu ştia ce face, spuse Cassian. Îşi descărca nervii.

— Ceea ce ar putea fi mai rău, zise Amren. Cine ştie ce emoţii a transmis săbiilor cu puterea ei? E posibil să le fi transformat în instrumentele acelor sentimente – sau să le fi folosit drept catalizator ca să-şi elibereze puterea. Nu avem de unde şti.

— Aşadar, folosim armele şi aflăm, spuse Cassian.

— Nu! se auzi replica tăioasă a lui Amren. Nu aş îndrăzni să scot din teacă săbiile astea. Mai ales pe cea mare. Simt cum puterea se adună acolo. A lucrat mai mult la ea?

— Da!

— Atunci trebuie tratată ca un obiect din Tezaurul Groazei. Un *nou* Tezaur.

— Doar nu vorbeşti serios!

Amren nu se mai încruntă.

— Cazanul a făurit Tezaurul Groazei. Nesta are puterile Cazanului. Aşadar, orice lucru făurit de ea şi impregnat cu puterea ei devine un nou Tezaur. În clipa asta, nu aş mânca nici măcar o bucată de pâine dacă a prăjit-o Nesta.

Toţi se holbară la cele trei săbii de pe birou.

— Oamenii vor ucide pentru puterea asta, spuse Azriel. Fie o vor ucide pe ea, ca să o oprească, fie pe noi, ca să o prindă pe Nesta.

— Nesta a creat un nou Tezaur, spuse Cassian, stăpânindu-şi furia la adevărul cuvintelor lui Azriel. Ar putea crea *orice*. El dădu din cap spre Rhys. Ne-ar putea umple arsenalul cu arme care ne-ar câştiga orice război. Briallyn, Koschei şi Beron nu ar avea nicio şansă.

— Motiv pentru care Nesta nu trebuie să afle asta, spuse Amren.

— Ce? întrebă Cassian.

În ochii gri ai lui Amren nu licări nicio urmă de ezitare.

— Nu trebuie să afle.

— Pare un risc, spuse Rhys. Dacă fără să ştie mai creează şi altele?

— Dacă la o toană de-a ei, îi provocă Amren, Nesta creează ce vrea doar ca să ne facă în ciudă?

— Nu ar face *niciodată* asta! spuse Cassian nervos, şi arătă cu degetul spre ea. La naiba, şi tu ştii asta!

— Nesta nu ar crea un Tezaur al Groazei, zise Amren, netulburată de vorbele lui furioase, ci un Tezaur al Coşmarurilor.

— Nu pot să o mint, spuse Cassian uitându-se la Rhys. Nu pot.

— Nu trebuie să minţi, îi răspunse Amren. Doar să nu-i dai de bunăvoie informaţiile.

— Eşti de acord cu asta? i se adresă el lui Rhys. Pentru că eu chiar nu sunt.

— Ordinul lui Amren rămâne valabil, spuse Rhys şi, pentru o clipă, Cassian îl urî.

Urî neîncrederea şi precauţia ce străbătură chipul lui Rhys.

— Să fii cu băgare de seamă când i-o tragi, adăugă Amren, rânjind superior. Cine ştie în ce te-ar putea transforma când o copleşesc emoţiile?

— Ajunge! spuse Azriel, iar Cassian se uită recunoscător la fratele lui. Îl susţin pe Cassian în privinţa asta, continuă Az. Nu este corect ca Nesta să nu afle.

Rhys se gândi bine şi apoi se uită insistent la Cassian. Cassian înlemni văzând acea privire, dar îşi ţinu spatele drept şi rămase serios.

— Când Feyre o să se întoarcă din studioul ei, am să o întreb, spuse Rhys în sfârşit. Ea o să aibă votul decisiv.

Era un compromis, şi până şi Amren putea să accepte soluţia asta. Cassian dădu aprobator din cap, neliniştit însă dispus să lase decizia în mâinile lui Feyre.

Amren se culcuşi din nou în scaun.

— Sabia aia o să fie cunoscută în istorie. Ochii i se întunecară atunci când se uită la sabia uriaşă, cuvintele ei răsunând. Rămâne de văzut dacă pentru bine sau rău.

Cassian alungă fiorul care-i şerpui pe coloana vertebrală, ca şi când însăşi soarta i-ar fi auzit cuvintele şi tremură. El zâmbi.

— Îţi place să fii teatrală, nu-i aşa?

Amren se încruntă şi se ridică în picioare.

— Mă întorc în pat. Ea arătă spre Rhysand. Pune armele alea undeva unde să nu le găsească nimeni. Şi Mama să te osândească dacă îndrăzneşti să scoţi vreuna din teacă!

Rhys flutură o mână, plictisit şi obosit.

— Bineînţeles.

— Vorbesc serios, băiete! spuse Amren. Să *nu* scoţi din teci săbiile alea! Ea îi studie pe toţi trei înainte să plece. Niciunul să n-o facă!

Pentru o clipă, se auzi doar ticăitul ceasului cu pendulă.

Rhys se uită spre acesta şi apoi vorbi privind în gol:

— Nu ştiu cum să o ajut pe Feyre cu copilul – cu travaliul.

Inima lui Cassian se strânse.

— Drakon şi Miryam?

Rhys scutură din cap.

— Pe cât de flexibile şi rotunjite sunt aripile Seraphimilor, pe atât de osoase sunt cele ale illyrienilor. Asta o să o distrugă pe Feyre. Copiii lui Miryam au reuşit să-i traverseze cervixul, pentru că aripile lor se îndoaie uşor – şi aproape toţi cei din

poporul ei, care s-au corcit cu ai lui Drakon, au avut o reuşită asemănătoare. Rhys înghiţi în sec. Următoarele lui cuvinte îi frânseră inima lui Cassian. Nu mi-am dat seama câtă speranţă aveam până nu am văzut mila şi frica pe chipurile lor. Până când Drakon a fost nevoit să mă îmbrăţişeze ca să nu mă pierd cu firea.

Cassian făcu nişte paşi spre fratele lui şi îl apucă pe Rhys de umăr, rezemându-se de marginea biroului.

— O să mai căutăm soluţii. Ce zici de Thesan?

Rhys descheie nasturii de sus ai jachetei, dezvăluindu-şi un pic pieptul tatuat.

— În Regatul Dimineţii, nu am găsit nimic util. Peregrynii seamănă cu Seraphimii – sunt înrudiţi, chiar dacă pe departe. Vindecătorii lor ştiu cum să întoarcă un copil cu aripi, cum să îl scoată din mamă, dar, repet: aripile lor sunt flexibile.

Azriel apăru în partea cealaltă a lui Rhys, punând şi el o mână pe umărul lui.

Ceasul continuă să ticăie, o reamintire brutală al tuturor secundelor care treceau grăbite spre osândă. Cu fiecare ticăit al ceasului, Cassian îşi dădu seama că aveau nevoie de un miracol.

— Şi Feyre încă nu ştie? întrebă Azriel.

— Nu! Ştie că travaliul o să fie dificil, dar încă nu i-am spus că ar putea la fel de bine să o ucidă.

Rhys vorbi în minţile lor, ca şi când nu ar fi putut să spună cu voce tare: „Nu i-am spus că acele coşmaruri care mă trezesc din somn nu sunt din trecut, ci din viitor”.

Cassian îl strânse uşurel de umăr pe Rhys.

— De ce nu îi spui?

Rhys înghiţi în sec.

— Pentru că nu sunt în stare să îi transmit frica aia. Să îi iau singura bucurie din privire de fiecare dată când îşi pune mâna pe burtă. Vocea îi tremura. Groaza asta mă mănâncă de viu. Îmi ocup timpul, dar… nu am cu cine să mă târguiesc pentru viaţa ei, nu e nicio sumă cu care să o cumpăr, nu pot să fac nimic să o salvez.

— Helion? întrebă Azriel cu ochii îndureraţi.

— I-am spus ieri înainte să plece. L-am tras deoparte când Feyre s-a teleportat acasă şi l-am implorat în genunchi să descopere ceva în mia lui de biblioteci ca să o salveze. Mi-a zis că o să-i pună la lucru pe toţi bibliotecarii şi cercetătorii de care se poate lipsi. Undeva în istorie, cineva trebuie să fi studiat problema. Să fi găsit o cale să moşească odrasla înaripată a unei mame al cărei corp nu este înzestrat pentru aşa ceva.

— Atunci, nu o să ne pierdem speranţa, spuse Cassian.

Rhys tremură şi-şi plecă fruntea, părul brunet şi mătăsos ascunzându-i ochii.

Cassian îşi ridică privirea la Azriel, pe al cărui chip se citea totul: speranţa nu avea să o ţină pe Feyre în viaţă.

Cassian înghiţi cu greu şi se uită la cele trei arme de pe birou.

Mânerele erau obişnuite – aşa cum te-ai fi putut aştepta de la un fierar dintr-un cătun. Mânerul sabiei mari avea o gardă simplă, iar măciulia era o bucată rotunjită de metal.

Gwydion, ultima sabie magică, fusese neagră ca noaptea şi la fel de frumoasă.

Câte jocuri jucase Cassian în copilărie împreună cu Rhys şi Azriel, prefăcându-se că un băţ lung era Gwydion? Câte aventuri îşi imaginaseră, folosind pe rând sabia legendară când doborau wyrmi şi salvau domniţe?

Nu conta că domniţa lui Rhys ucisese şi ea un wyrm şi îl salvase în schimb pe el.

Dar dacă Amren avea dreptate… Cassian se putea gândi la un alt loc din lume în care se găseau trei săbii magice.

Acestea puteau fi la fel de bine singurele existente.

Cassian bătu uşor cu degetele în birou, din ce în ce mai curios.

— Hai să ne uităm!

— Amren a spus să nu o facem, îl avertiză Azriel.

— Amren nu este aici, spuse Cassian. Şi nu trebuie să le *atingem*. El îl bătu pe Rhys pe umăr. Foloseşte-te de magia aia excentrică a ta ca să le scoţi din teacă.

Rhys îşi înălţă fruntea.

— Este o idee proastă.

Cassian îi făcu semn din ochi.

— Asta ar trebui să scrie pe blazonul Regatului Nopţii.

Câteva stele se aprinseră în ochii lui Rhys. Azriel mormăi o rugăciune.

Însă Rhys respiră de două ori şi îşi proiectă puterea spre sabia cea mare, lăsând-o să o ridice cu mâini presărate cu stele.

— Este grea, observă Rhys, încruntându-se concentrat. Într-un fel, nu ar trebui să fie. Parcă s-ar împotrivi magiei mele.

Lăsă sabia să plutească deasupra biroului, perpendicular cu acesta, ca şi când ar fi stat într-un rastel.

Cassian se pregăti când Rhys îşi înclină capul, magia lui cercetând mânerul şi teaca. Rhys spuse gânditor:

— Fierarul nu a spus *ce* i s-a părut blestemat şi probabil că a atins-o de câteva ori – ca să simtă puterea şi, cel puţin, să o aducă aici. Deci nu poate fi o sabie a morţii, care să ucidă orice mână neglijentă.

Azriel mormăi.

— Eu tot aş fi precaut.

Zâmbindu-i şiret lui Az, Rhys îşi folosi puterea ca să scoată teaca neagră.

Aceasta nu ieşi uşor, ca şi când sabia nu ar fi vrut să fie dezvăluită – sau nu de către Rhysand.

Dar, centimetru cu centimetru, teaca alunecă de pe lamă. Şi, centimetru cu centimetru, oţelul nou străluci – străluci cu adevărat, ca şi când lumina lunii ar fi fost prinsă în metal.

Nici măcar Az nu îşi controlă expresia, ci se holbă uluit când teaca în sfârşit căzu.

Cu gura căscată, Cassian se dădu înapoi clătinându-se.

Scântei iridescente dansau pe lamă. Magie pură şi pârâitoare. Lumina dansa şi ţâşnea ca şi când ar fi fost lovită de un ciocan invizibil.

Lui Cassian i se ridică părul de pe ceafă.

Rhys inspiră, adunându-şi magia, apoi pluti şi scoase din teacă cealaltă sabie şi pumnalul.

Acestea nu scânteiau de putere, dar Cassian o simţea. Pumnalul emana răceală, lama lui strălucind atât de puternic, încât părea un ţurţure la soare. A doua sabie părea fierbinte – furioasă şi îndărătnică.

Dar sabia uriaşă dintre celelalte două... Scânteile dispăreau ca şi când ar fi fost absorbite în lama însăşi.

Niciunul dintre ei nu îndrăzni să o atingă. Ceva profund şi primitiv din Cassian îl avertiză să nu o facă, pentru că sabia nu l-ar fi împuns ori tăiat ca una obişnuită.

Un râs uşor de femelă se undui dinspre uşă, iar Cassian nu fu nevoit să se întoarcă pentru a-şi dea seama că Amren era acolo.

— Ştiam că voi, idioţilor, nu o să puteţi să vă abţineţi!

— Nu am văzut niciodată aşa ceva, şopti Rhys.

Magia lui făcu cele trei săbii să se rotească, permiţându-le să observe fiecare detaliu. Az stătea cu gura căscată de uimire.

— Amarantha a distrus una, spuse Amren.

Cassian tresări.

— N-am auzit niciodată asta.

— Se spune că a aruncat una în mare, se corectă Amren. Sabia aceea a vrut să stea în mâna

Amaranthei şi nici în mâinile vreunuia dintre comandanţii ei, şi decât să ajungă la regele Hybernului, a aruncat-o.

— Despre ce sabie e vorba? întrebă Azriel.

— Narben. Amren strâmbă din buzele roşii. Cel puţin asta se spunea. Rhys, atunci erai la Poalele Muntelui. Cred că ea a păstrat secretul. Eu am aflat ce s-a întâmplat de la o nimfă de apă grăbită.

— Narben era şi mai veche decât Gwydion, zise Rhys. Unde naiba era?

— Nu ştiu, dar ea a găsit-o, iar când nu i s-a supus, a distrus-o. Aşa cum a făcut cu toate lucrurile bune. Cam atât voia să spună Amren despre acea perioadă îngrozitoare. Probabil că a fost în favoarea noastră. Dacă Regele Hybernului ar fi avut-o, mă tem că am fi pierdut războiul.

Narben nu fusese înzestrată doar cu lumina sfântă şi salvatoare a lui Gwydion, ci şi cu unele puteri mult mai întunecate.

— Nu pot să cred că vrăjitoarea aia a aruncat-o în mare! spuse Cassian.

— Repet, era un zvon auzit de la cineva care l-a auzit de la altcineva. Cine ştie dacă ea a găsit cu adevărat sabia Narben? Chiar dacă nu i s-ar fi supus, ar fi fost proastă să o arunce.

— Amarantha putea fi proastă, spuse Rhys.

Cassian urî sunetul numelui ei pe limba fratelui său. După furia de pe chipul lui Azriel, la fel simţea şi îmblânzitorul umbrelor.

— Dar tu, Rhys, nu eşti. Amren dădu din cap spre armele care încă se roteau. Cu aceste trei săbii, te-ai putea proclama Mare Rege.

Cuvintele plutiră prin cameră. Cassian clipi lent.

Rhys spuse categoric:

— Nu vreau să fiu Mare Rege. Vreau doar să fiu aici, cu partenera şi poporul meu.

— Toate cele şapte regate unite sub un singur conducător ne-ar mări şansele de supravieţuire în orice conflict viitor, răspunse Amren. Politica şi certurile n-ar mai fi necesare pentru a ne trimite armata. Nemulţumiţii ca Beron nu ar putea să ne ameninţe planurile aliindu-se cu inamicii noştri.

— Mai întâi, ar trebui să purtăm un război intern. Aş fi considerat trădător de către prietenii mei din celelalte regate – aş fi forţat să îi fac să mi se supună.

Azriel înaintă, umbrele rotindu-i-se în dreptul umerilor.

— Kallias, Tarquin şi Helion ar putea fi dispuşi să se supună. Thesan o să se supună dacă şi ceilalţi o fac.

Cassian dădu din cap. Rhys, ca Mare Rege: nu se putea gândi la alt mascul în care să aibă mai multă încredere. Nu exista nici un alt mascul care să fie un conducător mai drept decât Rhys. Iar cu Feyre ca Mare Regină… Prythianul ar fi fost binecuvântat să aibă asemenea lideri. Aşadar, Cassian spuse:

— Tamlin probabil că ar lupta şi ar pierde. Beron ar fi singurul care ţi-ar sta în cale.

Rhys îşi dezgoli dinţii.

— Beron deja îmi stă în cale şi se pricepe de minune să o facă! Nu mă interesează să îi justific

comportamentul. El îi aruncă lui Cassian o privire tăioasă. Nu trebuie să plecăm în curând, ca să vă teleportăm pe tine şi pe Nesta în Regatul Primăverii pentru a vă întâlni cu Eris?

— Nu schimba subiectul, spuse tărăgănat Cassian.

Puterea lui Rhys vui prin cameră.

— Nu vreau să fiu Mare Rege. Nu trebuie să discutăm despre asta.

— Puterea ta este frumoasă şi îngrozitoare, Rhysand, spuse Amren oftând. Ai trei săbii magice în faţa ta, fiecare cu puterea de a face pe cineva rege şi, totuşi, ai prefera să împarţi puterea. Să îţi păstrezi graniţele. De ce?

— De ce vrei să devin cotropitor? întrebă Rhys.

— De ce te fereşti de puterea care este dreptul tău din naştere? îi răspunse Amren.

— Nu am făcut nimic ca să merit acea putere, spuse Rhys. M-am născut cu ea. Este o unealtă ca să îmi apăr poporul, nu ca să îi atac pe ceilalţi. El îi studie. De unde ai ideile astea?

— Suntem cu toţii slăbiţi – toate cele şapte regate, zise Azriel încet. Chiar mai certaţi unii cu ceilalţi şi cu restul lumii, de la război. Dacă Montesere şi Vallahan ne invadează, dacă Rask li se alătură, nu o să rezistăm. Pentru că Beron este împotriva noastră şi s-a aliat cu Briallyn. Iar Tamlin nu îşi poate stăpâni vinovăţia şi tristeţea şi devine din nou ce era.

Cassian continuă ideea, strângându-şi aripile.

— Dar un ţinut unit sub un rege şi o regină, înarmat cu o asemenea putere şi astfel de obiecte… Inamicii noştri ar ezita.

— Dacă tu crezi vreo clipă că Feyre ar fi pe departe interesată să ajungă Mare Regină, delirezi! zise Rhys furios.

— Feyre ar considera că e un rău necesar, rosti Amren. Ar face orice este necesar pentru ca odrasla ta să nu se nască în război.

— Şi eu nu? întrebă Rhys, ridicându-se în picioare. Nu am să fiu Mare Rege. Nu am să mă gândesc la asta; nu azi şi nici într-un alt secol.

Amren se uită la sabia mare ce se rotea încă lent deasupra lor.

— Atunci explică-mi de ce, după mii de ani, au revenit obiecte care cândva îi încoronau şi ajutau pe vechii Spiriduşi? Ultima dată când un Mare Rege a domnit în Prythian, a făcut-o cu o *sabie magică* în mână. Uită-te la sabia uriaşă din faţa ta, Rhysand, şi spune-mi că nu este un semn de la Cazan!

Lui Cassian i se poticni respiraţia.

— A fost o întâmplare, Amren. Nesta nu le-a făcut intenţionat.

Amren scutură din cap, părul legănându-i-se.

— Nimic nu este la întâmplare. Puterea Cazanului curge prin Nesta şi e posibil să o folosească pe post de marionetă fără ştirea ei. A vrut ca acele arme să fie Create şi, astfel, au fost Create. A vrut ca Rhysand să le aibă şi, astfel, fierarul ţi le-a adus. Ţie, Rhysand, nu Nestei. Şi nu uita că Nesta şi Elain, cu ce putere are şi ea, sunt aici. Feyre este aici. Toate cele trei surori

binecuvântate de soartă şi dăruite cu puteri pe măsura ta. Doar Feyre, de una singură, îţi dublează puterea. Nesta te face de neoprit. Mai ales dacă ar fi să intre în luptă purtând Masca. Niciun inamic nu ar rezista în faţa ei. I-ar ucide pe soldaţii lui Beron, apoi i-ar ridica din morţi şi i-ar îndrepta împotriva lui.

Sângele lui Cassian se răci. Da, Nesta ar fi fost de neoprit. Dar cu ce preţ pentru sufletul ei?

Rhys îi aruncă o privire rece lui Amren.

— Nu am de gând să mai cochetez cu ideea asta ridicolă nicio clipă.

Cassian ştia că urma să li se spună să plece. El dădu din cap spre Az, care îl urmă spre uşă. Totuşi, se opriră chiar în faţa pragului. Se uitară înapoi la fratele lor, la Marele lor Lord, acum singur la biroul lui. Povara atâtor alegeri îi apăsa umerii laţi, plecându-i aripile!

— Foarte bine atunci, Rhysand! Şi Amren se întoarse cu spatele la biroul pe care stăteau acum săbiile, magia lui Rhys retrăgându-se. Dar să ştii că bunăvoinţa Cazanului ţi se acordă doar o vreme, înainte să fie oferită altuia.

Capitolul 43

Inhalând mirosul dulce şi îmbătător al liliacului mov înflorit din spatele lor, Nesta se uită pieziş la Cassian. Ar fi putut jura că el se scărpina subtil ori de câte ori se întorcea ea să admire frumuseţea şi liniştea pădurii Regatului Primăverii.

Rhys îi teleportase aici, tăcut şi cu chipul împietrit, apoi dispăruse. Totuşi, asta nu păruse să-l tulbure pe Cassian, aşadar Nesta nu pusese întrebări. Mai ales când se aşteptau ca Eris să apară în orice clipă.

Nesta se prefăcu că se uită la o tufă de trandafiri, apoi întoarse din nou capul spre Cassian şi văzu că îşi scărpina într-adevăr braţele.

— Ce e cu tine?

— Urăsc locul ăsta, mormăi el, roşind. Am alergii.

Nesta îşi reprimă râsul.

— Nu trebuie să-mi ascunzi asta. În ţinutul oamenilor, mă iritam atât de mult, încât trebuia să fac două băi pe zi ca să scap de tot polenul.

Asta se întâmplase înainte să ajungă să locuiască în căsuţă. După asta, Nesta fusese norocoasă să se spele o dată pe săptămână, din cauza bătăii de cap cu încălzitul şi căratul apei spre singura cadă din colţul dormitorului lor. Uneori, ea şi Elain se spălaseră chiar în aceeaşi apă, trăgând la sorţi cine să fie a doua.

Nestei i se strânse gâtul şi studie florile de cireş ce se legănau deasupra. Lui Elain i-ar fi plăcut locul acesta cu foarte multe flori, toate deschise, atât de multă verdeaţă – verdele deschis şi vibrant al ierbii proaspete – şi atât de multe păsări cântătoare şi lumina soarelui caldă şi untoasă. Nesta se simţea ca un nor de furtună în mijlocul lor. Dar Elain… Regatul Primăverii fusese creat pentru cineva ca ea.

Păcat că sora ei refuza să se vadă cu ea. Nesta i-ar fi spus lui Elain să viziteze locul acesta.

Şi păcat că lordul care domnea în aceste ţinuturi era un ticălos.

— Eris întârzie, îi spuse Nesta lui Cassian. Aşteptau deja de zece minute. Crezi că vine?

— Foarte probabil bea ceai, bucurându-se de faptul că suntem aici, aşteptându-l. Cassian se gândi. Ei, bine, ştie că vin doar eu. Dar o să-l bucure ideea că mă face să aştept.

— E un nenorocit!

În puţinele dăţi în care îl întâlnise pe fiul Marelui Lord al Toamnei, Nesta îl detestase pe masculul gătit şi cu chip rece. Exact genul de persoană care ar fi abandonat-o în pădure pe Morrigan cea rănită.

— Vorbeşti despre mine sau despre bruta de lângă tine? se auzi o voce profundă şi mieroasă din umbrele unui sânger înflorit.

Şi, iată-l, ca şi când gândurile ei l-ar fi invocat. Eris era îmbrăcat la fel de impecabil ca Rhysand, fără nicio şuviţă rebelă în părul lung şi roşcat. Dar chiar dacă trăsăturile ascuţite ale lui Eris erau frumoase, în ochii lui nu strălucea nicio lumină. Nicio bucurie.

Acei ochi se opriră asupra Nestei, coborând de la părul ei împletit spre hainele de piele şi bocanci.

— Bună, Nesta Archeron!

Nesta întâlni privirea masculului. Ea nu spuse nimic, lăsând sfidarea rece să îi rămână întipărită pe chip.

Eris zâmbi, dar expresia dispăru când se întoarse spre Cassian.

— Am auzit că vrei să îmi spui ceva în legătură cu soldaţii mei.

Cassian îşi încrucişă braţele.

— Veşti bune şi rele, Eris. Alege tu.

— Rele! Întotdeauna mai întâi cele rele.

Zâmbetul lui Eris era plin de venin.

— Majoritatea soldaţilor tăi sunt morţi.

Eris clipi pur şi simplu.

— Şi care este vestea cea bună?

— Doi dintre ei au supravieţuit.

Nesta studie fiecare schimbare de pe chipul lui Eris: furia care-i licărea în ochi, nemulţumirea de pe buzele ţuguiate, supărarea din muşchiul ce zvâcnea pe maxilar. Ca şi când nenumărate întrebări i-ar fi trecut repede prin minte. Vocea lui Eris rămase totuşi monotonă.

— Şi cine a făcut asta?

Cassian se strâmbă.

— Practic, eu şi Azriel. Regina Briallyn şi Koschei ţi-au vrăjit soldaţii ca să fie ucigaşi fără minte. Ei ne-au atacat în Mlaştina din Oorid, iar noi nu am avut de ales decât să îi ucidem.

— Şi, totuşi, doi au supravieţuit. Cât de convenabil! Presupun că au fost supuşi interogatoriului special al lui Azriel?

Vocea lui Eris era plină de dispreţ.

— Am reuşit să prindem doar doi, spuse Cassian categoric. Sub influenţa lui Briallyn, erau practic turbaţi.

— Hai să nu ne minţim! Te-ai deranjat să prinzi *doar* doi, până când ţi-a trecut setea de sânge.

Nesta văzu roşu auzind cuvintele, iar Cassian inspiră.

— Am făcut ce am putut. Erau douăzeci.

Eris pufni.

— Cu siguranţă erau mai mulţi, iar tu ai fi putut cruţa cu uşurinţă mai mult de doi. Dar nu ştiu de ce m-aş aştepta ca unul ca tine să procedeze altfel.

— Vrei să-mi cer scuze? spuse Cassian furios.

Inima Nestei începu să bată cu putere când simţi furia ce îi întuneca lui vocea şi suferinţa care îi lumina ochii. El regreta ce se întâmplase – nu îi plăcuse să ucidă acei soldaţi.

— Ai încercat măcar să îi cruţi pe ceilalţi sau ai trecut direct la masacru? întrebă furios Eris.

Cassian ezită. Nesta ar fi putut jura că văzuse cuvintele atingându-şi scopul. Nu, Cassian nu ezitase. Nesta ştia că nu o făcuse. El nu ar fi şovăit niciodată ca să salveze pe cineva iubit de un inamic. Indiferent de preţ.

Nesta făcu un pas spre Eris.

— Soldaţii tăi au tras o săgeată de frasin în una din aripile lui Azriel.

Eris îşi dezgoli dinţii.

— Te-ai alăturat şi tu masacrului?

— Nu, spuse ea sincer. Dar mă întreb: Briallyn i-a înarmat pe soldaţi cu săgeţi de frasin sau erau din arsenalul tău personal?

Eris clipi, gestul fiind singura confirmare necesară.

— Asemenea arme sunt interzise, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Cassian, ale cărui trăsături rămaseră încordate. Furia Nestei se înteţi. Femela îşi îndreptă atenţia spre Eris. Dacă el se putea juca astfel cu Cassian, atunci ea intenţiona să-i întoarcă favoarea. Pentru cine păstrai săgeţile? spuse gânditoare. Pentru inamicii de peste graniţă? Schiţă un zâmbet. Sau pentru un inamic de acasă?

Eris se uită în ochii ei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Zâmbetul Nestei nu şovăi.

— O săgeată din frasin în inimă ar ucide un Mare Lord?

Eris se albi la faţă.

— Îmi irosiţi timpul.

Nesta ridică din umeri.

— Şi tu îl iroseşti pe al nostru. Din câte ştim, ţi-ai vrăjit soldaţii ca să ne ucidă. Ai spus că dulăii tăi au simţit la locul dispariţiei mirosuri care să ne ducă cu gândul la Briallyn, apoi ai minţit în privinţa alianţei lui Beron. Poate chiar l-ai convins pe tatăl lui Morrigan să-şi amâne vizita în Velaris ca parte a unui mare complot, pentru a ne câştiga încrederea. Toate fiind o parte din jocul tău.

Privirea lui Cassian era o atingere fizică pe chipul ei, dar ea se concentră la Eris, care stătea cu spatele înţepenit.

— Dacă vrei să te joci de-a instigatorul la război, fă-o, Eris! Zâmbetul ei se lărgi. Îmi place un adversar interesant.

— Nu sunt duşmanul tău! spuse Eris furios, iar Nesta înţelese că reuşi ce îşi propusese.

Când Cassian o atinse uşor cu degetele pe spate, îşi dădu şi el seama.

— Regret că nu am putut să-ţi salvez mai mulţi soldaţi, Eris, zise Cassian. Sincer. Cei doi rămaşi urmează să-ţi fie returnaţi azi, deşi ei rămân supuşi Coroanei. Dar nici eu nu sunt inamicul tău. Briallyn şi Koschei sunt inamicii noştri. Dacă familiile soldaţilor au nevoie de ceva, am să le ajut cu bucurie cum am să pot.

Ceva asemănător mândriei crescu în ea la cuvintele sincere ale lui Cassian. El ar fi oferit tot ce avea acelor familii, dacă ar fi îndreptat un rău.

Eris se uită la cei doi. Observă mâna lui Cassian pe spatele ei.

Eris îi spuse rânjind Nestei:

— Eşti o drăguţă. Aş fi bucuros să joc orice cu tine, Nesta Archeron!

Degetele lui Cassian se strânseră pe spatele ei. Şi Eris păru să simtă asta. Ştia Cassian ce lucruri lăsa vulnerabile atacului unuia ca Eris? El era prea cinstit, prea curajos ca să observe sau să îi pese. Ea nu putea decât să-l admire.

— Când te saturi de animal, îi spuse Eris, făcând semn din bărbie spre Cassian, caută-mă! Am să-ţi arăt cum se joacă un viitor Mare Lord.

Cassian mormăi, deschizând gura, dar se opri.

Şi Eris se opri.

După o clipă, Nesta simţi prezenţa care se furişa spre ei cu paşi liniştiţi.

Cassian o împinse în spatele lui când o bestie cu blană aurie şi coarne încovoiate sări din spatele tufelor, aterizând în poiana din pădure.

Ea nu uitase de acea bestie. Cum dărâmase uşa casei lor şi o îngrozise. Cum singurul lucru la care se gândise era să o protejeze pe Elain, în timp ce Feyre luase cuţitul ca să o înfrunte. Să îl înfrunte.

Pe Tamlin.

Ochii verzi îi evaluară, observându-l pe Eris. Apoi pe Cassian. Şi, în cele din urmă, pe ea.

Tamlin scoase un mârâit grav, iar pietrele Siphon ale lui Cassian pâlpâiră.

— Noi tocmai plecam, spuse Cassian cu calm, ducând mâna spre Nesta.

Ar fi ridicat-o în aer. Dar ar fi fost destul de rapid încât să evite ghearele lui Tamlin? Sau puterea?

Privirea lui Tamlin rămase aţintită asupra ei. Furioasă şi dispreţuitoare.

Acesta era masculul – bestia – pe care sora sa îl iubise. Pentru care renunţase la tot, inclusiv la viaţa ei de muritoare ca să le salveze. Era fiara care îi pervertise dragostea, aproape distrugând-o pe Feyre. Până la Rhys. Până când Cassian şi ceilalţi dăduseră o mână de ajutor ca să o aducă înapoi. O ajutaseră să înveţe să se iubească din nou.

Nestei nu îi păsa că el venise să ajute în ultima bătălie cu Hybernul. Tamlin o rănise pe Feyre. Asta era de neiertat.

Înainte, asta nu o îngrijorase. Da, o supărase, dar… Nesta se trezi strângându-şi pumnii. Se trezi dezgolindu-şi dinţii când mârâi.

Masculul acesta îi răpise sora mai mică pentru că ea, sora mai mare, nu reuşise să îl înfrunte. Tamlin chiar se uitase la ea şi o *întrebase* dacă vrea să meargă în locul lui Feyre. Iar ea spusese că nu, pentru că era o laşă detestabilă şi oribilă.

Acum nu voia să mai fie laşă.

Nesta lăsă un tăciune de putere să strălucească în ochii ei. Îl lăsă pe Tamlin să vadă asta când spuse:

— Nu ai să te atingi de noi!

— Am tot dreptul să-i ucid pe intruşii care-mi traversează teritoriul. Cuvintele erau guturale, aproape imposibil de înţeles. Ca şi când Tamlin nu ar fi vorbit demult.

— Mai sunt ţinuturile tale? întrebă Nesta calmă, ieşind din spatele lui Cassian. Din câte ştiu, nu te deranjezi să le mai conduci.

Eris rămase complet nemişcat. Fusese surprins întâlnindu-se cu ei, îşi dădu ea seama. Dacă Tamlin spunea cuiva…

— Ţi-aş sugera să-ţi ţii botul închis în privinţa asta, zise Nesta.

Tamlin se enervă, părul de pe spate ridicându-se.

— Eşti la fel de dezgustătoare cum spunea sora ta.

Nesta râse.

— Nu aş vrea să te dezamăgesc.

Ea se uită în ochii lui de culoarea smaraldului, ştiind că flăcări argintii licăreau în ai ei.

— Am intrat în Cazan din cauza ta, spuse Nesta încet, şi ar fi putut jura că tunetul vui la distanţă.

Cassian şi Eris dispărură. Nu rămăseseră decât bestia de Tamlin şi răul făcut familiei ei. Elain a intrat în Cazan din cauza ta, continuă Nesta. Vârfurile degetelor i se încălziră şi îşi dădu seama că dacă şi-ar fi coborât privirea, ar fi văzut tăciuni argintii arzând acolo. Nu-mi pasă, cât îţi ceri scuze, că încerci să te căieşti sau să pretinzi că nu ştiai că regele Hybernului ar face aşa ceva sau că l-ai implorat să nu o facă. Ai complotat cu el. Pentru că ai considerat-o pe Feyre *proprietatea* ta.

Nesta arătă spre Tamlin. Pământul se cutremură.

Cassian înjură în spatele ei.

Tamlin se feri de degetul ei întins, înfigându-şi ghearele în pământ.

— Lasă degetul, vrăjitoareo!

Nesta zâmbi.

— Mă bucur că îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu ultima persoană spre care l-am îndreptat. Ea îşi coborî braţul. Acum plecăm.

Nesta făcu un pas înapoi spre locul în care Cassian deja aştepta, cu braţele deschise. El o cuprinse de talie. Ea îi aruncă o privire lui Eris, care dădu aprobator din cap şi apoi dispăru.

— Dacă spui cuiva că ne-ai văzut, Mare Lord, am să-ţi smulg şi ţie capul! îi zise lui Tamlin înainte ca ea şi Cassian să se înalţe spre cer.

*

Nesta se uită în puţul întunecat din subsolul bibliotecii.

Nu reuşise să doarmă, abia fiind în stare să nu se gândească toată ziua la întâlnirea cu Tamlin. Cassian zburase spre casa de lângă râu şi nu revenise. Poate că Rhys plecase ca să se asigure de tăcerea lui Tamlin în privinţa complotului lor cu Eris. Poate că Rhys le-ar fi făcut o favoare distrugându-i mintea lui Tamlin.

Nesta îşi sprijini braţele de balustrada Nivelului Cinci, plecându-şi capul. La ora asta târzie, nu era nimeni acolo, iar ea nu ştia unde erau dormitoarele, deci nu o putea căuta pe Gwyn. Nu că ar fi vrut să îşi trezească prietena. Oricum, se îndoia că Gwyn ar fi vrut să îi asculte problemele.

Un pahar cu lapte cald apăru pe balustradă lângă ea.

Nesta se uită în biblioteca slab luminată.

— Mulţumesc! îi spuse Casei.

Regatul Primăverii i se păruse gol. Gol, în ciuda naturii vii. Dar această Casă era vie. O primea călduros, îşi dorea ca ea să se dezvolte şi să prospere. Era un loc unde se putea odihni sau explora, unde putea fi oricine şi orice voia.

Asta însemna să aibă un cămin? Nu aflase niciodată. Dar acest loc… Da, „cămin” putea fi un nume potrivit. Poate că asta simţise şi Feyre când plecase din Regatul Primăverii şi venise în aceste ţinuturi. Poate că Feyre se îndrăgostise de regatul acesta la fel de mult ca şi de liderul său.

Ceva se agită în întunericul de dedesubt. Nesta îşi schimbă poziţia, uitând de lapte.

Acolo. În mijlocul puţului întunecat, ca un fuior de fum… ceva se mişcă.

Păru să se mărească şi să se contracte, zvâcnind rapid…

— Mă gândeam că te găsesc aici. Ei, bine, ori aici, ori pe scările spre oraş.

Vocea lui Cassian se auzi în spatele ei, iar Nesta se întoarse.

El deveni atent, dar Nesta aruncă o privire peste umăr spre întuneric. Nimic.

Dispăruse. Sau îşi imaginase.

— Nu este nimic, spuse ea când se uită peste balustradă. Doar umbre.

Cassian expiră, rezemându-se de balustradă.

— Nu poţi să dormi?

— Mă tot gândesc la Tamlin.

— Te-ai descurcat bine cu el. Şi te-ai descurcat bine şi cu Eris. Nu cred că o să uite întâlnirea prea curând.

— Este un şarpe.

— Mă bucur că avem aceeaşi părere.

Nesta râse.

— Nu mi-a plăcut cum ţi-a vorbit.

— Aşa vorbesc mulţi cu mine.

— Asta nu îl îndreptăţeşte.

Ea îi vorbise la fel. Îi spusese lucruri şi mai urâte decât Eris. Gâtul i se strânse, dar continuă:

— Nu pot să cred că Feyre l-a iubit vreodată pe Tamlin.

— Tamlin nu a meritat-o niciodată.

Cassian o atinse cu o mână pe spate.

— Nu! Nesta se uită din nou în întunericul de dedesubt. Nu a meritat-o.

Capitolul 44

— Vrea cineva să-mi aducă aminte de ce mi s-a părut o idee bună? spuse Gwyn gâfâind lângă Nesta, transpiraţia curgându-i pe faţă când făcură exerciţiile de bază cu sabia.

— Să-mi amintească şi mie, mormăi Emerie.

Nesta, prea obosită ca să vorbească, doar mormăi odată cu ea.

Cassian chicoti, iar sunetul îi răscoli corpul. Cu o seară în urmă o luase de mână în bibliotecă şi o condusese în camera ei, cu ochii încă blânzi. Dar sentimentul de intimitate dispăruse văzând o copie a capitolelor lui Gwyn despre Valkyrie pe biroul Nestei. Când luase paginile şi le răsfoise, ea îi spusese că le citea.

Sărutul cu pasiune fusese singurul răspuns înainte să o întindă în pat, aşezând-o peste faţa lui ca să se poată înfrupta din ea pe îndelete. Nesta suportase doar un minut înainte să simtă nevoia să îl atingă şi se întorsese, lăsându-l să o devoreze în continuare în timp ce se întinsese peste el, luându-i penisul în gură.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva – să satisfacă un mascul în vreme ce el se înfrupta din ea – iar Cassian ejaculase pe limba ei chiar înainte ca Nesta să aibă orgasm. Aşteptaseră doar puţin timp, gâfâind în linişte pe patul ei, înainte ca ea să-l încalece, mângâindu-l cu mâna, apoi cu gura, iar când Cassian fusese pregătit, se înfipsese în el, făcând fiecare centimetru gros şi minunat să dispară. Cu masculul întins care o umplea pe

deplin, Nesta avusese repede orgasmul. El o urmase, apucând-o de şolduri, şi se împinsese în ea, atingând locul perfect şi făcând-o din nou să explodeze de plăcere.

În dimineaţa asta o cam duruseră toate, iar el îi făcuse semn din ochi peste masă la micul dejun, ca şi când ar fi ştiut cât de sensibile erau anumite zone când stătea jos.

Când Cassian le vorbi acum, nu afişă nici urmă de satisfacţie sau îngâmfare:

— M-am gândit că azi ar fi o zi bună să integrez steaua cu opt colţuri, dar dacă deja vă plângeţi, putem aştepta până săptămâna viitoare.

— Nu ne plângem, spuse Gwyn, inspirând. Doar că ne-ai epuizat.

Cea mai nouă dintre preotese, care lucra cu Az, se clătina deja de extenuare.

Cassian surprinse privirea Nestei.

— Ce mai unitate Valkyrie ai!

Gwyn se întoarse spre Nesta.

— I-ai spus?

— Nu! rostiră în acelaşi timp Nesta şi Cassian. Crezi că nu am observat tehnicile de respiraţie care vă fac să priviţi calm şi hotărât chiar dacă eu şi Az vă enervăm? adăugă Cassian. Sunt foarte sigur că nu v-am învăţat asta. Recunosc de la un kilometru liniştirea minţii.

Ele pur şi simplu se holbară la el. Apoi Gwyn întrebă:

— Cunoşti tehnica?

— Bineînţeles. Am luptat alături de Valkyrie în război.

Liniştea se pogorî în valuri. Nesta uitase cât de bătrâni erau aceşti Fae, cât de multe văzuse şi trăise Cassian. Îşi drese glasul.

— Le-ai cunoscut personal pe cele din clanul Valkyrie?

Gwyn îşi arătă entuziasmul scoţând un sunet ascuţit. Azriel, care era în partea cealaltă a ringului împreună cu restul preoteselor, se întoarse puţin auzind sunetul, cu sprâncenele ridicate.

Cassian zâmbi.

— Am luptat alături de Valkyrie în cinci bătălii. Dar totul s-a terminat cu Bătălia din Trecătoarea Meinir. Zâmbetul lui dispăru. Când majoritatea au murit ca să o salveze. Valkyrie ştiau de la început că este o misiune sinucigaşă.

Azriel reveni la atacurile lui, dar Nesta avea senzaţia că îmblânzitorul umbrelor era atent la fiecare cuvânt şi gest al fratelui său.

Până şi Gwyn încetă să mai zâmbească.

— Atunci, de ce au luptat? Toată lumea ştia că o să fie un măcel. Dar nu am reuşit să aflu nimic despre motivaţia politică.

— Nu ştiu. Eram soldat în legiunea illyriană; nu eram la curent cu discuţiile liderilor. Se uită la Nesta, care îl privea cu gura căscată. Dar am avut… prietene care au murit în ziua aia.

Felul în care ezită să rostească „prietene” o făcu pe Nesta să se întrebe dacă vreuna fusese mai mult decât atât. Şi, chiar dacă muriseră cu onoare, ceva urât se răsuci în pieptul ei.

— Războinicele Valkyrie au luptat când nici măcar cei mai curajoşi masculi nu ar fi făcut-o.

Illyrienii au încercat să uite asta. Am luptat împotriva masculilor care îmi erau superiori, dorindu-mi să le ajut pe Valkyrie. Ei m-au snopit în bătaie, m-au legat de o căruţă de provizii şi m-au lăsat acolo. Când mi-am revenit, lupta se terminase, iar cele din clanul Valkyrie erau moarte.

Acesta era masculul cu care se culcase ea, care plecase din nou seara trecută fără să o sărute de rămas-bun.

— De ce nu mi-ai zis când ai văzut paginile despre ele pe biroul meu?

— Nu m-ai întrebat. El îşi scoase din teacă sabia illyriană. Destul cu istoria! Cassian desenă patru linii pe pământ, toate intersectându-se ca să formeze o stea cu opt colţuri. Asta e harta pentru loviturile de sabie. Aceste opt mişcări. Aţi învăţat şase dintre ele. Astăzi o să le învăţaţi pe celelalte două şi o să începem combinaţiile.

— De ce nu folosim tehnicile Valkyrie, dacă le-ai admirat atât de mult? întrebă Gwyn.

— Pentru că nu le ştiu.

Nesta zâmbi.

— Dacă vrem să fim ca ele, spuse ea, poate că ar trebui să combinăm tehnicile illyriene cu cele ale războinicelor Valkyrie.

Vorbise în glumă, dar cuvintele vuiră prin spaţiu, ca şi când ar fi rostit un mare adevăr, ceva care stârnea destinul. Azriel se întoarse către ei, mijind ochii, ca şi când umbrele i-ar fi şoptit ceva.

Nesta simţi un fior pe şira spinării.

Cassian se uită la chipurile lor de parcă ar fi văzut ceva nou.

— Azi învăţăm tehnicile illyriene, zise apăsat, într-un sfârşit. El dădu din cap spre Gwyn. Mâine ai să-mi aduci ce informaţii ai despre stilul Valkyrie.

— Sunt foarte multe, spuse Gwyn. Merrill scrie o carte despre asta. Ţi-aş putea aduce o copie a manuscrisului, de vreme ce include cu siguranţă o mare parte din informaţii.

Cassian păru să îşi stăpânească emoţia care îl cuprinsese, deoarece îşi scărpină maxilarul. Drept răspuns, pulsul Nestei se mări.

— Ceva nou, spuse el mai mult în sinea lui. Ceva vechi care se transformă în ceva nou.

Cassian zâmbi din nou, iar Nesta se trezi zâmbind la rândul ei.

Mai ales când ochii masculului se luminară.

— Bine, doamnelor! Prima lecţie despre Valkyrie: nu se plâng că transpiră!

*

— Valkyrie? întrebă Feyre din partea cealaltă a mesei din casa de lângă râu, cu furculiţa în aer. Serios?

— Da, spuse Cassian, sorbind din vinul adus la cină.

Coborâse la moşie ca să discute despre modul în care să procedeze cu armele Create de Nesta – să afle ce avea să decidă Feyre. Ea nu ezitase înainte să spună că Nesta trebuia informată. Dar când se oferise să îi spună, intervenise Cassian. Urma să-i zică el Nestei, la momentul potrivit.

Singura care nu votase era Mor, care rămăsese în Vallahan ca să îi convingă pe lideri să semneze un nou tratat, absenţa ei fiind marcată de un loc de onoare la masă.

— Nu am mai auzit de ele în ţinuturile oamenilor, spuse Elain, care fusese la fel de captivată ca Feyre să îl audă pe Cassian povestind despre asta: mai întâi despre Nesta şi interesul celorlalţi faţă de ele, apoi despre scurta istorie a femelelor luptătoare. Cred că au fost nişte fiinţe înfricoşătoare.

— Unele aparent la fel de minunate ca tine, Elain, zise Rhys de lângă Feyre. Dar, imediat ce intrau în arena de luptă, deveneau la fel de setoase de sânge ca Amren.

Amren ridică paharul în semn de salut.

— Mi-au plăcut femelele alea! N-au lăsat niciodată un mascul să le conducă – deşi aş fi preferat să nu existe regele lor nesăbuit. Este la fel de vinovat de moartea lor ca şi illyrienii care au plecat în timpul luptei.

— Nu pot să te contrazic, spuse Cassian.

Îi luase foarte mult timp să treacă peste amintirea acelei lupte. Nu se întorsese în trecătoarea din Munţii Gollian, dar se zvonea că rocile rămăseseră aride, ca şi când pământul încă le-ar fi jelit pe femelele care se jertfiseră fără ezitare, ce râseseră în faţa morţii şi îmbrăţişaseră pe deplin viaţa. Prima lui iubită din afara graniţelor Regatului Nopţii fusese o Valkyrie – o femelă curajoasă pe nume Tanwyn, cu un zâmbet ca o

furtună. Ea intrase în lupta aceea, în fruntea oştilor Valkyrie, şi nu mai ieşise din trecătoare.

— Nesta s-ar fi înţeles bine cu ele, adăugă Cassian după o clipă.

— Întotdeauna mi s-a părut că s-a născut de partea greşită a zidului, recunoscu Elain. Transforma sălile de bal în câmpuri de luptă şi plănuia ca orice general. Ca voi doi, spuse ea, dând din cap spre Cassian, iar apoi, mai timid, spre Azriel.

Azriel îi schiţă un zâmbet care o făcu pe Elain să îşi mute repede privirea. Cassian îşi ascunse nedumerirea. Lucien nu era aici ca să mârâie la orice mascul care se uita la ea prea mult timp.

Feyre băgă în sfârşit mâncarea în gură.

— Nesta este un lup care a stat închis în cuşcă toată viaţa.

— Ştiu, spuse Cassian. A fost un lup care nu a învăţat niciodată *să fie* un lup, „mulţumită" cuştii căreia oamenii îi ziceau proprietate şi societate. Şi, ca orice animal maltratat, ea muşca pe oricine se apropia.

Era bine că lui îi plăcea să fie muşcat. Era bine că savura vânătăile şi zgârieturile pe care i le lăsa pe trup în fiecare seară şi că orgasmul pe care-l avea Nesta când o penetra îl făcea să-şi dorească să ejaculeze.

Elain se aplecă înainte.

— Doar crezi că ştii – nu ai văzut-o pe ringul de dans. Atunci îşi eliberează Nesta lupul. Când se aude muzica.

— Serios?

Nesta *îi spusese* cândva, când el o scosese dintr-o tavernă ca vai de lume, că se dusese acolo pentru muzică. Masculul o ignorase, crezând că era o scuză.

— Da, spuse Elain. A învăţat să danseze de la o vârstă foarte fragedă. Îi plac dansul şi muzica. Nu aşa cum îmi place mie un vals sau o gavotă, ci felul în care artiştii o transformă în artă. Nesta putea să-i facă pe toţi cei din sala de bal să se oprească atunci când dansa cu cineva.

Cassian lăsă paharul cu vin pe masă.

— Mi-a zis despre lecţiile de dans în urmă cu câteva săptămâni.

El presupusese că lecţiile erau motivul pentru care Nesta învăţase repede să-şi mişte picioarele şi să-şi menţină echilibrul, în ciuda dificultăţii iniţiale. Probabil că memoria musculară îi rămăsese intactă. Dar dacă învăţase să danseze la fel de neîndurător cum învăţase să lupte…

— Nu ţi-ar fi dat prea multe detalii, spuse Elain. Nesta avea doar paisprezece ani la ultimul bal la care am fost înainte să… ei, bine, înainte să ajungem săraci… Elain scutură din cap. La bal era o altă moştenitoare tânără, care mă *ura*. Era cu câţiva ani mai în vârstă, iar eu nu am făcut nimic să îi provoc ura, dar cred că…

— Era invidioasă pe frumuseţea ta, zise Amren cu un zâmbet amuzat pe buze.

Elain roşi.

— Probabil.

Cu siguranţă acesta era motivul, deşi pe atunci Elain avea doar treisprezece ani.

— Ei, bine, Nesta a văzut cum mă trata – tachinându-mă şi umilindu-mă ca de obicei – şi nu s-a grăbit. A aşteptat până la acel bal, când un duce frumos de pe continent a venit să-şi găsească o mireasă. Faptul că familia lui a rămas fără bani a fost singurul motiv pentru care a catadicsit să vină – să pună mâna pe o mireasă bogată ca să umple din nou cuferele moşiei lor. Nesta ştia că moştenitoarea îl viza, pentru că s-a lăudat cu asta în faţa tuturor în toaletă, la fiecare bal, cu câteva săptămâni înainte. Nesta a cheltuit o mică avere pe rochia şi bijuteriile din seara aceea. Tatăl nostru se temea întotdeauna de refuzul ei, iar în acea seară... Ei, bine, chiar semăna cu fiica unui Prinţ al Negustorilor. Rochia era din mătase de culoarea ametistului, cu fir de aur, iar la gât şi urechi purta diamante şi perle...

Elain oftă. Câtă bogăţie! Cassian nu îşi dăduse seama niciodată de imensitatea averii pe care o avuseseră şi pe care o pierduseră.

— Toţi cei din sală au încremenit când a intrat Nesta, spuse Elain. Şi-a făcut o intrare triumfală, pe deplin calmă şi distantă, chiar şi la paisprezece ani. Abia s-a uitat la duce. Pentru că şi ea a aflat despre el. Ştia că se plictisea de oricine îl căuta. Şi ştia că valoarea ţinutei sale depăşea orice purta moştenitoarea.

Amren zâmbea acum.

— Nesta a încercat să îl seducă pe duce de ciudă? La *paisprezece ani*?

Elain nu zâmbi.

— L-a ademenit să o invite la dans cu câteva priviri aruncate din partea cealaltă a sălii de bal. Era acelaşi vals pe care şi-l dorea şi moştenitoarea, lăudându-se că atât i-ar fi trebuit ca să îşi asigure măritişul. Nesta *i-a luat* acel dans. Şi apoi i l-a luat şi pe duce. În seara aceea, Nesta a dansat ca şi când ar fi fost una dintre voi.

— Dacă l-ai văzut pe Cassian dansând, mormăi Rhys, asta nu spune multe.

Cassian se enervă pe Marele Lord când Feyre şi Az chicotiră.

Elain continuă, vorbind încet şi aproape respectuos:

— Ducele era vanitos, iar Nesta s-a folosit de asta. Toată sala s-a oprit. Dansul lor era atât de uimitor şi ea, atât de frumoasă! Iar când s-a terminat… Atunci mi-am dat seama că este o artistă. Aşa cum e Feyre. Dar ce face Feyre cu vopseaua făcea Nesta cu muzica şi dansul. Mama noastră şi-a dat seama de când eram mici, şi a transformat-o într-o armă. Toate pentru ca Nesta să se poată căsători cândva cu un prinţ.

Cassian înţepeni. Un prinţ… asta îşi dorea Nesta? Stomacul i se strânse.

— Ce s-a întâmplat cu ducele? întrebă Azriel.

Elain se strâmbă.

— A cerut-o de soţie în dimineaţa următoare.

Rhys se înecă cu vinul.

— Avea paisprezece ani.

— Ţi-am spus: Nesta este o dansatoare *foarte* bună. Dar asta a zis şi tatăl meu – că este prea tânără. A fost o ieşire graţioasă, de vreme ce tatăl

meu, în ciuda greşelilor lui, o cunoştea bine pe Nesta. Ştia că l-a tachinat pe duce ca să o ceară de nevastă doar ca să o pedepsească pe moştenitoare pentru cruzimea ei faţă de mine. Nesta nu era interesată de el – ea ştia că era mult prea tânără. Chiar dacă ducele părea mai interesat doar să... o păstreze pentru când avea să fie suficient de matură. Elain tremură dezgustată. Dar cred că o parte din Nesta era încredinţată că o să se mărite cândva cu un prinţ. Aşa că ducele a plecat acasă fără mireasă, iar moştenitoarea... Ei, bine, ea a fost unul dintre oamenii care s-au bucurat de ghinionul nostru.

— Am uitat, şopti Feyre. Despre asta şi dansul ei.

— După aceea, Nesta nu a mai deschis niciodată subiectul, spuse Elain. Eu doar am observat.

Cassian îşi dădu seama că Nesta greşea considerând-o pe Elain un câine loial şi iubitor. Elain vedea toate lucrurile pe care le făcuse Nesta şi înţelegea de ce.

— Deci mama voastră a transformat bucuriile creative ale Nestei într-un arsenal de ascensiune socială? întrebă Amren fătiş.

— Mama noastră nu era ceea ce ai putea numi o persoană plăcută, interveni Feyre. Nesta a făcut câteva alegeri, dar mama a început totul.

Elain dădu din cap, împreunându-şi mâinile în poală.

— Aşa că sunt foarte încântată să aud de treaba asta cu Valkyrie. Mă bucur că pe Nesta o

interesează din nou ceva. Şi că şi-ar putea canaliza toată… energia în asta.

Cassian îşi dădu seama că se referea la furia ei, la loialitatea aprigă şi neclintită pentru cei pe care îi iubea, la instinctele de lup şi abilitatea de a ucide.

Trecură la subiecte mai vesele, dar Cassian se gândi la cele auzite toată seara. Lupta era doar o parte din asta. Antrenamentul avea să o ajute, să îi canalizeze furia, dar trebuia să fie ceva în plus. Trebuia să fie bucurie.

Trebuia să fie muzică.

Capitolul 45

— Cred că Valkyrie erau şi mai sadice decât illyrienii, mormăi Gwyn, iar Nesta văzu că preotesei îi tremurară picioarele când rămase în poziţia ilustrată într-unul dintre multele ei volume de cercetare. Indiferent cât aş practica liniştirea minţii, nu aş reuşi să fac exerciţiile astea. Care era fraza pe care o foloseau? „Sunt stânca de care se sparge valul”. Totuşi, o stâncă nu a fost niciodată nevoită să facă fandări.

— Este cumplit, confirmă Emerie, scrâşnind din dinţi.

Cassian învârti plictisit în mână un pumnal lung.

— V-am avertizat că erau nişte războinice dure.

Nesta gâfâia printre dinţi într-un ritm constant.

— S-ar putea să mi se rupă picioarele.

— Voi trei încă mai aveţi… treizeci de secunde.

Cassian se uită spre ceasul pe care Azriel îl adusese din Casă şi îl lăsase pe masa de spălat. Îmblânzitorul umbrelor era plecat azi, dar preotesele pe care le antrena de obicei primiseră un plan de lecţie strict.

Nesta se clătina pe picioarele care o usturau, dar îşi luă puterea prin degetele de la picioare, concentrându-se mereu la respiraţie, aşa cum învăţase, apelând la liniştirea minţii. Căută acel loc calm unde ar fi putut să nu se gândească la durere, şi corpul care tremura. Şi era atât de aproape… Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi putut concentra şi respira mai profund…

— Gata! spuse Cassian, iar cele trei se prăbuşiră la pământ. El râse din nou. Jalnic!

— Încearcă tu, spuse gâfâind Gwyn, întinsă pe jos. Nici măcar tu nu cred că ai supravieţui exerciţiului.

— Mulţumită fragmentelor pe care mi le-ai trimis aseară, la răsărit am venit aici şi am făcut exerciţiul, spuse el. Nesta ridică o sprânceană. Cassian nu apăruse la cină şi nu o căutase, dar, după câteva seri de nesomn, ea fusese destul de obosită încât să nu se supere. M-am gândit că, dacă am să vă torturez pe voi trei, ar trebui cel puţin să fiu şi eu în stare să rezist. Masculul le făcu semn din ochi. Exact pentru clipa în care mi-aţi fi zis că ar trebui să sufăr alături de voi.

— Nu e de mirare că arăţi aşa, mormăi Emerie, întorcându-se ca să se întindă pe spate şi să privească liniştită cerul senin de toamnă.

Zilele renunţaseră să mai fie calde, deşi adevăratul frig încă nu se instalase. Soarele oferea o oarecare căldură în briza rece, una untoasă, care-ţi încălzea oasele şi pe care Nesta o savură când se întinse şi ea pe spate.

— O să consider că mi-ai făcut un compliment.

Zâmbetul lui făcu să se strângă ceva în stomacul Nestei.

El îi surprinse privirea şi acel zâmbet deveni ceva mai conştient.

— Dacă ar fi să dai un nume unei săbii, cum i-ai spune? fu absolut tot ce zise, în schimb, masculul.

— Maiestate Argintie, răspunse Gwyn, deşi nu fusese întrebată.

Emerie pufni.

— Serios?

— *Tu* cum i-ai spune? întrebă Gwyn.

Emerie se gândi.

— Ucigaşa Duşmanilor sau ceva de genul ăsta. Aş alege un nume care intimidează.

— Nu e mai bun!

Nesta zâmbi la tachinările lor. Gwyn se uită la ea cu ochi verzi şi strălucitori.

— Care este mai nepotrivit: Ucigaşa Duşmanilor sau Maiestate Argintie?

— Maiestate Argintie, spuse Nesta, iar Emerie scoase un sunet triumfător.

Gwyn flutură o mână, huiduind.

— Tu cum i-ai zice? o întrebă din nou Cassian pe Nesta.

— De ce vrei să ştii?

— Fă-mi pe plac!

Ea ridică o sprânceană, dar apoi spuse cu toată sinceritatea:

— Ucigaşa!

Fruntea lui se descreţi.

Nesta ridică din umeri.

— Nu ştiu. Este necesar să botezi o sabie?

— Spune-mi odată: dacă ar trebui să botezi o sabie, ce nume i-ai da?

— Îi oferi una cadou la Solstiţiul de Iarnă? întrebă Emerie.

— Nu!

Nesta îşi ascunse zâmbetul. Îi plăcea când toate trei se uneau împotriva lui, ca nişte leoaice în jurul unei trup foarte musculos şi atrăgător.

— Atunci de ce tot întrebi? rosti Gwyn.

Cassian se încruntă.

— De curiozitate.

Dar maxilarul lui se încordă. Nu era asta. Era altceva. De ce să vrea ca ea să boteze o sabie?

— Înapoi la treabă! spuse el, bătând din palme. Pentru toată obrăznicia asta, o să rămâneţi în poziţia anterioară de două ori mai mult!

Emerie şi Gwyn mormăiră, dar Nesta îl studie pe Cassian încă o clipă înainte să le urmeze.

Ea încă se gândea la asta când terminară după două ore, udă de transpiraţie şi clătinându-se pe picioare. Emerie şi Gwyn reluară conversaţia de mai devreme şi se îndreptară spre bazinul cu apă.

Nesta le privi pe amândouă plecând şi apoi se întoarse spre Cassian.

— De ce m-ai tot bătut la cap cu numele pe care l-aş da unei săbii?

El se uita tot la Gwyn şi Emerie.

— Voiam doar să ştiu ce nume ai alege.

— Ăsta nu e un răspuns. De ce vrei să ştii?

Masculul îşi încrucişă braţele şi apoi şi le relaxă pe lângă corp.

— Îţi aminteşti când am fost la fierar?

— Da! *El* îmi dă o sabie pentru Solstiţiul de Iarnă?

— Îţi dă trei. Cele pe care le-ai atins.

Ea ridică o sprânceană.

El bătu pământul cu piciorul.

— Când ai lovit cu ciocanul lamele alea, le-ai impregnat – cele două săbii şi pumnalul – cu puterea ta. Cu puterea Cazanului. Acum sunt săbii magice. Şi nu mă refer la magie plăcută şi frumoasă. Mă refer la magia măreaţă şi veche care nu s-a mai văzut de foarte mult timp. Nu mai există arme magice. Niciuna. Ori s-au pierdut, ori au fost distruse, ori aruncate în mare. Dar tu tocmai ai Creat trei. Ai creat un nou Tezaur al Groazei. Ai putea crea şi mai multe obiecte, dacă ai vrea.

Ea ridică mai mult sprâncenele, cu fiecare cuvânt absurd.

— Am Creat trei arme magice?

— Noi încă nu ştim ce fel de magie au, dar, da.

Ea îşi înclină capul. Emerie şi Gwyn se opriseră din a mai discuta la bazinul de apă, ca şi când ar fi putut vedea sau simţi schimbarea din Nesta. Şi nu

faptul că ea Crease armele acestea o afecta ca o lovitură.

— Cine sunt aceşti „noi”?

— Ce?

— Ai spus: „Noi încă nu ştim ce fel de magie au”. Cine sunt aceşti „noi”?

— Rhys, Feyre şi ceilalţi.

— Şi de când ştiţi voi asta?

El tresări când îşi dădu seama de greşeală.

— Eu… Nesta…

— *De când*?

Vocea ei deveni tăioasă ca sticla. Preotesele îi urmăreau, iar ei nu îi păsa.

Aparent, lui îi păsa.

— Nu putem vorbi aici despre asta.

— Tu încerci să mă convingi să-ţi spun un nume în mijlocul antrenamentului!

Ea gesticulă spre ring.

Sângele îi bubuia în urechi, iar pe chipul lui Cassian se citi durerea.

— Nu m-am exprimat cum ar fi trebuit. Am tot discutat dacă să-ţi spunem sau nu, dar am votat şi rezultatul a fost în favoarea ta. Pentru că avem încredere în tine. Eu doar… nu am avut încă ocazia să deschid subiectul.

— Exista măcar posibilitatea să nu îmi *spui*? Aţi stat împreună şi m-aţi judecat, iar apoi aţi votat?

Ceva în pieptul ei se rupse aflând că fusese judecat fiecare lucru oribil care o privea.

— Asta… La naiba! Cassian se întinse spre ea, dar Nesta se retrase. Toată lumea se uita acum. Nesta, asta nu e…

— Cine a votat împotriva mea?

— Rhys şi Amren.

Răspunsul o lovi ca un pumn. La Rhys se aşteptase. Dar Amren, care o înţelesese întotdeauna mai mult decât ceilalţi; Amren, care nu se temuse de ea; Amren, cu care se certase atât de rău… O mică parte din ea sperase că Amren nu avea să o urască pentru totdeauna.

Mintea i se linişti. Corpul i se calmă.

Cassian făcu ochii mari.

— Nesta…

— Sunt bine, spuse ea cu răceală. Nu-mi pasă!

Ea îl lăsă să vadă cum îşi întărea zidurile de oţel din minte. Apelă la tot ce ştia despre liniştirea minţii, pe care o practicase cu Gwyn ca să devină calmă, concentrată, hotărâtă, inspirând pe nas şi expirând pe gură.

Se dădu în spectacol rotindu-şi umerii şi apropiindu-se de Emerie şi Gwyn, ale căror chipuri se încruntară de o îngrijorare pe care Nesta ştia că nu o merita şi despre care ştia că într-o zi avea să dispară, când şi ele şi-ar fi dat seama cât de nemernică era. Când Amren le-ar fi zis ce ratată era sau ar fi auzit de la altcineva şi ar fi încetat să-i mai fie prietene. Se întrebă dacă i-ar fi zis măcar în faţă sau dacă ar fi dispărut pur şi simplu.

— Nesta! spuse Cassian din nou.

Dar ea părăsi ringul fără să se mai uite în urmă.

Emerie se întoarse imediat, coborând scările după ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Nesta, nerecunoscându-şi vocea. Treburi regale.

— Eşti bine? întrebă Gwyn, la un pas în urma lui Emerie.

Nu. Ea nu reuşea să-şi oprească vuietul din cap, ruptura din piept.

— Da, minţi Nesta şi nu se uită înapoi când ajunse pe palier şi dispăru pe hol.

Odată ajunsă în camera ei, dădu drumul la apă în baie. Ştia că avea să vină Cassian. Aşadar, rămase lângă cadă, apa curgând din robinet, când el bătu la uşă. Aşteptă până ce-l simţi pe mascul plecând, renunţând la ea, aşa cum făcuseră toţi ceilalţi, apoi închise robinetul.

— A plecat? întrebă ea Casa.

Uşa se deschise în semn de răspuns.

— Mulţumesc! zise, şi păşi pe holul gol.

Poate Casa îl ascundea, pentru că Nesta nu văzu nici urmă de Cassian şi nici nu îi simţi mirosul când se grăbi pe rândul scurt de scări de lângă camera ei. Pe hol. Chiar prin bolta dinspre scara lungă.

Doar atunci îşi eliberă furia. Doar atunci renunţă la răceală şi cedă furiei din inima ei.

Amren o considerase foarte nedemnă de încredere, îngrozitoare, ştiind că ar fi fost periculos să aibă un dar care ar fi putut schimba lumea. Amren vorbise cu ceilalţi despre asta, iar ei *supuseseră la vot*.

Ea coborî tot mai mult.

Treaptă cu treaptă.

De jur-împrejur.

Nu numără treptele. Nu îşi simţea picioarele mişcându-se, ci doar vuietul sângelui şi al minţii şi ruptura din capul pieptului, pe care nicio tehnică de liniştire a minţii nu o putea calma sau înăbuşi.

Pământul se apropia.

Nu putea *să gândească* din cauza furiei şi a suferinţei, ci doar să se mişte.

Scara se încălzi, fiind mai departe de vântul rece de deasupra.

Amren renunţase complet la ea. Dezbaterea privind trimiterea ei aici fusese diferită – Nesta ştia că o făcuseră din dorinţa de a o ajuta. Acum putea să recunoască asta.

Această dezbatere avusese loc din ură şi frică de ea.

Acoperişul cu ţiglă deveni clar. Picioarele îi tremurau. Ea nu le simţea.

Nu simţi nimic în afară de furie, când scările se terminară brusc şi se trezi în faţa unei uşi.

Aceasta se deschise înainte ca degetele ei să poată atinge mânerul. Lumina soarelui inundă casa scării, dezvăluind caldarâmul de dincolo de aceasta.

Cu furia unduindu-se ca o furtună în jurul ei, Nesta intră în sfârşit în Velaris.

Capitolul 46

Nu observă oraşul din jurul ei, oamenii care ori îi zăreau chipul şi păstrau distanţa, ori pur şi simplu îşi vedeau de treabă. Nu observă nuanţele strălucitoare de portocaliu, roşu şi galben ale

copacilor tomnatici, şi nici albastrul scânteietor al râului Sidra, când traversă unul dintre nenumăratele poduri ce se întindeau peste apa şerpuitoare, îndreptându-se spre ţărmul vestic.

Nesta cedă în faţa furiei. Mai târziu, nu avea să-şi mai aducă aminte de scările care duceau la etaj. Şi nici de drumul până aici, înainte să lovească uşa de lemn cu palma. Aceasta se rupse sub mâna ei, încuietoarea spărgându-se ca sticla.

Amren şi Varian erau în pat, femela minionă fiind goală în timp ce îl călărea pe Prinţul din Adriata. Amândoi se opriră, Amren întorcându-se spre uşă, Varian ridicându-se, un scut de apă apărând în jurul lor când Nesta intră în cameră şi mormăi:

— *Tu*! Tu ai crezut că nici măcar nu ar trebui să mi se *spună* ce poate face puterea mea.

Amren se mişcă la fel de repede ca orice Mare Spiriduş, sărind de pe Varian, care apucă un cearşaf ca să se acopere cât ea îmbrăcă un halat de mătase. Zidul strălucitor de apă făcea să pară că erau la fundul oceanului. Amren îi aruncă o privire lui Varian.

— Sparge-l!

El se supuse, coborând din pat şi trăgându-şi pantalonii peste picioarele musculoase.

— Ieşi afară! îi strigă Nesta.

Dar prinţul Regatului Verii o privi pe Amren, cu chipul încordat de îngrijorare. Ar fi rămas şi ar fi murit apărând-o. Nesta pufni, amărăciunea învelindu-i limba. Cândva, Amren fusese acea persoană pentru ea – cea care ştia că ar fi apărat-o

într-o luptă, că ar fi vorbit în locul ei. Amren dădu din cap spre el, iar Varian îi aruncă Nestei o privire încruntată, în semn de avertisment, înainte să iasă grăbit din cameră.

Probabil ca să le spună celorlalţi, dar Nestei nu îi păsa.

Amren spuse:

— Presupun că ticălosul ăla cu gura spartă ţi-a zis mai mult decât trebuia.

— Ai votat împotriva mea, rosti ea, vocea ei rece ascunzând ruptura din piept.

— Nu ai făcut nimic ca să dovedeşti că eşti în stare să te descurci cu o putere atât de mare, spuse Amren la fel de rece. Pe barcă, mi-ai spus asta când ai refuzat orice încercare de a o stăpâni. M-am oferit să te învăţ mai mult, iar tu ai refuzat.

— Am refuzat pentru că ai ales-o pe sora mea.

Aşa cum făcuse şi Elain. Amren fusese prietena şi aliata *ei* şi, totuşi, la sfârşit, faptul acesta nu contase deloc. O alesese pe Feyre.

— Nu am ales pe nimeni, fată răsfăţată! izbucni Amren. Ţi-am spus că Feyre a cerut să lucrăm din nou împreună, iar tu îi răstălmăceşti cumva dorinţa, spunând că îi ţin partea?

Nesta nu zise nimic.

— Multe luni le-am spus să te lase. Am refuzat să vorbesc despre tine cu ei. Apoi, în clipa în care mi-am dat seama că purtarea mea nu te ajută, că poate sora ta are dreptate, *eu* te-am trădat?

Nesta tremură.

— Ştii ce simt pentru Feyre.

— Da, biata Nesta, cu o soră mai mare care o iubeşte atât de mult, încât este dispusă să facă orice ca să o ajute.

Nesta blocă amintirea lui Tamlin în trupul de bestie; nu se mai gândi la cum îşi dorise să îl sfâşie. Până la urmă, nu era mai bună decât el.

— Feyre nu mă iubeşte.

Ea nu merita dragostea lui Feyre, cum nici Tamlin nu o merita. Amren râse.

— Faptul că tu crezi, asta nu dovedeşte doar că eşti nedemnă de puterea ta? Niciun orb de bunăvoie nu poate fi de încredere. Ai fi un coşmar ambulant cu armele alea.

— Situaţia e alta acum.

Cuvintele răsunară a gol. Era alta? Era *ea* altfel de cum fusese vara asta, când se certase cu Amren pe barcă, iar dezamăgirea totală a lui Amren, provocată de eşecul ei de *a fi* ceva – orice – apăruse în sfârşit la suprafaţă?

Amren zâmbi, ca şi când şi ea ar fi ştiut asta.

— N-ai decât să te antrenezi cât de mult vrei, să te culci cu Cassian cât de des vrei, dar asta nu o să repare ce este distrus în tine, dacă nu începi să meditezi.

— Nu-mi ţine lecţii! *Tu*...

Ea arătă spre Amren, şi ar fi putut jura că femela se dădu la o parte din calea ei. La fel cum făcuse Tamlin. De parcă şi Amren şi-ar fi amintit că ultima dată când Nesta arătase cu degetul spre un inamic, acesta sfârşise cu capul tăiat în mâinile ei. Un râs lipsit de bucurie izbucni din ea.

— Crezi că te-aş însemna cu o promisiune a morţii?

— Aproape că ai făcut asta cu Tamlin alaltăieri.

Aşadar, Cassian le povestise totul şi despre asta.

— Dar am să-ţi repet ce am spus pe barca aia: cred că ai puteri pe care nu le înţelegi, respecţi sau controlezi.

— Cum îndrăzneşti să presupui că ştii ce este mai bine pentru mine?

Când Amren nu răspunse, Nesta zise furioasă:

— Erai *prietena* mea.

Amren îşi dezgoli dinţii.

— Da? Nu cred că ştii ce înseamnă cuvântul ăsta.

Pieptul o durea, ca şi când acel pumn invizibil ar fi lovit-o din nou. Paşii se auziră dincolo de uşa distrusă, iar ea se pregăti să-l vadă pe Cassian dând buzna…

Dar era Feyre.

Hainele de zi cu zi erau stropite de vopsea şi o pată albă îi împodobea obrazul cu pistrui. Probabil că Varian alergase aproape dezbrăcat pe străzi ca să ajungă la atelierul ei.

— Încetează! spuse Feyre gâfâind.

Când se apropie, nu dădu de înţeles dacă observa sau îi păsa de aşchiile şi resturile de pe podea.

— Nesta, nu ar fi trebuit să afli aşa, insistă Feyre.

— Cassian ţi-a zis?

Se dusese la Feyre în loc să vină aici?

— Nu, dar măcar de atât îmi dau şi eu seama. El nu a vrut să îţi ascundă nimic.

— Nu cu Cassian am probleme. Nesta o fixă cu privirea pe Amren. Am avut încredere că mă susţii.

— Am încetat să te susţin atunci când ai decis să te foloseşti de loialitatea mea ca de un scut împotriva tuturor.

Nesta mârâi, dar Feyre păşi între ele cu mâinile ridicate.

— Conversaţia asta se termină acum. Nesta, întoarce-te la Casă! Amren, tu... Ea ezită, ca şi când s-ar fi gândit dacă era înţelept să îi dea ordine lui Amren. Tu rămâi aici, încheie Feyre cu prudenţă.

Nesta râse încet.

— Tu eşti Marea ei Doamnă. Nu trebuie să o mulţumeşti. Nu când acum are mai puţină putere decât oricare dintre voi.

Ochii lui Feyre se aprinseră.

— Amren este prietena mea şi face parte din regatul ăsta de secole. Îi ofer *respect*.

— Ea îţi oferă respect? întrebă furioasă Nesta. *Partenerul* tău îţi oferă respect?

Feyre înţepeni.

— Nu mai spune niciun cuvânt, Nesta Archeron! o avertiză Amren.

— Ce vrei să spui? întrebă Feyre.

Însă Nestei nu îi păsa. Nu putea gândi în vuietul din mintea sa.

— Ţi-a spus vreunul dintre ei ţie, *respectata* lor Mare Doamnă, că bebeluşul din pântecul tău o să te ucidă?

— Taci din gură! strigă Amren.

Dar ordinul ei fu o confirmare suficientă. Albindu-se la faţă, Feyre şopti din nou:

— Ce vrei să spui?

— Aripile, zise furioasă Nesta. Aripile băiatului illyrian o să se blocheze în corpul tău Fae în timpul travaliului şi o să vă ucidă pe amândoi.

Liniştea se undui prin cameră, prin lume.

— Madja tocmai mi-a spus că travaliul o să fie riscant, zise Feyre în şoaptă. Dar Cioplitorul de Oase... Fiul pe care mi l-a arătat nu avea aripi. Vocea i se sparse. Mi-a arătat doar ce voiam să văd?

— Nu ştiu, răspunse Nesta. Dar ştiu că partenerul tău le-a ordonat tuturor să nu îţi spună adevărul. Se întoarse spre Amren. Aţi votat şi pentru asta? Aţi vorbit despre ea, aţi judecat-o şi aţi considerat-o nedemnă să afle adevărul? Care a fost votul *tău*, Amren? Să o laşi pe Feyre să moară fără să ştie? Înainte ca Amren să-i poată răspunde, Nesta se întoarse din nou spre sora ei. Nu te-ai întrebat de ce preţiosul şi perfectul Rhysand a fost un ticălos irascibil în ultimele săptămâni? Pentru că *ştie* că ai să mori. Ştie şi, totuşi, nu ţi-a spus.

Feyre începu să tremure.

— Dacă mor... Privirea îi alunecă la unul dintre braţele ei tatuate. Îşi ridică fruntea, cu ochii strălucitori de lacrimi când o întrebă pe Amren: Voi... ştiaţi cu toţii despre asta?

Amren aruncă o privire încruntată spre Nesta, dar spuse:

— Nu am vrut să te alarmăm. Frica poate fi la fel de mortală ca orice ameninţare fizică.

— Rhys ştia? Lacrimile curseră pe obrajii lui Feyre, întinzând pata de vopsea de pe piele. Despre faptul că vieţile noastre sunt în pericol?

Îşi coborî privirea la ea însăşi, la mâna tatuată care cuprindea pântecul.

Iar Nesta îşi dădu seama atunci că mama ei nu o iubise niciodată aşa cum îşi iubea deja Feyre copilul care se dezvolta în ea.

Văzând lacrimile ce începuseră să curgă, frica de pe chipul pătat de vopsea al lui Feyre, ceva se frânse în Nesta – ceva frânse furia şi vuietul.

Mersese prea departe. Ea… O, pe toţi zeii!

— Fato, cred că este mai bine dacă vorbeşti cu Rhysand despre asta, zise Amren.

Nesta nu putea suporta durerea, frica şi dragostea de pe chipul lui Feyre, în timp ce îşi mângâia pântecul.

Amren se încruntă la Nesta:

— Sper că acum eşti mulţumită!

Nesta nu răspunse. Nu ştia ce să spună sau ce să facă. Pur şi simplu se întoarse şi fugi din apartament.

*

Cassian plecase la casa de lângă râu. Asta fusese cea de-a treia greşeală a zilei.

Prima o comisese când o întrebase stângaci ce nume ar fi dat unei săbii, făcând-o suspicioasă pe Nesta. Nu reuşise să o mintă, deci îi spusese totul.

A doua greşeală fusese că o lăsase pe Nesta să se ascundă în camera ei şi nu dăduse buzna ca să discute cu ea – că o lăsase să facă baie, crezând că asta avea să o calmeze. El făcuse la fel, iar când ieşise, îi urmărise mirosul spre etajul cu scările exterioare, unde uşa era deschisă.

Nu ştia dacă se calmase sau se enervase, deci coborâse şi el scările. Toate cele zece mii, adulmecându-i mirosul proaspăt şi furios.

Ea ajunsese până jos. Uşa fusese lăsată deschisă.

Masculul se ridicase în zbor, ştiind că i-ar fi fost greu să îi urmărească mirosul în oraşul aglomerat şi sperând să o repereze din aer. Presupunea că Amren lucra la casa de lângă râu, deci acolo urma să se ducă.

Doar că Amren nu era acolo. Şi nici Nesta.

El ajunsese în biroul lui Rhys când primi vestea. Nu de la un mesager, ci de la Feyre – transmisă telepatic partenerului ei.

Rhys era la biroul lui, cu chipul încordat, cât vorbi în linişte cu ea. Cassian văzu expresia, îşi dădu seama cu cine discuta el şi tăcu.

Nu era nici aici, ceea ce însemna că probabil era la apartamentul lui Amren, iar dacă Feyre îl punea la curent…

Cassian se întoarse spre uşă, ştiind că putea ajunge acolo într-un zbor de două minute, rugându-se să fie destul de rapid…

— Cassian.

Vocea lui Rhys era un lucru de coşmar, ca întunericul dintre stele.

Cassian înţepeni auzind glasul pe care îl auzea atât de rar, şi niciodată în direcţia lui.

— Ce s-a întâmplat?

Chipul lui Rhys era complet calm. Dar moartea – neagră, moartea furioasă – se zărea în ochii lui în care nu mai rămăsese nicio stea şi niciun licăr violet.

— Nesta a considerat că trebuie să îi spună lui Feyre despre pericolul în care se află ea şi bebeluşul, spuse Rhys cu glasul acela ca din iad.

Inima lui Cassian începu să bată cu putere, chiar dacă se frânse.

Rhys se uită în ochii lui, iar Cassian nu putu decât să îl înfrunte când fratele lui, Marele lui Lord zise:

— Scoate-o pe Nesta din oraşul ăsta! Acum! Puterea lui Rhys vui prin cameră ca o furtună. Înainte să o ucid.

Capitolul 47

Cassian o găsi pe Nesta alergând pe o stradă lăturalnică, tocmai ca şi când ar fi bănuit că Rhysand urma să înceapă o vânătoare pe care doar sângele ei vărsat o putea opri. Dar el ştia că Nesta fugea doar de ceea ce făcuse; că fugea de ea. Fugea spre una dintre tavernele care îi plăceau atât de mult.

Cassian nu îi dădu Nestei şansa să îl vadă când coborî pe alee, o înşfăcă de talie şi de sub genunchi şi se ridică spre cer.

Ea nu i se opuse, nu spuse un cuvânt, ci pur şi simplu rămase în braţele lui, cu faţa rece pe pieptul masculului.

Cassian zbură spre Casa Vântului, ca să îl găsească pe Azriel acolo, stând pe loc, cu un pachet greu în mână. Dacă fusese un avertisment separat din partea lui Rhys, sau dacă şopteau umbrele lui Az, el nu ştia.

Cassian luă pachetul, îl cântări într-o mână şi mormăi la greutatea acestuia cât continuă să o ţină pe Nesta. Az nu spuse nimic în momentul în care Cassian trecu mai departe, spre cerul de toamnă.

Şi nu îndrăzni să se uite înapoi la oraşul de sub el.

*

Nu era niciun sunet în mintea şi trupul ei. Ştia că o ţinea în braţe Cassian, că zburau de ore în şir, şi nu îi păsa.

Făcuse ceva de neiertat.

Merita ca Rhysand să o transforme în sânge şi nimic altceva. Îşi dorea să nu fi venit Cassian ca să o salveze.

Ei zburară în munţi până ce soarele apuse în urma lor. Când aterizară, împrejurimile erau învăluite în întuneric. Cassian se strâmbă când coborî, ca şi când l-ar fi durut tot corpul, şi aruncă la picioarele lui pachetul dat de Azriel.

— În seara asta rămânem aici, spuse el încet şi cu răceală.

Ea nu voia să vorbească. Era hotărâtă să nu mai scoată un cuvânt tot restul vieţii.

— Am să fac un foc, continuă Cassian, fără urmă de blândeţe pe chip.

Nesta nu putea suporta asta. Aşa că se întoarse, studiind mica zonă în care aterizase – o bucată întinsă de pământ uscat de sub o stâncă neagră.

În linişte, se îndreptă spre cea mai îndepărtată parte a stâncii. În linişte, se aşeză pe pământul tare şi prăfuit, folosindu-şi un braţ drept pernă, şi se ghemui spre zidul de piatră.

Închise ochii şi îşi impuse să ignore pocnetele lemnului mistuit de foc; îşi impuse să se contopească cu pământul, cu muntele şi să dispară pentru totdeauna.

*

„Cassian!”

Vocea lui Feyre umplu mintea lui Cassian, distrăgându-l de la privitul stelelor apărute peste priveliştea întinsă. El o adusese în zbor pe Nesta în Munţii Adormiţi, lanţul muntos ce separa Illyria de Velaris. Aveau piscuri mai mici, încă ferite de iarnă, cu destule râuri şi vânat.

„Cassian!”

„Am uitat că poţi vorbi telepatic”.

Se auzi râsul ei.

„Nu pot să mă hotărăsc dacă ar trebui să fiu sau nu insultată. Poate că ar trebui să folosesc mai

des darurile daemati. Eşti bine?” îl întrebă ea după o mică pauză.

„Eu ar trebui să te întreb asta”.

„Rhysand a exagerat. A exagerat foarte mult”.

Cassian scutură din cap, deşi Feyre nu putea să-l vadă.

„Îmi pare rău că a trebuit să afli”.

„Mie nu. Sunt supărată pe voi toţi. Înţeleg de ce nu mi-aţi spus, dar sunt supărată”.

„Ei, bine, noi suntem supăraţi pe Nesta”.

„Ea a avut curajul să îmi spună adevărul”.

„Ţi-a spus adevărul ca să te rănească”.

„Probabil. Dar a fost singura care a spus ceva”.

Cassian oftă pe nas.

„Ea… El se gândi mai bine. Cred că a văzut paralela dintre situaţiile voastre şi, în felul ei, a decis să vă răzbune pe amândouă”.

„Asta cred şi eu. Rhys nu este de acord”.

„Aş fi vrut să afli altfel”.

„Ei, bine, nu am făcut-o. Dar vom înfrunta împreună situaţia. Cu toţii”.

„Cum poţi fi atât de calmă în privinţa asta?”

„Frica şi panica sunt alternativa. Nu am să-mi las fiul să simtă aşa ceva. Am să lupt pentru el, pentru noi, până nu am să mai pot să o fac”.

Cassian simţi un nod în gât.

„O să luptăm şi noi pentru tine”.

„Ştiu. Feyre se opri din nou. Rhys nu avea niciun drept să te alunge din oraş sau să o ameninţe pe Nesta. Şi-a dat seama de asta şi s-a scuzat. Vreau să vă întoarceţi acasă. Amândoi. Unde aţi plecat?”

„În sălbăticie. Cassian se uită peste umăr, spre locul unde Nesta dormea de câteva ore, ghemuită lângă zidul de piatră. Cred că rămânem aici câteva zile. O să mergem în excursie”.

„Nesta nu a fost niciodată în excursie. Îţi garantez că nu o să-i placă”.

„Atunci spune-i lui Rhys că asta e pedeapsa ei”.

Pentru că Rhys, în ciuda scuzelor pentru ameninţări, avea să mai fie furios.

„Spune-i că eu şi Nesta mergem în excursie, iar ei nu o să îi placă, dar o să vină acasă când hotărăşte că este pregătită”.

Feyre tăcu un minut lung.

„Zice că ştie că ar trebui să spună că nu este necesar, dar să îţi transmit că, în secret, este încântat”.

„Bun! Şi eu mă bucur în secret să aflu asta”.

Feyre râse, iar sunetul era dovada faptului că, în ciuda suferinţei şi a fricii aduse de noua veste, se adapta într-adevăr la situaţie şi că nu intenţiona să renunţe la luptă şi să plângă. El nu ştia de ce se aşteptase la mai puţin de la ea.

„Te rog, ai grijă de ea, Cassian! Şi de tine!”, zise Feyre.

Cassian se uită la femela care dormea aproape ascunsă în umbra stâncii.

„Aşa am să fac”.

Capitolul 48

— Ridică-te!

Nesta se încordă, deschizând un ochi în lumina orbitoare a răsăritului. Cassian stătea deasupra ei, ţinând într-o mână o farfurie cu ce păreau a fi ciuperci şi pâine prăjită. Tot corpul o durea de la rigiditatea pământului şi răcoarea nopţii. Abia dacă reuşise să doarmă puţin, în mare parte a timpului stând întinsă acolo, uitându-se la rocă, impunându-şi să ignore sunetele focului şi dorindu-şi să dispară în neant.

Ea se ridică în şezut, iar el îi dădu farfuria.

— Mănâncă! Ne aşteaptă o zi lungă.

Nesta îi privi chipul cu ochi grei şi plini de durere.

Nu văzu nici urmă de blândeţe. Nicio schimbare sau lumină. Doar un războinic rece ca piatra.

— O să mergem pe jos de la răsărit până la apus şi o să ne oprim doar de două ori pe parcursul zilei, spuse Cassian. Deci mănâncă.

Nu conta dacă mânca, dormea sau se plimba. Nimic din toate astea.

Dar Nesta se forţă să mănânce ce pregătise el, fără să scoată un cuvânt cât Cassian stinse focul pe care îl făcuse, concentrându-se la orice în afară de pârâitul buştenilor. Masculul împachetă repede câteva ustensile de gătit, împreună cu restul mâncării, în sacul de pânză.

El îl ridică, muşchii antebraţului încordându-se din cauza greutăţii, şi merse spre ea înainte să i-l lase între picioare.

— Nu pot să car în spate un sac atât de mare, din cauza aripilor. Aşadar, ai să-l cari tu.

Oare Azriel ştiuse asta? După licărul rece şi amuzat din ochii lui Cassian, ea credea că da.

Nesta îşi termină mâncarea şi, neavând cu ce să îşi spele farfuria, o băgă în sac.

— Poţi spăla vasele când ajungem la râul Gerthys, la prânz, zise el. Facem şase ore de aici.

Ei nu îi păsa. Să o bage în pământ, să o facă să meargă şi să se poarte ca o servitoare. Nu avea să rezolve nimic.

Nu avea să o întremeze pe ea.

Nesta se ridică în picioare, încheieturile pocnindu-i şi simţindu-şi trupul rigid. Nu se obosi să îşi reîmpletească părul.

— Îţi poţi face nevoile după colţ. El dădu din cap spre uşoara curbă din faţa piscului. Nu este nimeni aici.

Ea făcu aşa cum zisese Cassian. Când se întoarse, masculul doar dădu din cap spre sac.

— Ridică-l!

Nesta mormăi când îl apucă. Sigur avea cel puţin un sfert din greutatea ei. Spatele mai că i se îndoi în clipa în care-l ridică pe umeri, dar reuşi să o facă, mişcându-l ca să îl ajusteze. Se jucă puţin cu cataramele şi curelele până şi-l fixă pe spate, greutatea fiind echilibrată pe piept şi pe şolduri.

Aparent, Cassian hotărî că ea se descurca bine cu asta.

— Să mergem!

*

Nesta îl lăsă să meargă în faţă, iar după zece minute începu să respire sacadat şi picioarele începură să o doară când Cassian urcă panta dealului, traversând versantul muntelui. Nu vorbi cu ea, iar Nesta nu vorbi cu el.

Ziua era senină, aşa cum şi-ar fi dorit orice călător, munţii din jurul lor fiind de un verde deschis şi râurile albastre atât de limpezi, încât chiar şi de la mare înălţime puteai vedea pietrele albe din albia lor.

Nesta se încredinţă durerii corpului, gâfâitului – tăios ca sticla – şi vuietului gândurilor.

Soarele se înălţă, făcând-o să transpire pe frunte şi pe gât. Părul i se îmbibă de transpiraţie. Merse mai departe, urmându-l pe Cassian mai sus pe pisc. El ajunse la un afloriment, se uită peste umăr şi se asigură că ea era în urmă, apoi dispăru – probabil coborând.

Ea ajunse la afloriment şi privi cât de jos era.

Cassian îi menţionase că urmau să se oprească lângă un râu. Ei, bine, la mare distanţă dedesubt şi înainte era un râu lat, aproape ascuns între copaci. Nu părea că era nevoie de câteva ore să ajungă acolo şi totuşi… Cassian traversa muntele în loc să coboare direct. Nimeni nu ar fi putut să coboare direct fără să se prăbuşească.

Curând, alţi muşchi începură să protesteze la coborâre. Era mai rău decât la urcare, îşi dădu ea seama – acum i se părea că sacul era hotărât să o încline înainte şi să o arunce în valea râului.

Cassian nu se deranjă să păşească cu grijă prin iarbă şi pe lângă pietrele mici, aşa cum făcea ea.

Măcar el se baza pe aripi. La înălţimea asta, norii pluteau ca nişte supraveghetori plictisiţi, niciunul destul de milos să ofere puţină umbră.

Nestei îi tremurau picioarele, dar continuă să meargă. Apucă astfel curelele sacului de unde i se sprijineau pe piept şi îşi folosi braţele ca să îl contrabalanseze. Îl urmă pe Cassian, coborând muntele pas cu pas, oră după oră.

Merse punând un picior în faţa celuilalt şi fără să spună nimic.

*

Se opriră la râu pentru prânz. Dacă brânza tare şi pâinea puteau fi considerate prânz.

Pe Nesta o interesa doar că îi umpleau stomacul dureros. Îi păsa doar că râul din faţa lor era limpede şi curat, iar ea era deshidratată. Se prăbuşi pe malul verde, îngenunchind ca să îşi afunde faţa în apă. Icnind din cauza apei reci ca gheaţa, se ridică şi o duse la gură în palmele făcute căuş de nenumărate ori, înghiţind încontinuu.

Se retrase de lângă râu ca să se întindă pe o parte, încă respirând sacadat.

— Ai treizeci de minute, spuse Cassian din locul în care stătea în iarba înaltă ce se legăna, bând din gamelă. Foloseşte-le cum vrei.

Ea nu spuse nimic. Până şi datul din cap i se părea prea mult.

El desfăcu sacul şi-i aruncă o gamelă.

— Umple-o! Dacă leşini, ai putea să cazi de pe munte şi să-ţi rupi toate oasele din corp.

Ea nu se uită la el. Nu îi permise să vadă cuvântul din ochii ei: „Bun!”

Totuşi, Cassian înţepeni. Următoarele lui cuvinte fură mai blânde – iar Nesta le dispreţui şi pe acestea.

— Odihneşte-te un pic!

*

Cassian ştia că Nesta se ura deseori.

Dar nu ştiuse niciodată că se ura suficient încât să vrea să… nu mai existe.

Îi văzuse expresia când o avertizase că s-ar fi putut prăbuşi. Şi ştia că întoarcerea în Velaris nu ar fi salvat-o de acea expresie. Nici el nu o putea salva de acea expresie.

Doar Nesta se putea salva de acel sentiment.

El îi permise să se odihnească treizeci de minute, aşa cum promisese, şi poate încă era puţin supărat pe ea, pentru că nu zise decât „Să mergem!” înainte să pornească din nou.

Ea îl urmă în liniştea apăsătoare, la fel de tăcută ca un cal de povară.

El cunoştea destul de bine munţii aceştia, zburând deasupra lor timp de secole: aici locuiau ciobanii, de obicei spiriduşi de rând, care preferau izolarea oferită de pădurea verde şi pietrele negre-maronii, şi nu zonele mai populate.

Piscurile nu erau la fel de abrupte ca acelea din Illyria, dar aveau o prezenţă pe care nu şi-o putea

explica. Mor îi spusese cândva, cu mult timp în urmă, că aceste ţinuturi fuseseră folosite pentru vindecare. Că, pentru a-şi reveni, cei răniţi fizic şi spiritual se aventuraseră spre aceste dealuri şi către lacul până la care mai aveau de mers două zile şi jumătate.

Poate de aceea venise. Vreun instinct îi amintise de vindecare, simţise inima acestui ţinut adormit şi hotărâse să o aducă pe Nesta aici.

Kilometru după kilometru, tăcerea ei îl urmă ca o umbră, iar Cassian se întrebă dacă avea să fie suficient.

Capitolul 49

Erau la jumătatea muntelui care, de la distanţă, păruse a fi doar un deal când Cassian spuse din faţă:

— Rămânem aici peste noapte.

El se oprise într-un loc a cărui privelişte dădea către versant, cel mai apropiat pisc fiind la o distanţă atât de mică, încât ea l-ar fi putut lovi cu o piatră, separat doar de alt râu ce şerpuia mult dedesubt. Pământul era galben, prăfuit şi în mare parte plat.

Nesta nu spuse o vorbă când urcă cu greu spre pământul plat, picioarele cedându-i în sfârşit, şi se întinse în praf.

Acesta îi murdări obrazul, dar ei nu îi păsa, pentru că gâfâia, corpul tremurându-i. Nu intenţiona să se mişte până la răsărit. Nici măcar

ca să îşi facă nevoile. Ar fi preferat să se scape pe ea decât să mai mişte un muşchi.

— Dă-ţi jos sacul înainte să leşini, ca măcar să îmi pot găti cina, i se adresă Cassian din cealaltă parte a micului povârniş.

Cuvintele lui erau reci şi distante. Abia dacă-i spusese vreo vorbă toată ziua.

O merita – merita şi lucruri mai rele.

Gândul o făcuse să îşi desprindă curelele de pe şolduri şi piept. Sacul căzu cu un zgomot surd pe pământ, iar ea se răsuci ca să îl împingă spre el cu un picior tremurând. Dar se forţă să se retragă, până se rezemă de un mic bolovan.

El luă sacul doar cu un mormăit, ca şi când Nesta nu ar fi transpirat şi tremurat sub greutatea acestuia toată ziua. Apoi plecă în tufa din apropiere, iarba fiind înaltă până la genunchi şi frunzele foşnind.

Vântul şuieră, suflând printre piscuri. Umbrele se furişau lent peste pantele abrupte, soarele aurind vârfurile, răcoarea făcându-se simţită cu fiecare centimetru cedat întunericului.

Râul vuia pe panta muntelui, o curgere constantă pe care o auzise toată ziua cât se plimbaseră, multele pâraie abia fiind vizibile de acolo. Chiar şi aici, în lumina tot mai slabă, culorile râului se schimbau din cenuşiu, în turcoaz şi verde, în timp ce şerpuia printre piscuri, de-a lungul văii.

Totul era foarte liniştit, însă cumva atent, ca şi când ar fi fost înconjurată de ceva vechi şi aproape adormit. Ca şi când fiecare pisc ar fi avut propriile toane şi preferinţe, precum norii ce zăboveau sau îi

evitau, ori copacii de pe versanţi sau lipsa lor. Formele lor erau atât de ciudate şi de lungi, încât părea că nişte monştri se aşezaseră lângă râuri şi trăseseră o pătură şifonată peste ei, adormind pentru totdeauna.

Gândul la somn probabil că o ademenise, pentru că lumea se întunecă de îndată, în afară de stele şi luna aproape plină, atât de strălucitoare, încât nu fusese nevoie să facă un foc, deşi i-ar fi prins bine căldura. Cassian stătea întins la câţiva paşi distanţă, cu spatele la ea, lumina lunii poleindu-i aripile.

El îi lăsase o farfurie de mâncare – pâine şi brânză tare şi un fel de carne uscată. Totuşi, nu se atinse de bucate, ignorând chiorăitul stomacului.

Nesta doar îşi mişcă gâtul rigid, înfăşurându-se cu o pătură şi întinzându-se pe pământ. Îşi puse din nou un braţ sub cap şi închise ochii în frig.

*

În următoarele două zile, se uită la ceafa lui Cassian.

În următoarele două zile, ea nu vorbi.

Toate pietrele şi pietricelele parcă ar fi căutat să o împiedice, să îi răsucească glezna sau să îi intre în cizme.

A doua zi, aproape de amiază, norii pluteau chiar deasupra piscurilor purtaţi de un vânt rapid, când începu să o doară capul. Lumina soarelui devenea prea strălucitoare; transpiraţia o ustura.

În ciuda faptului că se plimbaseră câteva zile, merseseră doar pe câteva piscuri. Munţii peste care zburase Cassian erau nesfârşiţi la pas. Ea nu întrebă cum alegea el calea corectă. Nu întrebă nici încotro se îndreptau, ci îl urmă pur şi simplu, cu privirea fixată în spatele lui.

Imaginea se înceţoşă când capul şi tot corpul i se clătinară puţin.

Nesta încercă să înghită şi văzu că avea gâtul atât de uscat, încât i se lipise limba de cerul gurii. O dezlipi. Apă – când băuse ultima dată apă? Gamela ei era deasupra sacului, dar ca să se oprească şi să o scoată… Nu avea chef să deschidă curelele ca să ia sacul, atrăgându-i cumva atenţia că avea nevoie de o pauză.

Seara trecută fusese la fel cu şi cea dinainte: ajunseseră în tabără, se prăbuşise şi abia reuşise să îşi scoată sacul înainte să adoarmă. Se trezise mai târziu şi găsise o farfurie cu mâncare rece lângă ea, acoperită cu o pânză subţire. Mâncase cât dormise el, apoi închisese din nou ochii.

Doar extenuarea putea aduce uitarea după care tânjea Nesta. De fiecare dată când se opreau în timpul zilei, era atât de obosită, încât cădea în genunchi şi arunca sacul. Şi, cât făceau pauză, era atât de obosită, că nu se putea gândi la cât de mult se distrusese, la cât de distrusă fusese întotdeauna în sinea ei. Niciun antrenament, nici informaţiile despre Valkyrie şi tehnica lor de liniştire a minţii nu îi erau de folos. Nimic nu o ajuta.

Aşa că apa putea să mai aştepte pentru că, dacă s-ar fi oprit, ar fi însemnat să le permită gândurilor să dea năvală, chiar dacă o urmăreau ca nişte umbre de plumb, mai grele decât sacul.

Glezna i se răsuci pe o piatră instabilă, iar ea scrâşni din dinţi de durere, dar continuă. Cassian nu se împiedicase nici măcar o dată. Ştia, pentru că îl urmărise toată ziua. Dar el se împiedică acum. Nesta se avântă înainte, dar…

Nu. Ea era cea care cădea.

*

Cassian era la jumătatea albiei secate a râului, când pietrele scârţâiră şi pocniră în spatele lui.

Se întoarse ca să o vadă pe Nesta cu faţa în jos. Nemişcată.

El înjură, grăbindu-se pe poteca de piatră şi se lăsă în genunchi în faţa ei. Pietrele ascuţite îi intrară în picioare prin pantaloni, dar nu îi păsa. O întoarse, inima lui bătând cu putere.

Ea leşinase. Uşurarea lui fu un lucru primitiv, liniştitor, dar…

Nu mai întorsese capul de câteva ore ca să o vadă. O peliculă albă îi acoperă buzele; pielea îi era roşie şi transpirată. El întinse mâna spre gamela de la centură, desfăcând capacul şi îi trase capul în poală.

— Bea! îi ordonă Cassian, deschizându-i gura şi auzindu-şi pulsul în urechi.

Nesta se agită, dar nu se împotrivi când îi turnă puţină apă pe gât, suficientă cât să o facă să deschidă ochii. Erau sticloşi.

— Când ai băut apă ultima dată? întrebă Cassian.

Privirea ei se limpezi. Era prima dată când se uita cu adevărat la el în ultimele trei zile. Dar ea pur şi simplu luă gamela şi bău cu nesaţ, golind-o.

Când termină, gemu, împingându-se din poala lui, dar înclinându-se doar pe o parte.

— Ar fi trebuit să bei apă toată ziua! izbucni el.

Nesta se uită la pietrele din jurul lor.

Masculul nu putea suporta acea expresie – goliciunea şi indiferenţa, ca şi când ei nu i-ar mai fi păsat dacă trăia sau murea în sălbăticie.

Stomacul i se strânse. Instinctul îi strigă să o îmbrăţişeze, să o liniştească, dar altă voce, o voce veche şi înţeleaptă, îi şoptea să continue. Încă un munte, spunea acea voce. Doar încă un munte.

El avea încredere în acea voce.

— Rămânem aici peste noapte.

Nesta nu încercă să se ridice, iar Cassian căută un teren mai plat. Acolo – la şase metri distanţă de albia râului şi spre stânga. Era destul de neted.

— Haide! o rugă el. Mai fă câţiva paşi şi ai să poţi să dormi.

Nesta nu se mişcă. Parcă nu putea să se mişte.

El îşi spuse că era din cauză că leşinase şi nu era sigură pe picioare, dar se întoarse la ea. Se aplecă şi o luă în braţe, cu tot cu sac.

Ea nu spuse nimic. Absolut nimic.

Dar el ştia că urma acea furtună. Ştia că Nesta avea să vorbească din nou, iar atunci ar fi fost bine să fie pregătit să-i facă faţă.

*

Nesta găsi o altă farfurie ce o aştepta când se trezi în întuneric. Luna plină îşi arătase chipul atât de strălucitor, încât munţii, râurile şi valea erau suficient de luminate ca până şi frunzele copacilor de la mare distanţă să fie vizibile. Ea nu mai văzuse o asemenea privelişte. Părea un ţinut secret şi adormit pe care timpul îl uitase.

Ea era nimic în faţa priveliştii, a acestor munţi. Era la fel de nesemnificativă ca oricare dintre pietrele ce încă-i zdrăngăneau în cizmă. Era o uşurare binecuvântată să fie nimeni şi nimic.

Nu îşi amintea când adormise, dar se crăpă de ziuă, iar ei porniră din nou. Se îndreptau spre nord, îi spuse el şi, într-un moment rar de politeţe, îi arătă că partea cu muşchi a copacilor era mereu îndreptată într-acolo, ajutându-l să nu se rătăcească.

La prânz, îi zise că în seara aceea trebuiau să ajungă la un lac şi că urmau să rămână acolo o zi sau două.

Ea abia îl auzi. Puse un pas înaintea celuilalt, kilometru după kilometru, urcând şi coborând. Munţii o supravegheau şi râul îi cânta, ca şi când ar fi ghidat-o spre acel lac.

Indiferent cât s-ar fi băgat în pământ, nu ar fi devenit bună. Ştia asta. Se întrebă dacă şi Cassian

ştia. Se întrebă dacă el credea că era inutil să o aducă aici.

Sau poate că era ca într-una dintre vechile poveşti pe care le auzise când era mică: el era vânătorul unei regine rele şi o conducea în sălbăticie înainte să îi scoată inima.

Ea îşi dorea să o facă. Îşi dorea să fie cineva care să-i scoată chestia nenorocită din piept. Îşi dorea să fie cineva care să înăbuşe vocea care şoptea toate lucrurile oribile pe care le făcuse, fiecare gând îngrozitor pe care îl avusese, fiecare persoană pe care o dezamăgise.

Nesta se născuse rea. Se născuse cu gheare şi colţi, şi nu reuşise niciodată să nu le folosească, nu reuşise să calmeze partea din ea care striga la trădare, care putea urî şi iubi mai violent decât ar fi înţeles vreodată cineva. Elain fusese singura care probabil înţelesese asta, dar acum sora ei o ura.

Nu ştia cum să îndrepte lucrurile. Cum să nu mai fie aşa.

Nu-şi amintea vreun moment în care să nu fi fost furioasă. Poate înainte să fi murit mama ei, dar, chiar şi atunci, mama fusese aspră şi îl dispreţuise pe tatăl lor, iar dispreţul mamei devenise al ei.

Nu îşi putea calma acea furie necruţătoare. Nu se putea abţine să nu izbucnească înainte să poată fi rănită.

Nu era mai bună decât un câine turbat. Fusese un câine turbat cu Amren şi Feyre. O bestie, exact ca Tamlin. Nici măcar nu îi păsa că reuşise în

sfârşit să coboare scările Casei – conta asta, când era mânată de furie?

Conta ea sau merita să fie luată în seamă?

Asta era întrebarea ce prăbuşea totul în sinea ei.

Nesta turcă dealul pe care urcase mai înainte Cassian şi văzu lacul uriaş de culoarea turcoazului ce se întindea în faţa lor. Era puţin ascuns între două piscuri, ca şi când o pereche de mâini verzi s-ar fi făcut căuş ca să ţină apa în ele. Pietre gri îi conturau malurile.

Nesta nu văzu lacul, pietrele sau lumina soarelui şi verdeaţa.

Vederea i se înceţoşă, iar ochii o usturau de parcă i-ar fi fost tăiaţi – despicaţi ca să permită trecerea lacrimilor.

Ea ajunse la pietre înainte să cadă în genunchi, atât de tare, încât piatra îi intră în oase. Merita să fie luată în seamă?

Ştia răspunsul. Îl ştiuse dintotdeauna.

Cassian se întoarse spre ea, dar Nesta nu îl văzu nici pe el, şi nici nu îi auzi cuvintele.

Îşi cuprinse faţa cu mâinile şi plânse.

Capitolul 50

Odată ce sunetele sacadate năvăliră din ea, Nesta îşi dădu seama că nu se putea opri.

Îngenunche pe malul lacului de munte şi se dezlănţui total.

Permise tuturor gândurilor oribile să o atingă, să o străbată. Văzu chipul palid şi distrus al lui

Feyre, când îi dezvăluise adevărul, când se lăsase condusă de furie şi suferinţă.

Nu putea scăpa niciodată de vinovăţie. Nu avea niciun sens să încerce. Plânse în întunericul propriilor mâini.

Apoi pietrele ţăcăniră şi o prezenţă fermă şi caldă apăru lângă ea. El nu o atinse, dar vocea lui fu aproape când spuse:

— Sunt aici.

Ea plânse mai tare auzindu-l. Nu se putea opri. Era de parcă s-ar fi spart un dig şi ar fi meritat ca apa să o străbată.

— Nesta!

El îi atinse umărul cu mâna.

Nesta nu putea suporta acea atingere. Blândeţea.

— Te rog! spuse ea.

Erau primele cuvinte pe care le rostea în cinci zile.

El se opri.

— Ce mă rogi?

Ea se feri de Cassian.

— Nu mă atinge! Nu… Nu fi bun cu mine.

Cuvintele erau un suspin.

— De ce?

Motivele se adunară, luptând să iasă afară, să se exprime, iar ea le lăsă să decidă. Le lăsă să o străbată când şopti:

— L-am lăsat să moară.

El tăcu.

Prin mâinile de pe faţă, ea continuă să şoptească.

— A venit să mă salveze şi a luptat pentru mine, iar eu l-am lăsat să moară cu ura din inima mea. Ura pentru el. A murit pentru că nu am oprit-o. Vocea i se sparse, iar ea plânse mai tare. Şi am fost îngrozitoare cu el, până la sfârşit. Am fost îngrozitoare cu el toată viaţa – şi totuşi el m-a iubit cumva. Nu o meritam, dar a făcut-o. Iar eu l-am lăsat să moară.

Se aplecă peste genunchi, vorbind în palme:

— Nu pot să anulez asta. Nu pot remedia situaţia. Nu pot să-l aduc la viaţă şi nu pot să retrag ce i-am spus lui Feyre, nu pot remedia niciunul dintre lucrurile oribile pe care le-am făcut. Nu *mă* pot repara.

Ea suspină atât de tare, încât crezu că trupul avea să-i cedeze din cauza asta. Voia ca trupul să i se destrame ca un ou crăpat; îşi dorea ca rămăşiţele sufletului ei să plutească pe vântul muntelui.

— Nu pot să suport, şopti ea.

— Nu este vina ta, zise Cassian încet.

Ea scutură din cap, cu faţa încă în mâini, ca şi când ar fi ferit-o de el, dar masculul spuse:

— Moartea tatălui tău nu este vina ta. Am fost acolo, Nesta. Şi eu am căutat o cale de scăpare. Şi nu s-a putut face nimic.

— Mi-aş fi putut folosi puterea, aş fi putut *încerca*…

— Nesta…

Numele ei se auzi ca un oftat – ca şi când el ar fi fost îndurerat. Apoi, braţele lui o cuprinseră,

trăgând-o în poala lui. Ea nu se opuse când masculul o strânse la piept. În forţa şi căldura lui.

— Aş fi putut găsi o cale. Ar fi trebuit să găsesc o cale.

Mâna lui începu să îi mângâie părul.

Nesta tremura din toate încheieturile.

— Moartea tatălui meu este… este motivul pentru care nu suport focul.

Mâna i se opri, după care îşi reluă mişcarea.

— De ce?

— Buştenii… Ea tremură. *Pârâie*. Parcă s-ar rupe nişte oase.

— Ca gâtul tatălui tău.

— Da, şopti ea. Asta aud. Nu ştiu cum *nu* i-aş putea auzi gâtul rupându-se când sunt în apropierea focului. Este… o *tortură*.

El continuă să o mângâie pe cap.

Cuvintele i se rostogoliră de pe limbă în valuri.

— Ar fi trebuit să găsesc o cale să ne salvăm înainte de asta. Să le salvez pe Elain şi pe Feyre când eram săraci. Dar eram foarte furioasă şi voiam ca el să încerce să lupte pentru noi, dar nu a făcut-o, iar eu ne-aş fi lăsat să murim de foame ca să demonstrez cât de nenorocit era. Asta m-a consumat atât de mult, încât… am lăsat-o pe Feyre să intre în pădure şi mi-am spus că nu îmi pasă, că este aproape sălbatică şi nu contează şi totuşi… Ea scoase un suspin. Închid ochii şi o văd în ziua în care a plecat la vânătoare pentru prima dată. O văd pe Elain intrând în Cazan. O văd luată de el în timpul războiului. Îl văd pe tatăl meu mort. Iar

acum am să văd chipul lui Feyre când i-am spus că bebeluşul o va ucide.

Tremură încontinuu, lacrimile arzându-i obrajii.

Cassian continuă să îi mângâie părul şi spatele cât o ţinu în braţe lângă lac.

— Urăsc situaţia, spuse ea. Fiecare parte din mine care… *face* lucrurile astea. Şi totuşi nu mă pot opri. Nu pot să cobor bariera, pentru că dacă fac asta… Nu suport să mă gândesc la asta. Nu suport să aud sau să văd totul la nesfârşit. Nu aud decât cum i se rupe gâtul. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Că mă iubeşte. Nu am meritat dragostea aia, zise în şoaptă. Nu merit *nimic*.

Cassian o apucă mai strâns, mâinile ei căzându-i pe lângă trup când îşi lipi faţa de jacheta lui şi plânse pe pieptul său.

— Pot să-ţi povestesc mai multe despre mama mea şi cum moartea ei aproape că m-a distrus, rosti el după o clipă. Pot să-ţi povestesc în detaliu ce am făcut după aceea şi ce m-a costat şi despre cei zece ani necesari ca să accept asta. Îţi pot spune câte zile şi nopţi am suferit în cei patruzeci şi nouă de ani în care Amarantha l-a ţinut prizonier pe Rhys, distrus de vinovăţia că nu eram acolo ca să îl ajut, că nu îl puteam salva. Îţi pot spune cum încă mă uit la el şi ştiu că nu sunt vrednic de el, că l-am dezamăgit când avea nevoie de mine – faptul ăla mă trezeşte din somn câteodată. Îţi pot spune că am ucis atât de mulţi oameni, încât le-am pierdut şirul, dar îmi amintesc o mare parte dintre chipurile lor. Îţi pot spune cum îi aud pe Eris şi Devlon şi pe ceilalţi vorbind şi, în sinea mea, încă

mai cred că sunt un bastard inutil. Că nu contează câte pietre Siphon am sau câte lupte am câştigat, de vreme ce i-am dezamăgit pe doi dintre cei mai dragi oameni când a contat cel mai mult.

Ea nu găsi cuvintele prin care să îi spună că se înşela. Că era bun şi curajos şi…

— Dar nu am să-ţi povestesc nimic din toate astea, zise el, sărutând-o pe creştet.

Vântul păru să se oprească, lumina soarelui scânteind pe suprafaţa lacului.

— Am să-ţi spun că ai să reuşeşti. Că ai să înfrunţi totul şi că ai să treci mai departe. Că lacrimile astea sunt bune, Nesta. Lacrimile astea înseamnă că îţi pasă. Am să-ţi spun că nu este prea târziu pentru nimic. Şi nu îţi pot zice când, sau cum, dar situaţia o să se îmbunătăţească. Ce simţi tu, vinovăţia, suferinţa şi dezgustul – ai să le depăşeşti pe toate. Însă numai dacă eşti dispusă să lupţi. Doar dacă eşti dispusă să le înfrunţi, să le accepţi şi să treci peste ele, ca să ieşi în partea cealaltă. Şi poate că ai să mai simţi o urmă de durere, dar există o altă parte. Una mai bună.

Ea se retrase atunci de la pieptul lui şi îi văzu ochii înlăcrimaţi.

— Nu ştiu cum să ajung acolo. Nu cred că sunt capabilă de aşa ceva. Ochii lui licăriră de durere pentru Nesta.

— Eşti. Am văzut asta – am văzut ce poţi face când eşti dispusă să lupţi pentru oamenii pe care îi iubeşti. De ce nu foloseşti acelaşi curaj şi devotament pentru tine? Nu spune că nu meriţi. El o apucă de bărbie. Toată lumea merită fericire şi

drumul până acolo nu este uşor. Este lung şi greu şi adesea parcurs fără să ştii. Dar mergi mai departe. Cassian dădu din cap spre munţi şi lac. Pentru că ştii că destinaţia merită.

Nesta se uită la el, la masculul care mersese cu ea cinci zile aproape tăcut, aşteptând acest moment, îşi dădu ea seama.

— Toate lucrurile pe care le-am făcut… zise Nesta deodată.

— Lasă-le în trecut. Cere-ţi scuze faţă de cei pentru care crezi că este necesar să o faci, dar lasă lucrurile alea în urmă.

— Iertarea nu este atât de uşoară.

— Iertarea este ceva ce ne oferim şi nouă. Şi pot vorbi cu tine până ce se sfărâmă munţii ăştia în jurul nostru, dar dacă nu vrei să fii iertată, dacă nu vrei să încetezi să te simţi aşa… nu o să se întâmple. Îi cuprinse obrazul, bătăturile zgâriindu-i pielea încinsă. Nu trebuie să devii un ideal imposibil. Nu trebuie să devii drăguţă şi să zâmbeşti prosteşte. Poţi să arunci tuturor privirea cu care îţi ucizi duşmanii – care, apropo, este preferata mea. Poţi păstra isteţimea, care îmi place foarte mult, curajul şi îndrăzneala. Nu vreau să pierzi lucrurile astea, să te închizi.

— Dar tot nu ştiu cum să mă repar.

— Nu ai ce să repari la tine, spuse el aprig. *Te ajuţi*! Vindecând părţile din tine care dor prea mult – şi probabil îi fac şi pe alţii să sufere.

Nesta ştia că el nu ar fi spus-o niciodată, dar văzu în privirea lui că îl rănise. De multe ori. Ştia că o făcuse, dar să vadă asta din nou pe chipul lui…

Ridică o mână spre obrazul lui Cassian şi o lăsă acolo, prea epuizată ca să îi pese de delicateţea gestului.

Masculul îi atinse palma cu nasul, închizând ochii.

— Am să-ţi fiu alături la fiecare pas, îi şopti. Doar să nu mă excluzi. Dacă vrei să mergi în tăcere o săptămână, nu am nimic împotrivă atâta vreme cât, la sfârşit, ai să-mi vorbeşti.

Ea îşi trecu degetul mare peste obrazul lui, minunându-se de el – de cuvintele şi frumuseţea lui. O parte esenţială din Nesta îşi găsi locul. O parte care îi şoptea: „Încearcă!”

Cassian deschise ochii, şi erau atât de minunaţi, încât aproape o lăsară fără suflare. Nesta se aplecă înainte până ce frunţile lor se atinseră. Şi, în ciuda tuturor lucrurilor care se adunau în inima ei, a tot ce îi străbătea corpul, hotărât şi veritabil, ea şopti doar atât:

— Mulţumesc!

*

Furtuna se dezlănţuise, şi nu era ceea ce se aşteptase Cassian. El se aşteptase la o furie capabilă să distrugă munţii. Nu la lacrimi suficiente cât să umple lacul.

Fiecare suspin îi frânsese inima.

Toate tremurăturile trupului ei, cât vorbise, îl sfâşiaseră. Până ce nu mai reuşise să se abţină să o strângă în braţe, consolând-o.

Ea nu auzise lemnul pârâind în foc, ci oase rupte. El ar fi trebuit să îşi dea seama.

La câte focuri tresărise Nesta, auzind nu lemnul, ci gâtul rupt al tatălui ei? La petrecerea Solstiţiului de Iarnă de anul trecut, fusese palidă şi retrasă – mai mult decât de obicei. Iar ei avuseseră un foc mare şi pârâitor în cameră. Îl ţinuseră aprins şi zgomotos toată noaptea.

Fiecare pocnet îi amintise de tatăl ei. Fiecare fusese brutal. Insuportabil. Iar când ieşise brusc afară din casa de la oraş la sfârşitul petrecerii… o făcuse ca să scape de ei sau de sunet? Probabil de ambele, dar… Cassian îşi dorea ca ea să fi spus ceva. Îşi dorea ca măcar el să fi ştiut.

Şi, la naiba, câte focuri făcuse el în ultimele câteva zile? În prima noapte, ea se ghemuise cât mai departe de flăcări. Dormise cu un braţ pe cap. Acoperindu-şi urechile, la naiba! Şi la fierar, când ceruse să se mute într-o cameră mai liniştită şi mai răcoroasă – una fără pârâitul forjei… Fusese nevoie de mai mult curaj decât înţelesese el ca ea să revină în atelier la flăcări, ciocan şi săbiile acelea.

Nesta suferea, iar el nu ştiuse cât de mult îi consuma fiecare aspect al vieţii ei. O văzuse furioasă şi urându-se, dar nu îşi dăduse seama cât de conştientă fusese de asta. Cât o măcinase. El nu putea suporta să ştie că ea suferea atât de mult, de atâta vreme.

Cassian o îmbrăţişă pe malul lacului până ce soarele apuse, până ce răsări luna, iar ei rămaseră acolo, ascultându-şi respiraţia ca şi când lumea ar fi fost inundată de lacrimile ei, ca şi când ar fi

aşteptat amândoi să vadă ce ieşea imediat ce se retrăgeau apele.

Lacul strălucea ca o oglindă de argint în lumina lunii, atât de intens, încât ar fi putut fi amurgul.

Stomacul lui chiorăi de foame, dar când luna urcă mai mult pe cer, o sărută pe cap.

— Ridică-te!

Ea se mişcă în braţele lui, dar se supuse. El mormăi, cu picioarele înţepenite de la atâta stat, şi se ridică odată cu Nesta, care se cuprinsese în braţe ca şi când s-ar fi retras în spatele zidului de oţel din mintea şi inima ei.

Cassian scoase sabia illyriană de pe spate.

Aceasta licări în lumina lunii atunci când i-o întinse cu mânerul înainte.

— Ia-o!

Clipind, cu ochii încă umflaţi de lacrimi, ea o luă. Sabia se plecă în mâinile ei când o cuprinse, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la greutatea acesteia după ce se antrenase atât de mult cu săbii de lemn.

Cassian se retrase, zicându-i apoi:

— Arată-mi steaua cu opt colţuri.

Ea studie sabia şi înghiţi în sec. Trăsăturile ei erau sincere, temătoare, dar atât de încrezătoare, încât el aproape căzu în genunchi. Cassian dădu din cap spre sabie.

— Arată-mi, Nesta!

Orice ar fi căutat să vadă la chipul lui, găsi. Îşi depărtă picioarele, sprijinindu-le pe pietre. Cassian îşi ţinu respiraţia când ea luă prima poziţie.

Nesta ridică sabia şi execută o lovitură boltită perfectă, mutându-şi greutatea în picioare chiar când întoarse sabia, împingând cu mânerul şi ridicând braţul spre o lovitură invizibilă. Altă mişcare şi sabia coborî, o lovitură brutală, care ar fi tăiat adversarul în două.

Fiecare lovitură era perfectă. Ca şi când acea stea cu opt colţuri ar fi fost însemnată în inima ei.

Sabia era o prelungire a braţului, făcând parte din ea la fel de mult ca părul sau respiraţia ei. Fiecare mişcare era ţintită şi precisă. În lumina lunii, în faţa lacului argintiu, ea era cel mai frumos lucru pe care el îl văzuse vreodată.

Nesta termină a opta mişcare şi readuse sabia în mijloc.

Lumina din ochii ei strălucea mai mult decât luna de deasupra, atât de intens şi de clar, încât el nu putu decât să şoptească:

— Din nou!

Schiţând un zâmbet pe care Cassian nu îl mai văzuse niciodată şi stând pe malul scăldat în lumina lunii, Nesta începu o nouă serie de mişcări.

Partea a treia
VALKYRIE

Capitolul 51

— Deci vrei să-mi spui, mormăi Emerie din colţul gurii, când ajunseră în ringul de antrenament două zile mai târziu, că te-ai certat cu familia, ai dispărut o săptămână cu Cassian şi te-ai întors capabilă să foloseşti o sabie *adevărată*, dar ar trebui să te cred când spui că *nu s-a întâmplat nimic*?

Gwyn râse pe înfundate, atentă să lege o panglică albă de mătase de o bucată de lemn ce ieşea din marginea ringului. Nici panglica şi nici bârna nu fuseseră acolo în urmă cu o săptămână, iar Nesta nu ştia cum fixaseră lemnul pe piatră, dar iată!

Aerul rece al dimineţii ciufuli părul Nestei.

— Exact asta îţi spun.

— Spune-mi măcar că ai făcut sex o săptămână, mormăi Emerie.

Nesta se înecă râzând, când Cassian înţepeni în partea cealaltă a ringului… dar nu se întoarse.

— Poate că am făcut.

După noaptea de lângă lac, ea şi Cassian zăboviseră acolo două zile, fie antrenându-se cu sabia, fie făcând sex ca animalele pe mal, în apă, aplecaţi peste un bolovan, când ea îi gemuse numele atât de tare, încât răsunaseră piscurile din jurul lor. Masculul o posedase de nenumărate ori,

iar Nesta îl zgâriase de fiecare dată, ca şi când ar fi putut intra în el ca să îşi unească sufletele.

Se întorseseră în seara precedentă, iar ea fusese prea obosită ca să se aventureze spre camera lui. Presupunea că fusese chemat la casa de lângă râu, pentru că nu fusese la cină şi nici nu o căutase.

Totuşi, nu era pregătită să o vadă pe Feyre. Toate lucrurile pe care i le mărturisise lui Cassian, acel pas... Urma să înfrunte totul în curând.

— Gata! spuse Gwyn, panglica albă fluturând în vânt, acolo unde atârna de bârnă.

În spatele lor, câteva preotese care lucrau cu Azriel se întorseseră ca să vadă ce era cu panglica. Îmblânzitorul umbrelor îşi încrucişă braţele, înclinându-şi capul, dar rămase în jumătatea lui de ring.

Totuşi, Cassian se apropie de opera lui Gwyn şi pipăi mătasea albă cu degetele. Nesta nu reuşi să nu roşească.

El făcuse asta lângă lac: după ce o pătrunsese cu degetele, se uitase în ochii ei cât şi le frecase, încercând umezeala ei pe pielea lui la fel cum atingea panglica. După cum se întunecară ochii lui căprui, Nesta îşi dădu seama că îşi amintea acelaşi lucru.

Dar Cassian îşi drese glasul.

— Explică-mi! îi ordonă el lui Gwyn.

Gwyn îşi îndreptă umerii.

— E proba Valkyrie, în urma căreia se constată dacă ţi-ai terminat instrucţia şi eşti pregătit de luptă: trebuie să tai panglica în două.

Emerie pufni.

— Ce?

Dar Cassian scoase un zgomot contemplativ, gesticulând spre cealaltă jumătate a ringului.

— Az mi-a spus că aţi început şi antrenamentul cu săbiile din metal, cât timp am fost plecaţi. El dădu din cap spre Gwyn şi Emerie, prima dată uitându-se la Azriel, care urmărea totul în linişte. Deci, arată-mi ce ai învăţat! Tăiaţi panglica în două!

— Dacă tăiem panglica în două, o întrebă precaută Emerie pe Gwyn, înseamnă că ne-am încheiat instrucţia?

Gwyn se uită din nou la Azriel, care se apropie.

— Nu sunt prea sigură, spuse ea.

Cassian eliberă panglica.

— Instrucţia unui războinic nu se termină niciodată, dar dacă poţi tăia panglica asta în două – cu o singură lovitură – aş spune că poţi face faţă majorităţii inamicilor. Chiar dacă te antrenezi doar de puţină vreme. Pentru că rămaseră tăcute, Cassian le privi. Cine este prima?

Cele trei se priviră din nou. Nesta se încruntă. Oricare ar fi fost prima, ar fi trecut prin umilinţa eşecului. Gwyn scutură din cap. Era imposibil.

Emerie deschise gura.

— De ce eu? întrebă ea.

— Ce? întrebă Cassian, iar Nesta îşi dădu seama că ei nu vorbiseră.

— Eşti cea mai mare ca vârstă, spuse Gwyn, înghiontind-o pe Emerie spre panglică.

Emerie mormăi, dar se apropie de panglica atârnată şi luă cu reticenţă sabia pe care i-o întinse Cassian. Azriel şopti peste umăr preoteselor pe care le antrena în timp ce priveau. Ele începură imediat să se mişte din nou. Dar Azriel rămas atent la panglică.

— Să pariem? o întrebă Gwyn pe Nesta.

— Tacă-ţi gura! spuse Emerie nervoasă, deşi i se citi în privire amuzamentul.

Nesta zâmbi.

— Haide, Emerie!

Înjurând în barbă şi strângându-şi bine aripile, Emerie ridică sabia cu o formă aproape perfectă şi lovi panglica.

Mătasea albă flutură şi se îndoi în jurul sabiei. Şi nu o tăie în două.

— Hai să recunoaştem cu toţii că ştiam ce o să se întâmple, spuse Emerie, dezgolindu-şi dinţii când lovi din nou cu sabia.

Panglica se îndepărtă legănându-se.

Cassian o bătu uşurel pe umăr.

— Se pare că ne vedem mâine la antrenament!

— Ticălosule! mormăi Nesta.

Cassian râse, luă sabia de la Emerie şi, în aceeaşi clipă, se roti lovind în jos.

Jumătatea inferioară a panglicii flutură spre pământ. O tăietură perfectă.

El zâmbi.

— Cel puţin, eu pot să tai panglica.

*

Nesta nu uită lovitura când terminară antrenamentul din acea zi şi când îl târî pe Cassian pe scări direct în dormitorul lui, nevoia adunându-se în venele ei.

Cassian părea să simtă acelaşi lucru, întrucât abia vorbise în ultimele minute, ochii strălucindu-i intens. Ajunseră doar până la biroul de lângă perete când ea îl apucă – chiar când masculul o împinse pe suprafaţa de lemn şi îi scoase pantalonii.

Aplecată peste birou, cu jumătatea inferioară a trupului complet expusă, Nesta îşi frecă sfârcurile întărite de suprafaţa de lemn, savurând apăsarea brutală. Jacheta, cămaşa şi cizmele rămaseră pe ea. De fapt, pantalonii erau coborâţi doar până la glezne, limitându-i mai mult mişcările. Lăsând-o complet la dispoziţia lui.

Iar când el o pătrunse, în sfârşit, adânc, amândoi gemură. Cassian stătea în spatele ei, cu o mână sprijinită de birou, apucându-i cu cealaltă şoldul când se retrase aproape complet, apoi se împinse din nou lent. Nesta se zvârcoli.

— Aş putea să ţi-o trag zile în şir, rosti pe gâtul ei transpirat. Ea gemu pe grămada de hârtii. M-ai udat leoarcă, mormăi el, iar mâna de pe şoldul ei alunecă pentru a-i mângâia coapsele.

— Cassian, şopti Nesta la acea primă mişcare provocatoare.

Masculul se izbea în ea într-un ritm constant. Mişcarea umedă a penisului său părea obscenă în camera liniştită. Testiculele lui o atingeau, gâdilând-o cu fiecare împingere puternică.

— Mai tare! Voia să şi-l imprime în oase. *Mai tare*!

— *La naiba*! izbucni Cassian deodată, şi se retrase de unde se sprijinise. Ţine-te de birou! îi porunci el, şi Nesta se întinse ca să apuce marginile chiar în clipa în care îi atinse şoldurile cu mâinile.

Coapsele lui se împinseră în ale ei, depărtând-o mai mult – la maximum – şi nu o avertiză înainte să o apuce strâns şi să se dezlănţuie.

Cu mişcări intense şi chinuitoare, o penetră atât de adânc, încât îi atinse peretele din spate al vaginului, iar ea îşi dădu ochii peste cap de plăcere. Masculul deveni brutal, nemilos. Nesta mai că suspină de plăcere la mărimea penisului său, atât de impresionant, încât n-avea să se obişnuiască niciodată cu el. Fiecare împingere neînduplecată o făcu să alunece pe birou, lemnul şi hârtiile mângâindu-i sânii, şi aproape că lăcrimă şi din cauza asta.

Cassian îşi înfipse degetele în şoldurile ei atât de puternic, încât Nesta îşi dădu seama că urma să se aleagă cu nişte vânătăi, lucru care i-ar fi fost pe plac. El îşi schimbă poziţia şi o pătrunse şi mai adânc, frecându-se de acel loc, iar sunetele scoase de Nesta nu fură de om sau Fae, ci mult mai primitive.

— La naiba, da! mârâi când o văzu abandonându-se. Asta e, Nesta! zise, şi accentuă fiecare cuvânt cu o împingere feroce. Te simţi bine?

Ea confirmă scâncind, apoi reuşi să spună:

— Îmi place când o faci dur. Ori de câte ori mă doare corpul când mă mişc… Fu nevoită să îşi caute cuvintele. Controlul. Mă gândesc la tine. La penisul tău.

— Bun! Vreau ca penisul meu să fie singurul lucru la care te gândeşti.

Ritmul partidei şovăi când o linse pe gât. Ea îi simţi zâmbetul care-i dantela cuvintele când îi şopti:

— Pentru că mă gândesc doar la vulva ta mică şi drăguţă.

La aceste cuvinte, la vorbele lui obscene, Nesta îşi îndoi degetele de la picioare. Dar nu voia să-l lase să câştige de data asta, nu când a-l face pe celălalt să aibă orgasm se transformase cumva într-o competiţie, deci şopti:

— Îmi place atât de mult să fiu acoperită de sperma ta, care curge din mine la nesfârşit după aceea. Îmi place cum mi se scurge pe coapse, ştiind că m-ai însemnat.

— *La naiba*! spuse el, mişcându-se acum frenetic, atât de necontrolat, încât doar faptul că ea se ţinu de birou o făcu să rămână cu picioarele pe pământ. *La naiba*!

Cassian îşi dădu drumul ţipând, iar la prima pulsaţie a penisului care ejaculă în ea, avu şi Nesta orgasm, ţipând atât de tare, încât el îi acoperi gura cu o mână. Ea îi muşcă degetele, iar masculul continuă să se mişte, ejaculând încontinuu, până ce sperma se scurse din nou pe coapsele ei, până ce îşi strecură un deget în şuvoi şi îl ridică spre clitorisul ei.

— Nu ştii ce ai început, îi şopti la ureche, murdărind-o cu sperma lui, masând-o în carnea ei sensibilă cu mişcări lente.

Nesta nu răspunse când îi simţi iarăşi degetele în ea şi avu din nou orgasm.

*

Nesta nu se aventură în oraş, ca să o vadă pe Feyre. Sau pe Amren.

Dar continuă să coboare scările. Nu reuşise să mai ajungă până jos. O parte din ea ştia că dacă ar fi vrut să o facă, ar fi putut – la fel cum ar fi putut deschide gura ca să îi ceară lui Cassian să o ducă la casa de lângă râu. Dar nu o făcu.

Aşadar, încercă să tot coboare scările încă o săptămână, ajungând întotdeauna cam pe la jumătate înainte să se întoarcă, picioarele înmuindu-i-se, odată ajunsă iarăşi în hol.

Era normal, având în vedere că şi braţele îi erau moi. Da, mânuia sabia ajutându-se de tot trupul, dar mai mult de braţe. Iar asta nu era de folos, pentru că acum începuseră antrenamentul cu scutul.

Nimeni nu reuşise să taie în două panglica lui Gwyn.

Toate încercau, la începutul şi sfârşitul fiecărei lecţii, şi eşuau. Nesta începuse să dispreţuiască panglica oriunde o vedea – legând părul roşcat al lui Rosalind, împăturită în sertarul cu accesorii de la măsuţa ei de toaletă, chiar şi folosită ca semn de

carte în ultimul roman pe care i-l împrumutase Emerie. Toate râdeau de ea. O luau peste picior.

Aşadar, Nesta alerga pe scări, se antrena şi eşua. Se culca aproape în fiecare seară cu Cassian şi câteodată şi în timpul zilei, deşi niciunul nu dormea în camera celuilalt. Niciodată. Şi-o trăgeau, se devastau unul pe celălalt, apoi se despărţeau.

Nu conta că în unele seri îşi dorea ca masculul să rămână, să se rostogolească de pe el şi să se culcuşească în căldura lui şi să adoarmă auzindu-l cum respira. Dar Cassian pleca întotdeauna înainte să îşi adune curajul să îi spună.

Nesta răsfoia un volum de istorie militară din bibliotecă – în care se găsea *un singur* paragraf despre strategiile de ambuscadă ale clanului Valkyrie – când apăru Gwyn.

— Spune-mi că le-ai găsit secretul pentru tăierea panglicii.

— Tu şi panglica aia, mormăi Nesta, închizând cartea.

Dintre toate, Gwyn devenise cea mai dornică să reuşească.

Gwyn îşi încrucişă braţele, roba galbenă foşnind. Ea se crispă şi îşi masă umărul.

— Ştiai că scuturile cântăresc atât de mult? Eu, cu siguranţă, nu. Nu e de mirare că Valkyrie au învăţat să le folosească drept arme la fel de mortale ca săbiile. Oftă. Cred că erau grozave în luptă: spărgeau ţestele inamicilor cu lovituri de scut, aruncându-le ca să doboare un adversar înainte să le înjunghie… Îşi masă din nou umărul. Trebuie să fi avut muşchii braţelor tari ca oţelul.

Nesta pufni.

— Într-adevăr! Îşi înclină capul. Acum, că eşti aici, vreau să îţi cer o favoare.

Gwyn ridică o sprânceană.

— Are legătură cu Tezaurul?

— Nu! Nesta ştia că trebuia să facă divinaţie – curând – pentru Harpă. Pierduse o săptămână în munţi, iar dacă regina Briallyn avea deja Coroana… Timpul nu era de partea lor. Cu ceva timp în urmă, ai menţionat că seara se ţin slujbe – cu muzică, nu? întrebă ea.

Gwyn zâmbi.

— O, da! Vrei să vii şi tu? Te asigur că nu totul e religios. Adică este, dar e frumos. Şi peştera în care ţinem slujba este frumoasă. A fost făcută de râul subteran ce curge pe sub munte, deci pereţii sunt netezi ca sticla. Iar acustica este perfectă – forma şi dimensiunea locului amplifică şi clarifică fiecare voce.

— Pare de vis, recunoscu Nesta.

— Da! Gwyn zâmbi din nou, ochii strălucindu-i de mândrie. Câteva dintre cântecele pe care ai să le auzi sunt atât de vechi, încât preced scrisul. Unele sunt atât de vechi, încât nici măcar nu le-am avut în Sangravah. Clotho le-a găsit în cărţi stivuite, sub Nivelul Şapte. Hana – ea o să fie cea care cântă la lăută – şi-a dat seama cum să citească partitura.

— O să vin. Nesta se mişcă pe loc. Cred că am nevoie de aşa ceva. La expresia întrebătoare a lui Gwyn, Nesta continuă: Eu… Se gândi cum să o spună mai frumos. Eu…

Gwyn îşi băgă mâinile în buzunarele robei, cu chipul sincer – aşteptând.

Nesta spuse în sfârşit, permiţându-şi să dea glas cuvintelor:

— După război, am avut o stare neplăcută. Presupun că încă am, dar după mai mult de un an de la război… Nu o putea privi în ochi pe Gwyn. Am făcut multe lucruri pe care le regret. Am rănit oameni şi regret asta. Şi mi-am făcut mie rău. Am băut zi şi noapte şi mi-am… Nu voia să îi spună expresia lui Gwyn – *mi-am tras-o* – aşadar spuse: M-am culcat cu străinii. Ca să mă pedepsesc, să mă înăbuş. Ridică un umăr. Este o poveste lungă şi nu merită să o auzi, dar în tot timpul ăsta am ales să frecventez tavernele şi bodegile datorită muzicii. Întotdeauna mi-a plăcut muzica. Se pregăti să fie condamnată. Dar chipul lui Gwyn pur şi simplu se umplu de tristeţe. Probabil ai presupus că şederea mea în Casă, antrenamentul şi munca la bibliotecă reprezintă încercarea surorii mele de a mă ajuta. Sora faţă de care încă nu îşi ceruse scuze, pe care încă nu avea curajul să o înfrunte. Iar eu… cred că probabil mă bucură că Feyre a făcut asta pentru mine. Beţia şi masculii nu îmi lipsesc. Dar muzica… îmi lipseşte. Nesta flutură o mână, ca şi când ar fi putut alunga vulnerabilitatea pe care o afişase. Şi, de vreme ce nu sunt prea bine-venită în oraşul ăsta, speram să fi vorbit serios când ai spus că aş putea veni la una dintre slujbele voastre, continuă ea. Doar ca să mai pot auzi din nou muzica.

Ochii lui Gwyn străluciră ca lumina soarelui pe o mare caldă. Inima Nestei bătu cu putere cât aşteptă răspunsul. Dar Gwyn spuse:

— Ştii, povestea ta merită spusă.

Nesta vru să obiecteze, dar Gwyn insistă:

— Merită. Dar, da – dacă vrei să auzi muzică, atunci vino la slujbe. O să fim bucuroase că vii. *Eu* am să mă bucur că vii.

Până ar fi aflat Gwyn cât de îngrozitoare fusese ea.

— Nu, spuse Gwyn, părând să fi citit pe chipul ei la ce se gândea. O luă de mână pe Nesta. Pe tine… te înţeleg. Nesta auzi inima lui Gwyn bătând cu putere. Înţeleg, repetă Gwyn, cum este să… dezamăgeşti oamenii la care ţii cel mai mult. Să trăieşti cu teama că oamenii vor afla. M-am temut că tu şi Emerie o să-mi aflaţi trecutul. Ştiu că imediat ce o să-l aflaţi, nu o să mă mai priviţi la fel.

Gwyn o strânse uşor de mână pe Nesta.

Avea să-şi spună mai târziu povestea. Nesta lăsă să i se citească pe chip că, atunci când Gwyn ar fi fost pregătită, nimic din ce ar fi putut dezvălui nu avea să o facă să se îndepărteze.

— Vino în seara asta la slujbă! spuse Gwyn. Ascultă muzica. Îi strânse din nou mâna. Întotdeauna ai să fii bine-venită, Nesta.

Nesta nu îşi dădu seama cât de mult avusese nevoie să audă asta. Îi strânse şi ea mâna lui Gwyn.

Capitolul 52

Băncile de lemn care umpleau peştera mare din piatră roşie erau pline de siluete cu glugi albe, pietrele lor albastre strălucind în lumina torţelor, cât aşteptară începerea slujbei de la apus. Nesta se aşează pe o bancă din spate, atrăgând câteva priviri curioase din partea femelelor cu glugi care trecură pe acolo, dar niciuna nu-i vorbi.

În capătul îndepărtat al încăperii se afla o estradă, deşi nu găzduia niciun altar. Un stâlp natural din piatră se ridica de la pământ, partea de sus aplatizându-se în ceva asemănător unui podium. Nimic altceva. Niciun chip sau idoli, nicio mobilă aurită.

O siluetă cu păr argintiu merse pe culoar, un vânt rece venind din urma ei, iar celelalte îi făcură loc. Nesta înţepeni când ochii lui Merrill, de culoarea amurgului, se îndreptară spre ea şi mijiră recunoscând-o – cu ură. Dar femela merse mai departe, ocupându-şi locul de pe estradă, unde apăruse Clotho. Gwyn încă nu venise.

Ultimele preotese ocupară locurile libere şi se lăsă liniştea când un grup de şapte femele urcă pe estradă lângă Merrill şi Clotho. Unele aveau glugi, iar altele, capul descoperit. Şi una dintre preotesele cu capul descoperit…

Era Gwyn. Ochii îi străluciră poznaş de încântare când o văzu pe Nesta, ca şi când ar fi spus: „Surpriză!”

Nesta nu se putu abţine să nu-i răspundă cu un zâmbet.

Un clopot bătu de şapte ori de undeva din apropiere, răsunând în piatră, prin picioarele

Nestei. Fiecare dangăt era o chemare, un apel la concentrare. Toată lumea se ridică în picioare la al şaptelea dangăt. Nesta se uită la marea de robe albe şi pietre albastre în timp ce toată camera păru să inspire.

Când al şaptelea dangăt încetă, muzica începu.

Nu din instrumente, ci de peste tot. Ca şi când ar fi avut o singură voce, preotesele începură să cânte, ca un val de sunet strălucitor.

Nesta rămase pur şi simplu cu gura căscată la muzica minunată, la vocile din faţa peşterii, care o conduceau, înălţându-se deasupra celorlalte. Gwyn cânta cu bărbia ridicată, părând să emane o strălucire slabă.

Muzica era pură, veche, şi ritmul varia de la lent la îndrăzneţ, o clipă fiind ca un fuior de ceaţă, iar în următoarea, ca o rază poleită de lumină. Muzica încetă, iar Merrill vorbi despre Mamă şi Cazan, şi ţinutul soarelui, şi al apei. Vorbi despre binecuvântări, visuri şi speranţe. Despre milostenie, dragoste şi progres.

Nesta o auzea doar pe jumătate, aşteptând ca sunetul perfect şi frumos să-i încânte iarăşi urechile. Gwyn părea să scânteieze de mândrie şi mulţumire.

Merrill termină rugăciunea, iar grupul începu un alt cântec.

Era ca o împletitură – una din şapte voci, combinându-se şi separându-se, fiecare formând un tipar împreună. La jumătatea lui, în mâna cântăreţei din stânga apăru o tobă. O harpă începu

să sune în mâna celei din partea dreaptă. O lăută se auzi din mijloc.

Nu mai auzise niciodată o asemenea muzică. Era ca o vrajă, ca un vis ce prindea formă. Toată sala cânta, fiecare voce răsunând în piatră.

Dar vocea lui Gwyn se înălţa deasupra tuturor, clară şi puternică, şi totuşi aspră la unele note. Era mezzosoprană. Cuvântul pluti din adâncurile memoriei Nestei, rostit de profesoara de muzică cu ochi apoşi, care se grăbise să spună că Nesta era incapabilă să cânte, dar că avea o ureche neobişnuit de fină.

Cântecul se termină şi alte rugăciuni şi cuvinte se auziră dinspre Merrill, Clotho tăcând lângă ea. Apoi începu un alt cântec – mai vesel, cu un ritm mai rapid decât celălalt. Parcă melodiile ar fi descris o evoluţie. Acesta era săltăreţ, cuvintele rostogolindu-se unele peste celelalte ca apa care dansa pe versantul unui munte, iar Nesta bătu din picior în ritmul muzicii. Nesta ar fi putut jura că, pe sub tivul robei, Gwyn făcea acelaşi lucru. Cuvintele şi melodiile parcă se învârtiră în cerc, până ce pereţii fredonară muzica, până ce piatra păru să răsune.

Ele terminară şi începură o altă melodie, care debută cu bătăi de tobe şi o singură voce. Apoi se alăturară harpa, însoţită de o a doua voce, şi după aceea lăuta, împreună cu a treia. Cele trei cântară împreună, dând naştere unei simfonii de voci şi melodii. Ajunseră la al doilea vers şi se alăturară alte patru, împreună cu toată sala.

Vocea lui Gwyn se înălţă ca o pasăre prin peşteră, când începu al treilea cântec cu un solo, iar Nesta închise ochii, ascultând muzica, ignorând un simţ ca să savureze sunetele scoase de prietena ei. Ceva din cântecul lui Gwyn o chema, într-un fel în care al celorlalte nu o făcuse. Parcă Gwyn o chema doar pe ea, vocea ei fiind plină de lumină, bucurie şi hotărâre. Nesta nu mai auzise o voce ca a lui Gwyn – varia de la controlată la dezlănţuită, ca şi când în Gwyn s-ar fi luptat să elibereze atât de multe sunete, încât nu putea să le îngrădească; ca şi când sunetul *ar fi simţit nevoia* să iasă în lume.

Celelalte se alăturară lui Gwyn la al doilea vers, iar armoniile harpei se înălţară deasupra cântecului lor ca nişte bolţi de note fără cuvinte.

Cu ochii închişi, conta doar muzica – melodia, vocile şi harpa. Aceasta o învălui ca şi când ar fi fost scufundată într-un bazin de sunete, fără fund. Vocea lui Gwyn se ridică din nou, ţinând o notă atât de înaltă, încât fu ca o rază de lumină pură, pătrunzătoare şi ademenitoare. Alte două voci se alăturară, pulsând în jurul acelei note înalte repetate, harpa încă răsunând, vocile şoptind şi continuând, ademenind-o tot mai mult pe Nesta într-un loc vechi unde nu exista lumea exterioară, nici timp, nimic în afară de muzica din oasele ei, pietrele de la picioarele ei, de lângă ea şi de deasupra capului.

Muzica prinse formă în spatele pleoapelor Nestei când preotesele cântară versuri într-o limbă atât de veche, încât nu o mai folosea nimeni. Ea

văzu ce descria cântecul: pământul cu muşchi şi soarele auriu, râurile limpezi şi umbrele unei păduri vechi. Harpa răsună, iar munţii se iviră înainte ca şi când cu atingerea acelor coarde un văl ar fi fost înlăturat, iar ea zbura spre un munte uriaş învăluit de ceaţă, pământul fiind arid în afară de muşchi, pietre şi o mare agitată gri din jurul acestuia. Muntele avea două piscuri, iar pietrele care ieşeau din versanţii lui erau cioplite cu simboluri ciudate şi vechi, la fel de vechi precum cântecul.

Corpul Nestei se topi, oasele şi pietrele peşterii devenind o amintire îndepărtată când intră în munte, văzu porţile înalte şi sculptate şi trecu dincolo de ele într-o beznă atât de deplină, încât era primordială; era un întuneric plin de fiinţe vii şi îngrozitoare.

O potecă ducea spre întuneric, iar ea o urmă, pe lângă uşi fără mânere, închise pentru totdeauna. Simţi ororile pândind din spatele acelor uşi, una mai mare decât celelalte – o fiinţă de ceaţă şi ură – dar cântecul o conduse dincolo de ele, invizibilă şi neobservată.

Acest loc era mortal. Un loc al suferinţei, al furiei şi al morţii. Sufletul ei se temea să se aventureze în cavernele de aici. Şi chiar dacă trecuse pe lângă uşa care o ţinea departe de singura fiinţă mai îngrozitoare decât toate celelalte… ştia că aceasta o supraveghea. Refuză să privească înapoi, să o recunoască.

Aşadar, Nesta coborî tot mai mult, harpa şi vocile pulsând şi îndrumând-o, până ce se opri în

faţa unei pietre. O atinse cu mâna ca să afle că era doar o iluzie şi trecu prin ea, pe alt culoar lung de sub munte, apoi se trezi într-o peşteră extrem de asemănătoare celei în care cântau preotesele, ca şi când ar fi fost legate în cântec şi visare.

Dar, în loc să fie cioplită în piatră roşie, era cioplită în piatră neagră. Simbolurile fuseseră încrustate în podeaua netedă, în zidurile încovoiate ce se ridicau spre un tavan atât de înalt, încât dispărea în obscuritate. Vrăji şi protecţii pulsau prin cameră, dar, acolo, în mijlocul peşterii, lăsată pe podea de parcă cineva pur şi simplu s-ar fi îndepărtat şi ar fi uitat de ea…

Acolo, în mijlocul camerei, era o harpă mică aurie.

Frigul o străbătu pe Nesta, limpezindu-i gândurile suficient cât să-şi dea seama unde stătea. Muzica preoteselor o ademenise într-o transă, iar oasele ei şi piatra muntelui ce o înconjura fuseseră uneltele de divinaţie, iar ea plutise spre acest loc…

Harpa strălucea în întuneric de parcă ar fi avut propriul soare în coardele de metal.

„Foloseşte-mă!”, păru să-i şoptească. „Lasă-mă să cânt din nou! Cântă cu mine!”

Ea întinse mâna spre coarde.

„Da!”

Harpa suspină, vibrând uşor când Nesta apropie mâna.

„O să deschidem uşi şi căi; o să ne mişcăm prin spaţiu şi eoni împreună. Muzica noastră o să ne elibereze de regulile şi graniţele pământeşti”.

„Da!” Avea să cânte la Harpă şi doar muzica putea să mai existe până când stelele s-ar fi stins.

„Cântă! De multă vreme îmi doresc să cânt!”, spuse aceasta, iar ea ar fi putut jura că aude un zâmbet în spatele sunetului.

„Ce ar putea descuia cântecul meu aici?”

Un râs rece şi lipsit de amuzament alunecă pe oasele Nestei. „Cântă, cântă!”, repetă Harpa.

Cântecul se opri, iar viziunea dispăru.

Genunchii îi cedară Nestei când văzu încăperea, şi se prăbuşi pe scaun, făcând-o pe Gwyn s-o privească alarmată din mulţime. Inima îi bătea cu putere şi gura îi era uscată ca nisipul, dar se forţă să se ridice din nou în picioare şi să asculte până la sfârşitul slujbei, cât punea lucrurile cap la cap, dându-şi seama că descoperise fără să vrea cum să facă divinaţie.

*

— Eşti sigur de asta?

Cassian sprijini un şold de biroul lui Rhys.

— Nesta a spus că Harpa este sub Temniţă.

— Ea nu a fost niciodată în Temniţă, zise Rhys încruntându-se.

Cassian crezuse sincer că era posibil ca Nesta să fi fost beată când dăduse buzna în salon, în urmă cu o oră, cu respiraţia tăiată, şi îi relatase povestea incredibilă. El abia reuşise să înţeleagă ce spunea, în afară de faptul că ea credea că Harpa era în Temniţă.

Mai rău, *trezise* Harpa în Temniţă. Ce ravagii ar fi putut provoca dacă nu o controla nimeni? Gândul îl înfiora pe Cassian.

Aşadar, zburase până aici şi îl găsise pe Rhys în biroul lui citind din nou cărţi ale vechilor vindecătoare, încercând să găsească o cale de a-şi salva partenera.

Rhys se rezemă de spătar. Se gândi.

Az se teleportase într-un loc de întâlnire de pe coasta estică pentru a primi un raport de la Mor privind situaţia din Vallahan, iar Feyre era plecată la cină cu Amren, deci în seara asta erau doar ei doi. Cassian sugerase ca Nesta să îi spună personal lui Rhys, dar ea refuzase. Fusese zdruncinată – avusese nevoie de ceva timp ca să îşi revină. Avea să treacă mai târziu pe la ea, să vadă cum se simţea, şi ca să se asigure că nu se retrăsese prea mult în mintea ei.

Rhys îşi bătu uşor bicepsul cu degetele. Se uită la birou un moment lung.

— Când am auzit de trădarea lui Beron, l-am rugat pe Helion să îmi arate cum să fac un scut pentru Temniţă, ca acela pe care l-am ridicat în jurul lui Feyre.

— Ai presupus că o să se întâmple asta?

— Nu! Un muşchi se încordă pe maxilarul lui Rhys. Eu şi Feyre eram îngrijoraţi că Beron o să încerce să elibereze deţinuţii ca să îi folosească într-un război – aşa cum l-am folosit noi pe Cioplitorul de Oase. Dă-mi timp în seara asta şi mâine am să cobor scutul pentru tine.

— Durează atât de mult să cobori un scut?

Rhys îşi trecu o mână prin păr. Îngrijorarea se citea în ridurile profunde de pe fruntea lui.

— Este o combinaţie de magie şi vrăji, deci da. Şi, recunosc, zilele astea sunt destul de distras şi s-ar putea să am nevoie de mai mult timp ca să mă asigur că procedez aşa cum trebuie.

Lui Cassian i se strânse stomacul văzând expresia sumbră de pe chipul lui Rhys, însă nu rosti decât un cuvânt:

— Bine!

O sabie apăru pe birou, invocată din locul în care o ţinea Rhys. Sabia uriaşă pe care o Crease Nesta.

— Ia-o cu tine, spuse încet Marele Lord. Vreau să văd ce se întâmplă dacă o foloseşte Nesta.

— O vizită în Temniţă nu este potrivită pentru unul dintre experimentele tale, îi răspunse Cassian.

Stelele din ochii lui Rhys se stinseră.

— Atunci, să sperăm că nu o să fie nevoie să o scoată din teacă.

Capitolul 53

— Rhysand chiar mi-a dat sabia asta de bunăvoie? îl întrebă Nesta pe Cassian în dimineaţa următoare, când urcară pe versantul înalt al muntelui cu muşchi şi pietre, cunoscut drept Temniţa.

Era exact aşa cum îl văzuse în transă – şi chiar mai urât în realitate. Ţinutul părea abandonat, ca şi când ceva măreţ ar fi existat cândva aici, apoi ar fi

dispărut. Ca şi când ţinutul încă i-ar fi aşteptat revenirea.

— Rhys a spus că dacă intrăm în Temniţă, trebuie să fim bine înarmaţi, zise Cassian, părul lui negru fluturând în vântul umed şi rece al mării gri de dincolo de câmpia din dreapta lor. Iar ăsta e cel mai bun loc în care crede că trebuie să încercăm sabia pe care ai Creat-o.

— Deci dacă merge rău, cel puţin sabia o să mă ucidă pe mine şi pe nimeni altcineva?

Nesta nu reuşi să îşi domolească tonul tăios. Rhys îi teleportase aici şi-i lăsase la poalele muntelui, de vreme ce nicio magie nu îi putea străpunge protecţiile puternice. Nesta nu reuşise să se uite în ochii lui.

— Nu ai să fii ucisă. Nici de sabia asta, nici de altceva de aici.

Maxilarul i se încordă când studie porţile înalte de deasupra. Îi închisese pe mulţi dintre actualii deţinuţi, iar Nesta auzise de câteva ori poveştile înfiorătoare ale lui Feyre despre vizita în Temniţă.

Puţine lucruri o înspăimântau pe sora ei – faptul că Feyre o considera îngrozitoare nu alina senzaţia de gol din stomacul Nestei.

— Îţi aminteşti regulile? întrebă Cassian când se apropiară de porţile din os în care toate felurile de creaturi erau complicat sculptate.

— Da!

Îşi impuse să îl ţină tot timpul de mână pe Cassian, să nu discute despre Amren, să nu zică *nimic* în legătură cu Tezaurul, regatul sau sarcina lui Feyre, să nu vorbească despre creaturile pe

care le închidea el aici, să nu facă nimic în afară de a merge şi a fi foarte atentă. Şi să ia Harpa înainte ca aceasta să dezlănţuie haosul.

Porţile din os se deschiseră scârţâind. Cassian se încordă, dar continuă să urce.

— Se pare că suntem aşteptaţi.

*

Intrară, coborând în întuneric, în iadul însuşi.

Nesta îl apucă pe Cassian de mână. El era colacul ei de salvare în acest loc întunecat. Una dintre pietrele Siphon ale lui Cassian lumină, înroşind pereţii negri şi uşile pe lângă care trecură uneori.

Cassian se deplasa cu mobilitatea unui războinic instruit, dar ea observă că se tot uita la culoarul pe care mergeau şi care cobora în pământ. Intrarea către sala ascunsă pe care o văzuse în mintea ei fusese la mare distanţă dedesubt – între o uşă de fier cu o singură rună şi o mică firidă în piatră.

Mici zgomote se auziră prin stâncă. Ea ar fi putut jura că nişte unghii zgâriau în spatele unei uşi. Când se uită la Cassian, chipul lui se albi. El îi observă privirea şi îşi atinse pectoralul stâng – chiar deasupra cicatricei late de acolo, care-i indica fiinţa întemniţată în spatele acelei uşi. Care îşi trecu ghearele peste suprafaţa uşii.

Sângele i se răci. Era o Annis Albastră.

Piele de culoarea cobaltului şi gheare de fier, îi spusese el. Annis îşi savura prada.

Nesta înghiţi în sec, strângându-l de mână pe Cassian, iar cei doi coborâră şi mai mult.

Nu ştia dacă trecuseră minute sau ore. În obscuritate, în aerul apăsător şi şuierător, timpul încetase să conteze.

Greaţa o cuprindea în valuri. Amren fusese mii de ani aici, aruncată de nesăbuiţii care se temuseră de ea în adevărata ei formă şi, pentru că, fiind din foc şi lumină, distrusese armata Hybernului.

Nesta nu se putea imagina petrecându-şi o zi în acest loc. Un an.

Nu ştia cum de nu înnebunise Amren. Cum găsise puterea să supravieţuiască.

Se purtase urât cu Amren. Gândul ticălos îşi făcu loc în mintea ei. O folosise, exact cum spusese Amren, ca pe un scut împotriva tuturor. Iar Amren, care supravieţuise mii de ani în acest loc îngrozitor, alături de cei mai răi monştri din ţinut… Amren o considera *pe ea* respingătoare.

Suferinţa o arse ca acidul.

Ceva bătu prin piatra din stânga lor, iar Nesta tresări. Cassian o strânse de mână.

— Ignoră zgomotul, îi şopti el.

Coborâră tot mai mult, într-un loc mai groaznic decât iadul. Apoi ea zări firida întipărită în memorie, în spatele pleoapelor. Şi – da, alături era o uşă de fier cu o singură rună pe suprafaţă.

— Aici! Nesta făcu semn din bărbie spre piatra goală. Prin piatră.

Când Cassian nu răspunse, se întoarse spre el.

Masculul era concentrat la uşa de fier. Pielea lui măslinie se albise.

— Lanthys, zise încetişor numele fiinţei din spatele acesteia. Eşti sigură… Cassian înghiţi. Eşti sigură că ăsta e locul?

— Da!

Nesta nu le dădu timp să se răzgândească, în timp ce întinse mâna liberă şi se apropie de piatră.

Degetele îi trecură prin rocă de parcă nu ar fi existat.

Cassian o smuci înapoi, dar ea înaintă, iar mâna ei, apoi încheietura şi braţul dispărură. Amândoi dispărură într-o clipă.

— Nu ştiam că mai este şi altceva în Temniţă, şopti Cassian când străbăteau în continuare un alt culoar. Nu era flancat de nicio uşă, ci doar de piatră netedă. Credeam că sunt doar celule.

— Ţi-am spus, răspunse ea. Am văzut o cameră aici.

Lumina pietrei Siphon de pe mâna lui Cassian dezvălui o boltă şi o deschidere – şi iat-o. Simbolurile în relief şi cioplite în podea, care aruncau umbre în lumina stacojie, umpleau toată încăperea rotundă. Iar în mijloc se afla Harpa aurie, acoperită de incrustaţii complicate, având coarde din argint.

Aceasta nu cânta şi nici nu vorbea. La fel de bine ar fi putut să fie un instrument obişnuit.

Exact din acest motiv îl opri Nesta pe Cassian sub boltă, neîndrăznind să păşească pe podeaua sculptată.

— Trebuie să fim prudenţi. Nesta se uită în camera mare şi goală. Sunt protecţii şi vrăji aici.

Cassian îşi scărpină maxilarul cu mâna liberă.

— Magia mea nu înţelege vrăjile. Pot să spulber scuturi magice şi protecţii, dar dacă este o capcană, ca aceea pe care au înfruntat-o Feyre şi Amren în Regatul Verii, nu pot să o simt.

Nesta bătu repede din picior.

— Protecţiile lui Rhysand pentru Mască nu m-au putut ţine afară. Masca a vrut să vin, aşa că mi-a permis să trec. Poate că Harpa o să facă la fel. Cine se aseamănă se adună, aşa cum vă place tuturor să spuneţi.

— Nu te las să intri singură în camera aia. Nu şi dacă acea chestia vrea *să cânţi*.

— Nu cred că avem de ales.

El o strânse de mână, bătăturile sale frecându-se de ale ei.

— Tu înaintezi, eu te urmez.

— Dar dacă prezenţa mea ar trece neobservată, iar a ta ar declanşa capcana? Nu putem să riscăm.

Cassian înghiţi în sec.

— Nu pot să te expun la risc.

Cuvintele se izbiră în inima ei.

— Eu… Poţi! Trebuie să o faci. Mă antrenezi ca să fiu războinică, zise, înainte ca el să apuce să obiecteze. Şi totuşi mă fereşti de pericole? Care-i diferenţa dintre mine şi un animal ţinut în cuşcă?

Probabil că vorbele ei îi atinseră un punct sensibil.

— Bine. Cassian scoase sabia mare pe care o purtase pentru ea şi i-o fixă în jurul taliei, greutatea acesteia fiind considerabilă. Nesta îşi găsi echilibrul. Încercăm cum spui tu. Iar la primul semn că este ceva în neregulă, plecăm.

— Bine, spuse, şi-şi înghiţi uscăciunea din gură.

Observând că ezita, ochii lui Cassian străluciră.

— Nu este prea târziu să te răzgândeşti.

Nesta se enervă.

— Doar noi doi punem mâna pe Harpă; nu permit nimănui altcuiva să o facă.

Spunând asta, păşi spre linia de demarcaţie dintre hol şi cameră şi, adunându-şi puterile, întinse un picior.

Era ca şi când ar fi mers prin noroi.

Dar protecţiile îi permiseră să intre. Nesta mai făcu un pas, cu un braţ întins în spate, ca să îl ţină de mână pe Cassian. Presiunea vrăjilor îi apăsa gambele, şoldurile şi corpul, strângându-i plămânii.

— Nu am mai văzut asemenea protecţii, şopti ea, stând nemişcată, când aşteptă un semn al vreunei capcane declanşate. Par vechi. Incredibil de vechi.

— Probabil că există dinainte ca locul ăsta să fie folosit ca temniţă.

— Ce a fost înainte?

— Nu ştie nimeni. Este aici dintotdeauna. Dar camera asta… El studie camera de dincolo de ea. Nu ştiam că există astfel de locuri în zonă. Poate… Se încruntă. O parte din mine se întreabă dacă Temniţa a fost construită sau umplută cu deţinuţi ca să ascundă prezenţa Harpei. Sunt multe puteri

teribile aici, iar vrăjile de protecţie aruncate asupra muntelui… Mă întreb dacă a ascuns cineva Harpa ştiind că nu o să fie observată niciodată cu atâta magie îngrozitoare în jurul ei.

Nestei i se uscase gura din nou.

— Dar cine a adus-o aici?

— Presupunerea ta este la fel de bună ca a mea. Cineva care a existat înainte ca Marii Lorzi să preia conducerea. Rhys mi-a spus cândva că e posibil ca insula asta să fi fost al şaptelea regat.

— Nu recunoşti semnele astea de pe pământ?

— Deloc.

Ea expiră prelung.

— Nu cred că s-a declanşat vreo capcană.

El dădu din cap.

— Grăbeşte-te!

Se uitară unul în ochii celuilalt, iar ea întoarse spatele îngrijorării din privirea lui când îşi retrase mâna din a lui Cassian şi intră în încăpere.

*

La fiecare pas pe podeaua din piatră spre Harpa strălucitoare, Nesta simţea protecţiile apăsându-i pielea.

— Pare proaspăt lustruită, observă, şi i se adresă lui Cassian, care o urmărea de sub boltă. Cum este posibil aşa ceva?

— Există în afara timpului, ca şi Cazanul.

Nesta studie sculpturile din podea, ce păreau să urce în spirală spre un singur punct.

— Cred că astea sunt stele, şopti ea. Constelaţii.

Şi, ca un soare auriu, Harpa era în centrul sistemului.

— *Este* Regatul Nopţii, spuse sec Cassian.

Dar totul părea cumva… diferit de magia Regatului Nopţii. Nesta se opri în faţa Harpei, protecţiile apăsându-i-se în piele când studie rama şi coardele argintii. Harpa stătea peste o stea mare cu opt colţuri. Punctele cardinale se întindeau mai mult decât celelalte patru, Harpa fiind aşezată chiar în mijlocul stelei.

I se ridică părul de pe ceafă. Ar fi putut jura că sângele din vene îi curse invers.

Avea senzaţia că mai fusese aici.

Nu din cauza Cazanului, a Mamei sau a Harpei, ci a unui lucru mai vast, a unuia ce se întindea spre stelele sculptate peste tot în jurul lor.

Nişte mâini reci şi uşoare îi ghidară încheieturile când luă Harpa.

Atinse cu degetele metalul rece. Harpa bâzâi pe pielea ei, ca şi când ar mai fi redat nota finală, de ultima dată când fusese folosită…

Spiriduşii ţipară, *lovind piatra care nu fusese acolo cu o clipă mai devreme*, *rugându-se pentru copiii lor*, *implorând să fie eliberaţi*, *eliberaţi*, *eliberaţi*…

Nestei i se păru că aluneca, rostogolindu-se prin aer, stele şi timp…

Era o capcană, *iar poporul nostru era prea orb ca să o vadă*…

Eonii, stelele şi întunericul plonjară în jurul ei…

Spiriduşii se agăţară de piatră, rupându-şi unghiile de stânca unde cândva fusese o uşă. Dar drumul de întoarcere era acum închis pentru totdeauna, iar ei implorară când încercară să îşi treacă odraslele prin zidul solid, ca măcar copiii lor să poată fi cruţaţi...

Lumina licări, orbitoare. Când se împrăştie, ea se trezi într-un palat din piatră albă.

În sala uriaşă, cinci tronuri erau pe un podium. Al şaselea tron, din mijloc, era ocupat de o bătrână cu urechi ascuţite. Pe cap purta o coroană de aur cu ţepi ce străluceau ca ura din ochii ei negri.

Bătrâna Fae înţepeni, veşmintele din catifea albastră mişcându-se. Ochii săi, limpezi în ciuda feţei ridate, se concentrară. Direct la Nesta.

— Ai Harpa, spuse regina cu o voce ca un foşnet de hârtie.

Iar Nesta îşi dădu seama înaintea cui stătea încremenită, ce coroană îi împodobea părul rar şi alb. Cu degetele noduroase, Briallyn apucă bine cotierele tronului şi miji ochii. Regina zâmbi, dezvăluind o gură cu dinţi aproape distruşi de carii.

Nesta se retrase un pas – sau încercă să o facă. Nu se putea mişca.

Zâmbetul oribil al lui Briallyn se lărgi şi mai mult când i se adresă familiar:

— Spionii mei mi-au spus cine sunt prietenele tale. Corcitura şi illyriana mutilată. Ce fete drăguţe!

Sângele Nestei se agită şi îşi dădu seama că ochii îi luminau cu putere când spuse furioasă:

— Dacă te apropii de ele, îţi sfâşii gâtul! Am să te caut şi am să-ţi scot măruntaiele!

Briallyn ţâţâi.

— Legăturile astea sunt prosteşti. La fel de prosteşti ca faptul că încă ţii Harpa care îmi dă răspunsuri la toate întrebările. Ştiu unde eşti, Nesta Archeron...

Întunericul izbucni.

Întunericul nemişcat şi solid se izbi în Nesta la fel de dur ca un zid.

Ţipetele încă răsunară.

Nu... Nu, acela era un mascul care îi striga numele.

Iar ea nu se izbise în întuneric. Se izbise de piatră, iar acum zăcea pe podea, cu Harpa în mâini.

— NESTA!

Lumina roşie licări, trecând ca un val însângerat peste pietre, peste faţa ei, spre tavan. Dar pietrele Siphon ale lui Cassian nu puteau străpunge protecţiile. El nu putea ajunge la ea.

Nesta strânse Harpa la piept, ultima dintre reverberaţiile acesteia răsunând prin ea. Trebuia să îi dea drumul. Cumva, atingând Harpa în timp ce Briallyn purta Coroana, deschisese o cale între minţile şi ochii lor. O vedea pe Briallyn, iar Briallyn putea să o vadă pe ea şi să simtă unde era. Trebuia să îi dea drumul...

Nu reuşi decât să mişte vârfurile degetelor când o greutate invizibilă şi apăsătoare se lăsă

peste ea ca şi când ar fi aplatizat-o în praful de pe pământ.

„Dă-mi drumul! îi spuse Nesta scrâşnind din dinţi, atingând cu degetele cea mai apropiată coardă. Eliberează-mă, fiinţă nenorocită!”

„Nu-mi place tonul tău”, îi răspunse o voce frumoasă şi arogantă, plină de o muzică atât de frumoasă, încât i se frânse inima auzind-o.

Spunând asta, Harpa se apăsă mai puternic în ea, iar Nesta ţipă în tăcere.

Râcâi din nou coarda cu unghia.

„Dă-mi drumul!”

„Aşadar, să deschid o uşă pentru tine? Să eliberez ceea ce este prins?”

„Da! Naiba să te ia, da!”

„A trecut mult timp, soro, de când n-am mai cântat. O să am nevoie de timp să îmi amintesc combinaţiile corecte…”

„Nu te juca!”

Nesta îngheţă la cuvântul pe care aceasta îl folosise. „Soro”. Ca şi când ea şi fiinţa aceasta ar fi fost una şi aceeaşi.

„Coardele mici sunt pentru jocuri – mişcări uşoare şi săltăreţe – dar cu cele mai lungi, ultimele… Am putea crea minuni şi orori extraordinare. Ce magie măreaţă şi monstruoasă am făurit cu ultimul meu menestrel. Să-ţi arăt?”

„Nu! Înlătură odată protecţiile astea!”

„Cum vrei. Ciupeşte prima coardă, atunci!”

Nesta nu ezită când apucă prima coadă cu vârful degetului şi apoi o eliberă. Un râs muzical îi umplu mintea, dar greutatea se ridică. Dispăru.

Nesta inspiră, ridicându-se, şi se trezi liberă să se mişte în voie. Harpa stătea nemişcată în mâinile ei, adormită. Aerul părea mai uşor. Mai liber. Ca şi când deschiderea altei uşi ar fi închis-o pe cea în spatele căreia se afla Briallyn.

— NESTA! vui vocea lui Cassian din partea cealaltă a camerei.

— Sunt bine! strigă ea, alungând frisoanele rămase. Dar cred că ultima dată a folosit-o cineva foarte viclean. Se uită în întunericul de deasupra. Cred că a folosit-o ca să... ca să-i prindă pe inamici şi pe copiii lor în piatră.

Asta se întâmplase cu ea acum? O împinsese Harpa în piatră, lipindu-i sufletul de aceasta? Nesta se cutremură.

— Eşti rănită? întrebă Cassian. Ce s-a întâmplat?

Ea gemu, ridicându-se încet.

— Nu! Eu... am atins-o şi am văzut că avea o amintire. Una rea. Una pe care Nesta nu avea să o uite niciodată. Iar noi trebuie să plecăm. Mi-a arătat-o pe Briallyn purtând Coroana. *M-a văzut* aici.

Cuvintele se rostogoliră de pe limba Nestei când se întoarse cu greu prin peştera plină de protecţii, simţind locul din mijloc, steaua din centru, ca pe o prezenţă fizică în spatele ei. Acele mâini mari şi uşoare păreau să o tragă în încercarea de a o face să se întoarcă, dar ea le ignoră, explicându-i lui Cassian ce auzise de la Harpă şi ce văzuse în viziunea cu Briallyn.

Cassian respira tot sacadat. Nu-şi relaxă niciun muşchi până ce ea nu ieşi din nou în tunel. Până nu o ţinu iarăşi de mână. Nici măcar nu se deranjă să se uite la Harpă sau să comenteze despre Briallyn, ci doar o studie ca să vadă dacă era rănită.

O privea la fel de intim ca întotdeauna. Nici măcar când o pătrundea, adâncindu-se tot mai mult în ea, nu o privea la fel de atent.

Îşi lipi Harpa de coaste şi nu reuşi să oprească mâna care se ridică spre obrazul lui.

— Sunt bine.

El o sărută în mijlocul palmei.

— Nu ştiu de ce m-am îndoit de tine. Se retrase din atingerea ei. Să plecăm naibii de aici!

Promisiunea întunecată îi dantela cuvintele, iar ea îşi dădu seama ce aveau să facă de îndată ce scăpau de Harpă, lăsând-o să fie problema lui Rhysand.

Obrajii i se încălziră şi ceva asemănător plăcerii o străbătu la gândul că urma să o aleagă şi că îşi dorea atât de mult să-i liniştească trupul.

Îşi împleti degetele cu ale lui, strângându-i-le cât mai mult posibil. Cassian îi imită gestul şi o trase pe culoar, departe de locul suferinţei şi al amintirii uitate demult. Sabia i se legăna pe coapsă, iar ea vorbi, rupând liniştea:

— Am botezat-o Ataraxia.

Cassian o privi peste umăr.

— Aşa ai numit sabia? Ce înseamnă?

— Este un cuvânt din Vechea Limbă. L-am găsit într-o carte, alaltăieri, în bibliotecă. Mi-a plăcut cum sună.

— Ataraxia, spuse el, ca şi când ar fi încercat arma. Îmi place.

— Mă bucur că eşti de acord.

— Este un nume mai potrivit decât Ucigaşa sau Maiestatea Argintie, răspunse masculul. Zâmbetul lui era mai strălucitor decât piatra aprinsă de pe mâna lui stângă. Ei i se mări pulsul. Ataraxia, repetă el cuvântul, iar Nesta ar fi putut jura că sabia care-i atârna la centură vibra drept răspuns, ca şi când şi acesteia i-ar fi plăcut la fel de mult sunetul vocii lui.

Cei doi se apropiară de capătul tunelului, dar Nesta îl opri trăgându-l de mână.

— Ce? întrebă el, scrutând peştera.

Dar ea se ridică pe vârfurile degetelor şi îl sărută uşor. Cassian clipi amuzant de şocat când Nesta se retrase.

— Pentru ce a fost asta?

Nesta ridică din umeri, obrajii încălzindu-i-se.

— Gwyn şi Emerie sunt prietenele mele, spuse ea încet. Alungă groaza că Briallyn le avea în vizor. Dar… Înghiţi în sec. Cred că şi tu ai putea fi, Cassian.

Liniştea lui Cassian era palpabilă, iar Nesta se înjură pentru că dezvăluise acea dorinţă căreia tocmai îi dăduse glas, conştientizând-o. Îşi dori să îşi poată retrage cuvintele, prostia…

— Întotdeauna am fost prietenul tău, Nesta, spuse el răguşit. Întotdeauna.

Ea nu suporta să vadă ce era în ochii lui.

— Ştiu.

Cassian o sărută pe tâmplă şi ieşiră în sfârşit din tunel, intrând pe poteca principală a Temniţei şi în obscuritatea acesteia.

Nesta şopti, îndrăznind în sfârşit să spună:

— Iar eu am fost întotdeauna…

Cassian o împinse în spatele lui atât de repede, încât restul cuvintelor îi rămaseră în gât.

— Fugi! Pulsul lui – groaza pură – umplu aerul. Nesta, *fugi*!

Ea se întoarse spre ceea ce înfrunta el, sabia-i illyriană strălucind în roşu în lumina pietrelor Siphon. De parcă o sabie ar fi putut rezolva ceva.

Uşa spre celula lui Lanthys era deschisă.

Capitolul 54

Cassian văzu uşa deschisă a celulei lui Lanthys şi îşi dădu seama de două lucruri.

Primul, şi cel mai evident, era că urma să moară.

Al doilea era că ar fi făcut orice ca să o împiedice pe Nesta să aibă aceeaşi soartă.

Al doilea îi limpezi mintea, îl calmă şi îi transformă frica într-o altă armă. Fu pregătit înainte ca vocea să şerpuiască din bezna ce-i înconjura.

— Mă întrebam când o să ne reîntâlnim, Lord al Bastarzilor.

Cassian nu uitase niciodată timbrul şi răceala vocii lui şi cum îi făcea sângele să îngheţe.

— În toate secolele de când stai aici tot nu mi-ai inventat un nume mai creativ? îi răspunse Cassian.

Râsul lui Lanthys se încolăci în jurul lor ca un şarpe. Cassian o luă pe Nesta de mână, deşi ordinul lui de a fugi încă plutea între ei. Era prea târziu să fugă. Cel puţin pentru el. Nu mai rămânea decât să tragă de timp ca ea să scape.

— Te-ai crezut prea isteţ cu oglinda de frasin, spuse Lanthys furios, vocea răsunând de peste tot.

Lumina pietrei Siphon de pe mâna stângă a lui Cassian dezvăluia doar întunericul ceţos roşiatic.

— Ai crezut că poţi să *mă* învingi. Râse din nou. Sunt nemuritor, băiete! Un nemuritor adevărat, aşa cum nu ai să poţi spera vreodată să fii. Două secole aici nu înseamnă nimic. Ştiam că trebuie doar să am răbdare înainte să găsesc o cale de scăpare.

— Tu ai găsit o cale? se adresă tărăgănat Cassian ceţii, care era Lanthys. Mi se pare că cineva te-a ajutat să ieşi.

El ţâţâi.

Cassian trebuia doar să aştepte să fie atacat. Apoi, Nesta putea fugi. Ea era rigidă lângă el, complet nemişcată. Masculul o înghionti cu piciorul, încercând să o scoată din transă. Trebuia să o pregătească să fugă, nu să rămână în lumină ca o căprioară.

— Uşa s-a deschis la dorinţa mea, spuse mieros Lanthys.

— Mincinosule! Cineva ţi-a deschis-o.

Ceaţa lui Lanthys deveni mai densă, vuind de furie.

Nesta înghiţi zgomotos, iar Cassian îşi dădu seama. Când ea ordonase Harpei să o elibereze… Harpa îl eliberase şi pe Lanthys. „Înlătură odată protecţiile astea!” îi poruncise Nesta. Aşadar, o făcuse: înlăturase protecţiile ei şi pe cele din apropiere – de la celula lui Lanthys. Spusese că voia să se joace. Şi, iată: se juca de fapt cu vieţile lor.

Dar dacă Harpa îşi extinsese influenţa şi dincolo de uşa lui Lanthys? Dacă toate uşile celulelor de aici erau deschise…

La naiba!

Dar Cassian îi spuse monstrului de care se temea cel mai mult:

— Deci plănuieşti să te învârţi în jurul meu ca un nor de ploaie? Cum rămâne cu silueta frumoasă pe care am văzut-o în oglindă?

— Asta preferă însoţitoarea ta? şopti Lanthys de prea aproape – de mult prea aproape.

Nesta se feri crispându-se. Lanthys inspiră.

— Ce *eşti* tu?

— O vrăjitoare, zise Nesta în şoaptă. Din inima întunecată a Ooridului.

— Iată un nume pe care nu l-am mai auzit de mult.

Vocea lui Lanthys părea să se audă la doar câţiva paşi de Nesta. Cassian scrâşni din dinţi. Avea nevoie ca monstrul să vină de cealaltă parte a ei – astfel încât poteca ascendentă să fie liberă. Trebuia să îl atragă pe Lanthys spre el.

— Dar tu nu miroşi a tristeţea şi disperarea Ooridului.

În spatele lor era o inspiraţie care bloca într-un fel calea de ieşire.

— Parfumul tău... El oftă. Păcat că ai stricat un asemenea miros cu duhoarea lui Cassian! Abia te pot deosebi în esenţa lui.

Doar asta, îşi dădu seama Cassian, îl împiedica pe Lanthys să îşi dea seama ce era ea. Fiind interesat, aşa cum fusese Cioplitorul de Oase. Dar dezvăluia încă un adevăr periculos: unde să atace mai întâi.

— Ce ascunzi în spatele tău? întrebă Lanthys, iar Nesta se întoarse, ca şi când l-ar fi urmărit, ţinând Harpa ascunsă la spate.

Totuşi, Lanthys chicoti.

— A! Acum văd. De mult mă întrebam cine va veni să o ia. Ştii, îi auzeam muzica. Ultima ei notă era ca un ecou în piatră. Am fost surprins să o găsesc aici, ascunsă sub Temniţă, după tot acest timp.

Ceaţa se roti, iar Lanthys spuse tărăgănat:

— Creează o muzică atât de rafinată! Câtă admiraţie produce! Totul i se supune Harpei: sezoanele, regatele, ordinea timpului şi a lumilor. Acestea nu au nicio însemnătate în faţa ei. Iar ultima sa coardă... El râse. Chiar şi Moartea se pleacă în faţa acelei coarde.

Nesta înghiţi din nou. Cassian îi strânse mâna mai puternic şi zise nonşalant:

— Voi, adevăraţii nemuritori, sunteţi la fel: fanfaroni aroganţi, cărora vă place să vă auziţi vorbind.

— Iar voi, spiriduşii, sunteţi egoişti. Lanthys fredonă, dând din nou târcoale, iar Cassian îşi pregăti sabia. Bazându-mă doar pe acel miros, aş spune că voi doi sunteţi…

Cassian eliberă mâna Nestei şi fandă înainte, înfigând sabia în ceaţă înainte ca Lanthys să mai poată scoate vreun cuvânt.

Lanthys ţipă de furie când pietrele Siphon ale lui Cassian luminară, iar masculul strigă: „FUGI!” înainte să lovească din nou. Lanthys se retrase, iar Cassian folosi momentul ca să scoată piatra Siphon de pe mâna stângă înainte să o arunce spre ea, făcând-o să lumineze.

— Pleacă! îi ordonă el când îi aruncă piatra.

Lumina roşie îi împroşcă faţa crispată de frică, în timp ce prinse piatra Siphon, dar Cassian deja se întorcea spre Lanthys.

Scârţâitul paşilor care se îndepărtau îi spuse că Nesta îl ascultase. Bun.

Lanthys se retrase în întuneric, ca o cobră ce se pregătea să atace.

Cassian doar se rugă ca Nesta să iasă pe porţi înainte ca el să moară.

*

Nesta fugi de vocea în care era ură, cruzime şi foame. De vocea care o lăsa fără bucurie, căldură, fără orice sentiment în afară de frica primară.

Coapsele Nestei se împotriviră povârnişului, dar ea fugi în sus spre porţi, ascultând ordinul lui Cassian, vuietul războinicului şi al monstrului răsunând din pietre. Lumina roşie licări în urma ei. Uşile celulelor din Temniţă huruiră. Bestiile ţipau din spatele lor, ca şi când şi-ar fi dat seama că unul dintre cei de acolo ieşise şi dorindu-şi să iasă şi ele.

Ea apucă Harpa cu o mână, piatra Siphon a lui Cassian luminând în cealaltă. Trebuia să ajungă la porţi, să coboare muntele, apoi să îl cheme pe Rhysand şi să se roage ca el să aibă un fel de vrajă care să-i permită să îşi simtă numele în vânt. După aceea, ar fi trebuit să se grăbească înapoi pe munte, să coboare poteca şi…

Cassian ar fi putut să moară înainte ca ea să ajungă la porţile aflate la o înălţime atât de mare. Era posibil să fie acum pe moarte.

Un cui rece îi străpunse inima.

Fugise de el. Îl *părăsise*.

Harpa i se încălzi în mână, fremătând. Aurul strălucea ca şi când ar fi fost topit.

„O să deschidem uşi şi căi; o să ne mişcăm prin spaţiu şi eoni împreună, glăsuise în timpul divinaţiei ei neintenţionate. Muzica noastră o să ne elibereze de regulile şi graniţele pământeşti”.

Uşi deschise… Cu ajutorul ei, deschisese uşa de celula lui Lanthys. Deschidea uşa cu puterea Harpei care o apăsa. Dar să se mişte prin spaţiu…

„Coardele mici sunt pentru jocuri – mişcări uşoare şi săltăreţe – dar cu cele mai lungi, ultimele… Am putea crea minuni şi orori extraordinare”.

Nesta numără coardele. Douăzeci şi şase. O atinsese pe prima, cea mai mică, pentru a se elibera de puterea Harpei, dar ce făceau celelalte?

Douăzeci şi şase, douăzeci şi şase, douăzeci şi şase…

Vocea lui Gwyn pluti de departe, amintindu-i de cercetările anterioare ale lui Merrill despre dimensiuni, de posibilitatea celor *douăzeci şi şase* de dimensiuni.

„O să deschidem uşi şi căi; o să ne mişcăm prin spaţiu şi eoni împreună… Coardele mici sunt pentru jocuri – mişcări uşoare şi săltăreţe”.

Putea Harpa… Nestei i se tăie respiraţia. Putea Harpa să o ducă dintr-un loc în altul? Nu doar să deschidă o uşă, ci să creeze una prin care să treacă?

„Muzica noastră o să ne elibereze de regulile şi graniţele pământeşti…”

Trebuia să încerce asta. Pentru Cassian.

Se mişcă ceva în obscuritatea de deasupra, paşii grăbiţi îndreptându-se spre ea. Cineva intrase în Temniţă prin porţi. Nesta înclină piatra Siphon a lui Cassian spre sunet, pregătindu-se pentru orice monstru ar fi putut coborî în grabă…

Masculi Fae în armuri uzate şi murdare alergau spre ea. Cel puţin zece soldaţi ai Regatului Toamnei.

Ştia cine îi trimisese, teleportându-i cu puterea lui Koschei. Cine îi controla, chiar şi de dincolo de mare.

„Ştiu unde eşti, Nesta Archeron!”

Şi de vreme ce Rhys coborâse scuturile din jurul Temniţei… ei intraseră direct.

Nesta nu gândi. Folosi focul argintiu din ea. Îl lăsă să-i împodobească mâinile.

— Du-mă la Cassian, şopti ea, şi ciupi prima coardă argintie a Harpei.

Lumea şi soldaţii care veneau dispărură, iar Nesta avu senzaţia că fusese aruncată, chiar dacă stătea nemişcată şi se ruga neîncetat…

Metalul licări, lumina roşie pâlpâi şi iată-l pe Cassian sângerând pe pământ, pietrele Siphon luminând şi luptând cu ceaţa din faţa lui.

Nu avea unde să dea o lovitură mortală. Ceaţa se împrăştia la fiecare lovitură a sabiei lui Cassian, iar Lanthys ţipa la fiecare, dar nu putea fi ucis. Putea doar să fie controlat, spusese Cassian.

Iar Harpa putea deschide uşi – dar nu să ucidă oameni. Ea alergă spre Cassian, cu degetul pregătit pe coarda Harpei ca să îi scoată de acolo.

Dar Cassian făcu ochii mari şi strigă:

— PLEACĂ!

Ceaţa îi cuprinse gâtul şi îl aruncă.

Ţipătul ei străbătu tunelul când el se lovi de zidul de piatră, aripile hârşâindu-i, şi căzu pe podea. Nu se mişcă.

Un râs ca un cuţit care râcâia piatra umplu tunelul, apoi fu aruncată şi Nesta, izbindu-se în zid atât de puternic, încât îi clănţăniră dinţii şi ameţi, rămânând fără aer când îşi răsfiră degetele pe Harpă înainte să atingă podeaua.

Dar ea ateriză lângă Cassian şi se grăbi să îl întoarcă, rugându-se să nu-şi fi rupt gâtul, să nu îl fi condamnat venind aici…

Pieptul lui Cassian se ridica şi cobora, iar chestia puternică şi primară din corpul ei oftă de uşurare. Pentru scurt timp, deoarece Lanthys râse din nou.

— Ai să-ţi doreşti ca lovitura să-l fi ucis înainte să termin cu amândoi! spuse creatura. Ai să-ţi doreşti să fi continuat să fugi.

Dar Nesta refuză să mai audă un cuvânt când îngenunche deasupra lui Cassian, devenind singurul lucru dintre el şi Lanthys.

Mai trăise asta.

Se aflase în exact aceeaşi poziţie, cu capul lui în poală, fiind batjocoriţi de Moarte.

Apoi se ghemuise peste el şi aşteptase să moară. Încetase să mai lupte.

De data asta nu avea să dea greş. Ceaţa înaintă, iar Nesta ar fi putut jura că simte o mână întinzându-se spre ea.

Senzaţia fu suficientă cât să o pună în mişcare.

Scoţând sabia în acelaşi moment când se ridică în picioare, Nesta execută o combinaţie perfectă.

Lanthys ţipă, iar strigătul nu semăna câtuşi de puţin cu ce mai auzise – acesta era un sunet asurzitor din cauza şocului şi a furiei.

Nesta ridică sabia Ataraxia, lăsându-şi greutatea între picioare şi asigurându-se că avea o postură stabilă. De neclintit. Sabia începu să strălucească.

Ceaţa se contorsionă, micşorându-se şi zvârcolindu-se ca şi când s-ar fi luptat cu un inamic invizibil, iar apoi deveni solidă, strălucind colorat.

Un mascul gol cu părul blond apăru în faţa ei. Era de înălţime medie, având o piele aurie şi muşchi sculptaţi, chipul cu trăsături ascuţite fierbând de furie. Nu era o creatură respingătoare şi îngrozitoare, ci una frumoasă.

Ochii lui negri mijiră la sabie când spuse: „Asta nu e Narben”. Numele nu însemna nimic pentru ea.

Nesta fandă, împingând sabia Ataraxia în a opta poziţie. Lanthys sări înapoi.

Cassian gemu, revenindu-şi când ea rămase pe loc.

— Ce zeiţă a morţii eşti tu? întrebă Lanthys, uitându-se la sabie şi la Nesta.

Focul argintiu sfârâia în ochii ei.

Nesta lovi din nou cu Ataraxia, iar Lanthys se feri pitindu-se. Temându-se de sabie.

Cel ce nu putea fi ucis se temea de sabia ei. Nu de ea, ci de Ataraxia. Arma Creată de Nesta.

— Intră în celula ta! Nesta înaintă un pas, cu Ataraxia îndreptată în faţa ei.

Lanthys se retrase încet spre celula lui.

— Ce *este* sabia aia? Părul blond i se legănă spre talie când se retrase din nou.

— Numele ei este Ataraxia! spuse furioasă Nesta. Şi o să fie ultimul lucru pe care îl vezi!

Lanthys izbucni în râs, sunetul semănând cu cârâitul unei ciori – hidos în comparaţie cu silueta lui frumoasă.

— Ai botezat Ataraxia o sabie a morţii? strigă el, iar muntele se cutremură.

— O să te taie, fie că îţi place sau nu numele ei.

— O, nu prea cred, spuse furios Lanthys. Am fost la Vânătoarea Sălbatică înainte ca tu să fi existat măcar, *vrăjitoare din Oorid*! Am invocat câinii de vânătoare şi lumea s-a ploconit la lătratul lor. Am galopat în fruntea Vânătorii, iar creaturile Fae şi fiarele s-au plecat înaintea noastră.

Nesta o întoarse pe Ataraxia în mână, executând o mişcare pe care o făcea cu săbiile illyriene când mai lua pauze de la antrenament. Îl văzuse pe Cassian făcând-o deseori şi aflase că nu consuma energie în plus.

Nu-şi dăduse seama că era o tehnică de intimidare foarte eficientă. Lanthys dădu înapoi.

Ea se rugă ca soldaţii Regatului Toamnei care aveau să vină pe alee dintr-o clipă în alta să ezite şi ei în faţa sabiei. Ştia că nu ar fi făcut-o. Nu atât timp cât Briallyn şi Coroana îi controlau.

— Care zeiţă a morţii eşti tu? întrebă din nou Lanthys. *Cine eşti sub carnea aia*?

— Eu sunt nimeni! izbucni ea.

— Al cui este focul argintiu din privirea ta?

— Ştii al cui este, trase Nesta de timp.

Dar, cumva, răspunsul ei îl afectă. Pielea lui Lanthys se albi.

— Este imposibil! El se uită la Harpa de lângă Cassian, care se agita, şi căscă iarăşi ochii. Am auzit despre tine aici. Eşti cea despre care şopteau marea, vântul şi pământul. Se înfioră. *Nesta*. El

rânji, dezgolindu-şi dinţii puţin prea lungi. L-ai luat din Cazan.

Lanthys se opri. Şi întinse o mână lată şi graţioasă.

— Nici măcar nu ştii ce ai putea să faci. Vino! Am să-ţi arăt eu. El zâmbi din nou cu acei dinţi prea lungi, transformându-şi chipul din frumos în groaznic cu o mişcare a buzelor. Vino cu mine, Regină a Reginelor, şi o să recuperăm ce s-a pierdut cândva! Cuvintele lui erau un cântec de leagăn, o promisiune îndulcită. O să reclădim ceea ce am fost înainte ca legiunile aurii ale Spiriduşilor să îşi arunce lanţurile şi să ne detroneze. O să reînviem Vânătoarea Sălbatică şi-o să călărim năvalnic prin noapte! O să construim palate din gheaţă şi foc, palate de întuneric, lumină de stele. Magia o să plutească din nou nestingheritâ.

Nesta vedea tabloul înfăţişat de Lanthys ţesându-se în aerul din jurul lor. Se vedea pe un tron negru, cu o coroană asortată în părul despletit. Bestii imense de onix – cu solzi, ca acelea pe care le văzuse cioplite pe stâlpii Oraşului Cioplit – stăteau la baza podiumului. Ataraxia se rezema de tronul ei, iar în partea cealaltă… stătea Lanthys, ţinând-o de mână. Regatul lor era nesfârşit, iar palatul construit din magie pură trăia şi prospera în jurul lor. Harpa stătea în spatele lor pe un altar, lângă Mască, dar Coroana de aur nu era acolo, ci pe capul lui Lanthys.

Iar acesta fu firul rupt care o scoase din reverie – licărul pur al lăcomiei lui. El văzuse Harpa, ştiuse că ea căuta Tezaurul şi dezvăluise cum intenţiona

să o folosească. Voia să revendice Coroana. Obiectul nu ar fi avut nicio influenţă asupra ei, dar domnia lor ar fi fost rezultatul unei constrângeri. Al unei înrobiri.

Un al patrulea obiect stătea pe altar, învăluit în umbră. Dar ea nu reuşi să vadă decât un licăr al osului ros de timp…

Viziunea se schimbă, iar ei se zvârcoleau pe un pat mare şi negru, pielea aurie de pe spatele lui Lanthys strălucind când se mişca în ea. Nu mai cunoscuse o astfel de plăcere cu nimeni. Doar el putea să i-o tragă aşa, pătrunzând-o atât de adânc; corpul ei era cald, suplu şi umed pentru Lanthys şi, curând, sămânţa lui avea să-i încolţească în pântec, iar copilul pe care urma să-l nască avea să conducă universuri întregi…

Încă un fir rupt care o conducea afară. Dincolo de iluzie.

Corpul ei nu îi aparţinea lui, ca să o atingă, să o umple cu viaţă. Iar ea *simţise* plăceri mai mari decât îi arătase el.

Nesta clipi şi imaginea dispăru.

Lanthys mormăi, stând acum doar în afara razei ei de acţiune. Raza de acţiune a sabiei Ataraxia.

— Mă pot ocupa de problema *aia*, spuse el furios spre Cassian. Iar tu ai să uiţi destul de curând legăturile alea.

Ea ridică mai sus sabia Ataraxia.

— Întoarce-te în celula ta şi închide uşa!

— Am să evadez din nou, chicoti Lanthys. Iar când am să reuşesc, am să te găsesc, Nesta Archeron, iar tu vei fi regina mea.

— Nu! Nu cred că am să fiu.

Nesta îşi lăsă puterea să se unduiască prin sabie. Ataraxia şuieră, luminând ca luna.

Lanthys se albi.

— Ce faci?

— Termin treaba.

Privirea lui era atât de fixată asupra sabiei strălucitoare, încât nu se uită într-o parte la Cassian. Nu văzu pumnalul scos. Cel pe care Cassian îl aruncă fără greş.

Acesta se înfipse până la mâner în pieptul lui Lanthys.

Lanthys ţipă, arcuindu-se, iar Nesta sări. Ea execută o combinaţie doi-trei, tăindu-l de-a curmezişul, lăsând puterea respiraţiei, picioarelor şi mijlocului ei să treacă prin sabie.

Ataraxia şuieră ca vântul când tăie aerul.

Capul şi cadavrul lui Lanthys căzură în direcţii diferite, lovindu-se de pietre.

Sângele ciudat şi negru ţâşni, iar când Cassian veni acolo, icni când o luă de mână.

— Harpa, spuse el gâfâind, chipul lui fiind întruchiparea durerii. Sângele îi curgea pe tâmple. Ia-o şi hai să plecăm! Trebuie să plecăm de aici!

— Poţi măcar să stai în picioare?

El se clătina pe picioare. Nu putea face trei paşi.

— Da! mormăi Cassian.

Ca să o scoată de aici, ştia că trebuia să încerce. La fel cum ştia că Lanthys era mort. Fusese sabia sau puterea ei? De vreme ce Crease sabia, ea presupunea că, practic, era puterea ei, dar… Cel ce nu putea fi ucis fusese ucis. Cumva. O mică parte din Nesta se bucura de asta, chiar dacă restul corpului îi tremura.

Acum, hârşâitul şi bocănitul paşilor se grăbiră spre ei.

— Soldaţii Regatului Toamnei, şopti ea, arătând spre poteca întunecată ascendentă. Sunt mai mulţi. Briallyn i-a trimis ca să ia Harpa.

— Mai mulţi…

Ţipetele începură să se audă prin munte. Ţipete îngrozite şi rugătoare, pumni bătând. Nu în piatră sau în uşile care îi ţineau, ci în zidurile din partea opusă a celulelor lor. Ca şi când ar fi implorat Temniţa să îi cruţe de ea şi de sabia aceea.

Lanthys căzuse. Iar deţinuţii Temniţei simţiseră asta.

Până şi paşii soldaţilor Regatului Toamnei părură să încetinească auzind sunetul.

Nesta zâmbi misterios şi luă Harpa.

— Nu fugim de aici. Şi îi lăsăm pe soldaţii Regatului Toamnei neatinşi. Măcar ca să-i dovedească lui că Eris se înşela. Dar rănile lui Cassian… Da, trebuiau să plece. Repede. Ţine-te de mine! îi ordonă ea. Apoi zise în şoaptă: Peluza din faţa casei lui Feyre de lângă râul Sidra din Velaris.

Cassian strigă ca să o avertizeze, dar ea ciupi trei coarde de data asta. Ciupind doar una, ajunsese aici, deci ea presupunea că două aveau să-i ducă probabil puţin mai departe de atât, iar Velarisul… Ei, bine, părea să aibă nevoie de trei coarde. Nu voia să ştie unde i-ar fi putut duce toate cele douăzeci şi şase de coarde dacă le-ar fi ciupit. Sau dacă ar fi cântat vreo melodie.

Lumea dispăru; simţi din nou că alunecă în timp ce stătea nemişcată, apoi…

Soare, iarbă şi o briză rece de toamnă. O casă mare şi frumoasă în spatele lor, râul în faţa lor şi nici urmă de Temniţă sau Lanthys. Nesta îi dădu drumul lui Cassian când Rhysand ieşi brusc pe uşile din sticlă ale casei. El se holbă la prietenul lui, iar când Nesta îl privi pe Cassian în lumina zilei… Sângele îi curgea din păr, pe obraz. Avea buza spartă; braţul îi atârna într-un unghi ciudat…

Doar asta văzu Nesta înainte ca el să se prăbuşească în iarbă.

Capitolul 55

— Este o tăietură mică. Nu te mai agita!

— Ai capul spart şi braţul rupt. Stai în casă câteva zile!

— Doar nu vorbeşti serios.

— O, ba da!

Poate că Nesta ar fi zâmbit la disputa dintre Cassian şi Rhysand dacă nu ar fi fost de acord cu Marele Lord. Feyre stătea lângă partenerul ei, îngrijorarea schimonosindu-i trăsăturile.

Ataraxia încă era grea în mâna Nestei. Harpa era în cealaltă.

Sora ei îşi mută privirea la ea. Nesta înghiţi în sec, uitându-se în ochii lui Feyre, şi se rugă să poată citi cuvintele tăcute de pe chipul ei.

„Îmi pare rău pentru ce ţi-am spus în apartamentul lui Amren. Sincer îmi pare rău!”

Privirea lui Feyre se îmblânzi. Apoi, spre uimirea Nestei, Feyre îi răspunse în mintea ei: „Nu-ţi face griji pentru asta”.

Nesta îşi adună puterile, alungându-şi surprinderea. Uitase că sora ei era… Care era cuvântul? Daemati. Capabilă să discute telepatic, la fel ca Rhys. „Am fost furioasă şi îmi pare rău!”, spuse Nesta, inima bătându-i cu putere.

După o pauză considerabilă, Feyre dădu glas cuvintelor ce semănau cu primele raze ale răsăritului: „Te iert”.

Nesta încercă să nu se pleoştească. Avu de gând să întrebe despre copil, dar Rhys se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Nesta, lasă Harpa pe birou.

Nesta îl ascultă, atentă să nu atingă niciuna dintre cele douăzeci şi şase de coarde.

— Ţi-a permis să te teleportezi în şi din Temniţă, zise Feyre uitându-se la Harpă. Presupun că din cauză că e Creată şi există în afara regulilor magiei obişnuite? Ea se uită la Rhys, care ridică din umeri. Feyre îşi ţuguie buzele. Dacă vreunul dintre inamicii noştri ar fi pus mâna pe ea, ar fi folosit-o imediat împotriva noastră. Fără protecţii în jurul acestei case, a Casei Vântului, a depozitelor

secrete şi a ascunzătorilor noastre, nu suntem în siguranţă. Ca să nu mai spun că Harpa pare să aibă o voinţă proprie – o dorinţă de a crea probleme. Nu putem să o lăsăm din nou în Temniţă, acum că a fost trezită.

Rhys se scărpină în barbă.

— Deci o încuiem cu Masca, protejată şi vrăjită, ca să nu mai poată acţiona din nou.

— Eu le-aş ţine separat, îl sfătui Feyre. Îţi aminteşti ce se întâmpla când jumătăţile Cărţii erau apropiate? Şi de ce să ajutăm un inamic să le ia pe amândouă?

— Ai dreptate, răspunse Cassian, tresărind, ca şi când cuvintele i-ar fi dat dureri de cap.

Madja îi vindecase fractura de la linia părului, chiar deasupra tâmplei, dar avea să-l doară câteva zile. Braţul rupt era vindecat, dar tot suficient de sensibil încât să necesite îngrijire. Imaginea tuturor bandajelor fu suficientă să o facă pe Nesta să îşi dorească să îl poată ucide din nou pe Lanthys.

Rhys bătu cu degetele în birou, studiind Harpa, apoi o întrebă pe Nesta:

— În afară de faptul că ai văzut-o pe Briallyn, ai spus că ai văzut şi altceva când ai atins prima dată Harpa?

Nesta îi explicase pe scurt, la sosire.

— Cred că cine a folosit-o ultima dată a făcut ceva îngrozitor cu ea. Cumva, probabil a prins în ziduri nişte oameni care locuiau cândva pe insula Temniţei. Este posibil aşa ceva?

Îndoiala străluci în ochii lui Rhys.

— Ce este Vânătoarea Sălbatică? întrebă Nesta.

Îi povestise şi despre întâlnirea cu Lanthys, şi de prezenţa soldaţilor Regatului Toamnei. Cassian îl convinsese pe Rhys să nu îi atace, cel puţin nu înainte să se poată ocupa de Briallyn. Când Rhys ridicase din nou scutul din jurul Temniţei, ei erau deja dispăruţi.

Rhys expiră, rezemându-se de spătar.

— Sincer, credeam că este un mit. Faptul că Lanthys şi-a amintit de aşa ceva… Ei, bine, întotdeauna e loc de minciuni, presupun, dar, dacă spunea adevărul, înseamnă că are mai mult de cincisprezece mii de ani.

— Atunci, ce este? întrebă Feyre.

Rhys ridică o mână, şi o carte cu legende din raftul din spatele lui pluti spre degetele sale. El o lăsă pe birou. O deschise la o pagină, dezvăluind imaginea unui grup de fiinţe înalte, cu o înfăţişare ciudată şi coroane pe cap.

— Fiinţele Fae nu au fost primii stăpâni ai acestei lumi. Conform celor mai vechi legende ale noastre, majoritatea acum uitate, am fost creaţi de făpturi care erau aproape zei – şi monştri. Daglan. Ei au domnit câteva milenii şi ne-au înrobit pe noi, dar şi pe oameni. Erau meschini şi cruzi, şi beau magia ţinutului ca pe un vin.

Rhys îşi mută privirea la Ataraxia, apoi la Cassian.

— Anumite mituri spun că unul dintre eroii Fae care s-au ridicat ca să îi detroneze a fost Fionn, care a primit măreaţa sabie Gwydion de la Marea

Preoteasă Oleanna, care o scufundase în Cazan. Fionn şi Gwydion i-au detronat pe Daglan. A urmat un mileniu de pace, iar ţinuturile s-au împărţit aproximativ în teritorii ce au fost precursoarele regatelor – dar la sfârşitul celor o mie de ani, se duşmăneau, războiul fiind pe cale să înceapă. Chipul lui se încordă. Fionn le-a unit şi s-a proclamat Mare Rege. Primul şi singurul Mare Rege pe care l-a avut vreodată ţinutul ăsta.

Nesta ar fi putut jura că ultimele cuvinte fură rostite aruncând o privire tăioasă spre Cassian. Dar masculul, pur şi simplu, îi făcu semn din ochi lui Rhys.

— Ce s-a întâmplat cu Marele Rege? întrebă Feyre.

Rhys îşi trecu o mână peste o pagină a cărţii.

— Fionn a fost trădat de regina lui, conducătoarea teritoriului ei, şi de cel mai bun prieten, generalul lui. Ei l-au ucis, luând o parte dintre cele mai puternice şi preţioase arme ale neamului său, apoi, din haosul care a urmat, s-au ridicat şapte Mari Lorzi; de atunci, regatele sunt aşa cum le ştiţi.

— Amren îşi aminteşte asta? întrebă Feyre.

Rhys scutură din cap.

— Acum doar vag. Din câte am înţeles, a sosit în anii de dinainte ca Fionn şi Gwydion să se ridice şi a intrat în Temniţă în Epoca Legendelor – vremea în care ţinutul ăsta era plin de eroi dornici să îi vâneze pe membrii rasei foştilor stăpâni. Ei s-au temut de Amren, crezând-o unul dintre duşmanii lor, şi au aruncat-o în Temniţă. Când ea a ieşit, a

ratat căderea lui Fionn şi pierderea sabiei Gwydion şi i-a găsit domnind pe Marii Lorzi.

Nesta se gândi la tot ce spusese Lanthys.

— Şi ce este Narben?

— Lanthys te-a întrebat despre asta?

— A spus că sabia mea nu este Narben. Părea surprins.

Rhys îi studie sabia.

— Narben este o sabie a morţii. Este pierdută, probabil distrusă, dar poveştile spun că putea ucide chiar şi monştri ca Lanthys.

— Se pare că şi sabia Nestei poate, zise Feyre, studiind şi ea arma.

— L-ai ucis tăindu-i capul, rosti gânditor Rhys.

— O lovitură cu sabia a părut să îl lege de forma lui fizică, îl corectă Nesta. Pumnalul lui Cassian l-a nimerit doar după ce Lanthys a fost forţat să renunţe la ceaţă.

— Interesant, şopti Rhys.

— Încă nu ne-ai explicat ce este Vânătoarea Sălbatică, zise Cassian.

Rhys răsfoi câteva pagini din carte, până la o ilustraţie a unui grup de călăreţi pe cai şi tot felul de bestii.

— Populaţiei Daglan îi plăcea să-i terorizeze pe Fae şi pe oamenii controlaţi de ei. Vânătoarea Sălbatică era un fel de a ne controla. Adunau o armată cu cei mai cumpliţi şi mai nemiloşi războinici şi le dădeau mână liberă să ucidă după bunul plac. Daglanii aveau animale puternice şi monstruoase – le ziceau câini de vânătoare, deşi nu semănau cu câinii pe care îi ştim – pe care le

foloseau ca să alerge prada înainte să o tortureze şi să o ucidă. Este o poveste îngrozitoare şi e posibil ca o mare parte din ea să conţină doar.

— Câinii de vânătoare seamănă cu bestiile din Oraşul Cioplit, spuse Nesta încet.

Toţi se uitară la ea.

— Lanthys mi-a arătat o viziune, recunoscu Nesta. Despre… cum am putea fi noi doi. Împreună. Domneam într-un palat, ca rege şi regină cu Tezaurul, şi la picioarele noastre stăteau câinii ăştia. Semănau cu bestiile cu solzi sculptate pe stâlpii din Oraşul Cioplit.

Nici măcar Rhys nu avu ce replică să-i dea.

Cassian îşi încordă maxilarul.

— Aşadar, a încercat să te seducă, deşi voia să te ucidă?

Nestei i se strânse stomacul, dar se abţinu să menţioneze cât de explicită fusese viziunea.

— Era un al patrulea obiect în viziune, dar în umbră – a existat vreodată o a patra parte a Tezaurului? Nu am zărit decât o bucată de os vechi.

Rhys îşi trecu o mână prin părul negru.

— Din cât a confirmat istoria, Tezaurul e compus doar din trei obiecte.

— Dar dacă este protejat de o vrajă ca aceea care ascunde toate gândurile despre Tezaur, ca să împiedice lumea să afle vreodată despre al patrulea obiect? întrebă Feyre.

Ochii lui Rhys se întunecară.

— Atunci, Mama să ne cruţe, pentru că până şi Amren îşi aminteşte doar vag despre asta.

Cuvintele plutiră în aer.

— Deci, acum mă duc după Coroană? întrebă Nesta.

— Nu! răspunse Cassian, ochii lui înceţoşaţi de durere limpezindu-se.

Feyre confirmă dând din cap.

— Briallyn ştie că avem celelalte două obiecte. Ea i-a trimis pe soldaţi ca să ia Harpa.

Cassian mormăi.

— Credeam că Eris este un ticălos, dar când i-am povestit despre cei douăzeci de soldaţi din Oorid, a spus că din unitate au dispărut mai mulţi soldaţi. Se scărpină în barbă. Ar fi trebuit să îl ascult. Ar fi trebuit să cercetez chestiunea. Briallyn are încă doisprezece care aşteaptă să atace.

Dispreţul de sine îi umplu chipul, iar Nesta îşi reprimă impulsul de a se întinde spre mâna lui.

— Eris vorbeşte atât de multe prostii, încât oricine ar rata un astfel de comentariu neaşteptat, Cass, fu replica lui Feyre. Cel puţin acum îi putem spune lui Eris unde sunt restul soldaţilor lui.

Nesta şi-ar fi putut îmbrăţişa sora pentru uşurarea care-l făcu pe Cassian să-şi plece umerii auzindu-i cuvintele. Cu toată aroganţa lui, părerile prietenilor şi familiei contau mult. Niciunul dintre ei nu l-ar fi mustrat vreodată pentru eşec, dar el s-ar fi pedepsit pentru asta.

Nesta îşi atinse uşor degetele de ale lui Cassian în semn de înţelegere tacită. El îi cuprinse mâna, întâlnindu-i privirea ca şi când ar fi spus: „Vezi, la urma urmei, suntem la fel”.

Feyre continuă:

— Dacă Briallyn îşi doreşte destul de mult Masca şi Harpa încât să acţioneze atât de repede azi, o să tot vină la noi. Iar noi o s-o aşteptăm.

O lumină aprigă îi pătrunse în privire.

Rhys se încruntă.

— Totuşi, chiar dacă are doar Coroana, Briallyn poate să facă destule rele. Din câte ştim, Beron este sub controlul ei, la fel de fermecat de ea ca soldaţii lui Eris. Trebuie să o ucidem şi să recuperăm Coroana. Înainte să izbucnească războiul cu adevărat.

— Este prea riscant, replică Feyre. Am urmărit Cazanul în Hybern şi s-a terminat prost.

— Atunci, învăţăm din greşeli, spuse Rhys.

— O să ne întindă o capcană, zise Feyre. Nu o să-i cădem în plasă.

Liniştea se lăsă înainte ca Rhysand să spună:

— Atunci, trebuie să ne reasigurăm alianţele din vremea de război – şi repede. Şi să evaluăm pagubele celor pe care le avem deja şi care ar putea fi tensionate.

Cassian ridică o sprânceană, îngrijorarea strălucind în ochii lui.

— Se pare că ai o idee.

— Eris vine la serbarea Solstiţiului de Iarnă în Oraşul Cioplit, spuse Rhys.

Nesta îşi dădu seama că evenimentul se apropia cu repeziciune.

— L-a tulburat faptul că Tamlin v-a surprins când v-aţi întâlnit cu el, şi se întreabă dacă nu cumva o să dăm înapoi în faţa alianţei, acum că există o mică şansă ca Tamlin să o dezvăluie. Sau

să decidă să îl trădeze primul. Trebuie să îi amintim lui Eris de vechiul nostru angajament şi că el este… important pentru noi. Că îl susţinem.

Cassian mârâi dezgustat, la fel ca Feyre.

— Deci cumpără-i un cadou, spuse Feyre, fluturând o mână, şi zi-i că îi transmitem toată dragostea noastră.

— O să vrea mai mult de atât, rosti Rhys strâmbând din gură, iar privirea i se opri la Nesta.

Cassian se îndreptă înainte ca Rhys să poată măcar vorbi.

— Nu ai să te foloseşti de ea.

Feyre se uită la ei şi, după o secundă, ca şi când partenerul ei i-ar fi vorbit în minte, întrebă:

— Serios, Rhys?

Rhys se rezemă, iar Nesta se încruntă, singura dintre ei care, aparent, nu era conştientă ce însemna asta. Rhys îi spuse:

— Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei. Dar Elain a menţionat că te pricepi să dansezi. Că e un talent care ţi-a câştigat cândva mâna unui duce, după un singur vals.

Ea uitase seara aceea, mulţimea de bijuterii şi mătăsuri şi chipul frumos al ducelui. Nu simţise decât un triumf frenetic.

— Peste cadavrul meu! izbucni Cassian.

— Vrei să dansez cu Eris? întrebă Nesta, şi inima începu să îi bată cu putere, nu chiar de frică.

— Vreau să îl seduci, spuse Rhys. Nu între aşternuturi, ci să îl faci să-şi dea seama ce ar putea obţine de îndată ce înţelege că nu avem niciun

plan ca să rupem alianţa asta. Să cântărească beneficiile mai mult decât riscurile.

Nesta îşi încrucişă braţele, ignorând privirea încruntată a lui Cassian, care-i ceru în tăcere să ignore complet ideea.

— Chiar crezi că dansul cu Eris i-ar întări loialitatea?

— Cred că Eris este aliatul nostru şi, oricum, o să se aştepte să danseze cu o doamnă din regat, la bal. Pe Feyre nu o las la cinci paşi de el, Mor l-ar putea ucide, iar Amren este mai probabil să îl sperie decât să îl convingă, deci tu şi Elain sunteţi singurele mele opţiuni.

— Elain nu se apropie de Eris, spuse Feyre. Iar tu nu mă *laşi* să mă apropii de el?

Rhys îi zâmbi fermecător.

— Ştii ce vreau să spun.

Feyre îşi dădu ochii peste cap.

— Devii nesuferit. Ea se întoarse spre Nesta. Eris nu este… Nu este bun. Nu e ca Beron, dar…

— Ştiu ce i-a făcut lui Morrigan, spuse Nesta.

Sau, mai degrabă, ce nu făcuse: nu o ajutase când familia ei o brutalizase şi o aruncase peste graniţa Regatului Toamnei drept pedeapsă pentru că le stricase alianţa prin căsătorie. Eris o găsise, apoi plecase pur şi simplu.

— Am vorbit cu el zilele trecute. Ştiu în ce m-aş băga.

— Mor, continuă Rhys, poate să te înveţe dansurile. A fost nevoită să le înveţe pe toate şi, de vreme ce conduce Regatul Coşmarurilor, este cea mai potrivită să te instruiască.

— Nesta nu a fost de acord cu nimic! izbucni Cassian. Chiar şi un dans cu ticălosul ăla este prea mult...

— Am s-o fac, interveni Nesta, fie şi numai ca să îi facă în ciudă pentru că era atât de... posesiv. Se uită spre sabia pe care încă o ţinea în mână. Tocmai am ucis o fiinţă nemuritoare. Eris nu reprezintă nimic. Iar dacă asta o să-l facă să îşi amintească de ce vrea să fie aliatul nostru, să creadă că m-ar putea obţine dacă îşi respectă promisiunile, atunci e bine.

— Este deja aliatul nostru, răspunse Cassian. Oare un dans chiar o să ne asigure că o să cooperăm în continuare?

— Trebuie să îi arătăm lui Eris că îl respectăm şi că avem încredere în el, cedă Feyre oftând învinsă. Chiar dacă nu o facem. Şi să îl lăsăm să danseze cu un membru al familiei noastre este dovada acestui lucru – cel puţin pentru cineva din Regatul Toamnei. Dacă ajunge să mănânce din palma Nestei, e fantastic! Dacă îl face doar să îşi aducă aminte că suntem de partea lui, bun! Dar legăturile trebuie menţinute.

— Nu-mi place ideea, mormăi Cassian.

— Nu trebuie să îţi placă, spuse Feyre, ridicându-şi fruntea plină de autoritatea Marii Doamne. Trebuie doar să priveşti de pe margine şi să nu pară că vrei să îi smulgi capul.

— Spune-i lui Morrigan că o să ne întâlnim pentru lecţiile de dans oricând este disponibilă, interveni Nesta.

Feyre şi Cassian, care încă se încruntau unul la celălalt, se întoarseră tăcuţi spre ea.

Nesta se apropie de birou, lăsând-o acolo pe Ataraxia.

— Poftim! îi spuse ea lui Rhys. O poţi lua înapoi.

Rhys nu zise nimic, dar Feyre ridică din sprâncene.

— De ce nu o păstrezi?

Privirea curioasă a lui Cassian o arse ca un fier încins, dar Nesta spuse doar atât:

— Nu mă interesează să mai ucid.

*

Nesta inspiră pe nas timp de şase secunde, îşi ţinu respiraţia câteva secunde şi apoi expiră pe gură alte şase secunde. În liniştea dormitorului ei din seara aceea, aşezată pe scaun, se concentra la respiraţie, nimic mai mult.

Recunoştea orice gând care-i venea şi îl lăsa să treacă. Chiar dacă unele tot reveneau.

Nu îi păsa unde ascundeau Harpa. Dacă aveau nevoie de sângele ei ca să o protejeze, la fel cum făcuseră pentru Mască, o anunţau. Dar gândul la ce urma…

„Respiră! Numără!”

Nesta inspiră din nou, fixându-şi atenţia la coastele care se extindeau, la senzaţia respiraţiei în corp. Chiar şi după câteva săptămâni, unele exerciţii de liniştire a minţii erau mai grele decât

altele. Dar continua să le facă: zece minute dimineaţa şi zece seara.

Nesta expiră, numără şi continuă.

Asta era tot ce trebuia să facă: să continue. Câte o zi, câte o respiraţie.

Renunţă şi la acel gând. Respiră încontinuu, apoi încetă să mai numere. Îşi lăsă mintea să rătăcească.

Dar mintea ei nu ţâşni în toate direcţiile, ci rămase calmă. Odihnindu-se.

Mulţumită de starea ei.

*

Războiul lăsase căsuţa neatinsă. Însă iernile grele de când o văzuse Nesta ultima dată nu fuseseră atât de îngăduitoare.

Azriel îi teleportase pe ea şi Cassian aici după antrenament, dar nu zăbovise. Aparent, Gwyn voia să mai repete exerciţiile de mânuire a pumnalului, deci îi lăsase promiţând să se întoarcă într-o oră.

Nesta nu ştia dacă o oră avea să fie prea mult sau prea puţin. Nu ştia cu adevărat de ce îi ceruse lui Cassian să o însoţească aici, dar îi intrase în cap că trebuia să vină în vizită. Să vadă acest loc.

Soarele amiezii de toamnă scotea şi mai bine în evidenţă starea proastă a locuinţei: acoperişul din paie, care mucegăise sau era găurit, buruienile crescute, care se colorau deja în maroniu înainte de iarnă, înalte până la micile ferestre din zidurile de piatră. Nesta simţi un nod în gât, dar se forţă să meargă spre intrare.

Cassian rămase tăcut în spatele ei, paşii lui fiind atât de tăcuţi, încât ar fi putut fi un vânt rece prin iarba prea înaltă. Capul şi braţul i se vindecaseră complet până în dimineaţa aceasta, la două zile după ce Nesta fusese de acord să îl farmece pe Eris. Cassian chiar se antrenase lângă ea mai devreme, deşi într-un ritm mai lent decât de obicei. Faptul că executase exerciţiile fără să se strâmbe făcuse o parte din ea să ofteze de uşurare şi să îndrăznească să îi ceară să o însoţească azi. Nu l-ar fi invitat să vină dacă ar fi fost încă rănit.

Nu că ar fi fost aici vreun inamic ameninţător. Niciun om nu se aventura pe drumul presărat cu frunze de dincolo de căsuţă; doar câteva păsări ciripeau fără tragere de inimă o melodie din copacii aproape desfrunziţi.

Liniştit, monoton şi gol. Aşa părea ţinutul acesta, chiar dacă venise toamna. Era de parcă nici măcar soarele nu se deranja să strălucească aşa cum se cuvenea.

Inima Nestei bătu cu putere când puse o mână pe uşa rece din lemn pe care încă se vedeau semne de gheare.

— Să înţeleg că e opera lui Tamlin? întrebă Cassian din spatele ei.

Nesta ridică din umeri, nefiind în stare să îşi găsească astfel cuvintele. Ea şi Elain fixaseră din nou uşa după ce o spărsese Tamlin. Tatăl lor, cu piciorul rupt iremediabil şi incapabil să ridice greutăţi, le privise, oferindu-le sfaturi inutile.

Strânse degetele în pumn când deschise uşa cu umărul. Balamalele ruginite se împotriviră cu

scârţâit şi un miros prăfuit şi aproape putred îi invadă nările.

Obrajii i se încălziră la gândul că masculul era aici şi vedea asta…

— Sunt doar o brută, îţi aminteşti? El veni lângă ea. Am locuit în condiţii mult mai rele. Cel puţin ai avut pereţi şi un acoperiş.

Nesta nu-şi dăduse seama cât de mult avea nevoie să audă cuvintele acela, iar umerii i se relaxară când intră în casă. În obscuritatea răcoroasă, întreruptă doar de razele soarelui, se încruntă la tavan.

— Casa asta avea cândva un acoperiş.

Stricăciunile lăsaseră să intre tot felul de fiinţe şi intemperii – primele se făcuseră comode, judecând după cuiburi şi diverşii găinaţi împrăştiaţi.

Nestei i se uscă gura. Era un loc oribil, îngrozitor şi întunecat.

Nu reuşi să se oprească din tremurat.

Cassian puse o mână pe umărul ei.

— Condu-mă!

Nu putea. Nu îşi putea găsi cuvintele.

El arătă spre o masă lungă de lucru. Un picior se prăbuşise, făcând piesa de mobilier să se încline.

— Ai mâncat aici?

Nesta dădu aprobator din cap. Mâncaseră acolo, uneori în tăcere, alteori încercând cu Elain să umple liniştea cu discuţiile lor banale, alteori certându-se cu Feyre. Aşa cum se întâmplase la

ultimele mese pe care le luaseră împreună în casa asta.

Nesta îşi mută privirea spre vopseaua coşcovită de pe pereţi. Spre micile desene complicate. Cassian îi urmări privirea.

— Feyre le-a pictat?

Nesta înghiţi şi reuşi să spună:

— Picta ori de câte ori avea ocazia. Orice ban în plus pe care reuşea să îl economisească îl dădea pe vopsele.

— Ai văzut vreodată ce a făcut la cabina din munţi?

— Nu!

Ea nu fusese niciodată acolo.

— Feyre a pictat toată cabana. Pur şi simplu. Cândva, mi-a spus că există o măsuţă de toaletă aici…

Nesta se îndreptă spre dormitor.

— Asta?

Cassian o urmă şi, pe toţi zeii, ce înghesuită, întunecată şi urât mirositoare era încăperea. Patul era încă acoperit cu cearşafurile pătate. Cele trei dormiseră aici mai mulţi ani.

Cassian îşi trecu o mână peste măsuţa de toaletă pictată, minunându-se.

— Chiar a pictat stele înainte să ştie că Rhys este partenerul ei. Înainte să fi ştiut că el există. Contură cu degetele lujerii împletiţi ai florilor de pe al doilea sertar. Este sertarul lui Elain. Degetele îi alunecară mai jos, răsucindu-se peste o flacără. Şi al tău.

Nesta reuşi să mormăie confirmând, inima strângându-i-se aproape dureros. În colţ erau nişte încălţări pe jumătate putrezite. Încălţările ei. Una era dezlipită în bot. Purtase acele încălţări în public. Încă îşi amintea noroiul şi pietrele ce intrau înăuntru.

Inima îi bătu cu putere şi ieşi din cameră, înapoi în cea principală.

Fără să vrea, se uită spre şemineul întunecat. Spre marginea acestuia.

Figurinele din lemn ale tatălui ei erau acolo, acoperite cu mult praf şi pânze de păianjen. Unele fuseseră răsturnate, probabil de fiinţele care locuiau acum aici.

Vuietul familiar îi umplu urechile, iar paşii i se auziră prea zgomotos pe duşumeaua prăfuită când se apropie de şemineu.

O sculptură a unui urs în două picioare – nu mai mare decât pumnul ei – stătea în centru. Nestei îi tremurară degetele când îl luă şi îl şterse de praf.

— Avea ceva talent, spuse Cassian încet.

— Nu suficient, spuse Nesta, punând la loc ursul pe marginea de piatră.

Avea să vomite.

Nu. Putea stăpâni situaţia. Putea să se înfrâneze şi să înfrunte ce era în faţa ei.

Inspiră pe nas. Expiră pe gură. Îşi numără respiraţiile.

Cassian rămase lângă ea în tot acest timp, fără să vorbească, fără să o atingă. Rămase pur şi simplu locului, în caz că avea nevoie de el. Era

prietenul ei – pe care-l rugase să o însoţească nu pentru că se culca cu el, ci pentru că *voia* să fie aici. Avea nevoie de hotărârea, bunătatea şi înţelegerea lui.

Luă altă figurină de pe margine: un trandafir cioplit într-un lemn închis la culoare. Îl ţinu în palmă, greutatea acestuia surprinzând-o, şi îşi trecu degetele peste o petală.

— L-a cioplit pentru Elain. De vreme ce era iarnă, iar ei îi lipseau florile.

— Pentru tine a făcut vreodată ceva?

— Ştia că nu este nevoie. Ea inspiră tremurând, îşi ţinu respiraţia şi expiră. Îşi calmă mintea. Cred că ar fi făcut-o, dacă l-aş fi încurajat cât de puţin, dar... nu am făcut-o niciodată. Eram prea furioasă.

— Ţi-a fost dată viaţa peste cap. Erai îndreptăţită să fii furioasă.

— Nu asta mi-ai spus când m-ai cunoscut. Se întoarse spre el ca să îl vadă cu o sprânceană ridicată. Mi-ai spus că am fost o ticăloasă că mi-am lăsat sora mai mică să plece în pădure la vânătoare şi că am stat cu mâinile în sân.

— Nu ţi-am zis aşa ceva.

— Mesajul era acelaşi. Ea îşi îndreptă umerii, întorcându-se către patul mic şi distrus din umbra de dincolo de şemineu. Şi aveai dreptate. El nu-i răspunse când Nesta se îndreptă spre pat. Tata a dormit aici ani întregi, lăsându-ne să ocupăm dormitorul. Patul de acolo... M-am născut în patul ăla. Mama a murit în patul ăla. Ea îşi trecu o mână peste lemnul crăpat al ramei patului. Aşchiile se

agăţară de vârfurile degetelor ei. Dar urăsc patul ăsta şi mai mult. Tata îl târa în faţa focului în fiecare seară şi se ghemuia acolo, sub pătură. Întotdeauna mi s-a părut atât de… *slab*. Ca un animal fricos. Mă enerva.

— Acum te enervează?

Era o întrebare nonşalantă, dar precaută.

— Asta… Ea îşi drese vocea. Faptul că dormea aici, iar noi în pat, mi se părea o pedeapsă potrivită. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că voia să stăm noi în pat, să ne fie cald şi cât mai comod. Că am reuşit să luăm doar câteva obiecte din fosta casă, iar el a ales patul ca unul dintre ele. Pentru confortul nostru. Ca să nu fim nevoite să dormim în pătuţuri sau pe podea. Ea îşi masă pieptul. Nu l-am lăsat să doarmă în pat nici măcar când cei cărora le datora bani i-au rupt piciorul. M-am pierdut atât de mult în mâhnire, furie şi… tristeţe, încât am vrut să simtă o parte din ce simţeam eu.

I se strânse stomacul.

El o strânse de umăr, dar nu spuse nimic.

— Sigur a ştiut, spuse ea răguşită. A ştiut cu siguranţă cât de îngrozitoare eram şi totuşi… nu a ţipat niciodată. Şi asta m-a enervat. Apoi a botezat o navă după mine. A condus-o în luptă. Eu doar… nu înţeleg de ce.

— Erai fiica lui.

— Şi asta e o explicaţie?

Nesta îi studie chipul, tristeţea fiind întipărită acolo. Tristeţe pentru ea. Pentru durerea din pieptul ei şi usturimea din ochi.

— Dragostea e complicată.

Nu se mai uită în ochii lui când auzi asta. Era laşă pentru că îi evita privirea. Dar îşi ridică bărbia.

— Niciodată nu m-am gândit cum a fost pentru el. Cum s-a simţit când, din bărbatul care şi-a făcut singur averea, ajungând să fie cunoscut drept Prinţul Negustorilor, a rămas unul sărac lipit pământului. Nu cred că pierderea mamei mele l-a distrus la fel de mult ca pierderea flotei. A fost atât de sigur că afacerea o să-i aducă şi mai multă bogăţie – o sumă imensă. Oamenii i-au spus că este nebun, dar a refuzat să asculte. Când s-a dovedit că aveau dreptate... Cred că umilinţa l-a distrus la fel de mult ca pierderea banilor.

Se uită la bătăturile ce deja prindeau contur pe degetele şi palmele ei.

— Cei cărora le datora bani păreau veseli când au venit aici – ca şi când l-ar fi dispreţuit de multă vreme; au fost mai mult decât bucuroşi să se răzbune rupându-i piciorul. Mi-am petrecut tot timpul mai îngrozită de ceea ce ar fi putut să ne facă mie şi lui Elain. Feyre... A încercat să îi oprească. A rămas cu el când noi ne-am ascuns în dormitor. Nesta se forţă să se uite din nou în ochii lui Cassian. Nu am dezamăgit-o pe Feyre doar lăsând-o să meargă în pădure. Au mai fost şi alte ocazii.

— I-ai spus vreodată asta?

Nesta pufni.

— Nu! Nu ştiu cum.

El o studie, iar ea rezistă impulsului de a se zvârcoli la atenţia lui.

— Ai să afli cum. Când o să fii pregătită.

— Ce înţelept eşti!

Cassian schiţă o plecăciune.

În ciuda casei şi a trecutului ce o înconjura, Nesta zâmbi şi puse în buzunar trandafirul sculptat.

— Am văzut destule.

El ridică o sprânceană.

— Serios?

Ea apucă trandafirul de lemn din buzunar.

— Cred că trebuia doar să revăd locul. O ultimă dată. Ca să ştiu că am scăpat. Că aici nu a mai rămas nimic în afară de praf şi amintiri triste.

El o cuprinse cu braţul de talie când se îndreptară spre uşă, studiind din nou toate micile picturi pe care le înghesuise Feyre în căsuţă.

— Az o să lipsească o vreme. Hai să zburăm!

— Cum rămâne cu oamenii? Vor fugi îngroziţi.

Cassian îi zâmbi şiret, deschizând pentru ea uşa pe jumătate ruptă şi lăsând-o să iasă la lumina soarelui şi aerul curat.

— O să le condimenteze un pic viaţa.

Capitolul 56

Trecu o lună, iar iarna se furişă peste Velaris ca bruma pe un geam.

Antrenamentul de dimineaţă începu să se desfăşoare în frig, respiraţia lor înceţoşând aerul îngheţat când mânuiau săbiile şi cuţitele, metalul fiind atât de rece, încât le usturau palmele. Până şi scuturile se acopereau câteodată cu gheaţă.

Războinicele Valkyrie învăţau să lupte pe orice fel de vreme, le spunea Gwyn. În special în frig. Deci când ningea ocazional, Nesta şi celelalte se antrenau.

Nesta fusese nevoită să treacă la o altă mărime a hainelor de piele, iar când se uita în oglindă în fiecare dimineaţă, ca să-şi împletească părul, vedea că faţa care se reflecta îşi pierduse aspectul sfrijit, umbrele de sub ochi dispărând. În ciuda faptului că făcea sex cu masculul pe toate suprafeţele din Casă, câteodată până dimineaţa, extenuarea şi cearcănele dispăruseră.

Îşi spunea că nu conta că el nu rămânea niciodată în patul ei după aceea, ca să o ţină în braţe. Se întreba când avea să se sature de asta – de ea. Cu siguranţă că avea să se plictisească şi să treacă mai departe. Chiar dacă se înfrupta din ea în fiecare noapte, ca şi când ar fi murit de foame. Îi cuprindea coapsele în mâinile puternice şi o lingea şi o sorbea până se zvârcolea. Uneori i se aşeza pe faţă, apucând cu mâinile tăblia patului, şi se mişca pe limba lui până avea orgasm. Câteodată îl lingea ea şi înghiţea fiecare picătură care-i curgea în gură. Alteori, Cassian îşi dădea drumul pe pieptul, abdomenul şi spatele ei, iar Nesta avea orgasm la primii stropi simţiţi pe piele.

Nu se putea imagina săturându-se de el. Nenumăratele partide de sex nu făceau decât să-i sporească dorinţa.

Repeta dansurile cu Morrigan în biroul Casei, de două ori pe săptămână, amândouă abia schimbând câteva cuvinte cât Nesta învăţa un vals

după altul, unele specifice Oraşului Cioplit, altele Regatului Toamnei, altele fiinţelor Fae în general.

Rhys le dăduse globul Veritas, astfel încât Morrigan să îi poată împărtăşi Nestei amintirile dansurilor şi ale muzicii care le acompania.

Nesta văzuse paşii, balurile şi petrecerile care erau câteodată pline de lumină, iar alteori întunecate şi triste. Morrigan nu-i oferise nicio explicaţie, rezumându-se la comentarii despre tehnicile de dans.

Totuşi, muzica... Era splendidă. Atât de plină de viaţă şi de mişcare încât ea se trezea întotdeauna dorindu-şi să mai fi avut o oră sau două de lecţii doar ca să o audă de nenumărate ori.

Nimeni nu apărea ca să le supravegheze, nici măcar Cassian. Nu era clar dacă Morrigan le raporta celorlalţi progresul ei.

Acum, când mai erau trei zile până la Solstiţiul de Iarnă, Morrigan îşi termina lecţia când zăpada pluti pe lângă zidul de ferestre.

— Ce o să porţi la bal? o întrebă din senin pe Nesta.

Nesta, rezemându-se de masa de lucru ca să îşi tragă sufletul şi să asculte acordurile vioarei prin mirajul strălucitor al globului Veritas, ridică din umeri.

— Una dintre rochiile mele.

— O, nu! Transpiraţia se adună pe fruntea lui Morrigan, iar părul ei blond împletit se încreţi puţin de la umezeală. Eris... Ea îşi căută cuvintele.

Pentru el contează aparenţele. Trebuie să porţi hainele potrivite.

Nesta se gândi la ce purta de obicei Morrigan şi se încruntă.

— Nu pot să port ceva atât de decoltat.

Morrigan şi Feyre alegeau îmbrăcămintea sumară când era vorba de ţinuta din Oraşul Cioplit. Nesta nu avea nicio problemă cu nuditatea în faţa partenerilor din dormitor, dar în public... Partea umană nu dispăruse complet din ea.

— O să caut. Morrigan se îndepărtă de pervazul ferestrei. Să vedem ce avem.

— Mulţumesc, Morrigan!

Fu prima conversaţie normală pe care o purtaseră. Prima dată când Nesta îi adresase măcar acele cuvinte lui Morrigan. Îi spusese chiar şi numele.

Morrigan clipi, dându-şi şi ea seama de asta.

— Ştii, spune-mi pur şi simplu Mor. Amren este singura din regatul ăsta care îmi spune Morrigan şi asta din cauză că este o bătrână capricioasă.

Nesta zâmbi.

— Foarte bine, atunci. Ea adăugă, încercând să îl rostească: Mor.

Ceasul bătu ora unu, iar Nesta dădu să iasă pe uşă, lăsând globul şi muzica sa acolo unde era pe birou.

— Trebuie să mă duc la bibliotecă.

Era deja în întârziere, dar muzica fusese atât de fermecătoare, încât nu-şi dorise să se oprească.

— De fapt, şi eu, spuse Morrigan, şi ieşiră pe hol. Munca pe care o fac pentru Rhys şi Feyre în

Vallahan necesită ceva cercetare, iar Clotho a făcut-o pentru mine.

— A!

Liniştea se lăsă când coborâră scările, apoi intrară pe alt hol.

Uşile înalte ale bibliotecii se iviră înainte ca Nesta să întrebe:

— Te deranjează că am să dansez cu Eris?

Mor se gândi.

— Nu! Pentru că ştiu că ai să-l faci să se târască înainte de final.

Nu era un compliment. Nu cu adevărat.

O găsiră pe Clotho la biroul obişnuit. Ea se ridică, întâmpinând-o pe Mor cu o îmbrăţişare care o lăsă fără cuvinte pe Nesta.

— Vechea mea prietenă! spuse Mor, chipul ei luminându-se cordial.

Chipul pe care îl arăta tuturor din regat, mai puţin Nestei. Şi celor din Oraşul Cioplit.

Ruşinea o făcu pe Nesta să simtă un nod în stomac, dar nu spuse nimic în timp ce tocul şi hârtia fermecată care-i aparţineau lui Clotho scriseră: „Arăţi bine, Mor!”

— Eh! Mor ridică un umăr. Nesta m-a epuizat cu lecţiile de dans, dar mă descurc.

„Am găsit cărţile pe care le-ai cerut”.

Clotho puse o mână strâmbă pe un teanc de cărţi de pe biroul ei.

Nesta consideră gestul drept semn că trebuia să plece şi dădu din cap spre femele când ele începură să discute despre materialul de cercetare.

Gwyn aştepta la nivelul inferior, urmărindu-le, Emerie fiind printre rafturile din spatele ei.

— Ce cauţi aici? o întrebă Nesta pe Emerie.

Nu plecase din ringul de antrenament când Nesta se grăbise la lecţia de dans. Dar asta fusese în urmă cu câteva ore.

— Voiam să văd unde lucraţi voi două, spuse Emerie, uitându-se la Clotho şi Mor de la nivelul superior. Ea oftă, dând din cap spre Mor. Mereu uit cât de frumoasă este! Nu prea mai vine prin Windhaven.

Nesta ar fi putut jura că obrajii măslinii ai lui Emerie se îmbujorară.

Într-adevăr, în obscuritatea bibliotecii, Mor strălucea ca o rază de soare. Chiar şi întunericul de la baza bibliotecii păru să se risipească.

— Îi arătam lui Emerie minunile biroului lui Merril, cât ea e plecată la o întâlnire, spuse Gwyn. Trebuie să lucrez, dar m-am gândit că poţi să o aduci pe aici cât aşezi cărţile în rafturi. Gwyn îi aruncă o privire piezişă. Şi să dansezi.

Nesta îşi dădu ochii peste cap. Probabil că fusese surprinsă repetând valsurile printre rafturi o dată sau de două ori. Sau de zece ori.

Nesta dădu din cap spre Emerie, distrăgând privirea femelei de la gesturile mâinii lui Mor.

— Haide!

— De fapt, înainte să plecaţi, voiam să vă dau ceva, zise Gwyn. De vreme ce probabil este ultima dată când ne vedem până se termină Solstiţiul de Iarnă.

Nesta şi Emerie se priviră confuze şi cea din urmă întrebă:

— Ne-ai luat cadouri?

— Ne vedem la căruciorul tău! fu absolut tot ce zise Gwyn şi, cu asta, dispăru în întuneric.

Emerie şi Nesta se îndreptară spre Nivelul Cinci, unde Nesta îşi lăsase căruciorul. Acesta fusese reumplut cu volume ce trebuiau puse în rafturi. Ea îi explică ce făcea, dar Emerie nu părea să fie atentă. Se albise la faţă.

— Ce este? întrebă Nesta.

Emerie se încruntă.

— Eu… Probabil că nu am băut suficientă apă la antrenament.

Ele încercaseră două noi tehnici Valkyrie pe care le găsise Gwyn cu o seară în urmă, şi amândouă fuseseră deosebit de brutale, obligându-le să folosească scuturile drept trambuline care să arunce în aer o Valkyrie, şi să facă exerciţiile abdominale cu greutatea acelor scuturi.

Niciuna nu reuşise să taie panglica, deşi Emerie ciupise marginea în urmă cu două zile.

— Ce s-a întâmplat? insistă Nesta.

Tristeţea se ivi în ochii lui Emerie.

— Este… Jur că-l aud pe tata strigând acolo jos. Mâinile îi tremurară când ridică una ca să-şi aranjeze după ureche o şuviţă de păr. Îl aud ţipând la mine, aud mobila rupându-se…

Sângele Nestei se răci. Întoarse capul spre panta descendentă din dreapta lor. Niciun întuneric nu pândea acolo, dar ele erau destul de jos…

— Locul ăsta este vechi şi ciudat, spuse chiar în timp ce înţelese ce recunoscuse Emerie.

Ea nu vorbise niciodată de tatăl ei, menţionând numai că îi tăiase aripile. Dar Nesta înţelesese destule: masculul fusese o bestie, ca tatăl lui Tomas Mandray.

— Să urcăm un nivel, unde întunericul nu şopteşte atât de tare. Sunt sigură că Gwyn o să ne găsească destul de uşor. O luă de braţ pe Emerie, lipindu-se de ea şi lăsând o parte din căldura trupului să se strecoare spre prietena ei.

Emerie dădu aprobator din cap, deşi era la fel de palidă.

Nesta se întrebă dacă Emerie îl auzea pe tatăl ei strigând la fiecare pas.

Gwyn chiar le găsi, preoteasa gâfâind, roşie la faţă, când le dădu două pachete pătrate, fiecare cam de mărimea unei cărţi mari şi subţiri.

— Câte un pachet pentru fiecare!

Nesta desfăcu hârtia maro şi se uită la teancul de hârtii pline de scris. În partea de sus a primei pagini scria doar „Capitolul douăzeci şi unu”. Citi primele câteva rânduri de sub titlu, apoi mai că scăpă hârtiile.

— Asta – asta e despre *noi*!

Gwyn radia.

— Am convins-o pe Merrill să ne adauge în penultimul capitol. Chiar m-a lăsat să îl scriu – cu adăugările ei, bineînţeles. Dar este despre renaşterea poporului Valkyrie. Despre ceea ce facem noi.

Nesta rămăsese fără cuvinte. Lui Emerie îi tremurară din nou mâinile când răsfoi paginile.

— Aşa multe ai de spus despre noi? zise Emerie înecându-se cu un râset.

Gwyn îşi frecă mâinile.

— Şi mai urmează!

Nesta citi un rând la întâmplare de la pagina cinci. „Fie că soarele le ardea frunţile sau ploaia rece le îngheţa oasele, Nesta, Emerie şi Gwyneth veneau la antrenament în fiecare dimineaţă, gata să…”

Ceafa o durea; ochii o usturau.

— Suntem într-o carte!

Gwyn o apucă de mână, strângând-o puternic. Nesta îşi ridică privirea ca să o găsească, ţinând şi mâna liberă a lui Emerie. Gwyn zâmbi din nou, cu ochi strălucitori.

— Poveştile noastre merită spuse.

*

Nesta era încă uimită de generozitatea cadoului lui Gwyn din seara aceea, când găsi un bilet de la Cassian, spunându-i că trebuia să rămână peste noapte într-unul dintre avanposturile illyriene, ca să se ocupe de nişte certuri mărunte între bandele de război. El zisese că la doar câteva luni distanţă de Ritualul Sângelui, tensiunile erau întotdeauna mari, dar anul acesta părea deosebit de neplăcut. Noi certuri apăreau la câteva zile, vechile duşmănii ieşind iarăşi la suprafaţă… Nesta, în ciuda mesajului din bilet, zâmbise în sinea ei,

imaginându-şi chipul serios al lui Cassian când aplica legea.

Dar amuzamentul ei dispăru curând şi, chiar dacă încercă de două ori să îşi liniştească mintea după cină, nu reuşi să o facă. Se gândea în continuare la darul lui Gwyn, la chipul îngrozit al lui Emerie când simţise ceea ce era în întuneric.

Stând la birou şi uitându-se în gol, Nesta îşi cuprinse fruntea cu palma.

O cană de ciocolată caldă apăru lângă ea, împreună cu o mână de fursecuri. Nesta chicoti.

— Mulţumesc!

Sorbi din băutură, aproape oftând la gustul de cacao.

— Aş vrea să încerc un foc, spuse încet. Unul mic.

Casa aprinse de îndată o mică flacără în şemineu. Un buştean pârâi, iar Nesta se îndreptă, stomacul răsucindu-i-se.

Era un foc. Nu gâtul tatălui ei. Privirea i se mută spre trandafirul sculptat din lemn pe care îl pusese pe pervazul şemineului, aproape ascuns în umbre lângă o figurină a unei femele suple, cu braţele ridicate şi ţinând între ele o lună plină. Era un fel de zeiţă primordială – poate chiar însăşi Mama. Nesta îşi îngăduise să se gândească de ce simţise nevoia de a lăsa trandafirul acolo. De ce nu îl aruncase pur şi simplu într-un sertar.

Încă un buştean pârâi şi Nesta tresări, însă rămase pe scaun, uitându-se la trandafirul cioplit.

Avea să-şi petreacă restul vieţii ca Emerie, uitându-se mereu peste umăr după umbra

trecutului ce o bântuia? Semăna cu Emerie din după-amiaza asta, îngrozită şi îndurerată?

Îşi datora mai mult de atât. Şi Emerie merita mai mult. O şansă ca să trăiască o viaţă fără frică şi groază.

Aşadar, Nesta putea încerca. Chiar acum. Avea să înfrunte focul.

Un alt buştean pârâi. Nesta scrâşni din dinţi. „Respiră. Inspiră timp de şase secunde, reţine, expiră şase secunde”.

Procedă întocmai.

„Este un foc. Îţi aminteşte de tatăl tău, de ceva îngrozitor. Dar nu este el şi, chiar dacă te simţi stânjenită, poţi depăşi situaţia”.

Nesta se concentră la respiraţie. Se forţă să îşi relaxeze muşchii prea încordaţi, începând cu faţa şi continuând până la degetele de la picioare.

În tot acest timp, îşi spuse de nenumărate ori: „Este un foc. Te stânjeneşte. De asta reacţionezi aşa. Poţi depăşi situaţia respirând. Înfruntă-ţi teama!”.

Corpul ei nu se relaxă, dar reuşi să rămână pe loc. Suportă focul până când lemnele se transformară în tăciuni, iar aceştia se stinseră de tot.

Nu ştia de ce se trezi aproape plângând când tăciunii se stinseră. Nu ştia de ce mândria ce îi umplea pieptul o făcu să vrea să râdă, să chiuie şi să danseze prin cameră. Nu făcuse decât să stea lângă foc, dar… stătuse. Rămăsese.

Nu eşuase. Îl înfruntase şi supravieţuise.

Poate că nu salvase lumea sau nu condusese armate, dar făcuse acest mic pas iniţial.

Nesta se şterse la ochi, iar când se uită prin camera ei liniştită, tresări văzând un rând de crengi verzi spre uşa ce era acum deschisă.

Ridicând o sprânceană, părăsi scaunul.

— Ce e cu astea? întrebă ea Casa, urmând poteca pe care o crease.

Pe hol, pe scări, tocmai până la bibliotecă.

— Unde mergem? întrebă Nesta în aerul cald.

Din fericire, chiar şi preotesele care făceau nopţi albe plecaseră la culcare, nerămânând niciuna ca să o vadă grăbindu-se după o potecă de crengi. Acestea se răsuceau prin etajele bibliotecii tot mai jos, până ce ajunseră la al şaptelea nivel.

Nesta se opri brusc în clipa în care poteca se termină la marginea unui zid întunecat.

O lumină pâlpâi în spatele acestuia. Mai multe se aprinseră, ca şi când i-ar fi spus: „Vino! Nu te teme!”.

Aşadar, Nesta inspiră când păşi în obscuritate.

Mici lumânările şerpuiau într-un întuneric familiar. Ea şi Feyre se aventuraseră cândva pe aici – înfruntaseră ororile de aici. Din acea zi nu rămăsese nicio dovadă, doar obscuritatea luminată de foc, lumânările care o conduceau spre cele mai de jos niveluri ale bibliotecii.

Spre puţ.

Nesta le urmă, coborând în spirală spre fundul puţului, unde ardea o mică lumânare, luminând slab rafturile de cărţi învăluite permanent în umbre.

Cu inima bătându-i cu putere, Nesta ridică lampa într-o mână şi se uită în întuneric, neatins de lumina bibliotecii de la mare distanţă deasupra. Inima lumii, a existenţei. A sinelui.

Inima Casei.

— Ăsta… Strânse mâna pe lampă. Întunericul ăsta e inima *ta*.

Ca şi când ar fi răspuns, Casa lăsă o ramură verde la picioarele ei.

— Un cadou pentru Solstiţiul de Iarnă. Pentru mine.

Ar fi putut jura că o mână caldă îi atinse gâtul în semn de răspuns.

— Dar întunericul tău… Mirarea îi îmblânzi vocea. Încercai să-mi arăţi. Să le araţi celorlalţi. Cine eşti în sinea ta. Ce te bântuie. Încercai să le arăţi tot întunericul, bucăţile rupte pentru că eu, preotesele şi Emerie… suntem la fel ca tine.

Gâtul i se strânse din cauza darului oferit de casă. Din cauza acestei informaţii.

Ea ridică lampa mai sus şi stinse flacăra.

Lăsă întunericul să pătrundă. Îl acceptă.

— Nu mă tem, îi şopti ea. Eşti prietena şi casa mea. Mulţumesc pentru că îmi împărtăşeşti asta.

Nesta ar fi putut jura iarăşi că o atingere fantomă îi mângâie gâtul, obrazul şi fruntea.

— Solstiţiu Fericit! rosti ea în întunericul frumos şi pătruns pe alocuri de lumină.

Capitolul 57

De obicei, Cassian abia aştepta Solstiţiul de Iarnă dintr-o mulţime de motive, începând cu obişnuitele trei zile de băut cu familia lui şi sfârşind cu distracţia gălăgioasă a bătăii cu bulgări de zăpadă cu fraţii lui. Urmată de o mulţime de alte beţii, de obicei până ce toţi trei leşinau în diverse poziţii stupide. Într-un an, se trezise purtând o perucă blondă şi nimic altceva în afară de o ghirlandă verde în jurul taliei, drept şorţ. Acesta îi provocase mâncărimi îngrozitoare – deşi nu se compara cu mahmureala.

În esenţă, îi plăcea Solstiţiul de Iarnă deoarece era o perioadă în care-şi petrecea neîntrerupt timpul cu oamenii pe care îi preţuia cel mai mult.

Anul acesta, la fel ca şi anul trecut, simţea doar nelinişte.

Regatul Coşmarurilor era decorat ca de obicei, împodobit pentru sărbătoarea ce dura zile în şir în preajma celei mai lungi nopţi din an. În fiecare noapte se ţinea un alt bal, iar la primul dintre ele, Nesta urma să danseze cu Eris.

În seara asta. În câteva clipe.

Avusese o lună ca să se pregătească pentru moment. O lună de când era în patul Nestei – sau cel puţin de a face sex. Ea nu îi ceruse niciodată să rămână după ce termina.

El rămase la baza podiumului negru, uitându-se la mulţimea scânteietoare cu un chip care promitea moartea. Az stătea în partea cealaltă a podiumului, afişând o expresie asemănătoare.

Toţi cei de aici puteau să se ducă naibii.

Începând cu Keir, din fruntea mulţimii adunate. Şi terminând cu Eris, care îi stătea mândru alături, purtând culoarea neagră a Regatului Nopţii.

Mor stătea lângă tronurile lui Feyre şi Rhysand, reprezentându-i până la sosirea lor.

Toată sala tronului era împodobită cu lumânări negre, coroane verzi, ghirlande şi lauri. Cele două mese de banchet ce flancau fiecare parte a spaţiului imens erau pline de feluri de mâncare, dar interzise tuturor până ce nu le dădeau permisiunea Feyre şi Rhys.

El îşi domolise o parte din comportamentul de Triumfător al Nopţii faţă de oamenii din Oraşul Cioplit în ultima vreme, dar nu mult. Cassian nu invidia jongleriile lui Rhys. Nu îl puteau izola pe Keir, dacă mai aveau nevoie de Aducătorii întunericului. De aceea aveau un ton mai amabil. Dar nu îl puteau lăsa să uite de bătaia pe care avea să o primească dacă depăşea limita. Prin urmare, tonul doar *puţin* mai amabil.

Nu aflaseră nimic despre Coroană şi nici despre Briallyn. Ea nu venise după Tezaur. Cassian nu era destul de prost să creadă că totul se terminase. Niciunul nu era.

Uşile înalte ale sălii tronului se deschiseră în sfârşit.

Puterea întunecată vui prin munte, avertizându-i de apropierea lor, iar muntele şuieră din cauza asta. Toată lumea se întoarse când apărură Marele Lord şi Marea Doamnă, încoronaţi şi înveşmântaţi în negru.

Rhys arăta ca de obicei, dar Feyre…

Sala suspină.

Seara asta mai servea unui scop: să spună lumii despre sarcina lui Feyre.

Ea purta o rochie cu aplicaţii negre strălucitoare, asemănătoare celei pe care o purtase prima dată aici, dar care nu-i ascundea câtuşi de puţin pântecul împlinit.

Dimpotrivă, îi etala sarcina, strălucind în lumina lumânărilor.

Rhys era înfăţişarea mândriei masculine. Cassian ştia că el ar fi sfâşiat într-un milion de bucăţi pe oricine s-ar fi uitat măcar urât la Feyre. Într-adevăr, răceala violentă emana din Rhys când ei se îndreptară spre podium, mirosul de femelă însărcinată al lui Feyre umplând aerul. El lăsă pe toţi cei de aici să îl simtă, încă o confirmare că îi purta odrasla.

Şi Feyre ar fi putut fi o zeiţă din trecut, încoronată şi strălucitoare, cu pântecul plin de viaţă. Chipul ei calm era frumos, iar buzele pline şi roşii se despărţiră într-un zâmbet spre Rhys, când se îndreptară spre tronurile lor. Keir părea furios şi şocat, dar Eris era prudent.

Mişcarea din partea din spate a sălii îi atrase privirea lui Cassian de la inamicii lui, apoi…

Ambele surori purtau negru. Ambele mergeau în spatele lui Rhys şi Feyre, indicând tăcute că făceau parte din familia regală. Că aveau şi ele puteri mari. Acesta fusese planul lor, din dorinţa ca Eris să vadă cu ochii lui cât de preţuită era Nesta. Cassian se întrebă dacă Elain şi Nesta vorbiseră cât

aşteptaseră să intre. Trecuseră deja câteva luni de când nu-şi mai vorbeau.

Elain, îmbrăcată în negru, era ridicolă. Da, era frumoasă, dar culoarea rochiei ei modeste, cu mâneci lungi, îi lua culoarea din obraji. O domina, în loc să fie invers. Iar el ştia că o tulbura cruzimea Oraşului Cioplit. Dar nu ezitase să vină. Când Feyre îi propusese să rămână acasă, Elain îşi îndreptase umerii şi afirmase că făcea parte din acest regat şi că ar fi făcut orice era necesar. Aşadar, Elain îşi despletise părul blond-şaten şi îl prinsese la spate cu doi piepteni din perlă. În cei doi ani de când o cunoştea, el nu o considerase niciodată simplă, dar faptul că purta negru, indiferent cât pretindea că făcea parte din regatul acesta… O seca de viaţă.

Nesta, în negrul Regatului Nopţii, ameninţa să îl pună în genunchi.

Ea îşi împletise părul peste cap în stilul obişnuit, dar deasupra purta o diademă din pietre strălucitoare negre, ai cărei ţepi subţiri se ridicau ca o coroană. Fiecare ţep avea în vârf un mic safir, ca şi când ţepii ar fi fost atât de ascuţiţi, încât ar fi străpuns cerul ca să curgă sânge de culoarea cobaltului.

Iar rochia…

Firul de argint decora corsajul mulat de catifea, bretelele fiind atât de înguste, încât parcă nici nu ar fi atins pielea ei albă ca lumina lunii. Decolteul cobora aproape până la buric, unde firul de argint se aduna ca să ţină un mic safir ce se asorta cu cele ale coroanei. Fusta lungă atingea podeaua întunecată, foşnind în liniştea apăsătoare.

Nesta rămase cu bărbia ridicată, scoţându-şi în evidenţă gâtul frumos şi lung. Buzele vopsite în roşu se mişcară într-un zâmbet felin, când studie cu ochii fardaţi sala care îi urmărea fiecare mişcare.

Nesta părea să emane atenţie. Să o deţină. Să o controleze.

Feyre şi Rhys se aşezară pe tronuri, iar Nesta şi Elain veniră ca să stea la baza podiumului, între el şi Azriel. Cassian nu îndrăzni să îi spună ceva Nestei sau măcar să se uite la ea, la corpul expus – cel pe care îl gustase deja de atâtea ori, încât era un miracol că pe gâtul ei nu rămăsese urma buzelor lui.

El nu îndrăzni să se uite nici la Eris. O privire le-ar fi dat de gol tot jocul. Chiar şi mirosul ei – mirosul lui, ştia mândru Cassian – fusese fermecat atent ca să ascundă orice urmă a *sa*.

— Să fiţi binecuvântaţi de Solstiţiul de Iarnă! se adresă Feyre tuturor celor adunaţi.

Keir înaintă repede, făcând o plecăciune adâncă.

— Dă-mi voie să te felicit!

Cassian ştia că ticălosul nu vorbea serios.

Eris veni lângă el, oaspetele lor de onoare.

— Permite-mi şi mie să te felicit, din partea tatălui meu şi a întregului Regat al Toamnei! El îi aruncă lui Feyre un zâmbet drăguţ şi exersat. Vestea o să-l încânte!

Rhys schiţă un zâmbet, stelele stingându-se în ochii lui.

— Sunt sigur de asta!

Nu se prefăceau în seara aceasta: Rhys era cu adevărat Marele Lord al Regatului Coşmarurilor, câtă vreme Feyre era aici cu bebeluşul lor. El ar fi ucis pe oricine i-ar fi ameninţat. Şi i-ar fi făcut plăcere.

— Muzica! zise Rhys, însă nimănui în particular.

O orchestră ascunsă într-un mezanin începu să cânte.

Feyre ridică tonul şi spuse:

— Mergeţi să mâncaţi!

Mulţimea se undui când oamenii se îndreptară spre mese.

Doar Eris şi Keir rămaseră în faţa lor. Niciunul nu îi aruncă măcar o privire lui Mor, deşi ea le zâmbi, rochia roşie fiind ca o flacără în obscuritatea sălii.

Cassian, în armura lui neagră, semăna mai mult cu bestiile sculptate în stâlpii înalţi de sub acest munte. Îşi pieptănase părul şi îl lăsase liber, singurul lucru pe care-l făcuse ca să se spilcuiască. Îşi petrecuse majoritatea timpului gândindu-se cum i-ar fi plăcut să îl jupoaie pe Eris în fâşii minuscule, cum Rhys şi Feyre depăşiseră limita cerându-i asta Nestei. El îi iubea pe amândoi, dar ar fi putut găsi o altă cale să asigure alianţa lui Eris. Nu că ar fi născocit Cassian o alternativă mai bună.

Cel puţin, Briallyn şi Koschei nu mai acţionaseră. Deşi el nu avea nicio îndoială că aveau să facă următoarea mişcare.

— Dansaţi! ordonă Feyre mulţimii, vocea ei fiind ca tunetul la miezul nopţii.

Cei prezenţi îşi aleseră perechea şi începură imediat să danseze. Keir merse cu ei de data asta.

— Înainte să te alături distracţiei, Eris, spuse tărăgănat Rhys, o cutie lungă şi neagră apărând în mâinile lui, aş vrea să îţi dau un cadou de Solstiţiu.

Cassian nu afişă nicio emoţie. Rhys îi luase ticălosului *un cadou*?

Rhys levită cutia spre Eris pe un vânt întunecat şi-i permise să dăinuie suficient, înfăşurându-se în spatele lui, aşa încât Cassian să ştie că îl ascundea vederii. Mai exact, ca să nu îl vadă Keir.

Eris ridică din sprâncene, ridicând capacul sculptat. El înţepeni, spunând încet:

— Ce este?

— Un cadou, spuse Rhys, iar Cassian zări un mâner cunoscut în cutie.

Era pumnalul pe care îl Crease Nesta. Cassian se abţinu să se întoarcă spre Rhys şi Feyre şi să-i întrebe ce era în capul lor.

Eris inspiră.

— Îi simţi puterea, zise Feyre.

— Este un foc în el, spuse Eris fură să atingă pumnalul, ca şi când magia lui l-ar fi avertizat. El închise capacul, albindu-se la faţă. De ce mi-l dai?

— Eşti aliatul nostru, spuse Feyre, sprijinindu-şi o mână pe pântec. Înfrunţi inamici care există în afara regulilor obişnuite ale magiei. Mi se pare corect să îţi dăm o armă care lucrează, la rândul ei, în afara acelor reguli.

— Atunci, este cu adevărat Creat.

Cassian se pregăti ca adevărul periculos şi blestemat despre Nesta să fie dezvăluit, dar Rhys spuse:

— Din colecţia mea personală. O moştenire de familie.

— Ai avut un obiect Creat şi l-ai ţinut ascuns în toţi aceşti ani? În timpul războiului?

— Nu lua de bună generozitatea noastră, îl avertiză încet Feyre pe Eris.

Eris înţepeni, dar dădu din cap şi întinse din nou cutia spre Rhys.

— Atunci, îl las în grija ta cât dansez. Mulţumesc! adăugă cu ceea ce Cassian ar fi putut jura că era sinceritate.

Feyre dădu aprobator din cap când Rhys luă cutia şi o lăsă lângă tron.

— Foloseşte-l aşa cum trebuie! Ea îi schiţă un zâmbet lui Eris. În mod normal, te-aş invita la dans, dar starea mea m-a indispus suficient cât să-mi fac griji de ce aş păţi la stomac dacă m-aş învârti prea mult.

Într-adevăr, Feyre fugise de la cină în urmă cu trei seri, ca să găsească urgent cea mai apropiată toaletă. Acum se uită teatral la cele două surori ale ei. Elain se prefăcu interesată. Nesta părea pur şi simplu plictisită, ca şi când nu abia ar fi dat cuiva de curând pumnalul pe care îl Crease ea.

Poate pentru că privirea ei se mută spre mulţimea strălucitoare care dansa. Ca şi când nu s-ar fi putut abţine când ritmul se intensifică. Nu părea să fie atentă. Poate muzica însemna mai

mult pentru ea decât pumnalul – mai mult decât magia şi puterea.

Feyre observă direcţia privirii Nestei.

— Sora mea mai mare o să-mi ia locul.

Nesta abia se uită la Eris, care îşi mută privirea evaluatoare de la Elain ca să se uite la cea mai mare dintre surorile Archeron cu un amestec de precauţie şi atenţie care îl făcu pe Cassian să scrâşnească din dinţi. Sau care ar fi scrâşnit, dacă nu s-ar fi stăpânit la timp ca să nu afişeze nicio emoţie când Nesta se îndreptă spre Eris.

Eris îi întinse un braţ, iar Nesta îl apucă neutră, cu bărbia ridicată, păşind uşor. Ei se opriră la marginea ringului de dans, despărţindu-se ca să stea unul în faţa celuilalt.

Alţii priviră de pe margine când dansul se termină şi începură primele acorduri ale următorului, o harpă răsunând puternic şi frumos. Eris îi întinse o mână, schiţând un zâmbet.

Ca şi când acele note de harpă s-ar fi înfăşurat în jurul braţului Nestei, ea îl ridică şi îl luă de mână exact când se auzi ultima notă rapidă.

Tobele şi cornii izbucniră, contrabasurile dând startul unei melodii rapide. Era o chemare la dans într-o numărătoare inversă către mişcare. Cassian îşi aminti să respire când Eris atinse cu mâna latră talia Nestei, trăgând-o mai aproape. Ea îşi ridică bărbia, uitându-se la chipul lui când bătu o tobă mare.

Iar când viorile îşi începură cântecul, o chemare oscilantă, Nesta se mişcă de parcă respiraţia i-ar fi fost sincronizată cu muzica. Eris o

urmă şi era clar că el cunoştea nuanţele dansului şi notele exacte, dar Nesta…

Ea îşi strânse fusta cu o mână, iar când Eris o îndrumă spre mişcările de început ale valsului, corpul ei se relaxă şi se încordă în atât de multe locuri, încât Cassian nu ştia unde să se uite: sunetul îi modela trupul.

Până şi Eris făcu ochii mari la priceperea şi graţia fiecărei mişcări a corpului ei, acordat exact cu fiecare notă şi variaţie a muzicii, din vârful degetelor până la întinderea gâtului când ea se întoarse, arcuindu-şi spatele pe nota prelungită. Cassian îndrăzni să arunce o privire la Feyre şi Rhys şi văzu că până şi chipurile lor de obicei serioase se relaxaseră puţin.

Înainte ca Nesta şi Eris să termine prima rotaţie pe ringul de dans, Cassian avu senzaţia tot mai intensă că Elain mai degrabă subestimase abilităţile surorii ei.

*

Muzica o străbătea pe Nesta.

Existase vreodată pe lume un sunet atât de perfect şi aproape dezlănţuit? Amintirile lui Mor despre Veritas păleau în comparaţie cu interpretarea directă, cu dansul. Muzica plutea în jurul Nestei, umplându-i sângele, iar dacă ar fi putut s-o facă, s-ar fi contopit cu melodia, devenind sunetul tobelor, notele viorilor, sunetele talgerelor pe contranote, cornii şi fluierele cu notele lor înalte.

Nu avea suficient loc în ea pentru sunet, pentru tot ce o făcea să simtă – nu era suficient loc în mintea, inima şi corpul ei; iar tot ce putea să facă ea ca să-l onoreze şi venereze era să danseze.

Eris, spre meritul lui, ţinu pasul.

Ea se uită în ochii lui la fiecare pas, îl lăsă să îi simtă corpul suplu şi cât de flexibilă era când se arcui pe un grup de note. El o strânse, degetele intrându-i în şanţul spatelui, iar Nesta lăsă un mic zâmbet să înflorească pe buzele vopsite în roşu.

Nu mai folosise o asemenea culoare pe buze. Părea păcatul întruchipat. Dar Mor o făcuse, împreună cu fardul de pleoape. Iar când Nesta se uitase în sfârşit în oglindă, nu se recunoscuse.

Văzuse o Regină a Nopţii. La fel de nemiloasă, de rece şi de frumoasă ca zeiţa în care dorise să o transforme Lanthys. Consoarta Morţii.

Moartea însăşi.

Eris îi eliberă talia ca să o rotească, şi nu fu niciun efort să-i coordoneze mişcarea cu notele, ea uitându-se din nou în ochii lui exact ca la începutul cântecului. Focul mocni în ochii lui, iar el o roti iarăşi – nu era o mişcare impusă de dans, dar Nesta o execută, întorcându-şi capul ca să îi întâlnească încă o dată privirea, fusta ei învârtindu-se.

Eris zâmbi aprobator când ea trecu testul.

Nesta îi zâmbi, permiţându-le ochilor să strălucească. „Fă-l să se târască”, spusese Mor. Asta intenţiona.

Dar, mai întâi, voia să danseze.

*

Cassian ştia să valseze. Îi privise pe alţii dansând şi dansa de secole. Ştia că ultima jumătate de minut era o frenezie rapidă de note şi sunete înalte. Ştia că majoritatea dansatorilor aveau să valseze în acest timp, dar cei mai curajoşi, cei pricepuţi aveau să execute cele douăsprezece rotiri, femelele întorcându-se orbeşte cu un braţ deasupra capului, învârtite de nenumărate ori de partenerii lor. Să se rotească însemna să rişte în cel mai bun caz să se facă de râs şi, în cel mai rău caz, să cadă.

Nesta acceptă.

Iar Eris o urmă, ochii lui strălucind cu o încântare feroce.

Muzica ajunse la final, tobele bătând şi viorile fremătând, iar toţi din sală îşi îndreptară privirile spre Nesta.

La Nesta, această femelă cândva om, care cucerise moartea şi care acum strălucea ca şi când ar fi devorat şi luna.

Între ritmuri, Eris ridică braţul Nestei deasupra capului şi o roti cu atâta forţă, încât călcâiele i se desprinseră de pe pământ. Abia terminase rotaţia când el o învârti din nou, Nesta întorcându-şi capul cu o precizie care-l lăsă pe Cassian fără suflare.

Iar picioarele ei…

Tot rotindu-se şi mişcându-se pe ringul de dans acum gol, ca o furtună nocturnă, Nesta dansă atât de repede, încât mai că nu i se vedeau încălţările. El ştia că Eris îi rotea braţul, dar picioarele o ţineau

şi o deplasau. Ea conducea dansul. La a şaptea rotire, se învârti atât de repede, încât se înălţă pe vârfuri.

La a noua, Eris îi eliberă degetele. Iar Nesta, cu braţul încă deasupra capului, se roti de trei ori mai mult. Toate safirele din diadema ei străluceau de parcă ar fi fost luminate cu un foc interior. Cineva suspină în apropiere. Ar fi putut fi Feyre.

Iar când Nesta se roti singură – pe vârfurile degetelor unui picior perfect – zâmbi. Nu era zâmbetul şiret al unui curtean, nu unul timid, unul de bucurie pură, adus de muzică şi dans, iar ea îi cedă cu toată inima.

Era ca şi când ai fi văzut pe cineva născându-se, prinzând viaţă.

Când Nesta termină ultima rotaţie, acea sfidare absurdă a legilor mişcării şi spaţiului, Eris o luă din nou de mână şi o mai învârti de trei ori, părul lui roşcat strălucind ca focul, de parcă ar fi rezonat cu bucuria necontenită şi întunecată ce emana din ea.

Mama Nestei îşi dorise un prinţ pentru fiica ei. Cassian credea acum că îşi subestimase fata. Doar un rege sau un împărat ar fi fost potrivit pentru cineva cu o asemenea pricepere.

Ea îl seducea pe Eris. Şoaptele Oraşului Cioplit confirmau că nu era singurul care observa asta.

Ochii lui Eris licăriră cu o dorinţă desfrânată când sorbi zâmbetul Nestei, strălucirea ei. Ştia ce putea deveni Nesta cu puţină ambiţie. Cu îndrumarea potrivită.

Dacă ar fi aflat că Tezaurul Groazei îi răspundea, că ea Crease acest nou pumnal pe care-l primise în dar…

Era o greşeală să o aducă aici. Să o fluture în faţa lui Eris, a lumii.

Ieşind din coconul ei de tristeţe şi furie, această nouă Nesta ar fi putut la fel de bine să îngenuncheze toate regatele.

Ritmul muzicii se tot înteţi, iar când se auziră ultimele note, Eris o eliberă din nou. Nesta se învârti singură încă o dată, executând trei rotaţii perfecte şi mai exacte când Eris se lăsă pe un genunchi în faţa ei şi ridică o mână.

Ultima notă răsună şi se prelungi, iar Nesta se opri cu o uşurinţă nenaturală, luând mâna lui Eris în aceeaşi clipă în care îşi arcui spatele şi ridică încet celălalt braţ, pura întruchipare a triumfului.

*

Dansul următor începu, iar Nesta nu ezită când Eris o conduse. Era unul mai uşor decât primul, a cărui muzică fusese o melodie în sângele ei.

Poate că partenerul ei era un monstru, dar ştia să danseze. Ştiuse că trupul ei tânjise să facă acele rotiri în plus de una singură, şi o lăsase liberă nu o dată, ci de două ori, şi nici măcar atunci nu fusese suficient. Dacă nu ar fi purtat rochia aceasta grea, ar fi rugat orchestra să interpreteze iarăşi melodia, ca să se tot rotească de una singură, ştiind instinctiv şi după ureche când să execute o întoarcere dublă sau triplă.

Muzica o îmbăta. Dar al doilea dans nu impunea rotiri frenetice sau emoţii excesive. Ca şi când dirijorul orchestrei ascuns în sală ar fi vrut să îi dea un răgaz. Sau măcar să-i permită să discute cu partenerul ei.

Ochii căprui ai lui Eris îi studiară pe ai ei.

— Cred că Rhysand te-a ţinut ascunsă.

Corect. Ea trebuia să îl flateze, să îl ţină de partea lor.

— Abia te-am văzut acum două săptămâni.

Eris chicoti.

— Şi pe cât de fascinant a fost să te văd cum l-ai alungat pe Tamlin cu coada între picioare, nu ţi-am văzut latura *asta*. Perioada de după război te-a schimbat.

Ea nu zâmbi, dar se uită direct în ochii lui când spuse:

— Sper că în bine.

— Cu siguranţă eşti mai interesantă. Se pare că până la urmă ai venit în seara asta ca să joci un joc. Eris o roti, iar când ea reveni, îi şopti la ureche: să nu crezi minciunile pe care ţi le spun ei despre mine.

Nesta se retrase doar cât să îi întâlnească privirea.

— Poftim?

Eris dădu din cap spre locul din care Mor îi urmărea de lângă Feyre şi Rhys, inexpresivă şi distantă.

— Ea ştie adevărul, dar nu l-a dezvăluit niciodată.

— De ce?

— Pentru că se teme de asta.

— Nu îţi faci nicio favoare cu purtarea ta.

— Nu? Nu mă aliez cu regatul ăsta sub ameninţarea constantă de a fi descoperit şi ucis de tatăl meu? Nu ofer ajutor ori de câte ori vrea Rhysand? O învârti din nou. Ei cred o versiune a evenimentelor, care este mai uşor de acceptat. Întotdeauna mi s-a părut că Rhysand este mai înţelept de atât, dar tinde să fie orb în ceea ce îi priveşte pe cei la care ţine.

Buzele Nestei zvâcniră într-o parte.

— Şi tu? Pe cine iubeşti?

El zâmbi mai larg.

— Mă întrebi dacă sunt disponibil?

— Spun doar că zilele astea este greu să găseşti un partener bun de dans.

Eris râse, sunetul fiind ca mătasea pe pielea ei. Ea tremură.

— Într-adevăr. Mai ales unul care poate şi să danseze, şi să smulgă capul regelui Hybernului de pe umeri.

Ea îi permise să vadă puţin din acea persoană – să zărească furia sălbatică şi focul argintiu pe care le afişase în faţa lui Tamlin. Apoi clipi, acestea dispărând. Chipul lui Eris se încordă, şi nu de frică.

El o roti din nou, valsul apropiindu-se deja de final.

— Se spune că sora ta, Elain, este frumoasă, dar o întreci în seara asta, îi şopti la ureche şi îşi trecu o mână peste spatele ei gol, iar ea se arcui puţin la atingerea lui.

Nesta se forţă să roşească uşor.

Valsul se termină, iar ei continuară perfect următorul dans, puţin mai solicitant de data aceasta. Ea şi-l amintea de la lecţiile cu Mor – era minunat şi ca de vis, până când ultimul minut devenea atât de măreţ, încât o lăsa cu respiraţia tăiată. Anticiparea zăngăni prin Nesta, luminându-i ochii.

— Îţi risipeşti viaţa în Regatul Nopţii, şopti Eris când ea se roti, fusta învăluindu-i pe amândoi. E o risipă totală.

— Nu cred că este un compliment.

El chicoti din nou. Nesta zări o mişcare cu coada ochiului, dar nu îşi mută privirea de la Eris, nu îşi opri paşii până ce…

— Dă-te la o parte!

Vocea rece a lui Cassian trosni prin vraja muzicii, oprind-o. El stătea în faţa lor, în marea de oameni care se roteau şi chiar dacă mai toţi erau îmbrăcaţi în negru, armura şi săbiile lui îl făceau să pară… diferit. Ca o adevărată manifestare a nopţii.

Eris se uită de-a lungul nasului său drept la Cassian.

— Nu primesc ordine de la brute!

Nesta îşi reprimă cinismul şi îi spuse calmă lui Cassian:

— Să înţeleg că vrei să dansezi cu mine?

— Da!

Ochii lui căprui ardeau de furie. Oare chiar crezuse ce văzuse pe ringul de dans?

Eris îşi dezgoli dinţii în faţa lui Cassian.

— Du-te şi rămâi la picioarele stăpânului tău, câine!

Ca să nu îi sfâşie gâtul lui Eris, ea fu nevoită să se concentreze, să apeleze la tot ce învăţase practicând liniştirea minţii. Dar Nesta îşi reprimă furia, aşa cum învăţase să îşi înăbuşe şi puterea.

— Nimănui nu îi place un partener egoist, Eris.

Nici măcar nu se uită la Cassian. Nu avea încredere în ce ar fi făcut dacă ar fi văzut durerea din ochii lui la insulta lui Eris. Feyre şi Rhysand îi dăduseră lui Eris una dintre armele ei doar ca să-şi asigure în continuare alianţa lui. Nu avea de gând să pună planul în pericol, aşadar adăugă încet:

— Este timpul să mă împarţi.

Eris îi aruncă un zâmbet prefăcut.

— Ne jucăm mai târziu, Nesta Archeron!

El îl ignoră pe Cassian când se îndreptă din nou spre podium.

Singură cu Cassian, în mijlocul ringului de dans aglomerat, Nesta întrebă:

— Acum eşti mulţumit?

Chipul lui era ca de piatră.

— Nu!

Uitându-se peste umăr, văzu feţele încordate ale lui Rhys şi Feyre, care fără îndoială strigau telepatic unul la celălalt. Dar dacă ea şi Cassian zăboveau aşa prea mult timp, vraja ţesută în jurul lui Eris putea să se rupă şi…

Cassian îi întinse mâna. Înghiţi o dată.

Era *neliniştit*. Acest mascul care înfruntase armate inamice, care se luptase până aproape de moarte de mai multe ori decât putea număra ea, care se confruntase cu atât de multe pericole încât era o minune că mai trăia… era neliniştit.

Asta o domoli în mare măsură, iar Nesta îl luă de mână, bătăturile lor frecându-se unele de celelalte.

Cu o mână atât de mare, mai că-i cuprinse talia pe jumătate. Ea îşi adună fusta şi se uită în ochii lui.

Nesta se retrase un pas, conducându-l pe el şi pe ceilalţi la dans, iar Cassian o urmă.

Nu era graţios ca Eris. Nu se mişca instinctiv în orice ritm, ca ea. Dar ţinea pasul, dorindu-şi să o urmeze spre muzică, în sunet şi mişcare; nu voia să-şi desprindă privirea de la Nesta.

Măriră ritmul, iar Cassian şi-l găsi pe al lui.

O roti, iar ea se învârti, braţele lui aşteptând să o prindă.

Îi strânse uşor talia, singurul lui avertisment când se lăsă pe deplin în voia melodiei. Cassian îi zâmbi, iar lumea se înceţoşă, dispărând.

Muzica nu mai era cel mai frumos lucru. Era el.

Nesta nu reuşi să-şi împiedice zâmbetul ce înflori în sfârşit în ea, apărându-i pe chip, strălucitor ca răsăritul.

*

Cassian i-o cedă pe Nesta doar lui Azriel, care o luă la vals la fel de uşor ca şi când ar fi respirat.

Mergând spre masa cu vin ca să-şi toarne un pahar, Cassian întâlni privirile câtorva curteni care se holbau la Nesta şi le dădu de înţeles ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi apropiat măcar de ea. Aceştia se îndepărtară repede, iar el se rezemă de

un stâlp, mulţumit să o privească pe Nesta dansând cu fratele lui.

Mor veni lângă mascul după o clipă, zâmbind:

— Se pare că lecţiile noastre au dat roade.

Cassian o sărută pe obraz.

— Îţi rămân dator!

Ele exersaseră în secret în ultimele săptămâni. Mor se arătase deosebit de entuziasmată când el îi ceruse ajutorul.

Dar acum ochii îi erau trişti şi era palidă la faţă.

— Cum te descurci? întrebă el pe un ton neutru, perfect conştient de oamenii din jurul lor, de ceea ce fusese şi ce era acum Mor pentru ei.

Mor ridică un umăr, apoi îl coborî.

— Bine. Ea dădu din cap spre Nesta. Mi-a plăcut să o văd în acţiune, zise, şi îl lovi în coaste cu cotul. Deşi presupun că ţie nu ţi-a făcut plăcere. *Trebuia* să te bagi, nu-i aşa?

El îşi încrucişă braţele.

— Să se ocupe Rhys de asta.

— Aparent, asta face, spuse Mor, iar Cassian îi urmări privirea spre podium, unde Eris stătea între tronuri, de vorbă cu Rhys şi Feyre.

Fără ca Rhys să clipească măcar în direcţia lor, Cassian îşi dădu seama că îi permisese să audă conversaţia – el era în mintea lui Rhys, văzând şi auzind conversaţia prin ochii Marelui Lord. După calmul brusc al lui Mor, observă că o lăsase şi pe ea să audă conversaţia.

— Bine, îi spunea Eris lui Rhys, băgându-şi mâinile în buzunare. Mi-ai arătat ce pot avea,

Rhysand. Sunt destul de intrigat încât să întreb ce vrei în schimb.

„Ce?” dădu Feyre buzna în mintea lui Rhys.

Încordându-se din toate încheieturile, Cassian vru să întrebe acelaşi lucru, dar Rhys nu se mişcă din locul în care stătea tolănit pe tron.

— Ce vrei să spui cu asta?

Pofta trupească se văzu în ochii lui Eris. Poftă trupească lacomă şi calculată. Cassian îşi înăbuşi mormăitul.

— Spun că-ţi dau orice vrei, în schimbul ei. Ca mireasă pentru mine. El făcu semn din bărbie spre cutia cu pumnalul de la picioarele lui Rhys. Aş prefera să o am pe ea, decât arma.

„A dansat de trei ori cu ea!” spuse Feyre. Rhys părea să se străduiască din răsputeri să nu zâmbească.

Cassian putea doar să se holbeze la gâtul lui Eris, gândindu-se dacă să îl sugrume sau să i-l taie. Să îl lase să sângereze pe podea.

— Asta nu e decizia mea, îi zise calm Rhys lui Eris. Şi, oricum, mi se pare un gest nesăbuit să îmi oferi orice îmi doresc în schimbul ei.

El îşi încordă maxilarul.

— Am motivele mele.

După umbra din ochii lui, Cassian îşi dădu seama că în spatele ofertei pripite era ceva mai mult. Ceva ce nici măcar spionii lui Az nu aflaseră în Regatul Toamnei. N-ar fi fost nevoie decât ca Rhys să intre în mintea lui şi să afle, dar... era împotriva tuturor principiilor lor, cel puţin printre aliaţii lor. Rhys le cerea încrederea; trebuia să le-o

şi ofere. Cassian nu îşi putea condamna fratele pentru asta.

— Bineînţeles că mariajul cu Nesta ar fi un bonus, pentru că i-aş plăti cu aceeaşi monedă lui Cassian deoarece mi-a stricat logodna cu Morrigan, adăugă Eris.

Ticălosul! Cassian îşi strânse pumnii, dar Mor puse mâna pe braţul lui. Uşor şi liniştitor.

„Nu putem să îl aruncăm pur şi simplu bestiilor de sub celule şi să terminăm cu el?”, îi spuse furioasă Feyre lui Rhys.

Buzele lui Rhys zvâcniră din nou. „Ce însetată de sânge eşti”, îl auzi Cassian pe Marele său Lord spunându-i partenerei lui. Dar Rhys zise:

— Orice îmi doresc, fie că vreau armate din Regatul Toamnei sau primul tău născut, ai să-mi dai în schimbul căsătoriei cu Nesta Archeron?

Cassian mormăi încet. Fratele lui permitea să se ajungă prea departe.

Eris se încruntă.

— Nu chiar şi primul născut, dar, da, Rhysand. Dacă vrei armate împotriva lui Briallyn şi a tatălui meu, ai să le ai. El zâmbi. Nu aş putea să o las pe sora soţiei mele să intre în luptă fără ajutor, nu-i aşa?

„Poţi să returnezi toate cadourile de Solstiţiu dacă mă laşi în schimb să îl sfâşii”, spuse Feyre. Cassian îşi acoperi gura cu mâna ca să nu le strige că era de acord.

Dar Rhys, ticălosul, râse tăcut. Chipul lui rămase rece ca piatra când spuse:

— Am să mă gândesc la asta şi am să discut cu Nesta. Păstrează totuşi pumnalul. S-ar putea să-ţi fie de folos.

Cassian se uită spre Azriel şi Nesta, care încă valsau frumos, ceea ce nu-l enerva câtuşi de puţin.

Dar Eris… Fie că le era sau nu aliat, avea să se asigure că ticălosul urma să primească exact ce merita.

Capitolul 58

Nesta mai fusese aici. De fapt, în urmă cu un an.

Într-o altă casă, într-o altă parte de oraş, dar rămăsese afară cât ceilalţi sărbătoriseră Solstiţiul de Iarnă înăuntru, şi păruse o fantomă care se uita pe o fereastră.

Gheaţa acoperea râul Sidra din spatele casei, peluza înclinată spre acesta fiind plină de zăpadă. Dar ghirlandele verzi şi coroanele ce decorau casa de la râu erau întruchiparea atmosferei de sărbătoare.

— Nu te mai încrunta, spuse Cassian. Este o petrecere, nu o înmormântare.

Ea se uită urât, dar el deschise uşa de la intrare spre muzică şi râsete.

Nu se mai culcase cu masculul după bal, sau de atunci. Cassian păruse înclinat să o facă atunci când reveniseră în Casa Vântului, dar Nesta îi spusese doar că era obosită şi că plecase în camera ei.

Pentru că odată cu amuţirea muzicii şi sfârşitul dansurilor, îşi dăduse seama cât de nesăbuită fusese zâmbindu-i, cât de mult coborâseră zidurile minţii ei. Eris mai dansase cu ea de două ori după Azriel şi o privise atât de absorbit, încât îşi dăduse seama că îl fermecase. Licitase pentru ea, aflase cu mândrie.

Nesta îi lăsase pe Rhysand şi pe Feyre să decidă cum să folosească acea ofertă.

În schimb, se concentrase la antrenament. Se dedicase acestuia. Lecţiile se opriseră în perioada sărbătorii, dar ea oricum intrase în ring în dimineaţa următoare, lovind puternic cu pumnii bucata de lemn, ca să îşi liniştească mintea agitată.

Acum, îl urmă pe Cassian în casa de lângă râu, unde el se îndreptă imediat spre camera familiei, scoţându-şi din mers mantia plină de zăpadă şi lăsând-o pe o bancă din holul mare. Nesta se încruntă la zăpada ce picura pe materialul de brocart şi o luă, nerăbdătoare, să facă orice ca să evite să intre în camera aceea. Îşi desfăcu mantia, scrutând holul după un dulap sau cuier şi află că era unul ascuns sub bolta scării. Atârnă acolo ambele haine şi expiră prelung când închise uşa.

— Ai venit, spuse Elain în spatele ei, iar Nesta tresări, neauzindu-şi sora apropiindu-se.

O studie pe Elain din cap până în picioare, întrebându-se dacă învăţase să se furişeze de la Azriel sau de la cele două semi-fantome pe care le considera prietene. Nu mai purta rochia neagră nepotrivită de la bal, alegând între timp una din

catifea de culoarea ametistului, părul său fiind pe jumătate ridicat şi coborându-i în bucle spre talie. Strălucea de sănătate. Doar că…

Precauţia se citea în ochii ei căprui. De obicei, acea expresie apărea pe chipul ei în prezenţa lui Lucien. Masculul *era* cu siguranţă în camera familiei, de vreme ce Nesta ştia că Feyre şi Rhys îl invitaseră, dar să vadă acea privire îndreptată spre ea…

Ele nu vorbiseră despre cearta lor în cele câteva minute pe care le petrecuseră împreună înainte de începerea balului, apoi ea o evitase complet pe Elain până la finalul evenimentului. Nu ştia ce să spună. Cum să îndrepte situaţia.

Nesta îşi drese glasul.

— Cassian a spus că ar putea fi… bine dacă aş veni.

Elain clipi.

— Te-a plătit Feyre, ca anul trecut?

— Nu!

Ruşinea o cuprinse.

Elain oftă, uitându-se peste umărul Nestei spre uşa deschisă din faţa intrării. Spre petrecerea dinăuntru, doar pentru cercul lor intim.

— Te rog să nu o superi pe Feyre. În primul rând, este ziua ei de naştere. Iar în starea ei…

— O, *du-te naibii*! izbucni Nesta.

Elain clipi. Clipi şi Nesta, cuprinzând-o groaza.

Apoi, Elain izbucni în râs.

Un hohot de râs o făcu să se aplece de la mijloc, încercând să respire. Nesta doar se uită,

nehotărâtă dacă să întrebe sau să aştepte să se arunce în Sidra cel îngheţat.

— Eu… Îmi pare rău…

Elain ridică o mână, ştergându-şi ochii cu cealaltă.

— Nu mi-ai spus *niciodată* aşa ceva! Ea râse din nou. Cred că este un semn bun, nu-i aşa?

Nesta scuturã încet din cap, neînţelegând. Elain pur şi simplu o luă de braţ pe Nesta şi o conduse spre camera familiei, unde Azriel stătea în prag, monitorizându-le, ca şi când ar fi auzit râsul strident al lui Elain şi s-ar fi întrebat ce îl cauzase.

— Verificam desertul, explică Elain când se apropiară de pragul uşii şi de Azriel. Nesta se uită în ochii îmblânzitorului umbrelor, iar el dădu din cap. Apoi îşi mută privirea la Elain şi, chiar dacă era complet neutră, văzu o încordare în ea. Între ele. Lui Elain i se poticni puţin respiraţia şi dădu uşor din cap spre el, în loc de salut, înainte să meargă mai departe, conducând-o pe Nesta în cameră.

Mor era întinsă pe o canapea de catifea verde din faţa şemineului; Amren stătea în poala lui Varian, pe o canapea identică din faţa ei, iar Feyre era lângă ei, cu o mână pe pântec. Rhys stătea tolănit într-un fotoliu, iar Cassian ocupa un al doilea fotoliu, de care Lucien se rezema, contrazicându-i în legătură cu ce părea a fi un eveniment sportiv.

Nesta încercase să le convingă pe Emerie şi pe Gwyn să o însoţească, dar amândouă refuzaseră. Emerie spusese că era obligată să îşi viziteze

familia oribilă, iar Gwyn doar că nu era pregătită să părăsească biblioteca mai departe de ringul de antrenament. Deci iat-o pe Nesta, singură cu acelaşi grup cu care avusese de-a face cu un an în urmă.

Când ei o văzuseră stând tristă ca un copil în spatele sufrageriei casei din oraş, apoi dând buzna afară.

Feyre îi zâmbi, strălucind de sănătate şi viaţă. Dar privirea Nestei rămase la Amren.

Femela nici măcar nu se uită la ea.

Varian o făcu, şi îi aruncă o privire precaută care spunea destule: nu, Amren nu avea să-i vorbească.

Inima i se strânse. Dar Cassian îi făcu semn să vină şi se ridică de pe scaun, oferindu-i-l, chiar dacă mai erau zece în cameră.

— Aşază-te! spuse el. Vrei nişte ceai de mentă?

Ştia că toţi o priveau, ura că făceau asta şi înţelegea şi de ce. Dar dădu din cap spre Cassian şi luă loc, spunându-i lui Feyre:

— La mulţi ani!

Feyre zâmbi din nou.

— Mulţumesc!

Şi asta fu absolut tot. Nesta ignoră senzaţia de uşurare ce umplu încăperea, şi se întoarse, trezindu-se că se uita la Lucien, care o salută dând precaut din cap. Elain se aşezase între Feyre şi Varian, cât mai departe de Lucien. Azriel rămăsese în pragul uşii.

— Cum e Regatul Primăverii? întrebă Nesta.

Focul pârâi vesel în dreapta ei, iar femela lăsă sunetul să treacă pe lângă ea. Recunoscu pârâitul şi felul în care o afecta şi îl ignoră. Chiar dacă se concentra la masculul căruia i se adresa.

Lucien îşi încordă maxilarul.

— Aşa cum te-ai aştepta.

Încordarea se undui prin cameră, confirmând că Tamlin aflase de sarcina lui Feyre. După chipul macabru al lui Lucien, ea îşi dădu seama că el nu reacţionase bine.

— Şi Jurian, şi Vassa? întrebă Nesta.

— Se ceartă, după cum le place, spuse el puţin tăios.

Ea se întrebă ce era asta; nu înţelegea, oricât ar fi încercat.

— Cum merge antrenamentul? întrebă Lucien, sorbindu-şi ceaiul.

Ea îi zâmbi sincer.

— Bine. Învăţăm cum să spintecăm un mascul.

Lucien se înecă, aproape scuipând băutura în capul ei. Cassian apăru cu o ceaşcă de ceai fierbinte în mâini şi i-l dădu înainte să îi spună mândru lui Lucien:

— După cum te-ai aştepta, Nes excelează la asta.

Mor îşi ridică paharul simulând un toast.

— Partea mea preferată de antrenament!

Nesta se încruntă.

— Totuşi, încă n-am tăiat panglica.

Mor se încruntă.

— Deci chiar învăţaţi tehnicile Valkyrie.

Nesta dădu din cap. Ele fuseseră atât de ocupate cu lecţiile de dans, încât nu vorbiseră despre antrenament în detaliu.

Mor zâmbi.

— Te superi dacă vin şi eu imediat ce se termină treaba asta cu Vallahan? Nu am apucat să mă antrenez cu Valkyrie înainte de primul război, iar după aceea au dispărut.

— Cred că preotesele ar vrea să te vadă, spuse Nesta, şi se uită la Cassian ca să se asigure că nu îl deranja.

El flutură o mână.

Zâmbetul lui Mor deveni diabolic.

— Bun! Vreau să mă asigur şi că îşi poartă Cassian cadoul la antrenament.

— Zeii să mă cruţe, mormăi Cassian, iar Nestei i se strânse stomacul.

Ea nu le adusese nimic – nu îi adusese lui nimic. Îi spusese când el o adusese în zbor aici, iar lui nu îi păsase, dar… ei îi păsa.

Nesta cuprinse cana de ceai şi ignoră conversaţia. Dar reuşi să îşi ascundă groaza, cel puţin pentru moment. Reuşi să participe.

Azriel zăbovi lângă uşă, destul de liniştit încât Nesta să se apropie de el atunci când Feyre şi Mor începură să discute despre o parte din tablourile ei.

— De ce nu te aşezi?

Ea se rezemă de pragul uşii, lângă îmblăzitorul umbrelor.

— Umbrelor mele nu le plac prea mult flăcările.

Era minciună drăguţă. Îl văzuse de multe ori pe Azriel lângă foc. Dar ea se uită la cine stătea în apropierea acestuia şi află răspunsul.

— De ce ai venit dacă nu voiai?

— Pentru că Rhys vrea să fiu aici. L-aş fi rănit dacă nu m-aş fi prezentat.

— Ei, bine, cred că sărbătorile sunt prosteşti.

— Eu nu.

Ea ridică o sprânceană.

— Sărbătorile atrag oamenii, îi explică el. Şi le aduc bucurie. Sunt o perioadă în care toţi iau o pauză, meditează şi se adună, iar astea nu sunt niciodată lucruri rele. Umbrele îi întunecară ochii plini de atâta suferinţă, încât ea nu se putu abţine să nu îi atingă umărul, lăsându-l să vadă că înţelegea de ce stătea în pragul uşii, de ce nu se apropia de foc.

Era secretul lui, nu al ei.

Chipul lui Azriel rămase neutru.

Aşa că Nesta dădu puţin din cap spre el şi se întoarse în vacarm, aşezându-se pe braţul celei mai apropiate canapele.

*

Trecu o oră înainte ca Mor să înceapă să vorbească despre deschiderea cadourilor. Rhys pocni din degete şi apărură o grămadă.

Cassian se pregăti pentru cadoul cel mai probabil nepotrivit pe care i-l luase Mor şi se uită la Nesta. Ţinea în buzunar cadoul pentru ea, păstrându-l ca să i-l dea personal mai târziu.

Făcuse la fel şi anul trecut, şi drăcia ajunsese pe fundul râului Sidra. Probabil purtată de ape în mare.

Petrecuse câteva luni căutând o carte, atât de mică, încât ar fi încăput în mâinile unei păpuşi, dar atât de valoroasă, încât îl costase o sumă mare de bani. Un manuscris în miniatură, luminat, făcut de mâinile pricepute ale celor mai mici Fae de rang inferior – una dintre primele cărţi tipărite vreodată. Nu era pentru citit, dar crezuse că o persoană care adora cărţile la fel de mult ca Nesta s-ar fi bucurat enorm de această piesă istorică. Chiar dacă detesta toate lucrurile Fae. Regretase că o aruncase în râu în clipa în care dispăruse sub gheaţă, dar… fusese nesăbuit în seara aceea.

Anul acesta, el se ruga să fie diferit. Părea diferit.

Nesta se simţise mai bine în seara asta decât anul trecut. Era o cu totul altă persoană. Nu râdea sincer, ca Mor şi Feyre, şi nici nu zâmbea drăguţ ca Elain, dar vorbea, se implica şi câteodată zâmbea. Vedea şi auzea totul. Chiar şi focul, pe care părea să îl ignore. Mândria şi uşurarea îi umplură pieptul remarcând asta. Sentimentele sporiseră când observase că ei îi păsase suficient de distanţa pe care o păstra Az încât să se ducă să-l abordeze.

Doar Amren o ignora, iar Nesta o ignora pe Amren. Încordarea dintre ele era ca un fulger. Dar niciuna nu spunea nimic, şi păreau mulţumite să pretindă, una despre cealaltă, că nu există.

Nimeni nu oferi daruri pentru bebeluş, de vreme ce era împotriva tradiţiei Fae de a face aşa

ceva înainte să se nască, temându-se să nu atragă ghinionul dacă se bucurau prea devreme. Însă darurile pentru aniversarea lui Feyre erau multe – poate prea multe.

Darurile pentru Cassian erau, ca de obicei, diverse: un manuscris vechi despre război de la Rhys, un sac de la Azriel – „Chiar nu m-am gândit că ţi-ar plăcea altceva mai mult”, spusese Az când Cassian izbucnise în râs – şi un pulover foarte urât de la Mor, care îi dădea mâncărimi de piele. Amren îi oferise un set de mirodenii – „ca să nu fii nevoit să suferi când eşti în Illyria” – iar Elain îi dăduse o cană concepută special cu un capac şi cu care putea călători, vrăjită, ca să nu se spargă şi să ţină ceaiul cald câteva ore.

Feyre îi dăduse un tablou pe care el îl deschisese în particular şi fusese nevoit să îşi înăbuşe lacrimile înainte să îl ascundă în spatele scaunului. Era un portret cu el, Azriel şi Rhys, stând pe Ramiel după Ritualul Sângelui. Însângeraţi, răniţi şi murdari, cu chipurile pline de triumf macabru, ţinându-se de mâini în timp ce atingeau monolitul din vârf. Probabil că se uitase în mintea lui Rhys pentru imaginea asta.

Cassian o sărutase pe obraz, ea având scutul coborât atunci, şi-i mulţumise încet – ca şi când ar fi fost suficient. Avea să preţuiască tabloul tot restul vieţii.

El şi Lucien nu îşi dăruiseră cadouri, deşi masculul adusese unul pentru Feyre şi partenerul ei, care abia îi mulţumise după ce văzuse cerceii cu perle. Lui Cassian i se strânsese inima la

durerea profundă de pe chipul lui Lucien, când încercase să îşi ascundă dezamăgirea şi aleanul. Elain se retrăsese doar mai mult, fără să afişeze nicio urmă din curajul proaspăt obţinut.

Cassian simţea că Nesta îl privea, dar când se uită, chipul ei era ilizibil. Nimeni nu îi adusese niciun cadou în afară de Feyre şi Elain, care îi dăduseră împreună bani pe un an pentru cărţi la librăria ei preferată din oraş. Avea cam trei sute de cărţi, pe care le credeau suficiente pentru cât ar fi putut citi ea într-un an. Cinci sute de cărţi ar fi fost mai bine, ştia el.

Apoi o abordă Azriel. Nesta clipise la darul îmblânzitorului umbrelor lăsat în poală.

— Nu ţi-am luat nimic, îi şopti ea lui Az, roşind.

— Ştiu, spuse el zâmbind. Nu mă deranjează.

Cassian încercă să se concentreze la cadoul din mâinile lui – la setul din care făceau parte peria şi pieptenele argintiu gravat cu numele ei, pe care îl luase pentru Mor – dar privirea i se opri la degetele Nestei când deschise cutia mică. Ea se uită la ce era înăuntru, apoi confuză la Azriel.

— Ce este asta?

Azriel luă mica baghetă argintie îndoită şi o desfăcu. Într-un capăt avea o clemă, iar în celălalt, o mică sferă de sticlă.

— Poţi să o ataşezi la orice carte citeşti şi mica sferă de lumină fae o să strălucească. Asta ca să nu fii nevoită să mijeşti ochii când citeşti noaptea.

Nesta atinse sfera de sticlă, la fel de mare ca unghia ei, iar lumina fae pâlpâi înăuntru, poleindu-i

blând poala. O atinse din nou, iar aceasta se stinse. Apoi sări în picioare şi îl îmbrăţişă pe Azriel.

Toţi cei din încăpere amuţiră preţ de o clipă.

Dar Azriel chicoti şi o strânse uşor. Cassian zâmbi văzându-i.

— Mulţumesc! spuse Nesta, retrăgându-se repede ca să se minuneze de obiect. Este nemaipomenit!

Azriel roşi şi se retrase, umbrele rotindu-se.

Nesta se uită la Cassian, iar acea lumină se zări din nou în ochii ei. Suficient încât să-l facă să-i ofere darul chiar atunci.

Dar având în vedere cum decursese încercarea de anul trecut, că de la bal nu mai fusese în patul lui… se abţinu.

În caz că i-ar fi zdrobit iarăşi inima.

*

Pe la ora unu dimineaţa, pe Nesta o dureau ochii de oboseală. Ceilalţi încă beau, dar pentru că nu i se oferise vin – şi nici măcar nu-şi dorise – nu li se alăturase ca să cânte şi să danseze. Deşi mâncase trei felii din tortul aniversar al lui Feyre, ridicol de mare şi roz.

Cassian spusese că aveau să rămână aici peste noapte, de vreme ce ar fi fost prea beat ca să o ducă înapoi în zbor spre Casa Vântului, iar Mor şi Azriel prea beţi ca să îi teleporteze, ca să nu mai spună că tot ar fi trebuit să zboare ultima parte a drumului. Era foarte probabil ca Rhys şi Feyre să

rămână împreună până când toţi ar fi fost pregătiţi să plece.

Uşa spre care o îndreptase Feyre era deja deschisă, luminile fae străluc ind în dormitorul opulent împodobit în nuanţe de alb, crem şi cafeniu. Lumânările pâlpâiau în borcane de sticlă pe marginea de marmură a şemineului. Draperiile erau deja trase pentru seara asta, rânduri groase din catifea albastră – singura pată de culoare din cameră, împreună cu câteva fleacuri albastre. Era liniştitor şi mirosea a iasomie, şi era exact camera pe care ar fi gândit-o pentru sine dacă i s-ar fi oferit şansa.

Îşi dădu seama că *i se oferise* şansa. Feyre întrebase, iar ea refuzase. Aparent, Feyre o amenajase, ştiind cumva ce i-ar fi plăcut.

Nesta se aşeză la măsuţa de toaletă, privindu-şi în linişte chipul în oglindă.

Uşa ei se deschise cu un scârţâit, apoi apăru Cassian, rezemându-se de toc şi uitându-se la ea în oglindă.

— Nu ai vrut să-mi spui noapte bună?

Inima ei începu să bată cu putere.

— Eram obosită.

— Au trecut câteva seri de când tot eşti obosită. El îşi încrucişă braţele. Ce se întâmplă?

— Nimic. Ea se răsuci pe taburetul tapiţat al măsuţei de toaletă. De ce nu eşti la parter?

— Nu m-ai întrebat de cadoul tău.

— Am presupus că nu primesc unul de la tine.

El se dezlipi de toc şi închise uşa în urma lui. Absorbea tot aerul din cameră doar stând acolo.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Pur şi simplu.

Masculul scoase o cutie mică din jachetă şi o lăsă pe patul dintre ei.

— Surpriză!

Cassian înghiţi când ea se apropie, singurul semn că asta însemna ceva pentru el.

Nestei îi transpirară palmele când luă cutia, studiind-o. Totuşi, încă nu o deschise.

— Îmi pare rău pentru cum m-am purtat Solstiţiul trecut. Pentru cât de îngrozitoare am fost.

El îi luase şi atunci un cadou. Iar ei nu îi păsase; fusese atât de ticăloasă, încât îşi dorise să îl rănească pentru că îi păsa.

— Ştiu, spuse Cassian apăsat. Te-am iertat de mult. Deschide-l! o îndemnă masculul, deşi Nesta tot nu se putea uita la el.

Mâinile îi tremurară puţin când o făcu, găsind o sferă de argint culcuşită în cutia neagră de catifea. Era de mărimea unui ou de găină, rotundă, cu excepţia zonei ce fusese aplatizată ca să poată fi pusă pe o suprafaţă fără să se rostogolească.

— Ce este?

— Atinge partea de sus. Doar puţin.

Aruncând o privire nedumerită spre el, o făcu.

Muzica răsună în cameră.

Nesta sări înapoi, cu o mână pe piept, când el râse.

Dar *muzica* se auzea din sfera de argint. Şi nu orice muzică, ci valsurile de la balul din urmă cu

două seri, pură şi lipsită de discuţiile mulţimii, ca şi când ar fi stat într-un teatru ca să le audă.

— Nu e globul Veritas, reuşi ea să spună când valsul se auzi din sferă, atât de clar şi de perfect, încât sângele îi glăsui din nou.

— Nu, este Symphonia, un obiect rar din regatul lui Helion. Poate să prindă muzica şi să o să o redea. A fost inventat ca să-i ajute pe compozitori să scrie partiturile, dar, dintr-un motiv oarecare, nu a fost folosit.

— Cum ai scos zgomotul mulţimii când ai prins melodiile alaltăseară? se minună ea.

Cassian roşi.

— M-am întors a doua zi. Le-am cerut muzicienilor din Oraşul Cioplit să le cânte din nou, plus câteva dintre preferatele lor. Dădu din cap spre sferă. Apoi am fost prin câteva dintre tavernele tale preferate, i-am găsit pe muzicanţi şi i-am rugat să cânte…

Când îşi plecă fruntea şi începu să plângă, el amuţi. Ea nu încercă să-şi înăbuşe lacrimile când muzica se auzi în cameră.

Făcuse toate astea pentru ea. Găsise o cale ca ea să aibă muzică întotdeauna.

— Nesta, şopti el.

Închise ochii când conştientizarea gestului său se înălţă ca un val înlăuntrul ei. Odată ce l-ar fi recunoscut, ar fi măturat totul în calea lui, ar fi consumat-o întru totul. Gândul fu suficient ca ea să se îndrepte şi să îşi şteargă lacrimile.

— Nu pot să accept cadoul.

— A fost făcut pentru tine.

El schiţă un zâmbet.

Nu suportă acel zâmbet, amabilitatea şi bucuria lui când îl corectă:

— Nu am să-l accept. Ea puse globul înapoi în cutie şi i-o înmână. Returnează-l!

El miji ochii.

— Este un cadou, nu un inel de logodnă nenorocit!

Ea înţepeni.

— Nu, am să-l caut pe Eris pentru asta.

El rămase nemişcat.

— Repetă ce-ai zis!

Ea afişă o expresie rece, singurul scut pe care îl avea împotriva lui.

— Rhys spune că Eris mă vrea drept mireasă. O să facă orice vrem, în schimbul mâinii mele.

Pietrele Siphon de pe mâinile lui Cassian pâlpâiră.

— Doar nu te gândeşti să accepţi.

Ea nu spuse nimic, lăsându-l să creadă ce era mai rău.

El mârâi.

— Înţeleg. Mă apropii un pic mai mult, iar tu mă alungi. Revii unde eşti în siguranţă. Este mai bine să te măriţi cu o viperă ca Eris, decât să fii cu mine.

— Nu sunt *cu* tine, izbucni ea! Mă culc cu tine.

— Singurul lucru potrivit pentru o brută născută din flori, nu?

— Nu am spus asta.

— Nu e nevoie. Ai mai spus-o de o mie de ori.

— Atunci de ce te-ai mai deranjat să intervii la bal?

— Pentru că eram gelos! strigă el, întinzându-şi aripile. Arătai ca o *regină* şi era dureros de evident că ar trebui să fii cu un prinţ ca Eris, şi nu cu un nimeni de rang inferior, ca mine! Pentru că nu suportam nici cât negru sub unghie să văd asta! Dar haide, Nesta! Mărită-te cu el şi îţi urez noroc!

— *Eris* este bruta, replică ea. Este o brută şi un *nenorocit*. Şi *m-aş mărita* cu Eris, pentru că sunt *exact* ca el!

Cuvintele răsunară prin cameră.

Chipul lui îndurerat o distruse.

— Îl merit pe Eris.

Vocea ei se sparse.

— Eşti bun, Cassian, zise Nesta răguşită. Şi eşti *curajos*, minunat şi bun. Aş putea să ucid pe oricine te-a făcut vreodată să te simţi mai puţin de atât – mai puţin decât eşti. Şi ştiu că fac parte din grupul ăla şi urăsc asta. Ochii o usturară, dar ea depăşi momentul. Eşti tot ce nu am fost niciodată şi nu am să fiu nicicând bună pentru tine. Prietenii tăi o ştiu, iar eu am purtat cu mine mereu povara faptului că nu te merit.

Furia dispăru de pe chipul lui.

Nesta nu-şi înăbuşi lacrimile ce urmară şi nici cuvintele ce i se rostogoliră de pe limbă.

— Nu te-am meritat înainte de război şi nici după şi, cu siguranţă, nu te merit nici acum. Încet, scoase un râs spart. De ce crezi că te-am alungat? De ce crezi că nu ţi-am vorbit? Îşi atinse cu o mână pieptul dureros. După ce a murit tata, după ce am

eşuat în atâtea feluri – să mi te refuz… Suspină. A fost pedeapsa mea. Nu înţelegi? Abia îl vedea printre lacrimi. Din clipa în care te-am cunoscut, te-am dorit în mod iraţional. Din clipa în care te-am văzut în casa mea, ai fost singurul la care m-am gândit. Iar asta m-a *îngrozit*. Nimeni nu a avut niciodată o asemenea influenţă asupra mea. Şi încă sunt îngrozită că, dacă îmi permit să te am… o să mi se ia şi asta. Cineva o să-mi ia bucuria, iar dacă mori… Îşi cuprinse faţa cu mâinile. Nu contează, şopti ea. Nu te merit şi nu am să te merit niciodată.

Liniştea umplu camera. Era atât de linişte, încât se întrebă dacă el plecase, şi îşi coborî mâinile ca să vadă dacă mai era acolo.

Cassian stătea în faţa ei, lacrimile curgându-i pe chipul frumos şi perfect.

Ea nu dădu înapoi, lăsându-l să o vadă astfel: cât mai vulnerabilă posibil. Oricum o văzuse în toate ipostazele.

El deschise gura şi încercă să vorbească, dar fu nevoit să înghită şi să încerce din nou.

Nesta văzu totuşi toate cuvintele în ochii lui. Aceleaşi de care era sigură că se zăreau în privirea ei.

Aşadar, Cassian nu mai încercă să vorbească şi se apropie de ea. Îşi strecură o mână în părul ei, apucând-o de talie cu cealaltă şi o trase lângă el. Nu spuse nimic în timp ce-şi plecă fruntea, gura atingând lacrimile ce curgeau pe unul dintre obrajii ei. Apoi de pe celălalt.

Ea închise ochii, permiţându-şi să se bucure de senzaţia buzelor lui pe pielea ei fierbinte, de respiraţia ce îi mângâia obrazul. Fiecare sărut blând repeta cuvintele pe care le văzuse în ochii lui.

Cassian se retrase şi rămase astfel destul de mult timp încât ea să deschidă din nou ochii ca să îi vadă chipul la câţiva centimetri de al ei.

— Nu ai să te măriţi cu Eris, spuse el răguşit.

— Nu! şopti ea.

Ochii lui străluciră.

— Nu o să fie nimeni altcineva. Pentru niciunul dintre noi.

— Da, şopti Nesta.

— Niciodată, promise el.

Nesta puse o mână pe pieptul lui musculos, lăsând bătăile puternice ale inimii lui să-i răsune în palmă. Le lăsă să-i coboare pe braţ, în pieptul şi inima ei.

— Niciodată, jură ea.

Era tot ce avea el nevoie. Tot ce avea ea nevoie.

Cassian o sărută, iar lumea încetă să existe.

Sărutul era chinuitor şi înflăcărat, apăsat şi frenetic, o revendicare şi o cedare. Ea nu ştia cum să-l descrie. Îşi aruncă braţele în jurul lui, lipindu-se cât mai mult, întâlnindu-i limba la fiecare mişcare.

El mormăi şi o înghionti înapoi spre pat, gura lui devorând, gustând şi spunând tot ce ea nu putea exprima încă, dar cândva, poate curând, ar fi putut. Pentru el, Nesta ar fi luptat ca să găsească în ea curajul să o spună.

Coapsele ei atinseră salteaua, iar el întrerupse sărutul ca să o dezbrace.

Nesta se aştepta să i le smulgă şi să le rupă, dar Cassian îi scoase cu blândeţe rochia, degetele tremurându-i când descheie fiecare nasture de pe spatele rochiei. Degetele ei tremurară când îi scoase cămaşa.

Apoi rămaseră goi şi se uitară din nou unul la celălalt cu acele cuvinte nerostite în ochi, iar Nesta îi permise să o întindă pe pat, să o încalece.

Ceea ce urmă nu fu dur sau sălbatic.

Ea nu îi voia capul între picioare. Nu-i voia nici măcar degetele. Când îşi strecură unul în vulva ei, îl lăsă să simtă că era pregătită, apoi îi luă mâna, împletindu-şi degetele cu ale lui, când cu cealaltă îi apucă penisul şi îl îndreptă spre ea.

Cassian o tachină, atingând-o uşor între picioare, apoi se opri. Privirile lor se întâlniră.

După aceea, masculul o sărută pătimaş când o pătrunse.

Nesta suspină. Nu la plenitudinea de a-l avea în ea, ci la senzaţia din piept. La chestia care bătu atât de tare când se uită din nou la ea, când ieşi aproape de tot şi o penetră iarăşi.

La cea de-a doua împingere, chestia din pieptul ei – inima… La a doua împingere, aceasta îi cedă complet.

La a treia, o sărută din nou.

La a patra, Nesta îşi împreună mâinile în jurul capului şi gâtului său şi îl ţinu acolo cât îl sărută încontinuu.

La a cincea, zidurile fortăreţei interioare din fier vechi căzură. Cassian se retrase, ca şi când ar fi simţit asta, iar ochii lui se luminară când îi întâlniră pe ai ei.

Dar el continuă să se mişte, făcând dragoste pe îndelete, fără grabă. Aşadar, Nesta lăsă tot ce era dincolo de zidurile de fier să se deşire spre el. Lumina aurie pură şiroi către Cassian, fir cu fir, iar masculul o întâmpină cu a lui. Acolo unde se împleteau acele fire, viaţa scânteia ca lumina stelelor – ea nu mai văzuse şi nici nu mai simţise ceva atât de frumos.

Plângea şi nu ştia de ce – doar că nu voia să se termine; voia să simtă mereu această legătură dintre ei, să-l simtă pătrunzând-o atât de adânc, încât să şi-l dorească imprimat sub piele. Lacrimile lui curseră pe faţa ei, iar ea ridică mâna ca să i le şteargă. El îşi sprijini capul de mâna ei, frecându-se uşor de palma Nestei.

— Spune-o, îi şopti Cassian pe piele.

Ea ştia la ce se referea. Cumva, ştia.

Nesta aşteptă până ce el se împinse din nou, intrând mai adânc ca niciodată şi şopti:

— Eşti al meu.

El gemu, împingându-se puternic.

— Iar eu sunt a ta, şopti Nesta.

Acele fire aurii dintre sufletele lor străluciră cu aceste cuvinte, ca şi când ar fi fost o harpă la care cânta o mână cerească.

Pentru că era muzica dintre sufletele lor. Întotdeauna fusese aşa. Iar vocea lui era muzica ei preferată.

— Nesta! Ea auzi rugămintea din numele ei.

Cassian mai avea puţin şi atingea orgasmul şi voia ca Nesta să îl însoţească. Voia să se rostogolească împreună în extaz. Dintr-un oarecare motiv, conta ca de această dată să aibă orgasm amândoi în acelaşi timp.

Cassian îşi coborî capul spre sânul ei, prinzându-i sfârcul cu dinţii când îl bătu uşor cu limba.

Gestul fu suficient ca Nesta să ajungă la orgasm. Gemu, iar el repetă mişcarea, coordonându-şi limba cu penetrarea adâncă. De nenumărate ori.

Firele aurii străluciră şi cântară, iar Nesta nu mai suportă muzica dintre sufletele lor, senzaţia de a-l simţi deasupra ei şi în ea.

Orgasmul dădu năvală, distrugând ultima bucăţică din acel zid intern, râzând munţii şi pădurile, ştergând lumea cu lumină şi plăcere, stelele căzând din cer într-o ploaie nesfârşită.

Cassian strigă când ejaculă, iar sunetul fu chemarea unei vânători, o simfonie, un singur corn când răsăritul se ivi în lume.

Era doar acest moment, acest lucru pe care îl împărtăşeau amândoi, şi dură o eternitate. Timpul nu mai conta. Timpul întotdeauna se oprise în preajma lui, a lor.

El ejaculă la nesfârşit înlăuntrul ei, mai mult ca niciodată, ca şi când până acum s-ar fi reţinut, ca şi când şi-ar fi distrus propriul zid interior.

Pentru totdeauna. *Pentru totdeauna*. *Pentru totdeauna*.

Cuvintele răsunară în fiecare respiraţie a lor, în fiecare bătaie a inimii, atât de sincronizate, încât păreau să bată la unison.

Apoi se lăsă liniştea, splendidă şi senină, iar Cassian nu se retrase, plecându-şi privirea cu mirare şi bucurie.

Nesta se întinse ca să îl sărute.

Un sărut conduse la altul, iar foamea se ridică precum un val în ea, între ei. Apoi Cassian o pătrunse iarăşi, mai repede şi mai dur, şi timpul încetă din nou să existe.

Câteva ore, zile, săptămâni, luni şi milenii mai târziu, când erau amândoi în sfârşit epuizaţi, când sufletele lor se separaseră complet, Cassian se retrase şi se prăbuşi pe pat.

Nesta abia îşi putea aminti cuvintele. Dar le găsi când îi şopti pe întuneric: „Rămâi cu mine”.

Îl străbătu un fior, dar masculul doar zâmbi când o strânse lângă el.

Iar Nesta dormi în căldura, siguranţa şi, în sfârşit, la adăpostul braţelor lui.

Capitolul 59

Nesta deschise ochii.

Ştia că era afectuoasă şi mulţumită, deşi îi luă o clipă să îşi amintească motivul. Să îşi dea seama că era încă în braţele lui Cassian. Se bucură de asta. Savură fiecare respiraţie ce îi atinse tâmpla, simţi apăsarea degetelor lui pe spate. Un calm surprinzător de asemănător cu ce simţea când îşi

făcea zilnic exerciţiile de liniştire a minţii o cuprinse.

Cassian se trezi curând după aceea, dându-i un sărut adormit şi satisfăcut. Acesta se transformă în ceva mai tandru şi, câteva minute lungi, ei rămaseră întinşi acolo, uitându-se unul la celălalt, Cassian mângâind-o încet pe spate. Mângâierea se transformă curând într-o atingere mai pătimaşă, iar când se crăpă de ziuă, se încolăciră din nou, făcând dragoste fără grabă.

Când se întinse din nou, transpirată şi gâfâind lângă el, trecându-şi un deget peste şanţul abdomenului său musculos, Nesta şopti:

— Bună dimineaţa!

Cassian îi netezi părul cu mâna.

— Bună dimineaţa!

El se uită spre pervazul şemineului – spre micul ceas de lemn din mijlocul acestuia, apoi se îndreptă.

— Rahat!

Nesta se încruntă.

— Trebuia să fii undeva?

El îşi trăgea deja pantalonii, căutând pe podea restul hainelor. Nesta arătă tăcută spre cealaltă parte a patului, unde cămaşa lui era deasupra rochiei ei.

— Bătaia cu bulgări! Am să întârzii!

Nesta fu nevoită să-i analizeze fiecare cuvânt, dar nu reuşi decât să întrebe:

— Ce?

— Tradiţia anuală, cu Rhys şi Az! Urcăm la cabana din munţi – aminteşte-mi să te duc acolo

cândva – şi… Ei, bine, este o poveste lungă, dar am făcut-o cam în fiecare an de câteva secole, iar eu nu am câştigat de ani buni. Dacă nu câştig nici anul ăsta, o să mi se amintească *mereu* asta, îi zise cât îşi luă cămaşa, jacheta de piele şi cizmele.

Nesta râse pur şi simplu.

— Voi trei – cei mai temuţi războinici din tot ţinutul – vă bateţi cu bulgări în fiecare an?

Cassian ajunse la uşă, aruncându-i un zâmbet şiret.

— Am pomenit că după aceea facem o baie de aburi în sauna lipită de cabană?

După zâmbetul lui şiret, îşi dădu seama că el voia să spună „goi puşcă”. Nesta se ridică, părul alunecându-i peste sâni. Privirea lui coborî, un muşchi al gâtului încordându-i-se. Pentru o clipă, Nesta speră să sară din nou pe ea. Într-adevăr, nările lui se umflară, mirosind nevoia ce clocotea înlăuntrul ei doar văzând că o măsura din priviri şi că trupul i se încorda.

Dar Cassian înghiţi, zâmbetul şi şiretenia dispărând când îşi drese glasul.

— După bătaie, trebuie să facem o inspecţie completă a legiunilor din Illyria, câteva zile. Mă întorc după aceea.

Fără să îi dea măcar un sărut de rămas-bun, el dispăru.

*

Trecură trei zile fără veşti de la Cassian. La antrenamente fusese înlocuit de Azriel cel cu faţa

inexpresivă, care era mai distant decât de obicei şi nici măcar nu îi zâmbea. Dar el nu obiecta când ea îşi aducea Symphonia în ring în fiecare dimineaţă, pentru mai multă motivaţie în timpul exerciţiilor. Preotesele se minunaseră de cadou, câteva dintre ele dansând pe muzică, dar Nesta se gândise doar la cât timp şi efort investise Cassian pentru asta. Cum ştiuse el ce ar fi însemnat pentru ea un asemenea cadou.

Tot corpul o furnica de dorinţă, făcând-o să strângă din dinţi. Trei zile fără el ar fi putut fi la fel de bine trei luni. Devenise atât de disperată după el, încât mâna îi aluneca acum între picioare în baie, în pat, chiar şi în timpul prânzului din camera ei. Dar orgasmul o golea, ca şi când corpul ei ar fi ştiut că avea nevoie ca el să o umple. Îl întreba pe Azriel în fiecare zi când avea să se întoarcă, iar acesta îi răspundea: „Curând”, înainte să îşi continue lecţia.

Poate înnebunise. Poate ăsta fusese acel zid de fier din jurul minţii ei – lucrul care îi ţinuse mintea întreagă. Cu siguranţă nu era normal să se gândească atât de mult la cineva, să aibă atâta nevoie de *el*.

Acea îngrijorare o urmărea când îşi terminau lecţiile, gâfâind şi transpirând în ciuda dimineţii reci, mulţumită curselor de viteză Valkyrie pe care le practicau: zece secunde de alergare, treizeci de secunde de mers rapid, alte zece secunde de alergare… Preţ de cincisprezece minute. Imediat ce terminau, îşi adăugau scuturile. Apoi săbiile. Toate erau menite să le sporească rezistenţa şi

concentrarea pentru controlul respiraţiei între atacurile rapide şi retrageri. Toate erau o nebunie ce nu prea putea calma agitaţia Nestei când le întrebă pe Emerie şi pe Gwyn:

— Vreţi să rămâneţi în Casă cu mine în seara asta? Ea făcu semn spre boltă. Să citim sau aşa ceva?

Gwyn clipi, gândindu-se. În afară de a veni la aceste lecţii sau ca să folosească ringul de antrenament pentru a tăia acea panglică, nu ieşise din bibliotecă, dar îi zise:

— Am să o întreb pe Clotho.

Emerie zâmbi la Nesta, ca şi când ar fi fost conştientă de ce avea nevoie de companie.

— Sigur.

În acea seară, Nesta şi Emerie citiră în linişte în biblioteca privată, aşteptând-o pe Gwyn. Emerie se întinsese pe fotoliu, legănându-şi picioarele peste o cotieră şi stând cu spatele rezemat de cealaltă. Fără să îşi ridice privirea de la cartea din poală, spuse:

— Cassian trebuie să fie un adevărat armăsar în pat, dacă eşti atât de încordată cât timp este plecat.

Nesta îşi drese glasul, alungând amintirea gurii lui, a corpului puternic, a felului în care părul lui mătăsos şi negru îi încadra chipul când o încăleca, legănându-se în timp ce o penetra.

— El este…

Ea scoase un mic zgomot gutural.

— Am înţeles, spuse Emerie, chicotind. Ştie Mersul.

— Mersul?

Emerie rânji.

— Ştii tu, când un mascul ştie cum să îşi folosească bine penisul şi merge cu o falã prin care, de fapt, declară asta tuturor.

Nesta îşi dădu ochii peste cap.

— Era de sperat să ştie cum să o folosească bine, după ce a trăit cinci sute de ani. Ea pufni. Deşi am cunoscut destui care mi-au dovedit contrariul.

Emerie ridică o sprânceană ca ea să continue, dar o bătaie se auzi în uşa bibliotecii. Gwyn băgă capul înăuntru şi studie camera înainte să intre. Ţinea o mică desagă, probabil cu ce avea nevoie peste noapte. Nesta rugase deja Casa să pregătească un dormitor pentru toate trei, iar ea intrase în biblioteca privată ca să o găsească transformată: lângă fereastra zidului îndepărtat, o masă de lucru şi scaunele fuseseră schimbate cu trei paturi, fiecare plin de pături şi perne.

Gwyn zâmbi, deşi inima îi bătea repede în gât.

— Scuze că am întârziat! Merrill m-a pus să citesc un fragment cu ea *de zece ori*. Gwyn oftă. Spune-mi, te rog, că toată ciocolata este pentru noi!

Casa umpluse masa dintre fotolii cu grămezi de ciocolată: trufe, bomboane şi tablete. Pe lângă fursecuri şi prăjiturele. Şi o farfurie cu brânzeturi şi fructe. Şi carafe cu apă, şi diverse sucuri.

Gwyn studie masa.

— Te-ai deranjat cu toate astea?

— O, nu, spuse Emerie, ochii ei strălucind. Nesta nu ne-a spus secretul.

Nesta pufni, dar Emerie zise:

— Casa o să-ţi dea *orice* vrei, doar să o zici cu voce tare. La sprâncenele ridicate ale lui Gwyn, Emerie spuse: Aş vrea o felie de prăjitură cu fistic, te rog!

O farfurie cu o prăjitură apăru în faţa ei, împreună cu un bol cu frişcă şi zmeură pe deasupra.

Gwyn clipi.

— Locuieşti într-o casă magică!

— Îi place să citească, recunoscu Nesta, atingând un teanc de romane. Aşa ne-am împrietenit.

Gwyn şopti în cameră:

— Care este cartea ta preferată?

Una căzu pe masă lângă prăjitura lui Emerie, iar Gwyn ţipă surprinsă. Apoi îşi frecă mâinile.

— O, ce încântător!

— Zâmbetul ăla aduce probleme, spuse Emerie.

Gwyn zâmbi mai larg.

*

Două ore mai târziu, Nesta se trezi complet dezbrăcată într-o cadă din mijlocul bibliotecii private, toată plină cu bule. Fără apă, doar bule. În căzi identice, de fiecare parte a ei, chicoteau Emerie şi Gwyn.

— E ridicol, spuse Nesta, deşi zâmbea.

Fiecare dintre cererile lor devenise tot mai absurdă, iar Nestei i s-ar fi părut că ele exploatau Casa, dacă nu ar fi fost atât de… încântată să le facă pe plac. Să adauge detalii creative.

Cum ar fi că în fiecare bulă zbura o mică pasăre.

Artificii tăcute încă explodau în colţul îndepărtat al camerei, iar un pegas în miniatură – cererea Nestei, doar la îndemnul prietenelor ei – se hrănea pe un petec de iarbă de lângă raft, mulţumit să le ignore.

Un tort mai înalt decât Cassian era în mijlocul camerei, luminat cu o mie de lumânări. Şase broaşte dansau în cerc în jurul unei ciuperci cu pete roşii şi albe, valsurile fiind oferite de Symphonia Nestei.

Emerie purta o coroană cu diamante şi şase coliere de perle, iar Gwyn o pălărie înclinată, cu boruri largi şi potrivită pentru orice doamnă elegantă. O umbrelă de soare se rezema de celălalt umăr, iar ea o roti lent în timp ce studie ferestrele, lumea de dincolo de ele şi spuse în şoaptă:

— Câteodată mă întreb dacă o să am vreodată curajul să ies din nou afară. Mă tem în fiecare zi că nu o să-l am.

Zâmbetul Nestei dispăru.

— Şi eu simt la fel, zise, după ce se gândi o clipă.

Pentru că existenţa asta, traiul în Casă, antrenamentul, munca în bibliotecă… Nu era viaţă adevărată. Nu pe deplin. Când avea să i se permită

să revină în oraş, atunci urma să înfrunte din nou viaţa şi să vadă dacă era demnă de asta. Gândul o făcu să simtă un nod în stomac.

Alungând tristeţea, Gwyn sări din cadă, bulele împrăştiindu-se, şi îşi căută desaga.

— Acum, să nu îndrăzniţi să râdeţi de mine, dar am adus ceva de lucru. Nu mi-am dat seama că o să avem o casă magică, ca să ne ţină ocupate. Ea scoase o grămadă de aţe de diverse culori. Eu şi sora mea obişnuiam să împletim brăţări şi să le punem talismane pline cu dorinţe. Ridică un sac, răsturnând câteva monede de argint în palmă. Nu erau mai mari decât unghia de la degetul mic, şi la fel de subţiri ca o azimă. Vocea i se domoli. Noi credeam că dorinţa se adeverea de îndată ce brăţara cădea.

Emerie întrebă cu blândeţe:

— Cum o chema?

— Catrin. Vocea lui Gwyn era plină de suferinţă şi alean. Eram gemene. Avea părul negru ca onixul şi pielea albă ca luna. Şi era la fel de schimbătoare ca marea. Râse încet. În ciuda defectelor ei – şi ale mele – ne iubeam mult. Nu ne aveam decât una pe cealaltă când eram mici. Era singura pe care mă puteam baza cu adevărat. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

Nesta nu reuşi să nu se gândească la Feyre.

— Aş vrea să mai pot avea o clipă cu ea, zise Gwyn. Doar una, ca să îi spun că o iubesc şi să îmi iau adio. Ea îşi şterse ochii, ridicându-şi capul. Se uită direct la Nesta. Ştii, este ceea ce contează cu adevărat până la urmă. Nu certurile noastre

mărunte sau neînţelegerile. Am uitat de toate astea în clipa în care ea… Gwyn scutură din cap. Este tot ce contează.

Nesta dădu lent din cap. Aşadar, poate nu erau doar ea şi Feyre. Poate că *toate* surorile aveau greutăţi, certuri, abisuri între ele. Nu era perfectă, dar… nici Feyre nu era. Amândouă făcuseră greşeli. Şi pe amândouă le aşteptau vieţi îndelungate. Ce se întâmplase în trecut nu trebuia să le dicteze viitorul.

Aşadar, Nesta dădu din nou aprobator din cap, lăsând-o pe Gwyn să vadă că înţelegea.

— Este tot ce contează, confirmă Nesta.

Gwyn zâmbi, apoi îşi îndreptă spatele, dregându-şi vocea.

— Am reuşit să găsesc aţă şi talismane înainte de Solstiţiu, crezând că am să le fac pentru voi drept cadou, dar a durat mai mult timp să sosească decât am crezut. Deci m-am gândit că am putea face în seara asta brăţările. Ea puse cu atenţie materialele pe cea mai apropiată masă.

Nesta şi Emerie se ridicară ca să studieze varietatea de aţe: erau de toate culorile şi nuanţele, adunate cu grijă.

— Arată-mi cum să fac, spuse Emerie încet.

Nesta se întrebă dacă vorbele lui Gwyn rezonaseră şi cu ea – ce durere şi speranţă ar fi putut să ţină Emerie în sinea ei.

Dar Gwyn zâmbi şi-şi începu demonstraţia alegând trei culori pe care le considera potrivite spiritului lui Emerie, spuse ea. Verde, mov şi auriu. Nesta se abţinu să chicotească şi alese culorile

pentru Gwyn: albastru, alb şi turcoaz. Emerie, la rândul ei, alese culorile Nestei: albastru deschis, roşu şi argintiu. Nesta şi Emerie încercară să repete conştiincioase paşii „uşori” ai lui Gwyn: dublând firul, înnodându-l, tăind buclele, apoi ţintuind partea de sus a brăţării sub o carte grea în timp ce separau fiecare fir după culoare. Apoi începură să facă bucle, trăgând firele înainte şi înapoi. Nodurile lui Emerie erau perfecte. Ale Nestei…

— Brăţara ta o să fie hidoasă, Gwyn.

Nesta se încruntă la aspectul strâmb şi dezordonat pe care îl aveau primele zece rânduri ale ei.

— Continuă, spuse Gwyn, fiind cu mult înaintea ei la propria brăţară şi începând să adauge tipare frumoase printre rânduri. Nodurile arată mai bine dacă exersezi. Spune-mi doar când ajungi la jumătate, apoi adăugăm talismanul.

Ele lucrară în camera plină de muzică, discutând, Emerie şi Gwyn râzând ocazional la teribila lipsă de îndemânare a Nestei.

— Acum, spuse Gwyn când ajunseră la jumătate, ne punem dorinţe. Ea întinse mâna spre una dintre monedele minuscule. Am să o ţin în mână, am să mă gândesc la ceva pentru Emerie şi…

— Stai! zise Nesta, prinzând-o de mână pe Gwyn înainte să poată atinge talismanul. Dă-mi voie!

Prietenele ei o priviră curioase, iar Nesta înghiţi.

— Dă-mi voie să pun o dorinţă pentru toate, le explică ea, luând cele trei talismane.

Un mic dar pentru prietenele care deveniseră ca nişte surori.

O familie aleasă. Ca aceea pe care şi-o făcuse Feyre.

Nesta strânse talismanele în palmă, închizând ochii şi spuse:

— Aş vrea să avem curajul să ieşim în lume când suntem pregătite, dar să putem găsi întotdeauna calea de întoarcere la noi. Indiferent de situaţie.

Gwyn şi Emerie ovaţionară auzind-o. Iar când Nesta deschise ochii şi palma, ar fi putut jura că monedele străluceau uşor.

Capitolul 60

Cassian fusese plecat cinci zile. Cinci zile, nu mai puţin, ca să inspecteze toate legiunile illyriene şi să-şi aducă aminte cum să se comporte ca un mascul normal şi cu mintea întreagă, nu ca un căţel îndrăgostit. Dar cumva, înainte să revină, se petrecuse o schimbare.

Nu doar schimbarea majoră de la Solstiţiul de Iarnă dintre el şi Nesta. Ci o schimbare între Nesta, Emerie şi Gwyn.

El ieşi în dimineaţa rece ca să le găsească pe cele trei deja antrenându-se în ring. Stăteau în jurul bârnei, panglica plutind cu graţie în vântul aspru. Gwyn ţinea o sabie în mână, iar Emerie şi Nesta stăteau la câţiva paşi distanţă. Toate trei

purtau brăţări împletite colorate cu talismane argintii ce se legănau.

Cassian zăbovi în pragul uşii când Nesta îi şopti lui Gwyn:

— Poţi s-o faci!

Azriel veni lângă el, tăcut ca umbrele care îi încoronau aripile.

Gwyn se uită la panglică ca la un inamic de pe câmpul de luptă. Aceasta se undui în vânt, îndepărtându-se, mişcările fiind la fel de imprevizibile ca ale oricărui duşman.

— Fă-o pentru pegasul în miniatură, spuse Emerie. Cassian nu ştia ce însemna asta, dar Gwyn zâmbi.

Nesta râse.

Sunetul ar fi putut fi la fel de bine un fulger în capul său, pentru cât de mult îl zgudui acel râs. Liber şi uşor, şi atât de deosebit faţă de oricare altul, încât până şi Azriel clipi. Era un râs adevărat.

— Pegasul în miniatură, spuse Nesta, a fost o iluzie. Iar acum este din nou pe păşunea lui imaginară.

— Cel mai mult a plăcut-o pe Gwyn, o tachină Emerie. În ciuda eforturilor tale de a-l convinge.

Liniştea se lăsă din nou când Gwyn se mişcă pe loc, înclinând sabia. Vântul clătină din nou panglica, ca şi când ar fi necăjit-o.

Cassian se uită la Az, dar atenţia lui era fixată la tânăra preoteasă, admiraţia şi încurajarea tăcută strălucind pe chipul lui.

— Sunt stânca de care se sparge valul, şopti Gwyn.

Nesta îşi îndreptă spatele auzind cuvintele, ca şi când ar fi fost o rugăciune şi o invocare. Gwyn ridică sabia.

— Nimic nu mă poate distruge!

Cassian îşi încordă gâtul şi, chiar din partea cealaltă a ringului, văzu ochii Nestei strălucind de mândrie şi suferinţă.

— Nimic nu *ne* poate distruge, zise Emerie.

Lumea păru să se oprească la aceste cuvinte, ca şi când până atunci ar fi urmat o singură cale, iar acum o parte din ea s-ar fi desprins şi s-ar fi îndreptat într-o altă direcţie. Într-o sută sau o mie de ani, acest moment tot avea să fie întipărit în memoria lui. Avea să le spună copiilor şi nepoţilor săi: „Chiar în clipa aceea s-a schimbat totul”.

Azriel rămase complet nemişcat, ca şi când şi el ar fi simţit schimbarea. De parcă şi el ar fi fost conştient că forţe mult mai mari priveau în ringul de antrenament când Gwyn se mişca.

Lină ca Sidra, rapidă ca vântul munţilor illyrieni, cu întreg trupul într-o armonie melodioasă, Gwyn fandă spre panglică, se roti şi ridică braţul, executând o lovitură perfectă cu dosul mâinii, care tăie însăşi dimineaţa de iarnă.

Jumătate de panglică flutură pe piatra roşie.

O tăietură perfectă şi precisă. Nicio şuviţă zdrenţuită nu se undui în vânt când panglica tăiată, atârnată de bârnă, fâlfâi.

Nesta se aplecă, luă jumătatea căzută de panglică şi îi legă solemn fruntea lui Gwyn. Era o versiune improvizată a ceea ce purtau preotesele

pe cap împreună cu pietrele lor. Dar Cassian nu o mai văzuse pe Gwyn cu Piatra de Invocare.

Gwyn ridică mâna tremurândă spre frunte, atingând panglica cu care o încoronase Nesta.

— Valkyrie, zise Nesta cu o voce groasă.

*

Devenise un ritual ca fiecare să taie panglica, să fie încoronată cu jumătatea tăiată şi unsă Valkyrie.

Gwyn fu prima. Emerie a doua. Până la sfârşitul antrenamentului din acea dimineaţă, Nesta deveni a treia.

Asta uşura doar puţin faptul că-l vedea pe Cassian. Chiar dacă nevoia pe care o simţea nu făcuse decât să se intensifice, furnicându-i pielea şi dorindu-şi să se manifeste. Să ajungă la el.

De fiecare dată când îi întâlnea privirea sau se apropia la câţiva metri de el, dorinţa îi spunea să îşi scoată hainele şi să i se ofere. Se concentră la panglica albă din jurul frunţii, la ce realizaseră toate trei.

Lecţia se terminase, iar Nesta poate că l-ar fi târât pe Cassian spre dormitorul ei dacă nu ar fi plecat în zbor. El nu se întoarse până în dimineaţa următoare.

O evita.

Dar a doua zi dimineaţă înţelese de ce – sau, cel puţin, că avusese un motiv ca să dispară.

Ringul de antrenament fusese transformat din nou.

O cursă cu obstacole era întinsă peste tot, încolăcită ca un şarpe. Nesta sosise printre ultimele şi se alătură grupului de femele care zăboveau lângă uşă, şoptind despre asta în timp ce Cassian şi Azriel se întoarseră spre ele. Cassian spuse:

— Valkyrie erau războinice geniale şi neînfricate. Dar adevărata lor putere venea din faptul că erau foarte bine instruite. El făcu semn spre cursa cu obstacole. Singure, niciuna dintre voi nu o să poată să treacă prin acea cursă. Împreună, puteţi găsi o cale.

Emerie pufni.

Cassian îi zâmbi.

— Pare simplu, nu-i aşa?

Emerie avu prezenţa de spirit să pară neliniştită.

Azriel bătu din palme şi toate femelele îşi îndreptară privirea către el.

— O să lucraţi în grupuri de trei.

Gwyn îl întrebă pe Az, ochii ei turcoaz strălucind:

— Ce obţinem dacă terminăm cursa?

Umbrele lui Az dansară în jurul său.

— De vreme ce nu este nicio şansă ca vreuna dintre voi să termine cursa, nu ne-am deranjat să luăm un premiu.

Se auziră proteste. Gwyn îşi ridică bărbia, acceptând provocarea.

— Abia aşteptăm să îţi demonstrăm că te înşeli.

*

Aparent, avea să dureze o vreme să demonstreze că Azriel şi Cassian se înşelau.

Gwyn, Emerie şi Nesta ajunseră cel mai departe în trei ore: abia la jumătate.

Roslin, Deidre şi Ananke ajunseră la obstacolul din spatele lor înainte să expire timpul, iar părul auriu al lui Ananke era murdar de sânge de la lovitura pe care o încasase în cap de la un obiect din lemn cu multe braţe ce se rotea.

— Monştri sadici, spuse printre dinţi Gwyn, când cele trei prietene şchiopătară spre bazinul cu apă, înfrângerea apăsându-le umerii.

— Încercăm din nou mâine, spuse Emerie, care se alesese cu o vânătaie, mulţumită buşteanului rotativ ce o doborâse în fund înainte ca Nesta să o poată prinde. O să încercăm până ce le ştergem expresia aia arogantă de pe feţele perfecte!

Într-adevăr, Azriel şi Cassian tocmai se rezemaseră de zid, cu braţele încrucişate şi zâmbindu-le tot timpul.

Gwyn îi aruncă lui Azriel o privire încruntată când trecu pe lângă el.

— Ne vedem mâine, îmblânzitor al umbrelor! îi spuse peste umăr.

Az se uită după ea, ridicând amuzat din sprâncene. Când el se întoarse, Nesta zâmbi.

— Nu ştii ce ai stârnit, spuse ea.

Az îşi înclină capul, ochii căprui mijind când Gwyn ajunse la boltă.

— Îţi aminteşti ce a făcut Gwyn cu panglica? Nesta îi făcu un semn din ochi şi îl bătu pe umăr pe îmblânzitorul umbrelor. Tu eşti noua panglică, Az!

*

Cursa cu obstacole rămânea imposibilă.

Ticăloşii o schimbau în fiecare noapte. În fiecare dimineaţă, era o provocare diferită şi mai dificilă. Dar una care avea un tipar general: începea de obicei cu o mulţime de exerciţii pentru picioare, fie o alergare sau mersul piticului pe o scară pe pământ sau echilibristică pe o bârnă suspendată. Apoi urma testul mental – ghicitori la care să se gândească împreună, apoi să se bazeze una pe cealaltă ca să meargă mai departe. Iar când erau complet epuizate, urmau exerciţiile de forţă.

Toate trei ajunseră la al treilea nivel doar o dată în următoarele două săptămâni.

Roslin, Ananke şi Deirdre erau aproape în urma lor, îndemnând-o pe Gwyn să îşi stimuleze mai mult grupul. Ea voia să fie prima. Voia ca ea, Nesta şi Emerie să fie cele care ştergeau rânjetele de pe chipurile lui Azriel şi Cassian. În special de pe al lui Azriel.

Ignorând asta, după prima zi, avură doar o oră ca să termine cursa. Celelalte două ore şi le petrecură în grup, lucrând la instrucţia militară: mărşăluind în formaţie (era mai dificil şi mai stupid decât părea), luptând una lângă cealaltă (era mai

periculos decât părea) şi învăţând cum să se mişte, să gândească şi să respire la unison.

Dar continuară. Mărşăluiră în formaţiunile Valkyrie. Luptară la unison cu Cassian şi Azriel drept adversari. Învăţară să îşi ţină scuturile fixate la atacurile pietrelor Siphon illyriene, împotriva siluetelor înalte masculine. Toată instrucţia de rezistenţă Valkyrie dădu roade: toate genuflexiunile sau fandările infernale le permiteau acum să-şi fixeze scuturile fără efort. Să reziste unui atac inamic.

Lucrau la unison, în rânduri precise, în timp ce făceau exerciţiile abdominale în acelaşi ritm. Făceau flotări împreună. Dacă una se prăbuşea, trebuiau să o ia toate de la capăt.

Dar perseverau. Transpirând, gâfâind şi sângerând, se căleau împreună.

Şi, câteodată, când se terminau slujbele de seară, toate trei se adunau în bibliotecă şi citeau despre strategiile militare. Despre doctrina Valkyrie. Despre tehnicile anticilor.

Mai multe preotese tăiară panglica. Roslin. Deirdre. Ananke. Ilana. Lorelei.

Acceptau toate provocările lui Azriel şi Cassian şi le depăşeau.

Şi, în fiecare seară, Nesta alerga pe scările Casei. Tot mai departe. Nu reuşise să ajungă din nou jos de când se certase cu Amren, dar încerca în continuare.

Amintirile şi cuvintele nu o mai făceau să coboare în grabă. Acum ea era mânată de un scop pur şi intransigent.

Nesta, Gwyn şi Emerie terminaseră cursa cu obstacole la exact două luni după ce fusese adusă. Bineînţeles, în ziua în care toate preotesele fuseseră chemate de Clotho pentru o ceremonie specială, deci nu le văzuseră decât Cassian şi Azriel. Aparent, numai Gwyn fusese scutită de ceremonie.

Iar când Gwyn ajunse la linia de sosire, însângerată şi gâfâind atât de tare, încât ochii ei turcoaz străluciră ca marea luminată de soare, pur şi simplu întinse mâna rănită spre Azriel.

— Ei, bine?

— Deja ai premiul, spuse categoric Azriel. Tocmai te-ai calificat pentru Ritualul Sângelui. Felicitări!

Gwyn rămase cu gura căscată. Nesta şi Emerie se opriră. Dar Gwyn îi spuse:

— *De asta* le-ai invitat?

Nesta nu ştia despre ce vorbea preoteasa, dar îi urmă privirea în sus, spre buza puţului, de unde lordul Devon, cu chipul inexpresiv, şi un alt mascul se uitau încruntaţi.

Fără îndoială acesta era motivul pentru care celelalte preotese fuseseră ocupate azi.

Cassian îi şopti Nestei:

— Aveam sentimentul că azi ar putea fi ziua.

Devlon păru gata să izbucnească, roşu de furie, dar se uită la Cassian şi dădu ferm din cap.

— Le-aţi spus preoteselor să nu vină? îi întrebă Nesta pe Cassian şi Azriel.

— I-am spus lui Clotho că am putea avea nişte observatori azi, răspunse Azriel, cu privirea rece şi

mortală când se uită la Devlon. Masculul îşi mută privirea de la îmblânzitorul umbrelor înainte să mormăie la ucenicul lui şi să zboare în est spre Illyria. Azriel continuă, privindu-i cum dispăreau: Clotho le-a explicat asta celorlalte, iar ele au ales să găsească alte căi de a-şi umple ziua.

Nesta i se adresă lui Gwyn:

— Dar se pare că nu ştiai ce facem noi.

— Cassian şi Azriel m-au avertizat că nişte masculi ne vor urmări astăzi, dar nu mi-a zis de ce. Nu ştiam că participăm la o calificare pentru Ritualul Sângelui.

Ochii ei străluceau puternic în contrast cu praful de pe faţă.

Totuşi, Emerie se albise la faţă. Ea îl întrebă pe Cassian:

— Nu participăm la Ritualul Sângelui, nu-i aşa?

— Doar dacă vreţi, o asigură Cassian.

Nesta ştia că, dintre toate femelele de aici, doar ea ar fi înţeles adevăratele orori ale Ritualului Sângelui.

— Dar voiam ca Devlon – şi oricui îi spune el – să înţeleagă că sunteţi la fel de talentate ca orice unitate illyriană. Asta a fost singura cale ca ei să înţeleagă. Să fiţi Valkyrie nu înseamnă nimic pentru ei, iar voi cu siguranţă nu aveţi nevoie de acceptul lor, dar… Se uită din nou la Emerie. Voiam să ştie. Ce aţi realizat. Că, deşi războinicele Valkyrie nu au ceva asemănător Ritualului Sângelui, sunteţi la fel de instruite ca orice războinic din Illyria.

— Cursele? întrebă Gwyn.

— Rute diferite, spuse Azriel, din diverse curse de Calificare de-a lungul secolelor.

Cassian zâmbi larg.

— În afară de participarea la Ritualul Sângelui, sunteţi acum cât se poate de aproape de a fi războinice illyriene.

Se lăsă liniştea, apoi Nesta spuse, ştergând sângele din colţul gurii rănite:

— Aş prefera să fiu o Valkyrie.

Femelele încuviinţară în şoaptă.

Cassian râse.

— Zeii să ne ajute!

Capitolul 61

Mai rămânea un singur test.

Nu vreunul pe care i-l dăduse Cassian, decretat de războinicii illyrieni sau Valkyrie, ci unul pe care îl stabilise singură.

Nesta se gândi că azi era o zi potrivită să se forţeze să coboare ultimele câteva sute de trepte.

Coborî tot mai mult.

Ele tăiaseră panglica Valkyrie şi terminaseră cursa de Calificare pentru Ritualul Sângelui. Dar intenţionau să se antreneze în continuare. Mai avea foarte multe lucruri de învăţat, pe care abia aştepta să le afle împreună cu celelalte. Cu prietenele ei.

Cu Cassian.

Ei schimbau pe rând dormitoarele, dormind în cel mai apropiat după ce făceau dragoste. Sau sex.

Era o diferenţă, îşi dăduse ea seama. De obicei, făceau dragoste noaptea târziu sau la trezire, când el era leneş, atent şi zâmbitor. Făceau sex de obicei la prânz sau aleator, când era lipită de zid, întinsă pe un birou sau în poala lui, înfigându-se în el de nenumărate ori. Uneori, începea ca sex şi devenea ceva mai tandru şi mai intens, pe care ea îl considera dragoste. Câteodată, dragostea dispărea în sex frenetic. Niciodată nu ştia ce avea să se întâmple, motiv pentru care ea nu se mai sătura.

Trecu de o sută de trepte. Două sute. O mie.

Mintea îi era limpede. Avea un scop, direcţie şi concentrare. Se trezea în fiecare dimineaţă bucurându-se că era aici, ca să se aventureze în lume şi să vadă ce se întâmpla. Avea muzică în fiecare seară la slujbă, unde învăţase majoritatea cântecelor şi cânta cu preotesele, vocea ei răsunând alături de cea a lui Gwyn. Avea muzică de la Symphonia lui Cassian, pe care o folosea ori de câte ori putea.

Şi avea muzică în inimă. O melodie formată din vocea lui Cassian, din râsetele lui Gwyn şi Emerie, din respiraţia ei când cobora scările.

Două mii. Trei mii.

Nesta îşi mişca repede picioarele, păşind ferm, chiar dacă o dureau muşchii. Se forţa scrâşnind din dinţi.

Ceda usturimii, extenuării şi durerii. Nu le permitea să o mistuie, dar le permitea să o străbată. Nu le permitea să o cocoşeze sau să o împiedice.

Ea era stânca de care se spărgeau astfel de lucruri. Cu fiecare pas şi respiraţie, ceda în faţa liniştirii minţii. Era următoarea fază a antrenării minţii Valkyrie: să treacă de la calmul static la cel activ. Să îşi poată linişti mintea, să o concentreze, chiar în toiul haosului.

Patru mii. Cinci mii. Şase mii. Liniştirea minţii deveni la fel de uşoară ca respiraţia.

Nu avea să se mai lase vreodată stăpânită de ceva. Era propria ei stăpână.

Şapte mii. Opt mii. Nouă mii.

Iar această persoană care devenea zi de zi…

Chiar ar fi putut să-i placă.

Scările dispărură. Apoi văzu doar o uşă în faţa ei.

Nesta se clătină, corpul său încă părând să creadă că trebuia să coboare în continuare, dar apucă mânerul. Deschise uşa spre apus şi oraşul de dincolo de aceasta.

Toate becurile luminau mai slab, dar voci vesele umpleau străzile. Nimeni nu avea să o împiedice să se aventureze în oraş, într-o tavernă, şi să se îmbete. Nimeni nu avea să vină să o aducă înapoi. Reuşise să coboare scările. Viaţa era în faţa ei.

Doar că se trezi privind în sus. Spre Casa unde o petrecere a Stelelor căzătoare urma să aibă loc peste o oră. Spre masculul care avea să fie acolo.

Se întoarse spre oraşul minunat şi vibrant. Nimic nu părea la fel de vibrant precum ceea ce o aştepta deasupra. Urcuşul urma să fie brutal şi

aproape fără sfârşit, dar, în vârf... ar fi aşteptat-o Cassian. Aşa cum o aştepta deja de câţiva ani.

Nesta zâmbi. Şi începu să urce.

*

Cassian, îmbrăcat în veşmintele lui elegante, stătea lângă uşa scărilor când ea reveni.

Era atât de splendid, încât dacă Nesta nu ar fi gâfâit din cauza urcuşului, s-ar fi trezit cu respiraţia tăiată.

În cinci paşi, Nesta traversă holul. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl sărută.

Ea îl sărută, iar el se destăinui, lăsând cuvintele nerostite să circule între ei, ţinând-o atât de strâns, încât inimile lor răsunară una în cealaltă.

Când Nesta se retrase, cu respiraţia tăiată din cauza sărutului şi a tot ceea ce îi umplea inima, Cassian doar zâmbi.

— Petrecerea deja a început, spuse el, sărutând-o pe frunte şi îndepărtându-se. Dar încă nu a ajuns la apogeu.

Într-adevăr, muzica şi râsetele se auzeau de la nivelurile superioare.

Cassian întinse o mână, iar Nesta o apucă fără să spună nimic, lăsându-l să o conducă pe hol. Când se uită la trepte şi picioarele părură să-i cedeze, masculul o luă în braţe. Ea îşi sprijini capul de pieptul lui, închizând ochii şi bucurându-se de sunetul bătăilor inimii lui. Toată lumea era o melodie, iar această bătaie a inimii era melodia principală.

Aerul liber şi muzica plutiră în jurul ei, paharele zăngănind şi hainele foşnind, iar ea deschise din nou ochii când Cassian o lăsă jos.

Stelele pluteau deasupra. Mii de stele. Abia îşi amintea Stelele Căzătoare din anul trecut. Fusese prea beată ca să îi pese.

Dar asta, atât de sus…

Nestei nu îi păsa că era plină de transpiraţie şi că purta hainele de piele în mulţimea împodobită cu bijuterii. Asta nu conta când ajunse pe veranda din vârful Casei şi se uită cu gura căscată la stelele ce traversau bolta cerească. Treceau în viteză, atât de aproape, încât unele scânteiau pe pietre, lăsând un praf strălucitor în urmă.

Avea senzaţia vagă că în apropiere erau Cassian, Mor şi Azriel, Feyre, Rhys şi Lucien, Elain, Varian şi Helion. Killias şi Viviane, de asemenea însărcinată şi strălucind de bucurie şi forţă. Nesta zâmbi în loc de salut şi îi văzu făcându-i cu ochiul, dar îi uită într-o clipă din cauza stelelor…

Nu îşi dăduse seama că o asemenea frumuseţe exista în lume. Că s-ar fi putut simţi atât de plină de uimire încât să o doară, ca şi când trupul ei nu ar fi putut să o includă pe toată. Şi, nu ştiu de ce, dar lacrimile începură să-i curgă pe faţă.

Lumea era frumoasă, iar ea era recunoscătoare să fie prezentă. Să fie vie, să fie aici, să vadă asta. Întinse mâna peste balustradă, atingând o stea în zbor, iar degetele ei străluciră de praf albastru şi verde. Ea râse, scoţând un sunet de bucurie pură şi plânse mai mult, pentru că bucuria era un miracol.

— Ăsta e un sunet pe care nu am crezut că ai să-l scoţi vreodată, fato, spuse Amren lângă ea.

Femela delicată era regală într-o rochie de un gri deschis, cu diamante la gât şi la încheieturile mâinilor, părul ei de obicei negru fiind argintat de lumina stelelor.

Nesta îşi şterse lacrimile, întinzând praful de stele pe obraji fără să îi pese. Pentru un moment lung, ea înghiţi, încercând să înţeleagă toate lucrurile care căutau să iasă din pieptul ei. Amren doar o fixă cu privirea, aşteptând.

Nesta căzu într-un genunchi şi îşi plecă fruntea.

— Îmi pare rău!

Amren scoase surprinsă un sunet, iar Nesta îşi dădu seama că se uitau şi alţii, dar nu îi păsa. Ea îşi ţinu capul plecat şi lăsă cuvintele să-i iasă din inimă.

— Mi-ai oferit bunătate, respect şi timp, iar eu le-am tratat ca pe nimic. Mi-ai spus adevărul, iar eu nu am vrut să îl aud. Am fost invidioasă şi speriată şi prea mândră ca să recunosc asta. Dar pierderea prieteniei tale este una pe care nu o suport.

Amren nu spuse nimic, iar Nesta îşi înălţă fruntea ca să o vadă pe femelă zâmbind, afişând o oarecare mirare. Ochii lui Amren se conturară argintiu, o urmă a ceea ce fuseseră cândva.

— M-am uitat prin Casă când am sosit în urmă cu o oră. Am văzut ce ai făcut cu locul ăsta.

Nesta se încruntă. Ea nu schimbase nimic.

Amren o apucă pe Nesta de subraţ, ridicând-o.

— Casa cântă. O aud în piatră. Iar când i-am vorbit, a răspuns. Recunosc, mi-a dat un teanc de romane de dragoste până la urmă, dar… ai făcut Casa să prindă viaţă, fato.

— Nu am făcut nimic.

— Ai Creat Casa, spuse Amren, zâmbind din nou, buzele roşii şi dinţii albi lucind în întunericul strălucitor. Când ai sosit aici, ce ţi-ai dorit cel mai mult?

Nesta se gândi, privind câteva stele căzând.

— Un prieten. În sinea mea, îmi doream un prieten.

— Aşadar, ai Creat unul. Puterea ta a însufleţit Casa cu o dorinţă tăcută născută din singurătate şi nevoie disperată.

— Dar puterea mea creează doar lucruri îngrozitoare. Casa este bună, şopti Nesta.

— Da?

Nesta se gândi.

— Întunericul din puţul bibliotecii – este inima Casei.

Amren dădu aprobator din cap.

— Şi unde este acum?

— Nu a mai apărut de câteva săptămâni. Dar este încă acolo. Cred că este doar… ţinut sub control. Poate faptul că eu sunt conştientă de asta şi că nu o judec, ajută Casa să-l controleze.

Amren o atinse pe Nesta pe piept, în dreptul inimii.

— Asta e cheia, nu-i aşa? Să ştii că întunericul o să rămână întotdeauna, dar cum alegi să îl înfrunţi, să îl stăpâneşti… Asta e partea

importantă. Să nu îl laşi să te mistuie. Să te concentrezi la bine, la lucrurile care te umplu de mirare. Ea gesticulă spre stelele care cădeau. Merită lupta cu întunericul, doar ca să vezi asemenea lucruri.

Dar privirea Nestei se mută de la stele – găsind un chip cunoscut în mulţime, dansând cu Mor. Râzând, cu capul pe spate. Atât de frumos, încât nu îl putea descrie în cuvinte.

Amren chicoti încet.

— Şi merită şi pentru asta.

Nesta se uită din nou la prietena ei. Amren zâmbi, iar faţa ei deveni la fel de frumoasă ca a lui Cassian când stelele plonjară cu boltă.

— Bine ai revenit în Regatul Nopţii, Nesta Archeron!

Capitolul 62

Primăvara se lăsă peste Velaris. Nesta primi soarele în oase şi inimă, lăsându-l să o încălzească.

Ei trecuseră peste iarnă fără nicio mişcare din partea lui Briallyn şi a lui Beron, fără dezlănţuirea armatelor. Dar Cassian îi avertiză că multe armate nu atacau iarna, iar Briallyn le-ar fi putut aduna în secret. Azriel nu avea voie să se apropie la câţiva kilometri de ea, din cauza ameninţării Coroanei, şi rapoartele trebuiau verificate de mai multe surse. Pe scurt, nu ştiau nimic şi nu puteau decât să aştepte.

O stea rară şi roşie, ce traversase cerul într-o zi, nu îmbunătăţise starea de spirit – era o

prevestire rea, le auzise Nesta mormăind pe preotese. Cassian raportă că până şi Rhys fusese tulburat de aceasta, părând neobişnuit de gânditor după aceea. Dar Nesta bănuia că prevestirea rea nu era singurul lucru ce contribuia la seriozitatea lui Rhys. Feyre mai avea doar două luni de sarcină, iar ei încă nu ştiau cum să o salveze.

Ea îşi canaliza îngrijorarea tot mai mare asupra antrenamentului cu preotesele. Azriel şi Cassian făceau mai multe simulări de antrenament, iar ele se mişcau ca o unitate, gândeau şi luptau ca o unitate.

Nesta se întreba uneori dacă aveau să vadă vreodată o luptă. Dacă aceste preotese ar fi fost vreodată dispuse să plece de aici ca să lupte, să înfrunte violenţa care ar fi putut invoca demonii devoratori ai trecutului lor. Îşi dorea să treacă de simulări la o luptă reală? Cum ar fi afectat-o să îşi vadă prietenele ucigând sau fiind ucise?

Presupunea că era un ultim test. Unul pe care probabil nu urmau să-l dea niciodată.

Poate că Ritualul Sângelui, despre care Cassian îi spusese că era la doar câteva zile distanţă, începuse exact aşa: ca o cale de a iniţia tinerii războinici illyrieni să ucidă într-un mediu controlat, o piatră de hotar spre lupta reală şi nemiloasă.

Dar prima incursiune a Nestei într-o luptă nemiloasă veni în forma unei scrisori. O scrisoare neîngăduitoare şi provocatoare care îi solicita imediat prezenţa. Şi pe a lui Cassian.

Eris îi aştepta pe Nesta şi Cassian când ei sosiră într-o poiană ascunsă în Mijloc. Dar Nesta nu

se deranjă să facă mai mult decât să arunce o privire la fiul Marelui Lord, având în vedere priveliştea ce se înălţa deasupra copacilor. Muntele sacru – muntele sub care Feyre, Rhys şi toţi ceilalţi Mari Lorzi fuseseră prinşi de Amarantha. Acesta se ridica precum un val la orizont, sumbru şi arid, şi cumva vibrând de prezenţă.

— Nu l-ai văzut niciodată? întrebă Eris în loc de salut, urmărindu-i privirea.

— Nu! Ea îşi mută privirea de la vârful descurajant. De ce este sacru pentru tine?

Eris ridică din umeri, iar Nesta ştia că, acum, Cassian îi monitoriza fiecare mişcare.

— Ştii, sunt trei piscuri. Ăsta, muntele numit Temniţa, şi cel pe care brutele illyriene îl numesc Ramiel. Toate aride şi ostile celor din jurul lor.

— Nu am venit pentru o lecţie de istorie, mormăi Cassian.

Nesta îi aruncă o privire.

— Eu am întrebat. Vreau să ştiu.

Cassian pufni şi făcu semn din cap spre Eris, ordonându-i tăcut să continue.

— Nu ştim de ce există, dar nu ţi se pare ciudat că sub două dintre cele trei piscuri sunt cioplite palate subterane?

— N-aş zice că Temniţa este un palat, interveni Cassian. Întreabă-i pe deţinuţi.

Eris îi schiţă un zâmbet fals, dar continuă:

— Deloc surprinzător, illyrienii nu au fost niciodată destul de curioşi să vadă ce secrete sunt sub Ramiel. Dacă şi acesta a fost cioplit precum celelalte, de mâini antice.

— Credeam că Amarantha şi-a făcut regatul la Poalele Muntelui, spuse Nesta.

— O, ea l-a decorat şi ne-a pus să pretindem că am face parte din Regatul Coşmarurilor, dar tunelurile şi holurile erau cioplite cu mult timp înainte. De cine, nu ştim.

— Asta e toată lecţia de istorie pe care o suport, spuse Cassian, făcându-l pe Eris să se încrunte la el.

Nesta îi imită gestul. Cassian doar îi făcu amuzat semn din ochi înainte să continue:

— Scrisoarea ta părea să sugereze că tatăl tău făcea o mişcare. Zi-ne mai multe despre asta!

— Tata a fost din nou pe continent săptămâna trecută. S-a întors părând normal, fără să afişeze indiferenţa cu ochi sticloşi a soldaţilor mei. Nu m-a invitat să îl însoţesc şi nici nu mi-a explicat ce a discutat cu Briallyn. Totuşi, pot doar să presupun că se apropie efectele negative şi voiam să vă avertizez. Nu puteam să risc să vă scriu toate astea. Dar, pentru moment… pentru moment, pare că lumea îşi ţine respiraţia.

— Pentru ce? întrebă Nesta.

— Ca tu să găseşti Harpa.

Nesta clipi. Şi îşi dădu seama prea târziu şi prea lent că ei nu îi spuseseră lui Eris că o găsiseră. Iar clipitul ei o dădu de gol.

— O ai? întrebă Eris.

— Are vreo importanţă? rosti nonşalant Cassian.

— Regatul Nopţii are două obiecte de-ale Tezaurului. Aş spune că da. Cu asta aveau legătură

toate amânările? Ca să câştigaţi timp astfel încât să aflaţi secretele Tezaurului şi să îi folosiţi puterea în avantajul vostru?

— E absurd! izbucni Nesta. Ce avem de câştigat?

Furia clocoti în ochii lui Eris.

— Ce avea de câştigat regele Hybernului, punând mâna pe Cazan şi invadând ţinuturile noastre?

— Nu ne interesează să cucerim, Eris, spuse Cassian, încrucişându-şi braţele. Ştii asta. Şi nu o să folosim Tezaurul.

Eris izbucni în râs. Nesta îşi dădu seama că nu îi credea – că era atât de obişnuit cu politica coruptă şi comploturile regatului său, încât chiar şi când i se spunea adevărul, nu credea.

— Nu mă simt prea comod, ştiind că regatul vostru are două dintre obiectele Tezaurului. El îşi mută privirea la Nesta. În special când aveţi multe alte arme în arsenal.

Nesta înţepeni, dar Cassian nici măcar nu se mişcă pe loc.

— Rhys are planurile lui, Eris. Doar nu eşti suficient de nesăbuit să crezi că o să ţi le spunem *pe toate*, dar te asigur că nu implică folosirea Tezaurului.

Nesta încercă să nu se holbeze la vocea calmă şi amuzată a lui Cassian. Vocea unui curtean. Ca şi când el i-ar fi ascultat pe ea şi pe Rhysand şi ar fi imitat acea combinaţie de plictiseală şi cruzime. Nesta nu reuşi să oprească fiorul ce îi coborî pe coloană. Voia ca el să folosească vocea aia în

dormitor. Voia să-i şoptească astfel la ureche în timp ce…

— Aşa spui tu, zise Eris. Presupun că acum vrei Coroana.

Părul lui strălucea precum tăciunii aprinşi în pâlcurile de lumină.

Cassian râânji.

— O să-ţi zicem când o să fie nevoie să afli. Şi o să încercăm să nu uităm, de data asta.

Eris luă o scamă de pe jachetă. La centură atârna pumnalul pe care i-l dăruiseră Rhys şi Feyre, simplu şi banal, în comparaţie cu hainele lui elegante. Pumnalul *ei*.

— Ai fi chiar prost să te duci direct după Briallyn.

— Lasă eroismele brutelor, Eris, spuse Cassian. Nu vrei să rişti să îţi tai mâinile alea frumoase.

Eris îşi strânse puţin mâna pe biceps. Nesta îşi reţinu zâmbetul. Cuvintele lui Cassian îşi atinseră ţinta.

— Şi ce o să faceţi când o să aveţi toate cele trei obiecte din Tezaur? Fruntea lui Eris se descreţi. Nu puteţi să le distrugeţi; şi mă îndoiesc de faptul că ar funcţiona dacă le-aţi ascunde. Având în vedere pericolul care ne înconjoară, nu văd de ce nu le-aţi folosi.

Nesta rămase tăcută, mulţumită să îl lase pe Cassian să preia iniţiativa.

Cassian râse încet, iar sângele Nestei reacţionă din nou la perfecţiunea acestuia. El voia să se mai joace cu Eris încă puţin. Într-adevăr, Cassian întrebă calm:

— Şi ce o să faci ca să ne opreşti?

— Dacă nu reuşiţi să recuperaţi Coroana, riscaţi ca Briallyn să o folosească împotriva voastră, zise Eris simplu. Ar putea să vă facă să vă duşmăniţi, să vă oblige să faceţi lucruri de nedescris. Chiar să îi dezvăluiţi unde sunt celelalte două obiecte. Şi nu o să aveţi de ales, decât să îi spuneţi totul. El îşi făcea griji să nu dezvăluie alianţa lor – de dragul lui. Ameninţi să ne expui. *Nu* căutaţi Coroana!

— Rămâne de văzut, spuse Cassian, întruchiparea calmului imperturbabil. Nesta aproape chicoti când el dădu din cap spre pumnalul de la centura lui Eris. Avem metodele noastre să ne protejăm de Coroană.

Nesta îşi ascunse surprinderea. Cu armele pe care le Crease ea împotriva Tezaurului? Nu îi spusese nimeni aşa ceva.

Eris se încruntă.

— Ăsta a fost planul de la bun început? Să mă cooptaţi, făcându-mă duşmanul tatălui meu, pentru ca apoi să folosiţi Tezaurul împotriva noastră?

— Tu ai devenit duşmanul tatălui tău, spuse Cassian, schiţând un zâmbet. Când află, mă întreb dacă o să-ţi lase câinii de vânătoare să te sfâşie sau o s-o facă personal.

Eris se albi puţin la faţă.

— Nu vrei să spui *dacă* află?

Cassian nu spuse nimic, ci se arătă în continuare neutru. Nesta îşi reprimă îngâmfarea şi făcu la fel.

Eris îi studie. Pentru prima dată de când îl cunoscuse Nesta pe mascul, în ochii lui se vedea nesiguranţa.

Apoi el pomeni celălalt subiect al scrisorii, întorcându-se spre Nesta înainte să întrebe:

— Şi oferta mea pentru tine?

Niciun gram de afecţiune nu se simţea în cuvintele lui.

Nesta îşi ridică bărbia, rânjind în sfârşit.

— Presupun că odată ce o să avem Coroana în mâini, Regatul Nopţii nu o să aibă nevoie de tine, până la urmă. Şi nici eu.

Ea ar fi putut jura că masculul Cassian îşi reprimă un râs, dar îl fixă cu privirea pe Eris, care înţepeni, fierbând de furie.

— Nu-mi place să te joci cu mine, Nesta Archeron! Oferta mea era sinceră. Dacă rămâi cu Regatul Nopţii, rişti să te ruinezi.

Cassian interveni uşurel:

— Încearcă să ne trădezi, Eris, şi ai să rişti tu.

Eris strâmbă din buze.

— Faceţi ce vreţi! El se îndreptă, ca şi când şi-ar fi alungat emoţiile, chipul său devenind din nou rece şi crud. Vă jucaţi cu vieţile voastre, nu cu a mea. Chicoti, dând din cap spre Cassian. Şi ce dacă lumea pierde în război altă brută? Călătorie sprâncenată!

Cassian zâmbi lent.

— Mulţumesc pentru urările tale de bine, Eris!

Şi, spunând asta, Cassian o luă pe Nesta în braţe şi se înălţă spre cer, copacii dispărând într-o ceaţă verde, munţii sacri ivindu-se în spatele lor.

Nesta se uită la chipul lui când zburară spre nord şi îl văzu pe Cassian zâmbind.

— Te-ai descurcat bine, spuse ea, trecându-şi o mână peste gâtul lui.

— Te-am imitat, recunoscu el. Cred că am privirea ucigătoare de duşmani, nu-i aşa?

Nesta râse, sprijinindu-şi capul de pieptul lui.

— Ai avut.

*

Zburară câteva ore, mulţumiţi să fie singuri, plutind peste ţinut. Zburară încontinuu, Cassian fiind neobosit şi hotărât, iar Nesta savură să fie în braţele lui, cu el. Şi chiar dacă frigul îi intra în piele, când luminile Velarisului apărură la orizontul întunecat, ea regretă să le vadă.

Dar el o aduse în oraş, aterizând pe unul dintre podurile peste Sidra.

— M-am gândit să ne plimbăm puţin, spuse Cassian, împletindu-şi degetele cu ale ei.

După atât de mult timp pe cerul liber, oamenii din jurul lor păreau să îi înghesuie. Dar Nesta dădu din cap, mergând alături de mascul, savurând bătăturile lui pe ale ei, frecarea firului ce îi ţinea piatra Siphon pe dosul mâinii, căldura pe care o emana el.

— Ce crezi că o să facă Eris?

Nu vorbiseră despre asta în timpul zborului.

— O să se supere şi apoi o să născocească o altă cale de a mă insulta, spuse Cassian, iar Nesta

râse. El îi aruncă o privire piezişă. Ţi-a plăcut să mă vezi făcând pe curteanul?

Nesta zâmbi.

— Te-aş privi aşa mereu, dar a fost… incitant. Mi-a dat nişte idei.

Ochii lui străluciră şi, chiar dacă erau în văzul întregului oraş, îi atinse obrazul cu o mână şi o sărută pe gură.

— Şi mie mi-a dat nişte idei, Nes, zise, şi se lipi ea, iar Nesta înţelese pe deplin la ce se referea.

Ea râse şi se retrase, îndreptându-se către capătul podului.

— Se uită oamenii.

— Nu-mi pasă! Cassian veni din nou lângă ea, punând o mână pe umărul ei. Nu am ce să ascund cu tine. Vreau să ştie că am făcut sex.

O sărută pe tâmplă, trăgând-o lângă el când merseră prin oraşul aglomerat.

O declaraţie atât de simplă şi de minunată, şi totuşi… Ea se trezi întrebând:

— Îmi subminează imaginea de războinică faptul că sunt cu tine?

— Nu! O subminează pe Feyre când este văzută cu Rhys?

Stomacul i se strânse. Îşi simţi pulsul în braţe şi stomac.

— Pentru ei este diferit, se forţă ea să spună când ajunseră la capătul podului şi cotiră spre aleea din lungul docului de lângă râu.

Cassian întrebă prudent:

— De ce?

Nesta se concentră la râul strălucitor, vibrant cu nuanţele apusului.

— Pentru că ei sunt parteneri.

La tăcerea lui deplină, Nesta îşi dădu seama ce urma să zică el. Se opri din nou, pregătindu-se pentru asta.

Chipul lui Cassian era complet inexpresiv când spuse:

— Iar noi nu suntem?

Nesta nu spuse nimic.

El râse.

— Pentru că ei sunt parteneri, iar tu nu vrei ca noi să fim.

— Cuvântul acela nu înseamnă nimic pentru mine, Cassian, spuse ea răguşită când încercă să nu fie auzită de oamenii care treceau pe acolo. Înseamnă ceva pentru voi toţi, dar, pentru o mare parte din viaţa mea, expresia „soţ şi soţie” a fost de ajuns. „Partener” este doar un cuvânt.

— Asta e o prostie.

Când abia începu să meargă din nou de-a lungul râului, el o întrebă:

— De ce te temi?

— Nu mă tem.

— Ce te-a speriat? Doar să fii văzută aşa în public cu mine?

Da. O sărutase şi îşi dăduse seama că, în curând, trebuia să revină în lumea asta aglomerată din jurul lor şi să plece din Casă, iar ea nu ştia ce avea să facă atunci. Ce avea să însemne asta pentru ei. Dacă ar fi plonjat din nou în acel loc întunecat pe care îl ocupase înainte.

Târându-l cu ea.

— Nesta! Vorbeşte-mi!

Ea îi întâlni privirea, dar nu deschise gura.

Ochii lui Cassian străluciră.

— Spune-o!

Ea refuză.

— Spune-o, Nesta!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Întreabă-mă de ce am dispărut aproape o săptămână după Solstiţiu. De ce a trebuit brusc să fac o inspecţie *chiar* după o sărbătoare.

Nesta tăcu.

— Am făcut-o pentru că m-am trezit în dimineaţa următoare şi tot ce voiam să fac era să ţi-o trag o săptămână întreagă. Şi am ştiut ce înseamnă asta, ce s-a întâmplat, chiar dacă tu nu ai ştiut, iar eu nu am vrut să te sperii. Nu erai pregătită pentru adevăr – nu încă.

Ei i se uscă gura.

— *Spune-o*! strigă Cassian.

Oamenii îi ocoliră. Unii se întoarseră de-a dreptul din drum.

— Nu!

Chipul lui se umplu de furie, deşi vocea i se calmă.

— Spune-o!

Nu putea. Nu înainte să îi fi ordonat să o facă şi, cu siguranţă, nu acum. Nu voia să-l lase să câştige aşa.

— Spune ce am presupus din clipa în care ne-am întâlnit, şopti el. Ce am ştiut de prima dată

când te-am sărutat. Ce a devenit indestructibil între noi în noaptea Solstiţiului.

Nu voia să o facă.

— Sunt *partenerul* tău, la naiba! strigă Cassian, destul de tare încât să audă oamenii din partea cealaltă a râului. Tu eşti partenera *mea*! De ce te mai împotriveşti?

Ea lăsă adevărul, exprimat în sfârşit, să o cuprindă.

— De Solstiţiu mi-ai promis că o să fim împreună pentru totdeauna, spuse el, şi vocea i se sparse. De ce un singur cuvânt te descurajează atât de mult?

— Deoarece cu un singur cuvânt, ultima mea fărâmă de umanitate dispare! Ei nu îi păsa cine îi vedea sau auzea. Cu un singur cuvânt stupid, nu mai sunt om în niciun fel. Sunt unul dintre voi!

El clipi.

— Credeam că vrei să fii una dintre noi.

— Nu ştiu ce vreau. Nu am avut de ales.

— Ei, bine, nici eu nu am avut de ales decât să fiu legat de tine.

Afirmaţia lui o lovi.

„Legat”.

El inspiră.

— Am folosit un cuvânt nepotrivit.

— Dar este adevărat, nu?

— Nu! Eram nervos – nu este adevărat.

— De ce? Prietenii tăi m-au văzut aşa cum sunt. Ceea ce sunt. Legătura dintre parteneri te-a orbit. De câte ori te-au avertizat să stai departe de mine, Cassian?

Ea râse cu răceală.

„Legat”.

Vorbele o chemară, tăioase ca nişte cuţite, implorând-o să apuce una şi să o înfigă în pieptul lui. Să îl rănească la fel de mult cum o rănise pe ea acel singur cuvânt. Să îl facă să sângereze.

Dar, dacă făcea asta, dacă îl rănea… Nu putea să o facă. Nu îşi permise să o facă.

— Nu am spus-o ca… insistă Cassian.

— Îmi cer favoarea, spuse ea.

El înţepeni, încruntându-se, apoi căscă ochii.

— Orice…

— Vreau să pleci. Du-te la Casa Vântului în noaptea asta. Să nu-mi vorbeşti până ce nu vin eu la *tine* sau până trece o săptămână. Oricare se întâmplă prima dată. Nu-mi pasă!

Până s-ar fi stăpânit suficient încât să nu îl rănească, să nu mai simtă vechiul îndemn de a lovi şi de a mutila înainte să fie rănită.

Cassian se înclină spre ea, dar se crispă, arcuindu-şi spatele, ca şi când tatuajul înţelegerii lor de pe spate l-ar fi ars.

— Pleacă! îi porunci ea.

El înghiţi în sec, căscând ochii. Luptând cu puterea târgului cu fiecare suflare.

Dar se întoarse, bătaia aripilor răsunând când se înălţă pe cerul de deasupra râului.

Nesta rămase pe chei când spinarea o furnică şi îşi dădu seama că tatuajul ei dispăruse.

*

Emerie era la masa ei de bucătărie când Nesta apăru la uşa din spate. Mor o teleportase aici fără să pună vreo întrebare, fără ca măcar să îi arunce o privire dezaprobatoare. Totuşi, Nestei nu îi mai păsa de asta.

Era doar recunoscătoare că femela apăruse – foarte probabil trimisă de Cassian. Nu îi păsa nici de asta.

Nesta făcu doi paşi în magazinul lui Emerie înainte să se prăbuşească şi să plângă.

Abia observă ce se întâmplă. Cum Emerie o aşeză pe un scaun, cum rosti cuvintele, explicându-i ce vorbise cu Cassian, ce îi făcuse ea.

O bătaie se auzi în uşă o oră mai târziu, iar Nesta se opri din plâns când văzu cine stătea acolo.

Gwyn îşi aruncă braţele în jurul Nestei.

— Am auzit că s-ar putea să ai nevoie de noi.

Nesta fu atât de uluită să o vadă pe preoteasă, încât o îmbrăţişă şi ea.

Mor, aflată la un pas în spate, dădu îngrijorată din cap, apoi dispăru.

Emerie fu singura care îi spuse lui Gwyn:

— Nu pot să cred că ai părăsit biblioteca!

Gwyn o mângâie pe Nesta pe cap.

— Unele lucruri sunt mai importante decât frica. Ea îşi drese glasul. Dar te rog să nu-mi aminteşti prea mult. Sunt atât de neliniştită, încât chiar cred că aş putea să vomit.

Chiar şi Nesta zâmbi auzind asta.

Cele două prietene se agitară în jurul ei, stând la masa din bucătărie şi bând cacao fierbinte – un

dar întârziat de Solstiţiu pentru Emerie de la Nesta, furat din cămara Casei. Luară cina, apoi desertul şi discutară despre ultimele romane. Vorbiră despre tot şi despre nimic până târziu în noapte.

Doar când pe Nesta o usturară ochii de epuizare şi trupul i se moleşi urcară la etaj. Deasupra prăvăliei erau trei dormitoare, toate imaculate şi simple, iar Nesta se schimbă fără să stea pe gânduri în cămaşa de noapte pe care i-o dăduse Emerie.

Avea să vorbească a doua zi cu el. Momentan, trebuia să doarmă, în siguranţă cu prietenele în jurul ei, şi a doua zi, să discute cu Cassian.

Voia să îi explice totul – de ce dăduse înapoi, de ce situaţia o speriase, acest pas următor în necunoscut. Viaţa de dincolo de el. Voia să se scuze pentru că folosise târgul ca să îl alunge, şi nu ar fi încetat să se scuze până ce masculul nu ar fi zâmbit din nou.

Poate că viitorul nu trebuia să fie atât de planificat – putea să trăiască pur şi simplu câte o zi pe rând. Cât timp îl avea pe Cassian lângă ea şi pe prietenele ei, putea să o facă. Putea să înfrunte situaţia. Ei nu ar fi lăsat-o să cadă din nou în acel puţ. Cassian nu ar fi lăsat-o niciodată să mai cadă.

Dar dacă ar fi căzut… ar fi aşteptat-o iarăşi afară. Cu mâna întinsă. Nu merita asta, dar îşi dorea să-şi dea silinţa să fie vrednică de el.

Nesta adormi cu acel gând în minte, simţind cum i se lua o piatră de pe inimă.

A doua zi urma să-i spună totul lui Cassian. A doua zi, viaţa ei avea să înceapă.

*

Mirosul unui mascul îi umplu camera. Nu era al lui Cassian. Şi nici al lui Rhys sau al lui Azriel.

Era plin de ură, iar Nesta tresări când auzi un râs răguşit. Pe hol, Gwyn ţipă – apoi tăcu.

În întuneric, nu putea vedea nimic şi bâjbâi după puterea din ea, după cuţitul de lângă pat...

Ceva rece şi umed i se lipi de faţă.

Îi făcu nările să o usture, ameţind-o.

Întunericul se strecură, iar ea leşină.

Capitolul 63

Târgul Nestei îi ceruse ca el să plece la Casa Vântului peste noapte.

Şi, ca el să-i vorbească doar dacă îi vorbea ea, sau după o săptămână.

Reguli destul de uşor de evitat. Cassian îşi propuse să o înveţe să îşi exprime dorinţele cu puţin mai multă isteţime.

Cassian aşteptă să treacă noaptea cerută, apoi îl căută pe Rhys la răsărit, rugându-şi fratele să îl teleporteze în Raiul Vântului. Mor îl informase fără tragere de inimă că ea o adusese acolo pe Nesta cu o zi în urmă. Voia să pună capăt conflictului cu Nesta, într-un fel sau altul. Niciodată nu îl speriase legătura dintre parteneri sau că Nesta era a lui. Ghicise că erau meniţi să fie parteneri înainte să o fi transformat Cazanul.

Singurul lucru care îl speria era că Nesta ar fi putut să respingă legătura. Că l-ar fi urât pentru asta şi s-ar fi opus furioasă. Văzuse adevărul în ochii ei la Solstiţiu, când legătura dintre parteneri fusese ca un fir de aur între sufletele lor, dar ea tot ezitase. Şi, cu o zi în urmă, îşi pierduse cumpătul şi… Intenţiona să înceapă a doua rundă a certurilor, obligând-o să îi spună acel singur cuvânt, ca el să poată spune restul.

Scuzele, declaraţia pe care mai trebuia să o facă – toate astea.

El le mirosi pe Nesta şi pe Gwyn la uşa din spate a lui Emerie, când bătu la uşă. Faptul că Gwyn se aventurase în afara bibliotecii ca să o liniştească pe Nesta îl emoţionă dincolo de cuvinte. Deşi se ruşină că el fusese cauza.

Dar, lângă Cassian, Rhys se albi brusc la faţă.

— Ele nu sunt aici.

Cassian nu aşteptă înainte să intre în prăvălie, spărgând încuietoarea uşii lui Emerie. Dacă cineva le rănise sau le răpise…

Nu era nimeni în camera confortabilă din spate. Dar… brusc simţi mirosul unor *masculi* în camera asta, ca şi când ei s-ar fi teleportat direct înăuntru.

Illyrienii nu aveau astfel de magie.

În afară de o singură noapte, când illyrienii aveau o putere antică şi sălbatică.

— Nu! El urcă în fugă scările, treptele pline de mirosurile masculilor şi frica femelelor.

Găsi mai întâi camera Nestei.

Ea se luptase. Patul fusese împins în partea cealaltă a camerei, noptiera răsturnată şi sângele – de mascul, după miros – băltea pe podea. Dar mirosul acru al unei alifii de dormit zăbovi, suficient cât să doboare un cal.

În mintea lui se făcu linişte. Camerele lui Emerie şi Gwyn erau la fel. Prezentau semne de luptă, dar femelele erau absente.

Frica se iţi şi înflori atât de puternic, încât el abia mai reuşi să respire. Era un mesaj adresat femelelor, pentru că se credeau războinice, dar şi *lui*, pentru că le învăţa, pentru sfidarea ierarhiilor şi a regulilor arhaice illyriene.

Rhys veni lângă el, palid la faţă şi la fel de îngrozit.

— Devlon tocmai a confirmat totul. Ritualul Sângelui a început la miezul nopţii.

Iar Gwyn, Emerie şi Nesta fuseseră răpite din paturile lor ca să participe la acesta.

Partea a patra
Ataraxia

Capitolul 64

Cineva îi turnase nisip în gură şi o lovise cu un ciocan în cap.

Aparent, încă o lovea.

Nesta îşi dezlipi limba de dinţi, înghiţind de câteva ori ca să-şi umezească un pic gura. Capul care o durea…

Mirosurile o loviră. Masculine, diferite şi atât de multe…

Sub picioarele goale, simţea pământul tare şi rece, iar acele de pin o înţepau prin materialul subţire al cămăşii de noapte. Vântul aspru, care îi îngheţa sângele, purta toate mirosurile masculilor peste un val de zăpadă, pini şi praf…

Nesta deschise ochii. Spatele lat al unui mascul îi umplu câmpul vizual, în mare parte ascuns de o pereche de aripi. Aripi legate.

Cu ochii minţii, văzu imaginile de seara trecută: masculii care o apucaseră, cum se luptase până când ei îi lipiseră pe faţă ceva care o făcuse să leşine, auzindu-le pe Gwyn şi Emerie ţipând…

Nesta se ridică brusc.

Priveliştea era mai groaznică decât se aşteptase. Mult mai groaznică.

Lent şi în linişte, se roti pe loc. Războinici illyrieni inconştienţi zăceau în jurul ei. În spatele şi la capul ei. La picioarele ei goale. Mai mulţi o

înconjurau, cel puţin două sute, împrăştiaţi printre pinii înalţi.

Ritualul Sângelui.

Probabil că se trezise înaintea celorlalţi deoarece era Creată. Diferită.

Nesta se concentră lăuntric spre locul în care se odihnea acea putere îngrozitoare şi veche, şi nu găsi nimic. Ca şi când puţul ar fi fost secat, iar marea s-ar fi retras.

Vrăjile Ritualului Sângelui blocau magia. Puterile ei deveniseră inutile.

Ştia că nu tremura doar din cauza frigului. Timpul pe care-l avea la dispoziţie s-ar fi scurs imediat. Ceilalţi aveau să se trezească în curând.

Şi să o găsească printre ei, doar în cămaşa de noapte. Fără arme.

Trebuia să se mişte. Trebuia să le găsească pe Emerie şi pe Gwyn în mulţimea asta nesfârşită de trupuri. Asta dacă nu cumva fuseseră aruncate în altă parte.

Cassian, Rhysand şi Azriel fuseseră lăsaţi în locuri diferite, îşi aminti ea. Îşi petrecuseră câteva zile făcându-şi loc ucigând printre războinicii setoşi de sânge şi bestiile ce cutreierau ţinuturile. Dar se găsiseră cumva şi urcaseră pe Ramiel, muntele sacru, şi câştigaseră Ritualul.

Ea ar fi fost norocoasă dacă doar ar fi plecat de aici.

Reuşind să respire, Nesta se ridică în picioare. Departe de scutul pe care-l creau trupurile războinicilor, frigul o izbi, lăsând-o aproape fără suflare. Tremură şi mai intens.

Îi trebuia ceva mai cald. Avea nevoie de încălţări. Trebuia să îşi facă o armă.

Nesta se uită la soarele apos, ca şi când i-ar fi spus încotro să o apuce ca să îşi găsească prietenele. Dar lumina îi răni retina, intensificându-i durerea de cap. Copaci – trebuia să găsească partea cu muşchi a copacilor, aşa îi spusese Cassian. Nordul avea să fie într-acolo.

Cel mai apropiat copac se înălţa cam la o distanţă de douăzeci de paşi şi zece trupuri. Din ce vedea, nu era acoperit de niciun muşchi.

Aşadar, trebuia să găsească un punct mai înalt şi să studieze terenul. Să vadă unde se contura Ramiel şi dacă putea să zărească vărsătoarea.

Dar avea nevoie de haine, arme şi mâncare, şi trebuia să le găsească pe Gwyn şi pe Emerie şi o… pe toţi zeii…

Nesta îşi acoperi gura cu o mână ca să nu mai expire zgomotos. Trebuia *să se mişte*.

Dar cineva deja o făcuse.

Foşnetul aripilor îl dăduse de gol. Nesta se întoarse.

La treizeci de metri distanţă, separat de ea de marea de trupuri adormite, stătea o bestie de mascul.

Nu îl cunoştea, dar recunoscu licărul din ochiul lui. Intenţia de prădător şi amuzamentul crud. Îşi dădu seama ce însemna privirea coborâtă la cămaşa ei de noapte, la sfârcurile întărite din cauza frigului, la picioarele goale.

Frica îi străbătu corpul ca un acid fierbinte.

Niciunul dintre ceilalţi nu se agită. Măcar atât… Dar masculul acesta…

El se uită la stânga – doar o clipă. Nesta îi urmări privirea, iar respiraţia i se poticni. Înfipt într-un trunchi de copac, strălucind puţin, era un cuţit.

Imposibil! Era împotriva regulilor să ai arme când participai la Ritualul Sângelui. Ştiuse masculul că ea era acolo sau doar îl zărise înaintea ei?

Nu conta. Conta doar că acesta exista. Şi că era singura armă din preajmă.

Putea să fugă; să îl lase să se aplece spre cuţit şi să fugă în direcţia opusă, şi să se roage să nu o urmărească.

Sau ar fi putut să încerce să ajungă la cuţit înaintea lui, apoi… Nu ştia ce ar fi făcut pe urmă. Dar se afla pe un câmp cu războinici adormiţi, care aveau să se trezească în curând, iar dacă ar fi găsit-o neînarmată şi lipsită de apărare…

Nesta fugi.

*

Cassian nu putea respira.

Trecuseră deja multe minute de când nu reuşise să respire sau să vorbească. Ai lui sosiseră şi îl înconjuraseră cu toţii în dormitorul distrus din casa lui Emerie. Ei vorbeau, Azriel cu o oarecare stăruinţă, dar Cassian nu îl auzea; nu auzi nimic în afară de vuietul din mintea sa înainte să deschidă gura, fără să se adreseze cuiva anume:

— Mă duc după ele.

Se lăsă liniştea, iar masculul se întoarse ca să îi găsească pe toţi uitându-se la el, palizi şi cu ochii mari.

Cassian atinse pietrele Siphon de pe dosul mâinilor, iar cele rămase îi apărură pe umeri, genunchi şi piept. El dădu din cap spre Rhys.

— Teleportează-mă la ea! Az, tu găseşte-le pe Emerie şi pe Gwyn!

Rhys nu se mişcă un centimetru.

— Ştii legile, Cass.

— La naiba cu legile!

— Ce legi? întrebă Feyre.

— Spune-i! îi ordonă Rhys, noaptea rotindu-se în jurul aripilor lui. Cassian se enervă. *Spune-i*, *Cassian*!

Ticălosul folosise dominanţa inerentă cu el. Cassian zise printre dinţi:

— Oricine retrage un războinic din Ritualul Sângelui este căutat şi executat. Împreună cu războinicul care este alungat, cu dezonoare, din Ritual.

Feyre îşi frecă faţa.

— Deci Nesta, Emerie şi Gwyn trebuie să rămână la Ritual.

— Nici măcar eu nu pot încălca regulile, spuse Rhys puţin mai blând. Indiferent cât de mult aş vrea să o fac, adăugă el, punând mâna pe umărul lui Cassian.

Lui Cassian i se întoarse stomacul. Nesta şi prietenele ei – prietenele *lui* – erau la Ritual. Iar el nu putea interveni fără să îi condamne pe toţi. Îi tremurau mâinile.

— Şi ce? Stăm degeaba o săptămână şi aşteptăm? Ideea era respingătoare.

Feyre îl apucă de mâna care tremura, strângându-i-o puternic.

— Cassian, nu ne-ai ascultat deloc când am ajuns cu toţii aici?

Nu. Abia dacă auzise ceva.

— Spionii mei au aflat că Briallyn l-a prins pe Eris, zise Azriel încordat. I-a trimis pe soldaţii lui rămaşi după el, în timp ce era la vânătoare cu câinii. Ei l-au luat şi, cumva, au fost teleportaţi cu toţii înapoi la palatul lui Briallyn. Presupun că mulţumită puterii lui Koschei.

— Nu-mi pasă! Cassian se îndreptă spre uşă. Chiar dacă... La naiba! Nu el fusese cel care îi spusese lui Rhys să nu se ducă după acei soldaţi? Să îi lase în pace? Fusese un prost. Ignorase un inamic înarmat şi uitase. Dar, din partea lui, Eris putea să putrezească.

— Trebuie să îl eliberăm, zise Az.

— *Noi*? întrebă Cassian brusc.

Rhys se apropie de Azriel, iar Feyre veni lângă el, formând un zid înspăimântător.

— Noi nu putem merge, spuse Feyre, dând din cap spre Rhys. Nu avea nevoie de nicio explicaţie: cu bebeluşul care trebuia să se nască în mai puţin de două luni, Feyre nu risca nimic. Dar Rhys...

Cassian îşi provocă Marele Lord:

— Tu poţi să intri şi să ieşi într-o oră.

— Nu pot să mă duc. Furtuni nocturne se învolburară în ochii lui Rhys.

— Ba da, poţi! spuse Cassian, furia înălţându-se ca un val ce ar fi măturat totul în cale. Tu…

— Nu pot.

Agonie pură şi curată şi frica se întipăriră pe chipul lui Rhys. Feyre îşi împleti degetele tatuate cu ale lui Rhys.

— De ce? întrebă Amren deodată.

Rhys se uită la tatuajul de pe degetele lui Feyre, împletite cu ale lui, şi înghiţi în sec. Feyre răspunse în locul lui.

— Am făcut o înţelegere. După război. Să… părăsim lumea asta doar împreună.

Amren începu să îşi maseze tâmplele, mormăind o rugăciune pentru sănătatea mintală.

— Aţi făcut o înţelegere să muriţi împreună? întrebă Azriel.

— Proştilor! rosti furioasă Amren. *Proşti* romantici şi idealişti!

Rhys îşi îndreptă ochii trişti spre ea.

Cassian nu reuşi să expire. Az rămase nemişcat ca o statuie.

— Dacă Rhys moare, spuse răguşită Feyre, frica strălucind în ochii ei, mor şi eu. Îşi atinse cu degetele pântecul rotunjit. Şi bebeluşul ar muri.

— Iar dacă tu mori, Feyre, zise încet Azriel, moare şi Rhys.

Cuvintele răsunară goale şi reci ca un dangăt al morţii. Dacă Feyre nu supravieţuia travaliului…

Genunchii lui Cassian ameninţară să cedeze. Chipul lui Rhys era încordat de suferinţă.

— Niciodată nu am crezut că o să ajungem la asta, spuse încet Rhys.

Amren îşi masă din nou tâmplele.

— Putem discuta prostia asta mai târziu. Feyre se încruntă la ea, iar Amren se încruntă la rândul ei înainte să îi spună lui Cassian: tu şi Azriel trebuie să îl recuperaţi pe Eris.

— De ce nu o faci tu?

Feyre îşi strânse nasul cu degetele.

— Deoarece Amren este…

— Lipsită de puteri! se răsti Amren. Poţi să o spui, fato!

Feyre tresări.

— Mor a plecat spre Vallahan în dimineaţa asta şi este în afara razei de acţiune a magiei daemati. Az nu poate intra singur. Avem nevoie de tine, Cassian.

Cassian rămase nemişcat. Ei aşteptară pur şi simplu.

Ca Nesta să participe la Ritualul Sângelui, să rişte toate ororile şi suferinţa în timp ce el pleca pentru a-l salva pe nenorocitul de *Eris*…

— Lăsaţi-l să moară!

— Oricât de tentant ar fi, spuse Feyre, el prezintă un mare pericol pentru noi în mâinile lui Briallyn. Dacă este sub influenţa Coroanei, o să dezvăluie tot ce ştie. Ce ştie, mai exact, despre noi? îl întrebă pe Cassian.

— Prea multe. Cassian îşi drese glasul. Prin sporovăiala lor, prin nevoia de a-l impulsiona pe Eris, dezvăluise prea multe. Îl îngrijora ce o să facem cu Nesta ca o putere a Regatului Nopţii şi cu toate cele trei obiecte ale Tezaurului Groazei la dispoziţia noastră. Credea că Regatul Nopţii s-ar

putea să se întoarcă împotriva lui şi să încerce într-un fel să preia puterea.

— Poate că pumnalul Creat pe care i l-am dat o să-i ofere imunitate faţă de Coroană, zise Feyre optimistă. Dacă îl are asupra lui, dacă ei nu l-au dezarmat, l-ar putea proteja de alt obiect Creat.

— Dar nu ştim asta, replică Rhys. Şi tot ar fi sub influenţa lui Briallyn. Ea ar putea să simtă pumnalul, iar acesta ar putea să-i răspundă.

— Şi sunt destule alte metode de a-l face să vorbească, adăugă Az misterios.

— Trebuie să plecaţi acum, interveni Amren. Ea se întoarse spre Feyre şi Rhys. Noi o să ne întoarcem în Velaris şi o să avem o discuţie frumoasă şi lungă despre înţelegerea voastră.

Cassian nu se deranjă să citească expresiile lui Feyre şi Rhys când se uită spre mica fereastră şi sălbăticia de dincolo de ea, ca şi când ar fi putut să o vadă pe Nesta acolo.

El îşi invocă armura, solzii complicaţi şi plăcile fixându-i-se cu o familiaritate liniştitoare pe corp.

— Am instruit-o bine pe Nesta. Pe toate le-am instruit bine, spuse Cassian înghiţind. Dacă cineva poate să supravieţuiască Ritualului Sângelui, ele sunt, adăugă în linişte, când Az îşi atinse pietrele Siphon, iar armura lui apăru.

Dacă s-ar fi putut găsi una pe cealaltă.

*

Nesta o luă la fugă spre copacul în care era înfipt cuţitul, masculul pornind după doar o clipă.

El se împiedică de trupurile împrăştiate, dar Nesta îşi ţinu genunchii ridicaţi, ca la exerciţiile pentru picioare pe care le făcuse cu scara de pe pământ şi de parcă acele trupuri ar fi fost treptele de sfoară ce trebuiau evitate. Memoria muşchilor intră în funcţie; abia se uită la membrele încâlcite când se îndreptă spre copac. Dar, recăpătându-şi echilibrul, masculul se apropie rapid.

Probabil că cineva lăsase arma acolo, fie la adăpostul întunericului din seara precedentă, fie în urmă cu câteva săptămâni. Ritualul Sângelui era destul de sălbatic fără arme reale – doar cu acelea improvizate de participanţi – dar cu o armă adevărată de oţel…

Masculul era mai înalt cu cincisprezece centimetri şi cu cincizeci de kilograme mai greu decât ea. În luptă directă, ar fi avut toate avantajele. Dar dacă ea ar fi reuşit să ajungă la cuţit…

Nesta trecu de trupuri, mişcându-şi repede picioarele când alergă ultimii câţiva metri spre trunchiul copacului, cu mâna întinsă. Atinse mânerul cuţitului…

Masculul intră în ea cu toată forţa unui războinic illyrian matur.

Din cauza impactului, rămase fără aer când căzură amândoi, peste marginea dealului, în partea cealaltă a copacului.

Se rostogoliră spre albia râului, aflat la treizeci de metri dedesubt, rotindu-se în timp ce se înclinară pe panta dealului. Pietrele şi frunzele se crăpară şi o zgâriară, aripile pocnind deasupra şi

dedesubtul ei, părul biciuindu-i faţa când căută cu mâinile să se apuce de ceva…

Nesta se izbi atât de puternic în albia râului, încât o duru spatele, masculul aterizând deasupra ei, făcând aerul rămas să îi iasă din plămâni.

Aripile lui zvâcniră, dar el nu se mişcă.

Nesta deschise ochii ca să se trezească, uitându-se în ochii lui goi, cu mâna pe pumnalul pe care i-l înfipsese în gât, udă de sânge cald.

Mormăind, Nesta îl rostogoli de pe ea. Lăsă pumnalul în gâtul lui, sângele curgând încă din rană. Cuţitul îi intrase până la ceafă.

Scuipă o gură de sânge pe pietrele uscate. Cămaşa de noapte era plină de sânge şi praf, pielea usturând-o din cauza zgârieturilor. Dar era în viaţă. Iar masculul nu era.

Nesta îşi permise să inspire lent pe nas, numărând până la şase. Îşi ţinu respiraţia, apoi expiră lent. Mai făcu exerciţiul de respiraţie de două ori. Îşi evaluă starea de sănătate, de la durerea de cap până la picioarele rănite. Respiră din nou.

După ce mintea i se linişti, Nesta scoase cuţitul din gâtul masculului şi apoi îl dezbrăcă de tot, luându-i inclusiv cizmele. Se îmbrăcă cu un calm eficient, scoţându-şi cămaşa de noapte însângerată şi aruncând-o pe faţa masculului, într-un simulacru de giulgiu mortuar, după care-şi atârnă cuţitul la centura pe care o strânse la maximum. Hainele îi erau largi, iar cizmele prea mari ar fi putut să-i dea bătăi de cap, dar era mai bine decât în cămaşa de noapte.

Apoi plecă în căutarea prietenelor ei.

Capitolul 65

Nesta escaladă partea opusă a văii, dar nu găsi niciun războinic pe pământul de dincolo. În spate, într-o viroagă, ceilalţi încă dormeau. Nici urmă de Emerie sau de Gwyn printre ei. Nu era niciun semn care să indice unde ar fi putut fi.

Într-o noapte, când stăteau întinşi în pat, transpiraţi şi epuizaţi, Cassian îi spusese că erau trei vărsători pentru Ritual – una în nord, una în vest şi una în sud. Prietenele ei trebuiau să fie în celelalte, fie împreună, fie câte una în fiecare. La trezire, aveau să fie îngrozite.

Gwyn…

Nesta refuză să se gândească la asta când se grăbi, printre pini, îndepărtându-se de războinicii adormiţi, înainte să găsească un copac înalt. Se căţără, seva acoperindu-i repede degetele, iar când trecu de coroană…

Ramiel ar fi putut la fel de bine să fie dincolo de un ocean. Se ivea direct înainte, cu doi munţi şi o pădure mare, şi zeii mai ştiau ce altceva mai putea fi între ea şi pantele aride. Arăta ca în tabloul lui Feyre. Se uită la soare, apoi la trunchiul de dedesubt, căutând nişte muşchi. Acolo – chiar sub piciorul stâng.

Ramiel era la est. Deci ea fusese aruncată în vest, iar celelalte…

Trebuia să aleagă ori nordul, ori sudul. Sau era mai bine să se îndrepte spre munte şi să spere că le găsea pe drum?

Încercă să îşi aducă aminte vreun sfat pe care i l-ar fi putut da Cassian. Cassian... Poate că el venea deja să o salveze.

Dar mica speranţă din pieptul ei dispăru. Masculul nu o putea salva. Îi spusese personal de legile care interziceau un asemenea lucru. Ar fi fost executat, la fel şi ea. Nici măcar Rhysand şi Feyre nu puteau să modifice legile.

Cassian nu venea să o salveze. Nimeni nu venea să o salveze pe ea, pe Emerie sau pe Gwyn.

Nesta îşi îndoi degetele, dezmorţindu-le după ce stătuse nemişcată atâta vreme. Înjură încet, văzând sângele ce se prelinse din câteva tăieturi mici de pe mâini.

Ar fi trebuit să se vindece până acum. Dar, aparent, magia care limita Ritualul anula orice magie de vindecare din sângele unui spiriduş. Inclusiv pe a ei.

Orice rană putea fi fatală. S-ar fi vindecat într-un ritm uman, de muritor. Nesta respiră din nou lent ca să se calmeze. Putea face asta. *Avea* să o facă.

Trebuia să se salveze şi să-şi salveze şi prietenele.

Ţipete răsunară la mare distanţă în urma ei. Ceilalţi se trezeau. Înjurând, Nesta coborî repede din copac, scoarţa şi acele de pin lipindu-se de mâinile pline de sevă. Trebuia să aleagă o direcţie şi să alerge odată ajunsă jos.

Ţipetele începură să accentueze strigătele din spatele ei.

Se uită înapoi, asigurându-se că nu o ajungea nimeni din urmă. Iar când făcu asta, zări un licăr de lumină la brăţara împletită de la încheietura mâinii. De la micul talisman din mijloc, care scânteia în razele soarelui.

Nu – strălucea.

Nesta trecu vârful unui deget peste talismanul ce îi bâzâi pe piele. O cuprinse groaza – o furnicătură la ceafă, ca şi când o voce ar fi şoptit; „Grăbeşte-te!”

Nesta se întoarse ca să vadă mai bine în soare, dar lumina din talisman dispăru. Se roti spre nord şi talismanul străluci din nou.

Ridicând din sprâncene, înclină braţul spre Est: nimic. Spre Sud: doar o mică strălucire. Nicio senzaţie de stringenţă, de panică. Dar spre Nord… Talismanul lumină şi o cuprinse iarăşi groaza.

Nesta inspiră, amintindu-şi seara petrecută în Casă, când făcuseră brăţările. Amintindu-şi dorinţa pusă: „Curajul să ieşim în lume când suntem pregătite, dar să putem găsi întotdeauna calea de întoarcere la noi. Indiferent de situaţie”.

Ea Crease talismanele. Le transformase în faruri. Şi oricare dintre prietenele ei care se afla spre Sud nu era nici pe departe într-un pericol la fel de mare ca aceea din Nord.

În acea direcţie era un povârniş. O mică binecuvântare. Ceilalţi războinici ar fi ales foarte probabil cea mai rapidă şi uşoară cale spre Ramiel, evitând calea care implica urcuşul.

Dar cum să funcţioneze talismanele aici? Ritualul interzicea magia, şi celui care o folosea, şi oricărui obiect. Asta dacă nu cumva puterea ce înconjura Ritualul nu înăbuşea obiectele Create. Vrăjile Fae trebuiau formulate cu atenție – poate că acela care făcuse vraja asta pentru illyrieni nu se gândise niciodată la posibilitatea ca un obiect Creat să ajungă la Ritual.

Totuşi, puterea ei era adormită. În sinea ei, se forţă şi se întinse către aceasta, dar o întâmpină doar vidul.

Gâtul i se strânse. Şi ea era Creată – şi, totuşi, era şi o persoană. Magia o recunoştea ca pe o *persoană*, nu ca pe un obiect.

Nu îşi dăduse seama cât de mult avusese nevoie să i se arate diferenţa asta. Inspiră mirosul de pin şi promisiunea distantă a zăpezii. Vie. Chiar şi în acest peisaj infernal, era vie.

Şi avea să se asigure că şi prietenele ei erau.

Expirând lent şi stăpânindu-şi respiraţia, Nesta coborî braţul şi începu să se mişte.

Cizmele prea mari atinseră pământul, degetele de la picioare mişcându-se în ele.

Când se îndreptă, verificându-şi cuţitul de la centură, se îndrepta deja spre Nord.

*

După zece minute de alergat la deal, strălucirea talismanului îndemnând-o încă să înainteze şi picioarele alunecându-i în toate direcţiile în cizmele infernale, Nesta îşi dădu seama

că avea nevoie de apă. Şi de mâncare. Şi de un adăpost înainte de apusul soarelui. Trebuia să decidă dacă să rişte să facă focul sau probabil să moară de frig, doar ca să nu fie găsită.

Hainele pe care le şterpelise de la mascul nu erau destul de groase ca să o ajute să supravieţuiască nopţii. Iar dacă văzduhul gri era vreun semn, zăpada sau ploaia ar fi putut să cadă cât de curând.

Dar pe urmele ei nu era niciun războinic. Măcar atât. Dacă nu cumva erau la fel de discreţi precum Cassian şi Azriel.

Gândul o făcu să îşi controleze ritmul frenetic, să păşească mai liniştit, să-şi bage brăţara şi talismanul strălucitor în mânecă, pentru a-i ascunde licărul în obscuritate, şi să încerce să lase cât mai puţine dovezi ale trecerii ei pe acolo, când urcă un deal mai abrupt şi studie terenul de dincolo de acesta.

Alţi copaci şi pietre şi…

Nesta se aruncă la pământ când o săgeată şuieră pe lângă ea. O nenorocită de *săgeată*…

Cuţitul nu fusese o coincidenţă. Cineva lăsase arme la Ritualul Sângelui. Nesta studie terenul din spatele ei, ca să găsească săgeata. Era acolo – înfiptă în baza unui copac.

Coborî până ce ajunse la aceasta, o scoase şi o puse la centură, după care urcă din nou dealul, rămânând aplecată cât se uită din nou peste creastă.

Şi se trezi faţă în faţă cu un vârf de săgeată ascuţit ca o lamă.

— Ridică-te! mormăi războinicul.

*

Cu fiecare leghe parcursă în zbor în jurul castelului reginei, cândva împărţit cu celelalte, Cassian îl înjură pe Eris pentru că fusese atât de prost încât să fie capturat. Presupunea că aceasta era fortăreaţa lui Briallyn. Peticele de zăpadă încă acopereau ţinutul întins şi deluros, deşi primii muguri şi lăstari ai primăverii răsăriră. Rămase destul de sus încât să-i fie greu să respire, atât de sus, că orice om de pe pământ ar fi văzut doar o pasăre foarte mare. Dar, cu vederea lui Fae, vedea clar ce traversa ţinutul.

Totuşi, nu îl văzu pe Eris. Nici părul roşcat, nici vreun licăr de foc şi nici urmă de soldaţii lui. Azriel, dând târcoale în direcţia opusă, îi făcu semn că nici el nu văzuse nimic.

Era un efort să rămână concentrat. Să-şi continue zborul, dând târcoale ca vulturii, când mintea îi pleca spre nord-est. Spre Munţii Illyrieni, Ritualul Sângelui şi Nesta.

Supravieţuise primului val? Războinicii trebuiau să se fi trezit până acum.

Al naibii, Eris! Cum să fi fost destul de nesăbuit încât să-i lase pe soldaţi să se apropie atât de mult?

Cassian scrută din nou terenul de dedesubt, chinuindu-se să îşi ţină respiraţia calmă în aerul rarefiat. Avea să-l găsească repede pe Eris. Şi să-l bată, dacă-i permitea timpul.

Iar apoi ce urma? Nu putea face nimic ca să o ajute pe Nesta. Dar, cel puţin, putea fi mai aproape de Ritual. Dacă se întâmpla ce era mai rău…

El alungă gândul. Nesta avea să supravieţuiască. Gwyn şi Emerie aveau să supravieţuiască.

Nu accepta nici o altă variantă.

Capitolul 66

Războinicul illyrian era mai mic decât cel pe care îl ucisese Nesta, dar acesta pusese mâna pe un arc şi o săgeată.

— Dă-mi armele! ordonă el, măsurând-o din priviri şi observând sângele de pe faţă, care îi acoperea bărbia şi gâtul.

Nesta nu se mişcă. Nici măcar nu-şi plecă bărbia.

— Dă-mi *naibii* armele! o avertiză masculul cu o voce mai tăioasă.

— De unde ai venit? întrebă ea, ca şi când nu ar fi avut o săgeată îndreptată spre faţă. Mai era vreo femelă acolo? îi adresă o altă întrebare, înainte ca el să aibă timp să răspundă.

Masculul clipi – singura confirmare de care avu nevoie Nesta înainte să îi dea săgeata. Foarte lent, întinse mâna spre cuţit.

— Ai ucis-o şi pe ea? Vocea i se răcise.

— Pe căţeaua schiloadă? Am lăsat-o celorlalţi. El rânji. Oricum, eşti o pradă mai bună!

Emerie. Ea nu putea fi departe, dacă acest mascul o văzuse deja. Nesta scoase cuţitul.

Masculul ţinu săgeata îndreptată spre Nesta.

— Aruncă-l şi retrage-te zece paşi!

Emerie era vie. Şi în apropiere. Şi în pericol.

Iar nenorocitul nu avea să o împiedice pe Nesta să o salveze.

Nesta îşi plecă fruntea, coborându-şi umerii, în speranţa că masculul considera gestul drept o manifestare a resemnării. Într-adevăr, el zâmbi.

Războinicul nu avea nicio şansă.

Nesta coborî cuţitul şi mişcă încheietura mâinii, îndepărtându-şi degetele în timp ce îl aruncă spre mascul.

Direct în vintre.

El ţipă, iar ea atacă în clipa în care mâna îi slăbi pe arc. Nesta se izbi în mascul şi armă, coarda lovind-o în faţă destul de tare încât să o facă să lăcrimeze, dar se prăbuşiră amândoi, războinicul urlând…

Nimeni nu avea să stea între ea şi prietenele ei.

Mintea i se îndreptă spre un loc rece şi calm. Luă arcul şi îl aruncă. Când masculul se zvârcoli pe pământ, încercând să-şi scoată cuţitul din testicule, ea se năpusti asupra lui, înfigându-l mai mult. Ţipătul lui făcu păsările din pini să se împrăştie.

Nesta scoase cuţitul, lăsându-l să zacă acolo. Apucă cele două săgeţi, dar nu se deranjă să ia tolba prinsă de spatele lui. Recuperă arcul illyrian, îşi luă cuţitul şi alergă în direcţia din care venise el.

Ţipetele lui o urmară câţiva kilometri.

*

Zgomotul făcut de un râu se auzi cu mult înainte ca Nesta să ajungă la el. La fel şi războinicii din apropierea malului, încercând să discute între ei – să se evalueze, presupuse ea – în timp ce umplură ceea ce păreau a fi gamele. Ca şi când şi pe acelea le lăsase cineva.

Nici urmă de Emerie.

Ea rămase în spatele unui copac, cu vântul în faţă, şi ascultă.

Nicio vorbă despre Emerie sau altă femelă. Doar reguli încordate despre alianţele pe care le formau, cum să ajungă la Ramiel, cine lăsase armele şi gamelele pentru ei…

Ea era pe cale să caute un loc prin care să traverseze uşor râul, departe de masculi, când auzi:

— Păcat că a scăpat căţeaua. Ar fi fost distractivă în nopţile reci.

Tot corpul Nestei rămase nemişcat. Emerie ajunsese la râul ăsta. Vie.

Altul spuse, bând din apa repede:

— Probabil că a luat-o apa până la jumătatea muntelui. Dacă nu s-a înecat, animalele o vor prinde înainte de răsărit.

Emerie sărise probabil în râu ca să scape de masculii ăştia.

Nesta îşi trecu degetele peste arcul de pe umăr. Săgeţile de la centură atârnau ca nişte greutăţi. Ar trebui să îi ucidă pentru asta. Ar putea trage săgeţile astea în doi dintre ei şi să îi ucidă pentru că i-au rănit prietena…

Dar dacă Emerie supravieţuise…

Se dezlipi de copac. Trecu la următorul. Şi la următorul. Urmă râul, paşii fiind abia o şoaptă pe apă deasupra pietrelor.

Printre pini, coborând dealurile. Râul crescu, rocile înălţându-se ca nişte suliţe negre. O cascadă vui înainte. Dacă Emerie trecuse peste ea…

La muchia râului, se vedea o cascadă cu o cădere de treizeci de metri. Nu avea cum să supravieţuiască.

Nestei i se uscă gâtul.

Şi i se uscă şi mai mult când privi ce era în partea cealaltă a râului, prins pe un copac doborât ce ieşea din malul stâncos, chiar înaintea cascadei.

Emerie.

Nesta se grăbi spre marginea apei, dar îşi retrase piciorul din apa rece. Emerie părea inconştientă, dar Nesta nu îndrăzni să îi strige numele. O privire spre cer dezvălui soarele în punctul de la mijlocul amiezii, dar nu oferi nicio căldură, nicio salvare.

Cât timp stătuse Emerie în apa rece?

— Gândeşte! şopti Nesta. Gândeşte! Gândeşte!

Fiecare minut în apă risca să o ucidă pe Emerie. Ea era prea departe ca să vadă vreo rană, dar nu se agită pe creangă. Doar aripile ce zvâcneau arătau un semn de viaţă.

Nesta îşi scoase hainele. Îşi dori să fi luat cămaşa de noapte, ca să lege cuţitul şi cele două săgeţi în jurul piciorului, în loc să le lase pe mal, dar nu mai avea de ales. Ea luă totuşi arcul illyrian,

prinzându-l de piept, coarda intrând în pielea ei descoperită.

Dezbrăcată, ea privi distanţa dintre cascadă, râu, pietre şi Emerie.

— De la o piatră la alta, îşi spuse ea. Se pregăti pentru frig.

Şi sări în apă.

Nesta suspină şi bolborosi şocată de frig, mâinile tremurând atât de tare, încât se temu să nu scape pietrele alunecoase şi să fie aruncată în cascadă. Dar ea continuă. Îndreptându-se spre Emerie. Tot mai aproape, până ce în sfârşit înotă frenetic între ultima piatră şi malul râului – şi Emerie aşezată peste copacul pe jumătate scufundat.

Tremurând, cu dinţii clănţănind, Nesta o scoase pe Emerie dintre crengi şi o urcă mai mult pe mal, apoi se ghemui deasupra ei.

Chipul lui Emerie era rănit, braţul sângerând de la o rană la biceps. Dar ea respira.

Nesta îşi stăpâni suspinul de uşurare şi o scutură uşor pe prietena ei.

— Emerie, trezeşte-te!

Femela nici măcar nu gemu de durere. Nesta căută prin părul negru al lui Emerie, iar degetele se murdăriră de sânge.

Trebuia să o ducă în partea cealaltă a râului. Să găsească adăpost. Să facă un foc şi să se încălzească. Arcul pe care îl căra nu era suficient ca să le protejeze. Nici pe departe.

— Bine, Emerie! Nestei îi clănţăniră dinţii atât de tare, încât o durea faţa. Îmi pare rău de asta.

Apucă de cămaşa de noapte a prietenei ei şi o rupse pe mijloc, expunând trupul slab şi musculos intemperiilor. Nesta scoase cămaşa de noapte şi o răsuci într-o funie lungă, apoi luă arcul de pe umăr.

— Nu o să-ţi placă partea asta, spuse Nesta printre dinţii care clănţăneau, trăgând-o pe Emerie din nou spre apă. Nici mie, mormăi ea, apa rece îngheţându-i picioarele amorţite.

Rece precum Cazanul. Rece precum…

Nesta ignoră cuvântul, impunându-şi să îl lase să plutească precum un nor. Se concentră.

Ea reuşi să o bage pe Emerie în apă până la mijloc, ţinând-o cât de strâns îi permiseră degetele tremurânde. Apoi îşi ridică prietena pe spate şi puse arcul illyrian în jurul lor, lăsând coarda aproape încasabilă să îi intre în piept, astfel încât lemnul să stea pe spatele lui Emerie, legându-le.

— Mai bine decât nimic. Puse braţele moi ale lui Emerie în jurul umerilor ei, apoi luă cămaşa ei de noapte şi o înfăşură în jurul încheieturilor mâinii, legându-le. Ţine-te bine! avertiză ea, chiar dacă Emerie rămase o greutate nemişcată pe spatele ei.

De la o piatră la alta. Aşa cum făcuse înainte. De la o piatră la alta şi apoi înapoi spre mal.

De la o piatră la alta. Pas cu pas.

Ea făcuse zece mii de paşi în Casa Vântului. Făcuse mai mult de atât în ultimele luni. Putea face asta.

Nesta intră mai adânc în apă, reprimându-şi ţipătul la cât de rece era.

Emerie se legănă şi se izbi de ea, iar coarda arcului illyrian intră în pieptul Nestei destul de tare încât să îi taie pielea. Dar rezistă.

Pas cu pas.

Până când Nesta reveni pe malul îndepărtat, tremurând, aproape suspinând, coarda arcului o rănise. Dar ele erau pe uscat, iar hainele şi armele ei erau acolo, iar acum trebuia să găsească adăpost şi căldură.

Nesta o puse pe Emerie pe ace de pin, acoperindu-şi prietena cu hainele uscate pe care le lăsase în urmă, şi adună cât lemn putea căra. Dezbrăcată, tremurând, abia putea ţine beţele în braţe, în timp ce le adună aproape de Emerie. Degetele tremurânde se chinuiră să răsucească beţele destul de lungi ca să aprindă o scânteie, să poată face focul, dar – acolo. Foc. Ea căută prin zonă buşteni doborâţi, rugându-se să nu fie prea ude de la ceaţa râului, ca să se aprindă.

Când focul pârâia constant, Nesta se băgă sub grămada de haine, lângă Emerie, şi îşi cuprinse prietena în braţe, lipindu-şi trupurile. Amândouă îngheţate, dar focul era cald şi, sub hainele mari ale masculului, frigul apei începu să se estompeze.

Dar ele erau complet expuse. Dacă trecea cineva pe acolo, ar fi fost moarte.

Nesta o îmbrăţişă pe Emerie, simţindu-i trupul încălzindu-se lent. Văzu cum i se calmă respiraţia. Simţi că nu îi mai clănţăne dinţii.

Curând va fi noapte. Iar ce va ieşi din întuneric…

Nesta îşi aminti de poveştile lui Cassian despre monştrii care umblau după pradă prin pădurile astea. Ea înghiţi, înfăşurând mai strâns braţele în jurul lui Emerie. Se uită la braţul ei, talismanul încă strălucind puţin, doar arătând acum spre sud. Un singur licăr de speranţă, o direcţie. Ce se întâmplase cu Gwyn? Suferea din nou cel mai urât coşmar? Era ea…

Nesta se concentră la respiraţie. Îşi calmă mintea.

Ea va supravieţui nopţii. O va ajuta pe Emerie. Apoi o va găsi pe Gwyn.

În preajma unui râu, aflase în drumeţia cu Cassian, cavernele erau deseori cioplite de apă. Dar, ca să găsească una, va trebui să o părăsească pe Emerie.

Nesta se uită la soarele ce dispărea, apoi ieşi de sub grămada de haine. O acoperi pe Emerie cu frunze şi beţe, mai puse un buştean pe foc şi riscă să ia jacheta masculului ca să o îmbrace.

Nesta purta cizmele, chiar dacă bătăturile de la picioare obiectară, şi merse precaută în cerc în jurul taberei, ascultând orice zgomot. Căutând pe oricine. Scrutând fiecare piatră şi bolovan crăpat.

Nimic.

Cerul se întunecă. Trebuiau să fie peşteri pe undeva pe aici. Unde naiba erau ele? Unde…

— Intrarea este aici.

Nesta se întoarse, scoţând pumnalul, ca să găsească un mascul illyrian stând la trei metri distanţă. Cum se furişase, cum supravieţuise, având în vedere rana de pe obrazul lui…

El îi observă rănile, goliciunea de sub haină, picioarele goale şi cizmele. Cuţitul.

Totuşi nu îi întunecară ochii căprui pofta trupească sau ura.

Masculul arătă prudent spre ceea ce ea crezuse că era un bolovan acoperit cu frunze.

— Aia e o peşteră. Destul de mare ca să încapi înăuntru.

Nesta se îndreptă. Îi arătă furia din ochi.

— Nu vei supravieţui o oră pe pământ, imediat ce se lasă întunericul, spuse masculul, chipul lui drăguţ de băieţel fiind inexpresiv. Iar dacă nu te-ai urcat deja într-un copac, atunci va trebui să presupun că ai pe cineva rănit cu tine.

Ea nu dezvălui nimic.

El îşi ridică mâinile. Nicio armă, nici sânge pe el în afară de rana deschisă de la faţă.

— Am venit dinspre vest. De unde venise ea. Am văzut cadavrul din râpă – tu i-ai făcut asta lui Novius, nu-i aşa? Era dezbrăcat. Tu eşti îmbrăcată cu haine masculine. Iar acela trebuie să fie cuţitul care i-a împuns gâtul. Ştii cine naiba a lăsat arme aici?

Nesta rămase tăcută. Noaptea se adânci în jurul lor.

Masculul ridică din umeri când ea nu răspunse.

— Am decis să mă îndrept spre nord, sperând să ajung la Ramiel pe o cale mai puţin umblată, evitând complet conflictul cu ceilalţi, dacă pot. Nu am nimic cu tine. Dar acum o să intru în peştera aia, iar dacă eşti isteaţă, vei aduce înăuntru pe cel care este cu tine.

— Ca să îmi iei armele şi să mă ucizi în somn?

Masculul cu ochi căprui clipi.

— Ştiu cine eşti. Nu sunt destul de prost să te atac.

— Este Ritualul Sângelui. Ai fi iertat.

— Feyre Distrugătoarea-Blestemului nu m-ar ierta dacă i-aş ucide sora.

— Deci faci asta ca să îi intri în graţii?

— Contează? Jur pe însăşi Emalius să nu te ucid sau pe cel care este cu tine. Acceptă sau nu.

— Să nu ne ucizi sau să ne răneşti în vreun fel. Şi nici să pui pe cineva cunoscut să facă asta.

El schiţă un zâmbet.

— Te-ai adaptat repede regulilor Fae. Dar, da! Jur şi asta.

Nesta înghiţi în sec când evaluă expresia masculului. Se uită spre intrarea ascunsă a peşterii din spatele lui.

— Am nevoie de ajutor ca să o car.

*

Ei nu riscară un foc în peşteră, dar masculul, al cărui nume era Balthazar, îşi oferi mantia groasă de lână ca să o acopere pe Emerie. Nesta o îmbrăcă pe Emerie cu hainele masculului mort, ea păstrând doar jacheta de piele şi, chiar dacă era împotriva instinctelor ei, îi permise lui Balthazar să stea lângă ea, căldura lui prelingându-se în corpul ei înfrigurat.

— La răsărit, dispari, spuse Nesta în întunericul peşterii mucegăite, plină cu frunze când se lăsă noaptea.

— Dacă supravieţuim nopţii, mă voi bucura să o fac, spuse Balthazar. Animalele pădurii ar putea mirosi sângele prietenei tale şi să ne dea de urmă în peştera asta.

Nesta îşi mută privirea la tânărul războinic.

— De ce nu eşti afară, ucigând pe toată lumea?

— Deoarece vreau să ajung la munte şi să devin Oristian. Dar, dacă aş întâlni pe cineva pe care aş vrea să îl ucid, nu voi ezita.

Se lăsă liniştea şi rămase aşa.

În câteva clipe, pocniră nişte crengi.

Balthazar se încordă, respiraţia lui devenind foarte liniştită. În peştera complet întunecată, singurele sunete erau foşnetul hainelor lor şi a frunzelor de sub ei.

Un urlet spintecă noaptea, iar Nesta tresări, apucând-o mai strâns pe Emerie.

Dar crengile care trosneau şi urletul se îndepărtară, iar Balthazar se relaxă.

— Este doar primul, şopti el în întuneric. Vor căuta prada până la răsărit. Unii urcă în copaci, şopti Balthazar. Războinicii proşti uită asta.

Nesta rămase tăcută. Ea nu voia să ştie ce era afară. Nu când ţipetele începură la distanţă.

— Stau eu primul de pază, spuse războinicul. Odihneşte-te!

— Bine! Dar ea nu îndrăzni să închidă ochii.

*

Nesta rămase trează toată noaptea. Dacă Balthazar ştia că nu dormise cât stătuse el de pază, nu spuse. Ea folosise timpul ca să facă exerciţii de Calmare a Minţii, care o liniştiseră, dar nu complet.

Pârâitul tufelor sub labele şi ghearele animalelor ce căutau prada şi ţipetele illyrienilor continuară câteva ore.

Când Balthazar o înghionti cu genunchiul, iar ea se prefăcu că se trezeşte, el doar îi şopti că se culca şi se lipi de ea. Nesta îi absorbi căldura în aerul rece al peşterii. Fie că respiraţia lui profundă era pentru că dormea cu adevărat sau se prefăcea, aşa cum făcuse şi ea, ei nu-i păsa.

Nesta ţinu ochii deschişi, chiar când deveniră insuportabil de dureroşi şi de grei. Chiar când căldura de la cei doi însoţitori ai ei ameninţă să o adoarmă.

Ea nu va dormi. Nu va coborî garda nicio clipă.

Răsăritul pătrunse în cele din urmă printre crengi, iar ţipetele şi urletele se estompară, apoi dispărură. O examinare rapidă a luminii slabe dezvălui că deşi prietena ei rămase inconştientă, rana de la capul lui Emerie nu mai sângera. Dar…

— Azi vei găsi destule haine, spuse Balthazar, părând să îi ghicească gândurile. El ieşi în lumina zilei şi se uită împrejur, apoi înjură încet. Destule haine.

Cuvintele o făcură pe Nesta să iasă grăbită din peşteră.

Trupuri înaripate zăceau peste tot, multe pe jumătate mâncate. Un vânt rece zburli părul negru al lui Balthazar, când se îndepărtă.

— Noroc, Archeron!

*

Eris nu era nicăieri pe pământurile din preajma castelului reginei. Dar Azriel întâlnise un negustor uman trecând pe drumul dinspre palat, care nu ezitase, când fusese întrebat dacă sosise recent un mascul Fae. El spuse de bună-voie că un mascul Fae roşcat fusese târât în castel alaltăseară. El auzise în tavernă că masculul urma să fie curând dus în altă parte.

— Vom aştepta aici până ce părăsesc castelul. Apoi îi urmărim ascunşi în nori, spuse sumbru Azriel.

Cassian confirmă mormăind şi îşi trecu o mână prin păr. Abia dacă dormise, gândindu-se la Nesta, la Feyre şi la Rhys.

Cassian şi Azriel nu discutaseră înţelegerea fratelui lor, care îl va condamna pe Rhys dacă Feyre nu supravieţuia travaliului. Să o piardă pe ea ar fi insuportabil, dar să îl piardă şi pe Rhys... Cassian nu se putea gândi la asta fără să i se facă rău. Poate că Amren lucra la o cale să anuleze înţelegerea – dacă se putea gândi cineva la o cale, ea ar fi. Sau Helion, presupuse el.

Cassian şi Azriel erau totuşi dincolo de raza de acţiune a puterii daemati a lui Rhys şi Feyre. Ei nu aveau niciun fel de ştire.

Dar el ar şti dacă Nesta ar muri. În inima şi sufletul lui, ar simţi asta.

Un partener întotdeauna ştia.

Chiar dacă ea respinsese legătura.

*

Nesta supravieţuise nopţii, mulţumită norocului chior şi a unui illyrian mai interesat de politică decât de crime.

Extenuarea îi încetini fiecare mişcare când Nesta îşi făcu loc printre trupurile dezmembrate, luând ce haine erau intacte şi nepătate de sânge sau fluide corporale. Mulţi războinici făcuseră pe ei când animalele pădurii îi găsiseră. Era dificil să găsească o pereche curată de pantaloni.

Dar Nesta adună destule, inclusiv o pereche mică de cizme pentru ea şi una pentru Emerie şi mai luă un pumnal, două gamele cu apă şi ceea ce păru a fi cina cuiva, un iepure pe jumătate mâncat.

Până când se întoarse în peşteră – îmbrăcată, cu setea potolită şi cu o jumătate de picior de iepure în mână – Emerie era trează. Slăbită, dar trează. Ea nu spuse nimic când Nesta îi dădu carnea şi apa, apoi o ajută să se îmbrace.

Doar când Nesta ieşi din peşteră, iar Emerie studie măcelul, spuse răguşită:

— Gwyn?

Nesta, cu braţul în jurul taliei lui Emerie, ridică mâna liberă – cea cu brăţara pe încheietură. Ea îndreptă lent braţul în fiecare direcţie.

— Spre sud, spuse ea când talismanul licări. Locul în care se afla Gwyn nu se schimbase de ieri.

Emerie inspiră. Îşi ridică brăţara spre sud. Talismanul licări acum aproape frenetic, emanând sentimentul că trebuia să se mişte, să acţioneze, să se grăbească.

Mirarea licări în ochii lui Emerie înainte să se concentreze.

— Să ne grăbim!

Capitolul 67

Emerie confirmă că fusese atacată şi urmărită de masculii pe care îi văzuse Nesta la râu. Ea sări în apă ca o ultimă şansă la supravieţuire, dar se lovi cu capul de o piatră şi nu îşi mai amintea nimic până la peşteră.

Nesta îi spuse pe scurt despre confruntările ei când ele porniră spre sud, în mare parte tăcând, ca să asculte orice illyrieni care treceau pe acolo. Câţiva războinici singuratici le ignorară când trecură cu greu pe lângă ele, acoperiţi cu sânge, cu toţii îndreptându-se spre est; câteva grupuri se luptară; şi multe alte cadavre zăceau pe pământul rece.

Ele căutară orice licăr de păr roşcat. Dar nu văzură sau auziră nimic despre Gwyn. Ele nu vorbiră dacă talismanele lor le-ar putea conduce spre un cadavru.

Ziua trecu, iar ele găsiră altă peşteră când se lăsă întunericul, îngrămădindu-se ca să se încălzească. Când o trezi prietena ei, Nesta

avusese senzaţia că Emerie o lăsase să doarmă mai mult decât ar fi trebuit.

Dimineaţă, ele ieşiră ca să găsească sânge amestecat cu zăpadă pe pământ. Urme de animale în jurul gurii peşterii erau destul de multe, încât să îi agite stomacul Nestei.

Curând începu să ningă abundent. Destul încât să acopere lumea din faţă şi din spate şi orice inamic de acolo. Ele tremurară la fiecare pas spre sud, deşi îmbrăcaseră şi alte jachete de la războinicii căzuţi, iar când dimineaţa se îndreptă spre amiază, Nesta îndoi degetele ca să nu îi îngheţe mâinile.

Dacă supravieţuiau, nu se va mai plânge vreodată de căldura verii; nu va mai lua de bună haina, pălăria şi mănuşile, şi eşarfa aia stupidă pe care o obligase Cassian să o poarte prin oraş în urmă cu câteva luni.

— Miroase a fum, şopti Emerie. Ele vorbiseră ultima dată în urmă cu câteva ore, concentrându-se în schimb la alungarea frigului care era atât de aprig, încât le dureau dinţii.

Ele se opriră în spatele unor pini, studiind terenul, cerul plin de zăpadă. Nesta se uită la talisman.

— Pe acolo, spuse ea, înclinând capul spre stânga. Şi focul este în direcţia aia – vântul poartă fumul în jos de pe creasta aia.

— Ar putea fi focul lui Gwyn, sugeră optimistă Emerie.

Nesta dădu din cap, calmându-şi inima care bătea cu putere. Ele înaintară lent, fugind de la un

copac la altul, ascultând pericolele din jurul lor, orice urmă că Gwyn era înainte. Ele se mişcau deja de câteva minute când un râset ajunse la ele. Râset de mascul.

Emerie se albi când îndreptă brăţara spre sursa râsului. Talismanul străluci, licărind chiar în lumina slabă a soarelui de iarnă.

— Rămâi cu vântul în faţă, spuse hotărâtă Nesta. Urcăm creasta pe partea sudică.

*

O cămaşă de noapte atârna pe o creangă din apropierea marginii taberei.

Nestei i se ridică stomacul, micul dejun sărac arzând în gâtul ei. O inhalare uşoară de la Emerie fu singurul semn al prietenei ei că era îngrozită şi tristă când urcară ultima parte de creastă spre războinicii campaţi deasupra. Ei se lăudau cu masculii pe care îi uciseseră, şi vorbeau despre drumul rămas spre Ramiel. Nesta se forţă să audă orice urmă a unei femele printre ei. Dacă atârna cămaşa de noapte a lui Gwyn de un copac, atunci Gwyn…

La naiba cu ajunsul la Ramiel. Ea va petrece restul săptămânii aici, ucigându-i lent pe toţi.

Vârful crestei era la trei metri deasupra.

Nesta îşi controlă respiraţia, păstrând-o liniştită şi superficială, aşa cum făcuseră Valkyrie. O privire spre Emerie îi spuse că femela făcea la fel, chiar dacă furia i se văzu în ochii negri.

Ele hotărâră, înainte să urce panta, că, de vreme ce aripile lui Emerie se arcuiră prea mult deasupra capului, Nesta va evalua ce era dincolo de creastă. Emerie avea două cuţite; Nesta avea un pumnal, arcul illyrian şi două săgeţi. Nesta va trebui să folosească observaţia ca să afle ce arme aveau şi masculii.

Ele făcură un ultim schimb de priviri, exact când masculii izbucniră în râs, iar Nesta se ridică. Doar suficient de sus încât să vadă clar marginea crestei.

Doi masculi stăteau în jurul focului, mâncând. Unii aveau topoare, alţii săbii, alţii cuţite. Nesta consideră masculul din mijloc, râzând şi vorbind cel mai tare, drept liderul lor. Chipul lui – ea îl mai văzuse. Undeva.

Nici urmă de Gwyn. Nesta se aplecă din nou, întorcându-se spre Emerie.

Dar Emerie dispăruse. Târâtă în jos până la jumătatea pantei şi ţinută de doi masculi care râneau.

*

Nimeni nu intră sau nu ieşi din castelul înalt din piatră gri. Azriel şi Cassian dădură târcoale pe rând, de la mare înălţime, aşteptând orice urmă a unui grup care pleca, dar porţile nu se deschiseră. Nici măcar nu veni sau plecă cineva din oraşul fortificat din jurul acestuia. Ca şi când porţile fuseseră încuiate, iar oamenii erau ţinuţi înăuntru.

Niciun sat nu împestriţă dealurile din jurul acestuia.

Castelul păru să se fi înălţat din pământ aici, stând ca o bestie imensă deasupra ţinutului.

— Probabil că Briallyn ştie că suntem aici, spuse Cassian când ateriză, terminând ultima observaţie aeriană. Crezi că aşteaptă să facem o mişcare?

— Cred că întrebarea mai bună este dacă Eris se află încă în viaţă, şopti Azriel, umbrele şoptind la urechea lui. Nu îmi dau seama de asta.

— Aşteptarea este inutilă. Ar trebui să pătrundem cu forţa. Să rămânem nevăzuţi, ca ea nici măcar să nu ştie că suntem acolo, şi să încerce să folosească împotriva noastră Coroana.

— Ţi-am spus: locul este păzit cu la fel de multe protecţii precum Casa Vântului. Dacă Briallyn îl mută pe Eris, ar fi mai bine să îl prindem atunci.

— Poate că negustorul s-a înşelat.

— Probabil. Vom continua supravegherea până mâine. Azriel îşi încrucişă braţele. Ştiu că vrei să o ajuţi pe Nesta. Probabil că Amren poate găsi o portiţă în legi…

Cassian înghiţi cu greu.

— Nu există nicio portiţă. Dacă intervin, suntem amândoi morţi. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, Nesta m-ar ucide dacă aş interveni să o salvez. Nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

El nu avusese altceva de făcut decât să se gândească la asta în ultimele câteva zile. Soarta Nestei era în mâinile ei. Era destul de puternică

încât să îşi găsească propria cale, chiar şi prin ororile Ritualului Sângelui. El o instruise, personal.

Şi chiar dacă legile ar fi permis aşa ceva, nu ar fi privat-o de asta: de şansa de a se salva.

*

— Nu credem că ai fi atât de proastă încât să cazi în capcana cămăşii de noapte, dar presupun că asta e diferenţa între o femelă care crede că este războinică şi una adevărată, spuse liderul cu chip rece când Nesta şi Emerie fură aruncate la picioarele lui încălţate cu cizme. El chicoti, ochii fiind destul de sticloşi încât Nesta se întrebă dacă cineva adusese pe furiş o ladă cu vin împreună cu armele. Bună, Emerie!

Nesta recunoscu atunci masculul. Bellius, vărul detestabil al lui Emerie.

Emerie spuse doar furioasă:

— Unde naiba este?

Bellius ridică din umeri.

— Am găsit cămaşa de noapte la câţiva kilometri în urmă. Probabil că alt războinic i-a tras-o şi a ucis-o. Zâmbetul lui nu avea decât răutate. Nu ar fi trebuit să vii aici, verişoaro!

Emerie replică:

— Am fost adusă împotriva voinţei mele, vărule. Dar acum îmi va plăcea să îţi dovedesc faptul că tatăl tău se înşală.

Dinţii lui străluciră în lumina slabă şi albă pătrunsă prin coroana pădurii.

— Ţi-ai făcut de ruşine tatăl. Ţi-ai făcut de ruşine familia.

Nesta se uită la armele ei de la picioarele masculului, toate cedate la prinderea lui Emerie.

— Tu ai fost cel care a sabotat Ritualul cu armele astea? spuse furioasă Nesta.

Bellius chicoti din nou, deşi ochii lui rămaseră înceţoşaţi. Fulgi de zăpadă se adunară în părul lui negru.

— Nu aş numi asta un sabotaj. Nici ea nu a făcut-o.

Nesta înţepeni. Mai văzuse privirea aia sticloasă – pe feţele soldaţilor lui Eris.

Şi cuvântul acela – ea. Îl ademenise cumva Briallyn pe Bellius cu Coroana? Păruse cu ochii sticloşi când îl văzuse în magazinul lui Emerie, în urmă cu câteva luni. Când revenise recent dintr-o călătorie de cercetare pe continent. Briallyn îl interceptase, probabil, atunci. Poate că folosise Coroana ca să-i influenţeze pe illyrieni să îşi încalce regulile sacre ale Ritualului, ca să planteze armele aici. Dar de ce?

Bellius îi spuse lui Emerie când femela tremura de furie:

— Ştii că nu te pot lăsa să pleci vie de aici. Familia noastră nu şi-ar reveni niciodată din ruşine.

— Du-te naibii! spuse furioasă Emerie. La naiba cu familia ta!

Bellius doar se uită la Nesta, schiţând un zâmbet. El scutură zăpada de pe umerii jachetei lui.

— O să încep cu căţeaua asta Mare Fae, spuse el războinicilor săi.

Nestei i se agită stomacul, acidul arzând prin ea. Trebuia să găsească o cale de scăpare, chiar şi copleşită numeric, fără nicio magie…

Panica şi furia de pe chipul lui Emerie îi spuse că nici prietena ei nu găsise vreo soluţie.

Bellius veni spre ele.

Apoi sângele ţâşni pe obrazul lui în timp ce intestinele unuia dintre prietenii săi se împrăştiară pe zăpada din faţa lui.

*

Creatura care se târî pe creastă fusese creată de coşmaruri. Parţial felină, parţial şarpe, toată în blană neagră şi gheare ascuţite, şi dinţi curbaţi. Aceasta se opri la marginea taberei. Nu îşi coborî privirea la cadavrul eviscerat al războinicului al cărui abdomen îl spintecase cu o singură lovitură. Sângele pătă zăpada din jurul lui într-un cerc larg.

Războinicii, împreună cu Bellius, se pregătiră. Bellius scoase sabia.

Creatura sări. Războinicii ţipară, armele licărind într-o agitaţie însângerată şi zgomotoasă.

— Fugi! îi ordonă Nesta lui Emerie, sărind în picioare. Ea îşi luă armele, iar Emerie fandă ca să ia o sabie când aceasta zbură din mâna unui războinic, în zăpadă.

O voce de femelă răsună din partea cealaltă a crestei.

— Aici!

Nesta aproape suspină auzind vocea, văzând părul roşcat care se înălţă, mâna care făcu semn când Bellius şi masculii lui luară poziţie de atac împotriva creaturii care îi sfâşia. Nesta şi Emerie ajunseră la marginea dealului şi alunecară în jos, zăpada împrăştiindu-se. Gwyn aşteptă în partea cealaltă, însângerată şi îmbrăcată cu hainele unui războinic, cu faţa murdară şi rănită, dar cu ochii limpezi.

— Urmaţi-mă! şopti Gwyn, iar ele nu încercară să o contrazică, în timp ce aproape căzură pe panta dealului şi alergară printre copaci, îndreptându-se spre sud-est.

Ele alergară până ce ţipetele războinicilor şi urletele bestiei erau distante. Până ce se estompară complet.

Ele se opriră în apropierea unui pârâu ce curgea prin zăpadă, gâfâind atât de tare, încât Nesta fu nevoită să se rezeme de un copac.

— Cum? spuse gâfâind Emerie.

— M-am trezit înaintea celorlalţi, spuse Gwyn sacadat, punând o mână pe piept.

— La fel şi eu, spuse Nesta. Am crezut că se întâmplă asta deoarece eram Creată, dar poate că este din cauză că noi nu suntem illyrieni.

Gwyn dădu din cap.

— Am început să alerg şi am găsit o ascunzătoare cu arme aproape imediat. Ea gesticulă spre sângele de pe hainele ei illyriene din piele. M-am schimbat de cămaşa de noapte în hainele altcuiva. Adică ale unui cadavru. Ea ridică încheietura mâinii. Ştii că obiectul ăsta străluceşte?

Mi-am amintit dorinţa ta pentru noi: că vom putea întotdeauna să ne găsim calea spre celelalte. Indiferent de situaţie. M-am gândit că mă va conduce la voi. Trebuie să fie cumva imună la interzicerea magiei în Ritual.

Ea zâmbi strâmb la Nesta.

— Am rămas în pădure în primele două nopţi, urmărind bestiile, şi l-am reperat pe masculul ăla oribil şi tovarăşii lui în dimineaţa asta. Am văzut că mi-au găsit cămaşa de noapte şi au expus-o, şi am ştiut că vă căutau pe voi. Am crezut că îl voi ucide înainte să vă poată găsi.

— Ai condus bestia direct la ei.

— Am aflat unde dorm bestiile în timpul zilei, spuse Gwyn. Şi că se enervează foarte tare când sunt trezite. Ea arătă spre tăieturile de pe faţă şi mâini. Abia am fugit de aia, când am condus-o spre tabără. Totuşi, sincronizarea a fost doar întâmplătoare.

Emerie se înfioră.

— Mama ne-a păzit.

Nesta ar fi putut jura că talismanele de la brăţările lor scoaseră un bâzâit uşor la vorbele astea.

Dar Gwyn se crispă.

— El chiar e vărul tău?

— Sper să mă refer la trecut când voi vorbi despre el după asta, spuse calmă Emerie.

Nesta îi zâmbi feroce.

— Trebuie să mergem în continuare. Dacă Bellius sau vreunul dintre prietenii lui

supravieţuieşte, va vrea acum şi mai mult să ne ucidă.

Încă patru zile. Ele trebuiau să mai reziste patru zile.

Gwyn spuse răguşită, când ele intrară în sălbăticie, din fericire ninsoarea scăzând în intensitate:

— Aţi venit să mă căutaţi.

— Bineînţeles, spuse Emerie, împletindu-şi degetele cu ale lui Gwyn, apoi cu ale Nestei şi strângând puternic. Asta fac surorile.

Capitolul 68

Nesta prefera peşterile în locul copacilor. Dar, când se lăsă întunericul şi constată că nu găsise nicio peşteră, se văzu obligată să urce într-un copac aflat în spatele celui lui Emerie şi Gwyn, cea din urmă dezvăluind cum reuşise să se odihnească în timp ce era căţărată: o bucată lungă de funie. Trebuie să fi fost unul dintre obiectele pe care regina Briallyn îi pusese pe illyrieni să le lase, probabil pentru legarea prizonierilor sau pentru spânzurarea lor, iar Gwyn o folosise ca să se lege de trunchiul unui copac în fiecare noapte. Era destul de lungă încât toate trei, stând una lângă cealaltă, pe o creangă mare, se puteau lega una de cealaltă şi de copac.

— Cum ai evitat creaturile care se căţărau ca să te mănânce? o întrebă Emerie pe Gwyn, care era prinsă între ea şi Nesta. Ele trăgeau illyrienii de pe crengi ca pe mere.

— Poate din cauză că nu miros a illyrian, spuse Gwyn, încruntându-se la hainele ei. În ciuda lor. Ea dădu din cap spre Nesta. Nici tu. Dacă avem noroc, mirosurile noastre îl vor ascunde pe cel al lui Emerie.

— Probabil, spuse Nesta, vorbind mai încet când noaptea se adânci. Ninsoarea încetase, în sfârşit, în urmă cu câteva ore şi chiar şi vântul aspru încetase. Un mic miracol.

Gwyn se uită înainte la Emerie.

— Câte ştii despre Ritual?

Emerie îşi băgă mâinile la subsuoară ca să se încălzească.

— Destule. Tata şi fratele – şi vărul meu oribil – vorbeau la nesfârşit despre asta. La orice întrunire de familie, toţi masculii spuneau şi repetau poveştile lor glorioase de la Ritual. Pe câţi au ucis, bestiile de care au scăpat. Totuşi, niciunul nu a ajuns vreodată la Ramiel. Emerie dădu din cap spre Nesta. Întotdeauna urau asta la Cassian. Şi la Rhysand şi Azriel. Urau că ei trei au ajuns în vârf şi au câştigat concursul.

— Muntele este chiar atât de greu de escaladat? întrebă Gwyn în şoaptă.

Emerie mormăi.

— E greu de ajuns la el, şi mai greu de escaladat. Este acoperit cu pietre zimţate, care te taie ca o răzătoare.

Nesta se înfioră.

— Iar cu puterea noastră vindecătoare, încetinită la nivelul uman, mulţumită regulilor

Ritualului, continuă Emerie, am avea noroc să ajungem întregi la Trecătoarea lui Enalius.

— Ce e aia? întrebă Nesta.

Ochii lui Emerie străluciră.

— Cu mult timp în urmă – atât de mult, încât nici nu se mai ştie exact când – un mare război s-a dat între Fae şi fiinţele antice care îi asupreau. Una dintre luptele importante a fost acolo, în munţii ăştia. Armata noastră era epuizată şi copleşită numeric şi, dintr-un motiv oarecare, inamicul era disperat să ajungă la piatra din vârful Muntelui Ramiel. Nu am aflat niciodată de ce; cred că s-a uitat asta. Dar un tânăr războinic illyrian pe nume Enalius a ţinut linia frontului împotriva soldaţilor inamici zile în şir. El a găsit o boltă naturală din piatră prin grămada de bolovani şi a folosit-o ca strâmtoare. La sfârşit, el a murit, dar a respins inamicul suficient de mult timp ca să ajungă aliaţii la noi. Acest Ritual este doar ca să îl onoreze. Mare parte din istorie s-a uitat, dar a rămas amintirea curajului său.

La fel cum va rămâne în istorie numele lui Cassian, gândi Nesta. Al ei va rămâne? O mică parte din ea îşi dorea asta.

— Sunt câteva căi diferite spre vârful lui Ramiel, continuă Emerie. Dar cea mai grea şi mai infamă este cea care te duce prin Trecătoarea lui Enalius. Prin bolta de piatră. Ei numesc trecătoarea aia Distrugerea.

— De ce nu sunt surprinsă că aia e cea prin care au mers Cassian şi fraţii lui? mormăi Nesta.

Emerie şi Gwyn chicotiră, dar când o bestie urlă la distanţă, ele tăcură imediat.

Nesta şopti:

— Ar trebui să facem de strajă.

Ele se împărţiră, Nesta făcând prima de strajă, Emerie a doua, iar Gwyn a treia, iar când deciseră asta, rămaseră tăcute un moment lung. Ele mâncaseră puţin dintr-o veveriţă prăjită pe care reuşise Gwyn să o fure de la illyrienii neatenţi, dar foamea rămase ca un nod în stomacurile lor.

Nesta se aplecă în căldura lui Gwyn, o lăsă să îi pătrundă în oase. Şi se rugă la orice zeu asculta ca chiorăitul din stomacurile lor să nu fie auzit de bestiile de dedesubt.

*

A patra zi era însorită, destul de luminată încât să facă zăpada orbitoare, chiar şi în umbra pinilor. Gwyn se căţărase în copacul lor până în vârf, apoi estimă că Ramiel era la două zile distanţă spre nord-est. Lăsându-le, dacă reuşeau, o zi să escaladeze versantul arid.

— Nu am văzut dacă era cineva în faţă, spuse Gwyn, dar este o prăpastie mare în apropierea unui mic pod de lemn. Trebuie să îl găsim primele – dacă mai e cineva în faţă, ar distruge podul ca să nu mai poată fi folosit. Trebuie să ajungem la el înaintea celorlalţi.

— Cât avem de mers? întrebă Nesta, verificând cuţitul de la centură, funia pe care o încolăcise pe un umăr şi arcul illyrian de acolo. Emerie avea

sabia pe care o luase din tabăra lui Bellius, iar Gwyn avea un scut şi un cuţit.

— Câteva ore, dacă putem alerga, spuse Gwyn.

— Alergatul riscă să atragă atenţia, avertiză Emerie.

— Mersul riscă să ne facă să pierdem podul, replică Nesta.

Cele trei se uitară una la cealaltă.

— Atunci, alergăm, spuse Gwyn, iar ele dădură din cap.

Ele stabiliră un ritm uşor, menit să le facă paşii tăcuţi şi uşori chiar călcând pe zăpadă, dar alergatul după câteva zile de extenuare, cu membrele rigide din cauza frigului şi stomacul aproape gol, îi dădu o durere de cap Nestei.

— Nu suntem singure, gâfâi Emerie, iar ele se opriră. La mai puţin de cinci sute de metri stăteau şase masculi.

— Crezi că ştiu despre pod? şopti Gwyn.

Imediat ce spuse asta, masculii o luară la fugă. Nu spre ele, ci spre prăpastie.

Înjurând, Nesta porni cu Gwyn şi Emerie în urma ei, zăpada zburând la picioarele lor.

— Grăbiţi-vă! strigă ea.

Printre copacii din faţă, lumea se lumină – ca şi când pădurea s-ar fi terminat. Se terminase, îşi dădu ea seama. La marginea prăpastiei, acum, la distanţă egală între ele şi masculi. Primii care ajungeau, ăia tăiau podul în urma lor.

Iar dacă ajungeau toţi la pod în acelaşi timp…

— Trebuie să îi interceptăm, spuse gâfâind Nesta, cu mult înainte să ajungă la pod. Ea schimbă brusc direcţia, iar Emerie şi Gwyn se mişcară la unison odată cu ea. Masculii care se îndreptau spre pod păreau să îşi fi dat seama că inamicii lor veneau direct spre ei. Ei încetiniră, ducând mâna la arme.

Nesta îşi găsi ţinta, un mascul cu mai mult de treizeci de centimetri mai înalt decât ea şi lovi cu pumnalul atunci când se înclină spre el. El alergase destul de repede, încât îşi pierdu echilibrul şi căzu când se feri de lovitura ei. Exact unde voia ea: direct în faţa lui Emerie. Nesta se roti spre masculul următor când prietena ei înfipse sabia în pieptul primului mascul.

Următorul mascul pe care îl atacă Nesta era pregătit, lovind cu o sabie scurtă. Ea se feri, rotindu-se – permiţându-i să nimerească scutul lui Gwyn. Chiar când Gwyn se aplecă, lovindu-i tibiile cu pumnalul.

Ceilalţi patru…

Nesta se înclină şi lovi alt mascul, acesta parând cu pumnalul. Fiecare mişcare era în perfectă armonie cu respiraţia; fiecare răsucire a corpului, a membrelor era parte a unei simfonii.

Masculul lovi larg spre Nesta, iar ea zări ocazia. Îi lăsă lovitura să se desfăşoare înainte să îl lovească în nas cu cotul. Osul se lovi de os cu un scârţâit care răsună prin ea.

El căzu mormăind, iar lama Nestei tăie argintiu şi roşu pe gâtul acestuia. Ea nu dori să simtă sângele cald şi alunecos.

Alt mascul o ataca deja, iar Gwyn strigă numele Nestei – atrăgându-i atenţia chiar înainte ca preoteasa să îi arunce scutul.

Nesta îl prinse, rotindu-se în zăpadă pe un genunchi, când amortiză greutatea acestuia. Expirând puternic, ea ridică în sus scutul când masculul coborî sabia spre capul ei. Nesta încasă lovitura, împingând scutul în sus şi dezechilibrând masculul. Lovi cu cuţitul în cizma acestuia.

El ţipă, retrăgându-se, iar Nesta sări în picioare, rotind scutul atât de puternic, încât se îndoi când îl lovi în cap. Vibraţia îi intră în mână şi antebraţ, dar ţinu în continuare scutul.

Nesta se roti spre următorul adversar, dar prietenele ei se opriseră. Masculii din jurul lor erau doborâţi.

Liniştea completă umplu pădurea înzăpezită. Chiar şi păsările din pini încetaseră să cânte.

— Valkyrie, spuse Emerie, ochii ei strălucind.

Nesta zâmbi cu sângele pe faţă.

— Da, la naiba!

*

— Patru zile nenorocite, spuse furios Cassian din locul în care el şi Azriel monitorizară castelul. Stăm degeaba de patru zile.

Azriel ascuţi Povestitorul-Adevărului. Sabia neagră absorbi lumina slabă a soarelui ce pătrundea prin coroana pădurii.

— Se pare că ai uitat cât din spionaj înseamnă să aştepţi momentul potrivit. Oamenii nu fac rele când îţi convine ţie.

Cassian dădu ochii peste cap.

— Nu am mai spionat pentru că mă plictisea de moarte. Nu ştiu cum suporţi asta tot timpul.

— Mi se potriveşte. Azriel nu se opri din ascuţit, deşi umbrele se adunară în jurul picioarelor lui.

Cassian expiră.

— Ştiu că sunt nerăbdător. Ştiu asta. Dar chiar crezi că nu ar trebui să urcăm în nenorocitul ăla de castel ca să ne uităm înăuntru?

— Ţi-am spus: castelul lor este prea puternic protejat şi plin de capcane magice care l-ar prinde chiar şi pe Helion. În afară de asta, Briallyn are Coroana. Nu vreau să le explic lui Rhys şi Feyre de ce ai murit când erai cu mine. Şi sunt chiar mai puţin interesat să îi explic asta Nestei.

Cassian se uită spre castel.

— Crezi că este în viaţă? Întrebarea îl bântui la fiecare respiraţie în ultimele câteva zile.

— Ai fi ştiut dacă ar fi murit, spuse Azriel, oprindu-şi treaba şi ridicând privirea la Cassian. El atinse pieptul fratelui său cu o mână cu cicatrice. Chiar acolo – ai şti, Cass.

— Sunt destule alte lucruri de nedescris care i s-ar putea întâmpla, spuse Cassian, răguşit. Lui Emerie şi Gwyn.

Umbrele se adunară în jurul lui Azriel, pietrele lui Siphon strălucind ca un foc de culoarea cobaltului.

— Tu – noi – le-am instruit bine, Cassian. Ai încredere în asta. Este tot ce putem face.

Lui Cassian i se puse un nod în gât, dar o mişcare îi atrase atenţia lui Azriel. Cassian se ridică în picioare.

— Cineva părăseşte castelul. Amândoi se înălţară spre cer fără să spună nimic, intrând în nori în câteva clipe. În aerul rece şi rarefiat, Cassian zări doar ceea ce permiteau golurile dintre nori.

Dar era suficient.

O caravană mică ieşise pe porţile estice ale castelului, mergând pe drumul gol care continua printre dealuri.

— Nu văd o căruţă-închisoare, spuse Cassian în vânt.

Privirea lui Azriel rămase la pământul de dedesubt.

— Nu au nevoie de una, spuse el încet, cu răutate.

Cassian trebuia să aştepte până la următorul spaţiu dintre nori ca să vadă.

Nu, ei nu avuseseră nevoie de o căruţă-închisoare. Deoarece, mergând pe un cal alb în faţa grupului, lângă o siluetă mică şi cocoşată, era Eris.

— Ticălos stupid, spuse furios Cassian. L-a ademenit cu Coroana.

— Nu, spuse încet Az. Uită-te în stânga lui. Încă are pumnalul la centură. Dacă era în mrejele ei, i l-ar fi dat deja.

— Deci având alte obiecte Create te protejează de Coroană. Ceea ce însemna... Trădătorul, spuse furios Cassian. Nu ştiu de ce sunt surprins. El strânse pumnii. Să îl prindem, să îi târâm fundul acasă şi să îl sfâşiem. Pentru asta fusese el îndepărtat de Nesta? Pentru jocurile lui Eris?

Vocea lui Azriel acoperi şuieratul vântului.

— Îi urmărim. Dacă îl prinzi acum pe Eris, nu vom afla nimic de la el. Cel puţin nu repede. Îi urmărim şi aflăm cât de departe merge trădarea lui. Să vedem cu cine se întâlnesc. Trebuie să fie important, încât să părăsească siguranţa castelului.

Nu îi putea contrazice logica, chiar dacă inima lui Cassian ţipă la el cu fiecare bătaie a aripilor să zboare înapoi acasă.

*

Nesta, Emerie şi Gwyn nici măcar nu ajunseră la pod când un alt grup de masculi se apropiară, înarmaţi cu arcuri şi săgeţi.

— Putem reuşi, spuse gâfâind Emerie, alergând în faţa grupului, spre pod, acum vizibil printre copacii acoperiţi cu zăpadă. Putem fugi mai repede decât ei.

Săgeţile şuierară pe lângă ele.

Emerie ajunse prima la pod, construcţia şubredă săltând la greutatea ei când fugi peste el. Săgeţile se înfipseră în copaci, în pământ, în stâlpii podului, iar Nesta nu ezită când fugi peste şipci, neîndrăznind să se uite în prăpastia de dedesubt,

spre o albie secată de râu, ci doar la Emerie când ieşi de pe pod…

Un ţipăt de durere vui în spatele lor, iar Nesta se întoarse la capătul podului ca să o găsească pe Gwyn, tot în partea cealaltă, cu o săgeată în coapsă. Căzută. Prea aproape de masculii care se apropiau…

— Taie-l! strigă Gwyn.

— Ridică-te! spuse Nesta. Ridică-te!

Preoteasa încercă. Se ridică în picioare, dar nu va reuşi să traverseze podul la timp.

Aşadar, Nesta luă arcul illyrian de pe umăr. Luă şi colacul de funie şi îi dădu fără să se uite lui Emerie.

— Leagă un capăt de copacul ăla, iar apoi în jurul tău. Nesta nu aşteptă să vadă dacă ea o ascultă înainte să înnoade celălalt capăt de săgeată. Puse săgeata în arc.

— Nu am învăţat să tragem cu arcul, şopti Emerie.

Dar Nesta puse săgeata în coardă. Ţinti. Direct spre Gwyn, care se uită la funia legată de săgeată, celălalt capăt în jurul copacului şi al lui Emerie şi înţelese.

— Sora mea m-a învăţat. Nestei îi tremurară braţele când încordă arcul. Demult.

Scrâşnind din dinţi, mormăind, Nesta se forţă la fiecare centimetru. Ţinti spre Gwyn când prietena ei alergă spre pod, şchiopătând, cu faţa palidă de durere, lăsând o dâră de sânge în zăpada din urma ei.

Nesta eliberă săgeata când primii masculi ieşiră dintre copaci.

Aceasta zbură drept. Aterizâ în zăpadă la picioarele lui Gwyn.

Preoteasa apucă săgeata şi înfăşură funia în jurul taliei, de mai multe ori, în timp ce alergă spre pod…

Nesta aruncă arcul. Gwyn ajunsese în capătul îndepărtat al podului şi strigă:

— Taie-l, taie-l, taie-l!

Masculii ieşiră din pădure. Ei alergară spre pod şi Gwyn, care şchiopăta, apropiindu-se repede. Nesta doar întinse mâna înainte ca Emerie să îi arunce sabia.

Gwyn, şchiopătând până la mijlocul podului, nu se opri. Masculii erau la doar câţiva paşi în urmă, adunându-se pe construcţia şubredă.

Nesta coborî sabia pe funiile podului. Chiar dacă lemnul căzu de sub ea, Gwyn încă păru să alerge, sărind apoi în aer, doar acea funie din jurul taliei ei împiedicând-o să nu moară când începu să plonjeze…

Dar Nesta apucase funia, coborând în faţa stâlpului podului şi înfăşurând picioarele în jurul acestuia, ţinându-se strâns, timp în care, centimetru cu centimetru din fibra aspră îi rănea mâinile. În spatele ei, sprijinită de un pin, Emerie ţinea la fel de strâns.

Gwyn căzu spre fundul prăpastiei, masculii illyrieni ţipând când căzură, nelegaţi, împreună cu ea.

Nesta ţipă, durând-o palmele. Culoarea roşie acoperi funia, dar ea strânse mai puternic mâinile rănite şi respiră suportând durerea.

Până ce Gwyn se opri brusc din cădere. Toată lumea păru să inspire când Nesta aşteptă să se rupă funia.

Dar Gwyn doar se înclină spre versantul stâncos, gemând de durere când se lovi.

Illyrienii care căzuseră aveau din fericire doar arcuri, iar masculii din partea cealaltă înjurau şi scuipau.

Dar Nesta şi Emerie nu îi băgară în seamă când o ridicară pe Gwyn, mâinile însângerate făcând funia şi mai roşie. Fiecare mişcare o făcu pe Nesta să gâfâie de durere, până ce Gwyn urcă peste marginea râpei, strâmbându-se când săgeata din coapsa ei atinse pământul. Fusese o rană străpunsă, dar sângele îi udă piciorul. Chipul ei era deja palid.

— Căţele nenorocite! strigă unul dintre masculi.

— Oh, taci din gură! strică Emerie din partea cealaltă a prăpastiei, ajutând-o pe Nesta să o conducă pe Gwyn în pădurea înzăpezită, respiraţia lor scoţând aburi. Găseşte ceva nou să ne spui!

*

Ele reuşiră să scoată săgeata din piciorul lui Gwyn şi să îl lege folosind o cămaşă de rezervă pe care o luaseră de la un războinic mort, dar preoteasa tot şchiopăta. Chipul ei se albise şi, chiar

sprijinită între Nesta şi Emerie, le făcură să meargă încet.

Totuşi, ele continuară să meargă spre Ramiel, acum vizibil în faţa lor.

Nu mai întâlniră pe nimeni. Începu din nou să ningă pe la amiază, iar paşii lui Gwyn deveniră clătinaţi. Respiraţia părea sacadată. Curând, Nesta şi Emerie aproape o cărau între ele.

Până se înseră, doar să o urce pe Gwyn într-un copac le consumă toată energia rămasă. Ele se legară de trunchiul acestuia cu funia însângerată, iar Nesta şi Emerie scoaseră mici fibre din funie din mâinile rănite. Nu mai aveau mâncare, doar apă.

Ziua următoare era la fel: mers lent, ninsoare, ascultând atent prezenţa altor războinici, prea multe pauze, doar apă care să le ţină de foame şi, când se lăsa întunericul, un nou copac.

Dar acest copac era ultimul înainte ca o pantă aridă să se înalţe deasupra lor ca o bestie neagră.

Ele ajunseră la poalele lui Ramiel.

*

Nesta se trezi înaintea răsăritului, văzu că Gwyn respira, că piciorul nu se infectase şi se uită la panta neagră şi gri din faţă.

La mare înălţime, prea mare, era vârful acesteia cu piatra neagră sacră. Trei stele licăriră deasupra muntelui: Arktos şi Oristes, în stânga şi dreapta; Carynth fiind deasupra lor. Lumina lor străluci şi se estompă ca şi când era o invitaţie şi o provocare.

— Cassian mi-a spus că doar doisprezece au ajuns până aici, le şopti Nesta prietenelor ei. Deja am câştigat titlul de Oristian doar pentru că suntem aici.

Emerie se agită.

— Am putea rămâne aici azi, să aşteptăm peste noapte şi să terminăm la răsărit. La naiba cu titlurile.

Era un lucru înţelept şi sigur.

— Poteca aia, spuse Nesta, arătând spre una mică de la baza Muntelui Ramiel, ne-ar putea duce spre sud. Nimeni nu ar merge pe acolo, deoarece te duce în direcţia opusă muntelui.

— Deci am ajuns până aici doar ca să ne ascundem? spuse Gwyn răguşită.

— Eşti rănită, replică Nesta. Iar ăla din faţa noastră e un munte.

— Aşadar, în loc să încercăm şi să eşuăm, întrebă Gwyn, ai alege drumul sigur?

— Am trăi, spuse prudentă Emerie. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să le şterg rânjetele de pe feţe masculilor din satul meu, dar nu cu preţul ăsta. Nu dacă te pierdem pe tine, Gwyn. Trebuie să trăieşti.

Gwyn studie panta abruptă şi neiertătoare a Muntelui Ramiel. Nu era multă zăpadă pe versanţi. Ca şi când vântul ar fi spulberat-o. Sau furtunile evitaseră complet vârful acestuia.

— Totuşi să aleg calea mai sigură este viaţă?

— Tu eşti cea care a fost în bibliotecă timp de doi ani, spuse Emerie.

Gwyn nu tresări.

— Am fost. Şi m-am săturat de asta. Ea studie pielea udă de sânge de pe coapsă. Nu vreau să aleg calea sigură. Ea arătă spre munte, spre poteca îngustă ascendentă. Vreau să merg pe drumul ăla. Vocea ei se îngroşă. Vreau să merg pe drumul pe care nu îndrăzneşte nimeni să meargă şi vreau să merg cu voi două. Indiferent ce ni s-ar putea întâmpla. Nu ca illyrienii, nu pentru titlurile lor, ci ca altceva nou. Ca să le dovedim tuturor că altceva nou şi diferit ar putea triumfa peste regulile şi restricţiile lor.

Un vânt rece suflă pe versanţii Muntelui Ramiel. Şuierând, şoptind.

— Ei numesc escaladarea asta Distrugerea dintr-un motiv, replică serioasă Emerie.

Nesta adăugă:

— Nu am mâncat de câteva zile. Aproape că ni s-a terminat şi apa. Ca să escaladezi muntele ăla…

— Am mai fost odată distrusă, spuse clar Gwyn. Am supravieţuit. Şi nu voi mai fi distrusă – nici măcar de muntele ăsta.

Nesta şi Emerie rămaseră tăcute când Gwyn expiră brusc.

— Un comandant din Hybern m-a violat în urmă cu doi ani. El şi-a pus soldaţii să mă ţină pe o masă. A râs tot timpul.

Lacrimile străluciră în ochii lui Gwyn.

— Hybernul a atacat la miezul nopţii. Dormeau cu toţii când au pătruns în templu şi au început măcelul. Eram în cameră cu sora mea geamănă, Catrin. Ne-am trezit la primele ţipete pe care le-am auzit dinspre ziduri. Ea era… Catrin era

întotdeauna cea puternică. Cea isteaţă şi fermecătoare. După ce a murit mama noastră, ea a avut grijă de mine. M-a păzit. Iar în noaptea aia, mi-a ordonat să protejez copiii din Sangravah, în timp ce ea a fugit direct spre zidurile templului.

Lui Gwyn îi tremura vocea.

— Când am ajuns în dormitorul copiilor, măcelul era la doar câteva holuri distanţă. Am luat copiii şi am fugit spre unul dintre tuneluri. Ele erau accesibile printr-o trapă din bucătărie, şi am reuşit să bag ultimul copil când am auzit soldaţii venind. Eu... ştiam că ne vor găsi dacă plecam şi lăsam uşa neacoperită, deci am tras covorul deasupra, apoi am mutat masa din bucătărie deasupra. Abia am terminat de mutat masa când m-au găsit soldaţii.

Nesta nu putea respira. Gwyn se uită la muntele ce se înălţa. Chiar şi vântul păru să se liniştească pentru a-i auzi cuvintele.

— Ţipetele încetaseră, iar ei le aveau pe celelalte preotese. Inclusiv pe Catrin. Dar a intrat comandantul lor şi m-a întrebat unde erau restul. Ei voiau şi copiii. Fetele.

Nesta putea auzi bătăile inimii lui Emerie, ritmul frenetic rezonând cu al ei.

Gwyn înghiţi.

— I-am spus că plecaseră pe drumul de munte ca să cheme ajutoare. El nu m-a crezut. A luat-o pe Catrin, deoarece miroseam la fel, ştii, şi mi-a spus că dacă nu îi dezvăluiam unde erau copiii, o va ucide. Iar când nu i-am trădat pe copii... Gura ei tremură. El a decapitat-o pe Catrin chiar acolo,

împreună cu alte două preotese. Apoi le-a spus soldaţilor să ne violeze. El m-a luat pe mine. L-am scuipat în faţă. Lacrimile alunecară pe obrajii ei. Apoi, el… m-a violat.

Nestei i se frânse inima.

— Nu participasem încă în Marele Ritual şi eram atât de izolaţi aici, încât nu am avut niciodată şansa să mă culc cu un bărbat, iar el mi-a luat şi asta. Apoi şi-a chemat trei dintre soldaţii lui şi le-a spus să continue până ce dezvăluiam unde plecaseră copiii.

Greaţa se agită în stomacul Nestei. Nu s-ar fi putut mişca nici dacă ar fi vrut.

— Primul tocmai îşi desfăcuse cureaua când a sosit Azriel. Lacrimi tăcute şi nesfârşite curseră pe faţa lui Gwyn.

— Azriel i-a ucis pe toţi în câteva clipe. Nu a ezitat. Dar eu abia mă puteam mişca, iar când am încercat să mă ridic… El mi-a dat mantia lui şi m-a înfăşurat cu ea. Morrigan a sosit câteva minute mai târziu, apoi a apărut Rhysand, şi a devenit clar că o parte dintre soldaţi fugiseră cu bucata de Cazan, aşadar Azriel s-a dus după ei. Mor m-a vindecat cât de bine a putut, apoi m-a adus la bibliotecă. Nu suportam… să fiu la templu cu celelalte. Să văd mormântul lui Catrin şi să ştiu că am dezamăgit-o, să văd bucătăria aia în fiecare zi tot restul vieţii.

— În primele cinci luni de când am fost în bibliotecă, abia am vorbit. Nu am cântat. Am fost la preoteasa care ne sfătuia pe toate, şi câteodată doar am stat acolo şi am plâns, sau am ţipat, sau nu am spus nimic. Apoi am început să lucrez cu

Merrill, la cererea lui Clotho, iar munca m-a ajutat să mă concentrez. M-a motivat să mă ridic din pat în fiecare dimineaţă. Am început să cânt la slujbele de seară. Apoi ai venit tu, Nesta.

Gwyn mută privirea la ea, cu ochii plini de lacrimi şi durere şi – speranţă. Speranţă scumpă şi frumoasă.

— Şi mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău şi cu tine. Totuşi, te luptai cu asta. Nelăsând-o să te stăpânească. Ştiu că sora mea, Catrin, s-ar fi înscris prima la antrenament, deci… am făcut-o şi eu. Dar nici măcar antrenamentul din lunile astea nu a şters faptul că am lăsat-o pe sora mea să moară. M-ai întrebat odată de ce nu port gluga sau Piatra de Invocare. Piatra aia e semn de sfinţenie. Cum poate cineva să o poarte?

Gwyn se opri în sfârşit, ca şi când ar fi aşteptat ca ele să o condamne.

Dar lacrimile curgeau pe chipul lui Emerie. Ele nu se opriră când Emerie o luă pe Gwyn de mână şi spuse:

— Nu eşti singură, Gwyn. Mă auzi? Nu eşti singură.

Nesta luă cealaltă mână a lui Emerie când prietena ei continuă:

— Am suferit diferit, dar… Tata m-a bătut odată atât de rău, încât mi-a rupt spatele. M-a ţinut în pat câteva săptămâni, până m-am vindecat, spunând oamenilor că eram bolnavă, dar nu eram. Era… una dintre cele mai mici rele ale lui. Ea făcu o pauză. El a bătut-o pe mama înainte de asta. Iar ea… Cred că ea m-a protejat de el, deoarece nu m-

a bătut până a murit ea. Până ce a bătut-o atât de rău, încât nu şi-a mai putut reveni. El m-a obligat să îi sap mormântul într-o noapte cu lună nouă, şi le-a spus oamenilor că a pierdut sarcina şi a murit de la hemoragie.

Ea îşi şterse furioasă lacrimile.

— Toată lumea l-a crezut. Întotdeauna l-au crezut – el era atât de fermecător pentru ei, atât de isteţ. De câte ori mi-au spus oamenii cât de norocoasă eram să am un tată atât de bun, m-am întrebat dacă mi-am imaginat toate părţile rele. Doar cicatricele şi aripile mele mi-au amintit adevărul. Iar când el a murit, m-am bucurat foarte mult, totuşi ei s-au aşteptat să îl jelesc. Ar fi trebuit să le spun tuturor ce monstru era, dar nu am făcut-o. Ei s-au făcut că nu văd aripile mele tăiate cât era el în viaţă; de ce s-ar fi deranjat să creadă adevărul, acum că el era printre morţii onoraţi?

Emerie încreţi nasul.

— Încă îi simt pumnii pe corp. Încă simt lovitura când m-a izbit cu capul de perete, sau când mi-a strâns degetele în uşă, sau când mă bătea până ce leşinam. Ea tremura, iar Nesta îi strânse mai puternic mâna. Niciodată nu mi-a dat bani şi nici nu mi-a permis să îi câştig pe ai mei, niciodată nu m-a lăsat să mănânc mai mult decât considera el că era potrivit şi şi-a făcut loc atât de mult în mintea mea, încât încă îl aud când mă uit în oglindă sau fac o greşeală.

Ea înghiţi.

— Am venit la antrenament deoarece ştiam că el ar fi interzis asta. Am venit la antrenament ca să

îmi scot vocea lui din minte. Şi, ca să ştiu cum să opresc un mascul, dacă mă mai bate vreunul vreodată. Dar nimic din toate astea nu o va aduce înapoi pe mama, sau faptul că m-am ascuns în timp ce tata se răzbuna pe ea. Nimic nu va îndrepta asta. Dar muntele ăsta... Emerie arătă spre mica potecă de pământ de la baza piscului. Îl voi escalada pentru mama. Pentru ea, voi înfrunta Distrugerea şi voi merge cât de repede pot.

Amândouă se uitară la Nesta. Dar privirea ei rămase la munte. La vârful acestuia. La poteca aceea care conducea spre el. Cea mai grea dintre toate căile.

În cele din urmă, Nesta spuse:

— Am fost trimisă la Casa Vântului deoarece devenisem foarte netrebnică, îmbătându-mă şi culcându-mă cu oricine. Familia... mea nu a suportat asta. Mai mult de un an, am abuzat de bunătatea şi generozitatea lor şi am făcut-o pentru că... Ea expiră tremurând. Tata a murit în timpul războiului. În faţa ochilor mei, dar nu am făcut nimic să opresc asta. Apoi spuse totul. Le spuse toate lucrurile oribile pe care le făcuse, gândise şi savurase. Le spuse despre Cazan şi despre groaza, suferinţa şi puterea acestuia. Le spuse ce era mai rău la ea, astfel încât dacă hotărau să rişte escaladarea muntelui cu ea, o vor face în cunoştinţă de cauză. Ca să poată alege să se retragă acum.

Iar când Nesta termină, se pregăti pentru dezamăgirea şi dezgustul de pe chipurile lor.

Gwyn o apucă totuşi de mână. Emerie o strânse mai puternic pe Nesta de cealaltă mână.

— Niciuna dintre voi nu este vinovată de ce s-a întâmplat, şopti Nesta. Voi nu aţi dezamăgit pe nimeni.

— Nici tu, spuse încet Emerie.

Nesta se uită la prietenele ei, şi văzu suferinţa şi tristeţea pe chipurile lor brăzdate de lacrimi, dar şi sinceritatea, pentru că le lăsară pe celelalte să le vadă defectele. Înţelegerea că nu vor da înapoi.

Pe Nesta o usturau ochii când Gwyn spuse:

— Deci escaladăm pe Ramiel. Acceptăm Distrugerea. Câştigăm ca să dovedim tuturor că şi ceva nou poate fi la fel de puternic şi de încasabil ca vechile reguli. Că aşa ceva, ce nu a mai văzut nimeni vreodată, nu complet Valkyrie, nici complet illyrian, poate câştiga Ritualul Sângelui.

— Nu! spuse Nesta în cele din urmă. Câştigăm ca să ne dovedim că se poate. Ea îşi arătă dinţii, rânjind feroce la munte. Câştigăm totul!

Capitolul 69

Eris şi micul convoi merseră spre est timp de trei zile, oprindu-se doar ca să mănânce şi să doarmă. Se deplasau într-un ritm lejer şi, din ce zăriseră Cassian şi Azriel printre nori, Eris nu părea să fie înlănţuit. Silueta mică şi cocoşată a lui Briallyn călărea lângă el în fiecare zi. Dar ei nu zăriră nici urmă de Coroană – niciun licăr de aur în soare.

Ritualul Sângelui avea să se termine a doua zi. Cassian nu aflase nimic despre Nesta, şi nici nu simţise nimic. Dar abia dacă dormise. Abia reuşise să se concentreze la grupul din faţă când călătorii intrară într-o pădure joasă de după dealuri, veche, plină de încrengături şi muşchi care atârnau.

— Nu am mai fost niciodată aici, şopti Azriel în vânt. Pare un loc vechi. Îmi aminteşte de Mijloc.

Cassian rămase tăcut. Nu vorbi când îşi urmăriră prada mai adânc în pădure, spre un mic lac din mijloc. Abia după ce grupul se opri la malurile întunecate ale acestuia, Azriel şi Cassian aterizară în apropiere şi începură să-l urmărească pe jos, în tăcere deplină.

Probabil, călătorii nu-şi făceau griji că ar fi putut să fie auziţi, deoarece Cassian reuşi să le audă cuvintele de la mare distanţă de tabăra lor de pe mal. Se adunaseră douăzeci, un grup format din ceea ce păreau a fi nobili umani şi soldaţi. Armăsarul alb al lui Eris fusese legat de o creangă. Dar masculul…

— Aici, Cassian! spuse Eris.

Cassian se întoarse şi, în acel moment, fiul Marelui Lord începu să ţină un cuţit cu vârful spre coastele lui.

*

La amiază, Nesta abia mai putea să respire. Gwyn se târa, Emerie gâfâia şi toate începură să îşi raţionalizeze apa. Indiferent cât de mult urcau, pe

lângă câţi bolovani treceau pe potecă, nu se apropiau de vârf.

Nu mai văzură şi nu mai auziră pe nimeni altcineva.

Pe Nesta o usturau plămânii. Picioarele i se clătinau. Nu simţea decât durerea din corp şi gândurile care i se tot învolburau, ca şi când ar fi fost nişte vulturi care se adunau ca să se înfrupte.

Voia doar să îşi oprească *mintea*...

Era posibil ca Distrugerea să nu fi fost doar fizică, ci şi mentală? Ca muntele să-i fi scos la suprafaţă orice frică şi să-i atragă mai mult mintea spre acest sentiment?

Cele trei se opriră pentru masa de prânz, dacă apa putea fi numită aşa. Lui Gwyn îi sângera din nou piciorul, chipul fiindu-i fantomatic de alb. Niciuna nu vorbi.

Dar Nesta le observă privirile bântuite şi îşi dădu seama că îşi auzeau propriii demoni.

Se odihniră cât de mult îndrăzniră, după care se urniră din nou.

Continuară să urce. Aceea era singura cale. Pas cu pas.

*

— Se pare că am ajuns la treimea superioară, se auzi din faţă vocea răguşită a lui Emerie.

Se înnoptase, iar luna strălucea destul de intens cât să lumineze poteca Distrugerii, cât să arate cele trei stele de deasupra vârfului Ramiel, care le chemau şi le aşteptau.

Dacă ar fi ajuns în vârf până la răsărit, ar fi fost un miracol.

— Trebuie să mă odihnesc, spuse Gwyn încet. Doar un minut.

Chipul îi era gri, iar părul, moale. Pantalonii de piele erau uzi de sânge.

Cu două ore în urmă, Emerie alunecase pe o piatră instabilă şi îşi sucise glezna, şchiopătând acum şi ea.

Se mişcau prea încet.

— Trecătoarea lui Enalius nu este prea departe, insistă Emerie. Dacă reuşim să trecem pe sub boltă, atunci ne îndreptăm spre vârf.

— Nu cred că pot, şopti Gwyn.

— Las-o să se odihnească, Emerie, spuse Nesta, aşezându-se pe un mic bolovan lângă Gwyn.

Mai erau vreo patru ore până la răsărit şi, apoi, totul s-ar fi terminat. Ar fi contat dacă ar fi ajuns în vârf până atunci? Dacă ar fi câştigat? Ajunseseră până aici. Ele…

— Cum au ajuns ei aici? întrebă Gwyn, înjurând.

Nesta înţepeni. Din punctul ei de observaţie, vedea direct în jos, chiar locul în care o rază de lună lumina un mascul cunoscut şi alţi şase care escaladau muntele din spatele lor. Erau la mare distanţă, dar se apropiau.

— Bellius, şopti Emerie.

— Trebuie să plecăm, spuse Nesta ridicându-se în picioare, iar Gwyn o urmă, crispându-se.

Nesta îi evaluă pe masculi. Emerie şi Gwyn erau prea rănite ca să lupte, prea obosite şi…

— Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu, zise Nesta, oferindu-se să o care pe Gwyn în spate.

— Ce?

Nesta o făcuse pentru ea. Urcase cele zece mii de trepte ale Casei Vântului şi le coborâse de nenumărate ori. Poate pentru asta. Chiar pentru acest moment.

— O să câştigăm nenorocitul ăsta de concurs, zise Nesta aplecându-se ca să apuce picioarele lui Gwyn.

Scrâşnind din dinţi, Nesta o ridică pe Gwyn în spate.

Muşchii coapselor i se încordară, dar rezistară. Genunchii nu-i cedară.

Îşi îndreptă privirea spre terenul din faţă. Nu intenţiona să se uite înapoi.

Aşadar Nesta începu să urce, Emerie şchiopătând lângă ea.

Cu vântul însoţindu-le ca un fundal sonor, Nesta şi Emerie îşi găsiră ritmul. Urcară încordându-se, târându-se şi cărându-şi greutatea. Iar masculii rămaseră în urmă, ca şi când muntele le-ar fi şoptit încetişor: „Hai, hai, hai!”

*

— Ştiam că eşti un ticălos mincinos! spuse Cassian printre dinţi.

Azriel, la un pas distanţă, nu putea face nimic. Pentru că Eris ţinea cuţitul acela – pumnalul Nestei

– la coastele lui Cassian. Ar fi putut jura că focul îl ardea acolo unde lama atingea pielea.

— Dar asta e josnic, chiar şi pentru tine, continuă Cassian.

— Sincer, sunt dezamăgit de Rhysand, spuse Eris, împingând suficient vârful cuţitului prin hainele de piele ale lui Cassian, încât acesta din urmă să simtă înţepătura şi unduirea focului.

Nu îi păsa dacă în lamă era puterea lui Eris ori cea cu care o înzestrase Nesta. Trebuia doar să găsească o cale prin care să evite să îi străpungă pielea.

— A devenit prea binevoitor zilele astea. Nici măcar nu a încercat să-mi citească gândurile, adăugă Eris.

— Nu poţi să câştigi, îl avertiză încet Azriel. Eşti un om mort, Eris! De multă vreme.

— Da, da, toate treburile alea vechi cu Morrigan! Ce plictisitor din partea ta să le ţii minte!

Cassian clipi. Morrigan.

Eris nu îi spusese niciodată aşa.

— Dă-i drumul, Briallyn! strigă Cassian. Vino şi joacă-te tu cu noi!

Pumnalul Creat se îndepărtă de coastele lui şi o voce subţire şi stinsă se auzi din apropiere:

— Deja mă joc cu voi, Lord al Bastarzilor!

*

Nestei îi tremurau picioarele şi braţele. Gwyn era aproape inertă în spatele ei. Sângele pierdut o

slăbise atât de mult, încât părea că abia se putea ţine de Nesta.

Distrugerea se continua printr-o boltă din piatră neagră, unde poteca devenea mai lată şi mai accesibilă. Trecătoarea lui Enalius. Emerie se oprise doar cât să treacă o mână însângerată peste piatră, chipul murdar fiind plin de mirare şi mândrie.

— Mă aflu unde nu a mai fost niciunul dintre strămoşii mei, şopti cu o voce gâtuită.

Nesta îşi dorea să se poată opri lângă prietena ei. Să se poată minuna cu ea. Dar dacă s-ar fi oprit măcar o clipă… Nesta ştia că odată ce s-ar fi oprit, nu s-ar mai fi putut mişca.

Poteca netedă din jurul bolţii era doar o uşurare temporară a drumului. Curând, ajunseră la un grup de pietre – ultima parte a urcuşului imposibil, înainte să pară că se transforma într-o cale directă spre vârf. Mai erau vreo două ore până la răsărit. Lumina lunii pline începea să se estompeze odată ce astrul cobora spre vest.

Grupul de masculi avea să le prindă din urmă înainte ca ele să ajungă în vârf.

Nestei i se încordară degetele când întinse mâna spre Emerie din locul unde prietena ei stătea în genunchi pe unul dintre bolovanii ascuţiţi. Dacă ar fi putut să treacă de porţiunea asta…

Nesta căzu când îi cedară genunchii, lovindu-se cu faţa de o piatră atât de puternic, încât văzu stele verzi, dar tot ce putu face fu să o ţină pe Gwyn când se răsturnară, se izbiră de roci şi de

pietriş şi se rostogoliră tot mai mult în jos, ţipetele lui Emerie răsunând în urechile ei, iar apoi…

Nesta se izbi dur de cineva.

Nu de cineva, deşi ar fi putut jura că simţea căldură şi respiraţie. Se lovise de bolta de piatră. Căzuseră tocmai până la Trecătoarea lui Enalius, periculos de aproape de masculii care le urmăreau.

— Gwyn…

— Sunt vie, mormăi prietena ei.

Emerie coborî poteca în genunchi.

— Te-ai rănit?

Nesta nu reuşi să se mişte când Gwyn se eliberă. Amândouă erau pline de praf şi sânge.

— Nu pot… gâfâi Nesta. Nu mai pot să te duc în spate.

Se lăsă liniştea.

— Aşadar ne odihnim, reuşi Gwyn să spună, apoi continuăm.

— Nu o să ajungem la timp, zise Nesta. Sau, cel puţin, înainte să ne ajungă din urmă masculii.

Emerie înghiţi.

— Încercăm oricum. Gwyn dădu din cap. Odihneşte-te mai întâi un minut. Poate răsăritul ne ajunge înaintea lor.

— Nu! Nesta se uită de-a lungul potecii. Urcă prea repede.

Liniştea se pogorî din nou.

— Ce vrei să spui? întrebă prudentă Emerie.

Nesta se miră văzând speranţa şi curajul de pe chipurile lor.

— Pot să îi reţin.

— Nu! zise Gwyn cu o voce mai tăioasă.

Nesta se forţă să nu afişeze nicio emoţie.

— Sunteţi amândouă rănite. Nu o să supravieţuiţi luptei. Dar puteţi să urcaţi. Emerie poate să te ajute…

— *Nu*!

— Pot să profit de porţiunea în care se îngustează poteca, zise Nesta şi înaintă, arătându-le locul de după boltă, ca să îi reţin suficient cât voi două să ajungeţi în vârf. Sau să vină răsăritul. Orice s-ar întâmpla mai întâi.

Gwyn îşi dezgoli dinţii.

— *Refuz să te las aici*!

Chipul îndurerat al lui Emerie îi spunea destule Nestei: înţelegea. Înţelegea logica.

— Este singura cale, i se adresă Nesta lui Gwyn.

— *NU ESTE SINGURA CALE*! strigă Gwyn, suspinând apoi. Nu am de gând să te las pe mâna lor. Te vor *ucide*.

— Trebuie să pleci, spuse Nesta, chiar dacă începură să îi tremure mâinile. Acum!

— Nu, rosti Gwyn plângând. N-am să plec. Am să-i înfrunt cu tine.

Ceva se frânse în pieptul Nestei. Se deschise cu totul şi ce era înăuntru răsări pe deplin, strălucitor şi pur.

O strânse în braţe pe Gwyn. Îşi lăsă prietena să suspine pe pieptul ei.

— Am să-i înfrunt cu tine, şopti Gwyn, de nenumărate ori. Promite-mi că o să-i înfruntăm împreună.

Atunci, Nesta nu îşi putu stăvili lacrimile. Vântul rece i le îngheţă pe obraji.

— Promit! şopti ea, mângâind părul murdar al lui Gwyn. Promit!

Gwyn suspină, iar Nesta suspină odată cu ea, îmbrăţişând-o mai strâns şi mângâind-o.

O ciupitură în locul potrivit, exact în acel punct sensibil pe care i-l arătase Cassian, şi o făcu.

Gwyn căzu inconştientă.

Nesta mormăi, lăsând-o cu grijă pe Gwyn la pământ când îşi ridică privirea la Emerie. Prietena sa era serioasă, dar deloc surprinsă.

— Poţi să o cari restul drumului? fu absolut tot ce mai zise Nesta. Sau măcar până la răsărit?

— Da!

Nesta ştia că Emerie avea să găsească puterea necesară. Avea un suflet de oţel. Emerie lăsă sabia în faţa Nestei. Pumnalul. Scutul.

— Păstrează gamelele, spuse Nesta atingând-o pe a ei. Eu am destulă apă.

Încă o minciună.

— Nu o să te ierte niciodată pentru asta, zise Emerie.

— Ştiu.

Masculii urcaseră mai mult. Nesta nu aşteptă ca femela să vorbească înainte să o ajute să şi-o urce pe Gwyn în spate, Emerie şuierând la greutatea de pe aripi, întinzându-le în unghiuri ciudate. Nesta legă funia însângerată în jurul lor. Emerie se strâmbă, dar reuşi să se mişte câţiva paşi.

— Vino cu noi, îi propuse Emerie, cu lacrimi în ochi.

Nesta clătină din cap.

— Consideră că e plata datoriei.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Emerie.

— Pentru ce?

— Pentru că sunteţi prietenele mele. Chiar dacă eu nu meritam asta. Emerie se încruntă.

— Nu ai nicio datorie, Nesta.

Dar Nesta schiţă un zâmbet.

— Am. Lasă-mă să o plătesc.

Înăbuşindu-şi lacrimile, Emerie dădu din cap. O împinse mai sus pe Gwyn şi se crispă, dar reuşi să treacă şchiopătând pe sub boltă, spre pietre şi ultima bucată din Distrugere, tocmai până spre vârf.

Nesta nu îşi luă rămas-bun, ci doar inspiră pe nas, îşi ţinu respiraţia şi apoi expiră. Repetă de nenumărate ori exerciţiul de liniştire a minţii, până ce respiraţia deveni constantă ca valurile, inima solidă ca piatra, şi căpătă controlul asupra fiecărui centimetru din trupul ei.

Era stânca de care se spărgea valul. Şi masculii aceia aveau să se spargă în ea.

*

Ei nu aveau de ales. Pentru că Eris se afla sub influenţa lui Briallyn, Cassian şi Azriel puteau doar urmeze silueta cocoşată cu mantie, spre lac. Cassian nu îndrăzni să se gândească dacă

împotriva lui fusese folosită Coroana. Dacă fusese folosită împotriva lui Azriel.

Cei din grupul cu care călătoriseră Eris şi Briallyn se împrăştiaseră, dispărând de lângă lac. Fuseseră măcar reali, sau era doar o iluzie?

Aruncând o privire spre Az, văzu chipul împietrit al fratelui său, furia din ochii lui.

Silueta cocoşată cu mantie se opri în faţa pietrelor lacului. Eris se opri lângă ea.

— Spune-o atunci! zise Cassian.

Briallyn îşi scoase gluga mantiei.

Nu era nimic acolo. Materialul căzu şi se adună pe pietre. Chipul lui Eris rămase inexpresiv. Gol.

— Doar un strop animat de magie.

Se auzi tărăgănat o voce alunecoasă dinspre lac.

La zece metri de mal, stând pe suprafaţă, plutea o umbră. Aceasta se mişca şi se deforma, conturul pâlpâind, dar avea forma vagă a unui mascul înalt.

— Cine eşti? întrebă Azriel.

Dar Cassian îşi dădu seama.

— Koschei, şopti el.

*

Nesta rămase un minut lung sub Trecătoarea lui Enalius.

Scoase gamela, bău ultima gură de apă şi o aruncă într-o parte.

Îşi ascunse pumnalul la centură. Luă sabia şi trase o linie pe pământ în faţa bolţii.

Ultima ei înfruntare. Ultima linie de apărare.

Nesta luă scutul. Se uită peste umăr spre locul în care Emerie trecu de ultima grămadă de bolovani, iar acum se chinuia să urce poteca lungă şi dreaptă spre vârf.

Un mic zâmbet liniştit traversă chipul Nestei.

Apoi ridică scutul. Înclină sabia.

Şi trecu de linia trasată ca să îşi întâmpine inamicii.

Capitolul 70

Bellius îşi trimise mai întâi războinicii prin strâmtoare. O mişcare înţeleaptă, menită să o epuizeze pe Nesta.

Ea nu putea decât să îi întâmpine.

În mintea ei nu se auzeau voci detestabile. Nu conştientiza decât că prietenele sale erau în spatele ei, dincolo de linia pe care o trasase pe pământ, iar ea nu avea să cedeze în faţa acestor masculi.

Nu intenţiona să-şi dezamăgească prietenele. Nu avea loc pentru frică în inima ei.

Doar pentru calm şi hotărâre.

Şi dragoste.

Nesta zâmbi când primii războinici alergară spre ea cu săbiile ridicate. Încă zâmbea când îşi ridică scutul ca să încaseze lovitura.

Nesta îşi izbi scutul în primul mascul, tăie tibiile celui de-al doilea şi îl respinse pe al treilea cu un blocaj care îl făcu să se încline în al patrulea, amândoi căzând la pământ. Câte unul la fiecare

respiraţie, o mişcare pentru fiecare inspiraţie şi expiraţie. Ea îşi calmă din nou mintea, lăsând-o să o ajute să-şi găsească echilibrul.

Pentru o clipă, se întrebă ce ar fi putut face cu Ataraxia în mână. Ce ar fi putut face cu acest corp, cu aceste abilităţi asimilate. Dacă era, în sfârşit, demnă de sabie.

Alesese un nume din Vechea Limbă, una pe care nu o mai vorbea nimeni de cincisprezece mii de ani. Un nume care îl făcuse pe Lanthys să râdă.

Nesta atacă patru illyrieni deodată, apoi cinci, apoi şase, iar masculii începură să cadă unul după altul. Rezistă într-o furtună de concentrare fermă şi moarte, păzindu-şi prietenele din spatele ei.

Ataraxia era numele pe care îl alesese pentru sabia magică. Însemna „pace sufletească”.

Capitolul 71

Fiinţa care stătea pe lac era o umbră. Probabil o reflexie, se gândea Cassian. O iluzie.

— Unde este Briallyn? întrebă Azriel, pietrele Siphon luminând ca o flacără de culoarea cobaltului.

— Mi-am petrecut atâtea luni pregătindu-mă pentru voi, spuse Koschei, iar voi nici măcar nu vreţi să vorbiţi cu mine?

Cassian îşi încrucişă braţele.

— Eliberează-l pe Eris, apoi o să stăm de vorbă.

Se rugă să nu ştie Koschei de pumnalul Creat pe care Eris şi-l băgase din nou în teaca de la

centură, ca aura de putere a Coroanei să îi fi ascuns chiar şi lui Briallyn prezenţa lui. Dar dacă lordul morţii ar fi pus mâna pe el… La naiba! Cassian nici măcar nu aruncă o privire la pumnal.

— V-aţi lăsat păcăliţi cam uşor, continuă Koschei, deşi nu v-aţi grăbit să vă apropiaţi. Credeam că o să vă grăbiţi să ucideţi, brute fiind.

În afară de umbrele siluetei, ei nu-l vedeau clar. Până şi umbrele lui Azriel l-ar fi avertizat în şoaptă.

Pietrele lui Siphon luminară din nou.

— Fugi! şopti Az, şi groaza de pe chipul fratelui său îl făcu pe Cassian să îşi întindă aripile, pregătindu-se să zboare…

Dar aripile i se opriră. Tot corpul i se opri.

Azriel îl luă pe Eris şi se înălţă spre cer, cu tot cu pumnalul Creat. Trebuiau să îl ducă mult mai departe de Koschei. Totuşi, Cassian nu se putea mişca.

Pietrele Siphon ale lui Cassian străluciră ca sângele proaspăt, apoi se stinseră pâlpâind. Azriel îi strigă numele de la mare înălţime. Koschei se apropie de mal.

— Acum poţi să îl iei, Briallyn. Ai destul timp înainte de răsărit.

O mică siluetă cocoşată ieşi din spatele copacilor. O babă. Pe cap purta o coroană de aur, chiar peste urechile ascuţite. Ura ardea în ochii ei.

— Spune-i lui Vassa al meu că aştept, zise Koschei.

Umbrele lui se rotiră.

Azriel coborî din nou spre pământ, pietrele lui Siphon creând o sferă albastră de putere care îl încercui, dar Briallyn ajunsese deja la Cassian.

— Am nevoie de tine, Lord al Bastarzilor! spuse furioasă bătrâna regină.

Cassian nu putea zice o vorbă. Nu se putea mişca. Coroana strălucea ca fierul topit.

— Teleportează-ne! îi ordonă Briallyn lui Koschei.

Lordul morţii îndreptă o mână cu degete lungi spre Briallyn şi Cassian şi îşi mişcă o dată degetele.

Şi lumea dispăru, rotindu-se în întuneric şi vânt.

*

Scutul Nestei se transformase într-o piatră de moară. Sabia ei, udă de sânge, îi atârna în mână – o greutate alunecoasă de plumb.

Fiecare centimetru al corpului o ustura. Din cauza epuizării, a rănilor, a conştientizării faptului că în spatele liniei pe care o desenase pe pământ, prin bolta din spatele ei, Gwyn şi Emerie încă respirau, încă urcau ultima bucată a Distrugerii, spre vârf.

Aşadar, îi ucisese pe masculii illyrieni care se înghesuiseră printre pietrele zimţate. Care crezuseră că aveau să găsească o femelă neinstruită şi neajutorată şi găsiseră moartea aşteptându-i în faţa bolţii.

Rămăsese doar unul.

O parte lăuntrică a ei tremură la chipurile lovite, cu priviri goale. La sângele care curgea din cadavre.

„Valkyrie, şopti în sinea ei. Eşti o Valkyrie şi rezişti din nou în trecătoare. Dacă mori, moartea ta o să-ţi salveze prietenele care te-au salvat, chiar dacă nu ştiau că fac asta”.

Aruncând o privire peste umăr, o văzu pe Emerie urcând încă ultima bucată de drum spre vârf, atât de lent, dar atât de aproape. Se apropia răsăritul, dar… ele puteau reuşi. Puteau câştiga.

Nesta se întoarse din nou spre boltă. Ştia pe cine avea să găsească.

Bellius se rezema de un bolovan uriaş, cu sabia în mână, scutul legănându-se în cealaltă.

— Impresionantă luptă pentru o curvă Mare Spiriduş!

Masculul se dezlipi de bolovanul de lângă boltă, fără să arunce o privire la războinicii care muriseră pentru el.

— Ştii, zeul nostru – primul illyrian – a rezistat hoardelor inamice chiar acolo unde stai tu.

El nu avea nicio zgârietură. Nu afişa nici urmă de extenuare, în ciuda urcuşului.

Bellius rânji superior.

— Şi el a trasat o linie pe pământ, spuse, şi dădu din cap spre aceasta. Frumoasă aluzie!

Nesta nu ştiuse acel amănunt al istoriei lor. Dar nu dezvălui nimic, ci se transformă în sânge, pământ şi hotărâre pură.

— Nu s-a terminat bine pentru Enalius, continuă Bellius. A murit după ce a apărat locul

ăsta preţ de trei zile. A urcat cu maţele atârnânde spre piatra sacră din vârf şi a murit acolo. De asta facem lucrul ăsta prostesc. Ca să îl onorăm.

Ea tot nu vorbi. Dar ochii lui Bellius se îndreptară spre vârful de deasupra. Nemulţumirea îl făcu să se încrunte.

— Verişoara mea infirmă şi corcitura aia fac de ruşine locul ăsta sacru.

Un licăr de lumină din vârf trecu peste trăsăturile lui Bellius.

Nesta zâmbi larg la mormăitul lui.

Gwyn şi Emerie atinseseră piatra sacră şi fuseseră teleportate de magia acesteia.

— Se pare că nu ai câştigat, îi spuse în sfârşit Nesta lui Bellius.

Ura întunecă ochii sticloşi ai lui Bellius. Ca un răspuns, zăpada începu să cadă, norii mari înconjurând muntele. Vuind. Zăpada se lipi de pietre de data asta.

— Nici nu am vrut să câştig. Bellius zâmbi. Voiam doar să fac asta. El o atacă.

Capitolul 72

Emerie şi Gwyn câştigaseră. Trecuseră prin Distrugere. Era suficient.

Nesta mai trebuia să îl reţină pe ticălos alte câteva minute – până la răsărit. Apoi, totul avea să se termine. Puterea avea să-i revină, iar ea ar fi putut… Nesta nu ştia ce ar fi putut să facă. Dar cel puţin ar fi avut acea armă.

Bellius atacă, mai rapid şi mai sigur decât ceilalţi.

Nesta abia avu timp să-şi ridice scutul. Impactul o zdruncină, dar el deja se rotea, scutul lui îndreptându-se spre faţa ei…

Cu o piruetă, ea ieşi din raza de acţiune. Pe toţi zeii, era obosită. Foarte obosită şi…

El nu se opri. Nu îi dădu o clipă de răgaz în timp ce atacă, blocă şi lovi, împingând-o înapoi spre linie şi boltă. Ura i se citea pe chip.

O ură atât de oarbă. Fără raţiune. Fără sfârşit.

Stratul de zăpadă se îngroşă, vântul şuierând, cerul vuind. Bellius lovi din nou, iar Nesta ridică scutul, întâmpinându-i lovitura.

Fulgerul licări, tunetul răsunând în urma acestuia.

O furtună cuprinsese muntele, acoperind luna şi stelele. Doar fulgerul care se arcui pe cer oferi un licăr de lumină la atacul violent al lui Bellius.

Ea era în defensivă, iar dacă voia să supravieţuiască, trebuia să găsească o cale de a schimba situaţia…

Dar zăpada făcea pământul şi pietrele alunecoase, iar când fulgerul străbătu din nou cerul, orbindu-i pe amândoi, el gândi şi acţionă mai repede.

Profită de clipitul ei ca să îşi izbească scutul de al Nestei, făcând-o să îl scape.

Acesta zăngăni pe o piatră din apropiere. Neîncrederea din privirea ei îl făcu să îi doboare şi sabia din mână.

Era dezarmată ca o novice.

Bubuitul tunetului răsună iarăşi, iar Bellius râse.

— Dezamăgitor!

El se opri, studiind-o. Şi zâmbi înainte să atace din nou.

Nesta se feri de atacuri, dar nu destul de repede cât să evite loviturile precise pe care i le dădea Bellius în braţe, picioare şi faţă. Ea încetini, picioarele alunecându-i pe panta lunecoasă a muntelui când furtuna de zăpadă cu fulgere se dezlănţui.

Încă o lovitură şi picioarele ei se desprinseră de pământ. Rămase cu respiraţia tăiată când se lovi cu spatele de ceva ferm. Un bolovan.

Corpul Nestei refuză să se mişte când gâfâi. Sânge cald îi curse din nas.

Bellius se apropie, aruncând arma într-o parte.

— Să te omor cu mâinile goale o să fie mai satisfăcător.

„Mişcă-te!”

Cuvântul răsună prin Nesta. Trebuia să se mişte în continuare.

Cu mâinile tremurânde, când fulgerul bubui, iar zăpada viscoli, Nesta se ridică de pe piatră. Picioarele îi tremurau, implorând-o să se aşeze, să se oprească, doar să moară naibii odată!

Bellius înaintă, corpul său puternic adoptând o poziţie de luptă. Ura sălbatică din privirea lui o împietri.

Prietenele ei reuşiseră... dar ea nu voia să moară.

Voia să trăiască, şi încă bine şi fericită.

Voia asta împreună cu…

Nesta îşi depărtă picioarele. Îşi echilibră corpul lovit care o durea.

Bellius pufni.

— Chiar crezi că mă poţi învinge în lupta corp la corp?

Sângele îi curgea din gură şi nas, dar Nesta zâmbi, gustul acestuia acoperindu-i limba.

— Da!

Bellius dădu primul pumn, concentrându-şi toată forţa corpului său puternic în acesta. Nesta îl blocă, lovindu-l cu pumnul în nas. Osul se sfărâmă. Bellius ţipă, dându-se înapoi cu un pas.

Iar Nesta spuse furioasă:

— Pentru că partenerul meu m-a instruit bine.

Capitolul 73

„Partener”.

Cuvântul o străbătu pe Nesta ca o stea căzătoare când ea şi Bellius se atacară unul pe celălalt, lovind cu pumnii şi cu picioarele şi ferindu-se. Ca şi când glăsuirea cuvântului i-ar fi oferit acest ultim val de putere…

Bellius lovi cu pumnul în maxilarul Nestei, atât de puternic, încât ea se clătină înapoi câţiva paşi.

Se feri de următoarea lui mişcare, lovindu-l în coaste. Dar el continuă să o împingă spre boltă şi linie.

Obosind-o. Rezistând mai mult ca ea.

Nesta intenţiona să se lupte cu el până la sfârşit.

Pumnul lui Bellius se lipi de obrazul ei stâng. Durerea o străbătu. Ea îşi pierdu echilibrul. Căzu pe spate şi timpul încetini.

Ateriză de partea cealaltă a liniei de pe pământ şi ar fi putut jura că muntele se cutremură.

Nesta se târî. Nu îi păsa cât de jalnic o făcea gestul să arate. Se îndepărtă de Bellius, prin boltă, distrugând linia pe care o trasase.

El înaintă, însângerat şi rânjind superior.

— O să îmi placă asta!

Spusese că era în regulă să moară pentru prietenele ei, că era în regulă pentru că ele reuşiseră, câştigaseră, dar să fie ucisă de acest *nimeni*…

Nesta mormăi. Nu îi mai rămăsese nimic. Corpul renunţase să o mai ajute. Aşa cum făcuseră mulţi alţii.

Bellius îşi scoase cuţitul din cizmă.

— Cred că aş prefera să îţi tai gâtul.

Ea era singură.

Se născuse singură şi urma să moară tot aşa, iar acest mascul îngrozitor era cel care avea să-i aducă moartea…

Tunetul bubui şi tot muntele se cutremură. Bellius făcu un pas spre ea, ridicând cuţitul.

Sângele ţâşni.

La început, Nesta crezu că fulgerul licări pe gâtul lui, spintecându-l atât de tare, încât sângele stropi aerul înzăpezit.

Dar apoi văzu aripile. *Cealaltă* pereche de aripi.

Iar când Bellius căzu pe pământ, înecându-se cu propriul sânge, dezvăluindu-l pe Cassian care

stătea acolo, dezgolindu-şi dinţii şi cu cuţitul în mână, ea se întrebă dacă tunetul ce zguduise muntele fusese furia lui.

Cassian păşi peste trupul muribund al lui Bellius şi întinse o mână spre ea. Nu ca să o ia în braţe, ci ca să o ajute să se ridice. Aşa cum făcuse dintotdeauna.

Nesta îi apucă mâna şi se ridică, corpul ei protestând.

Dar uită de durere, de moartea din jurul lor când el o strânse la piept, şoptind tandru în părul ei însângerat:

— Iar acum am să-ţi tai gâtul frumos.

*

Cuvintele lui Cassian nu erau ale lui. Mâinile nu îi aparţineau când Nesta – ca parteneră a lui – încercă să se retragă în clipa în care el o strânse în braţe atât de puternic, încât i se mişcară oasele în mâinile lui.

El ţipa. Tăcut, nesfârşit. Ţipa la ea să i se opună, să fugă. Ţipa la el însuşi să se oprească.

Dar nu putea. Indiferent ce făcea, nu se putea opri.

— Cassian! spuse Nesta, zbătându-se.

„Ucide-mă! o imploră el tăcut. Ucide-mă înainte să fiu obligat să fac asta!”

„Cassian!” Nesta se împinse în pieptul lui, însă braţele nu îi cedară, strângând-o mai tare.

— Nu ţi se poate supune, Nesta Archeron, se auzi o voce bătrână şi răguşită din spatele Nestei. Acum el este al meu.

Cassian nu reuşi nici măcar să caşte ochii în semn de avertisment. Braţele i se relaxară la ordinul tăcut al reginei, permiţându-i Nestei să se întoarcă în îmbrăţişarea lui ca să i-o prezinte lui Briallyn, care purta Coroana peste părul alb şi rar.

Capitolul 74

Satisfacţia licări în ochii negri ai lui Briallyn, iar cei trei ţepi simpli ai Coroanei de aur străluciră când ea ridică o mână.

Furtuna se opri. Se împrăştie ca să dezvăluie un cer de un gri deschis înaintea răsăritului, ultimele stele dispărând.

Chiar şi natura putea fi influenţată de Coroană.

Groaza se răsuci în Nesta când braţele lui Cassian slăbiră. Ea se îndepărtă câţiva paşi, rotindu-se, dar ştia ce avea să vadă. Cassian stătea nemişcat ca o statuie, de parcă ar fi fost transformat în piatră. Ochii lui, de obicei strălucitori şi vii, deveniseră sticloşi. Goi.

Briallyn îl făcuse aşa. Mutase oamenii ca pe nişte piese de şah ca să se asigure că Nesta sosea aici.

— De ce? întrebă Nesta.

Mantia groasă de blană a lui Briallyn se zburli în vântul de munte.

— Puterea ta este prea mare – faptul că te-ai aruncat în spectacolul ăsta primitiv te-a epuizat.

— *Tu* i-ai pus pe illyrieni să mă aducă aici?

— Intenţia mea era să o iau pe cea schilodită.

Sângele Nestei clocoti la menţionarea lui Emerie.

Briallyn continuă:

— Bellius mi-a dat informaţii despre prietenia ta cu ea şi am văzut cât de mult înseamnă pentru tine când ne-am conectat prin Harpă şi Coroană. Ştiam că dacă o prind şi o aduc aici, ai să vii după ea, indiferent de lege. Eşti destul de nesăbuită şi de îngâmfată ca să crezi că o poţi salva. Dar mi-ai uşurat situaţia: ai intrat direct în casa ei din Windhaven. M-ai scutit de deranjul de a te ademeni. I-am lăsat pe viermii ăia de illyrieni să o ia pe ea şi pe corcitură drept primă amuzantă.

Nesta nu îndrăzni să-şi ridice privirea la Cassian.

— Toate ca să mă epuizezi?

— Da. Şi fără magia ta…

Nesta interveni, întrebând:

— Eram epuizată de câteva zile. De ce ai amânat până acum?

Intervenţia ei o enervă pe Briallyn.

— Îl aşteptam pe *el*. Ea dădu din cap spre Cassian, care era furios – ceva asemănător dezgustului şi fricii trecea acum prin ochii lui înceţoşaţi. Zile în şir am aşteptat să se apropie destul de mult încât să folosesc Coroana ca să îl prind. Am fost nevoită să mă folosesc de prinţişorul acela tâmpit, Eris, ca să îl atrag. Ea râse încet. Eris a încercat să îşi ajute soldaţii când l-au înconjurat în timpul vânătorii. *Să îi ajute* pe nenorociţii ăia. A

venit direct la ei, în loc să fugă în galop, cum ar fi făcut-o orice fiinţă înţeleaptă. L-au prins foarte uşor. Nici măcar câinii ăia infernali ai lui nu au putut face nimic în clipa în care Koschei l-a teleportat.

Eris era mort? Sau era acum sclavul ei? Chipul lui Cassian nu dezvăluia nimic.

Dar Briallyn zâmbi la el.

— Mă îngrijoram că nu ai să te apropii niciodată. Bietul Eris, ar fi avut un sfârşit *foarte* trist dacă s-ar fi întâmplat aşa. Nu cred că focul lui ar fi suportat lacul lui Koschei.

Ea se uită la cadavrul lui Bellius.

— Este o brută odioasă – exact ca tine, Cassian. Arogant şi tâmpit. S-a îndepărtat de unitatea lui de cercetaşi ca să caute *distracţii* în ţinuturile mele. Aşadar, i-am arătat ce consider eu a fi amuzant.

Buzele ei subţiri schiţară un soi de zâmbet.

Briallyn chicoti.

— I-am spus să te caute, nu să te ucidă, dar se pare că nu m-am exprimat destul de precis. Şi este oarecum satisfăcător să priveşti pe cineva ucigând, în special cu uneltele pe care i le-ai dat. Ştiam că Ritualul o să fie mai amuzant cu arme. Presupun că i-aş fi putut ordona lui Bellius să se retragă, dar mi-a cam plăcut priveliştea.

— De ce faci asta? întrebă Nesta. De ce nu vrei pace?

— Pace? Briallyn râse. Ce pace pot avea acum? Flutură o mână spre ea. Tot ce vreau este răzbunare. Vreau *putere*. Vreau Tezaurul. Aşadar,

m-am asigurat că ştii şi tu asta. M-am asigurat că devii fără să vrei partenera mea la adunarea obiectelor puterii din teritoriul ăsta uitat de zei. Şi ştiu că este doar o singură cale să mi le dai. O persoană pentru care ai face asta. Ea zâmbi la Cassian. Partenerul tău.

— Nu am Tezaurul aici.

— Poţi să-l invoci. Obiectele au să-ţi răspundă, indiferent ce vrăji de protecţie au fost aruncate asupra lor. Şi ai să mi le dai.

— Iar apoi o să ne ucizi pe amândoi?

— Iar apoi am să mă fac din nou tânără. N-am să mă ating de voi doi.

Nesta simţi minciuna.

Cassian mormăi: „Nu o face!”

Briallyn îi aruncă o privire surprinsă, iar el închise gura. Tremură, dar rămase nemişcat. Totuşi, luciul din ochii lui dispăruse.

— Deci, spuse Briallyn, ai să-mi dai Tezaurul pentru viaţa partenerului tău. Acum eşti Spiriduş în toată regula, Nesta Archeron. Ai lăsa lumea să se transforme în cenuşă înainte să îţi laşi partenerul să moară. Ea se încruntă cu dispreţ la cadavrele şi sângele din jurul lor. Invocă Tezaurul şi să terminăm cu treaba asta murdară!

Nesta nu se putea opri din tremurat. Să îi dea Tezaurul lui Briallyn, dacă putea măcar să îl invoce…

— Nu!

— Atunci mă văd nevoită să încerc să te conving.

Briallyn pocni din degete la Cassian, iar Nesta avu o fracţiune de secundă să se întoarcă înainte ca el să o atace.

Panica şi furia străluciră în ochii lui, dar Nesta nu putu face absolut nimic în clipa în care masculul intră în ea, doborând-o la pământ. Ţintuind-o acolo, cu un braţ pe gâtul ei, cu corpul lui, cândva atât de intim şi de iubitor. Acum el era fiinţa care avea să o ţină aici şi să o rănească…

Implorarea şi agonia îi umplură chipul când se împotrivi Coroanei. Se împotrivi şi pierdu.

— Bineînţeles că o să-l distrugă să îşi ucidă propria parteneră, spuse Briallyn. Tu ai să fii moartă, şi ai să mori ştiind că l-ai condamnat la o viaţă de chin.

Braţul liber al lui Cassian tremură când scoase de la centură cuţitul cu care îl ucisese pe Bellius. Îl aduse spre ea.

— Dacă mă ucizi, suspină Nesta, nu ai să capeţi Tezaurul. Nu ai să-l găseşti niciodată.

— În regatul tău mai sunt şi alţii la fel de plini de iluzii ca tine. Au să mi-l aducă într-un fel sau altul, dacă-i îndemn cum trebuie. Într-adevăr, voi avea nevoie de sângele tău ca să descui protecţiile Tezaurului. Ştii, am văzut şi asta. Când ai fost atât de nesăbuită să ţii Harpa în Temniţă. Dar presupun că moartea ta o să-mi ofere destul din sângele necesar. Briallyn dădu din cap spre Cassian. Ridic-o!

Nesta nu se opuse când el o ridică în picioare şi îi ţinu cuţitul la gât. Rugămintea străluci în ochii lui. Rugămintea, frica – şi dragostea.

Dragostea pe care ea nu o meritase niciodată, dar iat-o. Aşa cum fusese acolo din clipa în care se cunoscuseră.

Ce valoare avea lumea în comparaţie cu el? Cu asta?

— Încep să mă plictisesc, spuse Briallyn.

Nesta îi arătă partenerului ei dragostea care îi strălucea pe chip.

Cerul se umplu cu o lumină blândă.

— Ucide! îi ordonă Briallyn lui Cassian.

Nesta îl iubise pe Cassian de când îl văzuse prima dată. Îl iubise chiar şi când nu voia, chiar şi când fusese acaparată de disperare, frică şi ură. Îl iubise şi se distrusese pentru că nu credea că îl merită, pentru că el reprezenta tot ce era bun, curajos şi blând, iar ea îl iubea, îl iubea, îl iubea…

Braţul lui Cassian tremura, iar Nesta se pregăti pentru lovitură, arătându-i iertarea şi dragostea ei nesfârşită…

Dar Cassian strigă.

Apoi cuţitul se răsuci în mâna lui, înclinându-se nu spre ea, ci spre inima lui.

De bunăvoie.

Rezistând influenţei Coroanei şi a lui Briallyn care suspină, el alese să îşi înfigă cuţitul în propria inimă. „Ucide!”, spusese ea. Dar nu precizase pe cine.

Iar când soarele apăru la orizont, când cuţitul lui Cassian coborî spre pieptul lui, Nesta explodă cu forţa Cazanului.

*

În mintea Nestei nu erau decât ţipete. Nu era nimic în inima ei în afară de dragoste, ură şi furie când eliberă tot ce era în ea şi toată lumea explodă.

Strigătul magiei sale era o bestie fără nume. Avalanşele se revărsară pe pante în mări de un alb strălucitor. Copacii se îndoiră şi se rupseră în urma puterii care erupse din ea. Mări distante se îndepărtară de maluri, apoi se grăbiră din nou în valuri spre ele. Paharele se zguduiră şi se sparseră în Velaris, cărţile căzură de pe rafturi în mia de biblioteci a lui Helion, iar resturile unei cabane dărăpănate din ţinuturile umane se năruiră într-o grămadă de moloz.

Dar Nesta nu o vedea decât pe Briallyn. Nu o văzu decât pe baba cu gura căscată când se năpusti asupra ei, aruncându-i corpul fragil pe pământul stâncos. Nu ştiu decât să ţipe când cuprinse faţa lui Briallyn, Coroana strălucind orbitor de alb, şi îşi strigă furia munţilor, stelelor, locurilor întunecate dintre ele.

Mâinile noduroase întineriră. O faţă ridată deveni frumoasă. Părul alb se înnegri ca pana corbului.

Dar Nesta strigă încontinuu, lăsând magia să se dezlănţuie, eliberând fiecare tăciune aprins. Anihilând regina de sub ea.

Mâinile tinere se transformară în cenuşă. Chipul frumos dispăru în neant. Părul negru deveni praf.

Până când din regină nu mai rămase decât Coroana de pe pământ.

Capitolul 75

Cassian zăcea pe pământ, cu faţa în jos.

Nesta se grăbi spre el, rugându-se, suspinând, magia ei răsunând încă prin lume.

Îl întoarse, căutând cuţitul, rana, dar…

Cuţitul era sub el. Nepătat de sânge.

El gemu, deschizând ochii.

— M-am gândit, spuse răguşit, că ar trebui să stau întins cât faci asta.

Nesta se holbă la mascul şi apoi izbucni în lacrimi.

Cassian se ridică, scoţând sunete menite să o liniştească, şi îi cuprinse faţa în mâini.

— Ai Nimicit-o!

Nesta se uită la Coroana de pe pământ – la pata neagră unde fusese Briallyn.

— Şi-a meritat soarta.

El chicoti, rezemându-şi fruntea de a ei. Nesta închise ochii, inhalându-i parfumul.

— Eşti partenerul meu, Cassian, spuse ea, şi îl sărută uşor.

— Iar tu eşti a mea, zise masculul, sărutând-o.

Apoi mâinile îi alunecară în părul ei. Iar sărutul…

Lumea din jurul lor şi Coroana de la picioarele ei nu contară când el o sărută. Sărutul unui partener. Unul care le împleti sufletele, făcându-le să strălucească.

Ea se retrase, lăsându-l să vadă bucuria din ochii şi zâmbetul ei. Teama şi bucuria lui o făcură să simtă un nod în gât.

— Cassian, eu…

Însă două siluete aterizară lângă ei, făcând muntele să se cutremure, iar cei doi se întoarseră ca să îi găsească acolo pe Mor şi pe Azriel, cu chipuri serioase.

— Eris? întrebă Cassian.

— Este în siguranţă, iar pumnalul Creat e din nou în posesia noastră, spuse Azriel, deşi Eris este enervat şi confuz. Este în Oraşul Cioplit. Dar…

— Este vorba de Feyre, spuse Mor.

Capitolul 76

Casa de lângă râu era foarte liniştită. Ca un mormânt.

— A început să sângereze în urmă cu câteva ore, spuse Mor, când îi conduse în casă.

— Dar mai are o lună şi ceva până să nască, protestă Nesta, urmând-o îndeaproape.

Mirosul de sânge umplea camera în care intrară. Era foarte mult sânge, pe tot patul, pe coapsele depărtate ale lui Feyre. Nu se zărea niciun bebeluş, iar chipul lui Feyre… Era alb ca moartea. Avea ochii închişi şi respira superficial.

Rhys era ghemuit lângă ea, ţinând-o de mână. Panica, groaza şi suferinţa se luptau pe chipul lui.

Madja, în genunchi pe pat, între picioarele lui Feyre, murdară de sânge până la coate, spuse fără să se uite la ei:

— Am întors bebeluşul, dar nu coboară. Este blocat în cervix.

O mică inspiraţie din colţul camerei o dezvălui pe Amren care stătea acolo, palidă la faţă.

— Pierde prea mult sânge şi simt pulsul neregulat al bebeluşului, zise Madja.

— Ce facem? întrebă Mor când Cassian şi Azriel se duseră să stea în spatele lui Rhys, cu mâinile pe umerii lui.

— Nu putem face nimic, spuse Madja. Dacă îi facem cezariană, o ucidem.

— Cezariană? întrebă Nesta, făcându-l pe Rhys să se încrunte la ea.

Madja îi ignoră tonul.

— O incizie pe abdomen, chiar şi una făcută cu grijă, este un risc imens. Nu reuşeşte niciodată. Şi, în ciuda abilităţilor de vindecare ale lui Feyre, pierderea de sânge a slăbit-o…

— Fă-o! reuşi Feyre să spună, cuvintele fiind îngreunate de durere.

— Feyre! obiectă Rhys.

— Este foarte probabil ca bebeluşul să nu supravieţuiască, zise Madja cu blândeţe, dar direct. Este încă prea mic. Riscăm ambele vieţi.

— Riscăm vieţile voastre, şopti Cassian uitându-se la Rhys.

— *Fă-o*! spuse Feyre cu vocea de Mare Doamnă. Fără frică, doar cu hotărâre pentru viaţa bebeluşului din ea. Feyre îşi ridică privirea la Rhys. Trebuie să o facem.

Marele Lord dădu lent din cap, cu lacrimi în ochi.

Cineva o apucă pe Nesta de mână şi Elain fu acolo, tremurând şi cu ochii mari. Nesta o strânse de mână pe sora ei. Împreună, se apropiară de cealaltă parte a patului.

Iar când Elain începu să se roage la zeii străini Fae, la Mama lor, şi Nesta îşi plecă fruntea.

*

Feyre era pe moarte. Bebeluşul era pe moarte.

Iar Rhys avea să moară cu ei.

Dar Cassian ştia că nu frica pentru moartea lui îl făcea să tremure pe fratele lui. Îl apucă mai strâns de umăr pe Rhys. Puterea împestriţată cu întuneric pluti din Marele său Lord, încercând să o vindece pe Feyre, la fel cum făcea Madja, dar sângele continua să curgă, mai repede decât îl putea opri orice putere.

Cum se ajunsese la asta? Un târg făcut prin dragostea dintre doi parteneri avea să se termine acum cu pierderea a trei vieţi.

Cassian se îndepărtă undeva când Madja coborî din pat, apoi reveni cu un set de cuţite şi unelte, pături şi prosoape.

— Intră în mintea ei şi ia-i durerea, îi spuse Madja lui Rhys, care clipi confirmând, apoi înjură, ca şi când s-ar fi mustrat pentru că nu se gândise mai devreme la asta.

Cassian se uită din partea cealaltă a patului, spre locul unde Elain o ţinea de cealaltă mână pe Feyre, iar Nesta o ţinea pe a lui Elain.

Rhys îi spuse partenerei lui:

— Dragă Feyre…

— Fără rămas-bun, zise Feyre gâfâind. Fără rămas-bun, Rhys.

Intervenţia lui Rhys ca să-i alunge durerea o făcu să închidă ochii. Iar mintea lui Cassian se goli şi se linişti pe deplin când Madja ridică de tot cămaşa de noapte a lui Feyre, cuţitele ei licărind.

Nu se auzi niciun sunet când ieşi bebeluşul mic şi înaripat. Când Mor stătu acolo, cu păturile în mâini şi luă băiatul nemişcat din mâinile însângerate ale Madjei.

Însă Rhys plângea, iar lacrimile începură să curgă pe chipul lui Mor când se uită la bebeluşul tăcut din braţele ei.

Apoi Madja înjură, iar Rhys…

Rhys începu să ţipe.

Cassian îşi dădu seama, când Rhys se aplecă spre Feyre, ce era pe cale să se întâmple.

Totuşi, nicio forţă din lume nu putea opri asta.

*

Lumea încetini. Se răci.

Bebeluşul era tăcut şi prea mic în braţele lui Mor.

Feyre era tăiată şi sângera pe pat.

Rhysand ţipa, ca şi când sufletul lui s-ar fi sfâşiat, dar Cassian şi Azriel erau acolo, ridicându-l de pe pat când Madja încercă să o salveze pe Feyre…

Dar Moartea plutea în apropiere. Nesta simţi şi văzu asta, o umbră mai densă şi mai stăruitoare

decât oricare dintre cele ale lui Azriel. Elain suspină, strângând mâna lui Feyre, rugând-o să reziste, iar Nesta stătea în mijloc, Moartea dându-i târcoale, şi nu se putu face nimic odată ce respiraţia lui Feyre se rări, când Madja începu să strige la ea ca să se opună…

Feyre.

Feyre, care plecase în pădure pentru ele. Care le salvase de foarte multe ori.

Feyre. Sora ei.

Moartea pândea lângă Feyre şi partenerul ei, o bestie care aştepta să lovească, să îi devoreze pe amândoi. Nesta eliberă mâna lui Elain. Se retrase.

Închise ochii şi deschise acel loc din sufletul ei care se eliberase pe Ramiel.

*

Cassian abia îl putea reţine pe Rhys, în ciuda tuturor cele şapte pietre Siphon aprinse împreună cu ale lui Azriel.

Trebuia să îl lase pe Rhys să meargă cu ea. Dacă amândoi erau pe cale să moară, trebuia să îl lase pe Rhys să plece cu partenera lui. Să îi fie alături în aceste ultime secunde, la ultima suflare…

Lumina aurie pâlpâi în partea cealaltă a camerei, iar Amren suspină. Lui Cassian i se strânse inima de groază.

Nesta nu mai era lângă pat. Acum era la câţiva metri distanţă.

Purta Masca. Îşi pusese Coroana pe cap. Şi ţinea Harpa în braţe.

Nimeni nu le mai folosise vreodată pe toate trei şi supravieţuise. Nimeni nu le putea stăpâni puterea sau controla…

Ochii Nestei străluciră cu foc argintiu în spatele Măştii. Iar Cassian îşi dădu seama că fiinţa care privea nu era nici Fae, nici om, nici altceva ce păşise pe ţinuturile din lumea asta.

Începu să se mişte spre pat, iar Rhys se ridică spre ea.

Nesta ridică o mână, iar Rhys rămase nemişcat. La fel de nemişcat cum devenise Cassian sub controlul Coroanei.

Pieptul lui Feyre se înălţă, un zăngănit mortal răsunând încetişor de pe buzele ei albe, iar Cassian nu putu decât să se uite când degetele Nestei, încă însângerate şi murdare de la Ritual, se mişcară spre ultima coardă a Harpei. Cea de-a douăzeci şi şasea.

Şi o ciupi.

Capitolul 77

Era Timpul.

Cea de-a douăzeci şi şasea coardă a Harpei era însuşi Timpul, iar Nesta îl opri când Feyre îşi dădu ultima suflare.

Lanthys spusese că până şi Moartea se supunea ultimei coarde. Că timpul nu conta pentru Harpă.

Coarda nu scoase niciun sunet când Nesta o ciupi, ci doar privă lumea de acesta.

Iar moartea pe care o simţi Nesta în preajma surorii ei, a lui Rhysand şi a bebeluşului din braţele lui Mor – porunci Măştii să oprească şi asta. Să o ţină la distanţă.

„La început
Şi la sfârşit
Era întunericul
Şi nimic mai mult”.

O voce blândă şi cunoscută şopti cuvintele. Aşa cum i se şoptiseră cu mult timp în urmă. Aşa cum o avertizase în întunericul din Oorid. O voce minunată şi blândă de femelă, înţeleaptă şi cordială, care o aşteptase în tot acest timp.

Camera era un tablou nemişcat, cu chipuri şocate şi îngrozite întoarse spre ea, spre Feyre şi tot acel sânge. Nesta traversă încăperea. Trecu pe lângă Rhys, care era încordat şi ţipa, chipul lui fiind întruchiparea disperării, groazei şi suferinţei; pe lângă Azriel, cu chipul serios; pe lângă Cassian, care scrâşni din dinţi când îl reţinu pe Rhys. Pe lângă Amren, ai cărei ochi gri erau fixaţi asupra locului în care fusese Nesta, cu groază şi ceva asemănător fricii pe chip.

Pe lângă Mor şi grămăjoara prea mică din braţe, cu Elain lângă ea, înţepenită în plânsul ei.

Nesta trecu prin toate, prin Timp. Spre sora ei.

„Vezi cum ar putea fi?” şopti acea voce de femelă, privind prin ochii ei. Ce ai putea face?”

„Nu simt nimic”, spuse Nesta în gând. Doar faptul că o vedea pe Feyre în pragul Morţii o împiedica să uite de ce era aici, ce trebuia să facă.

„Nu asta voiai? Să nu simţi nimic?”

„Asta credeam că vreau”. Nesta studie oamenii din jurul ei. Pe sora ei. Pe Cassian, care fusese dispus să îşi înfigă un pumnal în inimă decât să o rănească. „Dar nu mai vreau”. Când vocea feminină nu insistă, Nesta continuă: „Vreau să simt totul. Vreau să accept asta cu toată inima”.

„Chiar şi lucrurile care dor şi te bântuie?” Doar curiozitatea însoţea întrebarea.

Nesta îşi acordă o clipă ca să se gândească la asta, calmându-şi din nou mintea. „Avem nevoie de lucrurile astea ca să apreciem binele. Unele zile ar putea fi mai grele decât altele, dar… Vreau să le trăiesc pe toate, să trec prin toate. Împreună cu ei”.

Acea voce blândă şi înţeleaptă şopti: „Aşadar, trăieşte, Nesta Archeron!”

Nesta nu mai avu nevoie de nimic în timp ce luă mâna moale a surorii ei şi îngenunche pe podea. Lăsă Harpa alături, nota tăcută a acesteia încă răsunând, ţinând ferm Timpul sub control.

Nu ştia ce putea oferi în afară de asta.

Mângâind mâna rece a lui Feyre, Nesta vorbi în camera atemporală şi înţepenită:

— M-ai iubit când nimeni altcineva nu o făcea. Nu ai încetat niciodată să o faci. Chiar şi când nu am meritat-o, m-ai iubit şi ai luptat pentru mine şi… Nesta se uită la chipul lui Feyre, Moartea fiind aproape să o revendice. Nu-şi înăbuşi lacrimile care-i curseră pe obraji când strânse mai mult mâna subţire a lui Feyre. Te iubesc, Feyre!

Nu mai rostise nimănui cuvintele cu voce tare.

— Te iubesc, şopti Nesta din nou. Te iubesc!

Iar când ultima coardă a Harpei oscilă, ca un mic tunet în aer, Nesta acoperi trupul lui Feyre cu al ei. Timpul avea să revină curând. Nu mai avea mult la dispoziţie.

Se scufundă în sinea ei, căutând puterea care făcuse monştri nemuritori să tremure şi regi vicleni să cadă în genunchi, dar... nu ştia cum să o folosească. Moartea îi curgea prin vene şi, totuşi, nu ştia să o stăpânească.

O mişcare greşită, una singură şi Feyre ar fi fost pierdută.

Aşadar, Nesta o îmbrăţişă strâns pe sora ei, cu Timpul oprit în jurul lor, şi şopti:

— Dacă îmi arăţi cum să o salvez, poţi să o iei înapoi.

Lumea se opri. Lumile de dincolo de a lor se opriră.

Nesta îşi lipi faţa de transpiraţia rece de pe gâtul lui Feyre. Deschise acel loc din ea şi spuse Mamei şi Cazanului:

— Am să vă returnez ce v-am luat. Arătaţi-mi doar cum să îi salvez – pe ea, pe Rhysand şi pe bebeluş.

Rhysand – fratele ei. Asta era el, nu-i aşa? Fratele ei, care fusese amabil chiar şi când ea ştia că voia să o sugrume. Şi ea pe el. Şi bebeluşul... nepotul ei. Sânge din sângele ei. Avea să-l salveze, să-i salveze, chiar dacă gestul ar fi lipsit-o de absolut orice. Arată-mi! imploră ea.

Nu-i răspunse nimeni. Harpa nu mai răsună.

Când Timpul reveni, zgomotul şi mişcarea fremătând în cameră, Nesta şopti Cazanului, promisiunea ei acoperind vacarmul:

— Am să returnez totul!

Şi o mână uşoară şi invizibilă îi mângâie obrazul drept răspuns.

*

Cassian clipi, iar Nesta plecase dintr-o parte a camerei, spre pat. Ciupise Harpa, şi acum stătea pe jumătate deasupra lui Feyre, şoptind.

Nu ardea niciun foc argintiu în ochii ei. Niciun tăciune rece. Nici urmă de fiinţa care privise prin ochii ei.

Rhys se zbătu în braţele lui, dar Amren veni lângă ei şi spuse:

— Ascultă!

— Am să returnez totul, şopti Nesta.

Umerii i se ridicară când plânse.

Rhys începu să scuture din cap, puterea lui fiind palpabilă, ridicând un val care îi putea distruge pe toţi şi lumea dacă Feyre nu mai trăia, chiar dacă mai avea doar câteva secunde de trăit fără ea, dar Amren îl apucă de ceafă. Unghiile ei roşii intrară în pielea lui aurie.

— Uită-te la lumină!

Lumina irizată începu să plutească din corpul Nestei. În Feyre.

Nesta continuă să îşi îmbrăţişeze sora.

— Returnez totul! Returnez totul! Returnez totul!

Până şi Rhys încetă să se mai opună. Nimeni nu mişcă.

Lumina străluci pe braţele şi picioarele lui Feyre, traversându-i chipul palid şi începând să umple camera.

Pietrele Siphon ale lui Cassian pâlpâiră, ca şi când ar fi simţit o putere mult mai mare decât a lui, a oricăruia dintre ei.

Fuioare de lumină plutiră între surori. Şi unul, delicat şi minunat, pluti spre Mor. Spre grămăjoara din braţele ei, făcând bebeluşul tăcut să strălucească la fel de intens ca soarele.

Iar Nesta continuă să şoptească:

— Returnez totul. Returnez totul.

Se umplură de strălucire ea, Feyre şi grămăjoara din braţele lui Mor, aceasta luminând chipul prietenei sale, scoţând şi mai mult în evidenţă şocul întipărit acolo.

— Returnez totul, mai spuse Nesta o dată, iar Masca şi Coroana căzură de pe capul ei.

Lumina explodă, orbitoare şi caldă, un vânt suflând pe lângă ei, ca şi când şi-ar fi adunat toate fărâmele din cameră.

Iar când se estompă, cerneala neagră stropi spatele Nestei, destul de vizibilă prin cămaşa aproape sfâşiată, ca şi când ar fi fost un val care se spărgea de ţărm.

Un târg. Cu Cazanul.

Totuşi, Cassian ar fi putut jura că o mână luminoasă şi blândă împiedica lumina să-i părăsească trupul pe deplin.

Cassian nu i se mai opuse lui Rhys de data asta, când se grăbi spre pat. Spre locul unde stătea Feyre întinsă, cu bujori în obraji. Nu-i mai curgea sânge dintre picioare. Feyre deschise ochii.

Ea clipi la Rhys, apoi se întoarse spre Nesta.

— Şi eu te iubesc! îi şopti Feyre surorii ei şi zâmbi.

Nesta nu se opri din plâns când sări pe Feyre şi o îmbrăţişă.

Dar gestul nu dură mult, abia o clipă înainte să se audă un ţipăt puternic din partea cealaltă a camerei, şi…

Mor se bâlbâi, plângând, iar bebeluşul pe care îl aduse spre pat nu era fiinţa mică şi nemişcată pe care o ţinuse în braţe, ci un băiat înaripat născut la termen. Părul des i se lipi de cap când scânci după mama lui.

Atunci începu şi Feyre să suspine, luându-şi fiul de la Mor, abia observând că Madja se aplecă brusc între picioarele ei, inspectând ce era acolo – vindecarea.

— Dacă nu aş fi ştiut, aş fi spus că ai dezvoltat o anatomie illyriană, mormăi vindecătoarea, dar nu o asculta nimeni.

Rhys o cuprinse cu un braţ pe Feyre şi se uitară împreună la băiat – fiul lor. Împreună, plânseră şi râseră, iar când Madja spuse „Lasă-l să se hrănească!”, Feyre se supuse, cu mirare în ochi când îl apropie de sânul acum plin de lapte.

Dar Rhys privi uluit doar o clipă înainte să se întoarcă spre Nesta, care coborâse de pe pat, iar acum stătea lângă Mască. În spatele ei, Coroana şi

Harpa erau împrăştiate pe podea. Cassian îşi ţinu respiraţia când amândoi se studiară.

Apoi Rhys căzu în genunchi şi o luă pe Nesta de mâini, sărutându-i-le.

— Mulţumesc! plânse el, cu capul plecat.

Cassian ştia că nu din recunoştinţă pentru viaţa lui îngenunchease Rhys pe tatuajele sacre.

Nesta se lăsă în genunchi pe covor. Ridică faţa lui Rhys în mâini şi o studie, îmbrăţişându-l apoi strâns pe Marele Lord al Regatului Nopţii.

Capitolul 78

Gwyn şi Emerie aşteptau într-unul dintre saloanele cu vedere la râu, vindecate, dar purtând încă hainele rupte şi murdare de sânge. Aburul se ridica din ceştile de pe masa joasă din faţa lor.

Emerie spuse răguşită când Nesta veni în faţa canapelei lor:

— Două fantome ne-au adus nişte ceai…

Dar Gwyn o întrerupse furioasă când i se adresă Nestei:

— Nu ar trebui să te iert *niciodată*!

Nesta pur şi simplu sări pe canapea, îmbrăţişând-o strâns pe Gwyn. Întinse un braţ spre Emerie, care se alătură îmbrăţişării lor.

— Putem vorbi altădată despre iertare, zise Nesta printre lacrimi, aşezându-se între ele. Aţi câştigat concursul ăla nenorocit!

— Mulţumită ţie! spuse Emerie.

— Mi-am luat şi eu o coroană, nu-ţi face griji, zise Nesta, chiar dacă ştia că Mor teleporta acum

toate cele trei obiecte ale Tezaurului înapoi de unde le luase Nesta.

Le invocase, ocolind vrăjile lui Helion. Nicio vrajă nu le-ar fi putut ţine departe de ea – Briallyn fusese sinceră în privinţa asta.

— Cine v-a vindecat? Nesta se retrase ca să le studieze. Cum de sunteţi aici?

— Piatra, îi explică Emerie, cu mirare pe chip. Ne-a vindecat toate rănile din clipa în care ne-a scos din Ritual. În mod surprinzător, am sosit aici.

— Cred că a ştiut unde era cea mai mare nevoie de noi, spuse Gwyn încet, iar Nesta zâmbi.

Totuşi, zâmbetul ei dispăru când o întrebă pe Emerie:

— O să te pedepsească familia ta pentru ce s-a întâmplat cu Bellius?

Dacă ai ei se gândeau măcar la asta, Nesta intenţiona să le facă o mică vizită. Cu Masca, Harpa şi Coroana.

Motiv pentru care Tezaurul trebuia ţinut departe de ea.

Emerie ridică un umăr.

— Mai moare lumea la Ritual. A căzut în luptă când unul dintre ceilalţi războinici l-a atacat când escaladau muntele Ramiel. Atât trebuie să ştie ei.

Ochii îi licăriră.

Nesta avu senzaţia că adevărul celor întâmplate pe munte urma să fie cunoscut doar de ele şi de cercul intim al curţii lui Feyre. În mod clar, Cassian fusese adus împotriva voinţei lui la Ritual. Spera ca nimeni să nu contrazică vreodată acel fapt.

Gwyn râse răguşită.

— Ştii, illyrienii o să fie furioşi că am câştigat. Mai ales pentru că nu vreau să fiu numită Carynthiană. Mă mulţumesc să fiu o Valkyrie.

— Oho, vor fi isterici câţiva zeci de ani, confirmă Emerie zâmbind.

Zâmbi şi Nesta, punându-şi din nou braţele pe umerii prietenelor ei şi se aşează mai comod pe pernele canapelei.

— Abia aştept să văd asta!

Şi, pentru prima dată, cu aceste două prietene lângă ea, cu partenerul care o aştepta… era adevărat.

Nesta abia aştepta să vadă tot viitorul.

*

Bebeluşul, pe care Rhys şi Feyre îl botezară Nyx, era mai frumos decât ar fi visat cineva vreodată. Avea părul negru, ochi albaştri care străluceau deja cu lumina stelelor părinţilor lui, atenuând uşor măsliniul pielii.

Şi aripi micuţe, despre care Cassian nu-şi dăduse seama că erau atât de delicate înainte să le atingă catifelarea. Ghearele aveau să-i crească mult mai târziu, odată ce ar fi dobândit abilitatea de a folosi aripile, dar… Se uită la grămăjoara din braţele lui, inima crescându-i în piept, şi spuse spre Feyre şi Rhys, care stăteau pe pat, refăcut cu cearşafuri curate:

— Nu aveţi idee în câte belele o să intre!

Feyre chicoti.

— Sunt sigură că din cauza ochilor frumoşi.

Rhys, încă zdruncinat şi palid, doar zâmbi.

Se deschise uşa, iar Nesta apăru în prag, îmbrăcată încă în hainele rupte şi murdare de sânge pe care le furase. Ea deja ţinuse în braţe acel bebeluş, iar Cassian se umpluse de mândrie văzând-o zâmbindu-i lui Nyx.

Dar acum ochii Nestei se îndreptară la Cassian, iar el văzu rugămintea tăcută din ei.

I-l dădu tăcut pe Nyx lui Azriel, care tresări la transferul acestei fiinţe mici şi delicate în mâinile lui cu cicatrice, şi o urmă pe Nesta pe hol, coborând scările. Nu vorbiră până ce nu ajunseră pe peluza din spate a casei, cu privelişte la râul care se trezea din nou în razele soarelui de primăvară.

Ce făcuse ea şi la Ritual şi după aceea… Le povestise tuturor pe scurt. El ştia că mai era ceva. Dar poate că unele lucruri aveau să rămână întotdeauna secrete între ea şi prietenele ei. Tovarăşele ei de luptă.

Aşadar, Cassian întrebă:

— Magia ta… Chiar ţi-a dispărut puterea?

Vântul rece de primăvară îi aruncă părul şaten-auriu peste faţă.

— Am returnat-o Cazanului ca, în schimb, să îmi arate cum să îi salvez. Ea înghiţi în sec. Dar mi-a mai rămas un strop. Cred că altceva – altcineva – a împiedicat Cazanul să o ia cu totul. Şi eu am făcut unele schimbări.

Mama. Singura fiinţă care ar fi putut să vadă sacrificiul pe care îl făcuse Nesta şi să îi dea ceva înapoi. Poate că ea se uitase la ei prin Mască.

— Ce ai schimbat?

Nesta îşi sprijini o mână pe pântec.

— M-am schimbat puţin şi pe mine. Ca niciunul dintre noi să nu mai fie nevoit să treacă prin asta.

Pentru o clipă, Cassian nu îşi găsi cuvintele.

— Tu… eşti pregătită pentru un *copil*?

Nesta râse.

— Nu! Pe toţi zeii, nu! Am să-mi mai beau ceaiul contraceptiv o vreme. Ea râse din nou. Dar m-am transformat pentru ca trupul să mi se potrivească bine cu ce a făcut Cazanul pentru Feyre. Pentru momentul potrivit.

El nu îşi putea muta privirea de la bucuria calmă care îi lumina chipul. Aşadar, îi schiţă un zâmbet. Da – la momentul potrivit, aveau să înceapă împreună acea călătorie.

Dar ce făcuse Nesta azi, ce oferise…

— Ai fi putut conduce lumea cu puterea ta, spuse el prudent.

— Nu vreau să conduc lumea.

Era prima dată când nu-şi mai ferea privirea de el. Spusese că era *partenerul* ei.

— Ce vrei? reuşi Cassian să întrebe, cu vocea răguşită.

Zâmbetul ei fu cel mai frumos lucru pe care îl văzuse masculul vreodată.

— Pe tine.

— M-ai avut din clipa în care m-ai cunoscut.

Ea îşi aranjă o şuviţă de păr după o ureche ascuţită.

— Ştiu.

El o sărută pe gură. Dar Nesta spuse:

— Vreau o ceremonie de împerechere dezgustător de sofisticată.

Cassian râse, retrăgându-se.

— Serios?

— De ce nu?

— Pentru că Azriel şi Mor nu vor înceta niciodată să vorbească despre asta. Şi nici illyrienii.

Nesta se gândi şi apoi scoase ceva din buzunar. Un mic biscuit, luat de pe o tavă din camera de naştere.

— Atunci, poftim! Mâncare! De la mine, pentru tine, partenerul meu. E un ritual oficial, nu-i aşa? Împărţitul mâncării între parteneri?

El se înecă.

— Astea sunt cele două alegeri ale mele? O ceremonie sofisticată sau un biscuit rânced?

Chipul ei se umplu de atâta lumină, încât aproape îl lăsă cu respiraţia tăiată.

— Da!

Aşadar, Cassian râse din nou şi apucă biscuitul jalnic, aplecându-se ca să îi şoptească la ureche:

— O să facem o încoronare din asta, Nes.

— Deja am o coroană, spuse ea. Te vreau doar pe tine.

El îşi încordă maxilarul. Da, ei trebuiau să îşi dea seama cum trebuie să procedeze cu tot Tezaurul Groazei, acum că aveau toate cele trei obiecte. Cum reuşise Nesta să îl invoce pe unul

dintre ele în ciuda vrăjilor pe care le aruncase Helion peste celelalte două obiecte… Urma să se gândească altădată la asta. Şi la faptul că ea oprise Timpul cu Harpa. Şi că părea să aibă un fel de legătură – sau înţelegere – cu Mama.

Dar Nesta îi netezi fruntea încruntată, ca şi când ar fi putut vedea îngrijorarea de acolo.

— Mai târziu, promise ea. Ne ocupăm mai târziu de asta.

Inclusiv de reginele rămase, Koschei şi războiul care încă îi aştepta.

— Mai târziu, confirmă el, iar ea îl cuprinse cu braţele de gât.

După asta, nu mai spuseră nimic. Rămaseră pur şi simplu pe malul râului sub soare, lăsând căldura acestuia să le pătrundă în oase.

Nesta se retrase, şoptind:

— Te iubesc, şi cuvintele ei fură tot ce avu nevoie Cassian înainte să o sărute din nou, forţa sărutării fiind mai mare şi mai trainică decât Cazanul.

Capitolul 79

Să îl întâlnească pe Eris era ultimul lucru pe care voia Cassian să îl facă, dar cineva trebuia să se vadă cu el. La două zile după naşterea lui Nyx, Cassian plecă să facă exact asta. Masculul fusese văzut într-un apartament din Oraşul Cioplit, iar după expresia furioasă a lui Keir la sosirea lui Cassian, avu sentimentul că Eris îi spusese administratorului puţine lucruri.

Eris citea o carte lângă foc, cu o gleznă pe genunchi, ca şi când prezenţa lui aici nu ar fi fost neobişnuită. Ca şi când nu ar fi fost răpit, vrăjit şi manipulat de o vrăjitoare răzbunătoare şi un lord al morţii.

Eris ridică ochii căprui când Cassian închise uşa.

— Nu pot sta mult.

— Bun!

Eris închise cartea, privindu-l pe Cassian cum se aşază pe scaunul din faţa lui.

— Presupun că vrei să ştii ce i-am spus lui Briallyn.

— Rhys s-a uitat deja în mintea ta. S-a dovedit că nu ştiai multe.

El îi zâmbi masculului.

Eris îşi dădu ochii peste cap.

— Aşadar, ce caut aici?

Cassian studie masculul. Hainele lui Eris rămaseră imaculate, dar un muşchi îi zvâcni pe maxilar.

— Voiam să ştim ce i-ai spus lui Beron. De vreme ce eşti aici nevătămat, presupun că el nu ştie că am intervenit ca să te salvăm.

— O, ştie că voi m-aţi ajutat!

Cassian se îndreptă, mişcându-şi aripile.

Eris continuă:

— Amestecă întotdeauna adevărul cu minciunile, generale. Nu te-au învăţat brutele alea războinice cum să rezişti la tortura inamicului?

Cassian ştia. Fusese torturat şi interogat şi nu cedase niciodată.

— Te-a torturat Beron?

Eris se ridică, punându-şi cartea la subraţ.

— Cui îi pasă ce mi-a făcut tata? El m-a crezut când i-am povestit că spionii îmblânzitorului umbrelor l-au informat că Briallyn a răpit un bun de valoare şi că voi aţi fost dezgustaţi când aţi venit şi aţi aflat că despre mine era vorba, şi nu despre altcineva din Regatul Verii sau al Iernii, sau oricine se umileşte să se asocieze cu voi.

Cassian analiză fiecare cuvânt. Beron îşi torturase propriul fiu ca să afle informaţii, în loc să îi mulţumească Mamei pentru întoarcerea lui. Dar Eris rezistase. Îi spusese lui Beron o altă minciună.

Şi felul în care Eris vorbise despre celelalte Regate... Ceva nu era la locul său în cuvintele lui, în expresia încordată. Era invidios masculul?

Cassian deschise gura, mai mult decât pregătit să îi pună întrebarea.

Totuşi, ezită. Se uită în ochii lui Eris.

Masculul fusese crescut cu toate privilegiile şi luxul – teoretic. Dar cine putea şti la ce grozăvii îl supusese Beron? Cassian ştia că Beron o ucisese pe iubita lui Lucien. Dacă Marele Lord al Toamnei fusese dispus să facă asta, ce altceva ar mai fi făcut?

— Nu te mai uita cu atâta milă, spuse încet Eris. Ştiu ce fel de creatură este tata. Nu am nevoie de compasiunea ta.

Cassian îl studie din nou.

— Atunci, de ce ai lăsat-o pe Mor în pădure? Era întrebarea care rămânea întotdeauna. Ai vrut doar să-ţi impresionezi tatăl?

Eris râse, dur şi fără să se amuze.

— De ce mai contează atât de mult pentru voi?

— Pentru că este sora mea şi o iubesc.

— Nu mi-am dat seama că illyrienii au obiceiul să şi-o tragă cu surorile.

Cassian mormăi.

— Tot contează, spuse el, pentru că nu are sens. Ştii ce monstru este tatăl tău şi vrei să îi uzurpi puterea; complotezi împotriva lui nu doar în interesul Regatului Toamnei, ci şi al tuturor ţinuturile fae; îţi rişti viaţa ca să te aliezi cu noi… şi totuşi ai lăsat-o în pădure. Toate astea sunt motivate de vinovăţie? Pentru că ai lăsat-o să sufere şi să moară?

Flăcări aurii clocoteau în ochii lui Eris.

— Nu mi-am dat seama că am să fiu luat la întrebări atât de curând.

— Dă-mi un răspuns nenorocit!

Eris îşi încrucişă braţele şi se crispă, ca şi când rănile de pe sub hainele imaculate l-ar fi durut.

— Nu eşti cel căruia aş vrea să dau explicaţii.

— Mă îndoiesc că Mor o să-şi dorească să te asculte.

— Poate că nu. Eris se mişcă pe loc, apoi se strâmbă din nou. Dar voi aveţi lucruri mai importante de făcut decât să vă gândiţi la trecut. Tata este furios că aliatul lui este mort, dar nu este descurajat. Koschei rămâne în joc, iar Beron ar putea foarte bine să fie suficient de prost încât să facă o alianţă şi cu el. Sper că orice face Morrigan în Vallahan o să contracareze dezastrul pe care o să-l dezlănţuie tata.

Cassian se săturase. Voia să se întoarcă acasă – la Casă, la Nesta. Partenera lui aprigă şi frumoasă care îi salvase pe Marele lui Lord, pe Marea Doamnă şi pe fiul lor. Nu avea să înceteze niciodată să se mire de ea şi tot ceea ce făcuse. De cât de mult evoluase.

Şi, într-o zi, la momentul potrivit… Urmau să facă pasul următor. Să meargă împreună pe orice drum i-ar fi aşteptat.

Aşadar, Cassian se îndreptă spre uşă, către viaţa care îl aştepta în Velaris.

Eris era încă aliatul lor. Era dispus să se lase torturat ca să le păstreze secretele. Iar Cassian nu trebuia să fie curtean ca să ştie că următoarele lui cuvinte aveau să-l afecteze, dar era necesar să le dea glas. Poate că ar fi fost suficiente cât să împingă lucrurile în direcţia corectă.

— Ştii, Eris, spuse el, apucând cu o mână clanţa uşii. Cred că, în sinea ta, eşti un mascul cumsecade prins într-o situaţie îngrozitoare.

Se uită peste umăr şi văzu din nou privirea furioasă a lui Eris. Dar în pieptul lui se agită doar mila pentru un mascul care se născuse bogat, dar care fusese lipsit de toate lucrurile ce contau cu adevărat. În toate felurile cu care fusese binecuvântat Cassian – binecuvântări ce acum prisoseau.

Aşadar, Cassian spuse:

— Am crescut înconjurat de monştri. Mi-am petrecut viaţa luptându-mă cu ei. Şi te văd, Eris. Nu eşti unul dintre ei. Nici pe departe. Cred că ai putea fi un mascul bun. Cassian deschise uşa,

întorcând spatele rânjetului strâmb al lui Eris. Eşti doar prea laş ca să te porţi ca atare.

Capitolul 80

Primăvara sosise pe deplin în Velaris, iar Feyre şi Nyx se simţeau în sfârşit destul de bine încât să iasă din casă în fiecare zi, făcând plimbări ce adesea durau câteva ore mulţumită celor care voiau să vadă copilul. Cineva îi însoţea întotdeauna, de obicei Rhys sau Mor, care era la fel de protectoare ca orice părinte. Cassian şi Azriel nu erau cu mult diferiţi.

Însă niciunul dintre ceilalţi nu fu prezent într-o zi caldă, câteva săptămâni mai târziu, când Nesta se alătură lui Feyre şi Elain ca să facă o plimbare în afara oraşului. Nici măcar o privire spre cer nu dezvălui vreo urmă de Cassian, care o ţinuse trează pe Nesta până la răsărit, făcând dragoste şi devenise obositor numind-o parteneră ori de câte ori avea şansa, în afară de antrenamentul lor de dimineaţă, cu preotesele.

Reuşita la Ritualul Sângelui nu însemna că antrenamentul înceta. După ce ea şi prietenele ei le povestiseră lui Cassian şi Azriel multe dintre detaliile chinului prin care trecuseră, cei doi comandanţi întocmiseră o listă lungă de greşeli făcute de cele trei şi care trebuiau corectate, iar celelalte voiau să înveţe din ele. Aşa că aveau să se antreneze în continuare, până ar fi fost cu adevărat Valkyrie. Gwyn, în ciuda Ritualului, revenise la traiul în bibliotecă.

Gwyn spusese că *era posibil* să plece pentru ceremonia de împerechere a Nestei cu Cassian, peste trei zile, şi care urma să aibă loc în micul templu de pe terenul casei de lângă râu. În ciuda dorinţelor Nestei de a avea o ceremonie sofisticată, nu voia o mulţime de oameni. Templul era deja împodobit cu tot felul de flori, vrăjite ca să nu se ofilească, şi mătăsuri şi dantele şi lumânări şi ghirlande – toate plătite de Rhys, care nu înceta să îi ofere cadouri. Rochii, bijuterii, perne şi tot felul de nimicuri o copleşiseră, până ce Nesta îi ordonase să înceteze, spunând că o ceremonie de împerechere extravagantă avea să-i răscumpere datoria.

Aşadar, Rhys se asigurase că ceremonia urma să fie cât mai excesivă. Nesta era sigură că templul avea să fie atât de plin de bogăţii, încât să pară absurd.

Dar tot ce conta, îşi dădu ea seama, era masculul care avea să-i stea alături; mai întâi când depuneau jurămintele, când îşi ofereau mâncare unul celuilalt, apoi când prietenii şi familia le legau mâinile cu o bucată de panglică neagră, ca să rămână până la consumarea împerecherii.

Deşi de câteva săptămâni consumarea se petrecea de două sau de trei ori pe zi.

Dar asta nu conta. Nesta abia aştepta – ceremonia… orice s-ar fi întâmplat după aceasta. Nimic nu o înspăimânta. Nimic nu o lăsa cu acel puţ al disperării. Nu alături de Cassian, cu prietenii ei în spate, cu Casa Vântului…

Acela fusese ultimul cadou al lui Rhys înainte de ceremonie: era a lor. A ei.

Întrucât Casa hotărâse că o plăcea pe Nesta mai mult decât pe oricine altcineva, Rhys le-o dăruise ei şi lui Cassian, cu menţiunea că biblioteca aparţinea preoteselor şi că regatul o putea folosi pe viitor pentru ocazii oficiale. Era destul de bine pentru Nesta – mai mult decât bine.

Ea li se alăturase la casa de lângă râu într-o seară, ca să găsească un cadou de împerechere de la Feyre. Atârnat pe peretele din holul mare de la intrare.

Era un portret al Nestei, ţinând piept în Trecătoarea lui Enalius. Îl lăsase pe Rhys să vadă unele părţi din Ritual – dar nu ştia că el întrebase nu din curiozitate, ci ca să îi dea partenerei lui idei pentru asta.

Nesta se uitase neîncetat la portretul ei, atârnat între unul cu Feyre şi unul cu Elain, şi nu îşi dăduse seama că plângea până când Feyre nu o îmbrăţişase strâns.

O casă. Casa Vântului, Velaris, regatul… Toate erau casa ei. Gândul aprindea o lumină în pieptul ei care nu se stinsese, nici măcar după Ritual.

Acea flacără încă pâlpâia când Nesta înfruntă sarcina zilei. Sarcina care trebuia făcută demult.

Feyre lăsase o trăsură neagră ornamentată la poalele dealului înverzit, ţinându-l pe Nyx în braţe când toate trei urcară mica pantă. Oraşul se întindea în faţa lor, strălucind în soarele primăverii, dar Nesta se tot uita la o stâncă singuratică din vârful dealului.

Inima îi bătu cu putere şi rămase cu un pas în urmă când Feyre îngenunche în faţa pietrei de mormânt, arătându-i-o lui Nyx.

— Este nepotul tău, tată, şopti ea cu vocea răguşită.

Apoi Feyre îşi plecă fruntea, vorbind prea încet ca Nesta sau Elain, care stătea lângă ea, să audă.

După câteva minute, Feyre se ridică, lăsând lacrimile să curgă de vreme ce mâinile-i erau ocupate cu bebeluşul. Elain înaintă, şopti câteva lucruri la mormântul tatălui lor, apoi ambele surori se uitară la Nesta, schiţând un zâmbet.

Feyre întrebase în dimineaţa asta dacă Nesta voia să vină. Ca să îl arate pe copil tatălui lor.

Şi în inima Nestei nu existase decât un singur răspuns.

Aşadar, le făcu surorilor ei semn din cap să meargă înainte, iar ele o ascultară, coborând din nou dealul înverzit când Nesta zăbovi lângă piatra de mormânt.

Ea îşi căută cuvintele, o explicaţie sau o scuză, dar nu găsi nimic.

Soarele era o mână caldă pe umărul ei, ca aceea care împiedicase să dispară ultima fărâmă din puterea ei, ca şi când i-ar fi spus că scuza, implorarea iertării… nu mai erau necesare.

Tatăl ei murise pentru ea, cu dragoste în inimă, şi chiar dacă poate nu o meritase atunci… Intenţiona să facă tot posibilul ca să o câştige acum. Să merite nu doar dragostea lui, ci şi a celor din jurul ei. A lui Cassian.

Era foarte probabil ca unele zile să fie într-adevăr dificile, dar avea să o facă – avea să lupte pentru asta.

Tatăl lor murise pentru ea cu dragoste în inimă, iar Nesta simţi iubirea când scoase un mic trandafir sculptat din buzunar şi îl lăsă pe piatra de mormânt. Un semn permanent al frumuseţii şi al binelui, pe care încercase el să le aducă în lume.

Nesta îşi atinse buzele cu degetele, le sărută şi le lipi de piatra de mormânt.

— Mulţumesc! spuse ea, clipind la usturimea din ochi. Mulţumesc!

O umbră rapidă trecu pe deasupra, urmată de un şuierat de aripi, iar Nesta nu fu nevoită să se uite ca să ştie cine zbura la înălţime, asigurându-se că totul era în siguranţă. Că ea era în siguranţă.

Băgăciosul! Dar îi trimise şi lui Cassian un sărut dulce.

Era partenerul ei. Iubitul ei. Prietenul ei. Lumina din pieptul Nestei se transformă într-un soare arzător.

Ea le găsi pe Feyre şi pe Elain aşteptând-o la jumătatea dealului, Nyx dormind acum liniştit în braţele lui Elain. Surorile ei radiau, făcându-i semn să li se alăture.

Iar Nesta zâmbi la rândul său, păşind uşor când se grăbi să coboare dealul ca să le întâmpine.

Mulţumiri

Să ajung la finalul acestei cărţi a fost, în atât de multe feluri, o călătorie de ani întregi, de la primele pagini pe care le-am scris în timp ce lucram la *Regatul aripilor şi al pieirii*, până la anii pe care mi i-am petrecut apoi elaborând, revizuind şi îmbunătăţind textul. Dar, poate, cel mai important lucru este că acest volum mi-a fost tovarăş în propria-mi călătorie, printre urcuşurile şi coborâşurile sănătăţii mentale, însoţindu-mă cât mi-am înfruntat toate micile probleme personale. Deşi povestea Nestei nu este în niciun fel o oglindire directă a experienţelor mele, au existat pasaje pe care am simţit nevoia să le scriu – nu doar de dragul personajelor, ci pentru mine. Sper că mai multe dintre aceste momente vor rezona cu tine, dragă cititorule, şi-ţi vor aduce aminte că eşti iubit şi că *meriţi* să fii iubit, indiferent de situaţie.

Sunt extraordinar de recunoscătoare că, în viaţa personală şi profesională, sunt înconjurată de oameni care m-au însoţit fără şovăială de-a lungul acestor urcuşuri şi coborâşuri, mai ales în vremuri atât de tumultuoase pentru întreaga noastră lume.

Fiului meu, Taran: Îmi aduci bucurie, îmi dai putere şi-mi oferi atât de multă iubire, că inima-mi este plină de dragoste în fiecare zi. Râsetul tău este cea mai frumoasă melodie din lume. (Scriu asta, deşi tocmai ai încercat să mănânci alune cât nu mă uitam.) Sunt foarte onorată să-ţi fiu mamă şi sunt atât de mândră de tine! Te iubesc, iepuraş!

Soţului meu, Josh: În toate cărţile mele sunt împrăştiate atât de multe părţi din povestea noastră, dar aceasta pare să o fi inclus pe cea mai mare. Din clipa în care te-am zărit în camera comună din căminul nostru de la facultate, acum şaisprezece ani, am ştiut că tu vei fi Alesul. Nu mă întreba cum, dar, când ai intrat, am ştiut pur şi simplu. Însă tot nu ştiam pe ce drum minunat urma să mergem împreună – ce locuri aveam să vedem, ce viaţă aveam să ne clădim şi ce familie aveam să ne întemeiem. Îţi mulţumesc pentru că m-ai iubit în tot acest timp!

Pentru Annie, mica mea blănoasă şi cel mai devotat tovarăş: Eşti cea mai bună soră posibilă pentru Taran; ai fost cel mai bun „copilot” cât am scris aceste cărţi şi, după o zi lungă de lucru, lângă tine m-am culcuşit şi alintat cel mai mult. Îţi ador codiţa cârlionţată, urechile ca de liliac şi obrăznicia – şi sufletul dulce şi iubitor.

Prietenei şi surorii mele, Jenn Kelly: Cred că atunci când ai să citeşti în cele din urmă cartea, vei înţelege impactul pe care l-a avut prietenia ta asupra mea şi cât de mult bine ai adus în viaţa mea. Mi-ai tot întins mâna, iar eu îţi voi fi veşnic recunoscătoare.

Editorului meu şi prietenei împătimite de rebusuri de la *New York Times*, Noa Wheeler: Eşti un geniu! Un adevărat geniu, o salvatoare de vieţi şi cel mai bun editor cu care am avut plăcerea să lucrez. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc pentru munca ta incredibil de grea, pentru ideile ingenioase şi atente, şi pentru că m-ai stimulat să

fiu o scriitoare mai bună. În fiecare dimineaţă mă trezesc într-adevăr încântată să lucrez cu tine şi să învăţ de la tine, şi nici nu am cuvinte să-ţi spun cât sunt de recunoscătoare pentru asta!

Agentei mele, Robin Rue: Un simplu „Mulţumesc!” nu pare potrivit pentru tot ce ai făcut pentru mine şi cât de mult ador să lucrez cu tine. Ai sosit în viaţa mea exact în momentul în care aveam cel mai mult nevoie de tine şi de cunoştinţele tale, şi îi mulţumesc universului în fiecare zi că am onoarea de a spune că eşti agenta mea. Deşi ne-am sunat pe Zoom de un catralion de ori până acum, abia aştept să desfac o sticlă de şampanie (ha-ha) alături de tine într-o zi!

Lui Jill Gillett: Tu eşti zâna mea cea bună care nu acceptă nicio porcărie. Îţi mulţumesc pentru că ai muncit atât de asiduu ca să-mi îndeplineşti atât de multe vise şi pentru că eşti o fiinţă genială şi încântătoare!

Victoriei Cook: Tu eşti întruchiparea şmecheriei şi sunt atât de recunoscătoare că eşti de partea mea!

Lui Maura Wogan: Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc pentru înţelepciunea ta, munca asiduă şi generozitate!

Ceciliei de la Campa: Eşti unul dintre cei mai grozavi şi conştiincioşi oameni din această industrie. Îţi mulţumesc pentru că m-ai dus pe culmi înalte cu scrierile mele!

Lui Beth Miller: Eşti o adevărată rază de soare şi cea mai organizată persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mă-nclin în faţa aptitudinilor

tale de a lua notiţe! Sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce faci!

Echipei de la Writers House: Deşi nu colaborăm de foarte multă vreme, mi-aţi întrecut deja cele mai nebănuite aşteptări. Nu pot să-mi imaginez cărţile pe mâini mai bune sau cu oameni mai buni! Sunt atât de mândră să fac parte din familia voastră!

Laurei Keefe: Îţi mulţumesc pentru munca grea şi ponturile despre jucării cu care să-l ţin ocupat pe Taran! Este foarte amuzant să lucrez cu tine – mulţumesc pentru tot!

Întregii echipe globale de la Bloomsbury: Nigel Newton, Emma Hopkin, Kathleen Farrar, Rebecca McNally, Cindy Loh, Valentina Rice, Nicola Hill, Amanda Shipp, Marie Coolman, Lucy Mackay-Sim, Nicole Jarvis, Emily Fisher, Emilie Chambeyron, Patti Ratchford, Emma Ewbank, John Candell, Donna Gauthier, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Nick Sweeney, Claire Henry, Nicholas Church, Fabia Ma, Daniel O’Connor, Brigid Nelson, Sarah McLean, Sarah Knight, Liz Bray, Genevieve Nelsson, Adam Kirkman, Jennifer Gonzalez, Laura Pennock, Elizabeth Tzetzo şi Valerie Esposito: Vă mulţumesc pentru munca incredibil de grea!

Kaitlin Severini: Îţi mulţumesc pentru editarea meticuloasă!

Christine Ma: Mulţumesc pentru corectura extrem de atentă!

Editorilor din întreaga lume: Vă sunt profund de recunoscătoare pentru tot sprijinul şi efortul pe

care l-aţi depus ca aceste cărţi să ajungă în mâinile cititorilor din toată lumea!

Lui Jillian Stein: E atât de distractiv să lucrez cu tine; eşti una dintre cele mai uimitoare persoane pe care le cunosc. Îţi mulţumesc pentru toată munca grea şi pentru că eşti tu însăţi!

Tamar Rydzinski: Îţi mulţumesc pentru dedicare şi bunătate!

Lui Nick Odorision, un adevărat maestru Jedi: Mulţumesc pentru că m-ai învăţat toate lucrurile de bază ce ţin de echilibru şi importanţa poziţiei picioarelor. O foarte mare parte din înţelepciunea ta a fost transpusă în această carte (pe lângă nemulţumirile mele legate de exerciţiile pentru abdomen şi lipsa de echilibru!)

Lui Jason Chen: Mulţumesc pentru articolul despre lovitura cu pumnul – şi mulţumesc şi lui Aiman Farooq, Keith Horan, Chris Waguespack şi Pete Carvill, pentru perspectiva nepreţuită şi ponturile oferite. Dacă voi ajunge vreodată să mă bat într-un bar, sper să-mi aduc aminte măcar *câteva* dintre sfaturile voastre! Dacă am inclus vreo informaţie greşită în această carte, vina este doar a mea.

Anna Victoria: Îţi mulţumesc pentru aplicaţia (Fit Body) care m-a ajutat să experimentez personal atât de mult din transformarea Nestei. Niciodată nu mi-am dat seama cât ar însemna pentru mine să fiu în stare să fac o singură flotare (deşi m-aş putea lipsi de genuflexiunile cu greutăţi!). Headspace, mulţumesc pentru calmul şi

odihna pe care mi le-am găsit cu ajutorul meditaţiei.

Dr. C.: Aş vrea să vă spun atât de multe, şi ştiu că nimic nu va reuşi să-mi exprime recunoştinţa. Dar mă voi limita la a vă mulţumi pentru cât de mult m-aţi ajutat.

Aş vrea să îi mulţumesc profund şi lui Mahu Whenua, din Noua Zeelandă: Mersul pe cărările de munte, faptul că am ascultat vuietul râului şi am urmărit parcursul soarelui pe bolta cerească m-au inspirat când am descris drumeţia Nestei şi a lui Cassian. (Deşi aproape mi-am sucit glezna de câteva ori încercând să iau notiţe şi să merg în acelaşi timp!) Proprietatea ta este locul meu preferat din lume, unde am atins un nivel al păcii şi-al clarităţii pe care tot nu prea pot să mi-l explic. Îţi mulţumesc ţie şi poporului maori pentru vindecarea pe care aceste ţinuturi au oferit-o sufletului meu obosit.

Lynette Noni: Mulţumesc pentru prietenia care îmi luminează zilele şi pentru că eşti cea mai inteligentă critică pe care o am drept parteneră de pe planetă! Nu ştiu ce m-aş face fără tine!

Prietenei mele, Steph Brown: Te iubesc! Atâta tot. (Bine, nu e numai atât, dar ai aflat până acum ce simt pentru tine!)

Louisse Ang şi Laura Ashorth: Ştiu că am zis-o de o mie de ori, dar vreau să ştiţi cât de mult vă ador şi ce norocoasă sunt că vă cunosc pe amândouă.

Minunaţilor mei părinţi şi familiei mele: A trecut foarte mult timp de când nu am mai reuşit

să ne vedem, dar v-am simţit dragostea chiar şi de la mii de kilometri. Nu ştiu ce aş face fără voi. Şi socrilor mei, Linda şi Dennis: vă mulţumesc pentru ciocolată (chiar şi când am zis că nu vreau!), că sunteţi nişte bunici atât de grijulii şi pentru iubirea necondiţionată.

Şi, în ultimul rând, tuturor cititorilor mei: Bunătatea, generozitatea şi sprijinul vostru înseamnă extrem de mult pentru mine. Vă mulţumesc pentru că îndrăgiţi aceste personaje şi că îmi permiteţi să-mi câştig traiul făcând ceea ce îmi place mie cel mai mult. Vă sunt veşnic recunoscătoare!

PUTERE NEÎMBLÂNZITĂ. PASIUNE NESTĂVILITĂ

„Foarte sexy și spectaculos de captivantă."
Christina Lauren, autoarea bestsellerului *Paradis de împrumut*

„Intensă din punct de vedere emoțional, nebunesc de erotică și absolut de nelăsat din mână."
Sarah MacLean, autoare de bestselleruri

„*Regatul flăcărilor argintii* își câștigă statutul de carte dedicată adulților cu o poveste de dragoste de un erotism ce explorează vulnerabilitatea și suferința. E o narațiune vibrantă, capabilă să ne amintească de ce iertarea este cel mai curajos act."
Entertainment Weekly

„Sarah J. Maas a scris o carte care te învață să ai grijă de tine și să te iubești, să recapeți controlul asupra propriei vieți și să îți asumi greșelile trecutului, dar fără să le lași să te definească."
BookStacked

ISBN 978-606-006-654-5
9 786060 066545
www.rao.ro
www.raobooks.com